

شیخ‌زاد حسنه

سرخه‌سی به‌رشم

۲

ده‌زگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی

زنجیره‌ی روشنییری

*

خاوه‌نی ئیمتیاز: شهوکه‌ت شیخ یه‌زدین

سه‌رنووسه‌ر: به‌دران شه‌مه‌د هه‌بیب

ناوونیشان:

ده‌زگای چاپ و بلاوکردنه‌وهی ئاراس، گه‌ره‌کی خانزاد، هه‌ولتیر

شیرزاد حسه‌ن

سه‌رجه‌می به‌ره‌م

رؤمانه‌کانی

حسار و سه‌گه‌کانی باوکم
پیدده‌شتی کارمامزه کوژراوه‌کان
ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند

کتیب: سه‌رجه‌می به‌ره‌م- رؤمانه‌کانی: حسار و سه‌گه‌کانی باوکم، پیدده‌شتی کارمامزه
کوژراوه‌کان، ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند

نووسینی: شیرزاد حسه‌ن

بلاوکراوه‌ی ئاراس- ژماره: ۳۷۵

ده‌ره‌تانی هونه‌ریی ناوه‌وه و به‌رگ: ئاراس ئه‌کره‌م

هه‌له‌گریی: نووسه‌ر

سه‌رپه‌رشتیی چاپ: ئاوپه‌حمانی حاجی مه‌حموود

چاپی به‌که‌م، هه‌ولیر- ۲۰۰۵

له‌کتیبخانه‌ی گشتیی هه‌ولیر ژماره (۳۰۹) ی سالی ۲۰۰۵ ی دراوه‌تی

حصار و سه‌گانه‌ی باوگم

لهبري پيشهگي

له شانوگهري «مارا - ساد» دا

«ساد» به «مارا» دهلي:

+ مارا... بهنديخانه کاني نيو زاتي مروث

گه لي له زيندانه تاريخ و بهردينه کان...

ناخوش و تنگتره

تاوه کو هه ر ئاواهي داخراوين

هه موو شوپشيکي نيوه دهبي به زينداني...

هه ر هه لگه رانه وه يه ک

که دهبي جارتيکي ديکه

له لايه ن به ندييه به دخوه کان

برمي و... دارووخپته وه.

نووسيني: پسته ر فايس

نۆقلایتی - حەساروو... سەگەکانی باوکە

۱

کاتییک «شیرزاد حەسەن» تاوانی کوشتنی باوک، کە خۆی گریمانەیهکی «فرۆید»ە، دەکات بەکەرەستەیهکی چیرۆک، هەموو ئەو تایبەتمەندییە زیارو فەرھەنگیانەیی پێ دەبەخشیت کە رۆشنییری کوردی لە «تاوانی کوشتنی باوک» دا دەیبینی.

ئەگەر «فرۆید» لە تاوانی کوشتنی باوکدا ساتەوختیکی ژبیری دۆزییەو، ئەوا کوشتنی باوک لە حەساردا دەبیتە هۆی ئاژاوە و کارەسات و تراژیدیا، لای فرۆید سەرکەوتنیک هەیه دەبیتە دامەزراندنی ژبار، بەلام لە حەساردا تاوانیک هەیه کە ئەنجامەکی بەسزادان کۆتایی دێ. ئەم دیدە کارەساتاوییه بۆ جیھانی پاش کوشتنی باوک دروست ئەو دیدە نەخۆشەیه کە رێ لە هەموو تاوانی کوشتنی باوکیتک لە رۆشنییری کوردیییدا دەگریت، رۆشنییری کوردی ناتوانی مەزەندەیی جیھان لە نەبوونی باوکەکاندا بکات، لە ئاژاوە و کارەساتدا نەبیت.

حەسارییەکان بێ باوک ناژین... ئەوان چەند لە باوکدا سەختگیری دەبین، ئەوەندەش زانایی... بۆ ئەوان پتر ئاسوودەییە تەسلیمی ئەو باوکە سەختگیرەبن، نەک لێی رزگار بن... بۆ ئەوان توورەبوون و نەراندن و تف کردن و جنیوکانی باوک پتر خۆشنوودییه تا کارەسات، چونکە وەک «فرۆم» دەلێت هەمیشە برێکی زۆر دلنیاپی لە تەسلیم بووندا هەیه. هەر لەسەر ئەمەش حەسارییەکان بەدوای رزگارکەردا ناگەڕین، ئومێدییان بەرزگاربوون نییه، کوری گەورە کاتێ تراژیدیای حەسارمان لەپاش کوشتنەو بۆ دەگێریتەو، ناراستەو خۆ دەبەوێت پیمان بلێت دویا لە پاش کوشتنی باوک جگە لە ئاژاوە و جگە لە تراژیدیا هیچی دیکە نییه...

لە گەوھەردا ئەم چیرۆکە رووداوییک نییه رووی داویت، بەلکو خەویکە لە خەوکانی کوری گەورە ئەوکاتەیی دەبەوێت مەزەندەیی جیھان لەپاش کوشتنی باوکەو بکات... ئەم چیرۆکە چیرۆکی خەونیکە کە ئیعتراف بەخەوینوونی خۆی ناکات.

رێبین ئەحمەد هەردی

لە لیکۆلینەو هەیک بەناوی

(باوکی کوردی لە نیوان و کوشتن و زیندوو بوونەو) دا

۲

«بەلای منەو حەسار دووقوناغی جیھانبینییەکی تایبەتی شیرزادە بۆ کۆمەڵ و ئەو پەيوەندییە ناوکیانەیی کە بەدیدیی ئەو لەسەر بنەمایەکی ناھاوتا و نا ئەخلاقیی و داپلۆسین هەلچنراوە. کۆمەڵێک کە نەو لە دوای نەو کورە گەنجەکانی خۆی دەخەسپینی و کچەکانی ئەتک دەکات و هەموو ماناو لەزەتەکانی ژبانیمان لێ دەستینیتەو و هەموو چەمک و گوفتارە پیروزەکانی بۆ رامکردن و خەفەکردنی ئەو نەوانەییە، کۆمەڵێک کە بەردەوام لە ناو ئایین، ئەخلاق، حیکمەت، فەلسەفەو کەلتوویدا نەرتیتیک دەسەپینی کە لەسەر جەستەیی نەوکان و خەساندنیاان کار دەکات، بوونەوهرێکی ئەبەدی و دەسەلاتیتکی رەمزی لە پشتی ئەم مێژووی چەپاندنەو «کبت» وەستاوە کە ئەویش باوکە.

بەرزان فەرەج

لە لیکۆلینەو هەیک بەناوی

(حەساری نەمرو باوکی پیروز) (دۆزینەو هەیک بەبەدییهتی دەستەلات)

گومەزی تاریک و شیدار... وەلێ هەزار حەیف و مەخابن کە لە پەل و پۆکەوتووم... تەواو وەک شەمشەمە کوێرە بە تاریکی راها تەم... بەلام چەند بەعەزەرتی هەتاوم... وەک خەونێکی خۆش دیتەووە زەینم کە لە کلاو رۆژنە ی ژوورێکی حەسارەکە ی باوم گەرەکم بوو چنگێک لە هەتاو... پڕشنگێک لە تیشک راو بکەم... ئەری ئەووە من بووم خۆرە تاوی هاوین دەبیرژاندم؟ چەندە بەدل و تاسووقەووە بەعەزەرت هەناسەبەکی پاکم...! ئاھ... عومرێکە... عومرێکی ئەبەدی کە جگە لە تروسکایی پرتە پرتکەری مومێک هیچی دیکە تارمایی من لە تارمایی سەگەکانی باوکم جوێ ناکاتەووە... سەگە نەگرسەکانی، سەگە سپلەو بە ئەمەگەکانی، سپلەو زالم دەرەق بەمن... بەئەمەک و وفادار دەرەق بەباوکم... وای لە لیکێ ژەهراویان کە سەر دەستەکانم دەخەنە سەر خوروو.

ئەو ژن و کچە بسک درێژ و سینە و الایانە لەودوو ئەم دیوارەووە... لە کێ دەپارێتەووە...؟ لە من یان لە باوکم؟ لە خودای ئاسمانان... یان لە شەیتان... یاخود لە سەگە پیر و نەگرسەکانی؟ تەف لە منی کەر و لال... گرگن و خەسیوو... وە ی لە هەببەتی لاشە ی هەلاھەلا و داپزوی باوکم...! وا گویم لیبە زێوانە لەعەتیبە کە لیبان دەپارێتەووە... بێ شک هەنووکە بەو فیلە ئەو حەرامزادەبە دەست لە سینە و مەمکیان دەکوێ، نقوچ لە لاران و کەفەلیان دەگرێ، چی لە مەجیوری مردووان چاوەری دەکری؟ بەشە لەشەل بەسەر گۆرەکاندا باز دەدا پارسەنگی نامینێ و خۆی بەکێلەکان دەگریتەووە، چاوبازانە لەو یەخە دادراوانەووە بۆ خوارتر دەروانی... وەک پشیلە ی نەوسن ئەو شەلە شەهوەتبازە بە زمان لیوانی تەر دەکا و دەیلیستیتەووە... بە دەنگێکی زیقن و ژنانە پێ یان دەلێ:

"دایکانی غەمگین... ئەو تانی و دەنیو ئەم گومەزەدا... ئەو تە کورە دلشکاوە کە تان... خوشکانی هەناسە سارد و نامراد... ئەو تە برا بێ بەختە کە تان... بەر نەفرەتی خودا و باوکتان کەوتوو، و دەنیو ئەم گومەزە و نەمردوو، هەر ئەو بە خەمی ئیو و دارمانی حەسار زوو پیری کرد... ترس لالی کردوو، نەخۆشە و لە پەلوپۆ کەوتوو، لە تاو ئەو تاوانە گەورەبە تا نیو شەو... هەندێ جاریش تا بەرەبەیان سەر بەو دیوارەدا دەکیشێ و وەک پلنگێکی زامدار گینگل دەدا و دەنەرینێ، یەکە یەکە ناوی هەمووتان دینێ... بەخسندەبیتان دەخوای، من بەرماوە ی سەر سفەری خۆمی نەدەمی دەمرێ... ئەو بەو خەمەو دەمرێ کە ئیو بە کور و برای خۆتانی نازان... دەبا دایکی میهرەبان و خوشکی خاس بن... دەبا ماچێکی ئیو موعجیزە بێ... دەبا لە باوەش و سۆزی ئیو بێ بەری نەبێ..."

ئەو تە گویم لێ یانە چی دەکەن؛ هاوار و قیژە ی ئەوانە... کە کاسیان کردوو، گویم لە نالین و گریه و زاریانە، نەعەرەتە و داد و فیغان، سینە کوتان... کپوزانەووە... کتر رینەووە... بەهەر دەنیو ک پیتستی تەنکی روومەت و بەرمل دادەمالن... زبیکە ی ئەوانە وەک کیم و زوون و خوێناو لە هەدوو گویمەووە دەرژێ.

کێ هەبە نالین و گریانی بەکول و دلێ دایک و خوشکانی خۆی نە ناسیتەووە؟ ئەو نالینە ی کە هیشتا فراقە نەببوم پیتی ئاشنا بووم... گریانی هەمیشە ئامادە... بێ وادە و سەعات... لە وەخت و ناوخت... شەوهای شەو گویم لەو گریانە خنکاوە ی دایکان و خوشکەکانم دەبوو، لە کەلین و درزی دەرگا و پەنجەرە ی ژوورە تاریک و داخراوە کانهووە دەگەیشتە گویم، لە حەژمەت و حەببەت و شەرمی گریانی خوشکە تەنیاکانم هەردوو پەنجە ی گەورۆنە ی دەئاخنی یە هەردوو کونی گویمەووە... ئەو تە هەنووکە ش گریه و زاری جەرگپریان هەراسانی کردوو... هەر تەنھا دیوارێکمان تخبووبە... دیواری گومەزێک لیکدیمان جیادەکاتەووە... ئەو دیوارە ی لە ناووە... لە سەد لاو کپاندوو، پەلە خوێنە وشکەو بوو کانی سەر خستە دەرپەرپووەکانی ئەو شەو و رۆژە نەپراوانەم دینەو ی یاد کە شیتانە تا دەبوورامەو تەختی تەوێلم پیتا دەکیشا، روومەتی قەلشتیم بەو دیوارەو دەنووساند و هۆن هۆن دەگریام... سەیرە کە هیشتا ماوم و نەمردوو... ئەو تەم لە نیو

بروای پی ناکهن... ناخو کئی گوئی له زیوانیکی شه هوه تبار ده گری، زیوانیک که ههر ئه شه وهی به هه موومان باوکمان ناشت ئه سپه عه ره بیه که یم پی به خشی تا له ناست ئه تاوانه، تاوانی کوشتنی باوکمان، لات و جوم نهکا و لپی بی دنگ بی، تاوانی کوشتنی باوکمان، لات و جوم نهکا و لپی بی دنگ بی، نه ده کرا متمان به پیاویک... به زیوانیکه وه بکه که ئولفه تی به مهرگه وه گرتوه. ههر ئه شه وه وهک تارمایی له کولانه تاریکه که هی خو په وه هاته ده ری، کتومت وهک مردوویه کی ئه و گورستانه لیمان هاته پیشی، به شه له شهل هاته سهر تهرمه که و روونیش و هک ئه وهی نوئی له سهر بکات، سهری هه لپی، وهک بلتی بمانزمیری یه که یه که تیمان راده ما، دره نگر نیگای له سهر خوشکه کانم ده گواسته وه، یه که مجاریو ببینم بنیاده میتک ئه هریم ناسا چوانی دهنیو چری تاریکیدا، به دوو باریکه تروسکه ی سوور، بدره وشینه وه، قورسای له شی خستبووه سهر لاقه ساغه که ی، وهک بیه وی چند بازه یه که ره سم بکات، په نجه ی شاهه تمانه ی له خوینه که وهردا، شامارانه زمانی دهره پینا و په نجه ی خویناوی خوئی لسته وه، کتومت وهک ئه که سه ی تامی ماست بکات تا بزانی ناخو ترشه یان شیرین، هه ستایه سهر پی یان و لاوونیو وه ستا، لاسه ننگ و نارپیک، پاش خاموشییه کی دل پروکین زمانی لسته وه و به دنیهادانه گوئی:

"ته م پیاوه کوژراوه...!"

له وه حالی بووم که ئیدی ئه وه زیوانه و هه ره شه دهکا، خوشکه کانیشم که هیشتا به ده م باوکه ره وه له روومه تی خوینا ده دا، خوین و نارقه به لاجانگیاندا تاله مووه کانی بسک و که زیبه کانیانی به یه که وه دنووساندن، جی په نجه کانیان شین و مور به سهر لاروومه ت و به رگه ردنیان، ههر هه موو سینه والا، بهر و به خه دادراو تا بهر ناستی موسلدان، نه مه مکیک و نه دوو... نه ده... له بهر تریفه ی مانگه شه ودا زیوانیان هارو بی ئوقره و سه ودا سهر کرد، هه ره شه که ی دووباره کرده وه - "من گوتم ته م کابرایه کوژراوه...!" ههر هه موو خوشکه غه ربیه کانم به په نجه ی شاهه تمانه، سپله و بی مروه تانه، منیان تاوانبار کرد، زیوان به م تومه ته شاگه شکه بوو... دایکانی دیلم که له ده له مه یه که وه منیان کرد به و کوپه چه له نگی خه نجه ره له کالان دهرکیشم و ببه وشینم، تا ئه شه وه هانیان دام له ناوی به م، بیکوژم و له ت و کوتی که م و فرتی بده مه دهره وهی هه سار تا قه ل و دال چوانی هه لکولن، ئه و چوانه ی ههر ئافره تیکی جوانی دیبا ده بوو بو هه فته ی دواتر بیکی، وهک ههر ماینیکی جوان... چه ندین جار خوشکه کانم ویستیان دهرمان خواری که ن... وه لی بی

هووده بوو... ئه و ههر به منالی ژه هری مار و دوو پیشک... ژه هری هه موو دونیای خواری ده بوو... قه ت مه زنده م نه ده کرد دایکانی زه بوونم په نجه ی تومه ت بو من راکیشن، من ده مزانی هه وی داری چ زه حمه ته وو... ده بوو من قه فه زی قه لای سیخناخ له ژنه ئالوشداره کانی به سه ره یه کیدا برمینم... بی ئه وهی بدوی... ههر به چاو پیتی وتم:

"له و هه موو خوشکه شوخانه ی تو هه ته یه کیکیانم پی به خشه..."

دووانیان تهرمی شکواری باوکمیان کرد به بیانوو... له رازی به دنیهادی زیوان گه یشتن، بهرله وهی خوینا به سه ره تهرمه که یدا بدن تا بهر پیمان کراسیان دادری، ئه وانی دیکه ش زور بی شهرمانه ئانیشکیان ده کوتا و خوینا ره پیش ده کرد و چاو یان له زیوان زیت ده کرده وه، به عیشوه و نازوه به چوارده وری تهرمی به هه بیه تیدا هه لده په رین و تاو ناتاوی به قریشکه و زریکه یه ک خاموشی گورستانیان ده شکاند، له ره وه په ربیه کی نیگه ران و ته نیا ده چوون که ئاسمان لییان ره نجا بی و پاش په رو بالکردن و تووره لدان، بی ناز، به سه ره ئه و کیل و گورانه دا که وتبن، سمت و که فه لیان ده لهرزان، سینه ی سپی و سافیان ده دایه بهر تریفه ی مانگ، نه مویرا بلیم "نا"... چی له و قه پیره خوشکانه م بکه م که تا ئه شه وه بوئی پیاویان نه کرده بو، له که حیه تا ده چوونه گژ ئه سپه کانی باوکم، نیری و که له کیتیوه کانی، ئه و نیره پشیلانه یان به دزیبه وه رام ده کرد که باوکه بو راهه مشک هه ساری لی پر کرده بوون، نه گبه ت بوون ئه و خوشکانه م... تا ئه شه وه ئه و دیو شووره به رزه کانی هه ساریان نه دی بوو... وه رسی و... هه ناسه ساردی ئه وان هانی دام بیکوژم... ده مزانی... شه وانه تا دوو به تلی شه و راده شکی بول و بوخچه و سندووقه کانی بورات ده که نه وه و له دهرزله و سنجاق و میخه که بند تا دهگا به ژیرکراس و سوخمه و بابووجی یه مه نی... ئه سپایی بوو کینی دهردین و ئه م به وی دیکه ی نیشان ده دا و... پاش بوژن لیدان به سه ره ئه و ورده شتانه دا ده گرین و له خودا ده پارینه وه پیاویک له خیلکی دیکه و له هه ساریکی دیکه ری هه له بکا و له دهرگای بهرز و بلندی قه لای ئه و قه پیره خوشکانه م بدات... هه ساری باوک... زیندانی کوپ و که چه کانی، ته ویله ی ئه سپ و هپستره کانی، قه فه زی بولبوله کانی، کولیت و کولانه ی سهگ و پشیله و که رویشک و کوژره کانی، یه که م و دوا مه نزلگی ژنه کانی، ئه و شه وه... دوا شه وی به ندی و ئه ساره ت و... یه که م شه وی هه لفرین و سه رفازیمان بو، بی کوشتنی ئه و نه ده کرا نازادیان بکه م، شووره زوره کانی هه سار برمینم، له و دیو ههر فرمیسکین بزه یه ک دهره وشایه وه، دهنیو ههر زریکه به ک پر به هه ردوو گوئی قریوه م ده بیست و وهک قولپی کانی ده ته قینه وه، گورستانی سام لی نیشتوو بوو به سه برانی سه رفرازی، زیوانیکی

شهل و شهوه تبا زیش بوو به یه که مین عاشق و دلدارى خوشکه دلشکاوه کانم، نامهر دانه گه را، بازاری له ههر هم موویان ورد ده بووه، قاچیکی به دووی خودا راده کیشا و به روپشت تیپیان راده ما، تقورچی له روومه تی، له کولمی به که به که بیان گیر ده کرد تا بزانی هی کامه بیان پتر خوینی تی ده زی، چنگی له رانی زوریان گیر کرد تا بزانی هی کامه بیان تورتیه و هی کامه شیان لره و داکه وتوو... دوا جار ئه و به دغه ساله دهستی خسته سهر زوله خا، تاوی په نجه تووته ی له چالی چه ناگه ی گیر کرد و پاشان وهک ههر قومار بازیکی براوه خه نیپه وه، هه وه سیتی له نا کا و شیت شهرمی ناده میپانه ی له لا هه لگرت و سی هه نگا و له و دیو کیله کانه وه هه ردوو باسکی تی وهرینا و توند قرساندی به خو به وه، پلنگ ناسا ده پیراند... قهت مه زنده م نه ده کرد و زوو بو ی شل ده بی... ههر زوو زوله یخا وهک ئه وه ی بری چاوانی وهر گه ران و بوورایه وه، ههر ئه و شه وه له نیبو ئه و هه موو گوپ و کیله شکاوانه دا پالی خست، چنگیک پووش و په لاشی کرد به سهرینی ژیر سهری، کافرانه... وهک ههر دهعه جانی بهک خو ی خزانه نیبو هه ردوو لاقی، که له حه ژمه تانا زیرکاندی ههر هه موو مردوه کان بو ماوه ی چاوتروکانیک راجه نین و پاشان نووستنه وه، تا هه نوو که ش تکه ی خوینی کچینی زوله یخا و به سهر به رده سپیبه کانی ئه و گوپه وه، بارانی چه ندین زستان نه یشو ریو ته وه... کی گو ی له تو ده گری ئه ی پاسه وانه ئه رژه نکه که ی مردوو ان؟ من دهمدی... ئه و شله شه هو اتبا زهم ده دی کچه تازه مردوو کانی له گوپ ده رده هانی... بو نی ده کردن... وهک ئه رژه ننگ... له دوا جاردا، ئه و کافریابه، بی بنی ده کردن و که س نه زانم ده نیبو گوپه کاندای پالی ده خستنه وه... به په له وهک ههر دهعه جانی بهک به خو ل و به رد دایده پو شینه وه، ههر ئه و شه وه... شه وی به که می سهر به ستی و به ره لالی و سهر خو شی و سهر لی تی کچوون... شه وی به که می باوک کوشتن... ههر هه موویان ئا پرویان بردم، ههر هه موو که وتنه دوا ی تارمایی زبوانه که و تهرمی باوک میان له یاد کرد، ئه ویش خو شی لی ده هات و به نیبو گوپه کاندای رای ده کرد و ساتمه ی له کیله شکاوه کان ده کرد و ده تریقایه وه... وای دنواند که به رگه ی ئه و هه موو کچه ئالوشدارانه ناگری و خو ی له دهستیان راده پسکینتی، بسکه ی سمیلی ده هات، به چه ندین باز نه گه مارویان دا... له خو ل و به رد و زیخی سهر گوپه کانیان وهرده دا، هه ندیکیان بی شهرمانه سینه و مه مکی ساوایان له کیله کان ده خشانند و ده گریان... هه ربه که و به حه ژمه تی کچیکی دیل و به نده واری هه زار ساله ده گریان، له و شه وه دا زه حمهت بوو فرمی سکی خوینی هیچ کامیان بیبیم، ئه و تنوکه خوینانه ی که له لیو کرژتنی کچانی حه سرهت دیده وه ده تکان... پیتم نه کرا هیترشی ئه و

هه وه سه رابگرم... ئه و کافره به دهم غاره وه ئاوری ده دایه وه...
 "وازم لی بین و به شه ی مه یمن، له سهر شهرعی خودا و پیغه مبه ران ههر هه مووتان له خو م
 ماره ده که م...!"

ههر ئه و شه وه زوله یخا مرد، نهک له خو شیانان... نا... عه زه تی بوو... ئا... وه لی خوینی
 رهش داگه راوی سیی سالی کچینی، بی رای بی، رانه ده وه ستا، بی هووده بوو... من و ههر
 هه موو دایکان و خوشکان له حه بیبه تا تیک قشقرژاین... ئه و خوینه نه ده وه ستا... نه
 ده مه بی... نه به دو عا و نه به نزا... نه به په ر و پاتال... زوله یخا ده مرد و که چی زبوانی
 له عنه تی له هه ره شه ی خو ی نه ده که وت، ناچار... ههر ئه و به یانیپه... هیشتا گزنگی
 نه دابوو... پاش ناشتنی زوله یخا-ش... «سارا» ی خوشکم سواری ئه سپه عه ره بیبه که کرد و
 هه ردوو کیانم ده قه بیلی کرد...

وه لی ته و او... ئیدی تا ماوم ناحه سیتمه وه... من سهر فرازی و خوشنوودیم خواست بهر
 نه فرهت و تفی... تانه وته شه ری دایک، خوشک، برا... گزیر و کاره که ر و مه یته ره کان
 که وتم، نه مزانی به کوشتنی ئه و تا ماوم ده که ومه نیو گومه زیک و هه موو عومریشم،
 ته مه نی لایم، له گه ل سه گه کانی باوکم به سهر ده به م، شه وانیش که خه م دامده گری،
 گو زانیپه کانی سهر ده می زووم بی نه ماون، وهک سه گه کانی باوکم ده وه ریم. وهک ئه وانیش
 لمووزم ده خه مه نیو له گه نی شو ریا، ئه و شو ریا به ی ده مه و ئیواران شه له ی زبوان له
 کو لانه که وه بو منی رهت ده کا، تا من جاریک بو پارچه ئیسقانیک ده ست له له گه نه که
 وهرده دم، سه گه کان ده جارن زمان له بنی له گه نه که هه لده سوون، گاز له په نجه کانم ده گرن و
 لیک به سهر پشستی هه ردوو ده سته کاغدا ده رژی تین... چیم به خو م کرد...؟ خودا... ها واره...
 فریاد ره سیک... من وتم ده یکوژم و ئیدی نازاد ده بم، سهر به ست و به ره لالا، تف له
 رابردوو... وه ی له داهاتوو، ئیتر که س نامینتی به سهر مندا به نرینتی تفم لی بکا، دارم
 له سهر دا بشکینتی و قامچی رابوه شینتی، جگه ره له نیو له پمدا بکوژیتیتیه وه، بمخاته جیی
 ئه سپه کانی و ده ستارم پی بادات، له ناعوره کانی ئاوم پی دهره انتی، چالم پی هه لیکه نی
 و کاریزه مردوو کانم پی هه لدری و تا وه کو سهر له نو ی بته قنه وه، وتم ده یکوژم و له
 فه رمایشته کانی قور تارم ده بی، له قرچوکی و ده سته نو قوا وه کانی... راید ه گرتم و منقر منقر
 حیسابی له گه لدا ده کردم... تو بلتی جگه له من، له م دونیا به دا، کوپیک نه بو بی باوکی
 خو ی کوشتیج...؟ خو نه ئه و «نوح» پیغه مبه ره و نه منیش کوره سهر سه خته که ی، ئه م
 به خسته وهر بوو که شه پولیتیکی شیت هات و هه لیلووشی... منی ده سته پاچه به چی بم؟

ئەمەيان گومەزى سەر گۆپرى باوكمە يان شارى سەگە بەوہفاكانى، دەنيو گۆپرى ناو گومبەتتىكى سارد و سې ھاوار دەكەم:

"خوشكانى بىچ مروہتم... دايكانى سېلە و فریودەرم رزگارم كەن... ئەوہتام لېرە... سەگەكانى باوكم ھەراسانىان كردم...!"

وہلى ئەفسوس... وەپىنى ناسازى سەگەكان بەسەر ھاوار و نالىندا زالە، نا... من كەى ھاوارم بېر ماوہ؟ من سەگەكان ئاسا دەوہرم... لموز دەخەمە نېو لەگەنى شوپاكە كە بۆنى مېزى زىوانەكەى لى دى، ئەو زىوانەى لە بېرى خەمەتى ھەر رۆژتىك كە دەيكرم لېرەيەكم لە مستى دەنا، ئەو لېرانەى لە گەنجىنە شاراوہكانى داىە گورەدا دۆزىمانەوہ، بۆنى لاشەى دارزىوى باوكم و گووى سەگ و مېزى خۆم كاسيان دەكردم، بىچ چارەبووم... ھىدى ھىدى راھاتم، كەستان دېوہ لەنيو گۆپرىكدا و لە تەك لاشەى باوكيدا بخواو بخەوى و بخواتەوہ، ئەو گۆرەى بەم دەست و پەنجانەى خۆم ھەلمكەند، دەباوہ بېكوژم... دەباوہ ئەو پياوہ بكوژم... ئەو پياوہى بەدرىژايى تەمەن منى كەدبوو سېبەرى خۆى، سېبەرىكى كال، سېبەرىك كە حېزە ھەتاوى زستانىكى بەتەمومژ رەسمى بكا، ھەر ئەو رۆژەى كە پېم گرت و لە گاگۆلكى كەوتەم، ھەر لەو ساوہ ئەنگوجكى فەقيانەكەيم دەگرت و دەكەوتە دواى، ساتەم دەكرد و لە پەو روو دەكەوتەم... دەبوو نەگريم و نەلېم ئۆف... دەبوو گورج بکەومە سەر ھەردوو پى، جارى واش ھەبوو كلكى گۆچانەكەى دەدا دەستم يان سەرىكى قامچىيە سى زمانەكەى، تووتكە سەگ ئاسا تېپى دەخورېم... جى دەمام و ھەنگاۋە وردىلەكانم نەدەگەيشەن بەشاشەقاوى ئەو... چ قەھرىك دلە ساواكەمى دەگوشى، سېبەرى بالاي ئەو: من و سېبەرەكەمى لوول دەدا، رۆژى دەيەھا جار لەبەر پىيەكانى دەنوشتامەوہ، دەبوو جوان ھەردوو كلاشەكەى بۆ رابگرم، نەدەبوو بشىوېم و ھەلە بکەم، ئەو كلاشانەى لە دوو بەلەمى بچكۆلە دەچوون، يەكەمجار راستان و پاشان چەپ، بەھەوہسى خۆى پىتى تى دەخستەن، ھىلاكى دەكردم، ھەموو عومرى جوانېم لە رېزكردن و دانانى كەوشى مېوانە ھېچەكانى بەسەر برد، يەكە يەكە ئەسپەكانېم قەشاوېش دەكرد و يال و بژيانېم بەشانەيەكى دار دادەھانى، چەندجار بەر لووشكەيان دەدام و دەم و ددانەكانم پى دەبوون لە خوتېن، بەتەنيا من نەمكوشت، داىكى خۆم... ھەق داىكى خۆم و ھەموو زىر داكەكانم چاويان نەز كەردبۆوہ، ھەر ھەموو قەبىرە خوشكەكانم... ئەوانەى لە پشت دېوارە ئەستورەكانەوہ، لەودىو پەنجەرە و دەرگا داخراوہكانەوہ ھەناسەى ساردىان ھەلدەمژى، ناخى گەرميان ھەلدەكېشا و خەونيان بەبۆنى پياوېكەوہ دەدى، لەودىو شوورە و پەرزىن و

پەردە و رووپۆش و پەچە و عەباوہ فەرمايشتى باوكميان دەبېست، فەرمان لەسەر فەرمان، ھەر ھەموو برا گرگن و ترسنۆكەكانم، نېرەمووك، خەسپوہكانم... ھەر ھەموو نزا خوازبوون كە من تاكە كەسېكم و دەتوانم لە شىرىن خەودا بېكوژم، دامېتىيان دەگرتەم و دەكەوتتە بەر پېم و دەلالانەوہ، دەستيان لەبەر پشتېنم رادەكرد و دەسكى خەنجەرەكەمىيان ماچ كرد، وەى لە قەھرى خوشكانم، نەيدەھېشت كەس... ھېچ نېرىك بېانېنى، من بەقاچاغ خەنەم بۆ ئەو خوشكانەم دەكړى كە تەمەنيان ترازا بوو، حەزبان دەكرد قژى ماش و برنجى خۆيانى پىچ بشارنەوہ، ھەر من بووم بەدزىبەوہ سوورا و سېپا و كلچووك و مووكېش و شانەم بۆ يەكە يەكەيان دەكړى، ئاوينەى تەلخ و ژەنگاوى تا ئاشكراو روون رووخسارى دزىو و ناشرېنى خۆيان نەبېن، ئەو ھەموو چرچ و لۆچەى پشت چاويان و بەرمل و لاروومەتيان، پەلە رەش و ماك و خالەكانى قەبىرەبى، وەى لەو خوشكە زۆر نەگەت و ھەناسە سارد و غەمگىنانەى من ھەمبون، ئەو خوشكانەى لە داىكى خۆم و ئەوانەشى كە زىبوون، وەى لە حەسەرەت و حەژمەت و شەرم و شكانى ئەو ئىوارەبەى بەدەورى بېرەكەدا ھەر داىكىك و بە نۆرە ھەردوو لاقى كچەكەى بلاوكردەوہ، لە ھەمووان پېرتريش بەدەست و پەنجەبەكى لەرزۆكەوہ و بە گۆيزانېكى كول و كۆن يەكە يەكەيانى خەتەنەكرد، حەسارەكەمان بەسەر زرىكە و ھاواری خوشكەكاندا وېران دەبوو، ھەر ئەوئەندەم پى كرا دووانيان لە ناو كۆلېتى مېشكەكان بشارمەوہ، يەكېكيان لە ناو تەويلە و دووانى دېكە لە سەريان و لە ھەمووان بچووكترېش خستە ناو سندووقى بوراقكە و دوو سى جار بەپەلە ماچم كرد كە توند ددانەكانى بەسەر يەكديدا بقرسېنى نەبا كەسېك بېتە ژورەكە و گوپى لە چەقەچرقى دانە چۆقەى بى، دېن... لەسەر ئەو دارتووەى كە خۆم لە ناو لق و پۆپەكانيدا شاردەوہ... بەرېز خوينيان لى دەتكا، بەخۆلەمېش ناوگەليان سواغ دەدان، من سەرم گېژى دەخوارد و لەوہ دەترسام لەسەر دارتووەكەوہ سەرانگري بېم و بکەومە خوارى... ھەر من نا... برا بىچ غېرەتەكانېشم لە ناو تەويلەكان و لە پشت پەنجەرەكانەوہ دەگرېان، ھەتا نۆرە دەگەيشتە سەر يەكېكيان، ئەوہى تەنېشتى دەبوورايەوہ، پېرە داىكى ئەرژەنگ و بىچ بەزەبېمان ئېزرەمېك كوتە گوشتى دەنيو چنگيدا ھەلدەگۆلۆفى و تاوى پامو و فرېپى داىە بەردەمى سەگە ھەوشارىبەكەى باوكم... پاشان سەرى ھەلېرى و لە داىكە لېو بەبارەكان پامو وتى:

"تەم كوتە گۆشتانە رزقى حەسارەكەمانى سوار كەردبوو... ئېتر لەمەودوا بېين چۆن خوا خېروبېرمان بەسەردا دەبارتېنى" رۆژى دواتر چوومە ژوورەكەى، پېم وت:

"دایکه نهده بوو ئه و کچه ساوایانه خه تهنه بکهی"

خوین په ریبه هدر دوو چاوانی و هلی دایه:

"رؤله... تو نه له شهره ده زانی و نه له ئیشی ژتان... دوو رژی دیکه ئوی دهستی خوشکه کانت حرام ده بوو... نانی دهستیان... ئیدی ده سه سینه وه... که بالقیش بن که متر خهون به حرامه وه ده بین...!"

براکانم پییان ده وتم: "کاکه... تو نوبه ری... ئاخر تاکه ی ملکه چی...!?"

مه گهر به دزیبه وه... دنا نه په ری بوونه وه ئه و دیو شوو ری به زری هسار، هیچ گه مه کیان نه ده زانی، له ئاوده ستخانه که نه بوایه پی نه ده که نین، له به یانی تا ئیواره ته ویله کانیان پاک ده کرده وه، ئه و برایانه ی که باوکه دهینه راند ئه وانه میزبان به خؤدا ده کرده... ههر هه موو تکایان لی کردم، ده پارانه وه، ده نووزانه وه... پییان وتم:

"مه ترسه... ههر هه موو پشت و په نای توین... شهرمه تاکه ی بمانخه سینتی... تاکه ی شه وانه، به دزیبه وه، بچینه گژ ماکه ر و هیستره کان...!"

ده نیو ئه و پاوان و میترگانه دا مه ر و بز و مانگا کافان ده له وه راند که هه مدیس شوو ری بو کرد بوون، مه ریگ، بزنیگ، به ریگ، کاربله به ک بزر بوایه فه لاقه ی ده کردین... هیشتا میردمندال بووین... دو عامان ده کرد خودایه: بوچی به کی له ئه سپه شیته کانی به جوته به ک که لله سه ری ناپیینی؟ جار لی له جارن ناگلی و ملی ناشکی؟ کرووزانه وه و ماچیان کردم که ئه و دیوه بکوژم، ههر هه موویان چاوه ری ده ست و مستی من بوون: برا گه وره و نوبه ری بنه ماله... رژیانیک... رژیانیک زو دایکانم... دهستیان ده نایه سه ر و قژ و تیتکی به کدی، شه وانه... ئیمه... کور و کچانی هسار له خؤمان ته ریق ده بوینه وه، شاته شاتی دایکافان رژیانه ریبه ک ده ری، باوکه خوی له گووره نه ده برد... ئه گه ر زور تووره بوایه چنگیک خولی هه لده گرتوه و ده یخسته ده می ئه وه بیان که نوبه ت بری ده کرد، پاش عه یامیک زانیان ئه و پیواوه پشتین ته ستوره، هه وه سباز و دلته ره، دوژمنی ههر هه مووانه و وه کو کومه لیک مه ل ده قه فه زنی ناون... که وتنه دلدانه وه ی به کدی، ده گریان و به لچکی چاروگه و سه ریوش و به رامپیل و دهسته سر فرمیسی پر له قه هری به کدیان ده سر پیبه وه، ههر من بووم و سمه م بو ده کپین، خه نه... جوړه ها دا و و درمان تا سه ر و پرچیان په شکه نه وه، ده مزانی ئه و باوکه شه هوه تبازه مان تاله موویه کی سپی بیینی ژنیکی دیکه دینی... وای لی هات شهرم نه که ن، له سه ر ئاخوړ و ده نیو ته ویله و به چواره وری بیره که دا

کوډه بوونه وه، گویم هه لده خست... له و دیو دیوار و ده رگا و په نجه ره داخراوه کانه وه، له ژیر هه یوان و به سه ریانه وه ده یانرکاند... جحیله کان به بی پرینگانه وه ده یانوت:

"وهی خوشکی چیم لی ده که ی... چ ئالوش به ریوته گیانم... چ ئاگریک...!"

"خازی... ئه وه تو ده لیتی چی... بو ئه وه مانگیک هاتوته گژم...?"

"ژنینه لومم مه که ن... وام لی هاتوه بچمه گژ ته سپه کانی"

"به خوا خوشکی نه فامی... جا جگه له ته سپه عه ره بیبه که ی خوی... ته سپ ماوه نه یخه ساندی؟"

"نه نگو ئاگاتان له من نیبه... به وه لاهی تامه که یم بیر چوته وه...!"

"هه ی پرچ دریز و عه قل کورینه... چما ئه و له به رچی ئیمه ی هیناوه?"

"بو هه وا و هه وه سی خوی"

"جگه له وه ش... بو وهی خواستووین تا کور و کچی بو بنیینه وه..."

"بو بوونی کوره کان کولی که یفسازه و بو کچه کانیس نیگه ران..."

"ژنینه من ئه وه کوشتوومی خؤمان و مناله کافان مردین ئه وه نده ی خزمه تی سه گ و گورگ و مه ر و بز و ته سپ و هیستره کانی بکه ین"

"زور له گوینه هه موو عومری جوانیمان له ته ویله کانیدا به با بده ین"

"له ههر سه فه ریگ که ده گه ریته وه ژنیکی تازه ده خاته سه ر پاشه لی ته سپه که و ژورریکی تازه ی بو جیا ده کاته وه"

"مه نیج... کابرا ههر وا فریا ده که و، گه ر هه موو شه ویکیش بپه ری ئه و جا مانگی به ر به کیکنان ده که و"

"ههر دیت شه ویکیان به سه ر به کیکنان وه ده می به یه کدا دا و مرد"

"ئه و به رانه قه ت نامری... ئه و که ههر سی ژمه که هه نگوین بخواو ههر رژه و جه رگی به ریخیک سوور بکاته وه... مه حاله وازوو بری!"

"ژنینه ئه من له خه می کچه کان دام... نازانم تاکه ی که زی سپی به ونه وه?"

"ته دی کوره کان... ئه وان بو نالی؟ یا خوا دایکتان کویر بی... رؤله..."

وهی له و هه موو دایکه سه رکز و غه رب و بی که س حه سره ت دیدانه ی من هه مبوون، ده غه زرین، ده یان بوغاند، لیی ده پارانه وه:

"ده بهس ژن بینه... وات لئ هاتووہ ناوی کوړ و کچهکانی خۆت نه زانیت"

"بۆ نه یهیتیم...؟ عومره... هه مه... هیشتا له سه سره شنگ و تاقه تی خۆم... هه ساره که گه وره یه و سه دی دیکه شم پئ به خپو ده کرئ... نه فامینه ده زانن زوریه ت نانه وه چهند خپره ده زانن سلیمان پیغه مبه... ئیبراهیم چهند ژنیان هه بووه...؟"

"نه وان پیغه مبه و تو چیت؟"

"دهم دریتی روو ره شینه... هه ر پیاوه و له هه ساری خۆیدا پیغه مبه ره... من وام پئ خۆشه ئەم هه ساره، درهنگ یان زوو، ببی به شارکی گه لئ گه وره"

"لئ بگه رئ کوړ و کچهکانیش له به شارکردنی هه ساره که ت به شدار بن... و ایان لئ مه که روو له وه هه رد و کپوه بکه ن؟"

"هه ر کئ ئەم هه ساره ی به دل نییه با پروات... من چاک ده زانم له ده ره وه ی ئیره چییان لئ به سه ر دئ... حیکمه تی من نه بووایه ئەم هه ساره و یران ده بوو... خشت به خشتی جئ دهستی منی پتوه دیاره، بهم پشتانه کاریته و شه قلله کانیم هیناوه... نه وه نده پتوه ی هیلاک بووم هه قئ نه وه م هه یه نه وه ی زمان هه لئینیته وه له ره گه وه زمانی بپریم... خه یالی خۆتان خه راپ مه که ن... له ده ره وه ی ئەم هه ساره ی من و دوور له چاوانی من که ستان ناژی، نه گه ر نه وانه به هه ق کوړ و کچی من با خزمه تی هه ساره که بکه ن، هه ریه که و ئیشی خۆی جوان راپه رینئ، نه وه کوړه شی که له من هه لده گه ریته وه موسته هه قئ سه ر پین و خه ساندنه، نه وانه شی له م هه ساره خۆیان دزییه وه و هه لته ی شاران بوون، گوایه نه مپو نا سه ی به چه ک و پاره ی زۆره وه دینه وه و جئ به من له ق ده که ن، نه وه شیان هه ر خه ونی حوشره، من نه وه پیاوه نیم له کوړه کانی خۆم بترسم... هه موو نه و کچهکانه شی که ویستیان سه رم شوړ بکه ن و ره دوو که وتن... کردمنه خۆراکی قه ل و دال... دهستی من نه وه نده دریته ده گاته بنی دونیا... بهر له وه ی یه کتیک له کوړه کانم یان کچه کانم خه یالی خه راپ بکات من خه ونی پتوه ده بینم... ئیوه له دلئ خۆتاندا قسه بکه ن... من ده بیستمه وه... ژنی چاک بن و به کوړه کانتان بلین: که سیان هی نه وه نییه جیی من بگریته وه، له مه و دوو له دیوه خانه داده نیشم و له سه ر هه موو خه یال و ختوووه و خه ونیک گه ر خه راپ بئ سزاتان ده ده م، سزای هه ر خه یالیکی خه راپ ده جه لده یه و هه ر خه ونیکی خه یانه تکارانه ده قامچییه، سویند بئ دلئ به کچه کان نه سووتئ و له ته وبله کاندایه ته ک ماکه ره کانم بیان به ستمه وه... خوام له وه خوایه ژنان له بهر چاوی من بنیشت بجوون یان ئاو بخۆنه وه، یان نه وه تا ببینم بئ

شه رمانه کچانم که زی و بسکان به رده ده نه وه و قژ دادین... سویند به هه سار هه ر هه موو ئاوینه کان بشکینم، ئەم هه ساره حورمه تی تیا نه ماوه، گویم لئیه کوړ و کچه تازه بالق بووه کانم له ژیر لئوه وه گۆرانی ده چرن... شه رم و شکۆ نه ماوه... له وهخت و ناوهختدا گویم له حریته حریت و خه نینه..."

هه موو جاریک «هه بی» ی دایکم، ژنی گه وره ی، که ده بیوست هتوری بکاته وه:

"تاخر پیاوه که..."

له هه ردوو گۆشه ی لا لئوییه وه که فیککی سپی ده مه یی و تووره و داخدارانه دهینه راند:
"وس... کهس نقه ناکات... منم قسه ده که م... که پرسیارم ده که م، با کهس وه لام نه داته وه... چونکه وه لامه کانیش ده زانم... کهس پرسیارم لئ نه کات... ودره ئیره هه مین... تو بوویت له -هه بی- ت پرسئ بوو تا لئیم پرسی ئاخۆ هه ر ساله و مانگیک ده چه کوئ و بوچی بزر ده بم... من ده بی تیرتان بکه م... پیتم نالین ئەم هۆردوو خه لکه به چی ده ژین... ئیوه له سه رتانه یه ک شت بزانی... به یانیا ن زوو له خه وه هه ستان و که تاریک داها ت ده رگاکانی هه ساره که دا بکه ن... لئره بم یان نا...؟ قه ت فریو مه خۆن... من بو هه ر کوئ بچم رۆحم وه ک هه ور سیبه ری وای به سه ر هه ساره وه، من بویه له شار و گونده کانی دیکه دوورم خستونه ته وه تا خۆلق و نه توارتان هه ر نه وه بئ که من ده مه وئ... به ته مای هیچ مه بن... مولک و مال و له لای خۆم، که سیش وای نه زانی پیربوویه و بهم زووانه ده مر، خه ونم دیوه و به قه د نوح پیغه مبه ره ده ژیم..."

ده مانزانی... له پاشه بندی هه ر شه ریکی ئاوه ی کتوپر بیانویه کی ده دۆزییه وه و ژنیکی ته لاق ده دا:

"وهره هه مین... وهره پیشئ... نه من چاوم شینه و نه تو... پیتم نالئیی نه و کوړه چاو کوژه که یه ت له کوئ هیناوه؟"

نه و کافره هه ر ساله و دهستی له شهش هه وتیک به رده دا و شهش هه وتیکی دیکه ی ماره ده کرد، له هه ر راوتیک ده گه راپه وه ژنه دۆمیک... قه ره جیکی له پاشووی نه سپه که ی ده به ست و رایی ده کرد، نه مده زانی کامه له خوشک و براکانم هه لال زاده یه و کامه شیان هه رامزاده یه، ئیدی له وه ده رچوو بوو ناویان نه زبه ر بکه م، ناوی نه و زر دایکانه م که ته لاق دراو و نه وانه شی که ته لاق نه دراو... هه میشه ده بیوت:

"ژنیکی سک نه کا وه کو درهختی زر وایه، گه ره که زوو ببیریته وه...!"

ناوی ئەو کور و کچانەى دەنیو حەسارە کەدا بوون و ئەوانەشى لە دەرەوێى حەساردا بوون، قوللە و کۆشکی ژنە تەلاق دراوێ کانی لا تەریک و پەنابوون، دەماندی... جاروبار... بەیادی سەرۆختیکى زوو دەچووێ گژیان... بۆ هیچ کەسێک نەبوو لە دەرەوێى ئەو حەسارە بڕی... هەر هەمووشمان لە سپێدەى سەحەرەوێ تا شوو خەوتنان نەدەسەرەوتین، خوشکێکم لە بەیانییەوێ تا ئێوارە جەکانی پینە دەکرد، ئەمى تریان مانگای دەدۆشی، ئەوی دیکەیان بزن و یەکیکیان مەر و ئەوی دیکەیان رەفتەى دەچنی و یەکیکی دیکەیان کلاوی دەدووری ئەویان مەشکەى دەژەند و ئەوی تریان تەشى دەپست، ئەمیان ئاوی لە بیەرە کە هەلدینجا و دەولکە کەى قەلپ دەکردەوێ نێو پەقرەجەکان، ئەویان گەسکی لە ژوورەکان دەدا، ئەمیان پەنجەکانی تەوانەوێ ئەوەندەى دەریبێهەکانی بۆ بشوات و یەکیکی دیکە پیاوی پاک دەکردەوێ و ئەوی تریان سەوزەى بژار دەکرد و ئەویان پۆنی دەقەرچاندەوێ، ئەویان کۆترەکانی دان دەدا و ئەمیان گیای بۆ کەرۆشکەکان پۆ دەکرد، ئەویان دەرگای حەساری لە مەر و بزن و رەشەولاغەکان دەکردەوێ و ئەمیان قەفەزى بولبول و کولانەى سەگەکانی لە رېقنە و گوو پاک دەکردەوێ، بەیانیان زوو... هەر هەموو خەزەتکار و گزیر و کارە کەرەکان لە بەردەمبەدا ریز دەبووین، ئەو خەزەتکارانەى یان خەسیوو یان نێرەمووک بوون، ریک سەیری پنتیکمان دەکرد لە ئاسۆ و چاومان نە دەتروکاند، بەرلەوێ گزنگ بەدا دەستی دەگەباندە قامچی و گۆچانە کەى، بەدەستی راستى قامچی و بەچەپ کامەى گۆچانە کەى دەگرت و خۆى بەسەردا دەدا، گۆچانیکى گرنج گرنج کە بەر لاران و کەفەل و ناوشانى هەر هەموومان کەوتبوو، کۆکینی بەردەوامى هەراسانى دەکردین، هاواریک کە هەر لە گرمەى گەوالە بچى هەموومانى رادەچلەکاند، دایکانم... ئەو دایکانەى تەنیا نووستبوون. هەموو قەیرە خوشکەکانم... ئەو خوشکانەى کە بەکەزى و قەفى درێژى قژیان خۆیان بەشیشى ژەنگارى پەنجەرەکان بەستبووێ نەبا نیوێشە و بەخۆیان نەزانن و بەدەم خەوێ لە تاو بۆنى پیاوانى بازۆلە ئەستور و سمیلل باپرى نێو خەونەکانیان بچنە نێو تەویله کانهو، دەست لە ملی ئەسپەکانى باوکم بکەن و وا تى بگەن دەستیان لە ملی -یوسف- تیک کردووە، شەوێ شەوێ شەو لە تاو هاوار و زریکە و ورتنەى ناوختى ئەوان خەو لە چاوانم دەتۆرا، ناوی ئەو پیاوانەیان دەهیتنا کە دەکەوتنە نێو تەلەى خەونەکانیان و بەپەله پروزی دەریاز دەبوون، شەوێ شەوێ دەکەوتنە دواى ئەو تارماییانە و تەویلیان بەدەرگا و پەنجەرە و دیوارەکاندا دەکیشا، کە بەیانیان لە خەو رادەبوون نەیان دەزانى ئەو خۆتە مەییوێ و بەلاجانگیانەوێ هى چییە، هەموویان دەترسان وەک "زوهرا" یان لى بەسەر بى... ئەو

شەوێ حیلەى ئەسپە عەرەبییە کەى خۆى ناساز و نادەمیانە هاتە بەر گۆی، حیلە یەک لە شیرین خەودا راپێهراند و... توورە و شیتانە بەیەک لەقە دەرگای تەویله کەى کردبووێ دیبوی... باوکە "زوهرا" ی دیبوی دەستی لە ملی ئەسپە کە کردووە، ئەسپى لەعەنتیش لموزى لیکنى خستبووێ نێو هەردوو مەمکانى، بى ناگا لە باوکم، لە حەسار، لە دنیا زوهرا ختوو کەى دەهاتى و دەخەنییەوێ، هەر ئەو شەوێ بى دەنگ کوشتى و هەر لە حەوشەى حەسارە کە شدا زیندە بەچاللى کرد تا کچەکانى دیکەشى تەمبى بن و چیتەر خەون بە حەرامەوێ نەبێن، شەش حەوتیکیان بەدیار تەرمە کەى زوهراو فیتا لیتها و تا بەیانى کە فیان فری دا و لە لنگە فرتێ نەکەوتن، ئەوەندە پاژنەیان لە زەوییه کە خشاندا تا خۆتینیان لى دەتکان... کە گزنگیدا دیاریبوو لەو حەوشەدا و لە حەژمەتى زوهرا چ گێرەییەکیان کردووە، هەر بۆ بەیانییە کەشى دایکان و خوشکانى کۆلۆم دە فەرده پیاویان پاک کرد تا فرمیسکەکانیان بشارنەوێ، باوکە فەرمانى خواهانەى خۆى دەکرد کە ئەگەر گۆتێ لە نووزە نووزى هەر کامەیان بى هەر بەپرچ هەلیدەواسى، بەدەم پیاو پاکردنەوێ زۆر بەکۆل ئەسیرینی خۆتینیان دەباراند... بەو ناوێ گواپە لە گەرمیانەوێ میوانیکى زۆرى باوکم وا بەرپۆن، دەترسان وەک (زیبا) ی خوشکم لە ژبیرزەمینه کەدا و تا ئەبەد دەرگایان لەسەر دابخرى، (زیبا) ی نازدار و هەمیشە لێو بەبار و چاو بەخومار کە تازه بنى مەمکی دانابوو... شەویکیان کە هیتتا مانگ لە چوار دەدا بوو بەدزییەوێ چووبوو سەریان، مانگە شەویکی خۆش و دلرفیتى هاوین، سینه و بەرۆکی خۆى لى پروت کردبوو، سینه و بەرۆکی ساوای... هەردوو مەمکی کە بەقەد دوو هەلۆوژە دەبوون دابووێ بەر تریفەى زیوینی لە مانگ دارژاو... بى ناگا لە خۆى، لە حەسار، لە دنیا، لە غەزەبى باوکم، بەپانى و بەدرێژى ئەو سەربانە خۆى لە تریفە لوول داوێ و لەشى ئارەقاوی لەو خۆلە وشکەى سەریان وەر دەدا، تا درەنگى شوو گەمەى بەباگردینە کە کردووە، هەستاوێ تەوێ و بەهەر چوار دەوری خۆیدا سەمای کردووە، لە خۆشيانا تریقاوێ تەوێ، قریوێ لەسەر قریوێ وەک قۆلە قۆلێ ئاو لە شەریه یە کەوێ بڕی... سەرگەرمى سەما بەهەردوو پاژنەى هیلکە ئاسای سەربانە کەى کوتاوە تەوێ، نە جارێک و نە دوو... و... نە دە... هەر ئەو پى کوتان و قریوێ سەرمەستانە وای لە باوکم کرد بەهەلە داوان سى سى پەلەى قالدەرمە کە بیری و بکاتە سەریان و بەو گوناھە کە بیەرەوێ بیگری، ژنان و کچانى حەساریش لە حەوشە کەدا بەترس و شەرمى مینەبى خۆیانەوێ بەچەند پەیکەرێکی بەردین دەچوون کە هەر هەموو لە مانگی فیلتاز و فریودەر و خەندە خوار رادەمان، ئەو مانگەى هەر خودا خۆى دەزانى لە

که یه وه زیبا-ی عه و دال و سه و دا سه رکردوه، هه ره موو بینیمان... باوکه، هه ره به قژ که بو سه مای بهر تریفه په خشی کردبوو، به دواى خۆی دا و دل به ردا نه رایده کیتشا، به قهد پله کانی قالد رمه که له شی نیوه رووتی زیبا هه لده به زیبه وه و راده ته کی، تا ناوه راسستی هه وشه که به قهد جه سته ی خۆی ریبه کی پاکى کرده وه، له شی به نارهق شه لالی چ بو نیکی خۆشی به و هه وشه دا پرژاند... بو نیکی که هه یرانی کردین، وهک کار مازیتکی سه ر و مل تیک شکاو به ده ست باوکه مه وه هیلاک و شه مزا بوو... بردی... بردی... تا وهک پاشماوه ی تاوان تیک له م ژیرزه مینه تاریکه ی هه ساره که د بیشار تته وه، گویمان له زه ی زنجیر و ته قه ی سندا بوو که له ده ست و پیبه کانی زیبا-ی توند ده کرد... به لینی له هه موومان وه رگرت که مه مره و مه ژى خۆراکی بو فری بده بینه ژیرزه مینه که، سویندی خوارد که تا (زیبا) ده مرئ نابى و ناکرئ تریفه ی مانگی به ریکه وئ، ئه و مانگه ی شه و ی هاوینان که ده بوو به چواره باوکه له ناو هه وشه که وه تا ده چوه سه ریان لیکدا لیکدا تفی لی ده کرد، گوايه له وه خته دا پش و سمیلتی لی ده روئ، جارو باریش بی ناموسانه له ودیو په له هه وره سپیبه کانه وه چاوشارکی له گه ل کچه کانی ده کا، مانگ له نیرینه یه کی چا و حیز ده چی... باوکه خۆری خۆش ده ویت... خۆر ده سووتینی و ده برژینی و ده کولینی، که سیش ناتوانی له دوو چاوانی خۆر راپیستی، سه ران شۆر ده کا و چاوان ده نو قینی، بی شه رفی مانگ له وه دایه به دزی خۆره وه هه لدی و نه یینی شه وان ده درکینی، دواى ئه و هه یاجونه ی (زیبا) فه رمانی دا نهک هه ره مه زان... به لکو گه رده که له هه ره وه رزیکى نوپی سالدا یهک مانگ هه ره هه موو هه سار به روژوو بی... روژو کولئ چاکه بو گه ده تان... بو ئه و ئالوشه ی وا گر به رده داته نیو گه لتان... چیتتر نه ما شه و خه وتنی هاوینانی سه ریان، من له خه م و قه هری خوشکه زۆر شه رمن و ته نیاکانم کوشتم، ئه و خوشکانه م که نه یانده زانی له و دیو دیواره بلنده کانی ئه و هه ساره و پیوانی عه زه تی هه ن، پیوانی سینه پان و ده ماغ پر و که لله به ران، پیوانی سمیلت باهر، بو درن... پاش بائق بوونم خۆم داده نووساند... له پشت دیوار و په نجه ره و ده رگا کانه وه خۆم مه لاس ددها، گویم بو نالین و ئاخ و ئوف و هه سه ره تیان هه لده خست، بیتم له خۆم ده بووه و گینگلم ددها، پاش زینده به چالکردنی زه ورا و به ندکردنی زیبا له ژیرزه مینه که، خوشکانم سووک سه یریان ده کردم، به گوئی یه کدیدا ده یانچرپاند و له سه ر کزی و بی ده ماریم قسه بیان ده کرد، لیویان لی هه لده قورتاندم، له هاتوچۆی سه ر ئاخوړ و بیرو نیو ته ویله کان خۆیان لیم ده پاراست وهک ئه وه ی من گلاو بم، که مته رخه می نه بوو... به ده سته ئه نقه ست جله چلکنه کانم له و ناوه ده که وت و نه یانده شۆری، زانیم... ئیدی

ته و او... من له برایه تی ئه وان که وتم، دایکانیشم چیشتی سارده وه بوویان ده خسته به رده م، چای تالیان بو تی ده کردم، له ژیره وه مۆرهبان لی ده کردم، شه وانه که دونیا کپ و خامۆش ده بوو دواچار که له نالیکی شه و ی ئه سپ و هیستره کانی نیو ته ویله کان دلنیا ده بووم، له تهک په نجه ره ی هه همیشه داخراوی یه که یه که ی قه یره خوشکه کانم راده وه ستام، بی هه ست و خوست... به قه هریکه وه لیوی خۆم ده کرۆشت، چ ئه سته مه به جووته سه ر و عوزر شۆره کان له تاو ته نهایی ده چونه نیو باوه شی یه کدی... خودایه... من چیم بو ده کرا؟ وه ی له و خوشکانه ی من که شه رم له ناو قه ده وه دوو که رتی کردبوون، هه یایه کی نه به دی تیکی شکاندبوون، دوو هه تاوی... هه ناسه ی پاک... خه میکی شاراوه وهک زه عفه ران روو زه ردی کردبوون، له هه ژمه تی خوینتکی گه رم که له ده ماره کانی هه ریه که یاندا گیت ده خوا ختوکه ی یه کدیان ددها، نقورچیان له به له کی یه کدی ده گرت، خودا هاوار... جا له تاریکیدا چی روو نادات...؟ حیلکه حیلکی خنکاوی پر له شه رم و ترسی ژیر لیتفه کانیانم ده بیست، موچرکیتک تیکه ل له له زه ت و ترسی ژیر لیتفه کانیانم ده بیست، موچرکیتک تیکه ل له له زه ت و حه ژمه ت به ده ماره کانا میرووله ی ده کرد، به نینۆکان پیستی هه ردوو لارانی خۆم ده کراند تا خوینم لی ده تکان، تف له و غبیره ته ی برا گه وه... نویره ی سه رشۆر... کاکى خه سپومان...! هه ره شه وه ی یه کئ له و جووته ده بوو به نیر و ئه و ی دیکه یان می، که روژ ده بووه، شه رمان ده کرد لیکدی پروانین... قه ت مه زنده ی ئه وه ی نه ده کرد ئه و کچه شه رمانه بویرن خه ون به حه رامه وه ببین!

هه ره ده بوو من بیکوژم... ئاخو من جگه له باوکه که سیکى دیکه م نه دی بوو هه م گوچان و هه م قامچی پی بی... هه همیشه وای ده وت:

"ناکرئ پیوا ده ست به تال بی."

قه تیش ته زبیحی هه لنه ده گرت... هه همیشه پیی ده وتین:

"پیواى به راست پیوا سئ شت هه لده گری:

"گوچان، قامچی، خه نجه ر."

هه همیشه ده بوت:

"زۆر ئه سته مه پیوا بی قامچی بیته ناو مال و مندالی خۆی"

کتی هه بوو له و هه ساره، له کچ و کوړ، له ژنه کانی، له گزیر و کاره که ر و خزمه تکاره خه سپوه کانی... که قامچی ئه و ی به رنه که وتی... هه همیشه ده بوت:

"هەر منالیکم قامچی منی بەرنهکهوئ، نه قهلهو دهبی و نه ته مه نیشی درێژ دهبی... خو به خوژیابی نه بووه «سمایل» گهردنی خوئی خستوته بهر کیردی «برایم» پیغه مبهری باوکی... ها...؟"

به یانیان زوو که تازه سپیدهی ددها پر به قورگ و ئاسمانی هه سار دهینه پاند، هاواریک و یه کهم کهس من رامده کرده بهردهمی و وهک تیر دهچه قیم، له تاوو ترسی خۆم ساتهم دهکرد و به چاوی خهوالوومه وه رهتم دهبرد، پاشان دایکانی هیلاک و ماندوو... خه و له چاوان شکاوم، براکانم فریای سۆل و کلا و نه ده که وتن، هه ندیکیان به شه رمه وه خوژیان کوور ده کرده وه نه با له بهر چاوی دایکان و خوشکانیان حه یایان بچی، نه با کیری ره پیمان چه تر هه لدا و درهنگ بنیشیتته وه، وهی خودا که زه لیل بووین...! له ترسی ئه و هاوار و نه عه ره ته به گری کویره ی کهزی و بسکی هه ندی له خوشکانم نه ده کرانه وه که هه ر به پرچ خوژیان به شیشی په نجه ره کان به ستیوه نه با به دهم خه ونی هه رامه وه رابن و باوهش به ئه سه په عه ره ببیه که ی باو کمدا بکه ن و وهکی - زهرا - زبنده به چال بکرتن، خوژیان بیه ده چۆوه و ته کانیان ددها، چهنده ها جار قه فی کهزی و بسکی لوولی ئه وانم به شیشی په نجه ره کان وه ددی، به هه لقه ریز و سونگی ده رگا کانه وه... هه موو به یانیان بهر له وهی گوئی بیستی فه رمانه کانی بین... ده بوو بزانی هه ر یه که و بو ئه و رۆژه چ ده کا... پاش قسه و رینما بییه زۆر پیروژه کان و له دوا به ندی قسه کانیدا وه بیه هه موومانای ده هینا یه وه... ئه وه ندی و تبه ووه، نه زبه رمان کردبوو:

"گه ر من نه بوو مایه ئه م هه ساره هه ر زوو، ده میک بوو، به سه ر ئیوه ددا ویران ده بوو، ئیوه ماوتانه له دنیا تی بگه ن... با گه وره تر بن ئه وسا حالئ ده بن من چه ند م ئیوه خو ش ویستوه، هه موو تف و جنیوه کانم حیکمه تیان تیا یه، تا نه مر م قه درم نازانن، پاشان من باوکتانم... هه ر منم که ده زانم چی بو ئیوه خیره و چی شه ره، بهنده بوئی نییه له خودای خوئی بیهرسی بو بیهرسی و تینهوی دهکا... بو لافا و گرکان و زریان و ره شه بای بو ده نیتری... بو لیتره سه رمایه و له وئ گه رمایه...؟ مندالیش هه روا... بوئی نییه فه رمانی باوک بشکیتی، کوور و کچی من ئه وسا له بهر دلئ من شیرین ده بن که گوئی رایه لئ فه رمایشته کانی من بن، کتیبه پیروژه کانیش هه روا ده فه رمون... ده زانن بو بچووه که کانم خو شتر ده وین، ده یانیبم: هه تا له نان خواردن و جل له بهر کردن و کوکیندا ریک لاسایی من ده که نه وه... من وام و سیتیبه ری خۆم خو ش ده وئ..."

له و پاشبه نددها شریخه ی قامچیبه که ی کاسی ده کردین و هه وای سه ر سه رمانی ناگر

ددها... هه ر ئه و شریخه یه په رش و بلاوی ده کردین... ئه وانهی جئ ده مان قامچیان بهر ده کهوت... به دهم وهیش وهیشه وه پاشه لئ خوژیان هه لده کراند...

شه وانیش باوکه، بی واده و سه عات، له خه و راده بوو چرا که ی هه لده گرت و بی خشپه له سه ر نووکی پی هه موو کون و قوژینیکی هه ساره که ی ده پشکنی، بو هه ر ده رگایه ک کللی پی بوو، هی هه ر هه موو ژووره کان، ناندین و گه نجهینه کان، کون و که له بهری ته ریک و لا چه په ک ده گه را، سه ری به بیبه ره که دا شوژ ده کرده وه، کوئی دلئ به وه خو ش ده کرد که مانگ ئه وه تا له بنی بیبه ره که یدا خنکاوه، که سه ری هه لده بیه ری، هه مدیس به خه نده یه کی خواره وه، گالته جارانه مانگ له می ده روانی، ده چووه سه ر هه وزه که و ئاوه که ی شیلوو ده کرد تا له ویشدا روو خساری مانگ بشیوی، له ویتوه رووه و ئاخو ره کان هه لده کشا، کوئیتری مریشکه کان، کولانه ی سه گ و پشیله کان، چاله زۆره کانی که رویشکه کانی ژیر هه یوان، بگره نیو قه فه زی بولوله کانیش، نیو هه مام و ئاوده ستخانه کان، دوو سی جار داده گه رایه وه و ده چۆوه نیو ته ویله کان، دوا جار ره فته و سه رپۆشی زۆر ته نکی ته ر ده کرد و به خشکه یی ده چۆوه ژووری خوشکه کانم، لییان ورد ده بووه، له جووله ی لیوه کانیان و په رینی پیلوو... و... ورته ورتی خنکاوی نیو خه ونه کانیان گه ره کی بوو تارمایی ئه و جحیلانه راوینی که به دزیبه وه دینه نیو خه وی کچه کانی، بی هه ست و خوست، ره فته و سه رپۆشی ته ری هه لده دایه سه ر ده موچاوی زهرد و خه م لی نیشته وویان تا بزانی به دهم له خه و رچه نینه وه ناوی چ نیرینه یه ک، چ غه ربییک ده په ریتته سه ر زاریان: حسو، عه لی، جوامییر، لاله باس، به... وه لئ نا... راده چه نین و شه لالئ ئاره قه ی شه رم ناوی خودا و باوکم و ئه سپ و هیستره کانیان ده هانی... شه ی تانیان به نه عه لت ده کرد، بی مروه تانه، زالمانه چرا که ی له روو خساری یه که به یه که یانی نزیک ده خسته وه تا پاشماوه ی خه ونه هه رامه کان له قولایی چاوه کانیا نده به دی بکا، رهنگی کالی له زه تیک رتی هه لده کردب و له گلینه دا خنکابی، گه ردیله و تۆزی ماچیک که به سه ر لیوانی یه کتیکیانه وه نیشته بی، پر به شه رم و ته ریقی کچیکه وه، هه ریه که وه به په له قژی داده پۆشی و ده لینگی ده رپیته هه لکشماوی تا نه ژنویان ده برده وه سه ر گۆزینگان، خیراتر قولئ کراس و که واکانیان تا سه ر دهستان داده دایه وه، تیشکی چرا به شه واره ی ده خستن و روویان له و پرشنکه زه رده ده شارده وه، پاش تاوئ پیته ده وتن:

"مه ترسن کچه کانم... مه ترسن... شه وانه خه وم لی ده زری و که یفم له سو عبه ته... خو به رۆژ ئه وه ندده ناتانینم... پالکه ونه وه کچه کانم... ده ی بنوون."

هەر هه‌موومان ریز ده‌بووین، دواچار براو خوشکه وردیله‌کانم که به‌پێوه‌ش خه‌وه تۆتکه ده‌بیردنه‌وه، شریخه‌ی قامچیه‌یک و هه‌ر هه‌موو چاویان زه‌ق ده‌کرده‌وه، هه‌ر هه‌موو به‌چاوه... ئه‌و چاوانه‌ی سه‌ده‌ها خه‌ونی ناخۆش چوون ورده شووشه‌ی شکاو تیا‌ی‌اندا ده‌بریس‌کانه‌وه، به‌ر چاوانه‌وه... له ژێره‌وه... به‌دزییه‌وه پێیان ده‌وتم:

"نۆیه‌ری هه‌مووان... ئه‌ری هۆ‌کاک‌ی بێ‌غیره‌ت‌مان که‌ی ئه‌و ئه‌رژنه‌نگه‌ ده‌کوژیت؟ ئه‌و پیاوه‌ی که‌ له‌ خه‌ومان ده‌کا و نا‌هه‌ی‌لێ‌ خه‌ون به‌و شته‌ خۆشانه‌وه‌ بیه‌ین که‌ نه‌مان دیوه‌!"
له‌ دلێ‌ خۆمدا ده‌موت:

"په‌له‌ مه‌که‌ن... ئه‌م‌رۆ‌ش نه‌بێ‌، به‌یانی هه‌ر ده‌یکوژم" شه‌وه‌های شه‌و ده‌رگام له‌سه‌ر خۆم داده‌خست له‌به‌رده‌می ئاو‌پنه‌که‌دا خۆم فیه‌ری خه‌نجهر وه‌شان‌دن ده‌کرد کۆ‌ته‌لێ‌کم بۆ‌باوکم ده‌کرد و ده‌مدا‌به‌ به‌ر خه‌نجهر، خه‌نجهر‌یک دووان و سه‌ی‌بان و ده‌... تا ده‌که‌ومه‌ سه‌ر ئاو و ئاره‌قه‌ و له‌ په‌له‌یۆ‌ ده‌که‌وتم... ته‌ختی ته‌وی‌ل کار‌ی‌گه‌ره‌... یان سه‌ر دلێ‌...؟

ئاوه‌ی شه‌وه‌های شه‌و ترسم له‌ دلێ‌ خۆم ده‌رده‌کرد... من ده‌مزانێ‌ رووبه‌روو، چاوانم به‌رچاوی که‌وی، غیره‌ت ناکه‌م بیه‌کوژم... ئی‌مه، کوپان و کچانی هه‌سار، ته‌نها ئه‌و هه‌له‌ لیتی نزی‌ک ده‌بوینه‌وه که‌ خۆی شل ده‌کرد، به‌یانیانی زوو، بۆ‌مباره‌کی ده‌سته‌کانی ماچ بکه‌ین، بۆ‌برا و خوشکه‌ وردیله‌کانم پتر ده‌نووشتا‌یه‌وه تا ده‌میان بگاته‌ ر‌دینه‌ی به‌نیازی ماچ‌کردن، ئه‌به‌د به‌و بۆ‌نه‌ی که‌ له‌ له‌ش و جله‌کانییه‌وه‌ هه‌ل‌ده‌ستا، هه‌رگیزاو هه‌رگیز ناشنا نه‌ده‌بووین، ئاخ‌ر هه‌ر رۆژه‌ و بۆ‌نیک‌ی لێ‌ ده‌هات، بۆ‌نیک‌ جیا له‌وه‌ی دو‌ینێ‌ و پیه‌ری، بۆ‌نیک‌ که‌ تا ئی‌واره‌ هۆ‌ل و گیه‌زی ده‌کردین، زۆ‌ر جار‌ان له‌و ژووره‌ی خۆمدا و له‌به‌ر ئاو‌پنه‌که‌دا قاقا به‌خۆم پیده‌که‌نیم، سه‌یره‌بوو... له‌ ترسی خۆمدا تارمایی باوکم له‌کۆ‌ته‌له‌که‌ ده‌هاته‌ ده‌ری و به‌ر شه‌قی ده‌دام، له‌ قژی بژی خۆم راده‌مام، له‌ هه‌ردوو چاوی ده‌رپۆ‌قیوم، له‌ ده‌ست و مه‌چه‌کی له‌رزۆ‌کم، له‌ لیک‌ی لالیوم، بالای شکاوه‌ و نه‌ویم... چه‌نده‌ها شه‌وم ده‌ویست تا تۆ‌زی ئه‌و ترسه‌ له‌ خۆم داته‌کینم، چی برنه‌و و شه‌ستیه‌ر و حوسکه‌ و تا‌پر و ساچمه‌زن و تفه‌نگه‌ره‌شکه‌ له‌ شانان ک‌ری‌بوونی، هه‌ر هه‌مووی له‌ گه‌نجینه‌یه‌که‌دا هه‌شاری دا‌بوون، سالی‌ک به‌ر له‌وه‌ی بیه‌کوژم سێ‌ جار‌ان ده‌ستی خسته‌ سه‌ر مشتووی خه‌نجهری به‌ر پشتم و ده‌ری کیشا، ئا‌غایانه‌ گه‌مه‌ی پێ‌ ده‌کرد و له‌ کالان ده‌ری ده‌هینا... هه‌ر سێ‌ جاره‌که‌ پیتی وتم:

"تۆ خه‌نجهرت بۆ‌چییه‌... خۆ تۆ جگه‌ له‌ مه‌ر و بزنه‌کانم که‌س نا‌بینیت...؟"

هه‌ر هه‌موو هانیان دام و هه‌ر خۆ‌بشم به‌ته‌نیا تیه‌وه‌گلام... ته‌نیا خۆم... ئه‌وه‌ تام ده‌نیو گۆ‌رێ‌کی سارد و سێ‌، له‌گه‌ل لاشه‌ی دا‌رزیوی، ک‌رم تێ‌ که‌وتووی، باوکیتکی نه‌م‌ردوو... نه‌ زیندوو، منی ته‌نیا و غه‌مگین و ماندوو، سێ‌ په‌له‌ خۆ‌ینه‌ی سوور که‌ خه‌ریکه‌ تیکه‌ل بن وا به‌سه‌ر کفنه‌که‌یه‌وه، جیتی سێ‌ نووکه‌ خه‌نجهری ده‌بان وا به‌سه‌ر لاشانی چه‌پیه‌وه، سه‌یه‌م خه‌نجهر ته‌واوی‌ک کۆ‌لنجی هه‌لد‌ری بوو، رێ‌ک له‌و شو‌ینه‌وه‌ که‌ ده‌چیته‌وه‌ سه‌ر دلێ‌...

دوا ژنی نه‌بووایه، ژنی چکۆ‌له‌و زیده‌ خۆ‌شه‌ویست قه‌ت نه‌مه‌ده‌توانی بیه‌کوژم، «رابی» جوانکیله‌و له‌ هه‌موو دا‌یکانم شه‌نگ‌تر و وردیله‌ و خنجیله‌تر، زیده‌ نازین... زۆ‌ر نازینتر... وه‌ی له‌ رابی هیه‌شتا بووکی مانگی‌ک بوو که‌ رۆژتیکیان پارێزی لێ‌ گ‌رت‌م و له‌سه‌ر ناعووره‌که‌، به‌په‌قه‌ره‌جیکه‌وه، قه‌ره‌ به‌قه‌ره‌م وه‌ستا و لاو نیو تیه‌م راما، خۆی به‌سه‌ر ناعووره‌که‌دا شو‌ر‌کرده‌وه چ‌رپاندی و به‌نیو بازنه‌ به‌ده‌وری شووره‌ی ناعووره‌که‌ سوورایه‌وه و رێ‌ک که‌وته‌وه به‌رامبه‌رم، پتر خۆی به‌سه‌ر شووره‌که‌دا شو‌ر‌کرده‌وه و مه‌ک‌ری‌بازنه‌ سه‌نگ و قورسایه‌ی هه‌ردوو مه‌مکی سوخمه‌که‌یان دا‌د‌ری و باخه‌لی ک‌راسه‌ ته‌نکه‌که‌یان پتر بۆ‌خوارتر دا‌خ‌زان‌د و جۆ‌گه‌له‌ی زۆ‌ر ته‌نگی نیوان هه‌ردوو مه‌مکانی گیه‌زی کرد‌م، له‌وه‌دا بوو سه‌رم گیه‌ز بخاوه‌ بۆ‌ ناو ناعووره‌که‌ سه‌رانگ‌ری بم... بێ‌ شه‌رمانه‌ پیتی وتم:

"سه‌ری چی ده‌که‌ی خه‌سیوی نامه‌رد، درۆ‌ ده‌که‌ی... گه‌ر غیره‌ت له‌ ده‌مارتا هه‌یه، ئه‌مشه‌و وا له‌ باوه‌شی من... شه‌و نۆ‌ره‌مه‌..."

ده‌شمزانی گه‌ر له‌ باوه‌شی یه‌کێ‌ له‌ ژنه‌کانی نه‌بێ‌ مه‌حاله‌ بیه‌کوژم، هیه‌چ تیغ و خه‌نجهر‌یک‌ی ده‌بان گۆشتی زۆ‌ر تورتی باوک‌ه‌یان نه‌ده‌پ‌ری، ته‌نها که‌ ژه‌هری شه‌هوه‌ته‌که‌ی ده‌رشته‌ نیو هه‌ناوی دا‌یکه‌کانم، ته‌نها ئه‌وسا ماسولکه‌کانی له‌شی خاوده‌بوونه‌وه، کشته‌کی ده‌ماره‌کانی ده‌کرانه‌وه، شه‌وانه، هه‌ر خۆی، هه‌موو قوتیله‌ و قه‌ندیل و مۆم و چ‌را و لامپا و فانوسه‌کانی نیو هه‌ساره‌که‌ی ده‌کوژانده‌وه، یه‌که‌ یه‌که‌ فووی لێ‌ ده‌کردن، فوویه‌کی وا که‌ له‌یه‌ک ساتدا ده‌ چ‌را به‌یه‌که‌وه‌ بکوژینیته‌وه... ده‌ مۆم... جگه‌ له‌ چ‌راکانی نیو ته‌ویله‌ نه‌بێ‌، له‌گه‌ل چ‌رای هه‌میشه‌ داگیرساری نیو کۆنه‌ هه‌مامه‌که‌ که‌ ده‌می‌ک بوو که‌س نه‌یده‌وێ‌را خۆی تیا بشوات، گوايه‌ رۆ‌حی پیاو چاک‌یک وا له‌وی... یه‌کی‌ک له‌و ئه‌سحابه‌ درێژانه‌ی که‌ له‌ غه‌زای کورده‌ کافر‌ه‌کاندا هه‌ر له‌و شو‌پنه‌ گیانی سپاردوو، باوکم ده‌یوت:

"رۆ‌حی موباره‌کی به‌رۆ‌ژ ئاسووده‌ ده‌نوی و به‌شه‌و ده‌گه‌ری"

شه و پیکیان، دره‌نگانج، دووان له خوشکانم که خۆیان ده‌شۆری به‌دهم زریک و هووره‌وه و به‌رووت و قووتی تا ناوه‌راستی هه‌وشه‌که به‌دوای یه‌کدیدا غاریان دا و په‌رکه‌م گرتی... پاش گه‌وزین و لنگه‌فرتج، به‌هه‌ر هه‌موو خوشکان و دایکانم په‌لبه‌ست کران، به‌چارۆگه و به‌رامپیل و کۆلوانه‌داپۆشران، چوار ده‌سته وه‌ک دوو مردوو به‌رزکرانه‌وه... به‌به‌رچاوی پر له‌قه‌هرو داخی باوکه‌وه... به‌به‌رچاوی ترس و سام لێ نیشته‌سووی ئیمه‌وه برانه‌ قولله بلنده‌که‌ی خۆیان‌ه‌وه... «حه‌بج» ی دایکم به‌دهم پرت‌ه‌و بۆله‌وه ده‌بیوت:

"ته‌واو... قسه‌که‌ی باوکتانه... ئه‌سه‌حابه‌که‌ دیونی و ده‌ستی لێ وه‌شاندوون"

ئیدی له‌وه‌وه‌وه‌ چرایه‌ک هه‌میشه‌ ده‌سووتا و "به‌لقیس" یش خوشکی گه‌وره‌مان ده‌بوو به‌رۆژیش فه‌رامۆشی نه‌کات، حه‌بیتی دایکم ده‌بیوت:

"که‌س به‌له‌شی پیسه‌وه‌ نزیک ئه‌و حه‌مامه‌ نه‌که‌وئ، غوسل ده‌رکه‌ن، با به‌ر غه‌زه‌بی ئه‌و نووره‌ پاکه‌ نه‌که‌ون"

هه‌ر خۆبشی، باوکه، هه‌ر هه‌موو چراو قه‌ندیل و لامپاو فانوسه‌کانی داده‌گیرساند... بپوای وابوو که‌ ئاگر پیروژه و رۆناهییه... بۆ ژنان په‌وانیییه‌ چرای مال هه‌لکه‌ن، که‌ یه‌کیکمان له‌ هه‌ساره‌که‌ نه‌خۆش بکه‌وتایه... هاواری ده‌کرد:

"کام له‌ کچه‌کان دویتنی شه‌و چرای هه‌لکه‌ردوه‌؟"

شه‌وه‌های شه‌و ده‌ست به‌چراوه‌ له‌ کون و که‌له‌به‌ری هه‌سار روو به‌رووم ده‌بۆوه، ئه‌و شه‌وانه‌ی خه‌وم لێ ده‌زرا و حه‌جمانم له‌به‌ر ده‌برا، تیبی ده‌خوریم:

"به‌م نیوه‌ شه‌وه‌ له‌ چی ده‌گه‌ریتی، ده‌بوو هه‌نوکه‌ له‌ ژووره‌که‌ تدا سه‌گ توپ بیت"

ئه‌و کافره‌ پێشبینی پیلانیکی ده‌کرد، بۆنی کاره‌ساتیک، کۆلێ له‌ خامۆشیم... به‌ماتیم قه‌لس ده‌بوو... بیست سه‌ال یان پتر ئه‌و ژنه‌ قه‌ره‌جه‌ی که‌ باوکه‌ بۆ هه‌وه‌سی خۆی له‌سه‌ر هه‌سیریک له‌گه‌لێا خه‌وتبوو... پیتی وتبوو:

"تۆ له‌ باوه‌شی یه‌کیک له‌ ژنه‌کانتا ده‌مریت... له‌ باوه‌شی له‌ هه‌مووان ئازیزتر!"

باوکه‌ش قاقا تریقا بۆوه، نیوه‌ رووت به‌پشتدا وه‌رگه‌را بوو:

"جا دۆمه‌ ره‌ش قه‌ت مه‌رگ له‌وه‌ خۆشتر ده‌بی؟"

ژنه‌ قه‌ره‌جی عه‌بیبار که‌ ده‌رپێیه‌که‌ی هه‌لکه‌تسا بۆوه، پیتی وتبوو:

"که‌ر پیاو... گه‌ره‌که‌م بلیم له‌ باوه‌شیدا ده‌کوژتی"

هه‌موو شه‌ویک پێشبینی ئه‌و ژنه‌ قه‌ره‌جه‌ له‌ دلێا ده‌زرنگایه‌وه و ده‌یتاساند، فیلێ له‌ ئیمه‌ و ژنه‌کانیشی ده‌کرد... ده‌بیوت: "ته‌مشه‌و دیمه‌ پێخه‌فی تۆ خه‌جی" که‌چی ده‌چوو گۆز به‌هی... "ته‌مشه‌و خۆت ته‌نیاکه‌ به‌سی" که‌چی ده‌چوو کن خازی.

سی شه‌و دواتر، سی شه‌و دوای یه‌که‌م پلازی جه‌رگبیری رابی که‌ له‌ منی گرت، ئه‌و پلازی ویرانی کردم، به‌سه‌ر خۆمدا دووقه‌دی کردم‌ه‌وه... هه‌ر له‌سه‌ر هه‌زه‌که‌ ئه‌سپه‌ عه‌ره‌بیه‌که‌ی باوکه‌م ئاوه‌دا، ده‌ستی راسته‌م خسته‌بووه‌ ناو هه‌زه‌که‌ تا ناو له‌پم له‌و چنگه‌ خوییه‌ پاک بکه‌مه‌وه‌ که‌ ئه‌سپه‌که‌ به‌ر له‌ئاو خواردنه‌وه‌ زمانی لێ هه‌لسووی بوو، رابی-م دی به‌هه‌له‌ داوان و هه‌ناسه‌ پرکیته‌ هات، له‌ ئاستی مندا، وه‌ستاو قسه‌یه‌کی فریادا... زوو تیبیه‌ری و توژی له‌ولاتر ده‌ولکه‌که‌ی بۆ ناو بیهره‌که‌ شۆرکه‌ده‌وه، کار ئاسکانه، وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆنی راوچی کردی و بترسی، به‌چه‌پ و راستدا لیکدا لیکدا ئاوری ده‌دایه‌وه... هه‌وه‌لجار به‌چه‌یه... هییدی هییدی ده‌نگی هه‌له‌ده‌پری و دووباره‌ی ده‌کرده‌وه:

"ته‌مشه‌ویش لای من ده‌بی... ته‌مشه‌ویش... لای... من... ده‌بی"

به‌ده‌ستی چه‌پ جل‌ه‌وی ئه‌سپه‌که‌م گرتبوو، فیکه‌م لێ ده‌دا... له‌سه‌ر فیکه‌ لیدانی خۆم نه‌که‌وتم، نه‌ ئه‌سپه‌که‌ تیر ئاوه‌بوو، نه‌ من له‌ رابی رامان... شان داکه‌وته‌ به‌سه‌نگی په‌قه‌جی پر ئاوه... ده‌له‌نگی و ته‌شک و تیریتی ته‌ری له‌ زه‌ویه‌که‌ ده‌خشی، لاکه‌فه‌لێکی له‌ ژیر کراس و که‌وای گۆلداره‌وه، به‌ده‌م رۆیشتنه‌وه، به‌رز و نزم ده‌بۆوه، ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ما بوو شان له‌ شانم بدا که‌ چه‌پانیدی: "ده‌رگا داناخه‌م...!"

تا دره‌نگی شه‌و له‌ ژووری لاته‌ریکم چنگم له‌ مشتووی خه‌نجه‌ره‌که‌ گیر ده‌کرد و له‌به‌ر ئاوینه‌که‌دا خۆم رادینا چۆن چۆنی بیوه‌شینم، هه‌سار کپ و خامۆش، هه‌ساری زۆر ماندوو سه‌روه‌ت، سه‌روه‌تیکی پر له‌ خه‌ونی تال، ورینه‌ و هه‌لبزیرکان، سه‌گه‌ نه‌گه‌ریسه‌کانی وه‌ک ئه‌وه‌ی بۆنی کاره‌ساتیک بکه‌ن له‌سه‌ر یه‌ک نه‌زم ده‌وه‌رین، تورگ و گورگانه‌ ده‌یانلووراندا، ده‌بوو به‌سه‌د چاو و گوێ وه‌ هوشیاریم، به‌سه‌د ده‌سته‌وه‌ هیترش به‌رم، که‌سم له‌ پیلانی ئه‌و شه‌وه‌ ناگادارانه‌کرده‌وه، له‌وه‌ ترسام ترسی یه‌کیک له‌ براو خوشکانم نه‌خشه‌که‌م لێ هه‌له‌وشین، نه‌ینیییه‌که‌ له‌ ده‌می دایکیکم بکه‌وتیه‌ خوارێ و وه‌ک ئاگری ناو پووش هه‌موو هه‌سار داگرێ... چه‌ندین جار له‌ ناو ده‌رگا که‌ ترس راگیرێ کردم، دوودلی هه‌ناسه‌می سوارکرد، رووی مۆنی باوکه‌م ده‌هاته‌وه‌ به‌ر دیدی خه‌یال و ده‌ستم له‌سه‌ر مشتووری خه‌نجه‌ره‌که‌ شل ده‌بوو، به‌دیوی ناوه‌دا هه‌ردوو کلاوه‌ی ئه‌ژنۆم به‌ر یه‌کدی

دهكوتن، نه لیتوه له رزه و نه دلّه کوتیپی توند و ناوه ختم بۆ راگیر نه ده بوو، ههردوو ناو له پیم ئاره قه بیان دهردا، زوو زوو به دهسته سپرک وشکم ده کردنه وه زووتر ته ر ده بوونه وه، وهک که سپکی مرو مهست حه وشه که م بری، بچ خشپه وه کهس نه زانم که بيشتمه بهر دهرگا که، سووکی دستم نا به دهرگا که وه، وهک که سپک پال به دهرگای دۆزه خه وه بنی.

رابی راستی ژنهوت... نه بهیشتبوو، باوکه، کلیدیا، یان سه رمهستی گه مه و تل دان غافلئ کردبوو، درزیکم تیخست... بۆن و به رامه ی له یهک ئالای باوکم و رابی که لله می تاساند، درزه که م کرد به که لین... ژوره که رو ناهی زیوینی ئاسمانی پتر بۆخۆی دزی... گویم لی بوو باوکه به - رابی - دهوت:

"نه شو ئاقلیت کردوو به رو حی یاسه مین خۆت چه ور کردوو... نه م بۆنه کۆلئ په حه تم دهکا..."

نه م سه ری خستبووه سه ر سینه ی، پشتی له من و دونیا کردبوو، له وه ده چوو له نیو سینه ی ساوای رابیدا له گه وه هر پک، نهی نییه ک... له زه تیکی بزردا بگه ری، وهک نه وه ی بخنکئ هه ر چوار په لی به هه ر چوار ده وریدا ده هاویشت، که وتبووه دوا ی بۆنی رو حی یاسه مینه که و نه ده ها ته وه، هه ردوو مه مکه توره کانی رابی په ری هه ردوو گوئییه کانی باوکیان قفل دابوو، بۆنی یاسه مین و خنکان ده نیو دۆلئ ته نگه به ری هه ردوو مه مانیدا غیره ت و خوینیکی دامی... بچ ئاگا له خۆی، له من، له نه سپ و هیستر و که له شیر و که رویشک و سمۆزه و سه گه کانی... له مه خلوقاتی حه سار، بچ ئاگا له پیلان، له پیشینی ژنه قه ره جه که، بۆ تاویک شکانی تریفه له سه ر پشتی رووت و له ئاره ق شه لالی تو قاندمی، له هه لۆیه ک ده چوو نهیشتیته سه ر چۆله که یه ک سه گانه ته کانی ده دا، رابی له ژیر نه و دیوه دا خنکابوو... ده توت که رته شاخیکی به سه ردا رماوه، نه په نجه یه کی دهستی، نه هی پی، نه تاله موویه کی سه ری: هیچی له منه وه دیار نه بوو... ته نها جه سته ی رووتی باوکه نه بی که ببوو ده ماریکی گرژو گه وره و په پ، له گه مه ی ماسوولکه کانی هه ردوو شان و پشتی ورد ده بوومه وه هه لمیکی ته نک له سه ر پشتییه وه به رز ده بۆزه وهک نه و هه لمه ی له ته لانیک به رز بیته وه، له ئان و ساتی شه هوه ت رشتندا هه لم خواست و بازیکمدا، چاوه رپی شاته کان و دوا موچرکه بووم... دلیرانه خۆم گه یانده سه ر پشتی، نه مهیشت... فریای دوا ته زووی له زه ت بکه وئ، دوا موچرکه و راجه نین، له دوا هه ناسه دا، هه ناسه ی ئاسووده گی، له دوا ماچی پر له ئۆخژن فریای که وتم، له دوا راته کان... له و ساته وه خته ی

که هه موو شاده مار و خانه و ماسوولکه کانی خاوبوونه وه، توند ده ستم له سه ر مشتووی خه نجه ره که توند کرد و تا ده توانم هه لمبری بۆ حه وا، شیتانه سی خه نجه ری به زه برم وه شانند... نامه سه ر شانی چه پی له گه ل دواته کانی نه ودا من له ناو گوشتی تورتی ته کانم به دهمی خه نجه ره که ده دا، نه و شه هوه تی ژه هراوی خۆی دهرژانده ناو هه ناوی رابی و منیش قه هری خۆم ده رشت... فواره ی خوین قه لبه زه ی کرد و نه م تریقایه وه... وه ی له و ساته ی که له زه ت و مه رگ تیکه ل به یه کدی ده بن، هه وه سی شه هوه ت و هه ناسه ی نغروبوون... هه ر هه مان ته کانه: ته کانی جوتبوون و ته کانی ونبوون، نه مزانی نه مه یان دوا موچرکه ی رامووسانه یان دوا راجه نین و خۆ راپسکاندن له بازنه ی فه نابوون، خه نییه وه، گر یا یان تریقایه وه؟ نازانم... دوو لووله ی باریکی خوین بازرقه یان کرد و پرژانه نیو هه ردوو چاوانم، هه ردوو له پی ده ستم کرد به چه په ری چاوانم، رابی و باوکم... هه ردوو به رووتی له نیو ژوروتکدا که دیواره کانی خویناوی بوون له بهر دیدم سه مایان ده کرد، رابی له سه ر که و له ئاسکیک راکشابوو، باوکم که و لی پلینگیکی به سه ر قوونی خۆیدا دابوو، رابی به ری نه ده دا، توند تر به خۆیه وه ده یگوشی، باسکه باریکه کانی له ناو قه دییه وه ئالاند بوو، تا نه و حه له ی خوینیکی گه رم نه رژایه سه ر هه ردوو ده ست و مه چه کی له گه وزین و خولانه وه ی خۆی نه که وت، که باوکه خۆی کیل کرده وه، رابی منی بینی، به رزه فتی کرد به و نیازه ی دوا زه بری خۆم بوه شینم و زه فه ری پی بیهم، نه و ژنه منالکاره، ده یویست بزانی تامی ده ست له ملانی پی مه رگ و گیانه لا چۆنه... باوکه... وهک ده عبایه کی سه یرکه ملی بۆ نه سو ریته وه، دوا ئاوری لی دامه وه وهک نه وه ی که سو یاسم بکا له خۆشترین سات و ده نیو ئامیزی ژنه چکۆله و زیده خۆشه ویسته که ی ده مرئ، کاس به عه تری یاسه مین... تو بلتی نه و گرژینه وه یه خه نیی خۆشی بی؟ گه ر وایه بۆچی سه گه نه گریسه کانی بۆ ته نها بستیک لیم جوئ نابنه وه؟ خودا... بۆن و په لله ی نه و خوینه که ی له ده سته کانم ده بنه وه؟ دوا جار رابی هه ردوو باسکی له ناو قه دی باوکه شل کرد و به ریدا، باوکه خۆی به دیواره کانی ژوره که دا ده دا و به هه ردوو له پی خویناوی نه خشی دوو دهستی له سه ر دیواره کان به جی ده هیشت، رابی، وهک بلتی بهر له م خوین رشتنه... زووتر خوینی سه د پیاوی دیبی، قه ت نه شله ژا... وهک نه وه ی له م حه مام ها تبیته ده رو کراسی بوو کینی له بهر بکات... بچ باکانه کراسه که ی له بهر کردو خوینی مه ییوی سه ر په نجه کانی ده لسته وه، باوکه به بالایی خوینییه وه وا بۆی چوو که په لاماری بدا، رابی له دهرگا وازه که وه چون تارمایی که وته نه و دیو... و... ئیدی دیار نه ما... ده بوو نه هیلم چیدی ساتمه له من بکات... دوا جار گویم له قریشکه و

هاوار و ههلههلهی رابی بوو که مژدهی مهرگی باو کمی به حساره ددها... من دهبوو له دوا ساته کانی مهرگی باو کم رامینم، دهرسام له دوا چرکه دا دهستی بگاته خنخنوکه م و بمخنکینن، تا دهات ههلههلهی رابی دهمرد و ژاوژاوی ناو حساره به سه ریدا زال دهبوو، باو کم ههر به ژور و به زهبری مائی دونیا، رابی کړی بوو... به هه موو دایکان و خوشکه کانی وتبوو-

"خودا یاری من سهری نهو پیساوه دهخوم...!" وهختی خوشکانم بو که یفی باو که ههلههلهیان کیشابوو... وتبوو:

"من به ههلههلهی شایی هاتمه ناو حساره، به لام دهبینن: به و له لوهی شین لپی دهچمه دهی...!"

ماره بی رابی تووره گه یه ک لیره و سی ئه سپی که ویت و بیست مانگا و سی مامز و سه د سهر مهر و سه گیتی هه و شار بوو، پاش پیلانه که حالی بووم نهو ژنه عه بیار و ههم کالفامه مهیلی دروی داومه تی، هه موو چاودا گرتن و بره هه لته کاندنه کان و نیگا شهیتانییه کانی فیل و ته له بوون، به دوو قسه و بزه یه ک فریوی دام، دوا جار زانیم حزی له باخه وانه چاوشینه که کردوو... زووتر پیتی دهوتم:

"تف لهو شه وانهی له بری نهو له باوهشی تودا بم... له باوهشی باوکتا دهنوم" له سهر حه و زه که و ناعووره که و لای بیره که ههر جاره و قسه یه کی فری ددها، زور جار ان ههر به نه تقه ست نهیده هیشته له چریه و ورته کانی ژیر لیوانی حالی بم.....

دهیوت: "به لام هه قیشه و ابی... گهر کوران بی دهمارو خه سیوین، باوکان بو وانه کهن...؟" ههر له ههفته یی که کمی بوو کیتینییه و به ههر هه موو هه و تیه کانی خوی گوتبوو:

"ژنینه من یان خوم ده کوژم یان نهو میتردهی ئیوه... نه گهر ئیوه دهنانن له گه ل پیانو کدا بنوون بونی ته ویله یی لی بی...؟ نهو من هه رگیز ناتوانم"

نهو باخه وانه چاوشینه دهار هه و لیدا بیه ریتته و نهو حساره که مان، به ههر چی فیل لیک بی رابی بفرینن، چه ندین بهرگی گوری و ده مامکی له سهر نا... بو هووده بوو... به دهوری حساره که دا ده خولا یه ووه و له شووره بلنده کانی راده ما... له دهره و هی حساره منی ده گرت و پیتی دهوتم: "کوری باش وهختی برینه و هی دارمیته کانه."

سهری نه گرت... خوی کرد به نالبه ند، چه رچی، چه خماچی... دوا جار له بهرگی دهر ویشی په تیاره و سوال که ردا... باو کم له گیانی خوی ته قی کرد و به و په سیبیه ووه وتی- باخه وان بی

یان چه رچی؛ گهر نه خسیوه با نه یه ته نیو حساره که م... نامه وی هیچ غه ربییک به نهی نی ئیره و نیوه بزانی..."

هیچمان چیرۆکی نهو کوره جحیله مان له یاد نه ده چۆوه، نهو بیر لیدره ی نه مانزانی باو کم له کویتوه هانی بووی، که زانیبووی دلئی (مینا) ی خوشکمی بردوو و نهو حه زه پر له شهرمه له ناو پیخه فدا نه خۆشی خستوو و که ی زانی خوشکه کانی دیکه شم به چوارده وری بیره که هه لقه ده به ساتن نه رکه کانی نیو حسارین بیرده چیتته ووه... زالمانه نه یهیشته بیر لیدانه که ته و او بکا و ههر به گلخوئی دهر دراوی بیره که خنکاندی، تا هه نو که ش هیچ دا و دهرمانیک رهنگی په ریوی مینا-ی نه گه رانده ووه... له تاههنگی باو ک کوشتنیشدا نهیتوانی هه ستیتته ووه، کابرای باخه وان، دزانه، خوی گه یانده شووره ی هه شته می حساره و نه گه یشت به مرازی خوی، سه گه هه و شاره کانی باو کم لپی راپه رین، ههر یه که و پارچه سیپال لیک له بهر دادری، هه موو دهمانزانی به ههر بیانوویه که وه بیتته ناو حساره چاره نووسیکی ره شتر له و هی بیر لیدره که چاوه رپی دهکا، خوتندنه و هی سوو که مهیل و ته که حه زیک له چاوانی یه کیتیک له کچه کانی بهس بوو بو کوشتنی.

رۆژی دووهمی بوو کیتینی رابی، نهو به یانییه ی که وهک هه زاره ها به یانی دیکه له بهر ده میدا به ریز وه ستا بووین؛ باو کم پروی کرده رابی و... وتی:

"رابی... من بویه دلّم به و هه موو ژن و کور و کچانه خۆشه که خزمه تی خوم و حساره که م ده کهن، خزمه تی نهو هه موو ئازهل و مهل و په له وهرانه م ده کهن، له ئه سپه که مه ووه تا کوتره کانم، من نهو ژن و منالهم خۆشتر دهوی که عومری زیاتر له ته ویله کانا به سهر بیات، شوانی چاکی مهر و مالاتم بی، بیری چاپووک و فهرش چنی ده ست رهنگین بی، شوان و سه پانی هه میشه ماندوو بی و نه لئی لهل، رابی گهر ده ته وی به ژنی من بیت...؟ سه یری نه وان بکه، نه و هشی که گوئی له فهرمایشتی من نه گری و قسه کانم به هه ند نه زانی...؟"

قسه که ی ته و او نه کرد و خه نجه ره که ی بهر پشتی له کالان دهرهانی و نیشانی هه موومان ی دا، تروسکه ی به شه واره ی خستین، تا پتر ترسمان لی بنیشی؛ بی دهنگ قهیرئ ده و هستا و گه مه ی به خه نجه ره که ده کرد و مووی رهش و درئی پستی دهستی خوی پی ده کرد، له هه لوه رینی مووه کان دهمانزانی خه نجه ره که ی تیز کردو ته ووه و تازه له هه سانی داوه... وهی له جورته ت و بی باکی نهو ژنه سا وایه، رابی... رابی جوانکیله لیوی لی ههلقورتاند، نهو لیوانه ی حه زم ده کرد، له جیاتی باو کم، من ماچیان بکه م... سه ده ها

به یانی ناواهی، هه تا گهر قسه شی نه بووایه، رایده گرتین، ئه و به بهرده می ئیمه دا پیاسه ی ده کرد و ههنگاوی شاهانه ی دهن، به نووکه شهق له بهرده کانی بهر پیتی خۆی ددها چهنده ها جار بهرده که هه لده به زییه وه و بهر ئه ژنۆ و به لهک و سینه مان ده که وت... نه ده بوو بلتین: ئۆف... هه ندی له براکام نه یانده توانی میز رابگرن، هه ندیک له خوشکه وردیله کانم... شریخه ی قامچییه ک و پیزه کاتمانی هه لده وه شانده، شریخه ی قامچییه ک و به دهم پتیه میز به به لهک و قاچ و قوولماندا ده ژایه نیتو پیتاوه کاتمان، که بلاوه مان لی ده کرد، زۆریه ی به یانییه کان، وه ک گیت بووم خۆم ده گه یانده سه ره حه وزه که و سه ری گیت له ئاوه که یدا نوقم ده کرد و بۆ بۆ غیره تی خۆم ده گریام، فرمیسه که کانم... په نهان و خوتین... ده پرژانه نیتو حه وزه که... شه رمیتی گه و ره بوو ئه وان ئه و فرمیسه کانم به یین... له ژیر ئاوه وه هاوارم ده کرد... هاوارتیک... که هه ر جار وه چهنده توله ماسیه کی نیتو حه وزه که ی ده تۆقاند و زراویان ده پرژا و سه ر ئا و ده که وتن... پر به سه ره سته ی ئاوتیکی خنکاو ی نیتو حه وزتیک ده مقیزاند:

«خودایه... که ی بۆ و باوکم بکوژم تا بتوانم سه ره به ستانه ئافره تیک له باوه ش بگرم؟ که ی بۆ و بتوانم ده رگا کانی حه سار والا بکه م و برا هه له ته و ویتل گه رده کانم به خوشک و براکانی نیتو حه سار شاد بینه وه، بیتنه وه و بۆن به باوه شی دایکانیان بکه ن و بگرین و باس له غه ربی شاران بکه ن...؟»

هاواره کانم ده بوون به بلقی سه ره حه وزه که، من هه ر له خه می ئه و ماسیه یانده دا بووم که ده متۆقاندن... نه من و نه براکام نه مان ده ویرا ئه و حه ساره جی بیتلین، نه شمانده زانی له ده ره وه و له دووری ئه و حه ساره دونیا چییه و چۆنه، منی نۆیره نه ده کرا دایکان و برا و خوشکانم له بهرده سته ی درنده یه کی وا به جی بیتلم... زۆریش له و برایانه ی که هه موو شووره کانیان بری و خۆیان گه یانده ئاقاره کانی ده ره وه ی حه سار... له هه ر گه رانه وه یه کی باوکه بۆ حه سار، به دیاری، جلی خوتناوی ده هیتنایه وه و فرتی ده دایه بهرده مان:

«ئه ها... گورگ خوار دوونی!»

دوا جار، ژنی گه وری، که له گرانی گه و ره وه ددانه کانی، هه ر هه موو، که وتبوون... له تا و مه ینه تی کوپه کانی... له قه هری ئه وه ی شه و به دزییه وه ده چونه گژ هیتسه ره کان، پاش فسکه فسک و چرپ و چۆپی هه ر هه موو دایکان... له هه مووان قسه و ته گبیر، دست به یه ک دادان، سینه کوتان، وهیش رۆله لال بم... توخواکه ی کوپه ریم بۆتان... وه ی له و کوپه

به حه یا و حورمه تانه ی ناو حه سار که تا هه نوکه ش روویان نایه داوای ژن بکه ن... له و کچه بی ده موپلانه ی ئیمه هه مانه... له هه ر حه ساریکی دیکه بوونایه تا هه نووکه سه دجار ره دوو ده که وتن... ئه وه که ی حاله خوشکینه... دوا جار له شه ویتکا دایه گه و ره غیره تی دایه به ر خۆی، دیوه خانه که ی له سه ر باوکم کردبووه، تا ئاوی پیتی داها تبه و له ناو ده رگای دیوه خانه که وه ستا بوو... پاش چهن دین جار له ده رگا دان و... بانگ کردن... به ترسه وه لیتی رامابوو... بینیبوی یاری له گه ل که رویتشک و پشیله و سمۆره کانی ده کا، ده روازه ی هه ر هه موو قه فه زه کانی کردۆته وه و بولبوله کانیشی به ره لالی ئاسمانی ئه و دیوه خانه یه کردوو ه تا لووت و هه ردوو کونی گویتچکه ی بۆ پاک بکه نه وه... هه ر به ده ست ئاماژه ی بۆ کردبوو وه ژوور که وئ، به بالایه کی له رزۆک و له ناو قه ده به سه ره وه شکاوه وه له بهر ده میا به سه ری وه ستا بوو... هه ر به ده ست ئاماژه ی بۆ کردبوو روونیشی... ئه م هه ر له گه مه ی ناو سمۆره و که رویتشکه کانی نه که وتبوو... تل دان و له سه ر سک خۆ خشاندن... دایه گه و ره به لیتوه له رزه وه وتبووی:

«پیاوه که... ئه وه؛ ها تووم... بیتیم...»

سه ره گه رمی گه مه... هیچ وه لامیتی نه دا بووه.

دووباره ی کردۆوه: «پیاوه که... ده میتکه ده مه وئ...»

ده نیتو کلکی که رویتشکه کان و گوونی پشیله کان و ده نووکی بولبوله کانه وه سه ری هیتنا بووه ده ری، سه ری پاک تاشراوی به گویتزان جی جرنوقی پشیله کانی پتیه دیار بوو، بی باک له باریکه داوه کانی خوتین به سه ر ته و قه سه ربیه وه لیتی پرسی بوو:

«ها حه بی خیره... ناشی بۆ به زمی شه و هاتبیت؟ ئه شه ه دو هه قی گله بیت هه ییه... به لام چی بکه م؟ خۆ تۆ دونیا دیته ی، گه ره که مه ئه و بووکه تازه یه تیر بکه م... پتیا ن بلتی: ئه مشه و نۆره ی هیچ کامیان نییه... ئه مشه و وام نیازه له گه ل پشیله و که رویتشک و سمۆره کانم بنووم...»

«نا... پیاوه که... من بۆ ئه وه نه ها تووم.»

حه بی، که ممی له ولاتر، نزیک به ده رگا که که وتبووه سه ر چیچکان، که ئه م سه ری زمانی له ده نووکی بولبول و گوونی پشیله کان ده خشانده، بولبوله کان لیکه ژه راوی باوکه یان هه لده مژی، پشیله کان به و لیتو له گون خشانده ختوکه یان ده هاتن و هه لده به زینه وه، نه رمه چه پۆکیان له که پوی گیر ده کرد، لیتوی شه قار و دووله تی که رویتشکه کانی ماچ

دهکرد، ده تریقایه وه و بولبوله کان هه لده فرین، سمۆره کان راده چنن، پشیله کان دهسله مینه وه، تاویک و دیسانه وه لیتی نزیک ده که وتنه وه، که رویتشکه کان قونه یان ده کرد... فیکه یه ک و ههر هه موو ده هاتنه وه باوه شی، به ترسه وه پیتی وتبوو: «هاتووم... بلتیم...»
ئه م وتبوو:

«حه بی هیچ مه لئی... گوئی بگره... چۆنه پشیله کان بخه سینم؟»
«بۆچی پیاوه که؟»

«چۆن بۆ؟ پیره قۆتێ... نه فام... نایینی ئه و حیزباوانه گونیا ن له گونی من خرتیه»
هیشتا پال که وتبوو، له سه ر لا و که هه ردوو قاچه کورته کانی پشته وه ی یه کییک له پشیله کانی بلا و کردبووه و توند که لبه و ددانه کانی له گونی گیرکردبوو... زالمانه... وه حشیا نه رایته کاند و شاده ماره که ی قرتاندبوو، قرتیه ک و پشیله ی تاین پر به دیوه خان زریکاندبووی، نالاندی... مراندی... ئه م هه ردوو هیلکه ی خویناوی له نیو که لبه کانی بوون که تریقا بۆوه... له م گوپه وه بۆ ئه و گوپ وه ک که لا شووشه گه مه ی پین کردبوون... حه بی له حه ژمه تانا به هه ردوو ده ست چاوه کانی خۆی دا پۆشی بوو...

«چاکه حه بی... هه ر شه وه ی یه کیکیان «ده خه سینم»
«کابرا... گونا هت ده گا»

«ژنی... گونا ه ئه وه یه دوو رۆژی دیکه ره شه مییه و نامه و ئی له به رچاوی کچه کانم بکه ونه مره مرو سواری یه کدی بن»
«که یفی خۆته پیاوه که...»

«هه لبه ت که یفی منه... هه وه س کوشنده یه... تو سه رت سپی کردوو و ده یزانی»
«به لام پیاوه که...»

«قسه مه که و سه یری سمیلتی ئه و حیزباوانه بکه... سه یری گونی تورتیان... به وه لاهی من به خیلیان پین ده به م...»

«پیاوه که... من هاتبووم که پیت بلتیم...»

«جگه له خۆم و ئه سه په که م نیره و زی تیا ناهیلتم، بۆم بکری میتشوله کانیش ده خه سینم، له به ر پاسی مه رومالاته زۆره که م نه بیج هه ر هه موو گو له سه گه کانیش به ده ردی پشیله کان ده به م...»

«تۆ خۆت گه وه و سه رداری هه ساری، چیت پین باشه واکه... به لام من بۆ ئه وه نه هاتبووم... من هاتبووم بلتیم...»

«بلتی و با رزگارم بی...»

پشیله ی بن سک خویناوی وه ک پیاویکی خه سیو له سه ر لاته نیشته که وتبوو ده ینالاند... یان ده مرد...

«پیاوه که هاتبووم بلتیم کور و کچه کانت، زۆریان، واکه پیر بوون... خوا هه لئاگری و به ته مای چیت... ها...؟ کوری نۆبه رته سه رو ریشی سپی بوو، ئه رکی هه ر هه موو حه ساره که ی واکه به سه ر شانه وه... ده با دلته نه رم بی و خه می ژنیکی بۆ بخۆین... دایکیان لال بی... زۆر له کچه کانت چقه یان ده رکرد...»

شیتانه، ده نیو ته باری چری که رویتشک و سمۆره و پشیله و بولبوله کانه وه راپه ری بوو... هه ر ئه و شه وه به په له له دیوه خانه که ی هاتبووه ده ری، پر به ئاسمانی حه ساره که هاواری کرد... نه راندی، به هه رچواره ده وری خۆیدا هه لده په ری، له قه هر و خه فه تی قسه که ی ژنی گه وه ی پیتی له دوو که رویتشک نابوو... هه ردوو ده ر حال مردن، پشیله یه ک که به ده ستییه وه بووه، بی ئاگا له خۆی، تا هیزی تیا یه دابووی به دیواره که دا، له گه ل ئه و هاوار و نه عه رته یه بولبوله تۆقیوه کان چوو بوونه وه نیو قه فه زه کان، له ترسی غه زبی باوکه ده لرزین و بالیان لیک ده دا، له گه ل باله فرده دا شاپه ره کانیان ئه وه نده هه لوه رین قه فه زه کانیان پرکرد له په ری زه رد و سوور، به جریوه جریوی شه رمانه دللی یه کدیان ده دایه وه... نه یاننده زانی که هه ر تاویک له مه وه به ر که یفساز و هه نووکه له پای چی واکه هاربووه، پشیله که ش به وارپه وار به حه وشه که دا و رووه و بیره که قووچاندبووی، بی ئاگا و شیواوانه ره تی بردبووه نیو بیره که، هه ردوو که رویتشکه مردوو کانی به ده سه ته وه گرتبوو... پاش تاویک هه ر یه که یانی به لایه کدا فرییدا... ده ینه راند... هه ر هه موو خوشکان و براکانم... دایکانم که له م هه رابه ده گه یشتن هاتنه به ر ده رگا... هه ندی له پشت په نجه ره کانه وه ده یانروانییه باوکه که شه ش و حه وت قسه ی ده کرد و که فی ده رده دا... تاک و جووت غیره تیان ده دا به ر خۆیان و ده هاتنه نیو حه وشه که.

«گوئی بگرن... بۆ دو اجار... لیره... له م حه ساره ی من، نه کور ژن دینی و نه کچ زه رووره شوو بکا... ئه وه ی خۆی به کچی من داده نی ده بی ده نیو تاریکی ژووره که شیدا حورمه ت له خۆی و له من و له م حه ساره بگری... ئاگاتان له خۆتان بی... هه ر هه واو هه وه سه که ئه م

حهساره برمیختی، نه کهن... من خۆم چاوم ههیه... کهی زانیم بهشوتان دهدهم... ژن بۆ کورهکان دینم... نهوهیان یه کهم قسه و دوا قسه مه... حالی بوون؟ که من ماوم و ده توانم ژن بپنم و هه ساڵه و چه ند زه ماوه ندیکتان بۆ ساز بکه م... ئیدی پیم نالین له وه زیاتر چیتان گه ره که؟ هه نه وه ما بوو کوران بکه ونه دوا قوونی ژنه کانیان و کچان رده وو بکه ون و نا ئه م هه ساره نازداره وه ک بهری ده ست رووت و قووت بی... پیم نالین که من مردم ئه م هه ساره هی کتیه؟ ترحتوو... من به ئومید بووم ئیوه ناوم کویر نه که نه وه... ئیره پاس بکه ن... وه ک سه گه به وه فاکانم له دووری هه زار فه رسه خه وه بۆنی خه لکی بیانی و غه ربیه بکه ن و پیتی بوهرن، وه ک هه لۆ و بازه کانم... دوورتر له وانیش ببینن...

چاکه... زۆر چاکه فه رموو... هه مووتان جیم بیلن... با من به تهنیا له م هه ساره دا بمرم و دوا جار پشیله کانم بمخۆن...»

ویستم به روویدا هه لساخیم و بلیم:

«ئاخرچ له هه ساریک بکه بن که جگه له ئه سپ و هیتستر هیچی دیکه ی تیدا نییه»

نه مویرا... لال بووم و زمانم له گو کهوت، ئه م نه راندی... له گه ل ئه وه نه عه ره ته یه چی ئه سپی نیو ته ویله کان هه بوون... حیلان دیان، کوتره کانیس له شه ققه ی بالیاندا، ئاسمانی سه ره هه ساره که یان لێ گرتین، سه گه کانیس به چواره دووریدا هه لقه یان به ست... بولبوله کان له جریوه جریوی ترس نه ده که وتن، پشیله کان و که رویتشکه کانیس میزبان به خۆدا کرد...

«گوئی بگرن... ئه وهی ده یه وی له م هه ساره ی من نانیککی چه ور بخوات نابێ له قسه م ده ربجی. ئه وهی هه رامزاده نییه خزمه تی ئه م هه ساره ده کا...»

وابوو... له سپیده ی به یانییه وه تا شه و خه وتنان خوشکه کانم مانگا و مه ر و بزنیان ده دۆشی، شیره که یان ده کرد به ماست و په نیر و ژاژی و فرۆ، دایکانیشم ده ست و په نجه یان تویتۆل تویتۆل هه لده ده ئه وه نده ی ته شی پرێسن و کلاو بدوورن و رفته به چن، رۆژی ده چین ته ویله کانیان پاک ده کرده وه، ئاخوره کانیان تیر کاو و جو ده کرد، شه ره وه کوپه کانیان پر ئاو ده کرد، ده که وتنه دوا قوونی مانگاکان و له ته پکه ریخی وشکه وه بوو نه وی ده بوون، گووانی ریخی چیله کانیان ده شووری، ئیسقانیان ده خسته به رده می سه گ و پشیله کان، دانیان بۆ کوتر و مریشکه کان رۆ ده کرد، ئه و کافه ئه سپ و هیتستر و سه گ و سمۆره کانی له ئیمه پتر خۆش ده ویست، ده بووایه... هه ره ده بووایه من بیکوژم، که کوشتی شم هه ر منی تیا چووم، من گوتم ده بیکوژم و ئیدی «رابی» له بری باوکم ده ست له

ملی من ده کا، هه ره مه وو دایکان و خوشکانم و براکانم سه رفراز ده بن، خه ونی ئه و بریانه م دیته دی که بهر له چه ندین ساڵ هه لته ته بوون، ئه وانیه گورگ و چه قه ل خواردنی و ئه وانیه شی له شار و گونده دووره کاندای سه ربان به یه که وه دناو سه دو یه ک پیلانیان بۆ دارمانی هه سار داده نا... هه ر خۆیان هه لیان ده وه شانده وه... ده یه ها دیوار و شووره ی هه سار ده ربمیتین، رووه و شار و گوندی دیکه سه فه ره که یان، ده چینه نیو هه ساری دیکه و ناشنای ژن و پیایوی دیکه ده بین، خوشکانم شوو ده که ن و براکانم ژن دینن... بگه ره بولبوله کانیس ره وانیه دارستانه کان ده که مه وه، سمۆره کان جاریککی دیکه سه ره به ستانه به سه ره دارگوێزه کاندای هه لبگه رینه وه و گوێز بشکینن، که رویتشکه مالییه کان کتوی ببنه وه...

وله ی ناخ... هه ر ئه و شه وه که دلگه رمانه له سه ره سپنه ی «رابی» سی خه نجه رم خیتاندی و ده رگای گه وره ی هه ساره که م له گریژنه ده رهانی... گه رام... زۆر گه رام تا توپه لێ کلیله کانم ده نیو خورجینه که ی باوکمدا دۆزییه وه، هه لقه ی کلیلی هه موو ده رگاکانم هه لۆه شاندا و به نیو هه وشه که دا و له ژیر تریفه ی له رزۆک و شه رمندا په رت و بلاوم کردنه وه... هاوارم کرد:

«هانێ... ئه وه تا... را که ن هه مووتان... کلیلی ده رگا داخراوه کان»

له پشت په نجه ره کانه وه کلیله کانم بۆ هه لده دان، به پر تاو یه که یه که ده رگا کانیان کرده وه، هه ره یه که و توپه لێ کلیلی له ده ستی ئه وی دیکه راده فراند، له و هاتووچۆ و تیک قه ژژانه دا به ره کدی ده که وتن، دابارینه ناو گه نجینه که ی باوکم و باوله بۆره که یان شکاند که پر بوو له خشل و خالی گرانبه ها، گه وه ره و مرواری و گه ردانیه ئالتسون، به ژوو ره کاندای په رت بوون، له گه نجینه که دا سه د ئاوینه ی سه بر و سه مه ره یان دۆزییه وه، زۆریشی شکاو، ئاوینه ی وا پروو خسار تیتیدا جوانتر بنویتی، خوشکه کانم شه ربان بوو له سه ره ئاوینه کان، قوتیله داخراوه کانی ناو باوله بۆره که یان ده رهانی و به دار و به رد و پێ له قه شکان دیان، سه ری مار و میرووی تیا بوو... له هه مووی سه برتر سووراو و سپیاو و تاله مووی کورت و درێژی ژنانه: زه رد، سپی، ره ش، قاوه یی... په نگ بواردوو... عه تری که سه کوون. دوعاو نووشته ی زۆر... عه تری زۆریان به سه ره و ملی خۆیاندا ده پرژاند... به ژوو ره کان قه لس و بیزاربوون... پرژانه نیو هه وشه که، سه راسیمه و شاگه شکه بوون، به سه ره زه وییه که دا و له سه ره پاژنه ی پێ ده خشین وه ک ئه وه ی سابووناوی پیتدا کرابی، ده ستیان ده خسته سه ره ته ویلی یه کدی تا بزائن ناخۆ له خۆشیا نا تووشی گرانه تا نه بوون... دایکان و خوشکان... براکانم، به درێژایی ئه و شه وه دابارینه سه رم، دلنیا نه بوون... ئه ری ئه وه منم باوکم کوشتوو وه و

ماوم، دهستیان لئ ددهام... دهست لیدان بهس نهبوو... تامیان دهکردم، بۆنیان دهکردم، هه ندیکیان خویته که ی سهر دهستیان دهلسته وه، هه ندی له رینگ و بۆنی ئه و خویته دهسله مینه وه، هه بوو په نجه ی له خویته که وهرده دا و وهک ژنه هیندییه کان ناوچه وانی خۆی پی نیشانه دهکرد، هه راو هۆریا سینگی ئاسمانی دهری، ئه و شه وه به ردیش له شوینی خویته وه دهجوولا، من له نیو ئه و هه موو ده موچا و روو خساره دا که له بهر دیدم ده گۆرا ونده بووم، سهرم لئ شتیا... نه مزانی به هاره یان پایز، هاوینه یان زستان... نه مده زانی چی بکه م... بۆ ئه و ی خۆم له گه مارۆی خوشکه کانم قووتار بکه م... هاوارم کرد:

«بئ مروه تینه... ئه ی کوا زیبا؟ زیبا- تان له بیر چوو؟»

قسه که م ته واو نه کرد، شهش حه و تیکیان رووه و دهرگای ژیرزه مینه که تاویان داو... به ههر هه موویان دهرگاکه یان به لاشییه کان هه وه دهرهانی و به پیللیکه کاندا غل بوونه وه و دهستیان دایه بن بالی (زیبا) و له چنگی تاریکیان دهرهانی و دیسانه وه له بهر پرشنگی تریفه دا ئازادیان کرد، سست و لاواز... پاش عومریکی دریتی نیو تاریکی تریفه ی زیوین تاویکی دریت به شه واره ی خست، زهر و ژاکا و، سه رو پرچی ماش و برنجی... وهک منالیک تازه سه ریچ که وتبی دهستیان لئ بهردا... له وه دا بوو بکه وئ... گرتیا نه وه، به هه ردوو بال ئامازه ی کرد که به ره لالی بکه ن... مه ستانه هه نگای تیکه لی ناو له ناوه راستی حه وشه که دا کراسی کۆن و داریزیی له بهر خۆی دادری، تا سه ر تاته شوژی گوئ حه وزه که غاریدا و یهک تهخته راکشا، بئ باک له هه رای حه سار و چاوی براکانی، بئ ناگا له مه رگی باوکی، هه ردوو مه مکی دایه بهر تریفه ی مانگ... وهک شه و ی حه یا چوونی سه ریانه که تریفایه وه... ئیدی خه ویتی قوولی لئ که وت... به دهم خه و ی بهر تریفه وه ده خه نییه وه... ئه و شه وه چییان نه کرد...؟

هه و تیه کان سه مایان ده کرد... گۆرانیان ده چری... به سه وراوو سپیایوی دۆزراوه ی نیو قوتیله کان خویان ئارایشته ده کرد، حه بی- ی دایکم به هانکه هانک ئه و سندوقه بزمار ریتزه ی باوکی به گوریسیکه وه به ستبوو... به زه حمه ت بۆی راده کیشرا... سویندی خوارد که له و رۆژه وه ی شووی به باوکه کردوه ئه م سندوقه ی به قفل دراوی لئ شار دۆته وه... گوایه له گرانی گه وره وه له ترسی رهش و پرووت و له برسا مردوو هه کان ده نیو یه کئ له دیواره پانه کانی حه سار ته قه تی کردوه، که شکاندیان پرپوو له خۆل...

هه ر هه موو به دیار سندوقی شکاوی پر له خۆل دۆش دامابوین وه ختی دایکه حه بی هاواری کرد:

«کوړ و کچه کانم نائومید مه بن... ئه م حه ساره سه د نهینی شاراوه ی باوکتانی تیا به... ده سندوقی دیکه ی پر له خۆل هه ناسه ساردتان نه کا... من دلنیام سندوقیکی پر له دورو گه وه ره و ئه لماس ده دۆزینه وه».

هه ر ئه و شه وه رابی له ژووری ژیر بۆن که وتووی شه هوه ت و خوین هاته دهری و قریشکه یه کی کرد... که وته سوپردان و چه هچه هه ی شادی، دایکانی نیوه خه و الووم، خوشکانی جیما و ده نیو خه ونه حه رام و هه لیزرکا وه کان... ده توت هه ریبه که و دوو ده می هه یه، به یه کیکیان ده نالئ و به و ی دیکه یان ده خه نی، به چاوی چه پ رۆندکی رهش ده بارینئ و به چاوی راسته ئه سرینی ئاسوده گی، چوار ده سته نا... به لکو به سه د ده ست به رزیان کردمه وه، با به خوله یان پی کردم، رووه ئه ستیره کان هه لیان ده دام و نامیزی نه رمیان بۆ ده کردمه وه، له ژیره وه را ئه و هه موو چاوانه م ده دی که وهک ورده ئه ستیره ده ره و شان ه وه...

براو خوشکه شه رمن و ترسنۆک و وردیله کانم بینی که قاقا پی ده که نین و به پشتی ده ستیش فرمیسه که کانیا ن ده سری... له و سه ره وه، به ئاسمانه وه، پر به سییه کانم هه وام هه لمرئ، پر به هه ردوو چا و، ئه وه نده ی پیلوه کانم کرانه وه، له هه بیه ت و سامی ئه و شه وه رامام... دهرگای کولانه و کۆلیت و ته ویله کانمان کرده وه، گشت قه فه زه کان، وردیله کان دلره قانه یان دۆستانه گه مه یان به کۆتر و بولبول و که رویشک و سمۆره کان ده کرد، تاوی گویم له قریوه ده بوو... تاوی پر مه ی گریان... من سه ره گه رمی به زۆر ده رهینانی بولبوله کان بووم که «میره م» ی دایکم به هه له داوان له ژووره که ی رابی هاته دهری و به دهم هاواره وه ده یوت:

«ژنینه... فریا که ون... ئه و ئه رژه نگه وا ده جوئی!»

پیم وتی:

«مه شله ژین... چا و که ترسا ره شکه و پیشکه ده کا»

هه ر ئه و شه وه، به په له، له وه ترساین زیندوو بیته وه، دوا پارچه مان له به ری دا که ند، زاری مه نجه لیکی گه وه ری هاورد، فاتم ئاوی تی کرد، ئه خته ر گولاوی تی پژاند، بله چیلکه و داری زۆری هانی، سیامه ند ئاگره که ی کرده وه، چ سه یر بوو... تا ئاگره که پتر بلتیه سه بکا دایکانم به رانپیل و چارۆگه و سه ریوشی خویان تی فریدا، گرکه له سه ر دیواره کان، سه مای به سیبه ری هه مووان ده کرد، هه ندی له خوشکه کانم بخووریان

دهسوتاند، سیمای هندیکیان له بهر چاوانم غه ریب بوو... تو بلتی هندی له و نافرته نه ناسانه دایک و خوشکانی من بن؟ له تهرمی باوکه راده ماین که هیشتا هی ته وه بوو لیتی بترسین... شهرمی لی بکه یین... ته ویک که ته نها یه کجار زانیان نه خوځ که وتوه... ویستمان بچینه دیده نی و تا به چاوی خویمان ببینن باوکی نیمه ش وهک هه موو بنیاده میتک نه خوځ ده که وی، په سپو ده گری، سهری ژان ده کا... وه لی هه بهات... له و له زه ته بی به شی کردین... گویمان لی بوو له ژووره که ی خویدا به دهم نرکه و نه عره ته ی پلنگ تاسای هاواری ده کرد:

«حه بی بۆ کۆر و کچ نه ها تووه باوکی نه خوځ و خهسته له نیو پیخه فدا ببینی... وام لی مه که بۆ ته و دوو رۆژه هه سار چۆل که م»

نا... ناکری... ناکری ته وه بیان تهرمی باوکه بی، قسه نه کا... جنیو نه داو دست نه وه شینی...

ته وه شه وه تاو وه ستا و نیمه نه وه ستاین، هه ریه که و مۆمیک یان چرایه کی داگیرساند، ته وه هه ساره بوو به چراخان... وه ی له و که نه قاله ی هه موومانیه هه په ساند، کورپه کان به بیل و پیمه ره و خاکه ناز که وتیوونه رماندن شوره کان، وردیله کان به نینوک دیواره کان بیان ده کړاند و وینه ی جوړه ها مه ل و فرنده بان، له گه رمه ی فریندا، په سم ده کرد، هه ریه که و بۆ پيشاندانی شتی که ته وی دیکه ی به دوا ی خو یه وه راده کیتشا، بۆ یه که مجار دوور له چاوو راوی باوکه به دیار سه بران و سبجری نا پوره ی نیو که نه قال یه که م جگه ره م داگیرساند، تاوی مژم له جگه ره که داو پر به سییه کانم دوو که لم هه لمژی و چاوه کانم نووقاند... ته لاله... له نه مانی ترس... له هاتنی سهریه ستی... که چاوانم کرده وه، سهراسیمه و ته بله ق، ده وریان گرتم... دایکی خو م و گشت زړ دایکه کانم، هه لقه یه ک براکان و هه لقه یه ک خوشکانم... ماچیان کردم، تفیان لی کردم، تاوی سوپاس و تاوی نه فره تیان لی کردم، «به لقیس» به هه لده او ان هات و قامچییه که ی باوکه می دژی بووه بۆ خوځی به راست و چه پدا راپیده وه شانند، فه رهاد-دیش که تازه سمیلی گووگره ببوو گه مه ی به گزچانه که ی باوکه ده کرد... راده ووی خوشکه کانیه دنا و وهک شوانی به رخل پیش خو خستیبون، ته قه للا ی ده دا کامه ی گزچانه که له قووله پییان گیر بکاو په تیان پی بیات، هه ر به چاو و دست حالیم کردن که تا زوه ناگره که ی پی خوځ بکه ن، به دهری ناگره که دا که و تینه سه ما، قه هر پکی شاروه له گه ل تنوکه ی ئاره قه له نازی جهسته مانه وه ده رژا، چوپیمان به شتیخانی

ده گوری... هه ق به دست بوو یین... نه مانده زانی چی بکه یین...؟ یه که یه که دهستیان له مله کرد، به سه رما ده گریان و ده له نگینه وه، سه ریان ده خسته سه ر سینم، تاوی سه دای به سته و گورانی، تاوی لاوانه وه ی نازیز مرده، به پروومدا ده گزینه وه، نقورچیان لی ده گرتم، قه پ و گاز، به ریز یه ک له دوا ی یه ک ته و خوینه یان لسته وه، خوینی باوک، که هیشتا به دده ستمه وه و شک نه ببووه... به نه فره تی «رابی» جوانکیله، وه ی له لیوه له رزیو هه لته قیوه کانیه، له ناز و مه کر و دۆلابی، نیگای جادوو بازانه ی، زړه ی خلخال و بازن له پی و ده سته کانیه... دهنگی که رخ و شه هه تبازانه ی که پیی ده وتم:

«تو بیکوژه... ته وسا خو م ده زانم...!»

که چی ته و ژنه منالکاره ی که هیشتا مه که کانیه ته واو نه رسکا بوون، هه ر ته و شه وه منی دست به خوینی باوک سوور بووی جیهیشت و ره دوی ته و باخه وانه چاوشینه که وت که هیچ فیلیک دادی نه دا په ریته وه ناو هه سار... له سه ر تاته شو ره که ش خوینی لی ده چورا، بونی ته و خوینه بوو که تووله و تانچی و سه گه کانیه هارکرد، به دهری تهرمه که پدا به دهم با ی غاره وه ده خوولانه وه و له جریت بازی نه ده که وتن، تاوی ده وه ستان و لموزبان بۆ تاسمان هه لده بری و جه رگبرانه ده یانلووراند، پاشان به چوار دهرمدا هه لقه یان به ست و لموزبان له هه ر دوو ده ستم ده خشانند و خوینه که یان تام ده کرد، چۆن هه نگاوم دنا ساتم له سه گ و تووله و تاژی ده کرد، پیمدا هه لده گه ران، قه پیان له به له کم ده گرت، که لبه یان له پیلاوه کانم گیر ده کرد، ته و په له خویناویانه یان ده لسته وه که به سه ر پیلاوه کانه وه مه یی بوون، وه رینی بی وچانیان تاسمانی سه ر هه ساره که ی به سه رماندا دهروخاند، که رویشک و پشیله کانیش هه لقه یان به ست، دوا ی قه بری ته ویله و کولانه و کولیته کان به تال مان... به تیکه لیبونی ته و هه موو حه یوانه، هه ساره که مان، پتر له دارستان ده چوو... نه یانده هیشت لاشه ی باوکه بشۆین، بیست جاران ویستمان پیلوی چاوه کانیه دابخه یین، له و نیگا پر غه زه ب و شه رانگیزه ی خو پبارتیزین... نه مان توانی... زه ق زه ق سه بری ده کردین، هیشتا په ست و داخدار، له قه هری کوپ و کچ و ژنه کانیه سیمای زور مۆن و گزژی هه ره شه ی توله یه کی ته به دی لی ده کردین، مووی له شی چوون درکی ژیرک سه ر په نجه کانه ی بریندار ده کرد، پی ده چوو له هه ژمه تان لیوی خو ی بکرژی، لیوی ژیره وه ی خوینی لی ده تکا، کرپه ی ددانه کانیه هه راسانی کردین، له که لینی ددانه سه ده فه کانیه وه خوین فیچقه ی ده کرد، له پوکی قورمزیه وه خوین نه ده وه ستا، چاوانیشی نه ده نووقاند، هه ر که س، له دهری تهرمه که، وای ده زانی باوکه له و راده میتنی، حه بی-ی دایکمان له بری لیفکه

به تووترک دهیشوری، نایشی، دایکی شەش کچی سەرو عوزر شۆر ئاوی کولای پیتا دهکرد... ئەوئەندە کولایو کە هەلپروکی، بەجووتە سویندیان خوارد کە ئەو حەلە ی حەسار سەرمەستی سەماو بەزم و رەزم بوو، باوکە لە ناکاو غەفلەتی لێ هینان و یەکی سێ شەبازلە بەناو دەمدا کیشاون، سێ شەبازلە... دەگریان و دەکروزانەوه:

«سێ شەبازلە یانئێ سێ بەردە ی تەلاق...!»

تیکرا نووشتانەوه، هەر هەموو بەدەوری ئەو لاشە نەمردوو... نەزیندوو گەردبووینەوه، بەری تریفە مانگیشمان لێ گرت، بەزەحمەت توانیمان بەر زەفتی کەین و نەهیلین دەست بوەشینئێ... شەو کوشتم و شەو شۆردیان و شەو ناشتمان... بەرلەوه ی لە کفنی بدوورین... دوو سێهەک لە خوشکەکانم بە پۆدرەیهکی قاوہیی کەوتنە سواغدانئێ کولمەکانئێ... رەشکردنی بەری چاوی و پیتلۆوهکانئێ... رازاندنەوه ی پەنجەکانئێ بەئەنگوستیلە... قژ داھینانئێ... پاشان شووشە یەک گولایان بەکفنه کەیدا پژاند... سەرەتا نەمویست یان زاتی ئەوئەم نەبوو بیکوژم... بەهەموویانم وت:

«تەنھا ئەوئە یە ئەسپ و هیتستر و سەگ و گورگ و پشیلە و مەمیون و سمۆرە و فریندەکانئێ بەرەلە دەکەم... دەرگای تەویلە و قەفەز و کولانە و کۆلیتەکان دەشکینم و... ئەوان و ئیمەش نازاد دەبین... سەرفرازی ئەبەدی... ئەمجارەیان کە سەفەری کرد، هەل نابوئێرین و حەساری بۆ چۆل دەکەین...»

وامان تەگبیر کرد... هەر هەموو وتیان:

«دەم خۆش نوێرە ی ژیری حەسار... دەم خۆش فیل لەوه پوختر نابێ...»

سالیک پتر هەول و تەقەلامدا، شەوئە ی شەو خەوم لە خۆ دەزاند، لە پەناو پەسیوی حەسارە کە خۆم دادەنووساند، تا شەویکیان تۆپەلئێ هەموو کلیلەکانم، کلیلی دەرۆزەکانئێ حەسار و تەویلە و گەنجینە و ناندین و گشت ژوورەکانم لە باوکم دزی، زێرین-ی زێر دایکم کۆمەکی کردم، ئەو دایکە ی بەفەرمانئێ شاهانە ی باوکم هەرگیز دەریبئێ لە پێ نەدەکرد، چونکئێ پیتی وتبوو:

«زێرین... من بۆ تۆ نازانم لە کوئ و کە ی هەوئەس دەمگرن... چی بەکەم؟ خۆم بۆ ناگیرئێ... لە نیو تەویلە، کادین، گەنجینە، لەسەر حەوزەکە... لە هەر کوئ بینیت مووی لەشم گژ بوون تۆ با هەردوو لاقت هەر بەحەواوە بئێ... زێرین... خۆی شەرعیشە کە مێرد لە مال بوو، چ شەوئێ و چ رۆژ، خیرە کە ژن هەمیشە تەبیبار و نامادەبئێ...»

دەرگای هەر هەموو ژوور و تەویلەکانم کردەوه، ئەسپ و هیتسترەکانم لە مێخ زنجیرەکان

کردەوه، لە رەشمە و لغاو و جۆرکی کاووجۆ نازادم کردن، زینەکانم کۆکردەوه، ویستم هەر هەموویان بسووتینم... نەموئێرا، کئێ دەلئێ ئەو ئەسپ و ماین و هیتسترانە حەسار جئێ دیتلن، سەگ و تاژئێ و مەر و بز و مانگا کانیشم بەنیو حەوشە ی حەسارە کەدا تاو دەدا، هەر خوشک و برا یەکم دووسئێ کەرویشک و پشیلە و سمۆرەیان لە باوئەش کرد، مەمیونەکان خۆیان بەلقی دەرەختەکانەوه شۆر کردبوو و جۆلانەیان دەکرد، دەیانزیقاند... لەو سەرەوه... لە خۆشیانا میزبان بەسەرچاوی خوشکەکانم دادەکرد، خۆئە وانیش حورمەت یان لئێ هەلگیرابوو، بئێ باکانە وەک بلیئێ دەمیان بۆ پرووشە ی باران یان شەوئێ سەر گەلاکان کردبیتتەوه... بەو پەلامیزە یە دەتریقانەوه.

سەگەکانم برده چەند کولانە یەک و دەرگام لەسەر داخستن، بەو ئومئیدە ی کە خریان دەرمان خوارد بەکەم، دەترسام بوئێرین و بلووتینن، باوکم لە دووری هەزار فرسەخەوه، سەر قافلە چی کاروان و لە سەفەری دووری شاران بگەریتتەوه... دەرۆزە گەرەکی حەسارم کردەوه، هەر هەموو خەلقەندە و فریندە و حەییوانەکانم تاودا تا لە دەرۆزەکەوه پڕۆن و بکەوئە ئەوئە یو شوورەکانئێ حەسار، قامچی بەدەستتەوه کەوتتە دوا ی هەر هەموو ئاژەل و پەلەوئەرهکان، لە ئەسپەوه تا سمۆرەکان، لە هەلۆکانەوه تا بولبولەکان... وەلئێ ئەفسووس، وای لە خۆم رەنج بەخەسارئێ، لێرەوه رابوم دەنان و لەو سەرەوه دەهاتنەوه، تیک قژ قژابین... بوو بەئاخۆزان و بخۆزان، حیلە ی ئەسپ و پرمە ی هیتستر و ماین و مەرە ی پشیلە و حەپیئێ سەگ و قرووسکە ی تانجی و زریکە ی مەمیون و فرەفری بالئێ سەدەها فریندە فریشتەکانئێ ئاسمانیشیان هینایە سەیرانمان، دەرگای هەموو قەفەزەکانم کردەوه و هەموو بولبولەکانم بەرەللاکردن، کەچی دەرەحال... پاش تۆزیک فرین و بال لیکدان بەنیو ژوورەکاندا هەر هەموو چوونەوه نیو قەفەزەکانیان، قەفەزەکانم دایە بەر لەقەو پڕ بەحەسارە کە هاوارم کرد:

«باوکە ئیوئەشی حیزکرد... خودا هاوار... بۆ نافرین...؟»

خولقئێ نامەردانە ی بولبولەکان شیت و هار و دەمار گیریان کردم، بۆ قەیرئێ ئاگام لەو قیامەتە ی نیو حەوشی حەسار برا، قەفەزەکانم بەنیو حەوشە کەدا پەرت و بلاو کردەوه، دەرگای چکۆلە ی قەفەزەکانم شکاند و دەستی راستەم دەنیو قەفەزەکان دەگیرا تا لە بالەفرەیان بەخەم و بیانگرم و بەزۆر نازادبان بەکەم، شیتانە خۆیان بەدیواری قەفەزەکاندا دەداو... دەیانچربکاند و نەدەهاتنە دەرئێ، ئەو نەغمە ی جووکه و چریکە یە لە جنیوی پیس دەچوو کە لە باوکەوه فیئێر بووبن، هەر بەزۆر هەندئێ لە بولبولەکانم لە قەفەزەکان

دەرھانی، بەسەدەھا دەنووک سەر پەنجەکانم زاماربوون، لە ژێر نینۆکەکانمەوە خۆتییکی رەش دادەچۆرا، دەر مەهیتان و بەرەللام کردن... هەمدیس بولبولە حیزو دیلەکان سووکی بەبالەفرە چوونەو نێو قەفەزەکانیان، سەرکزانە و بەپیتلوی داگەوتە و ماندوووانەیان کە دادەکشان زەلیلانە دەیانجربوون... جریو بەیەکێکی نزم و ترسنۆکانه... ناشکرا پێیان دەوتم:

«ئەری کابرا بۆ وازناھیتی؟»

ئەو شەو، دەمارگیرانە، لە قەھری بولبولە بێ غیڕەتەکان چەندین قەفەزم لە ژێر پیتلەقەدا ورد و خاش کرد، ئاخر گەر نەفرەتی باوکە و زەلیلی نەبێ بولبول هەبە حەز نەکا بگەریتەو دەرستان؟ بولبولە بێ قەفەزەکان بێ جووگە و چریکە چریک، بەشەرمەو... بەلام بێ شەرەفانە... لە دەلاقەکانەو... لە کلاوڕۆژنەو... لە پەنجەرەکانەو چوونەو نێو ئەو ژوورە جاروبار، باوکم، بەتەنیا لێی دەخەوت... چەند بولبولییکی دیکە لەسەر شەقلە دەریەریوکانی گوتیسوانە یەھ یوانی دیوہخان نیشتنەو، چەند جارێک لەویو پوو و پەنجەرە دیوہخانە کە یەک شەق فیرین و کوپرانە خۆیان پێ دادەدا و... دەگەرانەو، ئاومیدانە وازم لێ ھیتان، چی بولبول ھەبوون بەنەفرەتم کردن...

دوچار بەھەموومان پشیلە و کەرویشک و توولە و سمۆرەکانمان ھەر بەزۆر ئاخییە نێو دەبەھا توورەگە و تەلیس و جووژک و گوینی، ھەر خوشکە و ھەر براپەک و تورەگە و تەلیس و جووژکی بەشانیدا دەدا، جێ گاز و قەپ و جرنووقیان لەسەر دەستەکانمان خۆتیی لێ دەتکا. تریفە مانگ توولە پێبەکانی بەرپێمانی رۆشن دەکردەو، ھەر دەتوت تیرەمارن و لە خشە پێمان دەترسن و دەکشین... رۆشیتین... من پێشەنگ و ئەوان کاروان، غەرقی ژێر تریفە و تۆز ملمان نا... ئەللاھ... بەیەکدیمان دەوت... لە دەرەوہی حەسار ھەوا چەند خۆش و فینکە، ئاسمان و ئەستێرەکانی چ دلرڤینە... سەیری بۆنی خاک و گیا چ کەللە کاسمان دەکات، دوور رۆشیتین، لە دەشتییکی چۆل و کاکێ بەکاکێ وەکو کالەک و شووتی کەرویشکەکان و پشیلەکان و سمۆرە و توولەکانمان ھەلرشت، تاویک بەنێو یەکدیدا تیک قزقزان و گێر و گێژ بەریەکدی دەکەوتن، لە نێو تاریکی تەلیس و توورەگەکانەو بۆ بەر رۆناھی مانگ بەشەوارە کەوتن... بەپەلە، بەر لەوہی چاوانیان رووناک بێنەو قووچاندمان... ھەر بەغار ئەو دەشتەمان پری تا بەر دەروازە حەسار، لە پەنای دیوارە بلتدەکانی بۆ پشوو ھەر ھەموو روونیشیتین... بەدەم ھەناسە هیلاکییەو لیم پرسین:

«ئەری ئەگەر باوکە ھاتەو چ درۆیەکی بۆ بکەین؟»

خوشک و برا زەلیلەکانم کردیان بەغەلبە غەلب و ھەربەکەو بۆخۆی قسەبەکی دەکرد:

«پیتی دەلێن ئاژەلەکانت حەزبان لە دەرەوہی حەسار بوو... بۆ لەوہر و خۆشی و شورین تا ئەویەری چەمەکە بردمان... کەچی ھەر ھەموو ھەلەتەبوون و نەھاتنەو...»

«نە... پیتی دەلێن دەردیان تیا بلاویووە و فریمان دانە رووبارە کە تا خۆشمان بەو دەرەوہ نەچین»

«درۆیەکی منالانەبە»

«من ھەر لە ھەوہلجارەوہ لەگەلتان نەبووم... ئیوہ کارێکی زۆر منالانەتان کرد کە حەییوانەکانتان بەرەللا کرد»

«منیش... منیش دلەم بەوہ خۆشە کە زۆریەیان بەزەبری تیلو قامچیش حەسار جێ ناھیلن»

«خوشکینە بەدوای درۆیەکی دیکەدا بگەرین»

«کەس ئەم حەماقەتە پێ دانا پۆشیت»

«با بچین بیانھینینەو»

«ئە... ئەوہیان ئاسانترە»

پیم وتن: «ئەی بۆ غیڕەت ناتانگری و ھەر ئەمشەو ئیمەش حەسار جێ بیلین و سەرھەلگرن... با ئەم شەو دوا شەوی بەندەواری و بەکۆیلەبوونی نێو حەساری و یەکەم شەوی سەرفرازی»

ھەر ھەموو وتیان: «بۆ کوی بچین؟»

«بیشک گەر پڕۆین دەگەینە شویتیک، تۆ بلیی لە دەرەوہی ئەم حەسارە دویا کاول و ئاخر بووی؟»

یەکی لە براکانم دلێرانە ھەستایەو سەرپێ و وتی:

«گوئی بگرن وا چاکە بچین ئەو کەرویشک و پشیلە و سمۆرە نامەردانە بێنەو»

«ئە... دوو ریمان لە پێشە یان ھەلاتن یان ھینانەوہی ھەموو خەلقەندە و فرندەکانی ناو حەسار»

«کورینە... با ئەوہندە بێ غیڕەت نەبێ... پیتی دەلێن: بێزار بووین ئەوہندە خزمەتی

ئەسپ و ھێستەر و سەگە بۆگەنەکانت بکەین»

«کئی پیتی ده لئی؟»

کەس نقە ی نه کرد.

«باشه... به یانی... یان سبە ی شه و هەر هەموو حەسار رازی ده که یین و هەتا باوکه نه هاتوتەوه دەستی یهک ده گرین و بی ئاوردانەوه ملی ری ده گرین...»

لهو مشت و مرەدا بووین که له دوورەوه دیان... چاوانی داگیرساوی سەدها پشیلە تیمان دەروان، تا نزیك دەبوونەوه پتر تارمایی که رویشکه کانم له پشیلەکان جوئی ده کردهوه... دههاتن و مهوجیان دهدا... توولهکان دهیانقرو سکاند... دەستمان به خۆماندا شۆر کردهوه، ههستاینه سەر پیتیان، ناومیدانه... چووینهوه نیو حەسار... هاتنهوه ی حەییوانه دیل و ملکه چه کان ریک هات تا براو خوشکانم بیکەن به بیانوو... بیانوی و ازهینان له خەونی ههلاتن و حەسار تیکدان... بینیم هه ریه که و پشیلە یهک، سمۆره یهک، که رویشکیک، تووله یهکی له باوهش کرد و ئاسووده و سه رکزانە چوونهوه نیو حەسار... سه گه کانیش له وه رین نه ده که وتن، وهک بلتی بۆنی کاره ساتیکیان کردی، له ترسانا ده رگای هەر هەموو کولانه کانم کردهوه، به نیو حەوشه که دا که وتمه جریب بازی، به یاوه ری هەمووان توانیمان سه گه کان رادهین. ها لیره بۆ ئه وی سەرمان له دووان، له حەوشه وه بۆ ئه و دیو شووهری ده رگاکانی حەسار، هەموو ده رگاکانمان داخست... کردمانه وه... بیج هوده بوو... تا به یانی له گه ل سه گ و پشیلەکانی... سمۆره و بولبول و مه یوونه کانی... که و کۆتره کانی خه ریک بووین، زامار و ماندوو هه ره سمان هانی، تاکه یهک مه ل له شه ققه ی بالی نه دا بفری، تاکه سمۆره یهک غیره تی نه بوو بیجته وه سه ر دارگو یزه کان، ئازاترین خه لقه نده... کیویترین حەییوان ده نیو ده رگاکه سه ره تاتیکی ده کرد و پاشا و پاش ده گه رایه وه، له بهر ده روازی حەساره که که وتن وهک ئه وه ی له بهر قسای غه وسیکدا بکه ون و نه رۆنه وه... ئه و نه ده ی نه برد ئه و له عنه تی یانه خزانه وه نیو کولانه و هیلانە و ته ویله و قه فه ز... سه ر درخت و ئاخو و ژیر هه یوانه کان، وه ی به نه فرته بن ئازله هه یچه کان په رو بالتان هه لوه ری هۆمه له ملکه چه کان، هه یج و ملکه چ نه بو نایه ده نیو دارستان و جه نکه ل و بی شه کانداه مانه وه... ئیوه بوون... گه ر ئیوه دیله قه فه ز و زنجیر نه بو نایه من سه ره سته و په ها ده بووم... ئیوه و «رابی» فیلتان له من کرد...

ئەو شه وه تا تخووبی گۆرستانه که قهیره خوشکه کانم تاوی ده ستیان له ملم ده کرد و ماچ بارانیان ده کردم، تاویکی دیکه تف و نه فرته، نینۆکی خوئیوان له مه چه کم گیر ده کرد،

هەموویان قه فی ئه ستووری که زی و بسکه کانیان کردهوه، نه مده توانی تاریکی شه و و شه پۆلی ئه و قژانه ی هه می شه له ژیر ره فته و سه ره پۆش و چارۆگه دا بوون جوئی بکه مه وه، به خه و کراسی به ریان دادری، سینه و مه مکی ئه و مه حره مانه چاوی شه رمیان پی داخستم، سه دای هاوارو ناله ی دایک و خوشکانم له سه گوه ره که جیا نه کردهوه، چه هچه هه یان له چریکه ی بولبوله کان، کۆمه لئی خۆیان به گول دا پۆشی و کۆمه لئی به درک و تووترک، به پرچی کراوه وه سه مایان ده کرد، سه ردولکه و گریان... کوران به قامچی لیکیان ده دا، به گو یزان و چه قۆ و خه نجه ر شان و شه پیلک و لاران و باسکی خۆیان زامدار ده کرد، به م دوو چاوانه دیم دووان له براکانم له حه ژمه ت و هه بیه تی ئه و مه رگه په نجه ی شایه قمانه یان خسته سه ر به ردیک و به به ردیک ده یان کوتا... دووانی دیکه له تازه بالق بووه کان گه ر چه قۆم له ده ستیان وه رنه گرتایه له بن و بۆته که وه کیری خۆیان لی ده کردهوه، خوشکانم غه مگینانه لیم راده مان و نازانم سوالی چییان لی ده کردم، کاروانی بی سه ره تا و کۆتایی باوک کۆزه تاوی سست و تاوی به یه له ملی ده نا... ئه خته ر-ی خوشکم زریکاندی، زریکه یهک که هەموو مه ل و ئازله خۆشه و یسته کانی باوکمیان تۆقاند... چریکاندی، ئیدی خۆشی له خۆی چیتر پیتی باوکه ده نیو ته شه که ناشا و، چیدی دارجه ره بۆگه نه که ی پاک ناکاته وه، ئافتاویش به مه که وه، مه کریکی پر له کینه... سویندی خوارد که دیویه تی باوکه سی جاران ده نیو داره بازه که هه ستا وه ته وه... دایانگرت، به ره فته و چارۆگه ی خوشکه کانم توند به ستیان وه، هه ریه که و ئانی شکی له قه برغه ی ئه وی دیکه گیر ده کرد و گه ره کی بوو به ده سمالی خۆی بیه ستیته وه، به رزه فتیان کرد... ئه وانی دیکه ش، یه که یه که... به ترس و شه رمه وه ره فته و چارۆگه کانیان هه لدا، رووه و ئاسمان بایه ک ده بیردن، سه ده ها ره فته و چارۆگه و سه ره پۆش بۆ تاویک، به لام درێژ، تریفه ی له رزیوی مانگیان لی گرتین، هه ر له بهر تریفه ی زیویندا سه مایان به و بسک و که زییانه ده کرد و ئه و قژانه ی هه یج نیرینه یهک تالیکی لی نه دیبوون، هیلانە ی رشک و ئه سپی بوون، هه ندیکیان که زییان له بهر پیتیان ده خشان، شه وم پرپوو له و خوشکه هیلاکانه ی پیتی په تیان له و خۆله پۆکه ی سه ر ریکاکان وه رده دا، تریفه ی پاک پیستی سه ر و له شیان به خورش دینا... به نینۆک، چ به رق و حه ژمه تیکه وه ده یان کړاند... پۆل پۆل خۆیان ده خسته نیو چه م و کانیان و رووباره کانی لا ریکا، هه موو جاریک باوکه ده یفه رموو:

«کچیک له ماله باوان قژ بشوات... یانی چی؟ ده بی ته ماو نیازی خرابی هه بی!»

ئەو بسک و که زییانه، قه ف به قه ف، لوول به لوول کرانه وه... وهک شه پۆله

نووستووہ کانی بنی دہریاہک ئەمیتستا نازادن و دەخوازن لە حەژمەتانا سەر بەتاشە بەردەکاندا بکیشن، دواجار ھاواریک کاسی کردین ھاواری باوک:

«ئەم مانگ و ئەستێرەکان ھەر ھەمووتان بەشایەت بن»

دایکانی دیلم، خوشکان، برا ترسنۆکەکانم کہ گری شەھوہتیک لە بری خوین بەدەمارەکانی لەشیاندا دەگەرێو ھەلایسابوو چون ماری بەپیتچ و لوول لە دواو ھەر بەجرنووق کراسیان لەبەردا دادریم، ماک بەماک پشتیان زامار کردم، رێ رێ خوین دادەچۆرام و دەیانلستەمەو، پێ خواس خوشکانم بەرو دوا، راست و چەپ بەدەوری تەرمەکەدا غاریان دەدا، قژی پەخشیان بەسەر شان و ملدا وا دلگیریوو تاوان و ترسی ئەو شەوہی لە بیربەردمەو، رووخساری زەرد و رەنگ پەریویان، شەلالی ئارەقە، لە ژێر تریفەدا تاوی ئال و تاوی شین باو دەینواند، باسکیان لە درەختەکانەو وەردینا و بەلیو گلاکانیان دەگرت و بەددان دەیانترتاندن، سەری کاسیان دەخستە نیو ئاوی کانیوہکان، بەدەم قدیلانەم یەکدیہوہ دەتربقانەو، گولە کیتیولەم ئەو دەشتەیان لە قژ دەدا و تاجە گولینەم تیکەل بەدرکیان لەسەر دەنا، وەک شازنە شەرمەکانیش ھەنگاویان دەنا... حەبێ-ی دایکم دەجاران دەستی لە ملم کرد و گریا... دەپوت:

«تۆ... تەواو... رۆلە... تۆ تەواو»

شیتانە لە تەکما رایدەکرد، سەرم خستە نیو جۆگەلەم ھەردوو مەمکی چرچەوہ بوو... «چیتە دایکە... بۆ وا دەکەم؟»

بەدەم نرکەو نالەوہ دەپوت: «نەدەبوو وای رۆلە» دواجار ئاومیدانە و بەحەسەرەتیکەوہ، خوین زایە ھەردوو چاوانی و پیتی وتم: «ئەم گۆیت لێ نەبوو پڕ بەو دەشتە ھاواری کرد: تەواو بەنەفرەت بیت... تۆژنیش بیت وەجاغ کویت»

سێ جاران دەنیو دارەبازەکەدا خۆی راتەکاند، دەیخواست خۆی لە کەمەندی رەفتەو چارۆگەکان نازاد بکات، بەو خۆ راتەکاندە رەقمان برد...

«چۆن نەتیبست...؟ ئەو ھاواری چەندەھا ئەستێرەم لە ئاسمانان کوژاندەوہ»

ئەو ھاواری سەگەکانی خستە سەر پاشووان و بەمانگ وەرین...

«ھۆ سەگە بەوفاکانم نەھیلن ئەو باوک کوژە بەسیتەوہ»

کہ ئاوپم دایەوہ... لە کاروان... لە کوپەوی گشت مەخلووقاتی حەسار، لە تەرمی پڕشکو و سامی باوک بەسەر شانی کوپەکانیہوہ... دیم: دوو باریکە داوی خوین لە من و لە

لاشەم باوکم دەتکان و لیرە و لەوئ... لەبەر تریفەم لەرزبۆدا تیکەل دەبوون... بەیەک قەف... ھیلتیکی ئەستورتری خوین و پاشان جوئ دەبوینەوہ، خوینی باوکە رەشتر بەسەر خوینە نالەکەم مندا زال، دوا مەرگیش رەنگی خوینەکەم خۆم لێ دەدزی... لە دوا ئاوردانەوہدا چیم بینی؟ وہی لە عاجباتی... ھەر ھەموو ئەسپ و ھیتستر و کەرۆشک و سەگ و سمۆرە و کوتر و کەو و بولبول و مەمیون و ریتی و تووتییەکانی بەدوا کاروانی ئەو شەوہدا شەپۆلیان دەدا، بەدەم رێ وە گاز و قەپ و دەنوکیان لیکدی گیر دەکرد... دەدا، بێ شەرمانە سواری سەری یەکدی دەبوون، بەسەر یەکدی دەتسین، ئەوانیش لە حەسارە کاول بووہکە نەمان و کەوتنە دوا تەرمی پیرۆزی باوکە، تەویلە و کولانە و کۆلیت و قەفەزەکانیان جێ ھیشت... تاوی کپ و تاوی بەدەم ھەرا و زەنا و قریشکە و جووکە و چریکە و حیلە و مپە و زریکەوہ دەھاتن، مەلەکان چەتری سەر تەرمەکە بوون، ئازەلە نەگریسەکانیش لموزیان لەو خاکە دەخشان و بۆنی خوینی خاوەنەکەم خوین دەناسییەوہ، دوو باریکە داوی خوین، لیرە لارو لەوئ راست، دوو ریز لە کاروانی گیانلەبەرەکانی... ئیدی من زانیم، تەواو تیاچووم، سەگەکانی باوکم لموزیان لەو خوینە ھەلنەدەبری کہ لە من دەرژا بەنەفرەتم کردن، چۆنی فیکردوون؟ ئەسپە عەرەبیہکەم بەقەھرێکەوہ دەیحیلان، بەحیلەم ریا دیاربوو رازیکی دەدرکاند. چی بوو؟ نازانم... سەگەکانیش پاش بۆنکردن بەخوینەکەمەوہ رووہ و مانگی ھەلەتە دەیانلووران... دەحەپین... باوکە ھەمیشە وای دەوت:

«ئەوانە کۆمەلێ سەگ و تانجی و توولەنبن... بەلکو رۆحی من... رەنگە ئیوہ سپلەبن... وەلێ سەگەکانم... ھەرگیز»

دەپوت و دەپوتەوہ:

«ئەوہی خزمەتی سەگەکانم بکا من لیبی رازیم»

دەپوت: «رۆژانیتیک کہ خۆم شوانی بەرخەل بووم باو و باپیرانی ئەو سەگانە لە بری من شەو و رۆژ مەر و بزەکانیان لە گورگ و چەقەل و کەمتیار پاس دەکرد، منیک کہ ھەنووکە خاوەنی حەسار و ژن و کوپ و کچی خۆم چۆن چۆنی دەست بەرداریان بێم؟ ئا ئەو سەگە بەوہفایانە نەبوونایە دەبوو تا ماوم لە دونیا راوچی یان کۆچەری بێم. لە پال رەوہندی نیو ئەم شاخ و کپوانەدا ھەمیشە بارگە لە شان بێم... ئەو سەگە زیت و گوئ سووکانە نەبوونایە ئەم حەسارە ئاواھی ئاوەدان نەدەبووہ... بێ غیرەتینە گەرەکتانە لەگەل سەگەکانم سپلە دەرچم؟»

دهیوت و... نهیده بربیهوه... نیوه شهویک کوشتم... بچ ئهوهی کهس بزانی ناشتمان... له تهک مهزاری ئهوه پیاو چاکهه که دوور له گۆرستانی شوان و گاو و پاله و سهپانه کانهوه ده سهده بو لهوئ راکشا بو... پاش سالانیتیکی زۆری شهرو شوو. کوشت و کوشتار... غهزه واته نه براوه کان ئهوه پچ دهشتهی گۆری به گۆرستان... دهنیوه ئهوه گۆرستانه دا پهرش و بالا بووینهوه، دهیهها گۆرمان هه لکه ند که دهچونهوه سهه گۆری دیکه، به چ رقیکهوه، خاموشانه بیتلمان دههوشاند... چهن دین گۆر کهوتبونه نیوه یه کدی، ژن، پیاوه کان رادهچهنین و سهریان کیتل ده کردهوه... هاواریان ده کرد:

«چییه... حه شه؟»

هیتشتا سهه رگرمی هه لکه ندنی گۆریتیکی به پهله بووین بو باوکه که ده بوو ئهوه هه موو گۆرانه دا پووشینهوه که بسوون به گۆمی خوتین، مردوووه کانیش وهک چهن دین ده له مه له و خوتنه دا مه له یان ده کرد. سهیره... دوا ی ئهوه هه موو ساله زۆرانه برینیان تهرو خوتنیان لی دهچۆرا... ههه هه موو گۆرکه کان به باریکه جوگه له ی خوتنیکی تیکه له به یه کدی ده بوونهوه، ههه ره که وه ده دم ئهوه وشه و رسته به وه ورینه ی ده کرد که له سهه وه ختی شمشیر به مل داهیناندا خنکا بو... له قورگیانا دوو له ت کرابوون... دوا جار گۆریتیکمان هه لکه ند... قوول و دریتو... دوو به قه دا بالا ی خۆم، به ره له وه ی شوپری که مه وه نیوه گۆرکه که شهش له خوشکانم ره دوو کهوتن... هه ره ئهوه شه وه... دوا ی بوئی ئهوه پیاوانه کهوتن که شه وه های شه وه به دزیبه وه دهنیوه خه ونه حه رامه کانه دا ده ست له مانیتی یه کدی ده بوون... هاوارم کرد: بگه رینه وه... دهستم وا له خوتنی باوکه... بگه رینه وه هۆ خوشکه چاکه کانم، قاقا پیکه نین، تفیان لی کردم... رهویان کرد... زوو پیتشبینیم کرد... هه ره زوو، ئهوه رۆژه ی که له ودیو په نه ره ی ژوو ره کانیانه وه نامه ردا نه گویم هه لکه خست:

«بهلقیس... گه ره پیاویکت ده ست کهوئ چی لی ده که ی؟»

«هه موو شهویک ده یخه مه نیوه ته شتیکی له ناوی شله تین و خۆم ده یشۆم»

«ئه ی تو زینه ب»

«سی ژمه سمیتلی ده کرۆژم»

«ئه ی تو شیرین؟»

«منیش... ناهیلتم ده ست له هیچه وه بدا... وهک ناوتینه دایده نیتم و به رامبه ره ی داده نیشم»
سی له زر دایکانم، شیتانه دایانه ئهوه دهشت و کتیه... سوخمه و کراس و کهوایان له به ره

خویان دادری و... بهرووتی خویان دایه بهر تافگه ی قهه دپاله کان... رایانکردهوه کن کۆنه میرده کانیان، ئهوه میردانه ی له ترسی سووکه هه ره شه یه کی باوکه دهستیان له ژنه کانیان هه لگرتبوو، زتیوانی گۆرستانه کهش ده شه لی و به گۆچانه که ی دهستی پارسه نگی خوی راده گرت، به پیتچ و لوول گیتی ده خوارد و به نیوه کیتل و گۆره کانه دا به شه له شه له هات و شانی له شانم گیرکرد، به ده دم شان هه لته کانه وه جیتی پچ له ق ده کردم... وهک ئهوه ی له شایی بین نهک شین، وهک دهعبایه کی سی لاق لیم هاته پیتش و وهک ژنیکی مه کرباز لیتی پرسیم:

«باوکتانه... ها؟»

غه مگین و لال له و بالا خوار و خیتچه ی رامام، نهیده زانی بوهستی، په نه جه ی شایه تمانه ی راده کیتشا و له ژیر لیوه وه گۆره کانی ده ژمارد و به سه ره ی ده کرده وه، لیتی تیک ده چوو... تی هه لکه ده چۆوه... ترسام... له چاوه کانی... پرشنگیکی سوور که ده یسووتاندم... له گۆچانه که ی دهستی، له پرسیاره کانی، له گومانی... له ونیگا برسی و شه هوه ت رژینه ی که تیر ئاسا ده یگرته سینه و مه مکی کراس و سوخمه در ی خوشکه کانم، لیوانی خوی ده کرده وشت و پشیله ئاسا سمیتلی ده لسته وه، له ترسان زوله یخا و سارا-م ده قه بیلی کرد، ئه سپه عه ره بیه که ی باوکه که ره خت و ره شمه ی له عه جه م بو ده هینا، قه وچ و قه راسه ی زیوینی له قه پۆز ده به ست، ئهوه ئه سپه ی باوکه ماین و جوانوی به که ل هاتوی بو ده هانی و له ته ویله که دا تیتی به رده دان و ده یکرد به سه ی رانی خوی، که ئه سپه که ی ده په ری باوکه شاگه شکه ده بوو... ده یقرواندم... براو خوشکانیشم له پشت په رده و په نه ره و کونی درگا و ده لاقه کانه وه به شه ره ده هاتن، قژی یه کدیان راده کیتشا نو قرچیان له سمت و لارانی یه کدی ده گرت، ئه میان سیخورمه ی له وی دیکه ده دا، گازبان له قوول و شه پیلکی یه کدی ده گرت، خوتین داده چۆران و به خویان نه ده زانی، هه ره که و عه زه ته ی بوو جی به وی دیکه له ق بکا و خۆی گوئی له حیه ی ئه سپ و نرکه ی ماینی لیتک ئالا و بگری.

وه ی له وه دیمه نه ی گر له هه ناو به رده دا، ئهوه خوشکانه شم که په رکه م داربوون هه ره که گویتیان له وه حیه یه ده بوو... ده یانزانی حیه ی پر له تاسه و شه هوه تی ئه سپی باوکه یه... ده رحال ده بوورانه وه.

پیتم وت:

«کاک ی زتیوان هه تا زوه بیخه سینه... ئه م مه زاره پیروژه و با تکه ی شه هوه تی نه رژیته سه ره کیتل و گۆره کان... تکات لی ده که م بیخه سینه»

بئ دوو دلّی و زالمانه له بهر چاوی ههر هه موومان دهستی راستی که دهله رزی سووکی، ماریکی پینج زمان ناسا له نیو گهلی ئه سپه که ده می کرده وه، به دوو بریسکه ی سوور چاوانی درهوشانه وه، لیکیکی چه ور به لالیوییه وه ده زوله ی ده کرد و... ده کشا و نه ده گه یشته سهر زهوی... به یهک شیوه و ئاراسته چاوانی زیوان و ئه سپه که تیک ده سووران، پتر سهنگی خسته سهر لاقه ساغه که و خوئی خیتوانده بن سکی... غه فله قی لی هینا و ههر دوو هیلکه ی گوونی ئه سپه که ی به شاده ماره کانه وه قرتاند، خوینیکی گهرم به سهر گوژه کانداندا فواره ی کرد و ته شک و تیریتی له خویندا سوور کرد، ئه سپی تاین له چه ژمه تانا حیلاندی و هه ستایه وه سهر پاشووان، که وته سمکۆلان و گوژیکی ده کوتایه وه، حیلای ناسازی ئه سپه که باوکه ی له مردن و ئاگا هینا و تیفیکی له مانگ و ئه ستیره کان کرد، ده نیو گوژه که دا سی جارن داچله کی و... تاویک و سرهوت... خهوت... مرد... ههر ئه و شه وه بوو- زوله یخا- ی خوشکم بئ شهرمانه چاوی بری بووه دهستی تووکنی زیتوانه که له و حله ی گه مه ی به ههر دوو هیلکه که ده کرد و سه بری ئه می ده کرد، دوا جار مانی گرت و وتی:

«کاکه من ته و او... نایه مه وه چه ساره که... لیتره ده بم و ئاگام له گوژه که ی باوکم ده بی»

به بزوه له زیتوانه که راماو به عیشه وه پیلووی چاوانی داده کشان، زه رده ی هه وه سیکیش نیشته سهر لیوانی، زه رده یهک که به ته نها له سهر سیمای زیتوانیکی و ئه رژه نگ نه بی نانیشتی، پاسه وانی مردوه کان... هه ی له عنه تی... توش پرۆ... ئه سپیکی خه سیوو خوشکیک... دوو... ده خوشک له بری بی دهنگیت... بارمه ته ی له گوژنانی تاوانی نیوه شهوم، له تهک باوکمدا به نه فرته بیت هۆ شه هوه تبازی رهنگ مردوو... بی شهرمانه ههر پینج پهنجی دهستی راسته ی به خوینی، خوینیکی تیکه ل به شه هوه تی ئه سپه که، سوور کرد و به ده م پهنجه لستنه وه پیتی ده وتم:

«بیخۆ... ساف شه هوه ته... بیخۆ با وهک ئه سپ بیه ری»

ئه سپه که ههر دهی حیلاند و ئه و ناوه ی گیره کرد، خو له وه دا بوو که لله ی سی چوار له خوشکانم بپه رتینیت که خو یان له خو ل و داروبه ردی سهر گوژه کان و هه رده دا... گه ره کیان بوو خو دوا بخهن و نه یه نه وه چه سار... به و غه زربین و خو له خو ل و هه رده نه ته و اوئی مندال ببوونه وه.

ناشتمان و گه راینه وه... شه کهت و ماندوو... به ده م گریه و خه نینه وه گه راینه وه... سهر م هه لیری مانگ سیمای باوکی ده نواند، له و دیو په له هه وری سپیه وه سهره تاتکیتی

ده کرد، دوا ئاویرم له گوژه که دایه وه... هه ندی له خوشکه کانم له تهک سهگ و پشیله و سمۆره و کوتر و مه میون و رتیبیه کانداندا غه زربین و نه گه راینه وه... کاروانی باوک کوژه جوولا و به ری کوهت و ئه وان خو یان له پاشدا، هه ندی له و زر دایکانه ی به ناوی ته وانه کردی فاتیه حه وه خو یان ده گر خاند... وه ی له رمانی ته و یله کان و شکانی قه فه زه کان و رووخانی هیلانه کان و خامۆشی چه ساره که مان... هه یچ کام له فرنده بی ناوه کان و خه لقه نده به ئه مه که کانی گوژه که یان به جی نه هیشته... کاروانم ده نگ دا و گه راینه وه... که وتینه دوا یان و له په تک و گوربیس و زنجیر و ته و قی ملیان نه وی بووین و رامان کیشان... به ده م چه پله و فرکانی به رده وه مه له کائمان هه لده فراند... که سهر م هه لیری په له هه وره کانیش شیوه ی فرنده و ده عباکانی باوکیان ده نواند... ملیان نه ده دا و... پتر ده غه زربین.

چریش ناسا به خاک و خو له که وه نووسان... بوون به هه لقه یهک و به ده وری گوژه که دا شووره یه کیان دامه زران... بازنه یهک و... دوو... سی و... ده... هه ر خو م ته نیا مامه وه، کاروانه که وهک ته زیت حیککی هه زار و یهک قل پچرا و ده نکه کانی هه لوه رین... ئاواهی خوشک و براکانم له ده ست چون، چاو و راوم لی کردن... بی هه وده بوو... یه که یه که به ده م رتیه خو یان دزیبه وه، له کاروان داده بران و خو یان له ژیر که پکه شاخ و ژیر درهخت و کونه ئه شکوهت و ده و نه ی چرو که لاوه کانداندا شارده وه، له نیوه ی رتی گه راینه وه دا زو ریان رهویان کرد، ره دوو که وتن، سه ریان هه لگرت، هه رزه و تازه با لقی بووه کانیش له ترسی خوینی باوکه سهری خو یان به که رته شاخه کانداندا ده دا... تا ئه و حه له ی ده بوورانه وه، که چه کان به شوولکی ته رو توو ترک لیکدیان ده دا...

گه رامه وه چه سار... به سه ر ئه وه دا چومه وه برا ترۆ کراوه کانم له ژیر به رگی سه بر و سه مه رده دا له سه ر میرات به شه ر ده هاتن، هه ندی کیان به زمانیک ده و ان که من له یهک وشه ی نه ده گه یشتم، ههر یه که و زمانیک... که لیک حالی نه ده بوون پتر و پتر دهنگیان هه لده بری... به ده م هات و هاواری ته وانه وه شووشه ی په نجه ره کان هار ره یان ده کرد و ده رگا کان یهک ته خته ده که وتن... ئاوی نیو بیره کان وشکیان کرد... نه مه ناسین... که چی له هه مووان پیرتر هات و دهستی خسته سه رشانم... به ده م قسه وه برۆکانی هه لده ته کاند، تاکه که سیک بوو له وان که به زمانی من قسه ی ده کرد، هاواریکی دلیرانه ی لیکردن که ئیدی ئه و شه ره سه گه با بهس بی له سه ر میرات به شکردن، ریزیکردن و فه رمانی پیکردن که هه مووان پشتم تی که ن... پیتی وتم- «ههر هه مووان برای تو ن و باوکه لالی کردن...»

به په له کراس و کورته کی بی داکه ندن و وتی:

«نیشانه‌شیمان ئەوە تا... لەو داخ و کۆنە برینانە‌ی سەر پشتیان وردبەرەوه...»

ئیدی نەدەکرا براوایان پێ نەکەم... دەروازە‌ی هەمیشە داخراوی هەسار کەوتە سەر پشت و... شەو رۆژ و... دەبەها پیاوی سمبۆل بایرە و غەریب و نا ئاشنام بینی... ترس بوو یان بۆنی ئەو پیاوانە هەساری دارماوی ئاوەدان کردەوه... من دەمزانی ئەوانە‌ی هەلەتەش بوون هەر دینەوه... نەدەکرا دەریان کەم... هەر یەکەو لە پەنایە کدا. لە ژێر درەختیکدا، لەسەر دار و پەردووی بەسەر یەک دارماوی ژوواریکدا دەستی لە ملی یەکیک لە خوشکەکانم کردبوو، باسکی لە ناوقە‌ی زێ دایکیکم وەرینابوو... دەلەنگیەوه... مەلچە‌ی ماچ هەراسانی کردم... قریبە‌ی پێ لە ئۆخژن... ئاخی پاش عومریک لە هەسەرەت... دوو دوو، بەنۆرە، بەکدیان شۆر دەکردهوه نێو ناعورەکان، ئەوانە‌ی کە تاز ئازەبەیان دەرکردبوو بەتوتی کراسیتی تەنکەوه لە هەوزی گەورە‌ی ناوە‌راستی هەساردا ئاویان بەیەکدا دەکرد و زەندە‌قی ماسییەکانیان دەبرد، ختووکیەیان دەهاتنی و دەتریقانەوه وەختی گێژدەبوون و ساتەیان لە بەلەک و پانی کچەکان دەکرد...

بەدوای خۆمدا تەرمی خالییم رادەکێشا... لەو قیامە‌تە‌ی ناو هەسار و سەر پێگاکان ورد دەبوومەوه، کەس شەرمی لە من نەدەکرد، هەر بەئەنقەست تەرمە‌کەم بەنیو ئاپوورە‌ی خەلقە‌ندەکانی هەساردا رادەکێشا و جووتە تیک ئالاکانم لیکدی دەکرد، ئەو تەرمە‌ی بۆنی خوینی تەر و گەرمی باوکە‌ی لێ دەهات... چوومەوه سەر ئەو هەوزە‌ی خوشکەکانم لە تەک دۆستەکانیان مەلەیان تیدا دەکرد... تێکی فرمیستک و ئاو بەسەر پوومە‌تیانەوه لە ژێر پۆناهی لەرزویی ئاسماندا دەبریسکایەوه... هەردوو دەستی خۆیناویم لە ئاوی هەوزە‌کە وەردا... وەلێ بیری بێر پەلە خوینەکان لێ نەبوونەوه... نەشۆران... بەهەردوو چەپۆک لە ئاوە‌کەم ددا، هەوزە‌کەم بەگێژەنە خست و ماسییەکان دەنیو شەپۆلەکاندا ون و گێژبوون... هەردوو دەستم بۆ ئاسمان هەلبیری و شیتانە بەو حەوشە‌دا وەک میزراح دەخولامەوه... ئیدی تەوا... تیاچوم... وە‌ی لە شایبی سەرفرازی و ترسی بەلەزەت و دلە‌راوکیی باوک کوشتن، لێرە و لەوێ بەنەرمە غار کەوتنە دوام... بەچاوانی پێ لە قەین و ئەوپە‌ری خۆشە‌ویستییه‌وه دیکە‌تیان دەدام، دەیانوت: «سوپاس بۆ تۆ هۆ برا نەبەرە‌کەمان، نەفرەتت لێ بێ هە‌ی سپلە‌ی باوک کوشته.»

ئەو شەوه بۆنی کوشندە‌ی خوینی باوک و هەوزی پێ لە چلک و ئارە‌قە و شە‌هوەت هەراسانیان کردم... ئای لەو کەرنە‌قالە پێ لە خەم و خۆشی و هەسەرەتە، وە‌ی لە شەوانی لەزەت و ساتانی عەزەتە‌ی و خوشنوودی و قریبە‌ی رە‌هاو شاگە‌شکە‌بوون، کە گزنگیشی

دەدا... تا دەمە‌و ئیوارە دادو فیغان، سینە کوتان، قژ رینە‌وه، هاوار و نە‌عەرەتە، وە‌ی لە دەردی گرانی باوک کوشتن... ئیتر چۆن چۆنی بژین؟ ئاخر... ئیمە ر‌اهاتیبوین، بە‌یانی و ئیوارە، لەسەر شریخە‌ی قامچی و وژە‌ی گۆچان و حەیزە‌ران، بریسکە‌ی خەنجەر و تف و نە‌فرەت و جینیو و خە‌ساندن، کێ لەمە‌ودوا بە‌رگە‌ی تە‌ویله‌ی خامۆش دەکری، کولانە‌ی کپی سە‌گە هەرە خۆشە‌ویستە‌کانی باوکە، هەساری سیخناخ لە دایک و خوشکانی هەسەرەت کێش، هەناسە سارد، ئەوانە‌ی لە ترسی روحی باوکە ر‌ەدوو نە‌کەوتن، ئەوانە‌ی کە شەوانە دەچوونە پال پیاوی بازۆ‌لە ئەستور و پێ پان، ئەوانە‌ی شە‌رمیان لە من نە‌دەکرد و دەنیو هەوزە‌کە و سەر شۆرکە‌کاندا بانگی پیاو نە‌ناسە‌کانیان دەکرد تا پشتیان بشیلن، دەماری کۆلنجیان بۆ بگرن... ئەو پیاوانە‌ی دوا‌ی دارمانی شوورە‌کانی هەسار دزەیان کرد... دەبوو هەر خۆم دلێ ئەو خوشکە دلشکاوانە‌م بدەمەوه، کە پاش پە‌شیمانی لە ر‌ەدوو کەوتن... یە‌کە یە‌کە وە‌دەرکەوتن... بێ دەنگ و چاو بە‌فرمیستک دەچوونەوه کونجی ژوو‌رە‌کانیان... هێی ر‌ابی جوانکیله... خۆزگە دەمزانی لە‌گە‌ڵ باخە‌وانە‌کە وان لە کوی؟ ئاخر لە چ ئە‌شکە‌وتیکدا خۆتان هە‌شارداوه، لێم گرد دە‌بوونەوه و دە‌یانوت:

«هۆ‌کاکی ناپاکمان... رۆ‌لە‌ی جەر‌بە‌زە و هە‌لبەرست... تۆ چیت بە‌ئیمە و بە‌خۆت کرد؟ فریامان کە‌وه... فریای خوشکان و دایکانی هە‌میشە نە‌گە‌تت، هە‌میشە دۆ‌راو... ئیمە هە‌موو بی‌ری دە‌کە‌ین... کوا چیت لە باوکی ع‌گید و چە‌لە‌نگمان کرد؟ کوا چیت لە می‌ردی می‌رخاسمان کرد؟ لەو پیاو‌ی منالی ناو بیتشکە‌یان پێ دە‌ترساند، ئەو پیاو‌ی چا‌پوکت‌ترین سوار و چات‌ترین حە‌یران بی‌ژ بوو... نیشانە‌شکینتی بزما‌ری هە‌ل‌دە‌گرت... ئە‌وه‌تا هە‌سار بێ ئەو چۆ‌ل و خالییه، ئاشی ئاو لێ برا‌وه، بە‌تال لە سە‌گ و پشیلە‌ نازدارە‌کانی، کوا حیلە‌ی ئە‌سپ و چریکە‌ی بولبولە‌کانی... تە‌وا... تۆ نا‌ئوم‌ی‌د‌ت کردین، ئەوانە‌ی دینە‌ نی‌و پێ‌خە‌فە‌کامان هەر‌گیزا و هەر‌گیز پیاونین... بە‌دە‌م دەر‌بری ر‌ازە‌وه دە‌گ‌ری‌ن، بە‌سەر بابو‌چە‌کامانا دە‌کە‌ون و بە‌روپشتی دە‌ستمان دە‌لسنە‌وه، کوا کە‌س نە‌ما دوا‌ی باوکە‌ بو‌ی‌ری بە‌قامچی لە‌شی سارد و س‌رمان نا‌گ‌ری‌دا، پیا‌وی‌ک... نی‌ری‌ک لە‌م هە‌سارە‌دا نە‌ما بە‌حە‌یزە‌رانە‌کە‌ی کە‌فە‌ل و لار‌ان و بە‌لە‌کمان شین و مۆ‌ر بکا، وە‌ی بۆ نی‌رە پیا‌وی‌ک جینیومان پێ‌ بدا، سو‌کمان بکات خۆ‌مان فری‌ بدە‌ینە سەر پێ‌لا‌وه‌کانی و ئە‌و تیمان هە‌ل‌دا، نو‌وکی کلا‌شە‌کە‌ی لە‌ جو‌گە‌لە‌ی هە‌ردوو مە‌مان و ژێر چە‌ناگە و نی‌و گە‌لمان گیر بکا، زە‌لامی‌ک هاوار بکا و دێ‌و ئاسا بنە‌پینتی، عە‌رش‌ی فە‌لە‌ک بە‌ل‌رزینتی، هاوار‌یک لە‌ هاواری باوکە‌ بچتی، ئە‌و هاواری نە‌ک هەر دەر‌پێ... ب‌گ‌رە ژێر کراس و کە‌وشە‌کانی‌شمان پێ

تهرکا... کوانی خو پیاویک نه ما تفرمان لی بکا... تفرمان لی بکا و نه هیلتی به دهه سماال و ده سرۆک بیسرینه وه... هزار حهیف و مه خابن... دواى ئه وه که له میترده کهس نه ما پشیله نیره کان بخره سینتی، وای له خویمان نه گبه تی... هه ناسه ساردی... بهخت رهشی... بی که سی... ههش به سه ری... بی سی به ری... پیاو نه ما و امان لی بکا به چیره وه، له ژیره وه... به دزیه وه خهون به حه رانه وه ببینن، به ههر چیه کی که شه یه تان پتی خو شه... وهی له ده ست تو برا که مان... خوا خیرت نه نووسی و جیت جه هه ننه بی که له خهونی خوشت کردین... تو ده ستخه پوت کردین... ئاخیر ئه و پیاوانه ی دهاته نه نیو خه ونه کافان سه ده ها جار له م گامیشه نه جوامیر و قوژتر و که له گه تتر و بۆن خوشتری بوون... چیمان لی ده که ی نۆ به ری حه سار... بو تو ی چۆل ده که ی... ئه م میراته با هه ر بو تو بی، حه ساریک که عکید و که له میردی وه ک باوکه ی تیا نه میتی سه د جار ان چاتره بی به کاوله ئاش و... هیلانه ی شه مشه مه کویره و کونه په پوو...

پوژان و او... شه وانیش، نازانم بو، ما چیان ده کردم... نه تیا ده گیسر سانه وه نه ده حه سانه وه... نه یه که جاریش په ویان ده کرد، تاوی کوچ و تاوی ده گه رانه وه، هه ر خوشک و برایه کم سویندی ده خوارد که تا دنیا ماوه سه ر به و حه ساره دا نه کاته وه... وه لی درویان ده کرد... ئه وانه ی له سی به ری خو شیان ده ترسان... به ر له کوچی ئه به دی ئه و شووره یان ده پرماند که به ده وری حه ساره که دا من و باوکه و کوره کانی دیکه ی هه لمان چنی بو، واقه له دامینی دایکی که مه وه هاتبا ئه م شووره یه کی تازه ی... دیوار تیکی دیکه ی به ده وری حه ساره که دا هه لده به ست، دیواری کچ له هی کور بلندتر... ده گریان و روومه تی خو بان داغان کرد... به ده م هه له که سه ماو ناله وه ده کروزانه وه: چی له حه ساریک بکه ین که دیواره کانی. کاربته و شه قلنه و په نجه ره کانی، په رده کانی، ده رگا و قه مته ره و ته ویله و ئاخویر و هیلانه و قه فزه کانی تیک شکان، رمان و هه لته کان، دران... تیا چوون... ئیمه ش تیا چوون کاکی نامه ردمان... شه وانه له پاش مه ستی و مریوون... که وتنه سه ر ئا و له گو می له زه ت... هه ر هه موو ژنه قژ دریژه کانی حه سار رایان ده کیشام، له مه مکی شویر و دۆدانه یی هه ندیکیان ده ترسام، تووله سه گ ئاسا قه فی قژ و بسکی لولیان له مه چه ک و ملم ده ئالاند و رایان ده پیچام، بی شه نگ و نائومید خو م ده دا به ده سته وه، ئه گه ر خو م راده پسکاند پیاوه غه ربیه کان و که لله پووته کانی ناو حه سار وه ک به رخی قوریانی له عه ردیان ده دام و به رزه فتیان ده کردم، خوشکانم گه شگه و چه مو له یان لی ده نام... له سه ر له پ و هه ردوو ئه ژنو... ده پانبردمه وه سه رگویری سه رگویری باوکه تا له وی هه ر هه موو

به یه که وه، نیر و می، بنالین و... ده بو له وی چتو شینیک بگپین... له وه به ریش... له ته ک مه زاره که - سارا - ی خوشکم هه موو جار لی له باوه شی زیوانه که راده چه نی و له دووره وه گری و قه فی زولف و شابسه که کانی ده کرده وه، زیوانی شه ل و ده عه جانی به گه ل و گونی رووته وه دواى ده که وت، ئه سپی خه سیویش له ژیر سی به ری دار ئه رخنه وانه که به دوو چاوی گه شه وه سه یری ده کردین... بو مه رگی باوکه و هه ردوو هیلکه ی گونی ته قیوی خو ی ده گریا... سه رکۆت و بی خواس و سینه والا... ره شه باش به راست و چه پدا ده بیردین... خو ل و توژی سه ر گویره کانی ده کرده چاومانه وه، بارانی به لیزمه ی فرمی سک خو لی سه ر گویره که ی ده کرد به قوره سوور و ده مانشیللا، ئازله له خو شه ویسته کانی شی له و گوژرستانه چه په ک و دووره هاو ده رد له گه ل ئیمه دا ده گریان، دواى ده به ها شه و هه ر هه موو ئه سپ و هیستره کانی له ریوون، سه گ و پشیله کانی گه ریوون، سموره کانی کویریوون، بولبوله کانی یه که یه که ده نووکیان هه لوه ری، که رویشکه کان چوار په لیان به زه وییه وه نووسان، مه میونه کان ببوونه میوه ی وشکه وه بوو به سه ر دره خته زه کانی نیو گوژرستانه که وه، نه ئه سپ هیزی مابحیلینتی، نه بولبول بچریکینتی، نه پیشله بمیاوینتی، نه سه گ بوهری، نه کوتر بگمینتی... برسی و تینوو... ملکه چ و نیوه مردوو... تاریکه شه وی بوو که دیان پشیله کان له برسانا بولبوله کان ده خون، سه گه کانی شی سموره و کوتره کان، ئه سپ و هیستره کانی شی جگه له خو لی ساردی سه ر گویره کان هبچیان شک نه ده برد، نه تده ویرا ده ست بخره یته سه ر پشتیان نه با چوار په لیان بشکی، ئه و مه میوونانه شی که مابوونه وه گه لایان به دره خته کانه وه نه هیشت...

دوچار... له شه ویکی تاریک و نووته کدا... دواى خه وتنی هه ر هه موو کچان و ژنان و کوران و پیاوان و منالان و خه لقه نده کانی نیو حه سار خو م دزییه وه و به هه لده داوان خو م گه یانده سه ر گویره که ی، جگه له هه ندی ئیسقانی شکاو و پاشماوه ی گوشتی جنراو و خوینی وشکه وه بوو که میتش و مه گه ز ره شمالیان له سه ر کردبوو هیچی دیکه م نه دی، که چی سه گه نه گریسه کانی هه ر له دووره وه دوزمنکارانه تییان ده روانیم و زمانی خو بان ده لسته وه، چاویان به چاوانی باوکم ده شو به اند، چاوانی زه رد و بریقه ی رق، ته یار و ئاماده چاویان له من نه ده تروکاند، له هیکه وه تیکرا له سه ر یه ک ریتم پیم وه رین... نه زیوان و هئاگه ات و نه خوشکی بی وه فام له باوه شیدا... وه ک بلتی هه ردوو به ر نه فره تی باوکه که وتبن و مردبن... وهی له توخمی ژن... چۆن دلای دلی له ته ک گویری باوکه ده ست له ملی مجیویریکی و نا شیرین بکا... له وه دلایا بووم تا مردوه کانی شی له ترسی ئه و زیوانه

ناویرن شهوئیک له شهوان لهو گۆرانه بینه ده ری... ئەو قوون خواره شهوان له قریوه و قاقای هه وه سبازانه ی پیاو چاکی هه زار سال له مه وه بهر مردووی وه ناگا دیتنا... ناهیتلی تا قیامهت هه لدهستی ئەو پیاوه ماندووه توژیک بسره وی... ده جارن پیم وت:

«خوشکه چاکه کم... وه ره وه هه ساره که... با بهر نه فره تی کتوپری باو کم نه که وی»

که وام دهوت زیتوانه که وهک بینی ئاو ده له رزی و سه ری که پووی سوور هه لده گه را و زهنگول زهنگول فرمیستک و ئاره قه ی ده رزان هه سه ر گۆره که و شیتانه هه ره شه ی لی ده کردم:

«یا من یا تو... گه ر پیاویت بیسه ره وه... درۆزن... تو که ی ئەوه نده باوکت خو ش و یستووه... تو وره م که ی... هه ر هه موو هه ساره کانی دیکه ت لی گاله ده دم»

«سارا... دایکت خهونی دیوه... ئەم پیاو چاکه پیتی وتووه تا زوه که چه که تان لهو زیتوانه بستیننه وه... دهن من لهو مه زاره بار ده که م»

«ئاخر منیش لی بگه ریم... خوشکه که ت نایه ته وه»

له «سارا» پامام... چاوه کانی نکرده وه... بی دهنگ و مات خو ی له پشت زیتوانه که ده سارده وه... که تهو بهرز و بلند... زیتوانه که له چاو ماینه ژنیکی وهک سارا له مه پتیکی له ر ده چوو... گه ر بمزانیایه ئەوه یه چاره نووس... سه د جارن راده مام بهر له وه ی خه نجه ری یه که م بوه شینم...

«به گۆرم بکه ن... هه ر شهوئیکه و له شیرین خه ودا هه ردووکتان ده کوژی»

«بی ئاوه ز... ئیره نه مه زاره و نه ته ره ماش»

«ئهی تو مجیوری چیت؟»

«من مجیوه ی ئەسپه توپیوه که ی باو کم»

«حالی نیم»

«چل په نجا سال له مه و پیش باو کم سه ر قافله چی ده بی و ده گاته ئیره و ئەسپه که ی ده توپی... هه ر لیره ش ده یینیژی... له سه فه ری دووه میدا گۆره که ی له مه ره ره هه لبه ست»

«ئوه نده خو شی ده ویست؟»

«پتر له خو شه ویستی باوکت بو ئەسپه عه ره بیبه که ی خو ی»

«که واته نه ئەسحابه یه و نه غه زای کورده کافره کان»

«نه خیر... له سه فه ری سییه م و چواره مدا پۆل پۆل خه لکم بینی ژن و پیاو بو نزاو تکا و

دوعا دینه سه ری... ئیدی که گرانی گه وره هات... باو کم له سه ره مه رگدا به گۆتمدا چرپاندی: کوری شریتم وه ختییه تی... تا به لا پتر بی بو دوعا و نزا سه ر گۆری ئەسپه که م که له بالغه تر ده بی»

«به لام له باوانه وه ده گپنه وه ئەم مه زاره عومری هه زاران ساله»

«درۆیه که و... هیچی تر... جوانی هه ردرویه ک له وه دایه تا زه من پروات ده بی به راستی»

«ئەم حیکمه ته له کوئوه فیر بووی؟»

«له م مردووانه ی به دم عه زابه وه نیوه شه وان ورینه ده که ن»

«تو ده زانی چه ند ناشیرینیت»

«به لام خوشکه جوانه کانی تو شه یدام بوون»

«شه له ی له عه نه تی... تو هیچی دیکه ت شک نه برد جگه له پاسه وانی گۆرستان؟»

«با... ده متوانی بیمه هه ساره که ی باوکت و خزمه تکار تیکی گرگن و خه سیو بووما یه»

«بو ئیستا چیت؟»

«پادشای ئەم گۆرستانه م... تو چیت؟ سه یری خو ت که دوای دارمانی هه سار تو کیتی؟»

هه ر ئەو شه وه ده مخواست هه ردووکیان بخنکینم، بیانکه مه خو راکی سه گه کانی باو کم، تاوم دا ده ست له خنخنو که ی زیتوانه که ی بنیم... که چی ده رحال سه گه کان به پرتا و به رده میان لی گرم، سه رم هه لبری و گۆرستانه که م پشکنی... نه... جگه له گوشت و ئیسقانی هیستهر و ئەسپه خه سیوه کان هیچی دیکه م نه دی، لیره و له وی ده نووکی بولبول و که ولی سمۆره و ریوی، ددانی زۆر و... که لله ی سه ری هارای که رویشکه کان که وتبوون، دهنده و په راسووی زهق و زۆبی بی گوشتی ئەسپ و هیستهر و ماینه کان ببونه شووره یه کی ترسناکی گۆره که ی باوکه، سه گه کان... تانجی و تووله کان زاو زییان تیدا ده کرد، جگه له لاشه ی مردووه کان که وان ده بی له ژیر گل و خو لدا هیچ نه ماوه لهو ناوه... لهو گۆرستانه دا بیخون، تو بلبی دوا جار له برسانا په لاماری من نه دهن؟ نه فره ت له خوینی باوکت که به ده ستمه وه مه بیوه و به هیچ ئاو یک ناشۆریت، هیچ تیزابیک پاکی ناکاته وه... خودایه من چیم کرد به خو م؟ کشامه وه... هاتنه پیش... ویکرا لمووزیان بو درێژ کردم، لمووزی خویناویان، بوئی ئەو خوینه ی به ده ستمه وه هاری کردن، گه مارۆیان دام، که و تمه نیو هه لقه و بازنه ی سه گه نه گریسه کانی، ته کانی یک و تاوم دا... بی هووده بوو ده ربا ز بوونم... ئەم هه میشه ده یوت:

لەو شەویدا بوو کە مانگی دوژمنکاریش خۆی لە من شاردەو... من رام کرد... کە ئاوپرم دایەو بێنیم سەگەکانی باوکم بە دوامەو لە غار نەدەکووتن، زەحمەت بوو بزانم بە چ ئاراستەیک هەلاتن دەمباتەو سەر پیتی نەجات... هەر زوو تاریکی لوولی دام و خستمییه نیتو کەند و قووتەکان، ئاوپرم دەدایەو... لەژێر بارستایی ئەو تاریکییەشدا کەلبە و ددانەکانیان دەبریسکانەو، زمانیان لە زەوی دەخشاند و بۆنیان بە خۆینمەو دەکرد، چوار پەلیان بەر زەوی نەدەکووت... لە من وایە دەفرین... من هەر پامدەکرد... باران بوو بە بفر و دایکرد... لەسەر بەفرە کە رەتم دەبرد و دەخزام... مەوداگان فیللیان لێ کردم... کەوتە نیتو چەندین گوند و شار... دەرگا و پەنجەرە مالهەکانی لە من داخراوون... بێ هوودە بوو تەقوالباب... کۆلانی چۆل... شەقامی بێ مەردووم... شەو راوی دەنام... شەو بەری پێ دەگرت... ئاسۆیەکی قەترانی چاوەرپیتی دەکردم... نە سەرەتای هەبوو... نە کۆتایی... بەگەلێ دارستان و بێشەلاندن تیش تێپەریم، گەلێ چەم و رووبار و جۆگە لەم بری، تاوێ دەکوتمە نیتو چالێ بەفر و تاوێ لە ملی بیابان دەچەقسیم... تەکانم دەدا... ئاسمان بە هەموو هەسارەکانییەو دەنیتو چاواندا دەخولایەو... تاوێ بەسەرمدا داتەپی و تاوێ لێم دوور دەکووتەو، تاوێ ساقمە لە کێلی گۆرەکان دەکرد و تاوێ بەردەلانی ناو دۆل و شاخەکان... کوا کلاوی سەخرەجن؟ خودا ونم کە دەنیتو هەورەکانت، بنی دەریا، هەلمدە سەر یەکتی لە ئەستێرەکانت... بێکە بە بەردیکی ساردەو بووی نیتو یەکتی لە گرکانەکانت... ئەوێان تەنها شەویەک بوو یان هەزار شەو کە من نیتو چەوانم دا بە دار و بەرد و دیواردا، رەتم دەبرد و خۆم بە قەدی درەختەکان دەگرتەو، بەنیتو دەغل و کێلگە ی بژار نەکراو لە درک و دال، باخ و بێستان، تاوێ پیش سەگەکان دەکوتم و تاوێ پاش، تەم و مژ لوولی دەدام و دەخزامە نیتو باوەشی تراویلکە، لە ئاوی کانیاو هەکان رووخساری خۆم دەدی، شێوهم شێوا، سەرم سپی و رووخساریکی پر چرچ و لۆچ و ژاکا، بالایەکی شکا، دەبوایە گیاوگۆلێ پێ دەشت و قەوژە نیتو گۆماو هەکان خۆراکم بێ... دەجاران بە دەم بای غاراو گەرامەو سەر شوین پیتیەکانم خۆم... خودا من چ گوناھیکم کردبوو... نە نۆژم چوو و نە رۆژەکانم بواردوو... دەنیتو تاریکیدان چاوانی سوورتر لە پەنگر لە من رادەمان چەندین لاشە ی بێ سەر ریبیان پێ دەگرت... لەو دەچتی تا پیری پەکم دەخا راو دەوی سێبەری خۆم بێنیم... تاو هەکو سەگەکان نەمناسنەو خۆم لە خۆل و قور و خۆین وەر دەدا... گریام و پارامەو... من کوری ئەو پیاوهم کە ئیو خۆشتان دەویست... ناچار... تاو ناتاوی لەسەر چوار پەل بەسەر

دار و بەردا و دەوێنەکاندا بازم دەدا، لە وەرپینی ناساز نەدەکوتم، خۆم دەخستە نیتو ئەشکەوت و کلۆری درەختە پیرەکانەو، گەلام دەپۆشی و بەچلنکاو خۆم سواغ دەدا، ئاوی چەم و رووبارەکان دەیاننشۆردم، تاوێ لەمەوبەر ئەم دارستانە بۆنی بەهاری لێ دەهات، کەچی هەنووکە وام لەنیتو گەردەلوولی گەلا زەرد و داڕژاوەکانی، تاوێ لەمەوبەر ئەم پێدەشە سەوز و ئەمپێستا وشک و پەژموورە، ئەو چەم و رووبارانە ی بەگێژەنە و تاف تاف بوون، ئێستاکێ ماسیەکانی ژێر لم کەوتوون... تۆ بلیتی من شملتی شەر بێم؟ شیتوانی سروشت لەمنەو یە یان لە سەگەکانی باوکم؟ کێ دارستان و رووبارەکان وشک دەکا. منم... یان رۆحی باوکم؟ لەودیو حەوت کیتو و حەوت کۆ بۆنیان دەکردم، خۆینم وشکی کرد زمانم لە گۆ کەوت... ئیتر نەمتوانی هاواری رۆحی ئەو بکەم تا قورتارم کا لە سەگەکانی، بە دەم غارەو خۆم دەخستە نیتو گاران و میگە لەکانەو... دەمووت: خویە بکە ی بەیەکتی لەو حەویوانە، دەکوتمە بن دەست و پیتی مە ی و بز و مانگاگان، لموزبان لە پاشەلم گیر دەکرد، خۆم دەکرد بە شوان و گوانی میگەل و گارانە بەرەللاکان... دەیانناسیمەو، کەولێ ریتی و گورگ و پلینگەکانم دەکرده بەرو بێ هوودە بوو، جووتیک شاخی کەلەکتیویەکی کۆژاوم لەسەر دەبەست و دادی نەدا... بێ هوودە بوو... وێل گەرد و نابینا کەوتە نیتو گۆرستان، بەنیتو گۆرەکاندا پیتچاوپیتچ ساقمە دەکرد، پر بە ئاسمانی ئەو گۆرستانە هاوارم کرد... نە پیاو چاک... نە ئەسحابە و نە زێوان... نە خوشکی بێ مروەتم... نە مردووەکانی تر... هێچیان بەهانا مەو نەهاتن، جگە لە سەدای قریوہیەکی ترسناک... قاقای باوکم کە سپی کردم... هێچم نەبێست، سەگەکانیش گۆی قولاغی قریوہکە بوون، تاوێ روو و گۆرەکە وەر سوورانەو، شاگەشکە بووم... وتم ئیتر تەواو... سەرفراز بووم... من رامکرد... دیسانەو رەشەبا... باوو یۆران... زریانیک شیت بەرومدا هەلێکرد، سەگە هەوشارییە کە لەسەر گۆرەکە وەرکەت و ئەوانی دی رەدووم کەوتن، بالیبان لێ رسکا بوو بەسەر کێلەکاندا بازیان دەدا، رەشەبا جەلەکانی لە بەردا دریم، قور و چلپاو و بەفر کەوشەکانی داڕزاندم، کەوتە بەر رەحمەتی تۆف و زریانی ئەو شەو، دەتوت مردووەکان یە کە یە کە قاچم دەگرن، ئەم گۆرە هەلێ دەدام بۆ ئەو گۆر، هەر ساقمە و کەوتنیکم مەودای من و سەگەکانی نزیک و نزیک تر دەکردهو، ئەوێان تاو غاری سەگەل نەبوو... نەخێر... بەلکو رەشەبا بە ئاسماندا دەیفراندن، کەلبەیان لە من تیشتر دەکرد، بەچاوان گریان دەباراند... گریک پاشەلێ دەسووتاند... قەپیان لە بەلەکم... لە پاژنەم گیر دەکرد، دەبوو تەکان بدەم دەنا غەرقی قور و لیته دەبووم، سەگەکان دوا سیپال و بوزرگیان لە بەردا دریم، رووت و

قووت له ژیر به فر و تهرزه دا، ترس بوو ته کانی پې دده دام، ههر دوو دستم ده خسته بهر ناوی باران... به شکو ته وه خویبه خوینی باوکه له دهسته کانم بشواته وه تا چیترا راوم نه نین... بی هووده بوو... بی هووده... سهرم هه لېری و چراکانی حه سارم لهو دووره وه کز کز ده سووتان... هاوار و قیژه... ته په ته پی پیتی سه گه ل... راوه دووی دهنام... دهنگی باوکه بوو جنیوی پی دده دام... دهنگیکی ناساز و ناقولا... خوم دایه دست و ره شها و گه رده لولول، به لووره لوور دهستی گرتم... له دوامه وه ره وه ره وه گورگ و چه قه ل که متیار و تانجی و تووله تیکه ل به سه گه ل بوون... له سهر له پی ره شها به گه بيشتم... به تنگه تاوی له هه مسو دهرگا کاغدا... به ههر دوو دست، به له قه، به کله له سهر... وه لی نه فسوسوس... نه خوشکه کانی دل به ردینم... نه دایکانی میهره بانم دهرگیان لی نه کردم وه... هاوارم کرد:

«ژنانی حه سار وهرنه ده ری... واز له باوه شی دؤسته کانتان بپین، من بووم دهرگا کانم شکاند و په نجه ره کانم والا کرد... کئی لهو دیو به پرومدا ناواهی دایخستوون، هو منم برای جهر به زه و ناومیدتان... دایکانی هه همیشه دیده تهر منم کوری هه له ته و تاوانبارتان... بهر له عنه تی باوکه که وتووم و هانام هیناوه ته بهر قسپیتان... ژنی چاک بن... دهرگام لی وکه ن... هو برا نامه رده کانم ئیوه وان له کوی؟»

وای له خوتم رهنج به خه ساری... سه گه کان تا دهات نریکتر ده که وتنه وه، شوپن پپیه کانم هه له ناکه ن... نه وانیش نه وه تا، له و دیو، وان له نامیزی دؤست و میرد و دلخوازه خو نه شووره کانیان، نه وان مری و مهستی مه له ی نیو حه وزی حه سار... دهنرکاند... جگه له سه دای نرکه و ناله ی خوتم و سه گوهری دوور و نریک هیچم نه بیست... ناسووده بن... ئیوه بنوون و، با من گیر دده بم... ملم نا... به دیواره کاند هه لژنام... پشیلهی توقیو ناسا چنگم له دیواره کان گیر کرد و پیتی هه لگه رام... چوومه سهر شووره دارماوه کانی حه سار... سه گه کان له خواره وه لمووزیان بو حه وا بهر زه دهرده وه و ده حه پین... خوتم گه یانده سهر شاتووه که ی ته ک حه وزه که... به رده وام بهرد و داریان بوون ده کرد... چی لهو خوینه بکه م خودا هاوار... به ددان... گاز له سهر گاز... به چرنوک ههر دوو دهستی خوتم زامار کرد تا خوینم داچویری و تیکه ل به خوینی وشکه وه بووی باوکم بی... بی هووده بوو... له خوینی من رهنج و بونی خوینی باوکمیان ناسییه وه... له سهر شاتووه که وه خوتم هه لدا به ناو چالیک، له چالیکه وه بو چالیک... هاتمه ده ری و ساکه ده شتیک... ساکه ده شتیک... ها لیره و له وی... به و شه وه جگه له منی باوک کوشته که س نه مابوو نه خه وی... به دهم غاره وه دؤلیک دهدامه دست دؤلیک، به نیو گه لی تونیلی تاریکدا تپیه ریم... هم گرد و نهو زورگ و هم ته لانه... کهند

و لهند... چوتم و چه م و رووبار... زه نویر و زه لکاوه کان... هم نه شکته و نهو نه شکوت، ژیر هم که پکه شاخ و نهو درهخت، قه د پالی سهخت و هه له مووتی هه لدر... که ناری لماوی و خاکی به رده لان... پیستی ههر دوو بنی پیم به سهر دار و بهرد و درکه کانه وه جیمان... سه رها تال تال... پاشان قامک قامک مووی ردین و سمیل و سهرم سپی بوون... بوون به هه ودای دهم و ره شها... ددانه کانم له نیو زرخ و چه و لمی نیو به ست و جگه له کان جیما... په نجه کانم داریان و نینوکه کانم به قه د درهخته کانه وه نووسان... چیم به خوتم کرد؟ وهی لهو شه وهی کوتایی نایه... نه هات... نه مجارهیان نه ته سستیره کان به ناسمانه ون... نه مانگ دهرده وشیته وه... به ههر دره ختیکه وه، پنچکیکه وه، بهردیکه وه، درکیکه وه په نجه به که م به جی ده هیشته، ددانیک، نینوکیک، تاله موویکه... تا سه گه کانی باوکم ده ستخه رو که م... فریویان دهم ریچکه ی بونی نهو خوینه ژه هراوییه له هه وادا بزکرم و هه له ته یان که م... دهبوو واکه م... وه لی نا... لیم بزر نه دهبوون و ددیاندوژیمه وه...

له سهر فهرشی به فر په له ی خوینی رهش و سوور جی دهمان... سه گه کان... تیکه ل به تانجی و تووله و توورگه کان لموزیان لهو په له خوینانه ده خشانده و ده هاتن... هانکه هانگی سه گه ل هه راسانی کردم... تف له به فریش... هه تا به فریش وهک و باوو بوژان ره شها و خوشکه کانم خیانه تکاره... ره شها بونی خوین و گوشته که می به وساکه ده شته دا پهرت و بلاو ده کرده وه و سه گه کانی ده هات... چوار په نجه ی دهستی راسته م هه لوه رین... په نجه م شایه تمان نه بی... نهویشم خسته سهر بهردیک و به بهردیک وهک تووله مار په راند... دوا په نجه م لهو دهستی که مشتووی خه نجه ره که یان گرت و کوتایه سهر شه پیلکی چه پی باوکم... وتم: «وانه بی لهو خوینه نازاد نام» بی چاره بوو... بیچاره... ویستم سه گه کان بژمیتم تا بزانم چه ندیان ون دهن و چه ندیان راوه دووم دهنین... که چی بارپیزه رفیلی له چاوه کانم کرد... تف له به فر و با... بارپیزه ش... تف لهو سروسشته ی دهستی ناپاکی خستوته ناو دهستی باوکم و خیانه تم لی ده کا... به مه زه نده م هم دونیایه جگه له خوتم و سه ده ها سه گی هار و نه گریسی باوکم هیچی دیکه ی تیدا نییه... به عه رزه ته وه بووم بزانم ناخو بهر له وهی که بیکورژم ژماره ی سه گه کانی چه ند بوون؟ وه لی نه دده کرا و مه حال بوو... هم خوئی و حه ساره که ی به چی پاس ده کرد؟ کئی زاتی ده کرد بیه رپیته وه نیو نهو حه ساره؟ به نه فرته بن خوئی و سه گه کانی... نهو جاره ی که له هه نده رانه وه میوانیکی نازیزی بیچووه شیریکی بو هانی... پیتی وت:

«خوژگه له بری هم بیچووه شیره تووله سه گبکت ده هانی...» که میوانه که ی به ری کرد...

سه د ههنگاو دوور نه که وتبزووه که بیچوو شیره که ی کهل و پاچ کرد و فرپی دایه بهرده می سه گه کانی... که لیمان پرسى:

«بۆ وا باوکه؟»

به دهم کوته گوشت خستنه نیو که لبه ی سه گه کانی له ژیر لیووه مړاندی:

«تهنها یهک شیر له م حهساره دا جیبی ده بیته وه...»

په نجه ی خسته سهر سینه ی خوئی... «ئه ویشیان منم» جاریکى دیکه یان له چیاوه میوانیکى دیکه ی پلنگیکى مالى میتینه ی بۆ هانی... سى روژ دواتر ناردی بۆی گه وری حهساریکی دی... له بهر خو به وه ده بیلماند:

«زۆر حیفه پلنگ میتینه ی هه بی... هه رچه نده سه یری ده که م ژان ده چیتته دلته وه»

ده توت عومریکه غار ده دهم و وه پینی سه گهل و لوورهی ره شه باش هه راسانی کردووم... هه راو زه نا... ژاوه ژاوه... دونیا به دوامه وه به هه موو دار و درهخت و فرنده و خه لقه نده و ده عباکانیبه وه مه وجی ددها و ده هات... ره گی هه لته تو قیوی درهخته کان، چلوچبو... درک و دال و گیاوگۆل و خویمان له هه ردوو قاچه وه ده ئالاند... له په ر روو ده یان خسته م... ئیوهش چوونه پال به فر و باران هۆ درهخته ناپاکه کان... ئه ی قه وزه ی نیو گو ماوه کان... نووشتامه وه... دوو په نجه ی پیی راسته م و سى په نجه ی پیی چه پم نینۆکه کان یان فریدا... له هه ر ده په نجه وهش خوین فیچقه ی ده کرد... پر به و ده شته زیرکاندم... زیریکه دواى زیریکه... ئه ی ئه و خوشک و برا و دایکانه ی له سیه بری باوکم ده ترسان و من نازادم کردن... فریام که ون... هۆ خوشکه کانی خو فرۆشه کانم... دایکانی نابه له دم... هۆ برا نامرد و سپله کانم... من نه مزانی خو تان شه مشه مه کویره ن و عاشقه تاریکین... دهن بۆ خزانه وه نیو حهسار و به دار و په ردووی به سهر یهک دارماوی جاریکى دیکه کولانه و کۆلیت و قه فه ز و زنجه کان بۆ خو تان دروست ده که نه وه؟ ده رگام لی وه که ن... دوا قسه ی خو م پییه و ئیدی چاره م نابیین و به له عنه تم که ن... ئیوه کوان... کوا؟ ها... ها... ها... سه دا... سه دا... سه دا... ئاوړم دایه وه... به سهر به فره وه قه تاره ی کاروانی سه گهل و تروسکایی چرا کز سو تاهه کانم بینى... چ ده بی ئه گهر هه ر هه مووی یه کیک بی له خه ونه ناشیرینه کانم... خودایه من چی بکه م؟ به سهر لووتکه ی شاخاندا هه لزیتم یان خو بخزینمه نیو چاله کان؟ تا ماوم وهک مه میوونی ناو دارستان خو م به درهخته کان شو پرکه مه وه یان خو م ون که م ده نیو گیتزه نی رووباره کان؟ خو م دهمه ده ست بارپیزه و تۆف و زیران... له خودا بیاریمه وه بروسکیتک لیم

دا و بکا به خه لووز... ئاسمان هه لکمیتش یان زهوی قووتم بدات، خو دهمه ده ست گه رده لوول یان له عنه تی ئه به دی باوک؟ په نا به رمه بهر که لاهه کان یان به رقایی کو شکی میور و به گزاده و ئاغا و سولتانه کان؟ بیمه مه یته ری گه وره پیاو یک یان هانا به رمه بهر خیه و تگای خیلکی قه ره جی؟ که دایکانی خو م نه مگر نه خو کى ده بی به داله و په ناگه م؟ بچمه وه حهسار و خو بخزینمه نیو کولانه ی سه گه کان یان بیمه نوکه ری نیو دیوه خانى به گلهر و شازاده کان؟ پی بزائن دهستم به خوینی باوکم سوور بووه چ باوکیک رازی ده بی مناله کانی ده رگام لی وه که ن... ئیدی براکانی خو م پشتیان تی کردم... هه موو ریگاکان و نیان کردم... بابه خوله یان پی ده کردم و هه رجاره ی ده یان خسته مه وه سهر ریچکه ی حهسار... سى جاران به ده وری سوورامه وه... نه ده ست به چرایه ک هات به پیرمه وه... نه مؤمیک هه بوو ریم روژن بکاته وه... نه ده رگایه کیان کرده وه و نه په نجه ره یهک... ته واو... ئیدی من چیتر نو به ری بنه ماله نیم... شار به دهر و حهسارسیان کردم... پشت له حهسار و روو له ئاسۆیه کی خوینین به تاو و قه هریکه وه ته کانم ددها... خو م له چنگی قه ده ریکی سته مکار راده پسکاند... تف له هه موو ریگاکان... هه مدیس ده سته رۆیان کردم... فریپان دامه وه سهر ریچکه ی گوړستان... هه ر ده توت گو ی زهوی قوتبیکی گوړستانه و قوتبیکی حهسار... که تهختی ته ویلم بهر کبیله کان کهوت زانیم دیسانه وه که وتوومه ته وه نیو گوړستان... سه گه لیش به دوامه وه... وهک سه گیک له بهر قایی غه وسیتکدا بکه وى... وهک پیسترین تاوانبار له بهر قایی مه زار که و قه سه رچۆک... که زیندوو به دهنه نگمه وه نه یه ن... مردوووه کان چیم بۆ ده که ن؟ هیلاک و شه که ت... غارغارین زمانى پی له زهوی ده خشاندم... له په و روو که و قه سه ر کبیلکی شکاو، تیژ وهک چه قو ی قه ساب، چه ناگه م وروشا و به پیست و ریشه وه به بهردی کبیله که وه نووسا... شه وقی به فر به شه واره ی خسته م... له بهر دیده ما مووکانی ردینم پاکى سپی وده ر که وتن... ئه مه یان شه ویکه یان سه ده یه که سه گه کانی باوکم راوه دووم ده نین، خو م حه شاردا، له م پشت کبیله وه بۆ ئه و کبیل، خو ل و به فرم کرد به سیپالی بهرم... هه ر ده هاتن... شووره یه کی سه گانه یان به ده وری من و مردوووه کاند کرد... ده نیو ئه و دار و په ردوووه دا منیان گه وزاند... زمانیان لی هه لده سوویم... لیکی لیقنیا ن ده رژانده سهر دهم و چاوم... بۆنیا ن ده کردم و نه یان ده خو اردم... به نیو به فری که له که بووی سهر گوړه کان تلیان پی ددهام و په نجه تووته ی دهستی چه پ و که له مووستی پیی راسته میان قرتاند... سه گه هه وشاریبه که له سهر گوړه که ی باوکه هه ستایه وه سهر چوار په لان و هوروژمی هینا و وهک تیر له که وان ده ریچی گه یشته سهر م و که لبه ی له پشتی

ملم گیر کرد و تا ناوهرآستی برپرهی پشتم پیسته که ی دامالی... گۆرا و گۆر ته کانم ددها... به سکه خشکی له سهر چوارپهل ئەم کیتل بهو کیتلیدا ددهام... قیژاندم... گۆرستان دهنگی دایهوه...

«هۆ باوکه فریام کهوه... سهگه کانت وا دهمخۆن... فریام کهوه... دهمخۆ... ۆ...ن»

به په له پروژی و له سهر له پ خۆم گه یانده سهر گۆره که ی، به ههر دوو چنگی خوینا ویم به پرتا و شیتانه به فره که م لادا... خۆل و لم... به رد و زیخ... ویستم بگه مه سهر ئەو برینه ی وا به سهر مه مکی چه پیسه وه... چون ئاوی حه یات... کانی نه جات ده می پیسه بنیتم... هه لمده کوئی... به دوو دهستی کوته ره ئاسام هه لمکوئی... سهگه کانیش به چواردهوری گۆره که دا هه لقه یان به ست، باز نه یه کی بچ کون و که لێن... بی ئەوه ی بوهرن... که لبه م لی گیر بکه ن... نا... برستی ئەوه یان له بهر برابوو بوهرن... ئاسووده و ئارام کلکیان ده له قانده... داخراو... به دوو چاوی پر له خوینه وه لیم راده مان... تاو نا تاوی ده یانمانده... گه یشته مه سهر لاشه که ی... کفنه خوینا و یه که ییم دادری و دهم نا به برینه که یه وه... خوینه که ییم هه لمژت... مژ له سهر مژ... ده گریام و ده ترسام... ته ویلیم ماچ کرد... ئەو شه وه م بیهر که ته وه که دوا ی شوهرین و عه تر پزان هه ره به که مان پالی بهوی دیکه وه دنا تا دوا ماچی مالئاوایی لی بکا... ههر هه موو ده له رزین وه ک له رزینی ئیستای من، له ترسانا... تا روخساری وه ک مۆم مه ییوی نه بیمن دهم له برینه که هه لئه ده گرت... زهر داویکی تیکه ل به خوینم هه لئه قوراند... ترسی خۆم بوو... یان به راستی باوکه بوو و پینه ی ده کرد... که سهرم هه لبری رووی لی وه رگێپرام. روو خساری، له چاوتروکانیکدا، شپوه ی ده یه ها پیاوی تووره و تۆسنی ده نواند که من نه مده زانی له کوئی دیومن... زمانم به مه لاشوومه وه نووسا... وه ی له خوینی تال و تفتی باوک... سهگه زۆر نه گریسه کانی تا ده هات گرد ده بوونه وه و به چواردهوری گۆره که دا هه لقا و هه لقا وه رکه وتن... ده یه ها لمووزی درتیزکۆله و ره ش داگه پراو... زمانی لیکن و شه قار شه قار... هه ناسه ی گه رمی زۆر بێزراو... هانکه هانکی قه یزه وه ن... باوشکیک و... دوو... وه که لبه و ددانی شه بیتانی... زمانی شوهریان لیکی ده پزانده پشتی ملم... ده یانلسته وه دم و لووتم... چاوانی خوین و تیزاو... تینوو به خوینی من... منیش شه که ت و داهێزراو... په لوپۆ شکاو... له نیو گۆره که و له ته ک باوکما راکشام... دهستم له هه وکی ئالاند... تامی خوینیکی تفتیش له ژیر زمان و ددانه کائما... که به ئاسته م ده جو للام ههر هه موو سهگه کان هه لئه ستانه وه سهر پاشووان... تا گهر قوچاندم غار دهن و بکه ونه دوام... دوا جار زیوانی له عه نه تی له گریه و نالینی پر له دهر دم وه ئاگا هات... به شه له شه له به سه ر

گۆره کاندای بازی ددها... له ژیر تارمایی سهگه کاندای ون ببووم. له نیو سه ده ها لمووزی لیکنی سهگه کان سهرم ده رکیتشا و به کرووزانه وه پیم وت:

«کاکای زیوان... زۆر برسیمه»

ده نیو له گه نیکی ژه نگاوی که بوئی میزی لی ده هات پاشماوه ی ئەو خوانه ی بۆ هینام که له بهر خوینان ما بووه... من برسی و سهگه کانیش له من برسی تر... لهو له گه نه به ربوین... قه پپیان له دهستم گرت... پاش چه ند شه ویکی دواتر دهستم گرت به داوینی زیوانه که و خۆم ده خیلی کرد... که وشه کانیم ماچ کرد... خوینی باوکه زه لیلی کردم... لیتی پارامه وه... وه پینی سهگه کان سهریان لی ده شپواندین و نه یان ده هیتشت له یه کدی بگه ین...

زۆر تکام کرد:

«دهستم دامینت... گومه زیکی ها که زایی له سهر سهری من و باوکم و سهگه کانی بکه»

«بۆ چینه؟»

«تیا نیشه جی ده بم»

«به للام ئەم گۆرستانه یه ک زیوانی به سه»

«ئاگام لینییه قوربان... من حه دم نییه به زیوان بم... من لیهره، له ته ک گۆره که ی باوکم، گه ره که پاسه وان بم»

«بۆ ناگه ریته وه حه سار»

له زاری کراوه ی سهگه کان رامام و به حه سره تیکه وه وتم:

«من له حه سار شووام... من ئیتر ته واو... ئیهره مه سکه نمه... تۆ له گه لما به... ئیهره ده که ین

به حه سار... با سه ره تا له گومه تیکه وه ده ست پچ بکه ین»

«به للام به چی و چۆن هه ی که ر پیاو؟»

«به خوشکه که م بلتی... با ئەو ده لیلت بی... گه نجینه که ی باوکم وا هیشتا له حه ساره که و

پره له لیهره ی بچ غه وش»

دایه پر مه ی گریان و به قه هره وه تفتیکی لی کردم... پروام به چاو و گوئی خۆم نه ده کرد...

ئه وه زیوانه که بی وا به کو ل و دل بگری...

«ئیه به نه ماله یه کی شوومن... ئەو باوکه غه زه به ی تۆ سچ شه و له مه وه بهر هاته خه ونی و کوشتی... له گه ل قه یزه ی له شیرین خه ودا را چه نیم... دیم زۆر په نما بوو... له هه ردوو لالیوییه که فی فری ددها... چاوانی ئەبله ق... به ده م گریه و زریکه وه له باوکت ده پاراپه وه

که دست له گهردهنی بکاته وه... به قسه فریای نه که وتم... هردوو ره شپینه ی چاوانی وهرگه ران و ناودیو بوون... به ترسی منالیکه وه قیژاندم... قیژیه که سه گه کان له چوارده ورمدا ره وینه وه:

«بیره وه با گوتم لی نه بی»

لیتم هه لگه رایه وه... «وس به خه سیوی نامه رد... به دغه سال... وام لی مه که میز به هردوو کتانا بکه م»

خولی ناو گوژیه که م به سه ری خوڤدا کرد و نالاندم:

«وامه لی توو خوا... واهه لی... یانی _ سارا _ مرد؟»

«شه ویک پیشتر هاتبووه خه ونی... و تیبوی: ئیوه قهت شهرم و حه یا ناکه ن؟ شه وانه گوتم له هه ناسه برکی و هانکه هانکی دهست له ملانیتانه»

«قهت ناکری وایی»

«خیلیکی بی خیرن... گورستانه که شم لی پیس ده که ن»

«گومه زیکم بو هه لبه سته و میراتی باو کم بو تو»

«تایه فه ی فساد... عیلی شه ی تان و جادوو گهر و کونه په پوو»

«خوشکیکی دیکه مت لی ماره ده که م»

«خیلی مه میون... هوژی نه گریس و به دیووم»

«تکات لی ده که م... خوشکی نا... دوو خوشک... نه سپیک نا... ده... برؤ حه ساره که و وهک کاله ک و شووتی هه لیان بریره»

که وام وت زهرده گرتی و سه ری له قاند.

ئه وه تام دهنیو گومه زیکدا... شه وانم: به فره و بارانه و ره شه با... خه ونی زور جیرنا و فرنا... روژانی دۆزه خی هاوین... ئه وه نده گوژیه وشار درام تاشیری دایکم له هردوو کونه لوومه وه پژا... دنیام دهستی که و ده لاقه یه ک... دهستی که که له له گه نیکی ژهنگای بری خوراکم بو رت دهکا... تکای لی ده که م سه گه کان بی پاشماوه ی گوشت و که لاکی مرده وه بو و ئیسقان نه کات... نه با له برسانا من بخون... ده بو هه همیشه زیوانی چا وچنو ک تیر به رتیلی که م... سه ریشکی که م له نه سپ و هیستر و ماین و خوشک و گه نجینه کانی باو که... سه ری بهستی که م له میراتی حه سار... له لاشه ی داریزوی باو که ده پارامه وه که ئیدی به سه و چیتتر نه ئاوسی... نه په منی... روژ به روژ ده په منا و جیی به من له ق ده کرد... وای لی

هات هه ر تنها په نجه یه کی به قه د بالای من زیادی کرد، سه ده ها دست و په نجه ی لی روان... له و روژه وه ی ناشتمان نینو که کانی له رسکان نه که وتن... هه ر چو نیک ده جولام نینو کیکی له چاوم ده چه قی... به رده وام ئه و کرمانه م له خو داده ته کاند که له لاشه ی ئه ودا داده که وتن و رووه و چالی چاوانم... کونی گوچکه و ناو ده مم ده هاتن... سه گه کانیش له ده لاقه که وه... له درزی به رته سکی دیواری گومبه ته که وه ئه م بهر و ئه و به ریان ده کرد و نه ده سه ره وتن، ره وه یه ک شه وراوی ده کرد و ره وه یه ک به روژ... قه تیش له من غافل نه ده بوون... ده موویست بزائم چند ده بی لیرم و تاکه ی ده میتیم؟ له لاشه ی باو که ده پارامه وه:

«هاوارم وه بهر تو... له سه گه کانت قورتارم که و بکه وه به کوری خو ت... جار یکی تر واکه هه وای پاک هه لمرم... نازادم که و تاحه سه ره که ت ئاوه دان که مه وه... موعجیزه ی خو تم پیشان بده و له گونا هم خو ش به... ئیستا هه موو دنیای زانی تو به مردوو بییش له هه موو زیندوو تری... روخسه تم به ری بچه حه سار...»

بی هووده بوو... بی هووده... له گه ل هه ر تکا و لالانه وه یه کم زیاتر ده ئاوسا و... ده په نما... گوتم له خیزه ی هه ناسه ی ده گرت... هالا ویکه گهرم که برؤ و برژانگی ده سو تاندم... به دیار لاشه که یه وه روژانم چند له یه ک ده چوون... وهک هه زاران ده نکه خو ل و دهنیو که لینی په نجه کانه وه ده رژان و ره شه با ده یانبا... ده بو وهک سو فی ته زینجیکی هه زار و یه ک قلم پی بی تا خه م و دهر د و کوست و خه ونه کانی پی هه ژمیر بکه م... له گومه ز نه ده چوو... کاوله ناشیک بوو... قه لایه کی دارما و و جیماوی سه دان سال له مه وه بهر... فره فری بالی شه مشه مه کویره و قه له باچکه و کونه په پوو شیتیان کردم... باو کیشم تا ده هات وهک که سیک له خه ویکه ناخو ش و قوول و رابو بی خو ی لیک ده کیشایه وه...

ئیدی ده بوو خو م له که لینی په نجه کانی یان بن بالی بشارمه وه... بوچی سه گه کانی له گوشتی ئه و ناخون؟ بو له کر مه کانی سه ر لاشه ی ناو رو کین؟ هیتی عومری جوانیم له تاوان و سزا... به هه ده ر چوو... پاش له هه ر خه و رابو نیکم شتیکم له کیس ده چوو... گه ردیله گه ردیله می شک ده سو تا... رو ناهی له گلینم ده تو را... له گه ل دا که وتنی هه ر چنگه خو لیک به زه بری فرکه ی بالی شه مشه مه کویره یه ک راده چه نیم... له وه ده چوو له و گوژیه دا قو ناعی دۆزه خ بریم تا ئه و هه لای پاک ده مه وه له خو نینی باو کم... جار و بار هاوار یکم ده کرد تا بیسه لیم که هیتتا ماوم... هاوار که ده بوو به نو زه و له گه رووما ده تو ایه وه... هاوار یک که هه ر گیز نه ده گه یشته گو تی خوشک و دایکانم:

«ئەو دەتتا لىپرەم مەن و لاشەيەكى كرم تى كەوتتووى باوكە... واين لىپرە... لەگەل سەگە بەو دەفەكانى... دەنئو ھەمان گۆر و گومەز و گۆرستان...»

ئەو دەتتا... بەئاستەم گويم لىپيانە، لەگرىبە و نالين... لە داد و فيغان و سىنە کوتان... لەوديو گومەزەكەو ھەخشەكانى خۆفروش و داىكانى بى مروت و برا سپلەكان لەخۆ دەدەن... گويم لىپيانە نەفرت لە مەكەن و داواى بەخشندەيش لە باوكە... ھەريەكە و نزاى شتىك دەكا... ئەمەيان كور... ئەويان كچ... ئەمەيان مىر خاس و ئەويان شازادە... ئەويان بالەخانەى بەرز و بلند، ئەمیان سامان و مالى قاروون... ئەويان عومرى دريژ و ئەمیان جوانى...

«ئيو لە كى دەپارتەنەو؟ ئيمە كور و باوكيتكىن كە كرم خواردوونى»

دەبى چاوەريى بەم تا سەگەكان پىر دەبن و دەتوين... تا نازاد و سەرفراز بەم... كەچى لەبەر چاوانم زاووزى دەكەن و تادى خورتتر دەبن، گۆلە و دىلەكان تىك دەنالين... نەشەرم لە مەكەن و نەلە روخى پىر ھەيبەتى باوكە... وەلى ئەم بەو تىك ئالانە كوئى شاگەشكەيە... تەواو... چىتر لەم گومەزادا جىمان نابىتەو... لىشم ناگەرىن بستىك لەو لاشە پەنماو... لەو گۆرە دورور بکەومەو... بەخەيالما دى يەكە يەكە دەرمان خوارديان كەم، بەرتىلىك بەدەمە زىوانەكە و خۆقورتارکەم، وەلى تا مەن لە خانەكە نەخۆم ئەو نەگرىسانە لمووزى تى ناخەن... بۆن بە ھەموو شتىكەو دەكەن... كە توين... ئەوساش مەگەر لەكەلاكى ئەوسەگانە بلەو دەپم... ئىپرە دەبى بە گومەزى دەيەھا كەلاكى كرم تى كەوتتو... بى شك بە بەرچاومەو ھەمەكانى سەر لاشەى باوكە لەگەل كرمەكانى لاكى سەگەكان سواری يەكدى دەبن... ھەر خوا خۆى دەزانى چ كرمىك ھەلدین و چۆن دەكەونە گىانى مەن... دى بەخەيالما گەر چارم نەما خۆم و سەگەكان لە گەنىكى ژەھراوى بخۆين و قىروسىا... روژتىك ناو... دوو... نا... سەدەھا... روژ... شەويك نا... و... دوو... نا... ھەزاران شەو... نەك ھەر خوشك و داىكانى خۆم... ھەموو ئەو ژنانەش كە مەن نانسەن لەوديوو دىواری بازنەيى گومەزەكەو تەف و نەفرتى رەشم بۆ دەنيرن... نەك ھەر ئەوان... بەلكو ئيوەش... نەفرىن... نەفرىن... مەن ھەسارىك يان خۆم رماند؟ مەن... باوك يان خۆم كوشت؟ بۆ كوئى بچم كە دونيا حاشاى لى كرم؟ منىكى ئىفلىج و لە پەلوپۆ كەوتتو... لە نىوان ئەم گۆرە و لەژىر بارستايى گردىك لەكرم... چكۆلە و گرگن لە پال لاشەى ھەمىشە پەنماوى ھەردوو قاچم بەقوئمەو نووسان... بۆ كوئى راکەم؟ توولە سەگەكانىش بۆنى خوتىنى باوكە بەدەستەو دەكەن... وابى... گومەزى سىخناخ بە سەگەكان دادەرمى... بەدوا

خۆلىكىشانەو ھى باوكە داتەپى... بەسەر مەن و ئەودا... ئەوسا گەرەكە دامىنى زىوانەكەم بگرم و دەخىلى بىمەو... وەستا و شاگردان بگري و گومبەتىكى پان و پۆترمان بۆ بونيات بنى... چش لى مىراتى باوكە و تەقاندنەو ھى خوشكەكانم... ئىدى تەواو... مەحالە دەرياز بوونم... ئىتر تاماوم لەسەر لاشەى باوكەم دەخۆم و دەخۆمەو ھە دەخەوم... كاس بووم... گوئى پىر لە وەپىن و گرىبە و زارى داىك و خوشكانم... تا ماوم ناخەسىمەو ھە لە مەزارى باوك كوشتە و كولانەى سەگەكانى... لەو ھەيە گوئى بە سەداى وەپىن بى و ئەو ھى دىكەيان بۆ سەداى نالين... نا... نەخىر... مەن لىم تىكچوو... نەگومەز ھەيە و نە لاشەى باوك... نە وەپىنى سەگ و نە نەفرتى داىك... نەنان و نە شەھو ھى زىوان... نە مەرگ و نە لەزەت و نە ھەلاتنى داىك و نە رەدووكەوتنى خوشكەكان... نا... گومەزى چى؟ مەن خۆم بوومەتە گۆرستانىك كە جگە لە ئاھونالەى ئافرەتە رەشپۆشەكان و سەگەرى سەگە ھەو سبازەكان ھىچى دىكە نابىنم و نابىستم... ئىتر... تەواو... تەواو... لەمەو دوا تا ماوم... دەبى ھەموو عومرم لە نىوان سەداى گەرمى نالين و وەپىن... وەپىن و نالين بەسەر بەرم... نالين... وەپىن... وەپىن... چەند ئەستەمە... ھەم گۆر و ھەم گومەز و ھەم گۆرستان بەم... چ ئەستەمە... چ ئەستەمە... چ ئەستەمە...!

«۱۹۹۶-۱۹۸۸»

پیدہستی کارمامزہ کوژراوہکان

فرچکت پیوه خواردووه، چ یادیکی شیرینی رۆژانی زوو، چ خه م و ههسره تیک و قههریکی هه نووکه، چ ترسیک بی له داهاتوو... تۆده چریکینی، که مهیلی گوتنی حهیرانیکی له دلتا... له رۆحتا وه ناگا دی و ده تیزوینی، ههوابهک له کهللهت ده دا، له شت گران ده بی و قورگت ده خوری و دهمت پر ده بی له لیک و زمانت به میرووله ده که وی و ته ویلت گهرم دادی وهک که سیک که گرانه تای گرتی، له نیوان که یفیک و ژانیکدا راده مینی وهک هه نووکه، تا دی هه ناسهت خوشتی ده بی، ئه وه تا ئیستاش له به ندیک ده گه پتی... به ندیک له وه سه ده ها به نده ی وان له دلتا، وهک مۆسیقاژه نیکی عاشق که گه مه به ژیه کانی که مانجه که ی بکات ژیه کانی ناو قورگت پاک ده کرده وه، به خرۆشیکی خوشه وه سه دای ناوازیکی له دووره وه ده هاته بهرگویت که هه سه دای دلی خوژت بوو، پیچاویچ ده هات و تیکه ل به شیه ی شیرینی «هه مین» ی ده بوو... له ناکاو تیت چریکاند، چریکه به ک به سه ر قازه قازی ریشۆلاندا زال، چریکه به ک که ئه وه ده شته چۆل و سامناکه ئاوه دان بکاته وه و سه دا و ناله ی غه ربیت بگاته گوتی هه مینی:

حه یران حه یرانه...

حه یران هه مینه...

قۆنده ره ی زه رده و گۆریبه ی چه لبینه...

به ژنی ره شه پتچانه...

گه رده نی شان شینه

روومه تی به فر و خوینه

سه ری مه مکانی شه کرن... بنیان هه نگوینه

برۆننه کاری خودای گه له گه له ک ره نگینه

ئه وجا ده ریم حه یران حه یرانه... حه یران «هه مین»...

گه رده نی زه رده و مه مکی هه نگوینه

روومه تی گوله و سینگی سپینه

سونده که م خواردیبه به «سولتان عه ولا» ی...

به «حوسینی غازی»

... که ناوړت دایه وه پینه شتیکی پان و به ربنت جی ده هیشت، رووت وهک به ری ده ست، به ناسمانه وهش، نزیک به سه سه رته وه، قازه قازی ده یه ها پۆله ریشۆله که خوی ده دا له هه زاران کاسیان ده کردی، هه ر ده توت بۆ مه رگ و دیلیه تی ئه وه سه ده ها ریشۆله به ندکراوه ی ناو تۆره که ی سه ر پستی که ره دیزه که ت ده یانقریشکاند، ترسایت له وه ی به هیزی هه زاره ها ده نووک و چرنووک تۆ و دیزه و تۆری پر له ریشۆله به ناسماندا هه لفرپن، هیشتا گه ره ک لیته وه زۆر دووره، وای له وه گه ره که کۆن و په رپووته، هه ر ده لپی که چه جلیکه و له هه زار لاهه پینه کراوه، له وه دایه هه ر هه مو پینه کانی لیک هه لوه شین چونکی خودا له نان و ساتی دروستکردنی په له ی بووه و جه سه سه ری پینه کانی جوان به سه سه ر یه که وه نه دووریه ته وه، له شاریکدا که گوايه به ر له هاتنی هه ر هه مو پیغه مبه ره کان هه ر هه بووه، نه بوومه له رزه به ک رماندووویه تی، نه لافاوێک بردووویه تی، نه له شکرێ تورک و عه ره ب و عه جه م توانیویه تی ئه وه قه لا تۆکمه و به رزه ی پر مینی، نه گرکانیک سووتاندووویه تی و نه نه فره تی یه کیک له وه پیغه مبه رانه ش نغۆزی کردوه.

وهک بلایی که یفخۆش بیت به و راوه به به ره که ته یان ترس و ته نیایی و سوپی ساردی ئه وه ده مه وئیساره یه له خوژت بره وئینیته وه، که وتیته سه ر وره وری چرینی حه یرانیکی، په نابردنه به ر حه یران یه که م فیل و دوا فیلی سه رده میکی زۆر کۆنی خوته، خوویه ک که

پاش ئەو غەدار بابەى چ دۆستان ناگرم...
چ يارم نينه

ئەوجا كىژ دەرى: هەتيمە لاوه
ئەورۆ ئىبوارى وەرە ماری مه
دەستى راستەت باوى سەر شاملیبه بهكهزى
بۆن كه خالیبه له گەردەنى
راست و چۆبى قەنەفران...
دەربينه شه مامان

هەتا مه لای سبهىنە دەرى: ئەللاھو ئەكبەر
ئەستىبەرى جەدى هەلدى و كازىبەى دەدا
له بۆ خۆت شه مامان بۆن كه و... غەمان بره وینه...

گرمەى گەواله يەك و له خرۆشى حەيران و چرىكهى خۆشى كردى، كتومت لهوه دهچوو له
خەو رابچلەكيت، سەرت بەرز كردهوه، ئاسمانى پر له هەور و هیل لهوه دابوو داتەپن،
دەبپرووشكاند، بهيانى زوو كه هاتیتە دەرى؛ هەمىن سى جارەن مهچەكى گرتى و
پارايەوه:

«لهبەر خاترى من... دەبا ئەورۆ نەچیتە راوى...!»

نا... بەگویت نەكرد، بۆ خۆى گوت، ئەوهتا بهخۆ و بهتۆرىكى پراوپر له ريشۆله
دەچیتەوه، قازەقازيان ئەم دەشتەى ئاوهدان كردهتەوه، پى هەلدهگرى تاوهكو فریای ئەوه
بكهويت بەرلهوهى تاریكى و سەرما و باران گەرەك خامۆش بكا... تۆ سەرسامیان بكەى،
ئاخ گەر ئەو هەور و هیلە نەبووايه، مالى ئەوه بوو كه دوو سى بەندان بچرى، ئەو هەور و
هیلەى بەرى قىبلەى گرتوو و... وا بهتاو دى، كه مجار واپىك كهوتوو، خودايە بهخیرى
بگىرى، ئەو تاوه خۆشى و دلگەشىیهى لى نەشیتوینى، بهیانیهكهى هەر ئەوه بوو
كزیهكى دەست و پى تەزینی هەبوو، چ بهترس و بیمه هەورى رەش و سوور تىكهلى ئەم
ئىواریه، له نیوه رۆوه كزەكهى نەما و كردى بهو «با» سەرشیتە، ئەو «با» یه بۆتە فووى
«ئیسرافیل» و هەوران پف دەدا، هەوران رادەدا، بهئاسمانان پەرش و بلاوهیان پى دەكا،

هەوران لىکیان دەخوری، گەر بیاری دەیکا بهلافاو، لافاویكى بی نامان، هەمىن
خەونىكى گەلەك ناخۆشى گىرايهوه، زستان بی بهقا و متمانهیه، دەر بهست نییه كه تۆ
شادیت یان غەمگین... تیریت یان برسى... دەر بهستى ئەوهش نییه چەند كه لاوه و كۆلیتی
هەژاران دەر مین، چەندانى وەك تۆ وا له نیو دەشت و دەر و سەحرا دان، بی كه پەنگ و
چەتر و دەوار، بی سایه و سەربان، تۆ خەمى خۆت نییه، خەمى ئەوهتە هەنووكه
«هەمىن» یش بهرپۆه بی، بهوه چاكه ئەو وا له ناوشارى، دەتوانی بهچارۆگهكهى یان
بهرانپیلەكهى سەر و پرچی له باران بشاریتەوه، بهچیتە ژیر چەترىك یان خۆى بداتە پال
دیوارىك، یان ژیر تاقى سەر دەرگایهك... هەنووكه وەختى خۆیهتى... ئان و ساتى ئەوهیه
هەمىن له ماله ئاغا و بهگلهران بگەرپتەوه... تا نەگەرپتەوه ئەو ماله خامۆشه رووناك
نابیتەوه... «عەمرهكهەم هەمىن... چاوهكهەم هەمىن»، ئەویش دەلى: «به بی بايزى دونیا
ویرانه».

ئەللاھ... ئەگەر برسیهتى و دلەراوکی و ترسى دۆرمندارى نەبووايه... ئەم دونیا به چەندە
خۆش دەبوو دەرویش... لهوه پتر چیت دەوى...؟ نیرەكهرىك و تۆرىكى پر له ريشۆله و...
«بالای هەمىن» ی... ئەللاھ... دەبا بیاری... قابیلە كۆنە سەپانىكى وەك تۆرقى له باران
بی؟ مەحاله... هەر دلۆپىك و گولەگەمىك، هەر گولەگەمىك و پارووه نانىك، هەر
نانىك و گور و تینىك، هەر گوروتینه و هەنگاویك و... هەر هەنگاویك و سەفەرپىك و
خۆشیهك و ماچ و دەست لهملانى و قریهیهك، دەبا بیاری، بارانى خۆشى و بەرەكەت و
هات، بارانى نەجات... خودايە بهخیرى بگىرى، بەرى قىبلە سووره و رۆژتاواش رەش،
پەلەیهكى رەش وا هات و سكى داداوه، دەلىی دەعبایهكى ئاوسه و ها ئیستا ناها
تۆزىكى دىكه دەزى، دەزى و ویلاشى دەتەقى و خوتناویك وەك باران، بارانىك وەك
خوتناو شار دەشواتهوه... خیر بلتى دەرویش... ئەم هەوره له چارۆگهى رەشى هەمىن دەچى
«با» بيشۆینى...

«هەمىن وربا به... با نەخلىسكىی ژنى»

هەمیشە لهبەر خۆتەوه دەیدوینى... لهوپەرى دونیایى وەلامت دەداتەوه...

تەواو... تا دى ئاسمان رووى خۆى تال دەكا، تۆ دەتوانى بهپىتە پەتى بهنیو ئەو وەرد و
شیوهدا مل بنى، زۆرت بۆ هات، چش لهو قورە زىلاقهیه، پىلاوه لاستىكیهكان
دادەكەنیت، نیرەكهرىش ترسى نییه، بەر له خۆت دەگاتەوه مالى، دەلىی زانیوبهتى

شتتیک دهقهومی، دنا ئەو نەرمه غارە یۆ چیبیە؟ تەنھا بنیادەم نەبێ... دنا هەر هەموو جروجانەوهرتیک... مار و میرووی سەر زەوی هەمووی چاوی غەیبی هەیه، پتیشینی دەرد و بەلا و گرگان و بوومەلەرزه و لافاویش دەکەن... عەجایب... ئەو ئەو هەموو نوێژ و تەهلێلە و وێرد و خەلۆتەکتیشیبیە لە پای چی؟ دەوی دەرویش کەشف و کەراراتیک... هاواری شیخ کە، لەم دەشتە چۆلە، هەنووکە، بایەقووش دیار نییە... گەر بکەوێتە ناو قور و لیتاوتیک، کەندیک، چالیک... کەسێک نایە بەدەنگتەوه، تۆ جێ دەمینی و کەرەکشەت بەبارتیک ریشۆلەوه لە هەمینی وەژوور دەکەوی، هەمین دلێ دادەخوڕی... لە تەنگەتاوی خۆی گویی کەرەکه رادەکیشی و هاوار دەکا:

«ئەدی بایز؟»

هاوار دەکە... لەو چالە ی تیتی کەوتووی، یەکی لەو چالانە ی کە خۆتی تیا مەلاس دەدی تا ریشۆلەکان راو بکە، ئەو چالانە ی بەدەست و پەنجە و نینۆکە شەقاربوووە کانت هەلیدەکوێت، بەئارەقە ی نیوچەوانت قورە خەستەکە ی شل دەکەیتەوه، لەو چالە چۆلە ی نیو ئەو دەشتە کپ و خامۆشە... هاوار دەکە... بارانیش بەسەرتا دەباری، چالیک نیو ئەو دەندە قوولیش نییە، بەلام برسێتە ی و ماندویتی برستیان لەبەر بریوت، تۆ «یوسف» نیت تا کاروانیک سەرەرۆ بەرتیکەوت بەویدا پروا و هەلتکیشی، «عەزیز» یکیش بتکرێ و «زولە یخا» یەک جەستە ی لە ئارەق شەلالت بشواتەوه، پاشان عەترت پیا پێژنی... زولە یخا کتیبە دەرویش؟ سەد زولە یخا بەقوربانی پەنجە یەکی هەمین بێ، بەتۆ چی زولە یخا؟ کتێ وەک هەمین تۆ دەبینی؟ کتێ وەک ئەو لەگەڵ حەیران و لاوک و درۆکانت دەخروشی...؟ کتێ...؟ ئەو شەوهی کە دلێ لیتی کرمی بوو... پیتی وتیت:

«باپیر ناغا کتیبە؟ سمایل بەگ چ کەرتیکە؟»

کوێشکی چی و کەلاوهی چی؟ دلنیا بە جگە لە خۆت چ سواریک نییە ئەو مایه بێ لغاو و زینە رام بکا...

مەترسە گەر باری و کردی بە لافاو، گەر کەوتیتە چالیک و لە قور چەقیت... هاوارکە:

«هەمین»...

یەکان دەر دوو زەوی بەرت دەدا، لە هەر کوێ بێ گوتی لە دەنگتە، چەندین جار پیتی وتیت، هەور و هیل بوو مەچوو دەری، «ئەو رزقەمان لە خودای دەوی»... ناکری... یەک دوو مانگی تره و ریشۆلەکان دەچنەوه کوێستان، ئەم مەله جیقن و هیچانە چەندە عاشقە

زستان، کە ی بەفر باری ئەوسا پتر کەیفیان سازە، نیرە کەر لە نەرمه غار کەوت، ئەو تۆرە پرە هتسترتیکی گەرەکە، قازەقازی ریشۆلەکان ئەوئەندە تر زەندەقی بردوو، کەری تاین سەری لەو قازەقارە دەرناچی، کەر نەبووایە دەیزانی بەندەواری و بەتۆرەوهبوون چ زەحمەتە، تازە ئەوان تەواو... جاریک تر نە ئاسمان دەبیننەوه و نە دەچنەوه کوێستان، دوو سێ رۆژی دیکە دەبن بەمەزە ی چەند ئارەق خۆرتیک، هەزار حەیف و مەخابن، تۆ بەو سەرما و سۆلە یە ئەو ریشۆلەکانە راو بکەیت و ئەو مەست و مل هورانە ببخۆن... گوایه دەلین:

«خەفت لایەرە...»

جا تۆ چ بزانی؟ لەوه ترسای لە نیوهی ری بباری، تا دەگەیتەوه مالتی ئیسقانه کانیش تەر دەبن، خەمی ریشۆلەکانتە، جا ئەو مەله مەلعونانە چ باکیان بەتەرپوونە؟ سکیش پتیا دەسووتی، عومرتیکە راویان دەکەیت و کەچی تا ئەمرۆ ریشۆلە یەکت سەر نەبربوو... «سلیتو» لەوه داخداره و هەموو جاریک هاوار دەکا:

«ئیسلامی حیز و دز پیاو کوشتن ئاو خواردنەوه یە لە کنتان... بەلانە کینی رەشۆلە سەر نابرن... ها؟»

«سلیتو پیاوم بکوشتایە چم دەکرد لە هەولێری... هەنووکە لە کاوله گوندەکە ی خۆمان دەبووم»

«باشە کە ئەتوو ئەوئەندە بەرەحمی لۆ راویان دەکە؟»

«برسیه تی سلیتو... برسیه تی»

«سەد کار و کاسبی دیکە هەیه»

«جا گاوری گاوریاب چ ماوه نەیکەم...؟ چایه چی، قاپ شۆری لۆقنتەکان، تونچی، حەمبالی، چەرچی...»

«ئەدی نابینم هیچت بەهیچ کردیبتن؟»

«لە فرت و فیری بازار نازانم... پاشانیش رازی نابم کەس هاوارم بەسەردا بکا... ئەمن ملم لە بەرملی ئاغاکان دنا، ئەو ئاغانە ی دەیه ها زەلامیان لە چال دنا و کەس نەیدەوێرا بلێ: لەل»

«قسە کانت زلن دەرویش...»

«زل یان گچکە... راوه رەشۆلە م پین شەریفتره... هیچ نەبیان خۆم و دەشتیک کاکێ

به کاکین... رازی نایب بۆ پارووه نانیتک کهس بمکا به کهری خۆی و گویم رابکیتشی»

«باشه ئەفەندی ئەتوو دەزانی ئەو رەشۆلانە ی توو به کێ دەفرۆشم؟»

«چاک دەیزانم... ئەو مەرخانە یە تەنیشت»

«یانێ ئەتوو بەو زستانە ئارەقە ی رەش و شین دەردە دە ی تا راپیان دەکە ی... ئەوان دەیکەن بەمەزە ی ئارەق خواردنەو»

«چ لە توو بکەم که خودا نانا سیت...»

«جا دەرویش که ئەتوو دەیان کۆزیت... چ شێخە که ت بیخوا و چ ئارەق خۆرێک، پاشان وەکی توو خودای دەناسم.»

«جا ئەگەر زکم پێیان نەسووتا با خۆم سەرم دەبرین... بۆ سەر بڕینە که و پاک کردنە که ی پارە ی پترم لە جەنابت وەردە گرت»

ئەو جارە زیاتر پیتی لێ داگرت و لیتی پرسى:

«ئەگەر ئەتوو ئەو پەپوولە یە ی، لۆ هاتیتە شاری؟»

تا... نەکە ی... ئەو حەرەمزا دە یە دە یە وێ قسە ت لێ بدزێ، دەیانە وێ ئەو نەیتنییە بزانی، دەشیزانی... بەلام نا... قەت نایب لە دەمی خۆتەوە بیست... دەیانە وێ بلتی:

«ژنیتکم هەلگرت و گوندم بە جێ هیشت»

با بەو قەهرەوە بمرن، ئابرووی «هەمین» ئەو نەندە هەرزانی نییە لە کنت...!

ئاوڕیکی دزانە ت دایەو، هیشتا گردی «کلک مشک» لیتەو دەبار بوو، هەر لەم ئاقارەو... هەر لەم رێگە یەو هاتنە هەولیتێ... هەردووکتان پیا دە بوون، ئەو نەندە ی بیتر

مابێ هیشتا بەهار بارگە و بنە ی نە پێچا بوو، تا گە یشتنە ئێرە سێ جارانی لە پشتی ت کرد، ترس راو دەووی دەنان، ترس لە «پاپیر ئاغا» و لە پیاو کانی، لە باوک و براکانی، لە

شوان و گاوان و سەپان و پالە و کورگە لی گوندی راو دەووی دەنان.

زوو زوو پیتی دەوتی:

«دامنی بایز... حەرەمە...!»

تۆش لەو تەماسە خۆشە ی هەردوو مەمکی بەسەر هەردوو شە پیلکی شانته وە خۆش دەدە بووی، ئەو کە یفە کە مە بە ئاستەم لەو ترسی راو دەوونان و هەلات هەلاتە ی کە م

دە کردەو.

تۆش زوو زوو پیت دەوت:

«عەلی شوون هەلگریان هینایی... جیتی پێیە کافمان دە بینتەو... با لە هەندە ک جتی... جتی

پیتی یە ک رێبوار دەستخەرۆیان بکات.»

هیچت پێ نەبوو، جگە لە قەلە مبرێک که جاروبار بە دەم رێوہ گیاو گۆلی بە هاریت پێ دەقتراند و کیتویانە داتە کرماند و بەشی «هەمین» ت لێ دەدا. ئاخر «ئاغا» وە ک بلتی

زانیبیتی نیازت خەراپە تەفەنگە که ی لێ سە ندیتەو و پیتی وتی:

«بایز... ئەتوو حەیرانی پێزی... تەفەنگت ناوی!»

جگە لە بوخچە یە کی پێر لە شرو شیتال و چەند پارووه نانیتک هیچی دیکە تان پێ نەبوو، بە دەم «با» ی غارەو و ساتمە ی دە کرد و دەکەوت و دە جارانی دووبارە ی کردەو:

«بایز... دە ترسیم وەکی "مامەند" ی بتکۆژن و لۆ عیبەرە تی دونیایی ئەمنیش وەکی

"زێرین" ی لێ بکەن... لە نێرە موو که کی یان شیتە کی مارەم بکەن.»

بۆ ئەو ی پێ هەلگرن و بگەنە شاری و خۆتان دە نێو کوچە و کۆلانە کانی ون بکەن، دە جارانی عیبەرە تی «عەیشی» تان بۆ یە کدی گێرا یەو، چیبیان لە «سمایل و عەیشی» نە کرد؟

دوای یە ک شەو لە بە دوو کەوتنە که ی عەیشی، چل سمیل بابری داخدار و توورە کەوتنە دوایان، بەر لەو ی بگەنە «قەرسیلۆک» ی سیامەند ئاغا و خۆ دە خیلی دیوہ خانە که ی

بکەن، وە ک دوو قەتیی بال شکاو و ماندوو راو کران، لە بەر بە یانییە کی زوودا هەردوو عاشقە رووتە یان لەو چۆل و قە فرایە کوشت، بە هەلە داوان گە رانەو و بەسەر

ئەسپە کانیانەو نێرانە دە لە نگینەو، وە ک نێرە کەو و ماکە و یکی کوزراو بەسەر پاشە لی دوو ئەسپی بەلە کدا دوو قەد شکا بوونەو، باسکی «عەیشی» یان بە باز نە کانهو پری و

لەسەر دەرکی دیوہ خانە دا هە لیانواسی تا ببێ بە عیبەرە ت بۆ هەر هەموو کچانی گوندی، کچان و ژنانی ئاوا ییش سە رکزانە لە هاتن و چوونیا ندا چاویان بەرایی نە دەدا سەیری ئەو

دەستە بکەن که سە دەها جار لەو چۆمە ی خوار ئاوی گۆزی لە ئا و پێر کردبوو.

قۆناغە رێبە ک و لە مەزاری «ئەسحابە رووتە» ی لاتان دا، هەمین کیتلە که ی لە باوہش گرت و هەردوو باسکی تێوہرینا، بە کۆل و دل دەگرا و لە خودا و ئەسحابە و پیاو چاکان

دە پارا یەو که دیتی ئاغا و پیاو کانی، باوک و براکانی هەلە بکا، پێر بە دل حەزت دە کرد، ئەو حەلە، لە بری کیتلە که تۆی لە ئامیز بگرتایە، لیتی گەرای فرمیتسکان برژیتنی تا هیچ

نە بێ کە مەکتی هیتور بیتەو و ئەو ترسە ی لە رۆحیا بارە کە م بیتەو.

به شه رمیکه وه پیت وت :

«همین بهسه با برۆین دهنه دهگه نه سه زمان» .

به قه هر تیکه وه وتی :

«ترس نه بایه ئه وشۆ له ژیر ئه و گومبه تهی دهنووستین» .

له گومبه تهی هاتنه ده ری، هه ره له نزیکه مه زاره که وه نوشتایته وه، گویت به زه و بییه که وه نا تا بزانی ئاخۆ گورژنی سمی ئه سپان نایه، هه مین له دوای ئه و گریانه به کوله خه بییه وه، هه ر زو و خه نده که له سه ر لیوانی کوژایه وه... کتوپر لیتی پرسیت :
«بایز... گه له ک ده ترسیم بچینه شاری و له وئ نامراد و هه ناسه ساردم بکهی... نامرادم ناکه ی بایز...؟» .

«هه مین ئه وه نده به نامه ردم ده زانی؟» .

«حاشا بایز... بهس هه ر ئه وه نده یه ده ترسیم...» .

به ئومیدی پیاویکی عاشقه وه دلنیات کرده وه :

«مه ترسی هه مین: قه ت مه ترسی» .

ساقه یه ک و خۆت به پاشه لئ که ره که گرته وه، هه وره تریشقه یه ک و ره شۆله کان که وتنه وه سه ر قازه قازتیک که ئیدی برانه وه ی بو نه بی، له ترسی قازه قازه که که وتنه وه نه رماغار، که وتیتنه وه سه ر خه یالی مه رگی ئه و مه له جیقنانه، سه به ی ئیواری دهنه مه زه ی ئاره قخۆزه کان، خۆت چه نده ئالووده ی سه ره سه تی و که چی ئه و مه له ره شانه له و خۆشی فرین و ئازادییه بی به ری ده که ی، ده یان خه یته ناو توژتیک و دیلیان ده که ی، ده یان فرۆشیت، ئه و ئیواریه ی پراوه که ت گه وره گه وره بی؛ خه لکی گه ره ک منداله چلمنه کانیان ده نیرن و هه ریبه که و دره مه تیک له نیو له پی چلکن و ئاره قاوی خۆیدا ده شاریتنه وه، کزۆله و سه رسام دینه به رده مت، وه ک ئه وه ی دلئ خۆیان ده نیو مشتیا نا بی چاوه رین... سی چوار ره شۆله به سه بو ئه وه ی تامی شله ساواره که خۆشتر بکا، هه یچ نه بی تامه زرۆی ئه و منداله چلیسانه ی پی ده شکئ، ئه وان بیخۆن خیرتره له وه ی ئاره قخۆزه کان بیکه ن به مه زه... به لام چ ده که ی؟ ناچاریت بیانده ی به «سلێوه»، زۆرجاران پیاوان ده لیتی :
«دره مه کان به نه وه و بیانخه نه ناو ده خه یله کانتان» .
کتوپر روژتیک مانگه گرت و به خه لکی گه ره که ت گوت :

«ته و او... داوای ره شۆله له من مه که ن!»

هه ر هه موو ده ستیان به یه ک دادا و چه په سان :

«ئاخر چ بووه؟ چ کرایه؟»

هاوارت کرد :

«ئه و بیژیا نه له خۆتان کافرترن... له بهر چاوی من به موسی کول ملیان ده قرتین...!»

«ئێ خۆ "سلێوه" ش هه ر سه ربان ده بری...!»

«گووی ده خوا له بهر چاوی من سه ربان ده بری»

نه یان ده زانی چۆن چۆنی دلته نه رم که ن و له و غه زه به ت که م که نه وه، ناچار په نایان برده به ر هه مین، به دوو ده ست له ملانئ ساردی کردیتنه وه، به دزییه وه پیت گوت :

«باشه هه مین... بهس با دوو هه فته هه به درۆ خۆم گران که م...!»

به هه زار تکا و پارانه وه، ئاشتیان کردیتنه وه، به لئیان دا ئیتر خۆیان بین و منداله

چه توون و چلیسه کانیان نه نیرن، ئه و مندالانه ی خۆیان بو راناگیرئ و به گوینانئیک کول

یان چه قۆبه کی ژه نگار له ملی باریکی ریشۆله کان هه لده سون، نان په یداکردن و نا بی

ده رویش، خودا له گوناھی هه یچ نه تخاته دۆزه خ، له پای گوناھی ئه و تهیره بی ده سه لاته تانه

ئاگری جه هه ننه مت پی خۆش ده کات... دواچار... شیخ قادریش لیت هه ستایه سه ر

پاشوان...

«بایز ئه توو ده رویشی ته کیه ی منی... ته کیه ئه وه نده ی هه یه نانی خۆت ژنه که ت

بدات» .

«یا شیخ خودا لۆ ئه وه ی دروستی نه کردیمه ده ست له گونان دریتژر لیتی دانیشم و...

شۆربای ته کیه بخۆم» .

«شۆربا چیه ته ناشکور» .

«هه یچی نییه... به لانه کینئ خودا رقی له پیاوی ته وه زه له... ئه و خۆی فه رموویه تی : له

توو هه ره که ت و له من به ره که ت» .

«جا ئه توو ره شۆله گرتن به هه ره که ت داده نیی... ئه توو و خه ربکه له نویر و ویرد و

ته هه لپه له ش بی به ری بیت» .

«ناچارم...»

«ناچار نیت... ئەتوو چاک دەزانی که سلیتو ڕەشۆڵەکانت بەکێ دەفرۆشیتن... خێروبیری توو دەچتە ناو ورگی ئارەقخۆرەکانی ناو ھەموو مەبخانەکانی ھەولیرێ... دەیکەن بەمەزە... دەزانی خودا لە پای ئەو گوناھە، لە رۆژی قیامت، چیت لی دەکا؟»

کە ئەو پرسبیارە دەکرد دوو لوولە ی باریکی بربیسکە و گر لە چاوەکانی دەپژان، یەکە یەکە بەوپەری ترسەو لە ھەر ھەموو دەرویشەکانی روانی و دەبویست بەچاوی پێیان بلێ ئەگەر دۆزەخ و لە بەردەمیاندا... دووبارە کردەو:

«دەزانی چت لی دەکا؟»

«نە...»

«کێم و زوون و سیان و پەنگرت لۆ دەکا بەمەزە و دەتداتێ»

«ھەر ئەمن پیتی نافروشم»

«بەس ڕاوپچییەکانی دیکە وەکی توو پیاوی تەکیە و تەریقەت نین... پاشان ئەتوو گوناھتکی گەورەترت ھەبە... تا کەنگی "ھەمین"ی ژنت دەنیریتە ناو کۆشک و تەلاری ئاغاگان و بەگلەران و ئەفەندییە تەوالیت لوسەکان؟ کورم گوناھت دەگاتێ... با واز لەو شیر و ھێلکە فرۆشتنە بیتی.»

«ھەمین ئاگای لە خۆبەتی یا شیخ... پاشانیش ئەو بەرووتی ناچیتە ناو کۆشک و تەلارەکان؟»

«بەس لەو شوێنانە فەرزەندەکانی شەیتان گەلی زۆرن»

«گەر وابی... ئەو شەیتان لیرەش ھەبە... لەناو رۆحی من و توو دەرویشەکانی دیکە شدا ھەبە.»

«بەس ھەموومان بەزیکر و تەھلیلە دەری دەکەین... ئەو زیکر و تەھلیلە ی کە ئەو سەری دوو مانگە ئەتوو تووخی نەکەوتی»

«ئەمن لە "ھەمین"ی ناترسم»

«کورم گەر قسەکە ی توو راست بووایە ئەو پێغەمبەرەکان و ئەسحابەکان و پیاوچاکان ژنەکانیان لە کونی ژووریدا نەدەبەستەو؟»

«ھەزار دروود لە رۆحی ھەموویان... کەس لەوان پێوستی بەو نەبوو خۆی و ژنەکە ی ڕەنجین تا پاروو نانێک پەیدا بکەن...»

«ھەر قسان مەکە... با فریشتەکان نەفرن و تەکیە کەم بەجێ بەیتن.»

«بابە شیخ... قسەکانت لە جەرگم دەدا... ئەتوو لە کنت وایە ئەمن لە خۆشیان خۆ دەدەم بەر باو و بۆران... نیرکەریش خۆی لەو دەشتە سارد و چۆڵەدا ڕانگری.»

«رۆڵە... ئەتوو پیاوی تەریقەتی... ئەو دوو مانگە دووجاران نەھاتیتە ناو ھەلقە ی زیکر و تەھلیلە.»

«راست دەکە ی بابە شیخ... بەس ڕاوە ڕەشۆڵەش ھەر ئەو دوو مانگە یە... گەر دوو عانە پەیدا نەکەم... مشک بکەوتە ناو کەندووم کلکی ئارداوی نابیتن!»

ئای دەرویش... یاشیخیش ھەر وەکو سلیتو دەتدوینێ، لەبەر سیتەر کەرویشکە خەو دەکا و خەون بەحەفتا و دوو حۆری رووتەو دەبینێ، رووباری شیر و ھەنگوین، میوہجاتی سەد ڕەنگ و بۆن، غەریقی بۆنی بخورد، سەری لەژێر گومەزێکی بۆنخۆش و ژیریشی فەرشێ کاشان، لە گەرمیان و کویتستانەو مەر و بزنی دین و لە بەر پیتی موبارەکی ئەودا سەریان دەپرن، ئەم چوزانێ لەبەر چی خۆت ھاویشتە ناو تەکیە و پینج سالانیش ھەر لە لای خۆی چایەچی بویت... ناشپەز، تەنھا لەوئ... لەژێر پەنای شیخ و دەنیو ھەلقە ی زیکردا نەیان دەتوانی بتدۆزنەو و بتکوژن... کێ دەیزانی کە ئاواھی بەم تەمەنەو... وا بەجھیتلی دەبیستە پیاوی تەریقەت و جیتشینێ تەکیە؟ ھەر ھەمینێ کە لەکەوتی بوو توو ڕاپێچا و پیتی وتیت:

«بایز خۆت بخە ناو خانە ی خودا و پێغەمبەرەکان... دەنا ھەردوو کمان دەبیننەو و دەمانکوژن»

«کچە تیم... ئەمن ھیشتا ھەرەقە... ھەموو شوێک دوو جارن دەپەرم و کە دەشنووم شەیتانی دەبم... تەریقەتم پێ ڕانگری... ھەمین وازم لی بینە با نەکەومە بەر لەعەنتی خودا و پێغەمبەرەکان»

«وہ نەکە ی دەتبیننەو و دەتکوژن»

ساقمە یەک و... ڕابوویتەو... بەپیتی پەتی دوو ھەنگاوت نا، پیتاوە لاستیکییە ی پیتی چەپت لەو قورە خەستە جێ ما، لیتاویک نەیدەھیشت ھەردوو پیت لەناو پیتاوەکاندا جیگیر بن، تاویک پیتاوی چەپ و تاویک راستەت لەو قورە عاسێ دەما، قەیتانەکانی پساوون... پیری شوو ھەمین راستە ی بەتەلیک بەستەو، چەپەشی بەداو بەنێک لە مووی کلکی کەرەکەت، بەم دوو پیتاوە لاستیکەو نەدەگەبشتیتەو نەرمە غاری نیرە کەرەکەت،

ماکه ره که ی جارانت گوئ رایه لتر بوو، ئه ویشیان پی گوژیت، چما ئه و خه لک و خوایه چیت پی ناگوژن؟ خوا، کار و کاسی، ژن، مال، ماکه، دین و ئیمان... ده بی هه ره همووی به که یف و هه وای ئه وان بی... که یف و هه وای با پیر ناغا... شیخ قادری له پ که سک... سلئوه... پیتیان وتیت:

«ده رویش عه بیه... ئه و ماکه ره بفرۆشه و نیره که ریک بکړه... لو ده رویشیکی وه کی توو جوان نییه بکه ویته دوو قوونی ماکه ری.»

ره نگه دیزه بوئی به لایه کی کرد بی، دنا قهت وا خوئی شیئت نه ده کرد، یان هی نه رمه بارانه که یه... «با» ش هه وری ئاسمانانی راددها و له سه ره ئه و ده شته وه ک عه بای ره ش هه لیده خست، مار و میروو چونه وه کونی خو بیان، بالنده کانی ئاسمان دیار نه مان، نه سرته یه و نه ورته، زورگه کانی ش له دووره وه که وتبوونه ژیر ته م تومانیکی، بوئی خاکی ته ر و هه وای سارد و... تا دی سارد تر... دهسته کانت ده خه یته نیو هه ردوو گیرفانی شه روا له که ت، ئه و دوو ده سته ی له سه د لاوه شه قار بوون، ئه و ده ستانه ی شه خته به نده کان ده شکینئ و... سه عات و دوو سه عات له گوریسه کان گیر ده بن و چاوه ریتی قه تاره و ره وه ی به به ره که تی ریشو لهن، چاوه ده بینئ، راده مینئ، هه موو زه ین و خه یال و ئاوه زت لایانه، له وه ده ترسیت گوریسه که رابکیشیت و به پشتدا وه رگه ریتیت و توژی به تال و هه زاران ریشو له ی قورگ پر گه نم و جو هه لفرن، له ده می خو ت و هه مینئ ده گریته وه و له به رده می ئه و ریشو لانه دا روئی ده که ی، زیت و زیره کن، زور جار فریوت ده دن، تاویک نیشتن و تاویک هه لفرین، چاوه کانیشت وه ک جارن نین، ئه میستا کزترن، ئه و ده سته بوژ و زهر و شه قاربوونه ی هیچ ئافره تیک حزبان پی ناکات، که چی هه مین شه وانه نانوی گه ر ماچیان نه کات، هه موو شه ویکیش ده سته ی راسته ی نه خاته به ر باخه لت خه وی لی ناکه وی، تو بلئی هی ئه و ترسه نه بی، ترسی ره دوو که وتن و هه ره شه ی باوک و براکان؟ بایه کی سارد ئا و له چاوانت ده هینئ، ده م و لووتت به جامانه که ده شاریته وه، وه ک ئه و دزانه ی شه وانه دینه سه ر مالان، خه وت سووکه، دنا ئه و شه وه مانگا که یان دزی بوویت، ده رگایه کی ته نه که چیه؟ به له قه یه ک ده کریته وه، وا چاکه ده رگایه کی ئاسن به رادان بده ی، دونیا پر بووه له دز و حبز، ئه وه شاره و... شاریش پر له سه گ و گورک، ده رگاکه ت بگوژه، دزان مرخیان له مانگا و نیره که ر و مریشکه کانت خو ش کردووه، به وه چاکه که خه وت سووکه، که وتنی گه لایه ک، جریوه ی چوله که، خشپه ی پشیله ش وه ئاگات دینئ، هیشتا پاشه لت ته ره و ته زوویه کی سارد له پرپه ی پشتته وه تا ته وقی سه رت میرووله ده کات، ره وه

ریشو له یه ک رووه و روژئاوا بال لیک ده دن، گوئی گران بۆ فرکه ی بالیان هه لده خه ی، چ هاش و هووشیکی ترسناکه، سه رت ته په و له شت گران، کی نالی دوای دوو سی روژی تر ئه و ره شو له نازادانه ی سه ر له بنی هه وره کان هه لده سوون نابنه دیلی تو؟ له تو له ی ئه و خه یال خه راپه جیقنه بارانیان کردیت... به سه ری په نجه ی شایه قمانه ئه و که م جیقنه به ی سه رکه پووت سرپیه وه. چ قه ده ریکه به رووی دونیادا ده جه نگیت، تارمایی و ترسی ئاغا کان، هه ره شه ی باه شیخ، فر و فیلی سلئوه، ترسی لی خو ش نه بوونی براکانی هه مین، تارمایی ئه و ترسه وه ک سیبه ر هه ر به دواته وه یه، له لا کو لان و نیو قه یسه ری و سیبه ری مزگه وتان، له نیو قه له بالغی بازاری کونه فرۆش و سه فارچی و ته نه که چی و کوتال فرۆشان، چایخانه ی که و بازان، گوزه ری ئاسنگه ران و دارتاشه کان، ده لالخانه و کو لانه تاریکه کانی خمچییان، جه جمانت له به ر برابوو، قاپ شو رینی لوقنتان؟ کاری ژنانه یه و چیدی نایکه م... ئه ی چی به هه مینئ بلئی...؟ چایه چی؟ نه ده کرا، له وه دا بوو هه ر به ریکه وت به کتیکیان ریتی بکه وتایه ته چایخانه که و بتیکوشتایه، به پو لیس... هیچ نه بی تو له سینه کانی گوندی، براکانی هه مین له تفهنگی شانت سل ده که نه وه، پو لیسیش هه ر ده کا پیوای خه لکی، هه ر شه وه ی پاسه وانی کوچه و کو لانیکی، ده بوو تا ماویت به دوای پیوای جه ره زه و ئه شقیاو ه غار بده ی، روژتیکیش به ده سته ی چه ته یه ک ده کوژرای، هه ر ئه و گا ورابه راهه ریشو له ی له لا خو شه ویست کردیت... له هه موو کاریک چاکتره، له وه ده شته چو ل و هو له خو ت بز ده که بیت، نا... روژتیک دی بتدوژنه وه و بتکوژن و لاشه که ت بکه نه خو راکی قه ل و دال، زو ریه ی به یانیانیش ژان ده چیتته دلته وه، ئه و به یانیانه ی ده یه ها ریشو له ی ده نوک شکا و له سه ر شو سته ی جاده کان ده بینیت، له نیو قو ر و لیتا و خه لکی بی ئاگا پیتیان لی ده نین، ده پلیشینه وه، ئه وان چوزانن چوژن راویان ده که ی، چی ئه و ریشو لانه ی گه یاندو ته سه ر شو سته کان؟ وای له مناله چه تونه کان، ئه م شاره به سه ر دارلاستیکیا ویران ده بی، تو بلئی ده نیو ده نوکی واشه و هه لوکانه وه به ر بینه وه...؟ هه ر ده لئی هه موو شاره که ده سته ی له کار و کاسی هه لگرتووه و ریشو له راو ده که ن، جارن دوو سی راوچی بوون، هه نووکه له وه ته ی ژماره ی مه یخانه و ئاره ق خو ره کان زیادی کردووه، راوچیش خه ریکه زور ده بن، به وه ی باشه هه مووان به رگه ی سه رما و سو له ی زستان ناگرن، روژانی وه ک ئیمرو سارد زو ریه یان غیره ت ناکه ن له مالی بچه ده ری، گه ش بوویته وه، هه مووان به غیلیت پی ده بن، «نامه ردینه... من نه ک هه ر له م ده شته له هه موواتان نیترتم... نیره موو کینه... هه مین خویم بو شل بکات هه موو شه ویک ده په رم.»

راوچییه کانی برادرت به یهک دهنگ قوشمه کهت دهقوزنه وه:

«ئشهه دوو... دهر ویش ئه شهه دوو... پیاوی تهریقته نه بو بیتابه... کهس نه دیده ویرا له و دهشته له گه ل توو مینیتته وه.»

«نه... هه موو شتیک و ئه وه نا»

عه یامیکی زۆریش خهونت ئه وه بوو سلیمان پیغه مبه ر ئاسا ببیته پادشا و سهرداری هه هه موو تهیر و بالنده ی ئاسمانان... نابیت... تو کاربایه کی دونیابیت، ئه م ریشۆله بهسته زمانه راو ده کهیت و دهرخواردی مه یخۆره کانی ده ده ی، تو بلتی جگه له و پیره هه ولیره ی له چ شار و ولاتیکی دیکه ی دنیا که سپی وا هیچ هه بی؟ هه موو سالتیک چهنه دانه یه کی هه لقه له پی راو ده که ی... تی ناگه ی کی ئه م هه لقه وردانه ی له قاچی چه پ یان راستی ره شۆله کان به ستووه؟ ده بی ئه وه که سه ی ئه وه ی کرد بی چ مه به ستیکی هه بو بی؟ هه ندی جار که به ختت یار ده بی، سالانه یه ک دوو جار ده به ها هوزار و مه لی رهنگین ده که ونه ناو تو ره که ته وه و به پاره ی مۆل له بازاری که وبازه کان ده بانفرۆشیت، هه ندی جار ره شۆله کان به دهنوک به ر ده بنه گیانی ئه وه مه له رهنگین و غه ربیانه، سه بیره... ده ستیان لی ده ده ی، هه ست ده که ی له شی ره شۆله میتبه کان و هه ر هه موو مه له کانی دیکه له هی نیره کانیان گهرمتره، ده بی حیکمه تیکی تیا بی، هه ر که کوچیش ده که ن به په ر و بالی تازه وه کوچ ده که ن، له ترسی دوژمنه کانیان رهنگی هیلکه کانیان ده گۆرن، برسبه تی نه بی ئه وه که ی راوی پیاوه؟ له وه ته ی دنیا دونیایه مرۆف مه ل و ماسی و حه یوان راو ده کا... چ خه میکی گه وره یه که نابریته وه. جا تو خه م له چی ده خو ی؟ ئه وه تا ئه مرۆکه پیاو راوی پیاو ده کات، مرۆ له رۆژانی ئه شکه وته وه تا هه نووکه وازی له راو نه هیناوه، هه موو گیانداره کانی سه ر زه وی و ئاسمانان هه ر هه مان راو ده که ن که له سه ره تای بوونه وه هه بووه، ته نها... هه ر به ته نها مرۆف نه بی که هه زار فر و فیل و ته له و فاقه و به ند و باوی بو راو دروست کردوه، حیکمه تیکی تیدا یه، شتیک له سه ر شتیکی دیکه ده ژی... ده له وه ری... ده خوات... هبی چ ناشیرینه ئه م حیکمه ته... هه مین زوو زوو پیت ده لی:

«دهرویش... ئه من له وه ی ده ترسیتم رۆژه کیان خودا قودرته بداته ئه وه ره شۆلانه و به گورس و تو ره وه لۆ حه فت ته به قه ی ئاسمان بتفرین...»

بو نا...؟ پتی تی ده چی... له تو له ی ئه وه هه موو سالانه ی راو بته نه ئاسمانیک جگه له هه ور و هیل و به فر و باران و ته رزه هیچی دیکه ی تیدا نه بی، نیره که ر زیاتر تاوی سه ند،

ئه وه تا ناوایی له ژیر ته نکه ته م و تاریکی ئاسمانیکی به هه ور و هیل و ده ده رکه وت، چاوت هه لبری، گه ره ک له ده عبایه کی هیلاک و خه وتوو ده چوو، هه نووکه هه ر له دووره وه تا ده گه یته به رماله که ی خۆتان منالانی گه ره ک له کو لانه دوور و نزیکه کانه وه داده بارین و خۆت و که ره که ت سه غله ت ده که ن، زاق و زریقی ئه وان و قازه قازی ریشۆله کان و هات و هاوار و سلوو و جنپوی باوک و دایکانیان ئه وه گه ره که ده خاته سه ر هه له که سه ما، ئه وه ئیوارانه ی به تو ری به تاله وه ده گه رپیتته وه پیاوانی گه ره ک و ژنان و مناله کانیان مه زاقیان پی ده کردی، ئیمیرۆ ئیواره سه ر به رزانه... نیرانه گۆچانه که ت با ده ده بت و به چه پ و راستدا سلوو ده که ی و وه ک سه ره نگیکی جه نگیکی کوشنده ت بر دیتته وه سه ر ده له قینی و زه رده ده تگری، ئه م ئیواره یه تو له ی هه موو ئیواره کانی دیکه ده که یته وه، ئه وه ئیوارانه ی دل ساردانه پیتاوه کانت له دوا ی خۆته وه راده کیشا... ئه وه ئیوارانه ی پیمان راده بواردی...

«ئه مرۆش هیچ...!»

سانایه... سانا... ئه وه تا ئه مرۆکه به ختت یار بوو، پشتینه که ت شل بو وه و تا له قاچه کانت نه ئالا بوون ده رکت پی نه کرد، له نیو قور و چلپاوه که خشی بوو، ئیواره به هه مین ده لپی بی نوێر بوویت و ده شوات، مه نجه له ناویکت بو گهرم ده کات، هه مین هه رخوی ده دوانزه ریشۆله ش سه ر ده بری، چونکه تو دل ت نایه، وه ی له سینگی تورتی ئه وه ریشۆلانه، بو نی گوشت و که فاوی سابوون و خو شی راویکی تیر و هه وه سی گهرمی نیو حه مام خوینت گهرمتر ده کات... پشتت ده شوات... به سه ری په نجه کانی هه ردوو کو لنجت بو ده گری... ده ماریک شل و ده ماریک ره پ، هارتر ده بیت ئه وه وه خته ی پشتت چه ور ده کا و به ناو له بی ده ست کو لنج و لاملت ده شیلی...

«دهرویش، ئه وه رۆژه ژنه که ی ئه مین ئاغا داوای لی کردم کو لنجی بگرم»

«جا گرتت...؟»

«ئا... به رام گو تی: ئه وه نده باسی ئه وه شیلانه جوانه ی تووم لۆ ئه مین ئاغا ی کردییه... حه ز ده کا بی شیلی...»

«شتی وا نه که ی هه مین»

«کوو ده یکه م؟»

«هه مین... ئه من له و کاربایه ی به شکم... عومری من و تو و شکیان نه گوتییه... به س

تووخوا واز له ویتنده ری بی نه...»

به گوتی کردیت... پیتی بلتی: بره... دهمری...

ئەو هەتا لە دوورەو بەهەلەداوان هاتن... ئەو لەعەتیبیانە... هەریەکە و چاوەرپیە
ریشۆلەیهکی بەخەیتە دەست، هەرچارە و دە دوانزەیهک بەریان دەکەوێ، تا هەتیوێکان
و هستا بن نایەدی بەوانی تر، تا منالانی هەمال و گاوان و کۆنە جووتیار و پالە و شاگردە
چایەچی و کەبابچی و لۆقنتەچی و هستا بن نایەدی بەکۆرە پۆلیس و سەریازەکان،
دەمەوئێواران لە بەردەرگاگان و نێو دوکانەکان سێ و چوار کۆ دەبنەو، گلەیی لە زەمانە و
بەختی هێچی خۆیان دەکەن، کەسانیککی برسی و رەش و پروت، توورە و تۆسن لە تاو
زەرەر و بی بەشی و بی کاری، دەرویش... تۆ لەو سەرت سووماو، بۆ دەبی ئێو برسی بن
و کەسانیککی دیکە تیر؟ نە مەلای گەرەک، نە بابە شیخ وەلامی ئەم پرسیارەت نادنەو...

«بەخێر بێیتەو... ئەوڕۆکە شیر دیاریت»

«ئەی خۆ ریشیش نیم»

ئەو هەموو منالانە... سەرکە و بنکە... دەتوت لە کونە دیوارەکانەو، لە کەلێنی خشته
خوساوەکانی دیوارە گلێنەکانەو، لەژێر بەرد و داری حەوشەکانەو، یان نێو گەلی
دایکیانەو دەردەپەرن، قاقای پیکەنینی ئەو پیاو مەندوانەو بۆنی گریانان لێ دێ،
نرکە و نالەیی بێهێز و کۆژاوەی ئەو دایکانەو لەناو ژوورەکانیانەو هاواریان لە
منالەکانیان دەکرد کە بێنەو ژووری، ئەو ژوورە تاریکانەو کە جگە لە شەر و گریان و
برسیەتی و تەلاق و پیکەدان هێچی دیکەیان نەدیو، کاربته و شەقلەیی رەش، حەسیری
دارزبو و هەلتۆقیو و داکەوتوو لەژێر بارستایی قورسی خۆل و گل، ئەو هات و هاوار و
غەلبە غەلبەییە کە سواو، چەشنیک دەدوین، چەشنیک پێ دەکەن، چەشنیک دەگرین تا
بیسەلمین هێشتا زیندوون، رۆژ تا ئێوارە بەشەر دین تا بیسەلمین ئەمەیان گەرەکە نەک
گۆرستان، قور و چلپاوی کۆلان غارغارینی منالەکانی گران دەکرد، زۆر بەشیان پێ
خاوس، زوو زووش هەلەخلیسکان، مام رەشید، بەبەغاله تەو، لەناو دوکانەکی روو
نیشتوو و لەو تۆرە پر لە ریشۆلەیه رادەمین، تۆ وەک هەمیشە لەویدا ساتمە دەکەیت و
خۆت بەکەفەل و قوونی کەرەکە دەگریتەو، مام رەشی چاوی ئەو نەندە بیسە سوار بەسەر
ئەسپەو دەگلین، بەرد شەق دەکا، رۆژیک مابێ نەفەسی پبسی تۆ و کەرەکەت دەکوژی،
ژنەکان بەمەکرەو پیت دەلین:

«خۆشی لە هەمینی... ئەمەش پیاومان هەیه؟»

یەک دوو پیاو دهنەپین: «پرۆ ژۆری... دەم درێژ...!»

تاوہ بارانیک دایکردوہ و منالەکان لیت تەکینەو، گەیشتیتە ئاستی مائەکە ی عەونی
زورناگیۆ؛ ئەو گەوادە ی ژنەکە ی بۆ قەسابە تورکمانەکان دەبات، گەوادە ی بی باک، خیراتر
کەرەکەت تاودا نەبا عەونی سەر دەربینێ و تۆش ناچاری سلاویک بکا، خۆ «کارەبا» ی
ژنی... هەر بۆ خۆی کارەبا یە، مێردمنالانی گەرەک لەناو باخچان باخچەوانیکیان بەسەرەو
گرتبوو، بوو بەهەللا لە گەرەکی، عەونی و تیسوی: «ژنەکەم جوانە و بوختانی لۆ
هەلەبەستن!»

کە دەگەیتە لای «شیمە» ی دوکاندار بەتەوسەو پیت دەلێ:

«خودا پرزقی داوی!»

ئەم قەسە یە یانی «کوا قەرزەکانم؟»... ئەو تا قومارخانەکی «رەسول کەساس» زرمە ی
دێ، سیخناخ بەپیاوانی توورە و ترۆ کە ژن و دایک و خوشکانیان دەغەزار کردوہ، کە
دەیبەنەو کە یەف ساز، کە دەیدۆرین بەوانی دەپین، لە سەری کۆلانێ ئاورپکت لە
مزگوتە کە دایەو، پیرەمێردەکانی گەرەک بەلاکەلاک روو و مزگوت هەنگاوی سستیان
دەنا، خیرا هەوالی راوہ چەورەکەت وەک ئاگری ناو پووش بەگەرەکدا بلاو بۆو، بی باک
لە باران، پیاوان و ژنان دەهاتن بەردەرگا و لە منالەکانیان دەخوریبەو، دەیانویست
بەشی خۆیان لە تۆ بقاچینەو...

«سەرتان بەگۆری بابتان... کەرەکەم شیت مەکەن...»

بەکەیف و هەواوہ گۆچانەکەت دەوہشان و بەر شان و شەپیلک و پاشەلی منالەکان
دەکەوت، ئەوانیش هەلەبەزینەو، منالانی مل باریک و لاق باریک، باریک و بنیس،
سپینە ی چاوانیان زەرد هەلگەرەو، بە دەم رێوہ سوفی برایم بەخیراتەوہ ی کردی و پیتی
وتیت:

«دەرویش... لە پیرتوہ یا شیخ لیت دەپرسی»

زارێ ریتی پێ گرتی: «دەرویش... تازە لەوێ بووم... قاپە شیریکم دەویست... هەمین
نەهاتبوو...»

دلت داخووریا... نەهاتتوہ؟ خۆ زۆرە ی ئێواران زووتریش لەم وەختە دیتەو، خیراتر
پیت هەلگرت و نەقیزە یەکت خێواندە لا کەفەلی کەرەکە، ئەزبەتی پێ گەیشت و... تاوی
سەند، چاویکت هەلگری... دوور بەدووری سێ چوار پیاو و ژنت بینی... نزیک قاپی

دەرگای ماللهکەت وەستا بوون... نەتاسینەوه... دەر و دراوسێی دەرۆتیش دەیانزانای ئەو پیاو و وردیلەبەیی کەوتۆتە دوای کلکی کەرەکەیی بەپەلەبە لەناو دەرگاگەوه «هەمین» ی کە لەکەوتیت بەپیریبەوه بەجێ، ئیوارەبەک و دوو... دە... سەدان ئیوارە، هەر تۆزێکی دیکەبە و کۆلان و بەردەرگاگان چۆل دەبن، هاتنەوهی دەرۆتیش نەبووایە ئەم هەللایهش بەم ئیوارەبە ساردە دانەدەمەزرا، دیزە وەک بلێی بۆنی ئالیک و ئاخویری خۆی کردبێ چوارناله لە غار نەدەکەوت، بەگومانەوه لە پیاو دەرۆکان ورد دەبووینتەوه، بەدەست و پەنجەبەکی لەرزۆکەوه کلپلەکەت خزانە ناو قفلەکە و پێچیتک و دوو... باتدا... زنجیرەکەت لە هەلقەیی قفلەکە دەرکیشا و ماندوووانە بەلەقەبەک دەرگات لەسەر مائی خامۆش کردەوه، مانگاگە لە جێوه راجەنی و پاش تاوێک کەوتەوه کاوێژکردن، پرمەیی نێرەکەر و قازەقازێ ریشۆلەکان خامۆشیی حەوشەکەیان شکاند، ئەو مالە کپ و تاریک و مردوو بەو قازەقازە زیندوو بۆوه، تا دەهات تاریکی بەسەر دل و کەلاوێکاندا دادەپژا، ئەو هەورە رەشەش تاریکتری دەکرد... مال بێ هەمینێ چ ترسناکە!...

هەر بەپەلە پەقرەجیکت لە بەرمیلەکە پێ کرد، تۆری پێت لەسەر پشتی کەرەکە داگرت، پەقرەجەکەت خستە بەردەمی، کە زانیت هەناسە برکیتی پێ کەوتوو، پەقرەجەکەت لا برد و خستتە بەردەمی مانگاگە، گەرەکت بوو تا هەمین دیتەوه ئەو ترس و تەنیاییبە پرەوینیتتەوه، لە کادینەکە پێنج شەش جام «کا» ت هانی و لە بەردەم مانگاگە رۆت کرد، لە بەرەهەیانەکەش جامیتک «جۆ» ت لە تەلیسیک دەرەحانی و تیکەلی «کا» بەکەت کرد، دیزە لمووزی بۆ برد، تۆ نەتەیتت، بەئەستونەگی ناوەرەستی هەیانەکەوه بەستتەوه، بەچواردەوری خۆتدا خولایتەوه و لە هەیانەکەوه ملت ناو لە ژووورە تاریکەکە دەستت کوتا تا لە دەلاقەکە فانونسەکەت دۆزیبەوه، شقارتەبەک... شووشەکەیت هەلبێری و فتیلەکەت ئاگردا، تاوێک بەشەوارە کەوتیت و، هیدی هیدی کەل و پەلی ناو ژووورەکەت ناسیبەوه، هەموو شتەکانی جێ پەنجە «هەمین» یان بەسەرەوه بوو...

«هەنووکە... هەر دیتەوه...!»

دەمە و ئیواران بەدەم رێوه چی پارچە خشت و تەنەکە و بوتل و قوتووی بەتال و شپ و شیتالی دەست بکەوئ... دەیانپینیتتەوه، دەیانخاتە ناو بەرانپیلەکەیی...

«جیبیان لێ دەکەیی هەمین؟»

بەکەلک دێن... هەر بەو خشت و بەرد و تەنەکانە حەمامیتک و کادینیتک و کۆلیتیتکی

دروست کرد، ژنی مالدار هەر لە هیچەوه مال دادەمەزرتی، هەمین نەبووایە کرمەریز دەبووی، مانگاگە بۆراندی، پرۆشەیی باران بەر ریشۆلەکانی بەرەهەیانەکە دەکەوت و لە خۆشیا ناو لە ترسانا لە قازەقاز نەدەکەوتن، ئەو نەندەیی کە تینت تیا بوو تۆرەکەت بەرز کردەوه و رووه و ژووورەکە بەکیشت کرد، سێبەری بەردەوام شکاوی خۆت لەسەر دیوارەکان، قازەقازێ ریشۆلەکان مالەکەیان لێ کردی بەمائی جنۆکان، وەک ئەوهی بترسیت بەتاو تا بەردەرگای حەوشەکە رۆیشتیت و بەچەپ و راستی کۆلاندا روانیت، کەس بەدەرەوه نەبوو، چ زوو بزبوون، یەکەم ئیوارەبە مائەکان تا ناو حەوشەکە نەبەن... عەجایب... وەک بلێی بۆ کارەساتیتک تۆیان جێ هیشتیب... ویستت هاوار بکەیت و هەموو گەرەک لە خۆت کۆبکەیتەوه، یەکە یەکە لە دەرگاگان بەدەت و هەر مائە و ریشۆلەبەکی پێ بێخسیت، هەر تەنەها بۆ ئەوهی ئەو ترسەکت و پرە پرەوینیتتەوه، ئیوارەبەکی تەر و تووشە، تاریک... ناشیرین... غەمەپێن... خەریکە کەیفی راوێکەت بکوژئ... هەرچەندت کرد نەتدەوێرا بچیتە ژووورەوه... عەجایب... تۆ کەیی ئەو نەندی بێ غیبرەت بوویت؟

«مالت شتیۆ هەمین... ئاخر چەند جارنم گوت پێش ئەوهی تاریک دابێ... بگەرێتو...»
 بێ ئۆقرە هاتیتتەوه ژووورێ... کتلیبەکت پێ ناو کرد... هیزو سەنگی ئەووت نەبوو زۆپاکە ئاگر دەیی، ویستت کەرەکەت ئالیک بەدی، رووه و گەنجینەکە ملت نا... چووینتە ژووورێ... نزمترە لەوهی بتهوئ سەر بەرز بکەیتەوه... هەمین تا شتیتک دەدۆزیتتەوه برپەری پشتی دەشکێ، سەد دوغای نابه‌دل لە تۆ دەکا کە بۆ دەبێ بنمیچی گەنجینەکەت بۆ بالا کۆلەکەیی خۆت رایەل کردبێ... حەمام... ئاودەستخانە... کادینەکە... لە هیچیان حسیبیتک بۆ «هەمین» ی کەلەگەت و بەژن زراف نەکردوو... بێرت چۆوه بۆچی دەگەرێ... گەنجینەیی چی؟ پرە لە شروشینتال... سەری هار و ماری تیا بێ... پرە لە کورسی شکا... جۆرەها بوتلی بەتال، جامی قووپا، کۆنە کورتان، تایی پاسکیل، مێخ زنجیر، دەبەها قفل و تۆپەلی کلپل، کتلی و قۆری رەش داگەر، سەر تەبەق، کەوچکی دار، پەقرەجی شکا و تەنەکەیی کون تیبوو، رەحەتی، تەلەیی مشک، داسی دەم خوار، مەشکە، گۆچانی کامەشکاو، مەقاش، دەسگرە، مەقەلی، قایش، قوتیلەیی زۆری پێر لە گۆگرد و قیر و زفتی وشکەوهبوو، تۆپەلە بەن، دۆخین، لیفکەیی دارزیو، کلاوی در، هیلەگ، بێژنگ، سەرکەلە، تیرۆکی شکا، پنه، پینلاوی زۆری تاکە و تاک، پەمپی نەوت، کۆنە تۆری لیک هەلتیشا،... چەندین سەری فلیقاوێ ریشۆلە... پەریکی زۆر و پژاو... کە هەر

هه‌مووی بۆن و ڕه‌نگی سه‌رده‌میکی زۆر کۆنیان لێ ده‌هات... هه‌ر هه‌مووی به‌زمی «هه‌مین»... کۆن و نوێ نازانی... زوو زوو پیتی ده‌لێی:

«منیش شتیکم له‌ شته‌ عه‌نتیکه‌ کانت...!»

گویت به‌ ته‌قه‌ی ده‌رگا که‌ زه‌نگایه‌وه‌، ڕاتکرده‌وه‌ هه‌وشی، سه‌یڕیکی ده‌رگا که‌ت کرد، بایه‌کی له‌ نا‌کا و هه‌لیکرد و زنجیر و قفله‌که‌ی به‌ ده‌رگا که‌دا ده‌دا، سه‌رێکت هه‌لیبری، هه‌وران شه‌پۆلی ڕه‌ش ئاسا یه‌ کدیان ڕاده‌دا، سه‌ر لێ شتیواونه‌ به‌ هه‌موو لایه‌ که‌دا بلاو ده‌بوونه‌وه‌، که‌ چووینه‌ ژووری له‌ وینه‌که‌ی خۆت ڕامای... ئاه... ئه‌میش وه‌ک شته‌ کۆنه‌کانی ناو که‌نجینه‌ که‌ت پیر بووه‌، زۆر گۆراوه‌، ده‌ستت هیچی نه‌ ده‌گرت، له‌بایکت له‌ سه‌ر ئه‌ستێرکه‌ که‌ داگرت و ڕاتخست، بالیفیکی په‌رت داگرت و وه‌ک ته‌رک خۆت به‌ ڕاده‌یه‌وه‌، له‌ ریشۆله‌ کان ورد بوویته‌وه‌، که‌ره‌که‌ زوو به‌ یانی بیانگه‌یه‌ نیته‌ دو‌کانه‌که‌ی سه‌لیوه‌... که‌ ئاره‌قه‌ی له‌شت وشک بۆوه‌ ته‌زووی سه‌رما له‌ خوینتدا می‌رووله‌ی ده‌کرد، له‌ دیواره‌کان ڕامای، خوراو و خشته‌کانی ده‌رکه‌وتون، ده‌ره‌وه‌ و ژووره‌وه‌ ده‌ست پیداهینانیتکی که‌ره‌که‌، ئاوینه‌یه‌کی ته‌لخ و ژه‌نگارت له‌ ده‌لاقه‌که‌وه‌ ده‌ره‌انی و له‌ خۆت ڕامای، ده‌موچاویکی درێژکۆله‌، دوو چاوی ماندوو، به‌ قوولدا چوو، هه‌ردوو لاشه‌ویلاگ چال، سه‌یره‌ که‌ تا هه‌نوکه‌ هه‌مین هه‌ر بیت ڕازییه‌، له‌ بابه‌ شتخت بیستوه‌: ڕۆژی قیامه‌تی پیاوی به‌هه‌شتی هه‌فتا و دوو حۆری لێ هه‌لاله‌، هه‌فتا و دوو زۆر نییه‌؟ پیاو چۆن ده‌توانی ده‌عه‌مه‌لیان بیتی؟ ئاسانه‌ و حیکمه‌تی خودایه‌، پیاو وه‌کی چۆله‌که‌ی لێ دی، هه‌ر ده‌په‌رێ و تیر نابێ، بابه‌ شیخ فه‌رمووی که‌ر هه‌زت لێ بێ حۆرییه‌ کان به‌رده‌وام ده‌بنه‌وه‌ به‌کچ، ئه‌دی ژنان گه‌وره‌م؟ ژنی به‌هه‌شتی یه‌ک پیاوی لێ هه‌لاله‌!

«یا شیخ پیاو ده‌تانی ژنه‌که‌ی خۆی هه‌لبگرته‌وه‌؟»

«جا تووخوا نیره‌که‌ره‌که‌شت ئه‌وه‌ ده‌کات؟ ئه‌توو که‌ هه‌فتا و دوو حۆری ناسک و نازدارت ده‌قه‌بیری بکه‌ن... چیت دایه‌ له‌ هه‌مینی ڕشکن و پلکن؟»

یا شیخ گووی خوار... ها؟ هه‌مین و نه‌ک هه‌فتا و دوو حۆری، توو بلێی هه‌مین، له‌وتنده‌ری، له‌ به‌رده‌می خودای له‌ من هه‌لنه‌گه‌رپه‌ته‌وه‌؟ جا ئه‌و لیره‌، له‌و دونه‌یایه‌ی، له‌ به‌ر خاتری توو پشتی له‌ ئاغا و به‌گله‌ران کرد، قابیله‌ له‌وتنده‌ری ناو می‌دیت بکا؟ خۆ له‌وێ نه‌ ئاغا هه‌یه‌ و نه‌ کویتخا، وه‌ناو خه‌بالان که‌وتبووت، که‌ نیره‌که‌ر زه‌ری و وه‌ئاگا هاتپه‌ته‌وه‌، مانگا که‌ پرماندی... مریشه‌که‌ کان که‌وتنه‌ گاره‌گار، هه‌ستایته‌ سه‌ر پێ و به‌یه‌ک باز چووینه‌ ژیر هه‌یوانی، ڕووه‌ کولانه‌که‌ هه‌نگاوی سستت ناو خشته‌ی که‌له‌که‌ کراوی پشت

ده‌رگای کولانه‌که‌ت وه‌لادا، ده‌رگا جگه‌ له‌ سه‌ر قاپی به‌رمیلیکی ژه‌نگار هیچی دیکه‌ نه‌بوو، پیتلوه‌ کانت گران ده‌بوون و ده‌سته‌ کانت ده‌له‌رزین، هی هیلاکی ڕۆژتکی سه‌ختی ڕاو و ترسی نه‌هاتنه‌وه‌ی هه‌مین و سه‌رمای هه‌وا بوو، دوینێ ئیواره‌ش هه‌ر دره‌نگ که‌ ڕایه‌وه‌، دره‌نگیش نووستن، نیازت خه‌راپ بوو، که‌چی پیتی وتیت:

«جاری ده‌رویش... ئه‌و ڕۆکه‌ خوینم هه‌بوو...»، دوا ی بونی عه‌به‌ و خه‌جی سکی نه‌کرد، ئه‌وانیش هه‌ردوو به‌ سه‌ر بی‌شکه‌وه‌ مردن، ئیدی هه‌ردوو وه‌جاغ کویتر بوون، چوونه‌ سه‌ر چاک و پیران، بینینی ده‌یه‌ها حه‌کیم بێ هووده‌ بوو، به‌ پێ خاوسی گه‌رپه‌ته‌وه‌ ژیر هه‌یوانه‌که‌ و ده‌ستت بۆ جۆرکی کاو و جۆیه‌ که‌ برد که‌ به‌میخیتکی قه‌د دیواری هه‌یوانه‌که‌وه‌ هه‌لئاسرابوو، هه‌نوکه‌ وه‌ختی خۆیه‌تی جۆرکه‌که‌ به‌ سه‌ر و قه‌پۆزی که‌ره‌که‌ به‌سه‌تپه‌ته‌وه‌... بۆ پیتلوه‌ کانت نووشتا پته‌وه‌ و هه‌لئدایه‌ به‌رده‌می به‌رمیله‌که‌ تا دوا ی له‌ قور و لیته‌که‌ پاک ی بکه‌یته‌وه‌، چش له‌ سه‌رما، له‌ به‌ره‌یه‌یوانه‌که‌ له‌ سه‌ر که‌چه‌ جلیک ڕوونیشتی، سه‌رما کار له‌ ئیسقانی په‌نجه‌ کانت ده‌کا، ته‌زوویه‌کی زۆر سارد له‌ په‌نجه‌کانی پیتته‌وه‌ تا ته‌وقی سه‌رت می‌رووله‌ ده‌کا، میتشکی هیلاکت ده‌رزی ئاژنه‌، پیتلوه‌ لا هه‌لئراوه‌ کانت ئاویان دزیوه‌ و گۆره‌وییه‌ کانت وه‌ک شه‌خته‌ به‌ستوویانه‌، پیتیه‌ کانت ئه‌وه‌نده‌ سرن، هه‌ر ده‌لێی دوو پیتی که‌سیکی دیکه‌ن، به‌وه‌په‌ری وه‌رسییه‌وه‌ گۆره‌وییه‌ کانت هه‌لدا... ئه‌وسا نییه‌... ئه‌وسای جحیتلی و خوین گه‌رمی، خوینتیک له‌ گه‌ل نیگایه‌کی هه‌مین زوو که‌فی ده‌کرد، ئه‌وسا... ئه‌وسای سه‌رشیتی و نه‌ترسی، وه‌لێ هه‌نوکه‌ پیر بوویت، چ ئاسان پیتیه‌ کانت ده‌ته‌زن، ده‌سته‌ کانت ده‌له‌رزین، هه‌ر ده‌لێی به‌شیکه‌ له‌و خا که‌ پر به‌سته‌له‌که‌ی تووژتیک له‌مه‌وبه‌ر جیت هیشت، هه‌رچه‌ند سه‌عاتیک له‌مه‌وبه‌ر دله‌ چکۆلانه‌ و... ماندوو هه‌که‌ت خیراتر لیتی ده‌دا و تووژ توندتر گوریسی تووژه‌که‌ت ده‌گرت و زیاتر سه‌رت نه‌وی ده‌کرد تا ده‌بوویت به‌به‌شیک له‌و قۆرته‌ پر قور و لیته‌یه‌، ئه‌و قۆرته‌ی ده‌تووت ڕه‌حمی دایکته‌ و سه‌رله‌نوێ ده‌تشارپه‌ته‌وه‌، به‌لام کوا ڕه‌حمی دایک ئه‌وه‌نده‌ سارده‌؟ ئه‌و ڕۆژانه‌ی سه‌رما ئیسقانه‌ کانت ده‌خوات خۆزگه‌ ده‌خوای هه‌ر له‌ نیو ئه‌و ڕه‌حمه‌ تاریک و گه‌رمه‌دا بووتیا، نه‌ک ئه‌م دونه‌یا ڕووناک و سارده‌، سالانیکه‌ به‌خۆ به‌دوو چاوی ڕه‌ش و به‌قوولدا چوودا، دوو چاوی نیمچه‌ نووقا و له‌ خیر و شه‌ری دونه‌یا ورد ده‌بسته‌وه‌، ئه‌و دوو چاوه‌ چکۆلانه‌ بوون فریوده‌ری هه‌مین، هه‌ر به‌م دوو چاوانه‌ش له‌ سامال و هه‌وری باران بار ڕاده‌می، له‌ ریشۆله‌ ڕه‌ش و وردیله‌کان، له‌ گه‌ل فرینی ئه‌و ریشۆلانه‌دا دلت هه‌لده‌فری و به‌نیشتیان دلت ده‌بێ به‌یه‌کیت له‌و ریشۆلانه‌ و هه‌لده‌نیشی.

تا دئی ناسمان رهشتر دهی، رهش وهک کراسی ناودامانی هممینی، رهش وهک بهختی سیا، له سپیتهوه تاوی دایدهکا و تاوی خوشی دهکاتهوه، تو بلتی هه ره مووی بو نه مشه وه لگرتی؟

«ده زوکه هممین... وهرهوه... سو ماییم داهات»

با بیاری... با گوله گمه کان وهک کچانی بهژن زراف بالا بکن، که رویشکه سه ما بکن، به هاری له بهر هه تاوی زهرکهفت نارهقه دهردهن، با له هه موو شوینیکدا خه له و خهران بی، وهلی بهچی دهچی که تو هه موو روژتیک به توژتیک به تاله وه بگه ریتته وه؟

تاریکی و خاموشی به یه که وه داهه ژان، ده توت دهستیکی غه بیی نه و تاریکی و ترس و خاموشی بو نیو دل و مالی دهریش دینی. نه وهنده ترسایت که ره که و مانگاکهت لی بوون به دوو ده عبا، چوویتته و ژوروی، ریک رووه و ده لاقه یه که ملت نا که همیشه هممین لامپاکه لی دادنا، به ده دست و په نجه یه کی له رزوه وه شووشه لی لامپاکهت لبرد و فتیله کهت به رز کرده وه و چه رکه کهت داگیرساند و فتیله تیر نه ته که سووکی گری گرت و ژور و هه یوانه که پرشنگیکی دیکه لی تی کهوت، ده تو بیست له ده رگای هه موو ماله کان به دیت و چرا و قوتیله و فانوس و لامپا و مویان لی قهرز بکهیت، هه ره موویان له ماله که لی خوتدا داگیرسینی تا که مه کی ناو ژوروه که و هه یوانه که و دلت رووناک بیتته وه، چه جمانت له بهر برا، بی ئوقره جیت به خوت نه ده گرت، تاریکه... تاریکه... تاریکه... هیشتا مابووی کون و قوژینی نه و ماله روژینی تی برژی، کوا باق و بریقی مانگ و نه سستیره کان؟ چهزت ده کرد ماله کهت بی به چراخان یان بکه ویتته نه و دیوی هه وره کان، له ویدا که مانگ و نه سستیره کان روژن له پانتایی ناسمانیکی پیرزه بی مه له ده کن، نه گه ره که هه ده لیتی نغرو بووه، له هه مووانیش نغروتر ماله که لی تو، کهس له ده رگا نادا؟ نه وه چییه...؟ نه کهس دئی... نه کهس ده روا... نا هیهج شتیک له م گه ره که روو نادات، ته کانیکت دا وهک نه وهی که و تیبته بن بهر دیک، ده تو بیست خوت له و ترسه وه لادهی، توژتیک خوت غافل بکهی، پرشنگی چرا و لامپاکه نه و چراخانهی سه ره مزاری غه وسی گیلانی بی هینایه وه، نه و روژهی خوت و هممین له ژیر رونا هییه کی چا و نو قیتدا به ده وری مه زاره که دا ده خولانه وه... نا... غه وسی گیلانی هممین به سه لامه تی بیتته وه، خودا هاوار شه و راده شکی و نه و مال میراته نه هاته وه، شیتتانه، به ربینایی لیل، چاویتکت به حه وشه که دا گتیرایه وه... هه ره ده توت هه موو شتیک له گه ل تو دا چا و پیتی «هممین» ه،

بگره پیلاره قوراوییه کانی بهر بهرمیلی ناوه که ش، کهر و مانگا و مریشکه کانیش، دوینی شه و چهنده جوان، هممین، چند که له موویه کی له کلکی نیره که ره که بری و، وهک که زی و بسکی شازنیک به ژنیتته وه و ردورد داوه کانی هونیه وه و به ده مییه وه چه لاوکیکی برینداری ده چری، چی خه م و که سه ری مینه و کچ و ژنه دلسارده کانی نیو شاخ و کیو و ده شته کان هه ن له قورگییه وه، به ده م قولپی نه و لاوکه پر چه سه ره ته وه ده ته قینه وه، شهرم و ترس و دوو دلی، زولمی پیاهه سمیل بابره کان، پیوانی تفهنگ به ده دست، توژن له ژیره وه ده تروانی و بزه لی گالته له لیوانت ده باری، پاشان ورد و باریک هه ره وهک بلتی سیحر بگریته وه له کونه کانی پیلاره که تی هه لکتیسا و پیتی وتیت:

«دهی بیگره دهی... چهز ده که ی پیتی بره حه ج»

به و قسه یه بزه کهت بوو به قریوه، قریوه ی نیرینه یه که چاک ده زانی، هه ره به سه لیه که، که نه گه ر ژتیک میترده که ی خوش نه وی؛ له کلکی نیره که ره قه یسانی پیلاره و کانی بو نا هونیتته وه، مه گه ر قریوه ی جاروبارت، لاوکی شهرمانه و برینداری هممینی یان سه دا و چریکه ی پر له خروشانی خوت مالیکی وا ناوه دان بکاته وه، یان بو ره ی مانگا، زهرینی کت و پری نیره که ره کهت، گاره گاری مریشک و جووکه ی جووجه له تووک لی نه هاتوه کان، قوقه ی که له شتیر... دنا وه کی دیکه... هیچی تر نییه... مالیکی که هیشتا ده رگای حه وشه که ی ته نه که یه و هی ناوده ست و گه ره ماوه که ش که چه گوینی، سه ربانیش سکی داداوه و ها هه نووکه ها توژتیک دیکه داته پی، دلوه ی ده یه ها زستانی به به فر و باران هه ره موو کاریته و شه قلله و رایه ل و چه سیره دارزیوه کانی ره نگ ریژ کرده وه، بنمیچیک غه رقی په له ی رهش و بوو و زه ردباو، جار ناجاریک به تو په ل گله بانه که داده که وی، جاروباریش... هه ره به ریکه وت بهر ته پللی سه ره روو تاوه کهت ده که وی و داده چله کیتی، گه ر کلاو و جامانه کهت له سه ربینی، که سیک نازانی قه ف و لوولی نه و بسک و که زییه پرده هی کابرایه کی سه ره روو تاوه بی، که زییه کانت له و قزه ی پشتی سه رت و سه ره دوو گوئی وردیله کانت هیشتوتته وه، زور جارن بی ناگا له خوت بسکیتک ده که ی به هه لقه ی په نجه ی شایه قمانه ت، به ده سستی چه پیش گه مه به گونت ده که ی که بی شهرم له به رده م هه مینیدا ناوگه لت لی بلاو ده که بته وه و وهک هیشوویه کی گران هه ر دوو هیلکه ی گونت له ناو ده ری پی سپییه که شوو ده بنه وه، نه گه ر میوانیکی خو بی یان غه بره له وی بی، هممین لیتت په ست ده بی:

«بایز... سهرت بخوا... بهس ئەوەندە هەلبێشێوه!»

«لۆ... گونی خۆم نبییه... ئەمن دەزانم کە لە دارەتی دنیایێ هەر ئەو تۆزە گونەم هەبە و کەیفم پیتی دێ...!»

«جا خۆ لیت نافرێ؟»

«ئەمن دەزانم ئەتوو حەسوودیت بەمن دێ...!»

«دەک دارزێم... ئەگەر حەسوودیت پێ ببەم»

«توخمە کەتان وایه... مەگەر کچی دایکە حەوا نەبن... بەرۆژ رقتان لیبیەتی و بەشەویش هەرەکی فەرخی پشیلە دەست بەپشتی ملیدا دین و گوشتی دەخەنە بەردەم.»

«کابرا حەیات هەبێ... میوان دانیشتییه»

«جا شەرمی دەوی... ئەوانیش هەم گونیا هەیه و هەم هەرامه»

«هەر وس بەو بەردیکی لەسەر دابنێ... لە کەنە خۆ پیاوی تەریقهتی.»

«جا هەقم گۆتیبیە... ناوەللا ئەمن پرسیارەکی لە توو دەکەم... ئەگەر ئەو تۆزە زیاده گۆشتەمان نەمینی... ژنان چ حورمەتیکمان دەگرن؟ چتان گۆت جەماعەت؟ بەقورئان کە ئادەم و حەوا کەوتنە سەر ئەو عارده هیچە... ئەگەر ئەو زیاده گۆشتە نەبووایه، حەوا ئەوەندە ماندی و شەقی بەدوووی "ئادەم" دا نەدەگەرا...!»

میوانەکان دەتریقانەوه... چەندەها جار لەبەر چاوی ژن و پیاوانی دەر و دراوسێ هەر بو هەوس و مەزاق وەک کەلەشێر بەسەر هەمینیدا دەتسیت.....

جار ناجاریش تۆپەلە خۆلە کە دەکەوتە سەر سفره و خوان و قاپی هەرشته و ترخینه و نسکینه و پیرخەنیلە و شلەساوار، تۆ قەت بیز لەو گلە ناکەیتەوه... دەلبی:

«خاک و خۆل پاکه... بنیادەم خۆی لە خاک خولقاوه و کە دەشمڕی دەبیتەوه بەخۆل، ئەوێ بیز لە خۆل بکاتەوه، بیز لە خۆیشی دەکاتەوه»، ئەو جارانی بەر هەمین دەکەوی، پادەچەنێ و شەیتان و خانووی گل بەنەفرەت دەکا و دەلبی:

«ئەدی... ئەو ژنانە بەنینۆکی من نابن لەناو کۆشک و تەلاران دەژین... کەچی ئەمنیش لەو کۆلیتە سەگەمی مردم و رزامهوه»

تۆ دەزانی ئەوێان قسە دێ نبییه و دەردی زەمانەیه، بۆیه هەردوو قاچی لێ پادەکیشی و بەتەوسهوه دەلبی:

«کێ زۆری لێ کردی؟»

دلت نەدەهات بلبێ:

«کێ زۆری لێ کردی بەدووم بکەوی؟»

«ئەدی ژنی بیسکە پیاوان هەر رنج بەخەساره»

«هەمین خودا دەتگرێ، ئەمن بیسکە پیاو نیم، رۆژ تا ئیوارێ لەو دەشتە چۆل و سارده بەفر و باران لێم دەدا، سەدان ئیواره بەدلساردی دیمهوه و رەشۆلە کەم پێ ناگیڕی... دواپیش لە بەردەم دوکانە کە سەلیوه وەک سەگ وەرده کەوم و قەشەمە ریم پێ دەکا، کچە تیم ئەو کاتەتی حەزت لە من کرد... وەک هەنووکە بووم...؟»

«نەخێر... لاسەشۆر و نەبووی، بەس ئەوەش نان پەیدا کردن نبییه»

«بەم تەمەنەوه چیم پێ دەکرێ... ناتوانم وەک جارانی فەرده گەنم بخەمە سەر شانم و غار بدم...!»

مشکیک بەبەردەمتا جرتەتی کرد و چاوتروکانیک و بزر بوو، ماله کە بۆتە هیلانەتی مشک و مار، شەوانە هەردووکتان گوی بۆ زبەهزیق و تەراتینی مشکان هەلدهخەن، هەمین لیبیان دەترسێ و قیزبان لێ دەکاتەوه، هەر کە بیانینی تاکە کلاشیکێ تۆیان تی دەگرێ، تۆ توورە دەبی و هەموو جار بەلاقرتیوه پیتی دەلبی:

«گەر خودا ئەو هەموو کونەتی لە ئافرەت نەکردبایه، ئاواهی لەو مشکە حیزه نەدەترسان»، هەموو بەیانیبەک کە لە خەو هەلدهستی بەکشەق رووه و تەلەتی مشکەکان مل دەنێ، چەندە دلی خۆش دەبی کە تەلە کە مشکینکی دیکە گرتووه، دەبیا و لەسەر گووفە کە فرتی دەدا، دەیکا بەهەرا و گەرەک لە خۆی کۆ دەکاتەوه، ئەم دەلبی:

«ئەم حەیانە لەعنە تیبیانە یان لە زەوی هەلدهتۆقین یان هەر شەوه بیچووێهەک فرێ دەدەن، ئەوەندە بە ماله فەقیران فیرن، ئەوەندە توخنی خواپیداوهکان ناکهون، ئەوان هەموو شتیکیان تەقەتە و هی مەش لە گۆرتیبه...»

ناخر زەوی ژوورەکان و گەنجینه و کادین و ناندین و بگره حەوشە کەش هەر هەمووی قۆرت و چال و چەوتیل و کۆندێر و تونیلی تەسک و تروسک بوون، کاتی خۆی، سالانیک لەمەوبەر هەر ئیرە ساکە دەشتیک بوو کە هەر خۆت لەگەڵ دەیهەا کۆنە جووتیاری هەلەتە و دەرکراوی گوندەکان کردتان بەبیستانی گندۆره و تەرۆزی، هەنووکەش سال نبییه چەندین دووپشک لەناو ماله کەدا نەکوژی، هەمیشە لەوه دەترسن لە شیرین خەودا دووپشکیکی

زەرد بەیەکیکتانەوه بدا و بیکوژی، چەندین جار تا هەنووکە ماری درێژ و ئەستوورت دیوێ سێ قەف و چوار قەف خۆی لە کاریتە و شەقلەکان ئالاندوو و بەدوو چاوی ئادەمیانە لە هەمین پاماوێ ئەو وەختە لە شیرین خەودا بوو و پرخاندوو بەتەن، ویستتووتە مەرگە بکوژی و بێ ئەوێ هەمین لەو خەوێ خۆشە و ئەگا بێنی، بێ ئۆقرە و شپرزە و دوژمنکارانە، هەردووکتان لە یەکدی رادەمان، چەندین جار ئەو رەشە مەرگت کوشتوو... دەرت کردوو... کەچی هەموو هاوینان دیتەوه، دەترسای ئەو مەرگە یەکیک بێ لەو مەرگە کە عاشقی ژنە زۆر جوان و سپیکەلەکان دەبن و واز ناهێن، حەز دەکەن بچنە ناو باخەلیان و سەر بخەنە مابەینی هەردوو مەمکان... بۆ نا؟ هەر مار بوو «حەوا» ی فریودا، ئادەمیش فریوی حەوا ی خوارد و لە بەهەشت دەرکرا، کە دەترانی دەریبەگە ی تا ئەژنۆیان هەلکشاو، لە ترسی نیگا حەرام و ئادەمیانە مەرگە زۆر بەهێواشی دەستت دەبرد بۆ نیفۆگە ی تا دایبۆشیتەوه، وەک هەنووکە بێ ئۆقرە و زەندەق چوو دەبووت بە پاسەوانی ژنیکی خەوتوو... ژنیکی ماندوو کە هەمیشە بە دەم خەوێ خەونی بەکوژرانی خۆیەوه دەدی و رادەچەنی، پەلی دەکوتا، پێلوی دەفری، بە دەم و پێتەوه دەخکا و هەناسە ی لە خۆی دەبری، چەند حەز دەکە ی ئەمشەو گەر هاتەوه پێی بلێی:

«هەمین... چیدیگە مەرۆ دەری، ئەتوو هیلاک بووی، بنوو... قەت بەخەبەر مەیه... ئەمن تا ئەبەد بەدیارتەوه دادەنیشم و... نانووم...!»

لە دیوارەکان ورد دەبیتهوه، باراناو چەندین پەلە و ماک و دیهەنی سەیر و عەنتیکەیان رەسم کردوو، سنوور و هیلەکان بەچەشنیک تیکەل بوون کە نەتوانیت نەخشە و رەسمەکان لیکدی جیا بکەیتەوه، وەک تیکەلبوون و ئالۆزی دونیاکە ی تۆ، دیوارەکان و پشتی هەردوو دەستت تا دێ گەرتر دەبن، گەری سەرما و شەختە و با، چ شتیکی ماوه لە دونیای تۆدا گەر و گول نەبووی، پیر و پەرپووت و هەلاھەلا، زەر و لەت و پەت، زامار و... شەقار شەقار، کەرگەش تا دێ پیر و لەرتر دەبێ، بێ ئاوەزە... دنا چۆن کت و پر دەزەری و هەزاران رەشۆلە دەتۆقینێ، ئەوەندە کەرە نازانی کە تۆ لە تاو برسێتە ی دەستەکانت لە گوربەگە توند دەکەیت و پتر خۆت لە قۆرتەکە دەخزینێ و مت دەبیت و جوولە ناکەیت، شان و شەپیلکت دەکەوی ئەوەندە دیوکی تۆرەکە بەسەر دیوێ راکراوەکە یدا هەلبەدی، هەزاران رەشۆلە ی لەعەتیش وەک ئەوێ شەیتان هەلیانفرینێ فرتە ی بۆ دەکەن و لەو بەرزایی ئاسمانەوه جیقنە بەسەر تۆدا دەبارین، سەرما و باران دەیانبات، لەو حەلەدا تۆ خەون بەئاگردانیکی پر لە پەنگر و کەندووی پرەوه دەبینیت،

توندتر هەر دە پەنجەت بەسەر گوربەگەوه دەقرسینیت، چاو ناتروکینێ، ئا لەو ساتەدا کە نێرەکەرەکە برسی دەبێ و سەرما ماسولکەکانی دەخاتە سەر لەرزە لەرز و گرزبوون، سەر بۆ ئاسمانی هەوران بار هەلدەبری و پر بەئاسمان، پر بەو ساکە دەشتە چۆلە، پر بەقورگی دەزەری، زەربین و بەس... ئەو زەربینە کت و پرە لە خەیاڵ و خەون و ختووورە دادەبری و... پتر ریشۆلەکان تەرە دەکا، لەو ئاقارە ی خۆت تیا مەلاس داوه دوور دەکەونەوه و لە نیو پووش و پەلاش و زەویبە کیتراو و بەیارەکاندا دەنیشنەوه، وەلی ناهەقی نیبە بزەری، تۆ زولمی لێ دەکە ی، دەیهینێ و دەبێ ی، تۆری پراویری ریشۆلە ی لێ بار دەکە ی، باراش، هی خۆت و هەر هەموو دەر و دراوسێ، داری قەلاشکەر، فەردە رەژوو، کە هیچیشی لێ بار ناکە ی، تۆزیک ماندوو بیت، بەبازیک خۆت هەلدەدەیتە سەر پشتی و خەریگە هەر چوار پەلی باریکی لە ژێرتا بشکین... کەچی کە ماکەریک دەبینێ و هەوێ پەربین دەیگرێ و چاوانی پێ سوور دەکا و دەزەری، تۆ بە کامە ی گۆپالەکەت لە لمووزی دەدەیت و کیری رەپی پێ سست دەکەیتەوه و نیوێ زەری دەکە ی، یەکیک و لە تۆ بکا چ دەکە ی؟ دەتەوی ئەو شەهوەتە نەرژینێ و لە خوتینیدا بمینێ... ناتەوی هیز و برستی لە بەر بیری و ئەوەندە ی دیکە لاواز بێ و هەر چوار پەلی بشکین، ئالیکی کەمە و بەرگە ناگری، کێ دەلی وایە... ها؟ خۆ تۆش ئالیکت باش نیبە و هەمین خۆی شل بکا زوو زوو دەپەری، چاکە... نێرەکەرەکەت بپەری باشتریان نەپەری؟ تۆ... هەر خۆت... نەپەریت خۆلکی راوت هەیه...؟ ئەو شەوانە ی گری شەهوەتیک لە دەمارەکانتا خوتیت دەسووتینێ و کەفی پێ دەکات، هەمین لیت لالووت بێ و خۆی شل نەکات سێ رۆژان مەر و مۆچ قسە ی لەگەل ناکە ی، لەوه دەترسیت ئەم نێرەکەرە ی تۆ جارێک بپەری و دەم بەیەک دادا و بمری... ئەوسا پارە لە کوێ بێنی کەریکی دیکە بکریت؟ سەیریکت کرد، لە خواردنی کا و جۆکە ببۆوه... گواپە هەر پیر و پێغەمبەرێک حەیانیکە ی هەبووه... ئاخۆ دەبێ گۆلکی عوزیر پێغەمبەر چی بووی؟ دەنیو پێغەمبەرانی شەژار و نەدارا هەبوون، عیسا دارتاش و مووسا شوان و داود ئاسنگەر و سەروری عالی شوانی کاروانچی و تاوی شوان بووه، گواپە سلیمان پێغەمبەریش سەرداری پەلەوهر و فرندە ی هەموو ئاسمانان بووه، ئاخ گەر موعجیزە ی سلیمان پێغەمبەر ت دەبوو، بەهاواریک چی پەلەوهر و فرندە ی ئاسمانان هەن بانگت دەکردن و وات دەکرد بێنە سەر شانەکانت و قەفەز و تۆرەکانت لێ پر دەکردن...

خەیاڵت دوور فری و زوو هاتەوه، لامپای ژووورەکە کەوتبووه سەر پرتەپرت، تۆ بلێی نەوتەکە ئاوی تیکەل بووی؟ بێ هووده هەردوو ژووورەکە گەرایت، گەنجینە، کادین،

هممو کون و قوژبنیک، بگره پردهی ناودهسته که شت وه لادا، گوتنییه کی زهد و نیمچه رزیو، سهرده میکی زووی بیر هینایتیه وه، ئەو وه ختهی باش هممالی بازار بووی، ئەوسا هه ره تی خۆت بوو، که چی هه زوو له ترسی باوک و براکانی هه مین خۆت له «سایلو» که شارده وه و کهس نه زانم لۆرییه کانت بار ده کرد، له کۆلیته که ش نزیک که وتیه وه، ویستت مریشکه کان داکهیت، به لّام ئەمه یان کاری هه مین بوو، هاتیه وه بن هه یوانه که و حه په ساو له کۆلیته که رامای، ئەم به یانییه چیت لی قه وما بوو؟ ده توت یه که مجاره هه مین ده بینی... وهک سه ده ها به یانی دیکه پیتی وتیت:

«بزانه مریشکه کان چهند هیلکه یان کردییه؟ ده ریان بینه و با دووانی له رووندا بقرچینه وه.»

له بهرده می کۆلیته که کرۆشکه ت کرد و دهستی راسته ت بو ناو کۆلیته که درێژ کرد، یه کییک له مریشکه کان هه لفری و دهستت بهر هیلکه یه ک کهوت، تاویک دهستت گپرا و دوو هیلکه ی دیکه ت دۆزییه وه، هه مین له تهک کولانه ی مریشکه کاندان کا و جۆی بو مانگا که تیکه ل ده کرد، لهو حه له دا تو سهریشت برده بوو ناو کولانه ی مریشکه کان، ئەم هاواری لی کردیت:

«ئوه ئه توو چ ده که ی؟»

بوئی سارده وه بووی ربقنه گپتری کردیت و گله بیت لی کرد که بوچی وا زوو چرا که ی کورژاندۆته وه، ناو کولانه که زۆر تاریکه، ئەمیش به قه هریکه وه سکالای ئه وه ی کرد که نه وتیکی ئه وه نده زۆرتان نییه تا شهو و رۆژ چرا داگیرسیتی...

تۆش به سه رسامیییه وه سهرت ده رهینا و بو ساته وه ختیکی تیی رامای، لهو راده مای، به لّام خه یالت له شوینیکی دیکه میوان بوو، هاواری لی کردی:

«برۆ ئه ولا...»

وتت: «باشتر وه ره خۆت بگره ی... با وهک ئەو رۆژه به ده ستمه وه نه شکین... ماوه یه که وهک ئاره ق خۆره کان دهست و په نجه م ده له رزن...»

گران راست بوویه وه، به خفه ته وه له هه مینی رامای، پرووه و لای مانگا که خزیت و زۆر به نه رمی دهستت خسته سهر پستی، وهک قه سابیک که دهست به سه ریشته ی بیتی تا بزانی گهر سهری بری چهند کیلو گوشت ده گرتیه وه، دوو سی جار له سه ر ملییه وه و به سه ر برپه ی پستی و تا سه ر هه ردوو که فه لی دهستت هینا و برد، له که فه له وه بو خوارتر تا

هه ردوو لا رانی، پشتی رانی و تا هه ردوو گوانه کانی نه وه ستایت که پرپوون له شیر، سه ری گوانه زه رده باوه کانت به سه ری په نجه کانت ده گرت و ده تخوراندن، هه لته ده گلۆفین، تاویکی خۆش که مه ت به گوانی مانگا که کرد، به گوژشه ی چاویش له چاوه کانی هه مین رامای، ته نکه تاریکی به ره به ریان نه یده هیشته پرشنگی چاوه خه والوو، خهو تی شکاو، ماندووه کانی بیینی، لهو حه له دا جۆرکی پر له کا و جۆی له لمووزی مانگا که هه لکیشا و له پشت هه ردوو گوئییه کانییه وه هه ردوو جه مسه ری په ته کانی به یه که وه گری دا، دیسانه وه چاوتان لیکی کهوت، تۆش به شه هوه ته وه و نیهاد پیسانه دهستت له گوان و بن سکی مانگا که ده خشانده زه رده یه ک له سه ر لیوانت نیشت، هه مینیش به ترس و شه رمه وه له چاوه زۆر گجکه و نه وسنه کانت رامای، خوینیکی گهش، خوینیکی ژنیکی زۆر شه رمی ده شته کی، په رپییه سه ر هه ردوو کولمه چلکنه کانی، بی ناگا له خۆت، خنکا و له ناو چاوانی هه میندا، ئاسووده و ئارام گوانه کانت ده شتلا، تا ده هات سه ره نجه کانت گهرمتر ده بوون، چهند دلۆیه شیریکی خهست و گهرم ناو له پیمان ته ر کردیت، مانگا که پشتا و پشت ره وییه وه، به هه ر چوار په لان قور و چلپاوی هه وشه که ی شتلا، سه ر مهست و کاس و بی ناگا له خۆت گوانه نه رمه کانی تازار دابوون... خاو... خاو تر به شه رمه وه دهستت شل کرد، تا ئەو حه له ش له هه مین رامابووی، نهک به گوژشه ی چاو، ئەمجاره یان که ته که شیره کان رزانه نیو له پت پر به هه ردوو چاوان سه بری چاوه به له که کانی هه مینت ده کرد، ئەویش ژنه کرمانجیکی رامای و له نیوان ئاره زوویه کی کوژراو و به یانییه کی ماندوودا... سه ری داگرت و نه بویترا چیدیکه پروانیته چاوه نه وسنه کانت که خوینیان تی زابوو، له ترسانا له تو و له مانگا که دوور کهوته وه، بهم به یانییه واده ی چ نهوس و هه وه سیکه؟ کهوته سه ر چیچکان و له به رده م کۆلیتی مریشکه کان هه لته روشکا، مانگا که ش له سه رخۆ کا و جۆکه ی ده کرماند و کاویژی ده کرد... کاویژیک خاو و کوشنده، کوشنده تر له چاوه روانی گهرمی تو بو هه مین، کاویژیکی سارد و نه رم و له سه رخۆ، خرمه ی جۆ به ئاسته م ده گه یشته گوئی هه ردوو کتان، مانگا که ئاوریکی ئاده میانه ی له تو دایه وه، له نیو ئەو ته نکه تاریکییه دا که مه یی بوو، بهم به یانییه زوه له ئاده م و حه وایه کی هیلاک و غه مگین ده چوون که هه ردوو تازه له به هه شت ده رکران، مانگا که ش هه ر لهو مانگایه ده چوو که ئاده م سه رده مانیکی زهوی پی کیلابی، هه ردوو چاوی مانگا که سوور هه لگه رابوون، وه لی له ژیر بارستایی ئەو ته نکه تاریکییه دا مه حال بوو ئەو سوورایییه بیینی، چاوه کانی تۆش سوور هه لگه رابوون، هه مین هه ردوو قۆلی کراس و کهوا ره شه که ی

لئى ھەلئىكردىبوو، دوو قۆلى ساف و سېپى و گۆشتن لى تەك ئەم كراس و كەوا رەشەدا؛ لەژىر تەمىكى تارىكى بەيانى زووى ئەم زستانەدا واى لئى كردىت دەست لى گوانەكانى بەر نەدەيت و ھەر يارىان پئى بىكەى، قەت لەو نەدەچوو ئەم زەندو مەچەكە سېپىيە بەر دەست و پەنجە بۆر و قەلەشتى و چلئىكناھى تۆو پەيوەست بن، ئەو دوو دەستانەى لى شىرىن خەویشدا ھەر گرژ و كوورن، لەم ھەلەدا خەيالت فرى بۆ ھەموو ئەو كات و شوپتەنەى شەوانى زستان و ھاوین و بەھار و پايز دەست لەملانى و ماچ و مووچ و راموسانى ھەردوكتانى ديوە، لەو قۆلە سېپىيانەى رامایت، خۆ تۆ ئەو بەكەمجارى نىيە ئەم قۆلانە دەبىنى، بەلام ئەو بەكەمجارە ھەستت كرد ھەموو شتىك لەو مالىەدا كۆن و پەرپووت و مردووە، بئى تام و بۆن و بەرامە، سارد و سەر، تەنھا شتىك كە تازە و خۆشەويست و گەرم و بەلەزەت و زىندوو بئى ھەردوو دەستى... باسكى... ھەردوو قۆلى ھەمىن، ئەم دوو قۆلە گەلئى جوانانە چەندە بەم مالىە پەرپووتە ئاشنان... ئەو نەدەش ئاشنان... چ دەكەن لىرە؟ چەندە غەرىب و سەير و لايدەن، ئەم باسكە ناسكانە، ئەو دەست و پەنجانەى ھەنگوینى سۆزبان لئى دەتكتى ھى ئەو نەن مانگا بدۆش و كا و جۆلە بەردەم لمووزى نىرەكەرەكەت رۆكەن، كۆترەكانت دان بەن و تەپالە و تەرسەقول و قشپەلەكانى ئەو دەشت و دەرە ھەلئىگرنەو و بۆ زستان لە چالئىان بئى و، باراش لئى بكا... بەتەنەكە و پەقرەج لە مالان ئاو بئىنئى و ديوارە داپزاوەكان سواغ بداتەو، لەولاوەش خزمەتى ژنە ئاغا و چەلەبى و بەگزاو و ئەفەندىبەكانى شار بكات، ئەو ژنانەى بەقولە پئى ھەمىن نابن، سى سال پترە ھەر ئەم باسكانە دواى رۆژانى سارد و گەرم، رۆژانى مەبىنەتى و ئارەق رشتن، شەوانە دەبوونە شوورە و سەريان و سىبەر، ھەزاران جار بەم دوو باسكە لە ئامىزى كردوويت، ئامىزى نەرم و گەرم و شىرىن و بۆنخۆش، ئامىزىك كە بۆنى مەخەك و قەرەنقول سەرمەستىيان دەكردىت، دەيانبردىتەو رۆژانىكى زوو، سەردەمىكى دوور و دىرىن، تەماوى وەك خەون، ھەر ئەم دوو دەستە پىر لە مېھرە بەو سەرى پەنجانە فرمىسكى پەنھانى تۆيان سىرپووتەو، فرمىسكى پىباوئىك كە تا ماوہ ناتوانئى بچىتەو گوندەكەى خۆيان، بەھەشتى دۆراو، كەچى نازانى چۆن لەو پىرە شارەدا بئى و... خۆى بشارىتەو... چى بكا تا خوينى رۆزوى ھەمىن نەبىنئى؟ بۆ تا ھەنووكە فەرامۆشيان كردوون؟ تا كەى وا دەبئى؟ چ مردەنىيەك بوو ئەو ترس و تۆقىنە ئەبەدىيە؟ گەر وا نەبووايە ئەو دەستانە قەت ھى ئەو نەبوون كراس و فانىلە و رانك و چۆغە و چاكەت و پانتول و دەرپئى خوا پىداوہەكان بشۆن...؟

ھەر ئەم بەيانىيە بوو... دە دوانزە سەعات يان يەك سەدە لەمەوبەر بوو ھەمىنى كەلەكەويت لە بەردەم ئەم كۆلىتەداھەلئىتروشا بوو؟ خۆى بەلەيكەدا لار كردەو، قۆلى سېپى و رووتى لە كونى كۆلىتەكەو بردە ژوورئى، زاركى كۆلىت ئەو نەندە فراوان بوو كە دوو مرىشك و پىكرا دەچوونە ژوورئى، كۆلىتەكە چەند خشت و بەرد و دارپكى كەلەكەكراو بوون، رايەلئى سەربانەكەى چەند شىشىكى ژەنگار و تەنەكەيەكى پان بوو، كە خۆى پتر لار كردەو بەسەر قاچى چەپدا، ھەموو قورسايى خۆى داگرته سەر پەنجەكانى پئى، پترىش خۆى نەوى كرد، بسكى چەپى لە قور و لىتاوى بەردەمى كۆلىتەكە خشى، بسكى ماش و برنجى شاراوہى ژىر خەنەى سەنى، بەقەدەرايى دوو پەنجە قوراوى بوون، خەنەكەش ھى ژنەكەى سمايل بەگ بوو، ئەو رۆژەى كە لە ھەندەرانەو بەيەكى تازەى بۆ ھات نىو كىسەى مابوو، بەھەمىنى بەخشى، بۆنىكى سارد و ناخۆشى جىقنەى مرىشكەكان گىژى كرد، گران و بىزەوہر وەك بۆنى ماسى تازە لەئاو دەرھاتوو، ئەم بەو بۆنە راھاتبوو، ھىدى ھىدى دەستى راستى بردە ژوورئى و بەشىنەبى لە كا و جىقنەى تەر و وشكەوہبووہەكان دەكوتا... زىاتر بەتەنەشستدا لار بۆو، تا بنەبانئى دەستى رەپىش كرد، بەدوايدا باسكى، باسكى سېپى دەنىو تارىكى كۆلىتەكەدا بزر بوو، پتر خۆى نەوى كرد و قۆل و باسكى چەپى رىك كرد بەئەستونگ و ناو لەپى خستە سەر زوويە قوراويەكە، لەژىر كراسە رەشەكەوہ كەفەلئى خى و پرى دەرپەرى، تۆش دەستت لە گوانەكان بەر نەدەدا، خۆت راست كردەو و لەژىر رانى مانگاگەوہ خزاندىت، سەرکەوتبىتەوہ تا لەسەر كەفەلئى ئاراميان گرت، ئان و سات لە كەفەلئى ھەمىن راماي، رووت... دامالرا و لە كراسى رەش، تەزويەكى گەرم بەنىو دەمارەكانتا مېروولەى كرد، ناو ھەناو و ھەردوو گورچىلەت گەرمتر داھاتن، ئەم بئى ئاگا لە تۆ، بەترسەوہ دەستى بەنىو كۆلىتەكەدا دەگىرا، دەترسا ھىلكەكان بشكىنئى، جگە لە كاى تەر و رىقنە دەستى بەر سى سەرکە پىياز كەوت، لەگەل دوو ھىلكە، دويئى شەو خۆى ئەو سەرکە پىيازەنەى لەناو كۆلىتەكە، بۆ راوگەى مرىشكەكان، دانابوو، تا پتر لئى ورد دەبووتەوہ زىاتر خوينى گەرمى ھەوہسىكى وا لەناكاو ھەموو دەمارەكانى ناو لە شتى خستە سەر مېروولە كردن و... ئىدى زانىت تۆزىكى دىكە خوينت كەف دەكا، ناو دەمت وشكى كرد، دەستى راستت لەسەر سمت و كەفەلئى مانگاگە لانەبرد، جۆگەلەى برپەرى پشتت ئارەقەى دەردا، بەترس و شەرمەوہ، بئى ئاگا لە خۆت، دەستت بۆ گوانەكانى درىژ كردەو، ھەمىن، ھىشتا، دەستى لەناو كۆلىتەكە دەگىرا و ھىلكەكانى دەژماردن، ھەر ھىلكەيەك و لە خۆشيانا تاس دەبىردەوہ، ھىلكەيەكى سېپى

و خړ... زهردهیهک نیشته سهر لیوی، شتیکی دیکه ی بیر هاته وه، نوکته یه کی تو...
 گرژیه وه... گرژینه وه بوو به پیکه نینتیکی خنکاو، ژماره ی هیلکه کان بوون به چوار...
 به کیکیانی خستبووه ناو له پی، له زه تیکی نه پنی لهو هیلکه لووس و خړانه ده دیت،
 له زه تیکی وا که شهرم له خو ی بکات و ته ربق بیته وه، به وه چاکه ناو کولیته که تاریکه و
 که س به هیلکه ی خړی ناو له پی و هه لگولفتنی نازانی، تو ش شل شل گوانی مانگاکه ت
 ده شیل، جار جاریش به په نجه ی گه وره و شایه تمانه ت نه رمی و گه رمی گوانه کانت سه ح
 ده کرده وه... هه لته دگولفت... مانگاکه ش کولتی له گیانی خو ش بوو، جوولته ی نه ده کرد،
 نه وه نده ی پی خو ش بوو که تاو تاو یک کلکی ره پ ده کرد، کت و پر نیره که ری له عنه تی
 زه ری، پر به حه وشه که و ناسمانی گه ره ک زه ری، زه ری نیک ماله که ی له گه ل بله ریته وه، ده ر
 و دراوسی پی له خه و راپه راندی، شه ی تان و نیره که ره که ی تو یان به له عنه ت کرد که هه موو
 به یان یانی زو له خه وی خو ش یان ده کا، هه ندی سوو کی خه ویان لی ده که وته وه، هه ندی کیان
 خه ویان لی ده زرا و گو یان بو هه موو که له شیره کانی گه ره ک شل ده کرد که له دوور و
 نزیکه وه و هلامی نه و زه ری نه کت و پر په یان ده اده وه، مریشکیکی هه ل نیشته وی سهر
 کولیته که به ره و لای تو و مانگاکه هه لفری و خو ی کی شیا به لموزیدا، مانگاکه ره وییه وه،
 مریشکه کانی دیکه به ناسمانی حه وشه که دا هه لفرین، په ریکی زور له مریشکه کان
 هه لوه ری و به و ناوه دا بلاو بوونه وه، نه رم نه رم ده که وتنه سهر عاری حه وشه که،
 حه وشه یه کی ته ر و قوروی، هه مین له ترسانا رچه نی و بستیک له زه وی به رز بووه،
 هیلکه که ی ناو له پی شکا و ناو یکی لینج و شله تین دهستی ته ر کرد، تو ش رچه نیت و له
 تاوی نه و زه ری نه له ناکاوه دا گوانی مانگاکه ت توند گو شی و په نجه کانت لی گیر کردن و
 پاشان خا و بووه، ناو له پت پر بوو له شیر، مانگاکه ش حه جمانی لی برا و له تاو گوانی
 گوشراوی تاو یک بو پیشه وه و تاو یک بو دواوه خزی، به هه ر چوار په لی قور و لیتاوه که ی
 ده شیل، چه موشانه سهری به رز کرده وه و له حه ژمه تانا پرماندی، تو ش ده ست پتر شل کرد
 و شیره سپیه که له په نجه کانت هه وه ده تکایه سهر زه وی، باز نه ی سپی نه و شیره چه وره
 دره نگ ده نیو قوراوه که ده تاویه وه، هه مین سارد و هیدی دهستی له کولانه ی مریشکه کان
 دره ینا و هه ر زو زه ری نه و سپینه و قه پیلکی شکا و به ده سستییه وه مه یین، بیزی لی
 ده کردن، تو ش ده ست له گوانه کانی به ردا، هه مین ناوری لی دایته وه، له مانگاکه نیک
 که وته وه، به تو وره یی سهری کردیت، وه ک کابراهی کی تاوانبار سهرت نه وی کرد، پارچه
 په ریکیک به ته نافی حه وشه که وه بوو، راپیکشیا و دهستی پی پاک کرده وه، بو نیکی سارد

که پتر له بو نی ساردی شه هوه ت بچی؛ لهو هیلکه شکاوه وه ده هات، بو نی ماسی سارد و
 هیلکه ی شکا و شه هوه ت زور له یه کدی ده چن، به شینه یی ناو له پی به شیر ته ر بووت به لا
 رانتدا هینا، نیره که ری له عنه تی له زه ری نه کوه ت، لهو خه یاله خو ش و په نه انه ی کردن،
 مانگاکه هینور نه بیژوه، مریشکه کانیش له ترسانا له گاره گار نه ده که وتن، تو خه مت به وه
 خوارد نازاری گوانی مانگاکه ت دابی، هه مین دلی لای نه و هیلکه شکاوه بوو، که مترین
 زبان قه هری ده داتی، دره نگ وه ختی شهرم له چاوانی تو و هه مین ره وییه وه، ترسیش له
 چاوی مانگا و مریشکه کان، تاکه خه لقه نده یه کی بی ناگا لهو ترس و شه رمه، دیزه بوو،
 هه مین له چاوانت راما، دوو چاوی چکولانه و زهره ک و زیندوو، پر له نیگای نه سره وت و
 تیژ که ده کرا هه ر نافرته تیک لهو نیگایانه بترسی و له به رده متا بشله ژی، نیگای
 پیاو یکی شه هوه ت باز نه ک ده رویشی کی خه لوه تکیش، دوو چاوی به قوللا چوو، دوو چاوی
 ده وره دراو به برژانگی هیشتا رهش و دریز کوله که که و تپوونه ژیر دوو نه برزی چر و لوول و
 تیکه ل، لوو تیکی قنج و که مپک په رفش، پتر له که پووی نافرته تیک به گزاره ده چوون نه ک
 هی پیاو یکی ماندوو، سهره... تو هه میشه له وهخت و شونی نابه جیدا هه وه ست هه یه،
 وات زانی هه نوو که یه، سهری که پووی سوور هه لگه رابوو، نه رمایی گو ی و هه ر دوو
 کولمی، سپینه ی چاوشی خوین سووری کرد بوون؛ خوینی شهرم، ترس یان شه هوه تیک ی
 ناوهخت، هات و لیت نیک که وته وه، قو یچه ی کراسه که تی داخسته وه، لهو ده ست و
 په نجه ماندووانه ی رامایت، تا قو یچه ی به رملتی داخسته وه و سنگه توو کنه که تی له
 سهرما و با شارده وه، شه وانه تا دره نگانی به و په نجه ماندووانه ی گه مه ی به توو کی ماش و
 برنجی سهر سینه ت ده کرد و تو ش خو ت بو شل ده کرد، هه میشه خه مت به وه ده خوارد چ
 به پیوه بیت و چ له راکشانی نیو جی و بالینگاندا بیت له ته ک هه مینی که له که ویتدا
 بستیک کورت دینا، هه مین زور ده خوری، ده نگ هه لده بری، پی دریزی و زمان دریزی
 ده کا... جا چی بکه ی؟ خو شت ده وی و لپی ده بووری، تو بلپی هی نه وه نه بی که له تو
 به خو هتر و که له گه تتره، با له خو ی هه لدا، شه و قه لای میردانه، شه وانه نه و مایینه ژنه،
 نه و له نده هوره له باوه شی پیاو یکی ورد و چکوله و بالا کولی وه ک تو دا جی ده بیته وه،
 که له گه ت و بالا نه سپینداری، شه وانه ده بی به چوله که و باوه شی تو ش ناسمانی کی
 به رفران و بی کوتایی، ده بووه نه نگوستیله یه ک ده چوه په نجه ت، ده سته سر پیکی
 نووشتاوه ی گیرفانت، وه ک دلوه شیر پیکی خه ست و مه ییو له سهر سهری په نجه یه کت
 ده وه ستا، ده بوو به کوتر و ده چوه بن باخه لی گه رم و توو کن و ناره قاویت، نه ویکی گو شتن

له بهردهستی تۆبه کی رهقه له و ربه له دهبو بهبو که شووشه یه کی چکۆلانه، که باسکت له ناو قه دیبه وه ده ئالاند وای ده زانی ده پیاوی ناقۆلا و نیره زه لام لیک دراون و تۆبان لی خولقاوه، شهوانه دهبوویت به شوژه سوارتیکی لیزان و... ئه ویش ماینیکی سپی بی زین و لغاو، ماینیک که بپرای بپری سواره که ی نه گلینی... سه رسم نه دا و نه پیه پینتی، پتر له چاوانی ورد دهبووینه وه... هیچ به یانییه ک ئاواهی به تاسوقه وه، به ترسه وه، به شه رمه وه لیکدی رانه ماون، زانیت هه وه سیکی په نهان وا ده نیو چاوانی، تو ده زانیت که ی نهو چاوانه نهوسن دهن، که ی بیزار و غه مگین، که ی به که یف و پرتومید، نه م به یانییه بو که ترسیکی نادیار و هه وه سیکی شه رمن لیکدی نزیک خستنه وه، پتر لیبی ورد بووینه وه، له ژیر ته نه که ته م و تاریکی به یانیدا له «مریم» یکی کلۆل ده جوو، «حه وا» یه کی تازه له به هه شت ده رکراو، هه یکه لیکدی ده گمه ن له مه ینه تی و زه بوونی و زیبایی، هه نوو که ش هه ر جیبی ته ماعه، هه رکئی سه یری بکا ده زانی نهو وه خته ی جحیل بووه چ ئاگریکی بی ئامانی له دلی کوپ و کالان کردۆته وه، چ ئاژاوه و به زم و هه رایه کی ناوه ته وه، جوانییه کی کۆن و دیرین و ساده، ساده تر له هه ر شتیک، و له رووخساریدا مه ییوه و هیشتا نه مردوو، نهو جوانییه ی سالانیک له دلی ئاغا و کوپخاکانی گونده دوور و نزیکه کان قیامه تیک خولقاندبوو، قوری بو خه لکی ده گرتنه وه، قاو و قیژ و شه ر و هه رای له نیو که لاه و باله خانه کاندایه ریا ده کرد، کاسه و که ولی ژنانی پر له ژه ره ده کرد، ژنانی له مپردان دل کریم ده کرد، ئاغازه کانی ش دوو چاری ده رده دل و دله راوکی ببوون، به قه ده عزرائیل له هه مینی ده ترسان، هه روه ختی هه مین وه ده ره ده که وت، چ له شین و چ له شایبان، چ بیری بووی و چ ئاوهینی سه رچه مان، پیاوان نهوسانه چاویان تی ده پری و وه لی حورمه ت گرانه... ده ست بزافتن و پلاره وایشتن سه د عه یب و عاره، به لام کوپ و کال خۆیان بو راگیر نه ده کرا، کوپگه لی گوندی وپ و کاس له نیو ئاوی و له ده شت و ده ران، له نیو هه ریز و په ریز و په نا جوخینان غه ریب و ویرانه مال ده سوورانه وه، سه پان و پاله و جوتیار و مسکین له مزگه وت و دیوه خانه ی ئاغا و سه کو ی به رمالان سه ریان له بن گوپی یه کدی دنا و به کو لی ته ریقییه وه... به دزییه وه لیکیان ده کرد و له هه مین ده وان... نه ورۆ له په ریزی دیتم، دوتنی له گه ل کچ و کالی گوندی له روخ چه می چه قه لان جلی ده شووش، گوایه ئاغا مرخی لی خوش کردییه، کوپه کانی ئاغاش پاریزی لی ده ستین، کارمازانه ئاور ده داته وه و ده روا... خوژگه م به وه ی سه عاتییک ده چیتسه باخه لی، رامووسانیک و پاشان مردن حه لاله، که س زات ناکات بو خوازیینی له ده رگای مالی بابی بدات...

وهسمانه خیل ده لی: سی کچان له قه بیری هه مینی ده ده م، ژنانی ئاوی هه ر هه موو لیبی دردننگن، پاش هه ر شایی و ره شه له کتیک هه ندی له مپرده کان سست و دلگران ده خزینه پال ژنه کانیان، هه مین چ هه مین... ده ک مالی چاوه کانییم به قور گرت... هه ر کتومت دوو ده که تری رهش میرین، نهو زه مانه کئی کوری کئی بوو؟ شا بسک و که زیبه کانی که به سه ر هه ردوو هه رمیبی باخی سولتان به گی ده هاتنه خوار موسلمانیان کافر ده کرد، شیخی «سه نعان» یان له دین وه ره گپرا، بالا به رزه که ی... نهو خوتنه گه شه ی سه ر کو لم و که پوو و نه رمایی گوپی که له گه ل قریژ و خو ل و تو ز و گه ردی زه مانه شه رپانه، نهو ره نگه سپییه ی لامل و به رگه ردنی، پیاو سه د دلی هه بوایه، شتاقیکی پی نه ده ما، هه مین... «هه مینی هه مری سه رکار»، سه رکاری باپیر ئاغا، باپیر ئاغای گوپال رهش، نهو ئاغایه ی که هیشتا هه مین پارچه له بوو سمیلی لی ده کرۆشت و به په نجه شهو و روژی هه ژمار ده کرد تا بستیکی دیکه بالا بکا و بی به هه ویی سی ژنان، خانم و گه وره و سه رداری هه مووان، قسه ی له سه ر قسان سوار بی، نهو سا ده بوو به هه مین خان، نه ک ژنی ره نجه درتیک مایه بووچ، ژنی ئاغای سیازده گوندان، که چی هه مینی که له که وه یت پشتی له ئاغا و باب و برابان کرد، سه رت له وه سووما چ زوو فریوت دا، چ زوو ده عه مه لت هینا؟ له شاییه که ی «که ریم مه یتهر» وه راز و نیازتان گوپییه وه، به یانییه کی زوو ته گبیرتان کرد، خۆت هاویشته کادینه که یان، له وساو به عه زه تی بچیتسه وه گونده که ی خۆتان، جاریکدی دیکه مه له له چه می چه قه لان بکه یت، وای له بوئی خوشی ناو کادینان، خوشی سه ر ئاخو و ناو ته ویله کان، ئاونگی رژیوی سه ر پووش و په لاش له به یانییه کی زوی به هاردا، ژوانی سه ر کانی و نیو په ریز و جوخینان، خو گه وزاندن و نهو گه وزاندن ده نیو قه رسیل و گوله گه نه کان، بیره ته ده بوو به چ هه لاله که له سه ر دابه ستنی ره شه له ک، پیت شک بی سی جاران له شایی ده ستت گوسی، سه ری په نجه کانی، پاشان غیره تت دا به رخۆت به په نجه ی گه وره ناو له پیت چال کرد، یه که مجار چاواوانی، پاش پلار و غه مزه، چاو داگرتن و برو هه لته کاندن، ناردنی چریکه ی حه یرانیک له نیوه شه ویکی هاویندا، بریسکه ی ئاوتنه له چاودان، وای له له زه ت و هیلاکی ئاره ق رشتنی پاش ره شه له ک، ناو له پی ئاره قاوی و لیکدی خزان، په نجه لیکدی گیرکردن، به نه نقه ست گوشینی سه ری په نجان، به دوو چاوی برسی له هه ردوو شه مامه ی باخه ل رامن، به نازه وه خو له نگاندن وه ختی هه موو شتیک له حه یبه تا سه ما ده کا، هه لده په ری و پی ده که نی، تریقه و حیلکه حیلک، دونیایه کی ساده و ساکار، ئالا و والا، ئاسمانیکی فراوان و شینتر له کوژه له،

خاکیکی بی کۆتا و میهره بان، به سهری په نجه ددهوان، لیکدی خزان و لیکدی لووس بوونی په نجه رهق و نهرمه کان، ئەو په نجه پاز و نیاز و گلهیی و حسرهت و ناخ و ئۆف و ماچیان ده گۆرپییه وه، له ژیر شهروال و کراسی سورمه وه پانتان له رانی یه کدی دهخشا، ئەوه ندهی نه ده ما دلێ شاییکه رانی نیو ههلقه ی ره شه له ک بیه ریتته ناو ده میان، هه ناسه برکی هه وه سی هه مووانی ده بزواند، هه لته ک و داته کی ئەو مه مکهانه ی سوخمه یان ده دری، ختووکه ی شیرین و ته زووی به تام، هه زیان ده کرد تا قیامهت دۆل و زورنا بکوتری و ئەوانیش هه لپه رن تا گۆشتیان له حه ژمه تانا وه ک لۆکه هه لده وه ری، تا ئیستقان و جومگه کانیا ن ئاره قه ده کهن و لیکدی ده ترازین، ئەو ساله به هاره که ی به به ره که ت بوو، هه ورا ن لیکدی ان ده خو ری، مه مکه ان کراسیا ن ده دری، پیره کان له بن دیواری که لاره شان شکا وه کانه وه چه ناگه یان ده خسته سهر که شکه ئەژنۆیان، به حه ژمه تیک ی جه رگه پوه په نجه کانیا ن له کامه ی گۆچانه کانیا ن گیر ده کرد، حه ژمه تی رۆژانی تافی لاوتی زوو به سه ر چوو، جحیله کان دار و حه یزه رانیا ن با ده دا و تیلایان لی خوار ده کرد، ته وقه و یه کدی ماچ کردن، له دووره وه سلاو کردن و چاو داگرتن و سمیل کرۆشتن، له سه ریا نانی ش نیگای پر له شه رم و حه یا به سه ر کوپ و کالانی گوندی داده بارین، هه له هه له ی پر له شه هوه تی شه رمانه له ده لاره وه ک کۆتر هه لده فرین، پیاوان به ده م زه رده خه نه یه کی هیلاکه وه گوئیان قولاغ ده کرد، ده بی ئەو هه له هه له به هی عه یشی بی، فاتم یان رابی... «با» له حه وشه کانه وه ده بهانی و سه ریا نه و سه ریا ن ده ییرد... حیلکه حیلکی دوا ی هه له هه له ی کچۆلان له گه ل فره فری بالی چۆله که بزێو و له عنه تیبه کان تیکه ل ده بوون، قریوه و تریقه ی زۆر ناسکی... زۆر شه رمی ئەوان دوور ده رۆی، تا نیو مه زرا و بیستان و پیده شت و چه می چه قه لان، هه ر گوله گه نمیک چۆن به شنه با و نهرمه باران ده شنیتته وه، له گه ل ئەو قریوانه ده شنانه وه، ده نگ و هه را و هاوار و قریوه و شاباش تیکه ل ده بوون و له سه ر ترۆیکی دره خته کان ده نیشتنه وه، به سه ر چارۆگه و ره فته و کراسی ناگر بارانی کچان و ژاندا هه لده وه رین، ته نها فیه ی زورنا و ده نگی ده هۆل ده یوانی هه موو ده نگ و چریه نزمه کان بکوژی و په رتیا ن بکا، تا ده هات هه لقه ی شایی ده کشا و به ریتر ده بوو، خو ر نه ییده خواست ئاوا بی، مانگ په له ی بوو هه لیب، تریفه ی شیرین وه ک می جیبی به نیترینه ی هه تاو له ق ده کرد، هه واش فینکی ده کرد، ئاره قه ی بن هه نگل و سه ر کولم و نیو مه مکه انیش ده بوونه وه چه ند دلۆپه شه ونمیک ی سارد، دارژانی ته نکه تاریکی سیحری پتری بی ده به خشین، جوړه تی په نهان جوژی ده سه ند، ئیتر هه موو که سیک، هه موو شتیکی پتر

ده خرۆشا، مانگ به به غاله ته وه و تاویک به میهره وه لیبی ده روانین... وه ک ئەوه ی ئەو گونده مه مکه تیک بی له ده ره وه ی ئەو خاکی مانگ تریفه ی خو ی تی ده هاویتی، مه مکه تیک بو ته نها شه و و رۆژتیک تاسه ی ئەوه یانه که هه موو خه م و دهد و شه ر و شه ره کانی سه ر گۆی زه وی ئافه رۆز بکه ن، ده با خو شی بو تاویک فیل له خه م بکا و له گوندی وه ده ری بنی، چرا و لامپا و فانووس و قوتیله کان یه که یه که هه لده کران، هه موو هاوار و قریشکه کان، چه پله لیدان، به توندی بی له زه وی کوتان... ته قانده وه ی گه روو به به سته و حه یران و لاوکان... هه ر هه مووی ترسه له هیرشی تۆزیک دیکه ی له شکر ی خه مان، فیه ی زورنا کوشتنی زریکه ی مه رگه، مه رگی ئازیزیک، زرمه ی ده هۆل خنکاندن ی هاواری هه موو ئەو پیاوانه یه که ئاغا به زیندویتی چاوان له چاله کانی ده نان، قریوه ی کچان و پیکه نینی گه رم و تریقه ی له پر ته قیوی کوپان ته نها... مه گه ر به ته نها ئەو ده مه تیکه ل بی... تاویکی دیکه مه گه ر له سه ریا نه کانه وه، له سه ر پتی چه م و جۆگه له کانه وه، له درزی که لاره کانه وه، له نیو په ریز و هه ریز و کادین و سه رئاخو ر و نیو ته ویله کاندان ئەو قریوه و بزانه له نیوه ی ریدا بگه نه یه کدی و زوو بمرن، هه نووکه هه له بی شه رمانه پیره کان دلۆپه فرمی سکیک به یادی جاران پرژیننه سه ر ریش و سمیلان، میتر مندالان قولانجیکی دیکه بالا بکه ن، باخه لی کچان پر تری، ژنه هیلاکه کان به حال هه وه سیا ن بجووتی، جوتیار و ره نجبه ر و شوان و گاوان و پاله کان... ئەوانه ی هه نووکه ده سته پیاون تۆزیک جحیل بینه وه، ده با ئەمشه و هه موو شتیکی مر دوو زیندوو بیتته وه، هه موو شتیکی خه وتوو وه ئاگا بیتته وه، بۆنی حیل و میخه ک و قه ره نفول... بۆنی قورسی ئاره قه ی پیاوان، شیرن لای ژنان... بۆنی ئاره قه ی ساردی ژنان، دلرفین له لای پیاوان به سه ر گونیدا پرژی، با بۆن پروات، تۆز و خو ل له سه ر که زی و بسکان بنیشی، تریفه پرژی، خو شنوودی بتکی، له شکر ی خه م راوه دوو بنی، سه رگۆی مه مکه ان پتر بته زن و بله رزن، ناوقه دی کچه باریکه کان وه ک شه نگه بی بله ریته وه، که فه لی ژنه قه له و گۆشتنه کان له گه ل هه ر له رزین و داته کینیک داته کن، چاوه ره ش و پر له کل و به له که کان پر غه مزه و به خومار تر بن، سه رلووت و کولمه ئاره قاییه کان ئالتر، زبانی نیو ده مه ته ره کان تاوی تال و تاویک شیرینتر، خرینگه ی باز نه کانی مه چه کان به ئاواز تر، حه مایل و پلپله و گواره و خه زیم پر بریسه که تر، بی به خلخال شل بن له به ر ره فته و رۆین، هه موو چریه یه ک نازیکه، هه موو عیشوویه ک گازه، به یانی هه ر هه مووی وه ک خه ونیکی شیرینی لی دی، دوو رۆژی تر نابات ده بی بووک بکه ویتته دوا ی قوونی ئەو مانگایانه ی ریخ به ر

دده نه وه و نهو که رانه ی ترسه قبول ده کهن، ئیتر عومری جوانی چهنده شویکه و تهواو، هیتی دهر ویش... نهو به زم و هه رایه هه هه موو دهبوو تو خوشی بکه یت... که لی دهبوو یته وه لای هه ندی شایه ریکی دهنگ زولال و لای هه ندیکی دیکه یان لوتی بوویت، سه پانیتی که په ربووت، هه وه ختی شایه گهرم بووایه ناغا و هومهری سه رکار و پیاوانی گوندی، ناغا و کویتخای گونده کانی دیکه ش، هه هه موو کوپ و کالی گوندی، چ گاوان و چ شوان، چ پاله و چ فه قیتی مزگه وتان، بو جوشدانی به زم و خوشکردنی شایه بانگیان ده کردی، نه توو نه له غارغارانیتی سواران به شدار به و نه نیشانه بشکینه... له توومان ناوی شهش ته غار گهنم بدوور یته وه و پشت راست نه که یته وه، برا... مه یه مزگه وت و... بو مردوو انیشمان گوپ هه لمه که نه، له هیچ هه ره وه زیبه که به شدار مه به، از له بانگوش بیته، هه ره نه وه نده مان له توو ده وی ده ست له بن گویت بنی و تیتی بچریکینه، چی مه ل و ناژله لی نهو ناقاره هه ن، چی زینده وه ری سه ره نه رز و بن نه رز هه ن گویتیان بو نهو چریکه به ت شل ده کرد، خو بان باده دا و خو بان پاده ژهنده، نه که هه ره مه لا و ناغا و پیاوماقوولانی گوندی، بگره منالانیش ده ستیان له زرمه زلی هه لده گرت و له به رده رکی دیوه خانج گرد دهبوونه وه، به خشکه یی له سه ره سه کوکان، قالد رمه کان، به ره به روچکه و نیو هه یوان و هه وشه کان هه لده تروشکان، په ح له وه دهنگه زولال و که رخ و دلرفینه، که به لاکوکی یان هه یرانیتیک تیت ده چریکاند، گوندت ده خسته سه ره سه ما و ناخ و داخ، مه ره و مالات و ره شه ولاغه کانیش به و چریکه و سه دایه تاویک و ده سه ره وتن، هیتور دهبوونه وه، شیریکتی پتر ده رژیایه نیو گوانه کان، پیاوه هه ره دلرفه کان ناسک دهبوونه وه، بگره باپیر ناغای گوپال ره شیش و بقاری خو ی بیس ده چوو و له هه ژمه ت و له تاوان سه روکه لله ی که وتووی له ژیر شه ده و هه وریدا باده دا، له ره له ره و جولانه ی گولینگوکه کانی شه ده و هه ورپییه که ی له هی پیاویکی عاشق ده چوو نه که ناغایه کی به زه ربوزه نگ، ده ماره گرژه کانی نیوچاوان و لاشه ویلاگی خاوبیوونه وه، خوش خوش هه ناسه ی ده دا، هه زی ده کرد، دیوه خانه چول بی و بگری، نهو که ره ته له گوندی دهنگی دایه وه که مه لا زوری بو هاتوو و که شیده ی لی فری داوه و سه ری لی روت کردوو، ژنان له دووره وه گویتیان هه لده خست، نهو چریکه یه له گویتیان وه ده رژیایه ناو روح، له په ری دلای ده دان، سوژیکی بز و مردوو له لایان وه ناگا ده هات، به دزیبه وه سه ده ها خه ونی ره ناگاو په نگ و پر له نه یتیان ده دی، چ خوشتره له نزیکه وه چریکه و سه دای بایز گواره یان به نگی نی، له شایبییه که ی (که ریم مه یتهر) ژنان و کچانی گوندی له ناغازن پارانه وه... ده تووخوا با ناغا لی بگره ی بایز بیته ناو هه لقه ی ژنان و یه که دوو

هه یران و به سه ته مان لو بری... مه لا چت گووت؟ ناغا... با گونا هه کامان له وه پتر نه بن... ره شبه له که هه رامتره یان چوونی هه یران بیژیک لو ناو ژنان؟ ناغا هه رده وویان... جا تووخوا مه لا نه گهر بنیاده م سه د جارن به ناگری جه هه نده می بسووتی کوو ره شبه له که و دل و زورنا له خو ی هه رام بکاتن؟، تووش خووت گران ده کرد... هه قت چی بوو؟ فه زت لیوه نه ده هات، ده تزانی قسه ی ناغازن به سه ره ترسه کانی مه لا دا زال، کی ده ویتری قسه ی ناغازن بشکینه؟، دو اجار هه ره هه وه سه ده بیاته وه، ناغا چ ره شبه له که و چ دل و زورنا، هه ره هه موو هی سه رده می کوفر و زه لاله ته، به لانه کینه سووکه گونا هه ن و به ناوی ده ستونوژیک ده شوژی و پاک ده بنه وه، کوپ و کالی گوندی گویتیان له و مشتومره ده گرت، گوئی قولاخ بوون، کی یه که م که سه و مژده به ژنان ده دا؟ دیوه خان زرمه ی ده هات، پیاوماقوولان له سه ره مافوره کان چوارمه شقی روونیش تیبوون، چه قه چه قی که وتنه خواره وی قلی ته زیبه کان هه وای دیوه خانه که ی پر کردبوو له هه رایه که تیکه ل به ژاوه ژاوی گهرمی ناغا و مه لا، پیره کان وان له بنه بان، ناغا له سه ره په ره و کوپه کانی خویشی هه میسه وان به ده ورپییه وه، لاو و تولازی گوندیش له ناو ده رگاوه تا نیو پیتلاوه کان له سه ره نه ژنو قیت دانیش تیبوون، نه ده بوو پشت دهنه دیواره کان، نه وه یان نه و په ری بی حورمه تیبیه، به ترس و شه رمه وه له ناغا و مه لایان ده روانی، به حال ده ویران سه ره له بن گویتی یه کدی بنین و به چریه وه راز و نیاز بگورنه وه، له و دیو په نجه ره کهانه وه و له سه ره سه کوکان غه لبه غه لپیکی خنکاو... می رده منداله کانیش ته یار و تاماده بو خزمه ت له سه ره پی وه ستاپوون، ناغا سه ری له بن گویتی هومهری سه رکار ناو چریانندی، جه معی دیوه خان ملیان درپژ کرد و هه ناسه یان له خو بری... سه رکار سی جارن سه ری له قاند، هه ره ده لیتی دوینی بوو دهر ویش... رویش... بانگی کرده وه... به هه له داوان هاته وه به رده می... نهو پیاوه درپژه دوو قه د نووشتایه وه... نووشتانه وه یه کی واکه جه مه دانیبیه که ی بکه ویته ناو کویشی ناغا، چریه یه که و سه ره له قاند نییک... هومهری سه رکار به دوو باز له دیوه خانج چوه ده ری... له ناو ده رگاوه، به ره له وه ی ناو دیو بی، بانگی کردیت، یه کرپاست هه ستایته سه ره پی، ریتیان بو چول کردیت، له ده ره وه شه قزنی گولله ی نیشانه شکینه کان کاسی کردیت، فیقه ی زورنا، زرمه ی ده هول، شایلوغانی زور گهرمی ده وری ده واری هه لدرای پیش دیوه خان، سه گ ساحیتی خو ی نه ده ناسیبیه وه، چوپی، شیخانی، سی پییی... به سه ته و دهنگی که رخ و که وتووی جحیلان، چه پله رپیزان، دارژان و تیکه لی دهنگه کان، ناغا له ژورووه وای ده زانی خو ی خودایه و نهو خه لکه ش دهنکه ره شه کانی ته زیبه که ی ده ستی

که قل قل گه‌مه‌ی پی ده‌کردن، ئەو دەنکه تەزبیحانە وەک چاوی مار دەبریسکانه‌وه، بايز هەر له دووروه هه‌وه‌سی گوتنیتی ده‌بزا، سەد حەيران و لاوک بەقوربانی بەژن و بالای کچانی گوندی، بەقوربانی ژنانی باخەل شۆر، بەقوربانی وردە روژینی نازک و کەو ئاسایان، ئاوردانە‌وه‌ی کارمامزانە ئەو وەختە‌ی بەشەرم و نازەوه چاوان خێل دەکەن، چاوبازان، ئەبرۆ سەقەرەن، وهی له بزاونتی شەمال بۆ بسک و شابسکان، چاوه‌لنەهاتن له‌بەر وردە پەرچەمان، وهی له‌و گوئی ورد و زەرد و تەنکانە که راناگرن قولفی گواران، سەد حەيران بەقوربانی دەرزیله‌ی سەر سوخمه و هیزار و... مەرجان و ملوانکە و موروی بەر ملی گەردن زەردان، وهی له باق و بریقی گوارە و خەزیم و گەردەنلغ و ئاشقبنەند و دوگمە و دۆلابان، بازن و ئەنگوستیلە و خەلخال و کەمەریه‌ندان، چ شیرینە له‌رینه‌وه‌ی حەمایل و قەنەفلەبەندان، وهی له سروه‌ی بۆن هیننی بن هەنگل و ناو باخەلان، سوور هەلگەرانی کولم و لیوان، تنۆکی ئارەقە‌ی داخزای نیوچەوان و چەناگە و بناگوئی و شۆربوونە‌وه‌ی تا ناو جۆگەله و بیرازی تەنگی مەمکۆلانی کچه تازه بالق بووه‌کان، بزە سەبیلان، پشتینی شل و جەمەدانی لار و تەزبیح بادان، چارۆگە و دەسمال له زه‌وی خشان و هه‌وری کهوتنه ملان، سەر و مل شل بوون له‌ژێر قورسای گەز و گوڵینگان، پلپله و حوریه‌ت و یاقووتان، کراسی جورجیت و که‌وای سورمه‌یی و سوخمە‌ی بەرتەنگی سیمدار، سەرچۆپی کیش و پی له ئەرز کوتان، دزه نیگا و پەنجە گوشین، ناخی گەرم و هەناسە‌ی سارد، له‌ناکاو رژانی تووتنی نیو کیسه‌ی بەرپشتیان، حیلە‌ی ئەسپ و وه‌رینی سەگەل، فرینی له‌ناکاوی پۆله کۆتری سەربانی مزگەوت له ترسی چریکه‌ی حەيران و هاواری ئەللاهو ئەکبەر، بۆنی ساوار... پلاو... یا‌پراغ... تیکەل بەدۆینه و دۆغە‌وا...

کور و کال بە‌پیرتە‌وه هاتن، لاکه‌ون، ری چۆل کەن، دوور کەونه‌وه کورگەل، ژنان وان له مائی ئاغا...

(بايز... کافر... ئاگات له دلای ئەو ژن و کچانە بی، گۆتە‌که‌ت بەندی هەناویان نە‌پچرینتی، خۆت له‌بیر نە‌چی... ها... حەيران و لاوکیک، یەک دوو بەسته و تە‌واو...)

هەر هه‌موو کورگە‌لی گوندی بە‌غیلیان پی بردی، هەر خۆت تە‌نیا و نیرە‌وزیکت له‌گە‌لدا نە‌بوو، که‌سی دیکە نا، هەر خۆت و حەيرانیکی بریندار، خۆت و دلایکی شە‌یدا... شە‌یدای هه‌مینی...

(خودایه... لۆ‌دەنگت خۆش نە‌کردین؟)

هەر خۆت و بەسته‌ی‌که‌ی شە‌رم بە‌سەر لیوتە‌وه، هەر له دووروه تیلکت لی خوار کرد و تەزبیحە‌که‌ت هە‌لده‌گلۆفت، هه‌ردوو ناو له‌پت ئارەقە‌یان دە‌ردا، بەر له خۆت بۆ‌نیکی پیاوانه گە‌یشتە ناو کۆری گە‌رمی ژنان و کچان که بە‌نیو یە‌ک‌یدا و له‌ناو حە‌وشه و ژیر هه‌یوانی مائی (ئاغا) دا تیک دە‌قژژان، زوو زوو هه‌مە‌ری سەرکار ده‌پچرپاند:

(بايز... ئە‌ها... بە‌ده‌م گۆت‌نیوه نە‌که‌ی چاوان بگێ‌ری... ئاغای خۆت دە‌ناسی)

زە‌رده‌یه‌ک نیشته سەر لیوانت، ویستت پی پی بلینی:

(جا ئە‌من بیجگە له هه‌مینی کچت... چ کچ و ژنه‌کی دیکه ده‌بینم؟)

(پیمه‌که‌نه... ئە‌گەر ژنانی ئاغاش پارانه‌وه... مه‌یکه... وا مه‌که له دیوه‌خانی ئاغا و پیاوه‌کانی چاوه‌ری بن!)

که ئاپورە‌ی ئالا و والای بە‌رده‌رگای مائی ئاغات بینی، چی دیکه ئاگات له رینما‌یییه‌کانی هه‌مە‌ری سەرکار نە‌ما، هەر له‌ناو دەرکی حە‌وشی وه ژنان و کچانی گوندی وەک ره‌وه مامز و کارمامزان چاوه‌رییان دە‌کردی، بەر له گۆت‌نی چاوانت ده‌گێ‌را و له هه‌مینی ده‌گه‌رای، له شە‌رمانا چاوت رە‌شکه‌وه‌پیشکه‌ی ده‌کرد، ئە‌وه‌تا غە‌زالی مام و سووی، ئە‌وه‌ش رابی، زوله‌یخای چاوتیل ریت بۆ خۆش ده‌کات، خازی خۆی رە‌پیش ده‌کا و زە‌رده‌ی‌گرتی، مریه‌م پالی بە‌کۆله‌که‌ی ناو هه‌یوانیدا داوه و بە‌مه‌که‌ره‌وه بنیشته ده‌جووبی، ئە‌سمه‌ری کا بايزی هیزاره لاره‌که‌ی راست ده‌کاته‌وه، ره‌وشه‌نی مه‌لانادر نووشتاوه‌تە‌وه و فوو له ئاگرتیک ده‌کا و سمت و که‌فه‌لی پانی هەر هه‌موو حە‌وشه‌که‌ی داگیر کردووه، خه‌جیجی رە‌حمانی، جه‌واهیری وه‌سمانه خیلی، حە‌لیمه‌ی بادینی، زوله‌یخای حە‌مه‌ سه‌لانه، هەر هه‌موو سەرگه‌رمی ریک‌خستنی مه‌نجە‌لیکی ره‌ش داگه‌راون له‌سەر سێ کوچکه‌یه‌کی له‌ق و لۆق، فاتم بە‌بیانوی گه‌رما چارۆکه‌ی لی فری دابوو، بە‌رملی سپی له‌تە‌ک سوخمە‌ی ره‌شدا ئاگریان ده‌کرده‌وه، بە‌پە‌نجە‌ی شایه‌تانه ئارەقە‌ی بە‌رملی ده‌سپیه‌وه، یانێ‌ ها. (سه‌یری ئیروکانه بکه)، ئامینه‌ی کوله‌نده سبخورمه‌ی له‌ عە‌یشۆکی کوله‌بنه‌ ده‌دا، یانێ‌ ها، (سه‌یری بايزکه...!).

(خودایه‌ هاوار... فریام که‌وه)

چ بی باکانه، به‌لام بە‌کۆلی عی‌شوه و نازە‌وه ده‌هاتنه بە‌رده‌مت، چین چین گۆشت، گۆشتی شل و پل، نە‌رم و نیان، ده‌که‌وتنه سەر یه‌کدی، گۆشتی ژنان و کچانی سپیکه‌لانه و ره‌ش ئە‌سمەر و سه‌وزه‌لی و گە‌نم رە‌نگ، چاوانت ده‌گێ‌را، ماندوو‌بووی، ده‌تویست وەک

هه‌نووکە هاوار بکە، (هه‌مین... ئەتوو له کێنده‌ری؟)، ده‌تووت وه‌ک هه‌نووکە به‌ئه‌نقه‌ست خۆیت لێ بزر ده‌کا، تاوه‌کو چه‌جمانت له‌به‌ر بپێ، کتوپر، وه‌ک له‌ ناسمان که‌وتیبێته خوارێ، بېنیت، که‌یل و کاس، گێژ و حۆل به‌ناو پۆلی کچان و ژناندا ده‌خولایه‌وه، که‌وگێر و قاپی لێ ده‌که‌وتن، رهنگی گله‌یی له‌ چاوانی مردووه، به‌مه‌که‌وه له‌ پشت ریزیک له‌ ژنانه‌وه تێی ده‌روانی، وه‌ک ئه‌وه‌ی به‌تۆ بلی: ها له‌ کوێ بووی؟، چ نه‌وسنانه سه‌پری ده‌کردیت، ئەم به‌یانیه‌یه له‌ناو ده‌رگا که‌وه به‌هه‌مان نه‌وسه‌وه سه‌پری کردیت، وه‌ک ئه‌وه‌ی سالانیک بچ و توخنی نه‌که‌وتیبیت، پیره‌پیاو که‌ی ئه‌وه‌نده بچ ده‌مار بوویت؟ ئەمشه‌و که‌ هاته‌وه له‌ خۆشی ئه‌و راوه به‌ به‌ره‌که‌ته بیگه‌وزینه، ده‌تگه‌وزینه، رایمووسه... راتده‌مووسی... خوا بکه‌م نه‌لێ: ئۆه... پیاوه‌که... ده‌م و ژه‌مت نییه... ئەم ئه‌وه‌نده شه‌که‌ت و ماندیم... وا ده‌مرم... جا چش... وه‌ره‌ تامیزم و زیندیت که‌مه‌وه، سه‌به‌ته‌ی هێلکه‌ بێ سه‌ری کردیمه و دیمکه‌ی شیر هه‌ردوو پیلێ به‌ردامه‌وه، ئه‌ورۆ نانی جه‌ژنیم لۆ مالمی سمایل به‌گ ته‌کمیل کرد، پر ژووره‌کی جلکی با به‌کر ئاغام شوژی که‌ هه‌رام وه‌للا پيس نه‌ببون، ئه‌وانه چ توخمیکن؟ چ بچ دڵ و ده‌روون... جاری وا هه‌یه له‌ به‌ر قاپیان سه‌ر ده‌بم ئه‌وه‌نده‌ی بوه‌ستم، ئاوی هه‌ردوو چۆکم دادی، سه‌ه‌ی ده‌ هیلکه‌ی دیکه‌م ده‌وی، دیمکه‌به‌ک شیر، هه‌مین خۆ شیره‌که‌ی دوینی ئاوی تیکه‌ر نه‌بوو؟ زۆر زوو ترشا... ئه‌ها بايز... دونیای ئاغا و به‌گله‌ران چ سه‌یره... ئه‌و رۆژه ژنیکی عه‌مۆده له‌به‌رده‌م ئاغاژن له‌سه‌ر کورسییه‌ک دانیشتبوو... چ بکا باشه؟ چوزانم... به‌مه‌ره‌میکی سپی، سپی و چه‌ور، هه‌ر ده‌ په‌نجه‌ی ئاغاژنی ده‌شیلا، پاشان یه‌که‌ یه‌که‌ کچه‌کانی هاتنه‌ به‌رده‌می ژنه و ده‌ست و په‌نجه‌ی ئه‌وانیشی چه‌ور کرد و شیلای، گویم لێ بوو کچی چه‌له‌بیش به‌دایکی ده‌گۆت: چی دیکه‌ پیاڵه‌م پێ مه‌شو، ئاخ‌ر پیستی پستی ده‌سته‌کانم بیخ هه‌لده‌دن، ده‌زانم هه‌مین... ده‌زانم... ئه‌و خانمه‌ ته‌وه‌زه‌لانه ده‌رپیتی خۆشیاکان ناشون، گوايه نینۆکیان درێژه و ده‌شکین، هه‌مین وازم لێ بینه و هه‌رم مه‌که، واز له‌ قه‌حیه و گه‌وادان بینه، ئه‌و ده‌سته سپی و نه‌رم و نۆلانه بو‌قاپ شو‌رین و جل شو‌رین نه‌کراون، ئه‌و ده‌ستانه ه‌ی ئه‌وه‌ن گونی که‌ره‌که‌می پێ بگرن، ئه‌یه‌رۆ پیاوه‌که... له‌ کنه‌ خۆ پیاوی ته‌ریقه‌تی... هه‌ر ئه‌و ده‌ستانه‌ی من و هه‌ر ئه‌و ده‌ستانه‌ی ئه‌وان! له‌ به‌یانیه‌وه تا ئیوارێ وان له‌ناو قو‌ر و لیته، یان که‌فه سابوون، یا هه‌ویر شیلان، یان هه‌لگرتنه‌وه‌ی ته‌پکه‌ی ریخ و ته‌رسه‌قول، با بو‌خۆی پرسی، به‌و ده‌ست و په‌نجانه ده‌ماره‌کانی شان و ملت ده‌گری، به‌میهره‌وه ده‌ست به‌سه‌ر سینیه‌ی توکنتدا دینێ، له‌وه‌ته‌ی له‌ گوندی هه‌له‌ته بوون به‌و ده‌نگه‌ زولاله‌ت که‌م شه‌و هه‌یه بچ

لاوک و چه‌یرانی بکه‌ی، شه‌وانی درێژی زستان له‌ به‌رگری په‌نگری گه‌شی ناگردان، شه‌وانی هاوین به‌ده‌م تیرامان له‌ جریوه جریوی ئه‌ستیران، ده‌نگت ده‌گاته که‌لاوه شان شکاو و خانووه پر له‌ ئاژاوه و ده‌رد و خه‌مه‌کان، هه‌موو شه‌ویک له‌وه‌ته‌ی رده‌ووت که‌وتوو، ترسیک داتده‌گری، له‌ قه‌هری ئه‌و غوره‌ته و له‌ چه‌ژمه‌تی ته‌نیایی و له‌ ترسی تارمایی مه‌رگ ئه‌و لاوکه‌ی بو‌ ده‌چی که‌ خۆین له‌ دڵ ده‌ده‌لینێ، چه‌یرانیک بریندار، وه‌ک دوو مندال که‌ له‌ خێو و تارمایی و جنۆکه‌ی ناو ژیرزه‌مینیک بترسن ده‌خزینه ناو باوه‌شی یه‌کدی، سه‌یره... هه‌ر خۆی دیته‌ نامیزت، هه‌ر خۆی ده‌تشوا و بسکه درێژه‌کانت دادینێ، هه‌ر خۆی دیته‌ هه‌مامه‌که و به‌بیانوی پشت شو‌رین شه‌رت پێ ده‌فرۆشی، جاری وا هه‌بووه گومانته لێ کردوو، زوو زوو پیت ده‌لێ: جیقن هه‌ر له‌گه‌ر توو وام... ده‌نا که‌سم به‌پیاو نه‌زانیه... هه‌ر وه‌ختی پاک بیه‌وه دیته‌ بن هه‌نگلت، ئه‌وساش که‌ تۆی ده‌دی چه‌یاو شه‌رمی نه‌ده‌ما و پر به‌چاوان له‌ تۆ راده‌ما، سه‌د ژن و پیاو بوه‌ستایه له‌ تۆ نه‌ده‌په‌رینگیه‌وه، بیره‌ته ئه‌و وه‌خته‌ی هه‌مه‌ری سه‌رکار له‌ناو هه‌وشی مالمی ئاغادا به‌جیتی هینستی، پاش قه‌ده‌ریکی درێژ که‌ تۆی بینی په‌نگی په‌ری و قاپ و که‌وگێر له‌ ده‌ستی که‌وتنه خوارێ، شیتانه درێ به‌و چه‌شاماته دا و خۆی به‌یه‌که‌ یه‌که‌ی ژن و کچه‌کاندا ده‌دا و تا گه‌یشته کنت، وه‌ی له‌ هه‌واداری و وه‌ی له‌ جه‌زه‌ی دڵ که‌ شه‌رم و چه‌یا ناهیتێ، له‌ به‌ره‌یوان و له‌سه‌ر لبا‌ده‌کی پاک بالیفیک خسته‌ ژیرت، پر به‌حه‌زی دلی له‌ چاوانتی روانی، هه‌ر وه‌ختیک سه‌یرت بکا، سه‌یرکردن و نیگای شیرینی هه‌مین ئه‌و بن هه‌یوانه‌ت دیته‌وه یاد، خۆر هیدی هیدی بارگه و بنه‌ی خۆی ده‌پێچایه‌وه، مانگ به‌شه‌رمه‌وه، به‌دزی خۆره‌وه هه‌لده‌کشا تا قی ئاسمانی، هه‌واش تا ده‌هات فینکی ده‌کرد و بو‌نی ژن و کچانی چه‌وشه و بن هه‌یوانی کاس و ور و گیتیان ده‌کردی، هه‌نوکه‌ش له‌ به‌رچاوته ئاره‌قه‌ی لاملی و سووره سووری هه‌ردوو کولمان، سه‌رت هه‌لپه‌ری و له‌ هه‌مووان راده‌مایت، له‌و زیاتر چ کچ و ژنیکت، به‌چاوی دلان، نه‌ده‌بینی، له‌ قولابی سه‌ر کو‌رتۆرکه و خه‌زمی که‌پووی راده‌مای، چ عاجباتی بوو... هه‌ر ده‌لێ هه‌نوکه‌یه... به‌سه‌ر سه‌ری هه‌مینه‌وه، دوور دوور له‌ تا قی ئاسمانی ئه‌ستیره‌یه‌کی گه‌شت ده‌بینی، له‌گه‌ل هه‌ردوو چاوانی هه‌مینێ بوون به‌سێ ئه‌ستیره... به‌چوار... به‌ده... سه‌د... هه‌زار... ئه‌و شه‌وه چ ئه‌ستیره بارانیک بوو، مانگه شه‌ویکی دل‌رفین، بو‌نی گژوگیا و گو‌له‌ حاجیله و هه‌لاله و به‌یوون وه‌ختی تیکه‌ل به‌بو‌نی زۆر شیرینی ئاره‌قه‌ی له‌شی کیژان ده‌بوون، وه‌ی له‌و مه‌ست بوون و چه‌یرانه، منالان وه‌ک پشیل به‌سه‌ر قالد‌رمه‌کاندا هه‌لگه‌ران و گه‌یشتنه سه‌ربان، ده‌سته‌کان له

کهوگیر بادان شل بوون، دهوری مه‌نجه‌لی ره‌ش داگه‌راوی سه‌ر سی کوچکه‌کان چۆل بوون و دهوری تۆش قه‌له‌بالغتر، ریزیک له‌و کیژانه‌ی که له‌گه‌ل ده‌نگی ده‌هۆل و زورنای ده‌روهه هه‌لده‌په‌رین ده‌ستیان به‌ردا و بلاوه‌یان لی کرد، نه‌لقا و نه‌لق چواره‌دوربان گرتیت، تافته و هیزار و هه‌وری و چاره‌گه‌ شپواو، ده‌هاتنه‌ پیتشته‌یه‌مه‌نی سوور و... کراسی دارکه‌ژۆک له‌به‌ر، لیت ده‌هاتنه‌ پیتش گه‌ردن کیلان، پاژنه‌ خپان، په‌رجه‌م سووری به‌خه‌نه و... زه‌ند و باسک بزر له‌ژیر بازنان، ورد ده‌بووینه‌وه له‌ مه‌رجان و کرمۆکه‌ی به‌رمیلان، له‌ سینیه‌ی به‌سترا و به‌سنجاق ئەو وه‌خته‌ی شل ده‌بی و ده‌که‌وی، ده‌ری به‌رسییێ که ده‌ترازی، باسکیکی پر له‌ بازن و ده‌ست و په‌نجیه‌ی پر له‌ نه‌نگوستیله‌ی نقیتمدار، کۆتکه‌ دۆیه‌کی خسته‌ به‌رده‌مت، سه‌رت هه‌لنه‌پری، به‌ته‌نها له‌و ده‌ستانه‌ راده‌مای، له‌ کۆتکی دۆ... ماستاو... چا له‌سه‌ر چا... خه‌نی له‌ خۆت... بی شه‌رم به‌چوار ده‌ورتا وه‌ک په‌روانه‌ی ده‌وری شه‌مع ده‌فرین و ده‌سوورانه‌وه، پۆل و ئاپوره‌ی ژنان و کچان شه‌رم له‌ پیاویکی ته‌نیا ناکه‌ن، حه‌زت ده‌کرد هه‌ر هه‌موو کوپ و کالی گوندی بانگ به‌که‌یته‌ ژیر ئەو هه‌یوانه‌ و وه‌ک تۆ له‌ به‌ژنی باریک و چاو ره‌شان راپیتن... له‌ نازی نازدار سه‌یرانان، هه‌لمژن بۆنی ئاره‌قه‌ی سینگ و مه‌مکان، بۆنی هه‌وه‌س بزوتینی بن بالی ژنه‌ پان و پۆره‌کان، بۆنی قه‌ره‌نفول و هیل که‌ تبه‌که‌ل ده‌بنه‌وه به‌گه‌ردانه‌ی و له‌ گه‌ردنچ، بێن و نه‌ک به‌دوو چاوان، به‌لکو به‌هه‌زار چاوان ورد بینه‌وه له‌و هه‌موو مه‌مکه‌ به‌ندکراوه‌ی ژیرکراس و سوخمه‌ و مه‌مکدانان، له‌ خالی پر له‌ جوانی و فه‌رامۆش که‌وتوی لا لیوان، له‌نجه‌ و لاری گه‌لی ده‌سته‌ خوشکان که‌ به‌شه‌رمه‌وه خۆ ده‌له‌نگین بۆ شایی و هه‌له‌په‌رکییان، په‌ره‌ی خه‌زیم که‌ بریندار ده‌کا په‌ره‌ی ناسکی که‌په‌وان... و تکه‌ خوینتیکی ئال ده‌رژیتته‌ سه‌ر گوشه‌ی لیو، شانسه‌وه‌ی لیفکی هیزار و شه‌ده‌ی ئاغازنان، ری رۆیشتنی به‌ویقاریان، که‌زی ته‌ر و تۆزوی، ناسکه‌بی روومه‌تان، ورده‌ خوساران، گۆلینگه‌ی هیزاران، چاو هه‌لنه‌هاتن له‌به‌ر ورده‌ په‌رجه‌م و شابسکان، نه‌وسا تۆش تۆغیانت بوو، چوکه‌له‌ت هه‌مه‌وه‌ندی و سمیلت کامه‌ری بوو، نه‌وه‌نده‌ی که‌ سه‌رمه‌ستی جوانی بوویت، ده‌ نه‌وه‌نده‌ له‌ خه‌می کوپه‌گه‌لی ده‌روه‌ی ره‌شمال و ده‌واره‌کان بوویت، ده‌تزانیه‌وه‌وه‌ له‌وینده‌ری ناو له‌پی گرگرتوویان به‌شه‌وفی گیا و گۆلان ته‌ر ده‌که‌ن و به‌چاوی پر له‌ شه‌هوه‌ته‌وه له‌ تریفه‌ی مانگ و جریوه جریوی نه‌ستییران راده‌میتن، له‌ خه‌فه‌ت و قه‌هران... خه‌فه‌تی دووری نازداران جگه‌ره به‌جگه‌ره داده‌گیرسیتن، حه‌زت ده‌کرد هه‌ر هه‌مووان داوه‌ت به‌که‌یته‌ مالی ئاغا و هه‌ربه‌که‌ و ده‌سته‌گۆلی خۆی بینه‌ی و دلخوازی خۆی هه‌لبژیی، حه‌زت ده‌کرد... حه‌زت ده‌کرد... حه‌زبان

ده‌کرد دیواری دیوه‌خانه و باله‌خانه‌ی دوو نه‌مۆی ئاغا برمی تا ده‌رکه‌ون به‌ژن زرافان، گۆی به‌گواران، بسک لوول و باخه‌ل شوپان، که‌پوو قنج و لیو ته‌قیو و چه‌ناگه‌ کوتراوان، تا رامین له‌و مه‌مکانه‌ی له‌ ژیرک کراسی مه‌خه‌ری و سوخمه‌ی ته‌نگ هه‌لیان هیتاوه‌ ژه‌نگ و ژار، له‌و کولمانه‌ی هه‌ر ده‌لیی شه‌مامه‌ی حه‌وت ره‌نگین، به‌لام چ ده‌که‌ی که‌ شه‌خته‌ی پایزی لیی دابن، تا ده‌رکه‌ون پلپله‌ و حه‌ماییل و تۆقان، ته‌لسمان، زپران... زه‌نجه‌قان... ئاوزه‌نگیان... کرمه‌ک ده‌گه‌ل به‌ندی پیره‌ گواران.

له‌وی، له‌ دیوه‌خانه‌ی «که‌ریم مه‌یته‌ر» حه‌جمانی له‌به‌ر برابوو:

«گه‌وره‌م... ده‌ترسیم بایز به‌ته‌نی شه‌رمی بکاتن!»

ئاغا لیی خویبوه‌ته‌وه:

«به‌راز... تازه‌ زاوی... که‌ی داده‌سه‌کنیی!»

ئاویری له‌ هۆمه‌ر داوه‌ته‌وه و پرسیبه‌تی:

«هۆمه‌ر، بایز حاللی کووه‌؟»

هۆمه‌ر به‌قه‌هر و به‌غاله‌تی پیره‌ پیاویکه‌وه گوتویه‌تی:

«وه‌للاهی گه‌وره‌م... سه‌د سویند ده‌خۆی درکی ناو گولانه، ئەو کافر نه‌خنکی باشه‌!»

که‌ ئاغا به‌قربوه‌یه‌ک دیوه‌خانه‌ی گر داوه‌، هه‌ر هه‌مووان تریقا بوونه‌وه، که‌ ئەو وه‌ستاوه‌ و رووی گرژ کردوووه، هه‌ر هه‌مووان ئان و سات نه‌بله‌ق بوون، ئاغا رووی کردۆته‌ که‌ریم:

«گۆی بگه‌ر بۆره‌پیاو... ته‌یار و ئاماده‌ به‌، شه‌وی نیترانه، هه‌ر تۆزتیکی دیکه‌یه‌ و بووکت

ده‌خه‌ینه‌ پال، مه‌یته‌ری خه‌سیوم ناوی، نه‌وه‌نده‌ی بلین یه‌ک و دوو، با چایه‌کی شیرینم لۆ

تیکه‌ن، نامه‌وی شه‌که‌که‌ی بناویته‌وه، ده‌عه‌مه‌لی بینه‌ و وه‌ره‌ ده‌ری»

که‌ریم مه‌یته‌ر شه‌پزه‌ و شه‌لالی ئاره‌قه‌ وتبووی:

«هه‌ندی بلینی یه‌ک و دوو... چایه‌کت فرناکه‌ی... دیمه‌ ده‌ری!»

هه‌ر هه‌موو پیتکه‌نی بوون، زاری بی ددانی پیره‌میره‌که‌کان وه‌ده‌ر که‌وتوون، ئاغا هه‌لیداوه‌تی:

«ئاخر نه‌که‌ی حه‌یامان به‌ی، عه‌شیره‌تی "شیخ بزینیان" م پی خوش بکه‌ی، سمایلی

قاوه‌چیم له‌سه‌ر چ ترۆ کرد؟»

تۆبی ئاگا بووی له‌ ئاغا و پیاوماقوولانی دیوه‌خان و شه‌ره‌ ده‌نوکیان، له‌ به‌رده‌متا

روونیشتن... به دهه سرۆکهی دهستیان ئاره قهه بهرمل و تهوئیلیان دهسری، بۆنی میینه سهرمهستی کردی، کورگه لیش له بن رهشمالان تا ناو هه ناو دوو که لیان هه لده مژی، سمیلیان ده کرۆشت، پیتیان له زهوی ده کوتا، نینۆکیان ده قرتاند، به غه زه به وه کره ی ددانیان ده هات، ته زیحیان هه لده گلۆفی، تفیان پچ قوت نه ده درابه وه، ناو زار تفت و تال، به حه یزه ران و دار و گوئال له بهرده کانی بهر پیتی خوئیان هه لده دا، به نووکه شهق، له ناو هه مواندا ته نها تو به خته وه ر بوویت، ژنان و کچانی گوند بانگیان کردی، ژنانی ئاغا خوئیان، درهنگ شه رمت ره و بیه وه، لا جانگ و بن سمیل و برپه ی پشتت ئاره قه به کی ساردیان ده ردا، یا خودا به خیر بیی... هه ر سێ ژنی ئاغا، فاقه خان و سافی و خاحه بی به ره و پیرت هاتن، به هه ر سێکیان ده توت دیواریکی توکمه و بلندن، بۆنی سمیل و میخهک هه زار کانیای زهوقیان له دلدا ده ته قانده وه، وهی له تیکه لێ ترس و شه رم و خوئشی و جوانی، میرووله و ته زووی شیرینیان پچ دای، ورشه ی کراس و کهوا، خشه خشی کهوش و سۆلی عه جه می، باق و بریقی کراسی کو ده ری، باخه لێ دوو قه د و سێ قه د، به دزی به وه سه ریکت هه لپه ی، سه د حه یرانت کرد به قوریانی یهک گوئینگه ی ئه و نازدارانه، خرینگه ی بازن، هیزار لار و هه وری سوور، بریسکه ی ده رزیله و که مه ره ندان، شه پۆلدا نه وه ی پرشنگی گه ردا نه و دوگمه و پاوانه و لاسه ره... هه موو شتییک له و حه وشه دا... له و هه یوانه دا... له و شه وه دا ده بریقایه وه...

«کچم هه مین... دوو بالیفان بخه بهر پشتی بایزی...»

ئه وه نه ده ی بلتی یهک و دوو به خو و به دوو بالیفی پر له په ری مریشک هاته وه، ژنان ریتیان بو خوئش نه ده کرد، ئه ویش به مه کر و ناز و مانا وه نو قرحه ی له لاران و سمتی یهک دووانیکیان گیر کرد... وهیش... ده ستت بشکی... بایز، به و سووکه سو عبه ته ی هه مین، خه ریک بوو ببوو ریتته وه... شاژنانه ریتی ده کرد، ده له نگی به وه، به نه نقه ست خوئی با ده دا... به سه ری په نجه ریتی ده کرد، شه نگی به ی بوو له گوئی چه می کدا ده له ریه وه، به دهم ناز و عیشوه و خه نه وه هه ر دوو سه رینه که ی خسته بهر پشتت، هه نووکه ش به خوئشی ئه و بۆن و به رامه ی په رچه م و زولفانی ئه و عه یامه دوور و دیرینه ده ئی، ئه و وه خته ی به سه رتا نووشتایه وه و که زی و قه فی بسکه کانی دایان له ته و ئیلی گه رمت، ئه و ده نگه بوو که هه میشه و تا هه نووکه ش که چاوه ریتی هاته وه ی ده که یت... له گویتدا ده زرنگیته وه:

«به خیر هاتی بایز...!»

ئه و ده نگه بوو که قه هر و ترس و شه رم و خه می لێ ده رژا، وه لێ جوان و... پر گوئی... ناسک... پر له زرنگانه وه ی مو حیه بت، دلگیر وهک قوله قولی ناوی کانی به کی تازه ته قیو، ده نگیک له شکانی ئاوینه و... مینا پر خو رپه تر، له خر مه ی باران خو شتر، هه ناسه و ئاه ی نیوه شه وی کچانی وهک هه نجیر گه ییو، ئه و هه نجیره گه ییوه ی گه ر دوا ی رۆژنیک نه خو ری، بۆگه ن بکات... بترش... بکه ویتته ناو خوئ و سه ر خاکیکی روو ته نی، نیگایه کی کورت و کارما مزی، کارما مزییک که ترسی راوچی به ک له دلیا بنیشی و به ری نه دات، قه ف و لوولی بسک و که زیهه کانی شووره و سیبه ریان بو کردی، بو ته نها یهک سات، به دزی ئه و هه موو کچ و ژنانه وه، له چاوانی رامایت، به په له خوئ تیا شو ری، خوئ تیا نو قم کرد و هاتیتته ده ری، دوو چاوی ره شی پر له جریوه و چریسکه، دهک مالی چاوانتم به قور گرت، تا ئه به د کل و کلچوکی ناوی، وهی له و مایینه کتیویه ی مه یته ری عگیدی ده وی، مانگی دووره ده سته و ئه من به تر یفه که ی شاد و شو کم، قه ت بووه... نا... گونا هه سه پانیکی کلاش در ا و له و چاوانه رامیتم، ئوو... هۆ... ئه و له کوئی و من له کوئی؟ بی سۆنگه نیبه ئاغا کان مرخیان لێ خوئش کردوه، لیک ی بو ده رپژن، کورگه ل له دووره وه بو ی ده سوو تیتن، هۆ هه مینی شه ده لار... ئاخه ئه توو لۆ خوئ حه یرانیت... لاوکیکی گه لهک شیرینی... هیتی هه مینی به ژن زراف... ئه توو به ده سته ی خوئ بالیفان ده خه بته بهر پشتی بایزی...؟ جا ئه مشه و چۆن بنوی؟ ده با تا سپیده گوئانی و به سته و حه یران و لاوک و به ندان بچری، تا به ندی دلان ده پچری، هه ر ئه وی شه وی بوو که دار و به ردت خسته سه ر هه له که سه ما، گژ و گیا و حاجیله و هه لاله و به ییوون و گولاله سووره، دره خته کان، نهک دلێ ده سته پیاو و کورگه لی گوندی، به لکو دلێ پیرمیرده کانی ش وهک پشکوئی ژیر خوئله مییش گه ش ده بوونه وه، ده نگت بوو به «با» و... خوئله مییشی سه ر پشکوئانی به با ده کرد، وه خته بوو ژنان بهر باوین و له حه ژمه تانا منالیان له بار بچی، به ره به یان کچان به دهم خه وه وه بو شوو... بو پیای سمیل با پر، به دزی به وه، هۆن هۆن ده گریان، تا ده نگیان ده رنه یه ت چارۆگه و ره فته ی بهر ملیان ده ئاخنیبه نیو زاریان، کورگه ل حه یا و هه یبه تیان نه ما و رۆژی دوا ی زه ما ونه که ی «که ریم مه یته ر» چوونه سه ر ئه و گرده ی ده یروانی به چه می چه قه لان... ده دوانزه کیان چوو بوونه گژ ما که ره به ره لاکانی ئه و ده شت و ده ره، ئه وی شه وی مانگ دابه زی و له سه ر ره شماله کان و مالی ئاغا و دوا ییش له وه په ری گوندی خه رمانه ی دا، ئه وی شه وی کچانی تازه با لقی بوو پتر مه مکیان ده رسکا، له تاو چریکه ت هه وا و هه وه سیک که له لیانی ده تاساند، بووی به شالوور و ده نگت هه لپه ری... ده ردی دلێ

همموانت خړ کردهوه و حیرانت چړی...

ثا... ثا... ثا... ثا... ثا... ثا...

حیران... ئەورۆ ئیواری نادری...

گه له ک به من نادری

چاوه کهم ده لیم نادری... به من گه له ک نادری

له چاوان بازی... له ئەبرۆیان سه قه ری

ئهی ئامان و سه د ئامان...

له ورده رۆینی ده لیتی کوتری

هه نوو کهش زۆر شه وان فیلی لی ده که ی... به به ندی ک ده ست پی ده که ی، له ناکاو ده بی ری

و ده چی ته وه سه ر ئه و به نده ی که به «هه مین» دا هه ل ب لیتی، هه رجاره و به رۆح و سه دایه کی دیکه وه ده ی چړی...

ئهو جا ده ریم حیران... حیرانه...

حیران هه مینه

گه ر دنی زه رده... مه مکی هه نگوینه...

روومه تی گو له و سینگی سپینه

ئهن سوینده کی ده خو م به «سو لتان عه ولای عاره بی»

به حوسینی غازیه...

پاش ئه و غه دار بابه ی چ دۆستان ناگرم...

چ یارم نینه...

ئهو ته ر یق ده بی ته وه و پیت ده بری... هه نوو کهش ترس و یاد و حه ز و له زه تی پر نه ی تی نیوه شه وان ت له حه بیرانی کدا ده تو نی ته وه، وه ک تازه کانی سه کی روون و شیلو و له بن که رته شا خیکه وه بته قی و... پاشان تافه تاف وه ک رووباری به ته و ژم و تاو هه رد و وه رد بری، هه موو شتی ک بشواته وه... ژه نگی قورگ... هه ر دل بک... هه ر رۆحیکه و وشکه وه بوو ته ر بکاته وه، سه پان و جو تی ار و شو ان و گاوان و مس کین و کبشه که ره کان بۆ تاوی ک هیلا کی عومری به هه ده رچوویان وه بی ر دپته وه و له شه ویکه و او کور تدا بی ری ان ده چی ته وه، وه ک ئه و خیل ته ی ده نی بو هه زار پرسه و کو ست و نس کو دا به ته نها شاییه ک بی یان، شایه

ئهو شه وه و به س، به هه لی بز انن، به زۆری بز انن به ده م سه دا و چری که ی حه بیرانه وه بۆ خو شیی هه کی کور ت و دزرا و بگرین، ئه ری ئه و ژنانه هه ر ئه وان هه که به رۆژ مه شکه ده ژه نن، له هه ریز و په ریز ان شه قی و مان دوو ده بن، به رام پیل ده که نه ملیان و ریخی مانگا و ته ره سه قول و قش پلان بۆ زس تان خړ ده که نه وه، چیلکه و دار، له هاوینی گه رمه سپی ردا هه تاو ده یانیا و لا روومه تی ان ده سوو تی تی، هه ر ده لیتی ئه وان هه نین که له پرسه و ماته مین دا قژ ده رنه وه و سپنه ده کو تن و ره ش له به ر ده که ن، هه ر ئه و ئی شه و ئی بوو که ئه و هه موو دلانه، له هه هه مووان زووتر هه ی هه مینه ی به و نه غمه که رخ و غه مگی نه ت تو انه وه، تلانه وه... تاو ئی نزم و تاو ئی به رز... ده تووت نه وای حوز نی که ئه به دی... چری که ی سه ر و بن گری دراو، به خه یال ده بی ر دنه وه جی تی ژوان، به زۆر وه ده ر نانی قه هر و ئیش و ئازار، وه ی له جه ره زه ی هۆز و عی لان، غه در و غدووری ئاغا و به گله ران، نی بو چه وانی گری باو که هه ره تووره و ترۆکان، دل ئی به ر دینی برا به دکاره کان، نا... هیدی هیدی حه بیران ده بی ر دنه وه نی بو ئه شکه وت و که ند و له ندان، ده رۆیش ت و ده گه ی شته وه گو ئی و دل ئی ئه و کچۆ لانه ی وان له گون ده کانی دیکه و به ته نی با لئ له سه ر جی و بالین گانی سار د که له که ده گو پرن، هه لاوی ها توو له ناو هه نا وه وه، وه خته بوو پووش و په لاشی ئه و ده شته تی کرا بسوو تی تی، وای له ئاه ی گه رم و هه ناسه ی سار د، سه ری ادا ن و چاودا گرتن، بزه و رۆن دکی تی که ل، ئه و ئی شه و ئی سه گه به ره ل لا کانی ش وه ر که و تن، ئه سپ له حیله و نی ره که ر له زه رین که و تن، گو له گه ئجه کان ورد و بالایان ده کرد، ئه ستی ران به ئاسمانه وه ده یا نجری وان د، تو حه کایه تی مه رگ و کو شتن و ده ست له یه ک به ردا ن و حه سه رت و ده رد و نامر ادیت به و ناو ده دا په رت ده کرد، رۆژانی سندا م و به کۆ یله بوون، پشت راست نه کردنه وه تا ئیواری، بو ئی سوو تانی نانی سه ر سی ل له وه ختی خه یال و تاس بر دنه وه، ئه و ئی شه و ئی گه لا کان ده ستی ان خسته په نا گو ئی و تی بی ان ده چری کاند، وه ک پۆ له مه لی کی خن کاو له ناو دوو که لدا، ته ر یفه ی زیوینی مانگ له روو خساری هیلا کی ده دان و نه یان ده بری یه وه، به لام به و سه داو چری که و ئای ئایه چوونه وه ناو قاو غی خو یان، ئه و ئی شه و ئی چ زو و داخ و خه فه ت و ئه ر ک و ئیش و ئازار و حه ز و ئاوات و خه ون و حه ژمه تی هه مووان ت له به ندی کدا تو ان ده وه، وه ی له و نووزه و نالی نه، ئه و ئی شه و ئی سه رت هه ل بری و چاوت به و هه موو بالا کو ل و که له گه تانه که وت که بیوون به شو ره ی ده ورت، پۆ لیک به پی ته و پۆ لیک له سه ر چی چکان روو نی شته بوون، بی ئاگا له سر بوونی پاژنه و بنی پی تی ان، سی ریز و... چوار ریز... شه وی خو ت بوو، سه ر قافله چی... له پی تی شی پی شه وه هه مین هه ل تر وشکا بوو، ئه و ئی شه و ئی ئه توو حه ایرانت نه ده چړی، هه ر خو ت

حهیرانیک بووی له گوشت و خوین و... ئاه و... حهسرهت... ههه خۆت حهیرانیککی خوین لی
تکا و بووی، شیتانه و مهستانه بووی ههستای، پاشان... خاو و نهرم دادهبهزیت، ههمین
لهو سیتوه خړه ی بهرملت ورد دهبووه که له ره لهری نه غمه و سه دای چریکهت گه مه ی پی
ده کرد، شه پۆلی دهنگت دهیشورییه وه...

ئه ری ده رییم سیتبه ری سه فینی به سه ر ماله دیاناندا ده پۆنی...

چی دهنگ و سرتی زی رۆح لهو دهشت و ئاقاره هه بوون کپ و خامۆش بوون... وه ی له
فرکه ی بالی سهدان قولینگ و قاز، شه پۆلیکی سه رمهسته: سه داکهت، بی ئوقریه و
رووه و تریفه ی مانگ سینه هه لداوی، کانی ته قیو، به قوله قول، تافگی قه د پالان و
کچانی گوندی به پروتی مه له ی له بهردا بکه ن، سیتبه رت خسته سه ر روومه تی سووره
گولان... کولمه قه ندان... نه با بسووتینی له بهر گه زهنگی خۆره تاوان... له پیچ و لوولی
حهیرانه کاندا شه رمی کچانت دهشارده وه، هه وه سی په نهانی ژنان، وه بزته هیتان... چ
هیلاکه خه نده ی سه رلیپوه قه لشتییه کان، له تاو بوئی هه مینی هیزار لار نرکه نرک
ده تنالاند، لهو نالین و ئاخه دا راوچی و مامزی کوژراوت دههاتنه بهرچاو... راز و نیازی
سه ر ناعوور و ناو کادینان، ژوانی په نا دیوار و سه ربان و ناو هه ویزان، ته ویله و گه وه ران،
پۆل پۆل مه لی به هه شتی به ئاراسته ی «با» و سه دای چریکهت لهو ئاقاره نرک بوونه وه،
نیشتنه وه... نه ک کچه جحیله کان، پیره ژنه ددان که وتوه کانی ش شه رمیان له روو نه دما و
خویان با ددها و ده له نگینه وه، له زه تی په نهان و رازی شاراووی سالانیککی زوویان لی ته ر
ده بووه، قه هری رۆژانیککی ناشیرینیان وه یاد دههاته وه، ئه و وه خسته ی به زۆرداره کی...
به زه بری خه نجه ر و بالیف خسته سه ر دم و گوپال لی بادان به شوو دران، کۆنه برینه کان
ده تلانه وه، ئه و پیره ژنانه به بی برین خوینیان لی ده تکا...

حهیران... حهیرانه... حهیرانی لی دی... گه ردنی زه رده و مه رجانی لی دی...

خوینیککی بی رهنگ و بۆن... برژی و وهک لافاو له دلدا، له رۆحدا... له چاودا سه ر
بکا... ئه وه سه ری چه ند سالانه نه خویش و بریندارین و... به خۆمان نه زانیوه...

نه خویشه کی گه له گرانم...

که تیمه نویتنی...

دهنگۆ جه وابه کی بنیرن به شه و بای نیوه شه وی...

به «با» به شه ماری...

به پلکه پیناوی...

دهبا به ژنی باریک ده مه کم بیته سه رینی...

پیرمیرده کانی ژیر ره شمالان و دیوه خانی ملیان بو دریتژ کردبوو، بو ئه و چریکه و نالینه
هه موو نازی جه سته یان گوئی بوو، له گه ل هه ر ئاهیتک خورپه یه ک ده که وته دل، خوین
ده جما و... دوو تنۆک فرمیتسک به ری چاوانی ده گرت، هه مین قه سستی ده کرد بیته ناو
کوشت، پر به هه ردوو چاوان لیت راده ما، به و دهنگه سووتاووت پتر گرت له دلی به ردا،
تال تال په رچه می وه زریکه که وتن، ده یخواست بۆنت بکا و خه نی بی، تک تک ئاره قه له
ته ویل و لاجانگ و چه ناگهت ده تکان، ده تکان و ده رژانه سه ر سینه ی توو کنت، ئان و
سات ده سته سرتیکی زه ردی بو راگرتی، لیت وه رگرت و ئاره قهت پی سربیه وه، ده سته سر
بوئی سینگ و مه مکی و میخه ک به ندی هه مینیان گرتبوو، سه رمه ست و کاستر بووی،
ته واو... به ته واوی زانیت سه رتوپی کیژانی گوندی شه یدا و عه ودالته، ته واو... به ته واوی
ژنان و کچان ده ستیان له هه موو کار و ئیشیک سارد بووه، چش له سووتانی شیو
به مه نجه له وه، چش له برسیه تی منالان و تۆلازان و پیاوان، منالان که بینیان پیاوه کان سر
و بی دهنگ سه ر باده دن، له شه رمانا له سه ر چیچکان هه لته روشکان، له سه ر باره دار و
سه ربان و دیوار و قالدومه کان، هه ندی له کچان و ژنان که لالا له ژوو ره کان که وتبوون و
بیربان له رووخانی کۆلیت و که لاه و ماله کان ده کرده وه...

ده رین کوپه تیم حهیران گه له نه خویشه

دهبا ده مه کی به چینه سه رینی

دهبا له باتی یاسین و ته لقینی

له بوئی بگیرن گه رمه شینی

وه ختی بایز ده گه یشته دوا به ندی حهیرانه که ی... «تاهوو... تاهوو...» له ده لاهه به رز
ده بووه، هه مینی ش وهک گوله هیترو شنه بای حهیران به راست و چه پدا سه مای پی ده کرد و
ده یله نگاند، کهس له ناو دلی هۆمه ری سه رکاردا نه بوو، حهزی ده کرد ئاغا پتر هه وه سی
بیزوی و... ئه مرۆ نا به یانی داوای ده سستی هه مینی لی بکات، وای له وی رۆژی که ده بی
به خه زووری ئاغا و پیاوی ناو پیاوان، نزم نزم به دهم چریکه وه دههاتیه وه، ئه وی شه وی
بوو شلکه پیکه نینی هه مین وهک دهنگی قاز و قولنگان له گه رووی دههاته ده ری و له
گه ردنی خویشخوانی بلاو ده بووه... تاویک و بوئی هه ستایته وه...

ئەوجا دەرتىم لەبەر رەشى زولفانت بىرم...

كە ئەگەر وەكى رەشەماران فرېيان دەدەیتەو سەرشانى

لەبەر قۆرتى چەناگەت بىرم كە لىتى پراوەستايە...

خوناو دەگەل ئاونگى...

ماچکردن هەينى خوشە لەناو چىغ و رەشمالى...

پىر بەچاوان... بى شەرم و حەيا لە بەرمىلى سىپى و ئارەقاوى... دەم و لىوى تەنگى... قەد

و قامەتى شىرىنى رامای... چ ناسك و شىرىن سەر و هیزارى بەستووہ...

شەرتىچ نەھىلەم باى شەمال بچىتەو نىو سىنە و مەمکان

تا خۆم لىتى نەبەوہ بەمىوانى...

واى لە وردە پەرچەمان...

لە ئارەقەى بەينى ئەپرۆيان... تەر بووينە

ئەرى لۆچى گەلە خوشە ئەو كاو لە دونيايە

چونكە شل و مل و ناسك بەدەنى تىدايە

دەبا كۆلمت لە بۆ من بىنى بەشەمامەى حەوت رەنگى

تیت دەچرىكاند...

ئەورۆ بەوى سبائىنى چەندى گاز دەكەم

گوندى مە لە من ئەوبەر... ئەوبەرە

چاوى حەيرانەكەى من گەلە رەشە

دوو ئەبرۆى لەسەرە

حەزلىكردنى من و بەزنى باريك

ئەوسار بوھارى گەلە خوشە

بەلان لە جاحىلى گوندى مە ھەر داخ و كەسەرە

ئالا و والا تا دەھات پتر لىت دەھاتە پىش، بەدەم خاوبوونەوہى دوا بەندى حەيرانەكە

سەرى كىلت نەوى كرد، ھەردوو پىتى لەسەر كەچەلبادىك لە بەردەمتا كەوتبون، چاوت

بەقاچ و قولى كەوت، دەرپى سىمدارەكەى كەمى ھەلكشا بوو، دەر كەوتبوو سىپىەتى

خوار بەلەك و ئىسقانى ناسكى گۆزىنگى، تەزووبەكى شىرىن بەنىو دەمارەكانتا

مىروولەى كرد، بەپەلە چاوانت ھەلبرى، ھەمىنت بىنى لەگەل ئەو دەنگ و نالىنە، لە

ئاهى تۆ بەپەكجارى رۆحى بوو بەمەلىكى سىپى ئەوين و لە شەققەى بالى دا، لە نىو

قەفەزى تەنگى سىنەى ورشە ورش بالى لىك دەدا، خۆى بى پەر و بال دەبىنىيەوہ،

سۆزى عىشقىكى بى ئامان دەپخستە سەر كەلكەلەى گریان، ئەسپى حەزىك ھەلگرت،

ئەمجارەيان بايز بەتەنيا بۆ ھەمىنى حەيرانەكەى دەچرى...

وات ھەست دەكرد جگە لە خۆت و ھەمىن كەس لەو گوندەدا نەماوہ... نە دىوہخان... نە

مالى ئاغا... نە ژىر رەشمالان... نە ناو مالەكان و نە سەريانەكان... كەس... كەسى تىبا

نەماوہ...

ئەوجا دەرتىم براينە برادەرىنە...

دىسان ئەورۆكە بەوى سبائىنى

گاز دەكەم... گەلە گەلە برىندارم

دەرتىم: برىنم كەوتۆتە بەدەنى

ئەنگۆ پرۆنە دووى وان حەكىمان

ئەوان لوقمانان... سالىحۆكى عەلى عەجەمى

دەبا بىتەوہ سەرىنم...

بەچاوانم پرۆنتە برىنى

بەدەستانم دەست لى نەدا

ئەمان... ئىپوارە گەلە درەنگە

لە بۆ خاترى دللى ھەمىنى... بابان وىرانى

بەزار بكا تەخمىنى

ئەوجا كىژ دەرى: داپە... برىنى كورەتىمە حەيرانى گەلە گەلە... ناسكە

ئەمن نايدەمە دەست...

ئەوان حەكىمان... ئەوان لوقمانان

ھەر دەستم... بەخۆم دەگرمەوہ قۆدپەكا مەرھەمى

ئەوا دەرتىم: بەھىلى... بەزەوزى

به ناوی قه نه فری...

به ژهنگی گواری...

به چلکی خه زیمی

به توژی هیزاری

به ناره قه ی زهر د مه مکان

دهیگر مه وه له قو دیلکه، قو دیلکه ی مهر جانی

وه کو داویمه سهر برینی کوره تیمه چه برانی

ئهوا ده پیچمه وه به لیفکه ی هیزاری

دهری شه و بای پیان گله سارده

نه کو برینی کوره تیمه چه برانی

بگری زوقمی... له گله هه رامه و ته شه نی...

چ بی مروه تانه (که ریم) ی مه پتهر، خوی، ناخوی به چه وشیدا کرد و چریکه تی پچراند، سه دای گهرمی له قورگتا تاساند، نووشتایه وه و به چریه وه تیی گه یانندی... ناغا سه غله ته... ده فهرمووی با بهس بی... پشتی کیتل کرده وه... ژنی نه ناغا ده فهرمووی: (ئییدی دره نگه و بهشی خومان لپی ده وی... پیوانی دیوه خانی هه هه موو له سهر ناو و ناگرن... خه سره و به گیش میوانه)... ژنان که وتنه بلمه بلم و منجه منج... نارها بوون... جا چی بکه یین...؟ ته واو... چما پیوان ده ویرن له بهرده مییدا بکوکن تا ژنان بویرن بلین: نه... کچانی ژیر هه یوانی، ناو چه وش و ژورره کان به پرتا و له دهوری ژنانی ناغا گردبوونه وه... ژنی نه چه یاتان بی... با دوو به ندان له وی بری و گازی ده که ینه وه، هه توژیک له مه وه بهر سه دای چریکه ی له سهر نیرگری چاوانیان وهک ناو نگ ده که وت، قولپی خوینیکی گهرمتری له دلان ده پرتاند، چ زوو توانی خهم و خوژی له دلی ژنه جوتیار و سه پان و پاله و شوانه کان، کچانی کیشه که ر و مه شکه ژهن و بیریقان تیکه ل بکات، سه ما و سووتان، کچان دو عایان له که ریمی مه پتهر ده کرد، خودا بکه مه وشو به ستری و چه وت گری لپی بدری و به زاوا نه بی، بو خاتری پیر و پیواچاگان فهرزه ندی خوژی له باو هه نه گری، مانگی هه لئیشتووی سهر گوئسوانه ی مالی ناغا تو راو هه له ته ی ناسمانیکی دیکه بوو، منالان که وتنه وه زرمه زلی، پیره کانی گوندی بوونه وه به که بیانوی هیلاک و کیشه که ری نه سهره وت، کچان و کورانبیش وهک جارن نامراد و خه مزده و دیده پر چه سهره ت، بایز بووه

به سه پانیکی رووت و برسی، ئه وی شه وی هه مین تا به ره به یانیکی دره نگ خه له چاوانی تو را، ههروهک بلپی گرانه تای بی ناره قه ی ده کرد و ده نیو پیخه فی ته نیاییدا گینگلی ده دا، ئه سستیره کانی ده ژمارد و له ژیر لیوه وه ده گریا، دره نگانی خه وی لی که وت، ئیدی له و روژه وه شه رمی له روو تکا، وهک ناگری ناو پووش چه ز و چه زکاری هه ردووکتان به گونیدا ماله و مال ده ریشت، کچان زوو زانیان، له هه ران و سهروه ختی کدا، له هه ر شوینی کدا چه بران و لاوکی بایز بگه یشتبایه گوچی که یان ده یانزانی ئه و نالین و چریکه یه، ئه و هاواره خویناوییه هه ر بو هه مینییه، کچان، هه ر هه موو، به غیلیان پی ده برد، ناخر خه ریکه ناوی هه مینی ده خزیته ناو هه موو چه برانه کان، چ خو شه به جوانیدا هه لگوتن، چش له چه یا و حورمه ت، له غه زه بی ناغا و باوک و برایان، ده سته خوشکانی له وه ختی ناوه ینان په لاریان تی ده گرت، به شه رمی عاشقی که وه سه ری کز ده کرد، کچان ئه و نه یینییه یان له کن دایکانیان درکاند، خوشک لای خوشک، برا لای برا، چریه چرپ هاته ناو پیخه فی ژن و میرده کان، کورگه ل ئو قهریان له بهر برا، دواچار گه یشته وه گوئی ناغا... (بی پرسی من؟، له سه یینی زووتر نییه و ئه و کچه تیمه ته مبی ده که م... بایزیش تو ده که م...).

سهرت نه وی و... به دلکی کزه وه گه راپته وه دیوه خانی، ناغا به قه هره وه وتی:

«کافر، پیام نه نار دیا تا به یان ناو ژنانت به جی نه ده هیشت و واژت له گوئینی نه ده هینا».

«گهره م دوا به نده م بو...»

«کهس له باری نه چوو؟»

پیوان به شه رمه وه خه نینه وه و سه ریان داگرت، ناغا له و پلارانه بی شه رم بوو، ئه وی شه وی تا دره نگانی، له دیوه خانه که شدا، به قه هره وه چه برانت ده چری، زاواش چوه په رده وه، تو هه ر نه ویستای، ده تزانی چریکه ت ده گاته دلی هه مینی، چریکه ی مه لیک ی هیلان و نیوو که تاریکی و شه وبا ریی لی ویل بکه ن، ئیدی له و شه وه به دوا تو بو هه مین بوو نالینت، هه نوو که ش که بوئی دیتیته گوئینی، به که م چه بران و به که م ترازانندی سوخه ی مه مکانت وه بییر دیته وه، به که م ته گبیری هه لاتن و به که مین شه وی گهرم بوونه وه له باوه شی به کدیدا، له دوا ی سه ده ها شه وی قه هر و دلره اوکی و نه بوونی و ترس و گومان هه مین له دارستانیکی نیوه سه وز و نیوه قه ره برووت ده چی، چه میکی جیما و له پاش هاژه هاژ، ناگردانیکی سارد و ناهه روژ دوا ی کوچ و کوچباری ده وارنشینان، کراسیکی ناودامان رهش، سه روپرچی شیواو، دوو ده سستی زهر و گهر به سه رما و گهرما، بو ن گرتووی

ریقنه و ریخ و شیرى خاو، پى و پلى چلکن و هممیشه قوراوى، خشه خشى دوو سۆلى لا ههلتلشاو، تهشک و تیریژ و دامهن له زهوى خشاو، چاوانى پر له ترس و هممیشه خه و تياشکاو، چاوانىک غهریقى شهرم، شهرمى شهوى يه که مى ههلاتن و ردهوکهوتن، دوو چاوى نهوسا گهش و کراوه، ههنوکهش زهبون، وهلى هیشتا ههر ههوهس بزوینه، پياوانى سمیل باپر و شههوتياز و قهچه باز زۆرن، مهست و ملهور، ناوگه ل برسى، ههر له کۆنه تاغا و بهگلهر و کوپخاى لى کهوتوو، قهساب و بهقال و عهتار و فیتهر و پینهدۆز و حهمال و کوورهچى و گهنجانى تهوالیت لووسى شار، هیتلى بارىكى دهورى دهم و لپوى، ههردوو چاوه پر له خه م و حهژمه تهکانى، حهژمه تى شین و مۆر، لۆچى بارىکیان تى کهوتیوو، پرچى ماش و برنجى له ژئیر خه نه دا شاردهبووه، بهو ته مه نه وه سوورایى کولم و لیوانى له گه ل کرپژدا شه پر دهکا... زوو زوو بیری دینیته وه:

«هممین... بابان ویران... خه ریکه ههردوو کمان پیر ده بین».

ئه ویش پیت ده لى:

«جا تازه زانیتت؟ عومره کی وا پر ترس به ردیش پیر ده کاتن!»

تا دههات گرمه ی گواله دهیخستیتته وه سه ر حالى جان، تاریكى چر چر ده رژایه ناو کۆلان و حهوشه و ههردوو چاوانت، که له شیره که له ترسانا ده یقواند، چه خماخه ی بروسک مریشکه کانى خسته سه ر گاره گار و جووجه له کانیش له ترسانا ده یانجسکاند، رهشۆله کانیش به دهم قازده قازده وه هه راسانیان کردى، له گه ل تۆدا مانگا و که ر و مریشکه کان و جووجه له کان و ریشۆله کان، بگره مار و میرووی نیو کون و که له به رى که لا وه که شت ده ترسان، نه تده زانى خۆت به چیبه وه بغافلینى، ههرچیت ده کرد خه یالت ههر له کن هه مینى بوو... خودایه به سه لامه تى بده دیتته وه، جارىكى دیکه له گه نجینه که نزیک بوویتته وه، بى مه به ست و نیاز ده ستت بو هه ندی شیره و پره برد: بیژنگ، جله وینكى ژه نگدار، پۆستالینكى لا هه لتلشاو، شه روالینكى هه لا هه لا، کراسینكى پرزۆل پرزۆل، ته نه که یه کی رۆنى (راعى) که چه وری بنه که ی ده توت قاوه ی مه ییوه و میش و مه گه زینكى زۆرى تیا خنکابوو، دوو فه رده کا، سى ته نه که جو، پانکه یه کی شکاو، ئاوینیه کی گه ر، مه سینیه کی قووپاو، تۆرینكى دراو، سه ر و لاشه ی چه ند ریشۆله یه کی مردوو، ده نووک شکاو و په ر هه لوه ریه، فانوسینكى بى شووشه و ته ل پچراو، کورتانینک و چوار پینج نالى بى که لک کهوتوو، کۆنه ده رپتیه کی خمدارى هه مین، دوو کۆنه چوبى پاسکیل،

دهیه ها له و ناسن و پاسنا نه ی که هه مین به دهم رتیه هه لیانیده گرتته وه و له گه نجینه که فریوانى ده دا، یه ک دوو قاپى قوپاو، که وگیرینكى کلک قرتاو، قۆلى قرتاوى پالتویه کی عه سه که رى، بوکه شووشه یه کی بى سه ر، ده فینكى دراو، قه ره وپله ... گۆزه یه کی هه ردوو ده سک نه ماو... چ ویرانه یه که... به ده ست تیه وردان و تیکدانى نه و شته زۆر کۆن و دارزاوانه دهیه ها مار و میروو، دهیه ها زینده وه رى بى ناو له ترسانا دزه یان ده کرد و خۆیان له کون و قوژبنه کان ده شارده وه، ده رویش ته وایى سامى لى نیشت و کشایه وه، بى هووده هاته وه ناو حه وشه که و له دار هه ناره که راما... عه جایب... له وه ته ی هه یه ههر گوله هه نار ده گری و ده وری، تا هه نوکه به عه زهت بوویت هه نارینک بگری، نه بووه... خۆى زره یان خا که که ی خه راپه، له به ر پتی هه ناره که هیشتا قه پیلکی هیلکه شکا وه که ی سه رله به یانى ههر له ویدا کهوتوه، سه رما تاوى سه ند و مووی له شت گرژ بوون، مه نجه لى مسه که که سه رله به یانى هه مین شیرى تیدا دۆشى هه روا له به ر هه یوانه که و تۆزینكى که م و ته نک نیشتبوه سه ر نه و که م شیره ی له بنى مه نجه له که دا مه یى بوو، ئوقره ت لى برا، نه و مال میراته ههر نه هاته وه، بچیتته دووی یان تۆزینكى دیکه چاوه رى بیت؟ ناشکری به م شه وه له ده رگای ماله دراوسینه کانت بده ی، با ههر نه زانن، نه وهش ده کن به قه وان... ئۆه... چاویان تیر نابى، دوو سه ر خیزانن، پیره ژن و پیره مبردینک، که چی له به یانیه وه تا شه وى داناسه کنین، داروبه رد بسره وى نه و دووه ناسره ون، ژنه بو تۆزى شیر و چوار هیلکه فروشتن له قون ده رگایان ده که وى، نه ویش ده رویشه و پیاوی ته ریقته، نه و ره شۆله به سته زمانانه راو ده کا و ده رخوا ردى ئاره قخۆره کانى هه ولیرتی ده دا، ده ک دارزتی پیاو، پیاو ژنى به گان بدا چاکتره، جا خوشکم حیسابکه ژنه که ی به خبوی ده کا، پیاوینكى بى ده ماره، نا... ناکری له ده رگای که س بدا و هانا به ریتته به ر که س... هیدی هیدی ده بیروشانند، کزه بایه که لقه کانى دار هه ناره که ی ده لهرانده وه، تۆ بلینى بیکا به باو و بۆران؟ ترسایت ره شۆله کان ته ر بن، هه ستایت و به خشه خش تۆره که ت راکیشا و له ناو گه نجینه که جیت بو خوش کردن، سبه ینى زوو ده یانبه ی بو سلنیه، هه مین به غیره ته و بیتته وه ههر هه موویان سه ر ده برى، وا باشتره ده رویش، هه قى پاککردنى ره شۆله کانیش له سلنیه وه ریگره، یا شیخ بیستویه تى که هه مین ره شۆله کان سه ر ده برى و زۆربه ی نوپزه کانى قه لا ده کاته وه، هه مین ده لى:

«ئهن من ماندی و شه قیم ده رویش، وه کی شیخی شیخان له به ر سیبه ر که رویشکه خه وان ناکه م».

جاریکی دیکه له ناسمان رامایتهوه، بچ نافات بی... چوویته ژووری، له وینهکهی خۆت رامای، لهژیر ټو تهنکه روښاهییهی ژووری لیل دیار بوو هر وهک وینهی کهسه مردووهکان، له دهف و شمشیر و زهرکی هلواسراوی قهده دیوارهکه رامای، دهمیکه توخیان نهکوتووی، کونه لیفتهیهکت لهسه نهستیکهکه راکیشا بهو نیازهی لهسه کهچه لبادهکه رابکشیت و بهخۆتی دابدهی، چاوهپتی همین نهبوویتایه پشوه خهویک هر ناوا لهسه لبادهکه پاش ټو هیلاکییه گلهک خوښ دهبوو، تا بهرملت لیفتهکهت راکیشا، هستایتهوه و لیفتهکهت له هردوو قاچه تهزیوهکانتتهوه نالاند، نهفس برت کرد، گهر ههنوکه همین بهرپوه بچ چاوهکانی بهرگهی ټو کزه بایه ناگرن، تو بلتی نهیکا بهرپونه؟ تهزهی درشت سهر و پوټه لاکي همین دهکوتنهوه، عاجباتیت لی دی، وهختی دهباری ریشوټهکانی ټو دهشت و دهره چییان لی دی؟ نا... ههنوکه گهیشتونهتهوه سهر درهختهکانی شار، ههنوکه خویمان له بن چل و چپوان دهشارنهوه، ههر وهختیک تو لهو دهشت و دهره دواکهوتیت همین حهجمانی له بهر پراوه، ههر وهک ههنوکه... که شهوت بهسهردا هاتوه همین تا هاتنهوهت له بهردرگا وهستاوه، وهک بهیداغ ټو کوټانهی بهچی نههیشتوه، بچ باک له سهرما و گهرما، ههمو پیادهپوټیک، له ژن و پیاو، له توئی پرسپوه، ها دهرویش نههاتیتتهوه؟ نهوهټلا خوشکوزه... نهوهټلا کاکي برا... نهوهټلا بابی بام... ټو وهختانه دست بهبهکدا ددها و دوعا دهکا، شیخی چۆلی بیپاریزی، حهزرتی غهوس فریای کهوی، سهد جارن پیتی دهوتیت، مال میرات گلهک دهترسیم... بهو پیرییه و بهتهنی لهو دهشت و دهره، ټتوو دوو چل ئیسقانی، لاواز و باریک و بنیس... دهترسیم رهشهبایهک بچ و ههټبگری...

راست دهکا... ههر روژیکه یان شهویکه رهشهبایهکی توند دهتبا و له دهشتیکي غهریب و دوور له ناوهدانی فریت ددها، بهخو ناکهویت خۆت کو بکهیتتهوه، فریای تو و پیشهقان و نیترهکههکهت ناکهویت، کتوپر دهیکاته باران و توئی راخراوت لهسه ټو خاک و خوټه لهگهټ قور و لیتهی ټو دهشته باران پتر دهیکوتی و لهگهټ عاردهکه دهبی بهیهک، پهلیکه دارهکانی که توټهکهتی پی ههټدهبهستی ناو دهیانبا، قورت و سهنگهري روژانی برسپهتی و سهرما و خهون و ختووره و خهیاټهکانت پر دهبی له بارانا و، ټوهنده دهباری مووی لهشت... بگره ئیسقانیشت ته دهبی، ناو بهسمیل و ردین و تووکی سهر سینهت دادهچوئی، عومریکه و همین، خۆت ترس و دلهر اوکی ټهوهتانه که ههر روژیکه و بیکا بهلافاو، نه خۆت و نه نیهرهکههکهت دهرهقهتی نایهن، خوټانی له بهر ناگرن، راتان دهمالی،

لهژیر لافاوی تووش و شیتی زستانیکي زالمدا نقوم دهن و ئیدی تا نه بهد کهس ناتاندوژیتتهوه، لافاو ههټتاندگری و له مهملهکه تیکي دیکه دا لاشهی خۆت و کهرهکهت غهرببانه له گوئی رووباریکدا یان چه میکدا له قور و لمدا دهچهقن، دهکونه شاریکي دیکه، عهجه مستان یان عهره بستان، خهټکیکی زور له دهورتان کو دهنهوه، دم و قورگت، چاوه کزهکانت، چاوانی هیلاک و پر خهم و دهردت، ټو چاوانه ی بهتهنها له تیرامانی بهژنی همین و توټیکي پری ریشوټه دا دهگه شانوه، ټو چاوانه پر دهن له قور و لیتاوی گوند و شاران، ټهوسا گوټیکي ته نیا و دوو بهردی خوار و خپچ دهن بهکیلی سهر گوټه غهرببهکهت، زور نابا و له گهټ زهوییه که تهخت دهبی، خهټکی نه ناس و بی ناگا بهسهرتا تیده پرن، کهس نازانی لهژیر قوولایی نیو بهژندا راکشاویت، خهونیکي خنکاویش وا دهنیو چاوانت، عیشقیکی کوټن و خهوتوو وا دهنیو دلندا، خهونیکي بهر له خنکان، توټه کهشت سهر ناو دهکهوی و له پال چند رهشوټه یهکی خنکاودا دهکونه سهر خاکیکي دیکه، زهمانی دوا ی لافاو، دوا ی رهوینهوهی ههوری رهش و باران بار، روژی یه کهم و دووهم و سپیهم بهسهر دهجن، ههفته یهک... دوو... غهیب دهیبت و ناچیتتهوه، بهخو و بهپیتلوی قورایتتهوه وهژوور ناکهویت، همین هاوارت لی ناکات، کوره عهمر درټ نه بیبت ههر ههنوکه تیرم خاوین کردهوه، توښ بلتی: (ده برو لاکهوه... قور پاکه)، چند جارن همین ټو خهیاټ و خهون و ختووره ترسناکهی بو گپرایتهوه... دهرویش روژیک دی لافاو بتبا... لهو دهشته چوټ و هوټه دا بهتهنی دهمریت، پوه له ترسانا ههمو دهمه و ئیواره یهک بهر لهوهی کهرهکهت له خوښی گهیشتنهوه بهمالی... بهخوښی ئالیک و ناخوږ بزهری، همین دههاته دهری، دهرگا و باوهشی گهرمی بو دهکردیتتهوه، وهی لهو پیشوازییه پر له شهرم و شکویه، همیشه گوتی ههټدهخست، ټه گهر قازه قازی ریشوټهکانی بییستبایه، با لهوپهري گهره کیش بوایه، خهنده یهکی شیرین و ماندوو دهنیشته سهر لیوانی، ټه گهر دهرویش سواری کهرهکهی بوایه دهلیل بوو که هیلاک و دلسارد و ماندوو، هیچی راو نه کردوو، ټه گهر سهد روژان به توټی بهتالهوه بهاتبایه تهوه خۆت مۆن و گرژ نه دهکرد، له بهر دلی همین بهسه ر خۆت نه دههینا، نه رمه نه رمه لهژیر لیتهوه حهیرانت دهچری، ههر له دوورهه قاقا پیته که نیت، مهرگه ساتی ټو دهشتهت ههر له بهر دهرگا دهکرد بهسوعبهت و گهمه ی مملانی و شهري خۆت و ریشوټه کانت بو همین دهگپرایهوه:

«کچه تیم ټه ورپوه کدیمان زور ماندی کرد، یه کدیمان هینا و برد، ټوان بو چند دهنکه

دانه و پله يهک مل له تيغ دهسون، ئەمەيش بۆ پارووه نانیک، چ بکەم که ئەو شته زۆر هيج و رەش و گچکە لۆکانە برديانەوه، چ قەيدیيه، زستان بەبەرييهوه ماوه، سبهی، دووسبهی... کهچی مانگیکی دیکه، ئەوه ئەرز و ئەوه گەز».

تیت رادهما و دهحه په سا...

«ئەوه گەمەي به من دهکەي يان به خۆت؟»

«دهنگ بەرز مه که و... وەرە حەوشی»

«جاریک و دوان و ستيان نييه... ئەو خەيالە پيسه له ميتشکت دەرکه هەمین»

«ناتوانم بايز»

ئيتەر هەر وهختی شهوت به سەر دابی و ئەو گوئی له قازە قازی رهشۆله کان نه بی و له دوورهوه زه پینی که ره کهت نه گاته گوئی حەجمانی له بهر ده پری، زهنده قی له وه چووه له وه ده شته چۆله دا که سیکی خۆت زه فەرت پی بیا و بتکوژی، سه رما و سۆله رەقت بکاته وه، لافا و بتبا، کتوپر بقه ومی و نه تینیتته وه، ئەوسا هەمین ناچار ده بی مانگا که بفرۆشی، مریشکه کان و جووجه له کان، تفاقی مال، ئیدی چیدیکه هیلکه و شیر و ماست به ماله دهوله مه نده کاندان ناگپری، هەمین نا... ئافره تیکی دیکه ی وهک هەمین کلۆل، کلۆلتر له دەرگای مائی چه له بی و سمایل به گ و با پیر ئاغا ده دا، هەمین که شکۆل و توتیشه به ره هه لده گری، کهزی خۆی ده پری و دەرگای پی داده خات، به پی خواسی، سه ر و مل کۆت، شیتانه به تویی کراس و که وایه کی ره شه وه ده گه پری، دهشت و دەر و چیا و رووبار و دارستان و چه م و چۆمان ده پری، ته نه ا خۆی، بوخچه یه ک له ش و شیتال ده خاته بن بالی و هەر ده روا، سه ره تا شه قاوه کانی هه ژمار دهکا و دواپی له هه زاران هه زار تیپه پری دهکات، سه پری ئاسمانی به تم و دوو که ل و ههور و هیل دهکات، دهشتیکی کاکي به کاکي، وهک (حهوا) به دواي (ئادەم) دا بگه پری، ئەم به دواي بايزدا ده گه پری، برسی و تینوو، له شار و له گوندان ده پرس، له بالنده کانی ئاسمان، له رهشۆله تهریوه کان، سه ر هه لده پری و هاوار دهکا، دهگری، به چاو و دل، ره شه با له سینه و مه مکی وشکه وه بووی ده دا، قژی ماش و برنجی بۆ دادینی، به فر و باران خه نه ی قژی ده شواته وه، تاله کان تهر و خاوین وزبوین وه دەر ده که ونه وه، جار ناچار... لیره و له وی... له سه ر گردیک ده وه سستی و سه پری دوور دهکا، بالنده کان وا ده زانن دره خته و له سه ر سه ر و پرچی ده نیشنه وه، ئەویش ناجوولی، ورد ورد چینه له قزیدا ده کەن، هەر ناجوولی، رهشۆله کان پۆل پۆل سیبه ر له سه ر سه ری ده کەن، دهنوک له دم و لیوی ته زیوی ده دن، له ته رایبی نیوان هه ردوو لیوی به سه ر

به کدی قرساویدا ده خۆنه وه، هەر ناجوولی، وا ده زانی دم و لیوی تویه و له یه کی له ژوانه کانی ئەوسادا، ئەوسای جحیلی و خوین گه رمی، ئەوسای ئەوین و نازکی، که یف و سه فا و دلنه رمی، بالنده کان له هه موو لایه که وه ئاسمان جی دپلن، له سه ر هه ردوو شانی هه مین هه لده نیشن، به چوارده وریدا باله فیه ده کەن و به باز نه یه کی مه زن گه مارۆی ده دن، له هه زار ئاواز و نه غمه ی خۆش و شیرین ده خوین، وای مه زه نده دهکا تۆیت و وهک ئەوسا حه پیران و لاوک و به ندان ده چری، خه نی ده بی، دهنوکان ده خه نه نیوان جوگه له ی هه رتک مه مکانی، په ر و شابال به سه ر سینگی دا ده هین، ختوکه ی دی و ده خه نیته وه، وا ده زانی سمیلی دپ و پر ته زوی تویه، سات له دواي سات چی ریشۆله ی ئاسمانان هه یه له زستانی هه موو ولا تیکه وه به ره و زستانی دلئ هه مین بال لیک ده دن، که ریشۆله کان ده بینی به سه ر سه رییه وه ده نیشنه وه، له گه ل مه له کانی دیکه دا تیکه ل ده بن، قازە قازی ریشۆله کان تۆیان بی ده خاته وه، شه وانی سارد و گه رم، رۆژانی خۆشی و خه م، حه ز و ئاوات و دلە پراوکی مه رگ، له پر ده داته پر مه ی گریان، گریانیک وهک زریان، ناله و زریکه یه ک ئەو دهشت و دهره بتاسینی، له گه ل ئەو زریکه یه چی فرنده و مه لی سه ر سه ر و مل و شان و نیوان هه ردوو مه مکی هەن، بالنده کانی هەر چوارده وری له شه ققه ی بال ده دن و... رووه و ئاسمان هه لده فنه وه، رهشۆله کانیش... ئەو رهشۆلانه ی که له دوور و نزیکه وه هاتوون، هاتوون به و نیازه ی سه ره خۆشی له هه مین بکه ن، به فریای نیشته وه ناکه ون، که چی هه مین ده زریکینی و تیکرا هه لده فرن، ته نیا جی دپلن وهک دره ختیکی بی گه لا و پرزه له بهر پروای به رده م ره شه با، له شانی گرده که وه داده به زی، پیستی بی پییه کانی داده رزین، سه ر هه ردوو ده ست و باسک و روومه تی قه له شتی زامار ده بن، شین و مۆر هه لده گه رین، ئاو و زلزه ی لی ده چۆریتته وه، تۆزی غه ربی شارانی له روو ده نیش، سه ر و پرچیسی هیلانه ی ویران بووی مه له کان، چاوه کانی ده بنه دوو گو می پر له ماسی مردوو، دوو کانی کویره وه بوو، ئەوه نده ده گه پری تا نینۆکه کانی هه لده وه رین، برژانگه کانی... برۆکانی... له بری فرمیسکان خوین له چاوانی ده بارئ، ددانه کانی ژهنگ هه لدین، هەر ده روا و ده پرس، له دره خته کانی لاری و به رد و دار و ریبواری نه ناس و قه ره جه کان ده پرس، له و ژنانه ی که پشتیان له ژنیر کۆلی چیلکه دار چه ماوه ته وه، له و پیاوانه ی له بری گاجووت یان هیستر، خویان نیری له مل گاسنه کان راده کیشن و زه وی ده کیتلن، له و شوانانه ی له ترسی باران خو له ژنیر که په نگ ده شارنه وه، له و سه پانانه ی عومریکه درۆینه ده کەن و پشتیان راست نه کردۆته وه، له و پرسه دارانه ی مات و مه لوول

تەرمى ئازىزىك دەنىژن، لەو رېگرانەى شەرم لە تارمايى پيرەژنىك دەكەن، لەو كچانەى بەدەم قاقاوه لە كانى و كۆل دېنەوه، لەو شايى خۆشكەرانەى لە زەماوەندىكدا هەلەپەرن، ئەرى خەلکينە... نەتان دېتییە؟ راپوچییەكەى من... راپوچى کارمازى دەشتى دلەكەم؟ پیاویكى ورد و باربەكە، حەيران بېژىكى بى ھاوتا، ئەمن لەوہى دەترسىم رەشەبا هەلگرتى، بروسک لىبى دابى، پىبى لەسەر بەردەبازى ناو چەمىك هەلخلىسكايى و ئاو نقومى كوردى، هەر دەروات، بى دەربەست لە بەلای ناگەهان، دركىكى زۆر لە پىبەكانى دەچەقن، گوپى پى نادات، دركىكى لەوہ گەورەتر و تىژتر وا دەنىو دلەيدا...

«كى كورە لاوہكەى منى دېتییە؟»

كراس و كەواكەى لە بەر باران و ھەتاو و رەشەبا و بەفر و زىراندە هەلا هەلا دەبن و بەسەر پىستىيەوہ زىوال زىوال هەلەوہرېن، تا دى قزى ماش و برنجى درىژتر دەبىتەوہ، درىژ تا بەر پىبىانى، بۆى دەبى بەكراسىكى ئاودامان، گىاو و گۆل و گۆل و رەگى درەختەكان دەخوات، زستان دەم بۆ باران دەكاتەوہ، ھاوینانىش فرمىسكى خۆى دەخواتەوہ، برژانگەكانى و مووى ھەردوو برژيانى هەلەوہرېن، قەمغەيەكى ئەستوورى برىن دەكەوئىتە سەر لىوانى، بەدەنگىكى كز و غەمھىن ئەو لاوك و حەيرانانە دلەيتەوہ كە جاران شەوانى زستان و پايز لە بەر رۆناھى چرايەكى كزدا دەروئىش سەرى دەخستە سەر رانى و بۆى دەچرى، سەر بۆ ئاسمان هەلەبەرى و چاوى بەرپىشۆلەكان دەكەوئى، پر بەقورگى، پر بەئاسمانى سەر سەرى ھاوار دەكا:

«ئەنگۆ بايزتان كوشت... لاشەكەى وا لە كېندەرئى؟ ھۆ مەل و فرىندەكان كە لە ئاسمانەوہ ھەموو شتىك و ھەموو شوئىنىك دەبىن... خەبەرم دەنى... دەنا لىتان خۆش نايم... ئىدى تەواو... ئەو مردوو... و... چىدیکە راپوتان ناکات... ئىدى بى ترس بفرن... دە وەرە خوارئ و بەھەمووان بەرزەم كەنەوہ... بەرەو ئەو ئاسمانە دەبا چاوان بگىرەم...

ئەوجا دەرىم خۆزبا بەخۆزىداران

ئەمن باز بوومايە

سوار بوومايە ئەوہل مانگى پايان لەسەرى «پىرمەم» ئى رەنگىن

لە چۆمى «كۆرى»... لە باخى «شەقلاو» ئى

لە بنەبنەى «خانزادى»

لە زاريا گەلى عەلى بەگى

بەلکو ئەوہ خودايە بايزى بىبىنمەوہ و لە باوہشئى بگرم ئاخەر ئەنگۆ نازانن چەندم خۆش دەوئى... دە دەى بەرزەم كەنەوہ... بەھەمووتان... خىرتان دەگاتى...

دەبا چاوان بگىرەم... تا بزانم لەژىر كام دەوار و كام دار و دەوہن و پنچكە دار... لە گوپى كام چەم و رووبار... لەژىر كام زەريادا خنكايە؟ كام بەرد و خاك سەرىن و راخەرىبەتى؟ قورى كام دەشت كفن و بەرگىەتى؟... با لۆ دوا جار چاوم پىبى بەكەوئى... دەترسىم تەنبا مردبى و قور و لىتا و بىشواتەوہ... «با»ى پىرە پايزى لىيدا... خوا بەكەم لە پاشت جى نەمىنى بەژنىكى شكاو...

دوو چاوى پر لە حەسەرەتییە

ئەتووم بىرى سەر دەبەمەوہ ناو كوپەلەى دەخمىيە...

پاشى توو زىندەگانىم لۆ چىيە؟

ھەتا بىنم سىنە کوتان و مردەنىيە

خودايە... كۆمەكت پى بەكەن چل سواری غەبىيە

ھەتا ئەتوو دىيەوہ لە من وايە ئىرەش چۆلەوانىيە

ھەوليرم ئاوەدانى تىدا نىيە

لە دواى توو دادەنىشم بەسەرى كاس و مىلى لار و...

چاوانى نابىناو گوپى تەپ و زمانى لال و...

دلەيشم پر لە شكەستىيە

فانووسى شەوانىشم بى رۆناھىيە

بە تەنى دونىام لى تەنگە و پر تارىكىيە

خودايە... بايز گەلەك ھىلاک و غەرىب و شەقىيە

بەردى سارد و گەرمى نەخەيتە سەر رىبان

لە دلەكەى بروانە چەندە پر ئىش و ژانە...

چەندە ماندىيە

سوئىندىبى ھەتا دىيەوہ چەناگەم لەسەر ئەژنۆيان بلند ناکەم، ئەنگۆش ھۆ رەشۆلەكان، بايز گەلەكى خۆش دەويست، بىتانی نەبووايە راوى نەدەکردن، ئەنگۆ بەدلى ئەو نازانن... گەلەك جاران لە كەنە من، لەسەر ران و سىنە و بەرۆكى من ئەو وەختەى دەحەسايەوہ، بەر

له وهی بنوی... له بۆ نگوو دهگريا، برسپه تی و سلپوهی به له عننهت دهکرد، ناروق خۆره کانی ههولپه، ئاغا و بهگژادهکان، هه مین ئه و مه له گچکه لۆکانه گوناهیان چیه بکوژین؟ نهیده خواست په و بالتان بکری، ملتان بقرتین، حزی دهکرد سه ره به ست به ناسمانی پان و به ریندا هه لفرین، برسپه تی راوی دهن، ئه ویش به و پیری به راوی نگوی دهن، هۆ ره شو له گچکه لۆکه کان، ئه ی ترسنوک و بال له رزبوه کان، هۆ فرنده ورده زستانیه به کان پیزی بگرن، دوا جار ئه و پیاوه قه له نده ره تان به زانده، تۆ له تان لی کرده وه، ئه نگۆ کوشنتان، وه خته شیت و شهیدا بم و له کراسه که م بیه ده ری، وه ی له خۆم خانه خهراپ، چه نده له ده رکی مالان ده روانم، شتاقانم لی واز نیبه، وای له دللی من گرمه گرم و ناله ناله، ده روونم خۆش نیبه و زارم تاله، چه ندم گوت ده رویش دلّم ختووره ده کا و مه چوه راوی، ئه گه ر خودا ده کا و له و راوه ی ده گه ر پیه وه، سنگم لۆ ده که م به باغی خواجه سه نه ی وه ختی تازه ریشه ی هه ناری لیدایه، تورنج و نارنج له ویدا به ریان هینایه، ئیواره و سه به نانی لیبی بکه ته راتین و شه و راوه، ئه وسا لۆ خۆت ده بینی کام و کاوه، وه ی که دلّم به کجار زۆر له ئیشه و گه رمه ژانه، ده نگۆ به ده نگمه وه وهرن، ده ماغ گچکه و هپچ مه بن، دهن له حزی ژن و پیاویکی هیلاک و ده شته کی قهت تی ناگهن، ئه نگۆ نازانن هه تیوه لاهه کی من چ ده نگ و سه دایه کی هه بو؟ خویندی هه مو مه له کانی ناسمانی به قه ده به رانیکی ده رویش خۆش و به تام نابن، هه دیان چیه وه کی وی خۆشخوان ده بن؟ ئه نگۆ له هپچه ده چریکین، بایز تا دللی گه رم نه بی... ناچریکین، وهرن و ده ست بده نه بالّم، رووه و شینایی ناسمان هه لمدهن تا بزانه له کوئی چاوانی لیک نایه؟ جارن شه وی جاره که م ده دیت، هه نووکه له منی غه ربه مال و ژنیکی به ته نی ده رویش بووه به قاتی، سه ره هه لده گری و به دوو تدا دی، ده روا و له هپچ گوند و شاریک هه مینی بی په و بال رانه وه ستی، دیمکه ئاویک و تویشه به ره یه کی پر له ورده نان، له ژیر هپچ ره شمال و بن که پریک لانا دات، قژ ده رنی و لولی ددها و دهیکا به بازنی هه ردوو زنده کانی ده ستی، بی نوچدان هه تا بوی بکری له سه ره هه ردوو پی هه ر مل دهن، که هه ردوو پیه کانی سست و سه ر دهن، که پیستی په نجه کانی و بنی پیه کانی له ژیر پنچک و درک و سه ر گیا و نیو دره خته کان وه ک کارژی مار جی ده مینی، ده که ویتته سه ره هه ردوو ئه ژنوبان، دوو ئه ژنوی ناسک و پیست ته نک، له سه ره ئه ژنوکانیسی زۆر له شار و گونده کان ده گه ری، پیستی سه ره هه ردوو ئه ژنوکانیسی داده مالرین، ده که ویتته سه ره سینگ و به چنگه کری ده ست له درک و خۆل و قور و دار و به رد و گیا و لمی سه ره زوی گیر ده کات، خۆی ده داته ده ست ره شه با، زستان ده گوزه ری،

به هار و پایز و هاوینیش به سه ره ده چن، زستان دیتته وه، پایز به دوایدا، ئه و هه ره ده گه ری، ره شه بایه ک هه لیده گری و ده بیاته سه ره ئه و قۆرته ی خۆت تیا ده شارده وه تا ره شو له کان نه تبین، قۆرتیک و... دوو... سی... ئه و ده شته کاکی به کاکی به هه مووی ده بو به قۆرت، له قۆرتی په که میان قور و لمه که ی ده رده دات، به چنگ... به هه ردوو ده ست، به دهم و ددان، قور و لیتاوه که فری ده داته ده ری، ئه وه خوا به تۆ له وی خه وتی، به ماچیکی لیوه هه لوه ره کانی هه مین وه ناگا بی، رابچه نی، ئه ویش وه کی کۆر په یه کی شیرین له باوه شیت بگری، گه رد و خۆل له سه ره چاوه کانت لابه ری، گری دللی خۆش بکات تا تۆ گه رم بیته وه، قژی خۆی بسووتینی تا ده ست و په نجه سه ره کانت بکه ونه وه جووله و خوین بزواتن، تۆش سه رت به خه بیته وه سه ره سینهی بۆنخۆشی هه مین و تک تک فرمیسه کانی به خۆیتته وه، تا سه ره له نوی بژیسته وه، باسی ژوان و حه ز و سوواتانی نیو هه ویز و کادین و سه رکانی بۆ بکه یه ت، شه وانی شه هوه ت و هه مامی گه رم و چه لای ره شو له کولا وه کان، رامووسان و ده ست له ملانی پاش رۆژیکی درێژ و پر له مللانی و مه یه نه تی، رۆژانی سه خت و پر ترسی ره دوو که وتن، خۆ بز کردن، شه وانی ده نیو په کیدا تانه وه دای رۆژانی ناروق پرشتن و خۆ ره تانندن، ئای له و رۆژه به تام و ناخۆشانه، دلگیر و سه ختانه، پر خه م و خرۆشان... ئه وسا سه بری چاوه کانی ده کات، تۆ چاوه له ناھینی و بۆ په کجاری نوستوویت، هه مین لیت ورد ده بیته وه، به دوو چاوی گران و ماندووه وه ده بینی و لاوکیک وه ک په پوله ی بال نه خشین له سه ره لیوه قه ساوه کانتدا مر دووه، چاوه کانت... چاوه کز و گچکه لۆکه کانت له جیبی حه ز و تاسه ی هه مینی به قور و خۆلیکی سووربا و ته ر بووه، پیس بووه، کت و پر هاوار ده کا و ده زریکینی، ده داته پر مه ی گریان، فرمیسه کی به خور به ری چاوانی ده گری، ناسمان و ده شتی چۆل و رووت لیل و ته ر ده بینی، گریان ده بیته وه به هه نسک، هه نسک به نووزه، نووزه یه کی غه ریب و دلته زین، که چاوه به له که کانی ده کاته وه، له بری تۆ جووتیک پیلای لاستیکی لا هه لتلیشاوی له باوه ش کردوه، وه ک کۆر په یه ک رابژه نی خۆی باده دا، که چاوی به پیلایوه کان ده که وی راده کا و ده چیتته ناو قۆرتیکی دیکه و پرزۆلی جه مه دانیه ک ده بینی، قۆرتیکی دیکه، پشتین، له وی دیکه یان کلاوه کت، له په کیکی دیکه ده ست و په نجه یه کی قرتا و، دوو چاوی هه لکۆلرا و که ره شو له کان ده نوک ئازنیان کردین، پر به و ساکه ده شته ده قه ریشکینی و... که چی تۆ لیتره له خه و راده بی و شایه تومانیکی به هه ق دینی، سه بری ده ور و به ری خۆت ده که ی دنیا زۆر کپ و خامۆشتره، «تۆ بلتی بۆرژابم؟ چه ند ده بی نوستیمه؟ ئه و خه وه ناخۆشه چی

بوو؟ خودایه به خیری بگیری، نهوه مۆته که بوو یان زینده خه و؟»، له چوارچیوهی ده رگا وازه که وه له دهروهت روانی، له دووره وه گویت له زرم و کوت و چهقه چهقی ناشه که ی چهله بی بوو... بی شک گویت لهو چهقه چهقه بووه، ههر نهوهش خهوی لی خستووی... شهویک زرم و کوت و ناله ی نهو ناشه نه بی کهم کهس له گهره کی خهوی لی ده که وی، نهو چهقه چهقه هاوریتمه و بۆته لایلایه و خهویان لی ده خات، گویت له پرمه ی مانگا که بوو، لاوکیک له گویتدا ده زرن گایه وه، میخ زنجیره دریتزه که بواری دابو که ره که تا پال ده رگا که بی، ههروه که بلتی له ته نیایی و شهو و گرمه ی گه واله بترسی، چری تاریکی پتر رڤا بووه ناو حه وشه و ژوو ره که، چرا که به زه حمهت در ی بهو تاریکیه ده دا، که مه کی تاسا بووی... ده تو بست بزانی سه عات چه نده، هه ستایته وه سه ر قوون و پشتت به دیواره که دا و سه عاتی به ریaxe لته ده رهانی، چر که ی لیوه نه ده هات، جگه ره یه کی زه لی نیوه سووتت له ناو ده لاقه که بینی، به رده نه ستییه که ت ده رهانی و ناگرت دا، تا ناوه ناوت مژی قوولت لی دا... ده تووت ده ته وی له ناوه وه ده عبا یه ک قانگ به دی تا نهو دوو که له بیخنکی، به حه سره ته وه وه ک بلتی هه مین ماچ بکه بیت لیوت له سیغاره که نزیک خسته وه، ده نیو په نجه بوو و چلکنه کانتته وه یاریت پچ ده کرد، وه ک نه وه ی یاری به قامکی هه مین بکه ی، ده نگێ له غه بیه وه... که ده نگه ی هه مین بوو هاته بهر گویت: ناگات له خو ت بی و نه وه نده لهو تووتنه پیسه مه کی شه، ناخر سیپه لاکت ده رزیتته وه، خو ت هه ناسه پرکیته و سه رمای نهو ده شته ش له وی بوه ستی، له چی بترسیم؟ له مه رگ... چما مردن له م ژبان ه خو شتر نییه؟ هه مین بهو قسانه ت شیت ده بوو، به یان یان بهو سو عبه ته قورسانه ت جار ی تو وره ت ده کرد و، پاشان بهر له رۆیشتن به قسه یه ک ناشتت ده کرده وه، ده تو بست ژیر هه یوانه که پرکا له قریوه و هاوار، ده ر و دراوسی که به بهر ده رگا که تان تیپه ر ده بوون ده یان زانی به م به یان نییه زووه تو ی شه ر به هه مین ده فرۆشیت تا وه کو جنیوی مزرت پچ بدات، که گویت له تره ی پی پی ریپواران ده بوو پتر ده تکرد به گاله و هات و هاوار، تا وه کو بزانی دوو کهس وان له م که لا وه یه دا، ژن و میردیکی پییر و ماندوو، وان له پشت نه م ده رگا یه، به شه ر دین، شه ری پر له خو شه ویستی، نهو پییاوانه ی به جلی ئیشه وه و به شان ی دا که وتوو وه، جلی ژیر گل و گه چ و چیمه نتۆ به کولانه ته نگه به ره که دا غاریان ده دا نه با رۆژ هه لبی و نه گه نه مه ی دانی قورکاری ژیر قه لا، نه یان ده توانی هه ست و خوست لهو شه ر و هه للا یه رابگرن، ته نها نهو ژنانه نه بی که رووه و نانه واخانه کان خشه خش ی سۆلیان ده هات، تا وی له بهر ده رگا که هه لوه سه ته کیان ده کرد و ده رۆیشتن، ته نگه تاوی نهوه بوون نان بو مناله چلمن و چلکن و

لاوازه کانیان به رنه وه، نهوه خوا یه مه کته ب ته واو که ن و ببنه شت، تو قه ت داخ ت ناچی که گهره کی سه ری بهو گهره که ی نگۆ ده لئین: گهره کی قه ره ج و قه حبه و گه وادان... له تاو نه م قسه یه بوو یان نه هاتنه وه ی هه مین هه ستت کرد که سیک به ده په نجه ی ئاسنینه وه چنگ له هه ناوت گیر ده کا و، وای لهو دل خاوبوونه وه کت و پره، ئیستا لیتره بووا یه هه ندی بلتی یه ک و دوو کتلییه که ی ده خسته سه ر ناگر، له سه ر چیچکان داده نیشت و په مپی له پریمزه که ده دا، ده ست و برد دوو سی نانی ده رشان د، پی پی ده وتی: سه رخه وی بشکیته و هه نوو که بانگت ده که م، نهو جلانه شت بگۆزه، قور و چلپاوی زۆری پیته وه، بوئی لیس و دوو که ل، دوینی شهو بیرم چوو کیسه تووتنه که ت بو بدوورمه وه، پارچه یه ک له کراسه که م ماوه ته وه، دوینی قارسم کرد و تووژیکم له بهر بری، دامنه ی له بهر پییانم ده خشا، با هه ر که سیغاریکت پیچا یه وه نه منت له بی بی، تا هه نوو که کیسه تووتنیکی تو نه بووه که له تیلمه کراسیکی هه مین نه بووی، هه فته یه که پیت ده لی: چاو کونه سوژن نهو ته نکه ر دینه عه ره بییه ت خشت که وه، نه توو له خه می ر دینی مندای، نه منیش له خه می نهو ره شو لانه م که له ئاسمان قه تاره ده به ستن و نانی شه وه... یان له دوور تووژه که ی منه وه ده نی شه وه، دانه ویله رۆکراوه کان هه لده گرنه وه بی نه وه ی ده نوو کیان بهر زه وی بکه وی، له وه ده چی نه وسال به فرۆفی لی تازه وه سه ر یان له هیلکه جوو قابی، که هاته وه پی پی ده لیم: هه مین سه ری نه م تووژه پره بکه... ته واو... چی دیکه مه جووه بهر ده رکی ئاغا و به گزاده کان، نه من حه یفم لی دئ، دوا جار گرتی... راو به خته و نیوچه وان، تو له ی هه ر ده نکه گه م فیکم لی کردنه وه، خو شه قم برد، مانگی که خو له و قووته ی ده شارمه وه و نا هیلتم مووی سه ریشم دیاریت، نه، راوی من هونه ره، شه ی تانی ش وه کی من تووژه که ی ناشاریته وه، هه مین نه گه ر رۆژیکیان بته مه سه ر تووژه که ش به خو ت نازانی، سه ر یان مه که نه وه نده گجکه لو که ن، گه له ک بیژی و حه رامزاده ن... قه تیش تییر نابن...

ده وه ره وه هه مین... با مزگی نی نه مشه وت به ده می... ده دوازه ریشو له سه ر پره و مه نجه له ناویک گه رم که، سه به نی یی یا شیخ پی بزانی هه ر زوو به زوو داوای زه کات ده کا، له چلان یه که ده رویش، له چل دره م: دره مه ییک، له چل دینار: دیناریک... له چل لیسه: لی ره یه ک... یا شیخ نهوه کووه کهس ملی چه له بی ناگری لۆ زه کاتی؟... نهو به شکو حه زی له جه هه نده م بی، ئای یا شیخ... هه مووتان یه ک حیسابن، وه ک کهر گویمان راده کی شن و ده مانر ه تیین، نهویش هاوینان به یه ک دوو شکار ته قه ناعه تم پی ده کا نه م ده شت و ده ره ی بو بکه م به گندۆره و ته رۆزی، یا شیخ ده کری پرس یاریک بکه م، نا... ده باشه نه توو ده زانی

به شه ههقی ئەو له من زباتره، ئەمن زهوییه که ی خۆش دهکهم، دهیکێلم، بژاری دهکهم، تۆوی دهکهم، ئەمنم که له بهر چرغه ی ههتاوی هاویندا دهسووتیم، له بهیانی تا ئیواره له گهلا و گول و لاچکه سهوزهکانی برکه گندۆره و تهروزییهکان ورد دههمهوه، ئەو رۆژانه ی گول دردهکهن ئەمن شاگهشکه دههم، که رهشهبا یهک ههلهکه که دهکهم بيمه شوورهی ههموو گولهکان، نهبا یهکیکیان ههلبوهی، که به «چهلهبی» م دهگوت: ئەو گولانه له گولهکانی ناو باخچه که ی توو جوانترن، بهعهقلم پێ دهکهنی، کهچی وهختی ههموو شتیکی پێ دهگا، ئەو بهشی شیر دهب و ئەمنیش بهشی رپوی، خو ئەگه ره ئەو زهکات بدا نیوهی برسییهکانی ههولبیری تیر دهب، دهست له ئیشوکاری خودای مهده درویش، ئەو زهکاتی خۆی دایته تهکیه، بیربشت نهچی که زهوییه که و تۆه که و تراکتۆره که هی خۆیه تی، له کوتی بوو؟ له باب و باپیرانه وه لۆی مایته وه، ئەوه لۆ ئەمن نیمه؟ درویش دهستت کرده وه به کوفرکردن؟!، ئەی ئارهقه و سووتانی من؟ له بهیانیه وه تا ئیوارێ درک و دال و گیاکه له لهو خاکه بژار دهکهم، نهبا له رهگ و برکه گندۆره کانم بخۆن، نهبا سیس و بی تام و بۆن، چهلهبی ئاگای له وه نییه له رۆژیکدا چهند مار و دوویشک دهکوژم، هیتی درویش هه رۆژیکه و ماریک به دهسته وه دهب و هه ره له جیوه بی ئەوه ی که سیک ئاگای لی بی ده په فبیتی، دهمریت، گندۆره یهک ده بی به سه رینت، له وه دهشته چۆله راده کشی، گهلا و پنچک دهب به راپه خت، شه و دادی و ناگه رپیتته وه، هه مین به هه له داوان پیاوانی گه رهک کۆ دهکاته وه، هه ره که و دهست ده داته چرایهک و هه مین له پیتشه وه، دلێ ختوره دهکا و دهگری، پیاوان کپ و بی دهنگ و سام لی نیشتوو روو له وه دهشته دهکهن، ئەو ههرد و شیوه... ههنگای پر ترس و خیرا ده نین تا دهگه نه نیو بیستانێ تازه سهوز، بۆنی خاک و ترۆزی و کالهک و شهمامه له که له لیان دهب، له تاو ترس و له پای گه ران به دوی تۆدا ماندوو و برسی دهب... تینوو... ههز دهکهن بنووشتیینه وه و گندۆره و تهروزی له پرکان بکه نه وه و بیخۆن، وه لی شه رم ده یانگری، دینه ژیر که په ره که ت، ته نها شه ره یهک ئاوی سازگار و جامیکی قویا و له وییه، کلاو و جه مه دانی، قویرییه کی رهش داگه راو، کۆنه لبادیکی دراو و تۆز لی نیشتوو، به چراهه به چواردهوری که په ره که دهگه رپین، بلاو ده بنه وه، ئەو شه وه مانگ به ده ره وه ناب، په نگه په شه با بی و هه ندی له فانوسه کان بکوژیته وه، پیاوان دایان ده گیرسین و ده کوژیته وه، له وه دایه چراکان بهر بینه وه و بشکین و گر به و ناوه دا په رت بی و پووش و په لاشی دهشت ئاگری تی بهر بی، له ترسی په شه با چراکان خهفه ده کرتین، رۆناهییه کی زهرد پیتشیان ده که وی و تاریکی راو دهنی، دهگه رپین... ژیر گه لا

و پنچکی په ل هاویشتوو ده پشکن، تو نیت، له سه د لاوه سیبه ری پنچکه کان به سه ره یه کدیدا ده شکین و ده توتیه وه، له هه ژمه تانا پێ له گندۆره و تهروزییه کان ده نین، ئاویکی سارد و زهردباو له ژیر پیتیان فیچقه دهکا، له ئاسمانیه شه وه چریکه ی غه مگینی قه تاره ی مه له کۆچه رییه کان ده گاته گوپی هه مووان، وهک ئەوه ی شین بکه ن، دهگه رپین و تۆه ره دیار نیت، هه مین به پێ خاوسی به نیو درک و دالی بیستانه که راده کا، به هه موو لایه کدا غار دهب، هۆ بایز... هۆ بایز... کوره ئەتوو له کیتنده ری؟ ده دهنگ هه لبره... خودا وه ندی میری مه زن، ئەتوو بایزوکی له من مه ستینه، که ئەتوو لی بز بی مردن خۆشتره له وی ژبانی، باز له هیچ کوئی ناحه سیته وه تا نه چیتته وه سه ره هیلانی، ئەمن ئەو رۆ به ته مات بووم، سنگی خۆمت له بۆ به سی بهنگی بکه م، شوخیان بده م ئەو قه ره زولفانه ی وا له خه نی، نا سینهی من لۆ توو ده یکه مه وه به ده فته ره خانی، چاوانیشم به ساقی وه ختی شه راب گپران، نا... ده با سینهی من به په نیری توو بی، وه ختی پاروو لی دانی، به لکو به سه سیته وه له ئیشی گرانی ئەم دهشت و چۆله وانی و به رپانی، لیره له بۆ ئەوی تاودانه، چهنده ها درک له ههردوو پیتیهکانی دهجه قن، چه ندین گندۆره و تهروزی له ژیر پیتیهکانی ده پیتشینه وه و ده ته قن، ههستی پێ ناکات و هه ره راده کات، خوین له سه ره برکه کان و پنچکه کان جی ده مین، ده داته پر مه ی گریان، گریانیکه به کول، به وه دهشته چۆله دا هه ره رۆینه و مل نان، بالنده کان له ترسی ئەو گریانه هیلانه کانیا ن چۆل دهکهن، به ره و تاریکی ئاسمان هه لده رفن، مار و میرووله و زینده وه ری ئەو دهشته ده تاسین، به ژیر پنچکه کاند ده خشن و له کونیکه وه ده ردین و خو له درزیکی دیکه دا ده شارنه وه، پیاوانی گه ره کیش، گه ره کی ماندوو دهست به چراهه له تۆ دهگه رپین و ناتدۆزنه وه، دهگه رپین و تۆه ره نیت... له پر هه مین به دهم بای غاره وه پێ له دلته دهنی، دلته که له و ناوه دا که وتوو و هه ره له شهمامه یه کی خوتناوی ده چی، ئەو دلته ی بۆ هه مین خوینی تیدا دهگه را و بۆ چاوانی ئەو هه ریران و لاوک و بهسته ی ده چری، ده تاسی و چراکه فری دهب و له سه ره سینته راده کشی، رانده کیتی، ده یه وی چراکه هه لبرگرتته وه و له چاوانتی نزیک بخاته وه، چرا کوزا وه ته وه، هاوار دهکا، درویش... هۆ درویش بایز... شیوه دهکا و زیاتر بۆت دهگری و فرمیسه کهانی ده رپینه نیو ده می کراوه ت، تۆش ئاگات له و نییه... تۆ... تۆ بلیی ئەوه راستی بی یان خه ونه؟ پروا به چاوهکانی خۆت بکه ی یا نا؟ له نهیته ی و له غزی پر له سیحری خه ونیک ده چی، به رانپیل و چارۆکه که ی گرمۆله دهکا و دهیخاته ژیر سه رت، سه ری شکاوت، ئەم هه ره دهگری و تۆ نازانیت، دهم دهخاته نیو ده می سارد و وشکه وه بوت، ئەو دهم و لیوه ی جارن

به ماچیتکی ئەو دەبوون بەپهنگر و دەسووتان، ئەو زەمانەى تۆش سمیلای خورماییت بخستایه ته سەر کولمەى پر له گولای له حەوت مەرگ بووایه راست دەبووه، سەر له بن گویت دەنێ و هاوار دەکا، چما تۆ گویت لەو دەنگە خۆشەویست و پر خەمە نییە؟ سەرت کێل دەکاتەوه و له باوهشیت دەکا، ئەتوو لۆ وات لێ هات دەرویش... ناخر ئەمن دوام لۆ کردی که ئاگادارت بێ ئەلیاسی له زەریا و خدری زیندەى وا له چۆل و ساریه، ناخر ئەمن به ئەمانەت ئەتووم دا به وه کاشه و حەزەرتى وهیسهل قەرەنییه، وهک کۆرپه لهی ساوا راتده ژهنێ، له ژنیر پۆناهییه کی که مێ شین باو چاوت به هەردوو چاوانی دهکەوی، وای له خۆم وای... سەر به هەشی... مال ویرانی... قەت که سم نه ما... ئەوه خۆ هەر دوو چاوهکانی دەرھاتوون... خوراوون... نه ماون... ئەو چاوانەى به بهژن و بالای هەمینیدا دەیانروانی، پتر دەتاسی و خۆل و کهسته کی بیستانه که به سەرى خۆیدا دەکا، پیاوان شیتانه و به ههله داوان دهگه نه کنی... دەستی دهگرن... دهکەونه سەرچۆک... سهیری چاوانی دهکەن... به خەم و ترسه وه دهلێن:

«دال و قهله رهش چاوهکانیان هه لکۆلیوه...!»

تۆ مردوویت و ئەوان وا دهلێن، رهش داگه راوه، رهنه ماریک له نیوه رۆوه پێوهی دای، نا نه مردووی... گهرمای هاوین ئەهونده له تهوقه سەرى داوی گێژ و بێ هۆش کهوتوویت، نا کرێ بمریت، هه مین ته نیا لهو دونیایه جی ده مینێ، خۆی و کهلاوه و مانگایه کی له پر و چەند مریشکیتک و جووجه له یهک له دواى تۆ هەر هه موو به ته نیا جی ده مین، شهوانه کهس نابێ حەیران و لاوک بۆ هه مین بچرێ، له بهر هه یوانه که داده نیشی، سەر بۆ ئەو پارچه ئاسمانه رووت و لێله هه لده برێ، ئەو ئاسمانه ی له حەوشه چکۆلانه کهوه وه دیار دهکەوی، چاوی هه مینێ ده لێتی کۆتره و لێی ونبووه هیلانه، یان بهرخه کۆرپه له ی دواى مینگه لانه، له دار هه نارە زه که ده روانی و هۆن هۆن دهگری، نه که ی ده رویش و زوو بمری، دهنه بۆ یه کجاری و له بێ چاره یی تا ماوه هه مین ده یی به کاره کهری چه له یی و به گله ران، بکه وه دواى به هه ژاری و عه ودالی، با له دوات جی نه مینێ بالای بلند و به ژنی هیلاکی، یان ده بیته جل شۆری مالى یه کێ لهو ئاغا یانه ی وهختی خۆی حەزبان لێ ده کرد، لیکیان ده کرد، به یادی جوانی و جحیلای ئەوسا یه کێکیان په لاماری بدات تۆ له گوهره که تدا راده چهنی، تۆ نامینى تا به تیغیتک... تیغیتکی کول وهک ره شۆله سەرى له ملی جیا بکه یته وه، ژنیتکی بێ کهس و هیلاک و به سته زمان چی پێ ده کرێ؟ له حەوت مەرگدا بی ده ته وی زیندوو بیته وه، وهک مندالێکی ترسنۆک که خه ونیتکی ناخۆش

ببینی راده چهنیت... پر بهو ساکه ده شته... پر به گوهر و گوهرستانه که هاوار ده که ی:
«ئیدی پیر بووین... ده وازمان لێ بین...!»

چه نده ها جار خهون و خولیا و خه یال و ترسی هه ردووکتان تیکه ل ده بیت، چه نده ها شهو به جوتوه له خه و راده بن، ها چی بوو؟ خه ونیتکی ناخۆشم دی بایز... هه من له هه تووش ناخۆشتره هه مین، وهک دوو گیاندارى دیلی نیتو قه فه زیک ده خزینه پال یه کدی، ئەم به یانییه وهک زۆر له به یانیانی دیکه هه مین له تاو هاواری تۆ راجله کی و له ترسانا پیا له یهک به ده سستییه وه شکاو سەرى په نجەى شایه قمانه ی زامار بوو، هەر شه وه ی یه کێکتان له هاوار و ناله ی ئەو دیکه ده تاسی و دوو چاری دلّه خورپێ ده بێ، هه میشه وایه خه و و زینده خه ونه کانتان تیکه ل ده بن، هەر ده لێی ئەو خه ونی ده بینێ و تۆ بوی ته واو ده که ی، ئەو هاواری له قورگی تۆدا ده تاسی، هه مین ئاسمانی پێ ده هه ژینێ...

چاوان ده که یته وه... هەر هه موو ماله که له تاریکیدا غه رقه، نه هه مین دیاره و نه چرا که ی، نه پیاوانی گه رهک و نه هات و هاواری منال و مه زن، نه ره شه بایه و نه پنچک و برکی گندۆره و ته رۆزی نیتو بیستانه کان دیارن، بێ ناز له ژوو ره که تدا که وتووی، نه ماران گاز بوویت و نه هه تاو سووتین، ته واوی سه رماته، ده رنگی کرد و هه مین هەر بزهر، قەت وادوا نه که وتووه، تۆ بلتی مالى چه له بی یان سمایل بهگ میوانیان هه بووی؟ هەر ئیواره یهک میوانیان زۆر بێ، ژنه ته مه به له کانیا ن هه مینت لێ گل ده ده نه وه، چه ند جارت پیت گوتووه هه مین له مه ودوا بهر له وه ی تاریک دای و ره وه، مه ترسه بایز... ئەدی که فیهت و مه سله تیمان نه کرد؟ له هه ره شه و گوهره شه ی خدری برام مه ترسی... تازه هه ردوو لامان پیر بووین، نا هه مین... هه نوو که شه ترسم هه ره یه... خدری برات له کن ردین سپییه کانى عه شیرەت پیتی گوتم: بایز ئەتوو سیدی ساله ناموسی مهت بر دییه و... خوشکی مه ده ته قیتینییه وه، مه ترسی... خدر پیر بووه و هیژ و شه نگی جارانی نییه دوژمانیه تیت بکات... خو ده زانم هەر چوار برا کهت له به رده م ردین سپییه کان و پیا و ما قوول و با به شیخ و سی مه لایان ته لاقیان فریدا که چیدیکه هه قیان به سه رمانه وه نییه، ئەوه نده ی شیخ کردی و کۆشای هیچ کام له براکان و خزمه کانت ماچیان نه کردم، مه لاش تکای کرد و ردین سپییه کان پارانه وه، ئەگه رهز ده کهن هه مینێ بینن ده یهینمه کنتان... یان ئەنگۆ وه رنه کنی... ورته یان نه کرد... خدر دوو باره ی ده کرده وه: یا شیخ وه سیه تی باجان ده سستی هه موومانى به سته وه دهنه بێ غیرهت نین، خو شه ره ف

قوماش نییه له گهر زهمانه دا رهنگی بچیتته وه... له سه ره مه رگدا و به دهم قرخه قرخی مه رگه وه پیتی گوتین: «وازیان لی بینن کوره کانم... تازه نه وانیش پیر بوون»، تو بلتی له و کوتایی عومره دا زه فیری پی بیهن و بیکوژن، جا خو نه مانی همینی بو تو باسی سه ره، تا دهات شه وی ساردتر ده کرد و بایه کesh ده بوو به لووره، چراکش کوژا بووه، بی همینی، مال، دهتوت بوته چول و سارا، سهد ساله همینی لی بوته قاتی، به دست کوتان شقارته که ت له ده لاقه که دوزییه وه، به دست و په نجه یه کی له رزۆکه وه دنکیکت دهرهانی و ناگرت دا، دهیه ها تارمایی پزانه سه ر دار و دیواره کان، به ره له وی گری له رزیوی دنکه شقارته که بکوژیتته وه ده ستت بو فانووسی قهد دیواره که برد و به په له دانگرت، فریا نه که وتی شووشه که هه لبری و کوژایه وه، دنکیکی دیکه ت ناگر دا، فانووسه که گریکی زهردی به نیو ژووره که دا پزاند، هیدی هیدی به رچاوی کزت روون بووه، له ترسانا چی لامپاو فانووس و قهندیل له ماله که هه بوون هه ر هه موویانت داگیرساند، رووناک نه ده بووه: دلته... تاریک بوون: چاوه کانت... زۆپاکه ت گر دا تا بتوانی سه رما و ترس له و ماله دهره کی، دهتوت: کلو کلو سه هوئل له نیو هه ناوتا ده تویتته وه، هه ردو و ناو له پی چلکن و شه قار شه قارت له سه ر زۆپاکه راگرت، تاوی گهرم بوونه وه، خوینیکی گهرمتر به هه ردو و باسکتدا گه را، له کاریته و شه قلّه و هه سیری رزیوی بنمیچه که ورد بوویته وه، هه ر چوار دیواری نه خشین به دلۆپه و لیس و ته نی، دوو لا دیوار خراب سکبان دا بوو، به موعجیزه وه ستا بوون، دووان له کاریته کان درزی قه به بیان تی که وتبوو، درزیکیان ترسی خستبووه دلّی هه مین، بازیش بی باک، نه گهر داته پی نه وه هه ردو و کمان: که ره که خویش، به یه که وه دهرمین، جا له ژیر کاریته و شه قلّه ی رزیودا بمرین؟ داخوا کامه مان له پیش نه وی دیکه دا دهرمین؟ که ئیشت نه بوو یان باسی مردن ده که ی یان گه مه له گه ل گونت ده که ی، له بهر خوته وه خه نیته وه... که چه لباده که ت راکیشایه به رده می زۆپاکه و کیسه ی تووتنه که ت دهرهانی، نه گهر نه هاته وه تا نه و سیغاره ده پیچمه وه دهرۆم و له دووی ده گهریم، گرمی گه واله یه ک رایچله کاندی... خودایه بی ثافات بی... خودایه نه که ی... هه نووکه هه مین له رییه، سه ریکت هه لبری و به سه ر دیواره که ی به رامبه رته وه له زهرگ و شمشیر و ده فه که رامای، ویستت تا پیته دهری دره ننگ سیغاره که پیچیتته وه، له شمشیر و زهرگه که رامایتته وه، چهنده ها جار نه و شمشیره ت به سک و ملی خوژدا داهیتناوه، به توژیک خوئل جن برینه که ی ساریژ بوته وه، چهنده ها جار نه و زهرگه تیژه ت له لا لغاوه ی خوژ داوه... له ولا روومه ت بو نه ولا کون به دهرت کردووه، به دهم ده ف لیئدانه وه که وتوویته ویرد و سه له وات، له زیکر و

ته هلیله دا خه می خوژ و هه مین و راوه ریشۆله و ترسی بابه شیخ و زولمی چه له بی و تارمایی ناغا و براکانی هه مینت بزر ده کرد، چه جمانت له بهر ده برا، هیته دهرویش توو ته کیه و زیکر و ته هلیله و زهرک و شمشیر له خو دانیان نه گوتووه، زهمانه لیتی خویش هینای، له سه ر یه ک په نجه سه مات به ده فه که ده کرد، وا توند و دلگه رمانه ده تکوتا که هه موو گه ره ک گوپی لی بی، هه ر ده تووت شریقه ی بالی هه زاران مه له، سه دای حه ی حه ی تو له هیچیانی نه ده کرد، چ دهرویشیک دهیتوانی گوئ له ده فه که بگری و عاقل دابنیشی، هه ر ده بوو سه ر و مل با بدات، بی ناگا له خو بان هه لده ستانه سه ر پاشووان، زیکریک توئی تیا نه بووایه سارد و سه ر بوو، تا تو ده فه که ت نه گرتایه ته ده ست دهرویشه کانی دیکه وه ک کوهمه لی پیره ژنی بیته یز و شهنگ له خو بان ددا، نه و ده فه چ سیحریکه که ته نها بو دلّی گهرمی خوژی لی ده ده ی، گه ره کته وپ و کاس ببیت، له م دونیای دوونه غه یب ببیت، زرم و کوت و هاره ی ده ف، زرنگانه وه ی پلپله کانی ترس و خه م له دلّتا راوده نی، نازا ترت ده کا، ئیدی سه ر ده بیت، با بین براکانی و هه نووکه بتکوژن، نه گولله ده تبری و نه تیغ بریندارت ده کات، سووک هه لده فریت و گران ده که وتیتته وه سه ر زه وی، سه مایه کی دهرویشانه، ده گریایت و شیتانه هه ردو و پاژنه ی پیته له زه وی ده کوتا، وه ک یه کیک له ریشۆله سووکه کانت که ره شها هه لی دا بالته دگرت، له و سه ره وه، له ناسمانه وه که داده بزیتته سه ر نه رز وا به تاو پاژنه ت به زه ویدا ده کوتی وه ک بلتی بته وی زه وی شه ق بکه ییت و له ترسی غه دری زهمانه خوژی تیا شه شار بده ی، خوژ له چه له بی و ناغا و براکانی هه مین و سلّیوه... شهیتانه کانی شار بشاریتته وه، ئیدی ته واو... تا که ی سه رما و برسیه تی و راوه دونانی ریشۆله به سته زمانه کان، ناخو پارووه نانیک و ترسی مه رگ نه و هه موو نه زیه ته دینتی؟ راده کشایت و بی باکانه، بی به زه بیانه ملی باریک و دهماراوی خوژ ده خسته بهر تیغی شمشیر، چ تامیکی سه یر و عه جابیت له و بازار و تکه خوینانه ده بیینی؟، هه ر تکه خوینیکی هی رۆژیککی پر مهینه تی و ترسه که دهرژی، دهرژیته سه ر خاک و خاکیش هه لیده مژئی، تا له شت گهرم دابی ترس و سامت له لا نامیتنی، هه موو شتیک له بهر چاوانت ون ده بی، ده بی به تارمایی و نامیتنی، که که لله ت گهرم دادی ده فه که ده بی به دلۆپیک ناو و له سه ر یه ک په نجه ت ده وه ستتی، که به ناو له پ و سه ری په نجه کانت له ناوه راست و رۆخی ده فه که ده ده ی هه زاران دهنگ و سه دا و زه نا و هاوار و ناله و زریکه به ریا ده بی، دهرویشه کانی دیکه خودا له هاره ی ده فه که ی تو دا ده بین، له سه ماو پی کوتانی شیتانه ت، که حاله که ده تگری، هه ردو و بنه پیته بهر زه وییه که ناکه ون،

ئارەقەش زەنگۆل زەنگۆل بەدەموچا و سەر و سمپیل و سینە تووکنە تدا دیتە خواری، دەرژیتە بەر پیتی دەرویشان، تەنکە تۆزیک بەرز دەبیتهوه، وا بەتاو بەچواردەوری خۆتدا خول دەخویت، لەو تەپ و تۆزە بەر پیت، لەو نەرمە گفەمی «با» ی دەوری بالات گەردەلوولیک ئەو ناوێ دادەگرت، دەنگی دەفەکان تیکەڵ بەهەیاھووی دەرویشەکان دەبوو، بەیەکەو کیتیوانە دەنانرکاند، وەک کۆمەلێ ماری توورە دەنانفیشکاند، وەک رەشەبایەک بەنیو جەنگەلدا گوزەر بکا وژەتان دەهات، بەچواردەوری یەکدیدا لە سەماو پیکوتان و بالگرتن و سەربادان نەدەکووتن، سینە ی تووکنیان لە ئارەقدا شەلال... قژی رەش و پری و دریشیان تا سەر شان و مل مەوجی دەدا، باسکی رەش وەک ئەوێ بەتەنیمۆک سواغ درابن، هەندیکیان تا ئەژنویان بەلەکیان لێ پرووت کردبوو، بەو سەمای زیکرە شادەماری بەلەکیان رەپ دەبوون، وەک شیت سینە والا، تاوێ بۆ پیشەو و تاوێ بۆ دواو جۆلانەیان بەخۆیان دەکرد، لە ناوقە بەسەرەو بەھەر چوار لادا دەشکانەو، وا پیتیان لە زەوی دەکووتا وەک ئەوێ بیانەوێ ئاو لەو خاکە رەقەنییە دەریتن، ژنان لە سەربانەکان بەشەرمەو لەو پیاو نیو پروتانیە رادەمان، پیاوکانی بابە شیخ، جاروبار، لە ژنەکان و کچەکانیان دەخوریبەو کە بچنەو نیو حەوشەکان چونکێ نەزەریان حەرەمە، دەرویشەکان دەیانقریشکاند، لە قەھری شتیکی دیکە ھاواریان ئاسمانی پر دەکرد، نەک بەتەنھا لە ترسی خودا، لە ترسی شتیکی زۆر نادیار و پەنھان، بۆنی نیبەنە لە هەلاوی هەناسە و ئارەقە ی بن بالیان دەهات، تاو تاوێ خامۆش و پاشان قیژە و قریشکە ی لەناکاو، وەک قریشکە ی درەختیک کە لەناو قەدەو تەورداسیک لەتی بکات، سیبەرەکان تیکەڵ دەبوون و پاشان پەرت دەبوونەو، دەچوویتە ناوەرەست و شوورەیان بەدەوردا دەکردی، وا تیژ و خێرا خولت دەخوارد کە تەماشاکەرانی سەر تاق و دیوار و سەربانەکان، بەژن و پیاو، بەپیر و منالەو، دەترسان لەوێ لەگەڵ گەردەلوولە کەدا بەرەو بەرزایی ئاسمان هەلفریت و نەبیەیتەو، دەنیو هەورەکاندا، لەژێر شینایی ئاسماندا خۆت بشاریتەو، ببیت بەئەستیرە و شەوانە بەدزیبەو بییتەو سەربانی کە لاو کە ی خۆتان، بییتەو بەئادەمی... بەپیاو... بەدرویش بایز... بچیتەو بەخەلی هەمین، تیر لەسەر سینە ی ماندووی بخەویت، تاریکی ئاسمانان لە خۆت داتەکیتی، ئەوساکە کە تیرت دەخوارد لە بۆنی سینە و مەمکانی، کە پر بەسیبە کانت خۆل و تۆزی سەر ئەگریجە و بسکە کانیە هەلدەمژێ، ئەوسا لە ترسی برسیتە ی و چەلەبی و ئاگانان و براکانی هەمین دەبوویتەو بەئەستیرە، تا شوویکی دیکە و ژوانیکی دیکە، گەر ببیت بەئەستیرەش کەس

ناتکوژی، کەس دەستی ناتگاتی، هەمین تاو کە بەرەبەیان لە جریو جریوت رادەمین، تا بەرەبەیان پرشنگی کز و کەمت دەرژیتە سەر ئەو کە لاوێ هەمین بەتەنیا تیا خەوتوو، ناو حەوشە رووناک دەکەیتەو، تروسکەت دزە دەکات و دەگاتە بنە بانی کۆلیتی مریشکەکان، دزە دەکا تا ناو دلی هەمین، وای لە تۆ ئەو وەختە ی بەدل دەفە کە لێ دەدەیت و خۆت هەلدەدە ی، بەدەوری خۆتدا خول دەخویت و... وا هەست دەکەیت تۆزیک دیکە ی و دەفیتە ناو یەکیک لە شانشین هەسارەکان... نا... ئەستیرەکان... دەفیتە تاقی ئاسمان... یان دەبی بەچۆلە کە، هەلۆ، باز، قەلەرەش... نا... رەنگە بی بەریشۆلە و دەنیو رەو ریشۆلە یەکی گەورەدا ون بی، ئەوسا کابرایەکی وەک خۆت کلۆل، کلۆلتر لە خۆت، تۆزیک گەنم و جۆت بۆ هەلدەرپۆت، گەنم و جۆبە ک تیکەڵ بەزوانیکی زۆر، تۆ وەک هەنووکە برسی و ماندوویت، لە ئاسمانی پر هەور و زەوی پروتی بەر لێزمە ی باران هیچ بەدی ناکەیت، بەناچاری لەگەڵ پۆلە ریشۆلە یەکی زۆر پان و پۆردا هەلدەنیسی، راوچی چاوہ پیتی راویکی زۆر بەخیر و بێرە، هەلیکە و رەخساو، نایبوتی، سەری گوریسە کە لە نیو چنگیدا ئارەقە دەکات، تەر و لووس و گەرم دەبێ، زۆر توند... بەھەموو هیز و توانای خۆیەو گوریسە کە رادەکیشی، هەر هەموو ریشۆلە لەعنە تیبەکان سرک و زوو هەلدەفرن، تەنیا تۆ نەبی... دەرویش بایز... دەرویشیکی ریشۆلە... ریشۆلە یەکی دەرویش... هەر خۆت بەتەنیا بەتۆرە کەو دەبی، ریشۆلە یەکی هەناسە سوار و ماندوو، دەرویشیکی پیر و برسی و بەسالچوو، راوچیە کەش لە تۆ پیر و هیلاک و برسی تر، زستانیکی سارد و بەفران بار، دەشتیکی چۆل و خامۆش و تەر، تۆزیک گەورە و پان و پۆر... تەنیا تۆ... بەتەنیا خۆت دەکەویتە ناو تۆزیک گەل گەورە، دەبێ وابی...؟ ئاخۆ دەکری...؟ بۆ ناکری؟ سەفەریکیان هەر خۆت کتومت وات لێ بەسەرەت، بەھەزاران ریشۆلە وەک کویر و گیژ داہەزین، وەک ئەوێ دەستیکی غەیبی لە ئاسمانیکی دیکەو هەلی دابن، سێ راوچی دیکەش لە دوورەو، بەبەغالەتەو، تیبیان دەروانی، کەچی رەویدەکی مەزن... فرەپان... رەو ریشۆلە یەکی زۆل و گالتەجار هاتن و بەسەر تۆرە کە ی تۆدا نیشتنەو، کە هاتن نیوێ ئاسمان رەش دەچۆو، ورشە و فرکە فرکی بالیان، هەزاران بال کە پیاو کاس بکات، مەستانە خۆیان بۆ زەوی نەوی دەکرد و بالیان شل دەکرد، هەر هەموو بەیەکەو لە مەلیکی زەبەللاح دەچون، بەفریش پرۆشە ی دەکرد، کلوو بەفری سپی و رەشی ئەو رەو ریشۆلە قەبە یە ناگریان لە دلی تۆدا کردەو، ئەو نەدە ی نەمابو لە خۆشیا نا دلت هەلقەنی و دەرپەرتە نیو دەمت، ئەو رەو شیتە بەسەر سەری سێ راوچیدا هەلفرین، تیبەربین و

هاتنه سهر تۆره كەى تۆ و نیشتنهوه، دهیانخوارد و بهقوونهقوون ههڵدهبهزبنهوه، بۆ ماوهیهك میوانداریت كردن، دهتخواست ئهوهنده بخۆن مهست و گران بن، دواجاریانه و با تیر بخۆن، بهیانی سهر دهبرین و دهكرین بهمهزهى ئارهق خۆرهكانى ههولپیری، كت و پر گوریسهكهت راكیشا تا ههردوو قهدى تۆرهكه بهسهر یهكدا بدهیتهوه، بهپشتدا كهوتیت و بهپهله و زوو سهرت بهرز كردهوه، ههر هه مووی ههلفرین، بوون بهتەم و رهوینهوه، له ئاسمان له تاوان و له ترسان بهر یهكدى دهكهوتن، سهریان لى شیوا، بهفریش پتر گیتی كردن، رهشهبايهكى كت و پر، بهیهكجاری تهرین و تا درهنگی ئیواره نههاتنهوه ئاسمانی ئه و ناوه، ههر سى راوچیهكه له دوورهوه قاقا پیدهكه نین، دووانیان بهراگردن بهرهو پیری تۆ ساتهیان له تهپۆلكه و قۆرت و قوچهكى خوساوه دهكرد و دهخلیسكان، هیشتا لهسهر پشت كهوتبووی، له شهرمى ناومیدی و ههلفرینی ریشۆلهكان یهك تهخته له ناو قوراوهكه راكشابووی، یهكێکیان بهلاقرتیوه پیتی گوتیت: ههستهوه دهرویش... دهی... ئهوه بهسهر پیاوان دى... یهك رهشۆلهی زۆر قهلهوت راو كرديه... بهشى گهړهكى خۆتان دهكا، بهكاوهخۆ ههستایتهوه، وهك پيشهوايهكى تیکشكاو، تیک شكاوی شهپێکی كوشنده، دهنگت ههلبېری و لهو دهشته چۆلهدا دهنگی دهدايهوه: پى بکهنن حیزابینه... ئهگهر پیتوه بوونایه ههنووكه دهمزانی كوو دهگریان، لاکهون ماكه رینه، ئه مپۆكه كه تۆیان بینی ههر هه موو سپ بوون، سه رسام و ئه بلهق، به درۆ و له قورگیتکی تاساوهوه هاواریان دهكرد: «خۆش بهحالت دهرویش... خۆش بهحالت».

هیتی دهرویش... ئیتر بهخت و ریکهوت، نا ریکهوت نییه، زالبوونه بهسهر فر و فیلتی ئه و مه له گچكه لوكانه، خودایه ههنووكه هه مین بیتهوه و بهچاوی خۆی ببینی چ راویکت كردوه، تۆلهی بهرودوات كردهوه، سه بری «ئه یوب» ت هه بوو، خودایه هاوار ئه و ژنه چی لى هات؟ درهنگی كرد... ده بى چ وهختی شه و بى... به پرتا و وهك شییت له ژووره كه ده رپه پری و كهوتیته ناو حه وشه كه، نیره كه ر و مانگا كه رهوینهوه و به ترسه وه له تۆ را مان، تۆش به ترسه وه له ئاسمانی هه واران بار و پر پرووشه ی باران را مایت، خودایه بى ئافات بى، ئه گهر ههر نیازت كه هه یه هه لێگره تا هه مین دیته وه، ئه وه چه نده مین جاره ببۆرژتی، له خه و را بیت، زینده خه و و كه رویشكه خه و، ئه و ژنه مال میراته نه كه وتبیته ناو كه ند و له ندیك؟ له قور و چلپا و پێكا نه چه قیبی؟ له زه لكا و پێكا؟ له گۆمى میری نه خنكابی؟ ریتی هه لئ نه كردی؟ شه لاتی و سه رسه ربیه كانی شار شتیکیان لى نه كردی؟ له به سستی «سه یداوه» ی نه دابی و له گیترا و پێدا خنكابی؟ له ناكا و هه والی مه رگیم لۆ نه یه...! خودا

ئه و ژنه هیلاك و ماندووه م لى نه بیته وه به قاتی، فریشته كانی ئاسمانان ده سستی بگرن، چاوه كانی كز بووینه و نه با ریتیان بزر بكا، بى وی دونیای روونم ناوی، با یز ئه توه پیاوی، ئه من ژنه كى ته نیا و شه قی، هه تا ده چم و دیمه وه سه د خه یالی خه راپ و ختووره م به دلدا دى، خۆ براكانم به به رده مدا تى بپه رن شتاقیان نا ناسمه وه، ده ترسم، گه له ك ده ترسم زه برێكم لى بدن، هه مین قه د به هه مان ریدا مه گه رتیه، ریتیان بگۆره... ههر پیاوه كى ده بینم كه مه كى لیم ورد بیته وه و به دوومدا بى، سه د ئا ورا ن ده ده مه وه و به گورگه لۆقه رى ده كه م، ده شانم كه چ عه بیه كى گه وریه ئا ورا نه وه ی ژنان، زا ره كه ده بم، جار هه بووه هه تره شم له سیبه رى خۆم چوه، وا مه زانه له خه متدا نه بوویه، سه دان جار به دزیبه وه تا مالی چه له بی و فلان به گزاده و ئاغا و ئه فه ندیبه كان به دووتدا هاتیمه، به زه بیته به مندایه بیته وه، چیدیه كه خه م مه دى، ههر كه تاریك دادى ده كه ومه ناو سه د غایه له ی خه راپ، خودا ده بى له كینده رى بى؟ چی به سه ر هاتى؟ شتیکیان لى نه كردی؟ چیت خزمه تى ئه و سه گ و گورگانه مه كه، ئه وان ئه من و توویان له گوندى ده رپه راند، وهك ته یری ته ریه له هیلانه به نبه شه وه هه لیا نفران دین... له وینده رى سه پان و گاوان و شوان و كیشه كه ر بووین، لیره ش خزمه تكار و كرى گرته و جل شو، چیدیه كه وه كى ده رۆزه كه ر له به ر قایی ئه م و ئه و مه كه وه، له كنت وایه چاوم دونیا نابینی؟ هه موو رۆژتیک له و چۆل و قه فره دا بیرم له لاته، له دلگه رانه سه رله به یانیا ن زوو له یه كه یه كه ی ده رگا كان ده دی، ئه من ده زانم جار هه یه چه شته نگا و ده رگات لى ده كه نه وه، ئه توش كز و مات له به رده رگا كانیا ن داده نیشیت و له سه رمانا خۆت و یك دینیته وه، ئه وه خوا یه ده رگا ی به هه شت لى بکریته وه، له پاش چه ن دین سه عات ئا غا ژنێك له خه و را ده بى و به ریکه وت ده رگا ده كاته وه، خۆی ته سك ده كاته وه، ده م پا ن و قه حپه به كو لئ مه كه روه گازت ده كا... هه مه... ئه وه لی ره ی؟ له میژه له به ر ده رگا ی؟ ئه توش درۆیان ده كه ی... «سافی» خان تۆژتیکه لی ره م... چ قه یدیه... خه وه تۆتکه گرمی... مه ترسی... ئه وان شه رمی له كه س نا كه ن، ئه و بى شه ره فانه ده ناسم، كا برا ئه توو ئه وه نده ده مت پیس نه بی باشه، ئاخه به لاش نییه به با یزه شی ت بانگت ده كه ن... ئا... ئه من شی تم چونكه قوماشی كورته ك و شه روا له كه م ئینگلیزی نییه، جه مه دانی به گولینگه و كلاوی به باق و بریق له سه ر نا نیم، شی تم چونكه هه ره وختی زه وقم هه ستا حه یران و لاو كى خۆم ده ریم و سواری توو ده بم، شی تم چونكه ره شو لان را و ده كه م و ده رخوا ردی ئاره ق خۆره كانی ده دم، سلتیوه هه قی هه بوو ده یگوت: ئا غا كان ئه توویان له گوندى را ونا، ئه توش ئه وه نده بى غیره تی ره شو له كان را و ده نیی،

لیرهش، له شاری، جیمان نه بۆوه... ئه وه تا له برسان دونیای هیچ راوی من و توو ده نئ... منداله بی عاره کانی شار و هه ندئ له عه تار و به قار و بازرگان و زه رهنگر و قه سابه کانیس، که هه زیان له سوعهت و قوشمه بی، جرت لۆ کرمانجان لی دده دن، تا هه نووکه به ده م هۆبها و فیکه لیدان و جرت لیدانه وه چه ند که سیان هه ر له هیچ و خۆزایی شیت کرد، وام لی هاتییبه خو له چاوی عالهمی بشارمه وه، به من بی قهت نه چمه ناو بازاری، هه مین له وه ده چی ژیانی مه هه ر راو راوین بی... هه نده ک جار که بیر له و دونیایه ی ده که مه وه له راویکی گه له گه وه ده چی، یه ک راوی ئه وی دیکه ده نئ، دو اجاریش هه ر هه ژار و به ش مهینه تی وه کی مه ده بنه نیچیر، وای هه مین ئه و ژبانه چه ند له گرانه تا ده چی...

واش نییه راوچی مایه پووج... هه نووکه لیره بووایه به شان هه لته کاندن و لیو هه لقسورتانیکه وه ترس و خه م و قه هری ده ره وانیدییه وه، به رانپیلی فری ددا، خانمانه و ده ست و برد سه رکه بزۆته کانی له ژیر قالدردمه که ده ره هیتنا و ئه وه نده ی بلتی یه ک و دوو زۆپاکه ی گر ده ایه وه، هیدی هیدی ته لیش و چیلکه ی تی ده خست، سیبه ی زه ردی کلپه له سه ر روو خساری ماندووی سه مای ده کرد، بی هه مین دونیا چ سارد و تاریکه خودا، خه یالئیک ده تبا و خه یالئیک ده ته ییتته وه، له نا کا و بی نا گا له خو ت، له قه هری زه مانه دوو تنۆک فرمیسیکی درشت و له چاوانت تکان، هی سوپی سه رمای ژووره که بوو یان یاده وه ری تال، له هه ناوته وه قولپی گریانیک سه ری هه لدا، ده کولپی، خه میکی قورس و گران و جه رگبر به رچاوانی گرتی، ژووری خامۆش و حه وشه که بوئی مه رگی لی ده هات، جاروبار گرمه ی گه واله ره شو له برسی و دیل و ماندووه کانی ده خسته سه ر قازه قاز، له ترسی بی ده نگی و نه هاتنه وه ی هه مین حه زت ده کرد له قازه قاز نه که ون، له دووره وه ش ته نها ده نگیکی ئاشنا به گویت زرم و کوتی ئاشه که ی چه له بی بوو، به رده و امیش، له وه ته ی له م گه ره که ده ژیت، له م شاره... به رده وام زریکه یه ک له گویتدا ده زنگیته وه، هه ندئ جار ئه و زریکه یه ئه وه نده ناقۆلییه که خه ربکه په رده ی گوئییه کانت بدریتنی، گوئی بو هه موو ده نگ و سه دا و چرپه و هه ناسه کانی شه و سووک ده که ی، نیوه شه وان به ر له وه ی بنووی، یه که مجار گویت له نوو زه ی گۆرانیه کی غه مگین و دوور و بریندار ده بی که هه ر ده لینی خو تیناوه و ده رژیته هه ردوو گویتته وه، تاویک و ده بی به ئاهو هه ناسه یکی دل پروکین، پاشان زریکه یه کی بی نامان، زریکه ی سه ده ها ژن، تۆقیو و زه نده ق چوو، هه رووکه بلتی له قوولییی تاریکی ئه شکه وته کانه وه یان ده ره ند و دۆله کانه وه، له و زریکه و هاوارانه

ده چن که هی کۆمه له ژنیکی بن، بکوژرین، بسووتین، بخنکین، به یه که وه بمرن، بانگی خه لکانیکی خه وتوو بکه ن تا وه ناگا بین و فریایان بکه ون، زریکه یه کی جه رگبر، که م شه و هه یه گویت له و زریکه بی نامانه نه بی، دلته زین، غیرهت به زین... ئه به دی، وه ک عه زیایه کی له زنجیر به ستراو، به پیچ و لوول، له ناسمانیکی تاریکه وه داده به زئی، له و جوژه زریکه نه ی که هه رووکه بلتی له وه ته ی دونیا دروست بووه، نه براره ته وه، له قورگیکه وه دی، ژه نگ لینی دابی، له زریکه ی ئافره تیکی کلۆل و ته نیا ده چی که کۆمه لئیک پیای دی رنده و تووره و تۆسن به خه نجه ر له ت و په تی بکه ن، زریکه ی کچیک که به چه نده ها لاو و تۆلیزی هه وه سه باز له ده لاوه تیی به ربین و بی بنی بکه ن، له پاشان په ل په لی بکه ن، هه ر له ت و کوتیکیش بی به کچیکی دیکه و ژنیکی دیکه و بزریکتینی، هاوار و ناله و زریکه کان تیکه ل ده بوون و پاشان په رت ده بوون، هه لده فرین و ده که وتنه وه، زۆر جار شیتانه شه وان چی و بالینگانی گه رمه تی جی ده هیشته و ده چوویته نیو حه وشه ی خامۆش و سه ربانی سارد، به هه ر چوار لادا، هه ر له سه ر قالدردمه خزه کانه وه ئاو له دوا ی ئاو رت ده ایه وه، پاشان کۆلانی خامۆش و تاریک و بی سرته، زریکه که هه ر له گویتدا زرینگاوه ته وه، وه لی نه تده زانی روو له کوئی بکه ی، تۆ بلتی ئه و هات و هاوار و زه نا و قیامه ته قه له بالغی مه مله که تی جنۆکان بی؟ ئه و شه وه ملت پیوه نا... کۆلانه و کۆلان... شیتانه به راست و چه پدا ده تروانی، له ئه سستیبه کوژاوه کان که ده تبینی چۆن داده کشان، ده بی دیسه نه وه کتی بمری...؟ خودا هاوار... با ئه سستیبه رژاوه کان روچی کلۆلی خه لکی گه ره ک نه بن، له به رده می یه ک به یه کی ده رگای شه ق و شری ماله کان ده وه ستایت، گویت هه لده خسته... خودا... ئه م زریکه یه ی که ری کردم زریکه ی کام ماله؟ ئه من ده بی فریای که وم...! هه ر تاویک و زریکه ده بوو به فیقه ی زورنا و زرم و کوتی ده هۆل... عه جایب... هه ر هه نووکه چ داد و فیغان و گه رمه شینیک بوو... چ زوو گوپا به شایی و لۆغان؟ قریوه و پیکه نینی کوپ و کالین، قریوه یه کی زۆر گالته جارانه، گالته به تۆ که نیوه شه وان له بن بالی گه رمی هه مین دبیته ده ری و ده که ویته دوا ی زریکه یه کی بی نامان، گویت پر بوو له حیلکه حیلکی شه رمانه و شه هوه تبا زانه ی کچان و شاباشی بلند و پچرپچری پیایکی قرخن، ئه و هه را و زه نا و زایه له یه جیتی گومانه، ترس، سه رسامی، ئه مه یان فریوی شه یان و له مه چیترا نه... نه چیت... دنا وه کی تر ده تگرن و کچی «شا» ی جنۆکانت لی ماره ده که ن و... نه یلن بو کن هه مین بگه ریتته وه، کۆشیک منالی سه رکه و بنکه ت بی دهنینه وه، نه که ی ده رویش، ئه مه یان فریوه، وه لی ئه وه چ شایی

و لۆغانیکه، دستخه رۆ مه به و بگه رپوه پال همین، له ناکاو زریکه ی پرسه داران و قریوه ی شاییکه ران له گویتا تیکه ل بوون، تاوێک له لای قیبله وه ئه و قاو و قیژه به سه ربانه که دا بارین و له درزه زۆره کانی که لاهه که وه داده رزانه ژووره که ت، تاوێک له رۆژه لاته و تاوێکی دیکه له رۆژئاوا وه... شاباش... شاباش... ده رویش بایز سه د لیره شاباش... سه د لیره له کوێ بوو؟ وه ی با به رۆ... دایکه رۆ... به خۆم رۆ، ده رویشی هیلاک و شه قیم رۆ... سه یدی مه خلوقات... موحه مه د سه له وات، کو رینه خیرتان ده گاتی و شان بخه نه ژیر ته رمه که ی ده رویش، ئه وه له دووره وه چ ده بین؟ کو مه لئ پیای گرگن که ده ست راده وه شین و حه یزه ران باده دن، ته وقه ده که ن و ده ست له ملی یه که دی ده که ن، ده گرین و ده لالانه وه، شایی و... گه ردن نازادی... یان شینه و به خشنده یی خواستن، له گه ل گریانی پرسه داران بۆ مه رگی خۆت ده گریایت، وه ک هه نووکه... که دیسانه وه گویت له و زریکه نه پسا وه یه، ئه مشه ویان، هه ر ده بی، زریکه ی هه مین بی، قولپی گریایت سهری کرد، گه یشته به رینه ت، فرمیسه که کان ده خوێته وه، له تاو هیرشی ئه وه خه مه هه ردوو ده ست له زوویه که گیر کرد و هه ستایته وه سه ری، گێژ بوویت، هه نووکه لیره بوایه زوو ده هاته بن باله ت، تۆش پتر خۆت ده خسته حالی جان و خۆت بیه یز ده کرد تا باسکی راسته ت له ناوقه دییه وه بئالینی، هیدی هیدی هه ر به بۆنی ئه وه هوشیار ده بووته وه، ئه مرۆ به یانی که وات لی هات تا ناو ده رگا که و کۆلانیسه له گه لئا هات، هه تا له چاوان بزر بوویت ئه م له ناوه راستی کۆلانی، بی شه رم و پرینگانه وه، وه ستا... به قه هره وه لیکی پامان... ده توت دوا ده ست لیک به ردان و مائه واییه، دوا کۆچ و سه فه ره، بی ده ستلته و ماندووانه هاتیه ناو حه وشه و گویت هه لخت، چی بکه ی...؟ هه نووکه چ بکه ی؟ روو له کوێ بکه ی؟ له کام ده رگا بده ی؟ کام کۆلان و گه ره ک بپشکنی؟ ده توت دونیا ویران بووه و ئاسمان به سه ر سه ری تۆدا ته پیوه، گران هه ناسه ت ده دا، ده توت: گه ره ک نا... به لکو هه موو شار جگه له خۆتی تا ق و ته نیا که سیکی تیا نه ماوه، باش ده باری، زۆر به زحه مت ناگری چراکان دربان به تاریکی حه وشه که ده دا، له نیره که ره که و مانگا و تۆری پری ریشۆله کان پامای، تا ناو ده رگا که هاتیت و ملت درپژ کرد، به هه ردوو دیوی کۆلانی کپ و بی ده نگدا روانیت، رۆح له به ری پیدا ناروات، ته نگه تاو بوویت، ده رگات له سه ر پشت به جی هیشته، بی ناگا له خۆت له ده رگای ماله دراوسییه کانت ده دا، ژن و پیای هیلاک له ژیری سه رمای پیره زستاندا، به ده ست و په نجه یه کی له رۆکه وه، ده رگایان ده کرده وه، مندالی سه رکه و بنکه له ژیر قاچ و قولیانه وه

سه رتاتکییان بوو، پیمان ده وتی: با دلته چ غایه له نه کا ده رویش... هه نووکه دیته وه... چ جارن وا دوا نه که وتیه...؟ پیم شک نایه... ده بی سه عات چه ند بی؟ بانگی شیوانی فه رموه؟ چما تا هه نووکه نوێه که ت نه کردیه؟ هه مین هه موو شتیکی له بی برده مه وه، ده رویش هه تا ئه و دیته وه وه ره لیره دانیشه و پاروو نه کی بخۆ، چما رۆح به گه روومدا ده چی، هیدی هیدی باران تاوی ده سه ند، ده ترسای ئه و مال میراته له ری بی، تاریکی دونیای له خۆ وه ریچه وه، ده رگایه ک... دوو... ده... به ته مای چی؟ به دوویدا ده چم... دونیایه هاته وه... پتی بلتین تووخوا... بلتین ده رویش حه جمانی له به ر برا، تۆقه ی نه ما، ده گه ریم، دانیشم شیت ده بم، سه ریک له و ماله ناغا و چه له بی و به گزاده و ئه فه ندییانه ده دم، ئه وه خوا به سه ره داوێکم ده ست بکه وی، به لکو ئه وان راگریان کردی، چیدیکه خۆم پی پانگیری، هه تا دیمه وه چاوێکت له ده رگا که بی، باران ئاسمان و زوی به یه که وه ده دوورییه وه، خودای ئاسمانان فریای که وه، به فریام که وه، ساقۆ عه سه که ریه که ت له خۆته وه وه ریچه، که به یه کی ساردیش وه ک گوێزان ده م و لیتوتی ده پری، پستی ژیر ردینه پرکه تی ده ته زاند، هه ردوو ده ست خسته نیو گیرفانه کانت، له نگه رت تیکچوو، ده ته پینان، یه که یه که له ده رگا کانت ده دا، ئه وه چه نده مین ده رگایه؟ تۆ چوزانی! ده رگا نه بوو راتنه گری، هه بوو نه یده کرده وه، دز و پیای خه راپ زۆر بوینه، کۆلانه کانی بۆنی مه رگیان لی ده هات، هه ر هه مووی ژیرک ئاسا چوو بوونه وه ناو قاوغی خۆیان، وه ک شیت شه رم شکا و له تاو و ترسی ئه و کۆسته به په له شه قاوت هه لده گرت و له ده رگا کانت ده دا، ده تویت هه ر هه موو بینه ده ری و له گه لئا بۆ هه مین بگه رین، ده رگایه ک داده خرا و ده رگایه ک ده کرایه وه، باران و تاریکی و ترس رپیان لی هه لده کردی، له و دیو ده رگا کانه وه به کزی و مه لوولی و ترسه وه ده یانیرسی: «ئه وه کییه؟»

تۆش قورگت نه بوو پتی هاوار بکه ی، له به ر خۆته وه وه ک سو فییه ک زیکر به ناوی خودا وه بکات: له ژیر لیه وه ده توت: «هه مین... هه مین... هه مین»، ئه توو له کینه دری مال میرات؟ «با» تا ده هات توندتری ده کرد، که له رسته و ته ناف و عه له تریکه کانی سه ربانه کانی ده دا و ژه وژی هه راسانی کردیت، ورشه ورشی دره خته کانی خه میکی قولی ده خسته دلته وه، عاده تی ئه مشه و گه لی له ئاریه لی رادیوکان ده که ونه خوار...

هه مین... ژن به... نه که ی... شه یتان به له عه نه ت... ده رویش قه ت حه زم لی نییه به پایز یان به زستانه بمرم، گرمه ی گه واله رایچه کاندی، بروسکیک بۆ تاوێک دونیای له به رچاوت رۆشن کرده وه، هه ر ده لپی خۆشی ئه وساته کورتانه ی ناو باوه شی هه مینه له هه موو عومری

تۆدا، له گه‌ل هه‌ر گرمه‌ی هه‌وره تریشقه‌یه‌ک خۆی ده‌خسته بن با‌لت، ده‌ترسا، شه‌وانه‌که ده‌باری ده‌خزانه ناو باوه‌شی په‌کدی، باران و هه‌وره تریشقه‌ باشترین بیانوو بوو، وه‌ره هه‌مین، ئه‌وه‌تا «ئیسرافیل» هه‌وران را‌ده‌دا، پتر سه‌رت ده‌خسته ناو کۆشی، نیو جو‌گه‌له‌ی هه‌ردوو مه‌مه‌که شو‌ر و گه‌ورۆنه‌کانی، مندا‌ل ده‌بوو‌یته‌وه، سینه و مه‌مکی بو‌نگرتوو به‌میخه‌ک و قه‌نه‌فل و گیابه‌ند که دوای هه‌مامیش هه‌ر ده‌ما‌یه‌وه، په‌له‌ی ده‌دا و خا‌ک تیر تاو ده‌بوو، خو‌ینی شه‌هوه‌تیک له ده‌ماره‌کانتا ده‌جما...

«هه‌مین هه‌قه ئه‌تووش په‌له‌ ده‌ی...!»

تاو نا تاوئ له ترسی باران خۆت له‌ژیر تا‌قی ده‌رگا‌کان گرمۆ‌له ده‌کرد، تاو‌تیک و په‌شیمان ده‌بوو‌یته‌وه، هه‌نووک هه‌مین وا به‌ر‌تیه و باران لێی ده‌دا، که‌چی توش بی‌غیره‌تانه خو‌له‌باران ده‌پاریزی، کلاو و جه‌مه‌دانیت ئاویان لێ ده‌تکا، به‌په‌نا‌ی هه‌ردوو گو‌تچکه‌کانته‌وه ر‌یچکه‌یان ده‌به‌ست و به‌ر و پشتیان ته‌ر ده‌کردی، ئه‌مشه‌و هه‌سه‌سه‌ش به‌ده‌روه نییه، سه‌گه به‌ر‌ه‌لا‌کانیش له وه‌رین که‌وتوون، شار ب‌ت نا‌گا له تۆ و له هه‌می‌نی که‌له‌که‌و‌یت... تۆ ب‌ل‌ی ب‌ت تۆ مان‌گا و که‌ر و مر‌یشک و جوو‌جه‌له‌کانت... ره‌شو‌له دی‌له‌کانی نیو تو‌ره‌که‌ت چ بکه‌ن؟ هه‌نووک ده‌ترسین، هه‌نووک «با» ده‌رگا شه‌ق و شه‌که به‌یه‌ک‌دا ده‌دا و زنجیره‌که‌ش ده‌یکوتی، ب‌ت هه‌می‌نی وا چا‌که ما‌ل کاو‌ل ب‌ت، ئه‌مشه‌و له‌دوو مه‌لی لانه ش‌یواو ده‌چن، خودایه نه‌یکه‌ی به‌لا‌فاوه‌که‌ی نوح و به‌گونا‌هی خه‌ل‌کیمان له‌گه‌ل نه‌که‌ی، هاوارم وه‌به‌ر توو هه‌زه‌تی وه‌کاشه... غه‌وسی گه‌یلانی... خد‌ری زینده... خودایه دوور ب‌ت له هه‌موو به‌لا‌یه‌ک و تیری غه‌یبی، هه‌ر ئه‌و جاره‌ی به‌سه‌لامه‌تی ب‌یته‌وه، چ‌یدیکه تووره‌م مه‌که با‌یز! خه‌مم مه‌دی... ئه‌وه‌نده پ‌یر بو‌یت به‌قه‌د ر‌ۆژانی عومرت ترست ل‌ی ن‌یشتییه، هه‌ر ر‌ۆژیکه و به‌خۆت نازانی ئه‌و که‌لاوه‌یه‌ت لۆ چۆ‌ل ده‌که‌م، ئه‌وسا بزانه‌م چ‌نده ع‌گیدی، ئه‌منت له کن نه‌بم ده‌ست له گووی خۆت ده‌گ‌یری، هه‌مین گو‌ره‌وییه‌کانم... هه‌مین که‌وشه‌کانم... کوا پ‌یشه‌قانه‌که‌م... تو‌ره‌که له ک‌ینده‌رییه...؟ کیسه‌ی تووتن؟ هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ت ماوه ب‌ل‌ی خو‌م له ک‌ینده‌ریم؟ خودا ئه‌و خه‌یا‌له خه‌راپه‌م له‌سه‌ر ده‌رکه، له پاش هه‌می‌نی ئه‌من چ بکه‌م؟ هه‌مین جوان ده‌رگا‌که ک‌لیل ده، ق‌فله‌که سه‌ح که‌وه، مه‌ترس‌ی پ‌یره‌پ‌یاو... مه‌گه‌ر له کونی بو‌ری زۆپا‌که‌وه ب‌ینه ژۆ‌ری... خ‌لیسکت برد و که‌وت‌یت، وای له‌و قور و ز‌یلاقه‌یه، له‌شت ته‌زی، سه‌رما هه‌موو له‌شت ده‌زی ئازن ده‌کا، له نا‌کاو تارما‌یییه‌ک ده‌ستی گرتی، تارما‌یییه‌کی ره‌شباو، یان خ‌یو‌تکی نیوه‌شه‌و، یان ژن‌یک که‌ خۆی له عه‌باوه وه‌ر‌پ‌یچا‌ب، شه‌و و باران ل‌ی نه‌گه‌ران ه‌یچ ب‌ینی، هه‌مین ئه‌وه خۆ‌تی... ک‌یل‌م

که‌وه... قسان بکه... هه‌موو پاشه‌لم قور‌وی بووه، له دلۆ‌یه بارانی سه‌ر به‌کلاوه را‌ده‌مای، به‌به‌رده‌متا ر‌یزیان ده‌به‌ست و ده‌ته‌قینه‌وه، ش‌ریخه‌ی بروس‌ک‌یک تارما‌یییه‌که‌ی نه‌ه‌یش‌ت، خۆت هه‌ستایته‌وه یان تارما‌یییه‌که‌ بوو ده‌ستی گرتی؟ تۆ چو‌زانی... تارما‌یییه‌که‌ زوو ره‌وییه‌وه، هاوارت کرد، هه‌مین، که‌چی هه‌مین، غارت ده‌دا راوه‌دووی ته‌می تارما‌یییه‌که‌ت ده‌نا، «با» یه‌ک وه‌ک زه‌لام چ‌نگی له به‌رۆ‌کت گ‌یر ده‌کرد و نه‌یده‌ه‌یش‌ت تاو ده‌ی، که‌سیره و په‌ل ته‌زیو ته‌کانت ده‌دا، وه‌ک مه‌لیکی ناو گه‌رده‌لوول، وی‌ل و کو‌یر، بو‌ په‌نا‌یه‌ک ده‌گه‌رای، له هه‌وادا هه‌را و هه‌نگامه‌ی وه‌یشوومه... «با» ی سه‌ر، له دل‌یش‌تا زریان و گ‌یژه‌لووکه‌ی خه‌م، خۆی بوو... ئا... خۆی بوو... درۆ نه‌بوو... تارما‌یی نه‌بوو... چاو‌م ره‌شکه و پ‌یشکه‌ نا‌کات، گه‌رمی ده‌ستی ئه‌و ده‌ناسمه‌وه و وا ه‌یش‌تا گه‌رمی ئه‌و ده‌سته له سه‌ری یه‌که‌ یه‌که‌ی په‌نجه‌کانم ج‌ی ماوه، تۆ ب‌ل‌ی خد‌ری زینده بو‌وی و فی‌لی ل‌ی کرد‌یم، هۆ پ‌یاو‌چا‌کان، فر‌یشه‌کانی ئاسمان، ر‌ۆحی ج‌ندۆ‌که‌ پاکه‌کان واز له من ب‌ین و فر‌یای هه‌مین بکه‌ون، له ک‌ینده‌رییه؟ بو‌ منی بدۆ‌زنه‌وه، ئه‌و ته‌م و تارما‌یییه‌که‌ له زه‌وییه‌وه هه‌ل‌ده‌ستن یان له ئاسمانه‌وه دا‌ده‌بار‌ین؟ چ ر‌یگه‌یه‌ک بگ‌رمه‌ به‌ر؟ ئه‌گه‌ر ئه‌م شه‌و به‌ر‌تیه ب‌ت به‌کام ر‌یدا د‌یته‌وه؟ خه‌ل‌کی گه‌ره‌ک له سه‌د لاوه ر‌یچکه و شار‌یگه‌یان کردۆ‌ته‌وه... تارما‌یییه‌کان له سه‌ری کۆ‌لانه‌کان وه‌ده‌ر ده‌که‌ون و ون ده‌بن، ب‌چ‌یته بن په‌ره‌که‌ی عاسمان‌ی هه‌ر ده‌تب‌ینه‌وه... که تووره‌ بووم و ر‌ۆیشتم... نایه‌مه‌وه...

پ‌یلاوه لاس‌تیکه‌کانت ئاویان ده‌دزی، هه‌ردوو پ‌تیه‌کانت له ناویاندا ده‌خ‌لیس‌کان، ده‌بوو گو‌چانه‌که‌ ب‌ینی، هه‌مین... هه‌مین... هه‌موو ش‌ت‌یک‌ی له ب‌یر برد‌یته‌وه، له لا کۆ‌لانی‌ک پ‌یاو بوو یان تارما‌یی ل‌ی پ‌رس‌یت:

«بم شه‌وه شوومه چ ده‌که‌ی کابرا؟»

ژنه‌که‌م نه‌هات‌یته‌وه. ژن‌یک تا هه‌نووک نه‌یه‌ته‌وه هه‌قی ته‌لا‌قدانی هه‌یه... یه‌خه‌گیری بو‌یت. زه‌بری «با» بوو یان ت‌ینی کابرا تۆ‌ی له قور و چ‌ل‌پاوه‌که‌ گه‌وزاند، له چاو‌تروکان‌یک‌دا نه‌ ده‌نگ ما و نه‌ ر‌ه‌نگ، به‌په‌له هه‌ستایته‌وه، هه‌ر هه‌نووک ده‌تب‌ینه‌وه، دیاره‌ باو‌که ئاده‌م‌یش هه‌ر ئاوه‌ی به‌دوای هه‌وادا گه‌راوه... گه‌راوه... نه‌وه‌ستا تا دۆ‌زییه‌وه... ئاخۆ چی دیوه و چ‌ندی پ‌ن چووه؟، بگه‌ر‌ی و نائوم‌یدی ع‌یبه، هه‌مین له‌وه زباتر د‌ینی... له‌ژیر باران و ره‌ه‌یل‌ده‌ تاریکی شه‌وت ده‌بری، ئاره‌قه و باران له‌سه‌ر پ‌یستت ت‌یکه‌ل ده‌بوون، غه‌ریق‌ی قور و ل‌یتاو گه‌یش‌تیته به‌رقا‌پی کۆشکه‌ ب‌لنده‌که‌ی چه‌له‌بی، هاش

و هووشی «با» که له درهخته چهرهکانی ناو باخچهکهی ددها، ترس و سامیکی زۆری وهک گهلا دادهوهواند، چراخانی ژوورهکان، ژووره زۆر بلندهکانی دری بهتاریکی ددها و پرشنگی رهنگاوهرنگی بهههر چوار دهوردا دهپرژاند، بارانی بهخوور داریژاوی پشت پهنجهرهکانی رهنگ ریژ دهکرد، هممین لهوی بی نهو چراخانه چ رۆشنی و رۆناهییهکه خودا... خودا... نائومیتم مهکه و مه مکوژه، موعجیزیهیک بنوینه و با لهوی بی، پلت بهزهنگهکهوه نا، زۆر وهستای دهنگی هاته بهرگویت، له پشت دهرگا سنج دهری و بهرزی نهو قهلایه باو و باران دهنگهکهی دهرد، دلگهرمانه پرسیت:

«نهری هممین لیتریه؟»

دهنگی، وهک بلینی له بنی بیرهوه بی، هاواری کرد: «ئهتوو کیی؟»

«دهرویشم... دهرویش بایز...»

به قورگی پر له گریانهوه پرسیت: «هممین... هممینی ژنم تا ههنوکه دیار نییه»

نان و سات باران پتر دایکرد، «با» تهوژمی دیکهی سهند، شریخهی بروسک، وهک له ههکایهتهکان روودهنا نه دهرگا کرایهوه و نه له هیچ گهیشتی، غهلبهغهلبی پشت دهرگا که بهدهم کوکه کوکهوه لهژیژ باران و تاریکیدا مرد، توهر قسهت دهکرد، پرسیارت دهکرد، ورتنهت دهکرد، لهو دیو دهنگ و سهنگ نهما، نهمشهوه له دهرگای مالی ههموو پیواماقوولهکان ددهی، ناغا و بهگزادهکان، کوپخا و مهلازادهکان، بازگانه قهبهکان، نهوانهی هممین هیلکه و شیربان پی دهفرۆشی، نانیان بو دهکات، جلیان بو دهشوات، لهوانهشه کهس نهویری دهرگا بکاتهوه، له گهرهکهکهی خوشتان ههندیکیان بهشیتت دهران و ناویرن دهرگات لی بکهنهوه، لهو شهوانهی درهنگانی که گویت لهو زریکهیه دهبوو که له گویتدا دهرنگایهوه... دهچوویتته دهر و له دهرگای یهک دوو مالت ددها... دهتپرسی: «نهری نهو هاواره چی بو... لیترهوه نههات؟»، نهوانیش سهریان دهلهقاند و وهک لهگیتیک رامبیتن دهرگیان بهرووتدا دادهخستهوه...

کهوتیتته ناو جهرگی شار... پر بهجاده و کوولانهکان ناو تافتهتاف دهرۆی، باران ههموو شتیکی دهشووشتهوه، لهوه دهچی نهمشهوه دلی بهردیش تهر بکات، تو بلینی ههنوکه هممین نهچوو بیتتهوه؟ چش له باران و با و سهرما و سوژهی نهمشهوه، چش له هیلاکی و دهردهدل، تهوژمی باران تاکیکی پیتلاوهکهی لی بردیت، پتر ههستت بهتهوژمی باراناوهکه کرد، لهنگهرت تیکچوو، ههولت ددها خوت راگیس بکهی، دهستت بهدار و دیوار و

قهپهنگی دوکانهکان و شیش بهندی سهر جادهکانهوه دهگرت، دهخیلی دارتهلهکان دهبوویت، سووک له بهردهم «با» دا دههژیت، ناوی زۆری باران رووخسار و ناکار و دیهنی ههموو شتیکی و شوینیکی له بهرچاوتا گوژی بوو، له شاریکی غهریب دهچوو، شاریک یهکهم جارت بی بیینی، دهتویست کوولانه و کوولان بجیتتهوه سهر مالهکهی سمایل بهگ، کت و پر کهوتیتتهوه ناو گیتیهیک که تا نهژنویان تهری دهکردی، کهوتیت... لهوبهری کوولانهکهوه تارماییهیک وهدهرکهوت، هاواریک هاته بهرگویت، ههستهوه دهن ناو دهتبا، قوراویک بهر باخهلی پر کردیت، سهر و گویتلاکت کهوته ژیر ناو و دم و لووت و گویت پر بوون له ناویکی لیخن، له لیتهیهکی لینج که وا بکات چیدیکه گویت له دهنگهکانی دهرهوه نهبی، تهوژمی ناو، لیتهی ژیرت نهیاندههیشته ههستیتهوه، غیرهت سهگ بتخوات، تهکان نهدهم دهخنکیم، هممینم چاوهریمه، نهو تارماییه کی بوو؟ که ههمینت هینایهوه بهر دیدهی خهیاالت یهکشهق تهکانت دا و ههستایتهوه، بهلهرزلهرز خوت گهیانده بن دیواریک که تا ویندهری بارانا و شهپۆلی ددها، گیرفانهکانت پر بوون له قوراو... ههردوو چنگیشت پر له لیته، وهک عفریتیکی لهژیژ لافاوی ناوهکه هاتیتته دهری، نابی بوهستیت، وهختی نهوه نییه، خودا هممین بگری، نهوهنده جلت پی لهبهر دهکا ناو قورسی کردووی، نهو چ بزانی له شهویکی وادا و لهژیژ باراندا بهدوایدا دهگهرتی، وهختی ورتنه نییه دهرویش، زوکه بکه بهردهرگای کۆشکهکان و له گرتنهوه دهریان بیتنه، دهرگا دوو دهری و سنج دهریهکان، نهمشهوه مههیلته کهس بنوی، با ههموو شار بزانی ههمینت لی بز بووه، ناسمان داتهپیوه و نه بارانهش جگه له گریانی تو هیچی دیکه نییه، کهم دهرگا ما، هی ناشنا و نااشنا، دارا و نه دارا، تو ههلقهکهی رانهتهکیی، پل بهزهنگهکهیهوه نهیتی، له هیچ کام لهو مالانه نهبوو، زهوی قووتی دا یان ناسمان ههلی کیشا، نائومید مهبه و بگهری، بهنیو کوولان و جادهکاندا، گهرهکه دوور و نزیکهکان، هاوار... هاوار... هاوار بکه... هو ههمینهکهم نهتوو له کیتندهری؟ بهدهم قولپی گریانهوه، بهدهنگیکی مهحزوونهوه، هاوارت دهنگی ددهایهوه، هاوار دوی هاوار... زریکه دوی زریکه... نالین له پاش نالین... دهنیو نهو لافاوه کت و پردها دهخنکان، هو ههمین... ههمین... قهر و تاسه له هاوارهکهتدا تیکهل دهبوون، نهو شهوه زۆر کهس له خهوه راپهری و گویتی لهو ناوه بوو، پاشان وهک نهوهی خهونیکی دیبی... خهوه بردیهوه، «با» هاوارهکتی دهخسته سهر بالی و دهیگهیانده دوورترین کونج و کوولان، سهدا و هاوارهکان دهفرین و دههاتنهوه له سهر چلهپۆپی نهسپیندار و چنار و گویت و ههنار و ههنجیر و

شەنگەبىيەكان دەنيشتەنەو... كەي رەواي ھەقە لە شەوئىكى وادا شارتيك خەوتى...؟ زرم و كوتى ليدانى دەرگايەكى ديكە و، قوربان ئەمەيان چ گەرەكيتكە؟ ئەم جادەيە دەمباتەووە كيتندەري؟ مزگەوتەكانيش دەرگاكانيان داخستوو، حەسحەسەكانيش نائوميد لە ئاگرکردنەو، خودا دەزانى خۆيان لە كوئى حەشار داو؟ دوو ريبان و سى ريبان و چوار ريبانەكان سەريان لى شىواندى، ھاواركە و رۆحى ھەمىن لە ئاسمانانيش بى دادەبەزى، ھاوارت بخە سەر بالى «با»... سەر شەپۆلە وردەكانى ئەم لافاوە تا دەگاتە كن ھەمىنى، كى نالى ھەنووكە ئەويش نەگەرپراو تەو؟ بچمەو ھەمىن يان بگەرئيم؟ ئەدى كوا دەرويش؟ ژنانى دراوسى دەست بەيەك دادەن... و... خوشكم زۆرمان پى گۆت... دانيشە... چاوەري بەكە... پارووە نائىك بخۆ... چايەكى گەرم... ھەنووكە ديتەو... وابى ئەويش خۆى ناگرى و بەدوومدا دەگەري، ئەوشۆ... شەوى پيرە زستانە و خودايە لە شەوئىكى وا تووشدا ليكمان نەكەي، خودايە... دەستم بگرە و ريم پيشان بەدە، ئەمشەو ئاسمان دراو و لە بلندايى ئاسمانان پرسەيە و چى فرىشته و ئەھلى بەھەشت و دۆزخ ھەن بۆ من و ھەمىنى قور دەپتون، زەوى قور و ئاسمان قور، تاريكى لە سەد لاو دەري و دادەكش، گشت لامپا و چراو فانوس و قەنديلەكانى نيو كە لاو كەكانيش كوژاون تەو، لە مائەكەي تۆدا ئەمشە و مەگەر «با» خۆى چراكانت بكوژيني تەو، ريشۆلەكان لە دواشەوى گرتنياندا بەدەستى ھەمىنى سەر نەبران، بەلكو ھەمىن خۆى چو بىتەو و بەچەقۆ كۆلەكەي سەرى ريشۆلەكانى برىي، ھەتا دەچمەو ئاوەرووتيان بكا، خودايە وابى، ئەژنۆكانت دەلەرز، ئىوارە ھىچت نەخوارد تا ھيز و شەنگى گەران لە خويىتا بگەري، بەھار يان ھاوين بووايە لەسەر تەختەي چايخانەيەك كەمەكى رادەكشاي، خودا گەر بەتەماي لافاوەكەي «نوح» يت، ئەو نە من و نە ھەمىن ئەوئەندە گوناھبار نين تا پاكمان كەيتەو، كت و پر ھەستت كرد كە ھەر ھەنووكە لە سەرى كۆلانتيكدا، لە بەردەمى دوكانتيكدا، لەژئير چەترى پاسيكتا، لەژئير تاقي دەرگاي مائە خوا پيداويكتا، ھى مزگەوتتيك، يان كە لاو يەكدا كت و پر دەيدۆزيتەو، بەتاسەو لە ئاميزى دەرگيت و باران و بروسك سەرلەنوئى لە يەكديتان ماسە دەكاتەو، بۆ ئەوئەي ھيز بەدەيتەو ئەژنۆكانت «ھەمىن» ت ھينايەو بەر ديدەي خەيالت، شىوئەي لە يەكەم رۆژى ناسيندا، كە بينيت... كە حەزت لى كرد... كە شاييت لەگەل كرد و كە دەستيت گوشى... كە بۆنت كرد... كە ماچت كرد... كە بۆ يەكەمجار لەگەليا خەوتى... چ سووكەلە و جوانكيلە... چ خويىن شيرين بوو... چ پيشنگيكت لە چاوانيا دەدرەوشايەو، چ گرپك لە خويىندا، چ گران و ژنانى ھەردوو شانى ھەلتەكاند، سينە و

مەمكى پرى لەژئير كراس و سوخمەو ھەلدەتەكى، نا ھەمىن ھەر ھى خۆتە و تۆ دوعات كەردووە بەر لەو بىريت، مەحالە بەتەنيا جيت بەيلى، لەو نەدەچوو دەستت بەريدا، تا نەبووريتەو شايى جى ناھيلى، ئەو كافر بابە سى خەلوئەتى دريژى پى شكاندى، ھەروەك پەربىيەكى بەدنيھاد، يەكەمجار وەك بىريت بى لەناو دەرگاي ھەمامەكە وەستا و داواي سابوونى لى كردى، دووھمىيان، وەك بىريت بى لە بەردەمنا نوئىژى دەكرد و بۆ سوژدەبردن تەويلى خستە سەر زەوى و لە بەرچاوتا ھەردوو لا سمت و كەفەلى ژوورەكەيان لى داگير كردى، سىيەمىيان وەك بىريت بى لە پشتتەو سوارى كەري بوو، وا توند ھەردوو باسكى تى وەرئىنابووى كە ئيدى وەك كورپىژگەيەكى منالكار كەوتبووتە ناو باوھى، ئەم لافاوە... ئەم شەو توشە چىيە؟ كى نالى لە گوناھى شكاندى ئەو سى خەلوئەتە و تۆلەي خواھانە نييە؟ لافاوەكە تا دەھات سەرى دەكرد، ئاويكى سوور و ليخن، پر قور و لىتە، شەرت لەگەل شەپۆلەكان دەكرد، تەواو شەنگت نەما، ھىچ خەيالتيكى جوان و خۆش دادت نادات، ھەر شەپۆلتيكى ھار كە لىت دەدا رووخسارى ھەمىن ژئير ئا و دەخا، بەراست و چەپدا دەكەوتى، لەناو ئاودا پياو وەك پووش سووك دەي، گىژ و وىژ... تەوژمى بەتيني ئا و گەمانت پى دەكا، ئا و ئاگر بى ئامان، ھەر ئەوئەندەي خۆت بۆ شل كردن، زەفەرت پى دەبەن، نوقم دەبيت و سەرئاو دەكەويت، دەستت ناگاتە ھىچ شوئىن و شتيك، ھەرچىيەكى پەناي بۆ دەبەيت، لەژئير چنگتا رادەكا، خودا بزم نەكەي... نەمخنيكى... جارتيكى ديكە بەرەنگ و رووخسارى ھەمىن شاد كەيتەو، شەپۆل لە داواي شەپۆل شەپازللە لە لا روومەتەكانت دەدا، ژئيرئاو كەوتيت، دەخنيكى... لە گوناھى راوکردن و سەرپرینی ھەزاران ريشۆلەدا دەخنيكى، ئەو ريشۆلانەي دەبوونە مەزەي ئارەق خۆزەكان، زۆر شت لەگەلتا نوقم دەبوون، ھەموو دونيا رەنگى قورى پۆشى، ھەمان زرىكە ھاتەو بەرگويىت، سەرت لەژئير قوراوئەكە دەرھانى و بەراست و چەپدا روانيت، كۆمەلنى تارمايى، خيو بوون يان خەلك؟... خودا دەزانى... بەسەدەھا دەست بەچراو، لە سەد لاو بەسەر ئاوەكەو دەھاتن، دەگرژينەو يان دەگريان، نوقم دەبوون، چراكانيان ھەلدەپرى تا لە ئاودا نەكوژينەو، ديسانەو سەرئاو دەكەوتنەو، كەوتيتە باسكەمەلە، روو و خيوە چرا بەدەستەكان، پشتەمەلە... بۆقەمەلە... شووشەي چراكان گەرم لەناو ئەو قوراو سارەدا درزيان دەبرد و دەشكان، گەرەكان لەناو ئاودا دەمردن، چراكانيش يەكە يەكە سەرئاو دەكەوتن، چەندىن عەباي رەش و بەرانپىلى بۆر و سەريووش و چارۆگەي زەرد و سوورت بينى بەسەر ئاوەو، چاوتروكانتيك ژئير ئا و دەكەوتن، ھاوارت لى دەكردن فرىام

کهون، هاواریان دهکرد، فریامان کهوه... هاوارهکان تیکه ل دهبوون و دهنیو ئه و لافاوه دا دهخنکان، فریام کهون... فریای هممین کهون... کچی هممین... هۆ هممین... نه توو له کپندهری؟ له سهربانه کانه وه هاوار، له قه لا و قولله کانه وه هاوار... هاوار... نه گهر خه یالت خهراپ نه بی، له سهربانی ماله کانه وه، دوکانه کانه وه، ئوتیله کانه وه، قوتابخانه کانه وه، له خهسته خانه و سه ر مناره ی مزگه وته کانه وه گوریسیان بۆ هه لده دای، دهنگیان ده دای... نه تده زانی روو له کئی و له کوئی بکه ی، سه ری هیچ کام له گوریسه کان نه ده گه یشته دهستت، یان ده گه یشتن و عه مباره سو ت بوون و ده پچران، هۆ هۆ هممین... کوانی؟ نه دهنگ و نه سه نگ... تارماییه کانی هه ردوو به ری جاده و کو لانه کان، سهربانه کان وان له کوئی؟ دهنیو ئه و لافاوه دا نه گوئی ما... نه چاو... نه زمان و نه ده ست و نه قاچ... له ئاوه وه بۆ ئاو... نه وه کپیه له و گپیه نه دا ده خو لیتته وه؟ له ناکاو دوو چاوی پر له بریسه که و ترسی هه مینێ له به رچاوانت و ده دره که وتن، نه و چاوانه ی بۆ به که مچار تو یان شه یدا کرد... نه و چاوانه ی له و بوونه وه ره دا قه ت پیر نابن و نه بوون، نه وه هاتی هممین؟ گویت له ناله و هاوار و گریانم بو... له ناو ئاوه که راست بوویته وه رووه و نه و دوو نه ستیره ی چاوه به تاو و تاسه وه غارت دا که دهنیو قوراوی لافاوه که دا ده بریسه کانه وه، ده ما و ده م که وتیت، هه ردوو پیت تیک ئالان، دوو نه ستیره ی چاوه کانی هممین ده قاو ده ق له سه ر رووی پر له گپیه لووکه ی ئاوه که ده دره وشانه وه و ون ده بوون، خو ت خسته بووه سه ر بالی لافاوه که تا بتخاته دوا ی نه و چاوانه، تیزتر له تو که لا شووشه ی نه و چاوانه به تینی ته و ژمه که لیت دوور ده که وتنه وه، قو ل و باسکت به ر دار و به رد و روخی شوسته کان ده که وت، ده میچ جه مه دانی و کلاوه که ت سه رئاو که وتن، پاشان وه ک پارچه یه ک له تو نو قم بوون، تاکیک له پیلا وه کانیش ت ئاو بردی، له ژیر ئاویش دا نه و که لا شووشه ی چاوانه ده بریسه کانه وه، هه مین... هۆ هممین ژنی چاک به و به ته نیا جیم مه هیله، مانای چی به ته نها چاوه کانی ده بینم؟ به هه ر چوار ده ورتا چاوی ره ش و بریسه که دار زور بوون، دهنیو ئه و هه موو چاوانه دا چاوانی هممین بزر بوون، چنگت لی گیر ده کردن، له بری دوو چا و چنگیک قش و قال به ده ستته وه ده هات، به سه ر لافاوه که وه دره ختی زه به للاح ت بیینی... به هیلانه وه... به پو لیک ریشه لووه سه رئاو که وتبوون... دره ختیک... دوو... ده... هیلانه یه ک... دوو... ده... پوله ره شو لیه که... دوو... ده... لافاوه که گاشه به ردی گه ورو نه ی راده مالی، به رگوزینگت ده که وت و دهیتا ساندی، به به رچاوت ته وه ته ویله و گه وه ره کانت ده بیینی یان نه وه تا چاوت ره شکه و پیتسه که ی ده کرد، ته ویله و گه وه ری پر له بز و مه ر به سه ر شه پو لی لافاوه که

سه میان ده کرد، هاواره کانت «با»... باران... شه پو ل ده بگردن، چ دهنگیک نه یده توانی به سه ر ناله ی نه و لافاوه دا زال بی، نه ره شه با و نه لافا و... نه ناگر ئاراسته یه کیان نییه هه ر هه موویان شته کان تیکه ل ده که ن، نه م «با» یه تونده له کام لاوه دئی؟ سه رت «با» ده بیبا... قاچه کانیش ت ئاو، که سه رئاو ده که وتیتته وه گویت له زریکه و قریسه که ی بی ئامانی ژنیک ده بوو، له گه ره که دووره کانه وه، چه ندین قریسه که و هاوار و زریکه، له خانوو قوره کانه وه، له که لاوه ی دروستکرا و به ته نه که و چینکو، هاوار بۆ فریاد ره سیک، تاخو ئه مشه ویش چه ند مالی دیکه ده رمی؟ وای له کپیه ی نه و ژنانه، نه فره تی پیاه تووره کان، زریکه ی مناله هه تره ش چوو ه کان، دوا میا واندنی پشیله سه رئاو که وتوو ه کان و وه رینی سه گه خنکا وه کان، نه تده زانی نه و لاشه یه ی سه رئاو که وتوو ه هی مناله یان پشیله یه کی گوربه، نه مه یان تابو ته یان بیتسه که، ده ست به هه ر شتیکه وه ده گری له ره گه وه ده ردی، هه لده ته کئی، داده رمی، نه مامی ساوای سه ر شوسته کان، کورسی شه ق و شرو جیمای به رده می چایخانه کان، به نه ستوورایی جاده و کو لانه کان به پیچ و لوول وه ک ده عبا یه کی ده م کراوه هه موو شتیکه ی هه لده لووشی، مل ده نی، چی بکه ویتته به رده م، راید ه مالی، له به ری روژئاوا و روژه لات هه ر ئاسویه و داده گیرسی، لچک و دامینی ره شی هه وره کانه و ده سووتی، داده دری، شه پوله کان ده بنه قوچه کی چکو له و زوو داده رمین، تاویک ره ش و تاویک سپی و تاویکی دیکه زه رد هه لده گه رین، لا لیوی شه پوله کان که ف ده که ن، که فیکه سپی یان زه رد باو، خو ت گه یان ده وه شیش به ندی قه راغ شوسته یه ک و خو ت پی گرتته وه، شه پو لیک هه ردوو نه ژنوی پی نووشتان دیتته وه، پشته او پشته تو ی خسته وه، هه ستایته وه، شه پو لیکه ی به تین و تاوتر به ری دایته وه، تا هه ردوو بن هه نگلت ئاو هاته وه، تفت و تالی قوراویک زایه سه ر زارت، ئاو له هه ردوو کونی گویتته وه ده رژا، ره شه با چاوه کانی پی دهنو قاندی، به رده وام چه خماخه ی بروسک دار و دیواری نه و ناوه ی ده خسته ژیر ته باری گریکی زه رد، زور نزیک... ریک و راست به به رده متدا ریشه لووه کی مردوو، نه وه دووان... سی... چوار... تو بلتی لافاوی له عنه تی گه یشتیته ماله که ت؟ تو ره که ی زیوال زیوال له ت و په ت کرد بی و گشت ره شو لیه کانی خنکاند بی... تو زیکه دیکه که ره که و مانگا که ت و مریشه کان و جوو جه له کانیش به سه ر ئاوه وه ده بیینی... کئی ده زانی؟ ره نگه نه وانه ره شو لیه کانی سه ر دره خته کانی باخی شار بن که له گه ل لیزمه ی باران و ته و ژمی ته رزه وه ک گه لا له دره خته کانه وه هه لوهری بن، له سه ربان و ژیر گویتسه وانه و دار ته له کانه وه، له وه ده چی هه ر شه پو لیک و مه رگی

پیشو له یه کی پی په یوه ست بڼې، نا... بلنې هره دلنډه بارانیک، له قهر و خهفه تی شوه ویکې وا شووم و له ژیر باراندا تکه ی فرمیسه کانت و نارقه هی له شت نه ده بېرمان، ره شولنه کانه دهمرن و «همین» یش ونه...! چ خو شوه وه کو ناده م و حهوا به یه کدی شاد و شوکر بېنه وه، خودایه نم بارانه هپور بکه وه دنا نه مشه و مانگ و نه ستیره کانیشت داده ژین، هو فریشته کانی ناسمان بمخنه سهر شه پولیک و فریم دهنه به رده می هم مینې، وهک نه و که چه جله ی وا به سهر ناووه، ههر وهک نه وهی که له خه ونه کان روو دده، تو بلنې نه و په روه ره شه ی ناو بردی به رانپیلی هم مین نه بوو ی؟ تو بلنې نه و پارچه قوماشه پف دراوه ش چارو گه ی نه و نه ی؟ خودایه نه گهر نه و به روه ماوه با له گیزه نی نه و توفانه ی تو دا بکه وینه وه ناو باوه شی یه کدی، نه گهر یش قه دهرمان خنکانه دبا به یه کوه به خنکین، کت و پر به خه یالت دادی خوت بخه بته ناو باوه شی نه م لافاوه و بتبات، له گیزه لولو ی خویدا رووه و کاریزه کانی ژیر نه م شاره بتبات، بتخاته سهر شه پولنه نهرم و هپمن و گهرمه کانی، نه و کاریزه ی هه نوو که هه لمبیکې ته نکې لی هه لده ستی، زستان گهرم و هاوینان سارد... له وینددری، له بن بناغه ی خانوه کانی شار خوتان له چاوانی پیاوه داخدار و سمیل بابره کان ده شارنه وه، له هه ره شه ی شیخ... له سوعبه ته قورسه کانی سلنیه... له برا دوزمنکاره کانی هم مینې... له لاف و گه زافی چه له بی و ناغا و نه فندی و به گله ران، تو له و سهری شار و هم مین له م سهری شار، ده ی نه م شاره چند کونه کاریزی تیدا ی؟ تو بلنې کاریزه کانیشت نه رمان؟ ناچار له ویدا... دهنیو زیرابه کاندایه کدی له باوه ش ده گرن، له وې ددیدزیته وه، ده بو ههر زوو وهک دوو ماسی خوتان دهنیو کاریزه کان خستبا، بو نه کرا موه وهک مهل بفری و وهک ماسی له ناودا مهله بکات؟ نه وسا به ناسانی نانی په پیدا ده کرد و ناسانتر خوی له چاوی دوزمنان ده شارده وه، له وې دهنیو زیرابه کاندایه چ مالنیکې ناشیرینتان ده بی... قورگتان پر ده بی له قوراو... له لیته... له پاشه روک... چ قه دهریکې شوومی دوو عاشقه، واز له پیشینې ناشیرین بینه و خوت ده خیلی نه م بارانه بکه، له گه ل هاتنی به هاری نه مسالدا که کاریزه کان ده ته قنه وه توش له باوه شی هم میندا زیندوو ده بیته وه، له گیزه نیکی زور شین و رووندا قری دریز و ماش و برنجی سهرناو ده که وې، سالانیک له وې، له قوولایی کاریزه کاندایه چاوشارکې ده که ن، خوتان له خه لکی بی مروه تی... زالمی... بی دین و دلې شار ده شارنه وه، ئیدی بهس ده بی پیشو له کوشتن، له به رده رگا که وتن و پارانه وه له خودانی مالله خواپیداوه کان، ته کان ده و بگه ری بهر له وهی به یانی بدا، کنی نالن کاریزیک ناتداته ده ست کاریزیکې دیکه و تا ده گه ی

به یه کیک له بیره کان، له وې مالنیک دابنېن، بیریکې ته نکه ناو تیا مه ییو، دوو له ناوه دانی... کاروانیکې ماندوو دی و له ته کیا پشوو دده، ریبواریکې نه ناس ده ولکیک شوره دکاته وه، ههر دوو کتان له گه ل ناوی فینک به ره و روونای ناسمان هه لده کیشی، وهک دوو په ری یان جنوکه، شاگه شکه ده بن، جلتان له بهر ده که ن و به ره و شاریکې غه رب ده تانبه ن، ئیدی نایه نه وه ئیره، نا... ههر له وې بن... دهنیو کاریزه کان، نه و فه سله ی ناویش دهنیسی... ئیوه له وې، له و خواره و له سهر لمه نهرمه که ی چند مانگیک ده خه ون، ده میکه نه نووستون، گهره که بی ترس و له رز شه وانیک که له تمه من ماوه تیر بسره ون، وهک دوو گوله نه تلّه س سهرناو ده که ونه وه و نو قم ده بن، با له سهر وه گه والله و بروسک و هوره تریشقه بی، ئیوه له وینددری مت ده بن و دهنون، هات و هاوار و زرم و کوتی شار له خه و هتاگانان ناهینې، گرم و هوری پیچکه و تایه ی عه ره بانه و قه مهره کان، وه تاگا نایه ن تا کاریزه کان ده ته قنه وه و جاریکی دیکه سهرناو ده که ونه وه، له سه د کون و که له به ره ناو دهری و ده ته قی، تیکه ل ده بی، روونتر له چاوی قرژال، به پیچ و لول پرشنگی ره ناو پرهنگی خوریک له خو لول دده ن، سالانیک ته ر و جوان و جحیل و چه له نگ دهنه وه، تیک ده تالین و منالی زرد و سوور دهنینه وه، کورپه له ی ناوی... نه وه یه ک... نه وه یه کی تازه له و قوولاییه و له ژیر نسرمی کاریزه کان ده خه نه وه، نیوه منال و نیوه ماسی، جگه له گه مکردن به ناو هیچی دیکه نازان، بو ههر شوینیک بچن ناو ده ستان ده گری و ده تانبا، ورده شه پول خه می چند ساله تان لی دادشوری و له ورده گونا هه کان پاک دهنه وه، ئیدی له ژیره وه بو ههر کونجیکې شار بتانه وې ده چن، به باسکه مه له ده گن و گوی بو ریا و دروی هندی له مالله کان ده گرن، قریوه ی خو شی منالانی خواپیداوه کان، گریه و نالینی مناله برسی و چلمنه کان، که سیش بی نازانې که ئیوه گوی بو راز و نیاز و نهینې و قریوه و گریه ی شاریک ده گرن، زوو زوو بن ناو و بن ناو سهر له مالنی شیخ و سلنیه و چه له بی و خه لکی گهره ک دده ن، له ژیره وه ناو قسه کانیان دهنی و ئیوه وهک منال به دزبیه وه ده تریقینه وه، پیکه نینیکې خنکاو له قورگتانا ده تاسی، ئیدی چی بکه ن؟ ناخر نه ده کرا چیدیکه له شاریکې وا بی به زه پیدا بڼ... ئیدی تا که ی ترس و دلره اوکی؟ چه ندها جار بو هور و باو و باران حهیرانت چریوه... به لام نه وهی نه مشه و باران نییه... غه زه بی خودایه...!

له ژیر چه تری دوکانه که خوت مه لاس دا، له تاوی لافاو چوویته سهر سه کوزکان، لافاوه که ده توت نه ژدیها یه که و زمانیت بو دریز ده کا، کت و پر لاشه یه ک به سهر ناووه دهرکه وت،

چاوانت هه لگلوئی، تاویک بزر و تاویک سه رئاو كهوتهوه، چه خماخه ی بروسكيتك دونیای بهردیده تی رۆشن کردهوه، له عه بایه کی پف دراو دهچوو، یان ههر شتیك كه خۆی له عه بایه كهوه لوول دای، ناو هینای، نزیك كهوتهوه، خۆت هه لدايه ناو گهژنه كه بیگرهتهوه، به ده مدا كهوتی و ددانه كانی پیشه وهت بهر بهردیك كهوت، دهمت پر بوو له شله یه کی گهرم و سویر، شه پۆلیکی ناقلۆ عه با پف دراوه كه ی دوور خسته وه، شه پۆلیکی شیت رایته كاندی و پشتا و پشت رهت برد و خۆت به قه په نگی دوكانیك گرتوه و ههردوو دهستت له هه لقه كانی ژیره وه گیر كرد، زه خمیکی توندی ناو وای كرد توندتر دهست به قولفه كانه وه بگریت، نه رۆی قاچه كانت سه ده بن و ده بانه سته، كۆترانه ملت نا، سه ر لی شیاو، رووه كام لا خودایه، رووه كام لا؟ ئیره كۆتیه؟ سه عات چه نده؟ سی سه لئه له م شارهیت و كون و قوژبن نه ماوه رهنجی تیا نه دهیت، له شه ویکی وا تۆف و باراندا ههر هه موو جاده و كۆلانه كان له یهك ده چن، هه موو دوكانه كان، خانووه خۆشه كان، كه لاوه شان شكاهه كان، ههر هه مووی بووه به یهك، نایانه وئ بیانناسیته وه، ئیره رۆژه لالت یان رۆژئاوای قه لاته؟ چاكتر وایه به سه ره قه لادا هه لگه پتی، له وئ لافاوی «نوح» یش هه لسی تۆ ناگریته وه، به لام نا... شه رمه... تۆ به دوا ی هه مینیدا ده گه پتی، گوئ هه لده خه بیت جگه له خوره م و تافه تافی ناو هه یچ دهنگیك نایستی، یۆ ده بی تۆ تاكه پیاویك بی له شاریکی نوستوو و كړكه وتوودا؟ له شه ویکی وا ناخۆش و تۆفاندا ژنه كه ت بزر بكهیت؟ له ههر چوار لاوه تاریکی گه مارۆی دده ای، دلئ هیلاك و پر له ترست به تاو لی ددها، ترسی ئه وه ی له شه ویکی وا تووشدا زه فه ریان به هه مین بردی، له لا كۆلانیکی چه پهك، له نیو كه لاوه كۆنیکدا، گۆرستانیکدا یان ژیر پردیك، بی نرکه و ناله، بی هاوار و زریكه دهستیان له هه وکی ناب، بی خشپه، بی ههست و خوست و كهس نه یزانیی. پارچه كارتۆنیک له و ناوه دا نه ماوه گری تی بهر بدهیت و خۆت گهرم كه یته وه، له خه یالی ئه وه دای له هه موو ده رگاكان بده ی، ئه وه ی نه یكردوه، بی شكیینی، تۆ بلیتی به كیكیانت بیرو چوو بیته وه؟ خه ریکه ئاسمان روون بیته وه، هیدی هیدی به ژیر چه تری دوكانه كاندا له ترت ددها، رۆماتیزمه كه لیته ددهاته وه، قورایك له دهم و ههردوو كونی گویته وه ده رژا، سه رمای ئه مشه وه گه یشته ناو موخ و ئیسقانه كانت، ده بوو له ره شۆله كانه وه فیتر بیت سه رمات نه بی، دهستیك به قه ژ و قالتدا هینا كه به ملته وه نووسابوون، كۆلی پتی قه لاس بووی، له قه راغ قه په نگ و ده رگای دوكانه داخراوه كانه وه چه ندين مه لی مردهاره وه بووت بینی، چه ندين مشك و جرجی تۆپو، له نیو مه له كاندا كه

باش نه ده ناسرانه وه، چه ندين ره شۆلهت بینی، له قه هری بزبوونی هه مین و خنكانی ره شۆله كان چاوانت پر بوون له گریان، هه موو به یانییهك له م وه خته دا له باوه شی گهرمی هه مینی ده هاتیه ته دهر، وای له و باوه شه، ده بی به هه شت ههر باوه شی گهرم و پرسۆزی ژنیکی وهك هه مین بی، هه مین ئه گهر له وئ به هه شتی بووم حه فتا حۆرییه كه به توو ناگۆر مه وه، دوینی شه و وهك بلیتی بۆنی كۆستیکی گهره ی كردی، پیشینی نه هه مته تی و مه رگه ساتیك تا نیوه شه و كه له كه ی ده گۆزی، چه ند جار یك هه ستا و گری لامپا كه ی زیاد كرد... «بایز خه وم نایه... ده ترسیم و حه ز ده كه م ژوره كه رووناكتر بی!»، به یانیان مه لابانگدان وهك مریشکی دانكه گرتوو ده كه وته قه رته قرت، قاپ و ته شت و مه نجه ل و مه سینه و په قه ره جی به یهك دده دا، وه ناگای ده هینای، ده توت له و دونیا یه جگه له هه ردووكتان كه سی دیکه ی تیدا نییه، هه ردووكتان و بهس، ته نیا و بی كهس، ناوی بۆ گهرم ده كردی، زۆپا كه ی جۆش ددها، چای دیم ده كرد، هیلکه ی ده كۆلاند، سپی ده كرد، شازنانه به پتی ده كردی، ده توت بۆ تاویك ئاسمان له گریان ژیر بۆته وه، گهرمی له شت هه لاوی له جله ته ره كانت هه لده ستاند، له و گهران و سوورانه دا گه یشتیه نزیك شوهری گۆرستانی (شیخی چۆلی)، له گۆره كانت روانی، گۆزی په رپووت و هی خاوین، چه تر دار و بی چه تر، چ بی باكانه نوستوون، بی خه م و بی ناگا له لافاوی ئه مشه و، بایز... كۆره بایز... ئه منت بمرم ئه گهر كرا قهت له هه ولیری مه منیژه، ئوبالی منت به ئه ستۆ، لیبره گه له کی ماندی و شه قی بووم، گه لهك ترسام، پیبره هه ولیر پیبری كردم، وه سیه تم وه رگه و مبه وه گونده كه ی خۆمان، با پاش مردنم له وئ به سیتمه وه، ئه وه ئه گهر گۆرمان به قیسمهت بی، كی ده زانی؟ داته پر مه ی گریان... عه یب نه بوو... ژماره یهك له خه لکی شپه زه و هیلاكی دهست لافاوه كه به ته كتا رهت ده بوون و ده گریان، له وه دهچوو هه موو كهس له و رۆژهدا بگری، دهنه ئه من حه زم لی نییه بچمه وه ئه و گونده ی ده ریان كردم، هه مین پیتم خۆشه گۆره كه شم ههروه كو خۆم غه ریب و بی كهس بی، حه زم لییه گۆره كه م له نزیك جاده یه کی قه له بالغ بی، گویم له هات و هاوار و قیژه ی خه لکی بی، ترسی مه رگ و خه می هه می دانه چۆقه یان پی خستیت، چه ناگه ی خۆت پی راگیر نه ده كرا، گه یشتیه سه ر پرده كه و له هاژه و لرفه ی ئاوه كه ی ژیره وه ترسای، هه موو شتیکی راده مالی، ده رویش كه مردم مبه وه ده شتی و هه موو به هاران وه ره سه ره قه بره كه م و چه پكه کی نیترگز له سه رینم دان، هه قت نه بی بۆنیان ده كه م، قولپت ددها، له ناخه وه ده كۆلای، سن ریز فرمیستك ده باراند، ته واو خه ریکه به یانی ددها و نه تدۆزییه وه، ئه و نه یزانی ئه مشه و بارانی هه موو

ئاسمانان بەسەر تا باری، لە دەرگای سەدەها مالت دا، لە تەنھا شەوێکی بزبوونی ئەودا تۆ بایی دە ساڵ پیر بوویت، پیرتر لە شاری هەولێری، پێ هەلگرە زەر دەدی بەیانی دا و چەندین ماڵ ماوه لە دەرگا کانیان بەدی، بەرەبەرە بەرچاوت رووناک دەبۆه، لە نێو قور و لیتاوی جادەکان سەدەها سۆل و کۆنە پیتاوی کۆنت بینی، چەند پارچە قوماشی رەش و بۆر کە دەکرێ عەبا و بەرانیپیلی ژنان بووین، لە کێ بەجێمان؟ لە کۆتوێ لافا و هیناوانی؟ ئەمشەو لە هەموو شوێنێکدا رەشۆلە ی مردووت بینی، بێ ناز لە قوردا چەقیو، یان دەنووک شکا و مل قرتا و بەسەر شەپۆلی تاووه سەمایان دەکرد، بڕوا ناکە ئەمشەو هیچ رەشۆلە یەک بەسەر دارتەل و درەختەکانەو مابیت بوو، دەنووستایتەو و بەسەری پەنجە کانت هەلگێتی و وەرگێرت دەکردن، وەک ئەوێ بیاناسیتەو، دەستت لەو پەرۆ و قوماشانه دەدا تا بزانی کامیان بەقولف و گری دراوه تاووه کو سەحیان بکەیتەو، کێ نالێ یەکیک لەو بەرانیپیلانە هی هەمینێ نییە؟ تەپلی سەرت تەزی، کلاو و جەمە دانیبە کەشت ئاو بردی، ئەگەر ئەو لافاوه لەعەتییه نەبووایه، کەوتنە خوارەوێ کلاو و جەمەدانی کەوتنی شەرەفه، سەیرە... جەمەدانی و شەرەف چی دەیانەستنی بەیەکەو؟ وەک شیت پزێدینە کەت سەح کردووه، نەتزانێ لەکە یەو شل بۆتەو و لەبەر پیت دەخشا، سەرکۆت و پێ خاوس ملت دەنا، لەتەرت دەدا، وەک کەسێک تەرمی نازیزێکی بەسەر شانەو بی، کورتهک و شەرۆالی تەر و نووسا و بەلەشتدا ئەوئەندە دیکە لەر و لاوازی کردبووی، گەر هەمین ئاواهی بتیبینی ناتناسیتەو، لە درەختەکانی هەردوو بەری جادەکە رامای، ئەوانیش دەگریان، هەموو شتیکی ئاوی لێ دەتکا، ئەمشەو ناو دلی بەر دیش تەر ببوو، کەسێک ئاواهی سەرکۆت و پێ خواس بتیبینی وا زەن دەکا تیکچووی، لێرە و لەوێ، بەم بەیانیبە زوو، ناناوا و قەساب و عەتار و توونچی حەمام و لۆقتنەچی و عەمەل مەندە و پیاوی رووتەلە وەک تارمایی و بێ خشپە رێ دەکەن، گرمۆلە و شکاوه و سەمابردەلە، کەس سەیرت ناکا وەک ئەوێ نەبیت یان نەتیبین، لە ئاخەزەمان دەچی کە هەرکەسە و خەمی خۆیتە، لێرەو مائی خدری پاشا نزیکە و چش لەوێ ئاواهی دەمیبین، دەبا چەلەبی و ئاغا و کویتخا و بەگلەر و ئەفەندی و پیاوماقوولەکانی شار با بەم حالەوێ بمیبین، با بزانی کە من رووت و رەجالی دەستی هەموویانم، پیاوه تەفەنگ بەدەستە کانیان لیم دەخوێنەو، دەرم دەکەن، لە دوووه، لە پاش کپ بوونەوێ باو و بۆرانه کە فیشکە فیشکی غەمەیتنی شەمەندەفەرکە و زریکە ی بێ ئامانی کە دەتووت قیژە و زریکە ی سەدان ژنی کۆست کەوتووه بەیەکەو هەر هەموو ئاسمانی هەولێری پر کرد لە

هاوار، لە هەموو شوێنێکدا دەنگی دایهوه، دەتووت لەتاو کۆستی ئەو لافاوه و یان لە تاو سەفەرێکی دوور دەزریکیتنی، لەتاو لیک دابران و مالتاواپی، هەموو جارێک کە گویت لەو زریکە یە دەبیت، دەترسیت، خەمێک بەرچاوانت تاریک دەکا و مردنت بێر دیتەو، زریکە ی ئەو قیتارە کە هەر دەلێی ماریکی زەبەللاحە، بەو دەنگە ناقۆلایە ی کە هیلێ ئاسنەکان دەکوێ، چک... چک... چک ئەو رۆژەت بێر دەخاتەو کە هەمین رەدووت کەوت، ئەو رۆژە ی لە چەندین قوناغدا ویستتان لابدن و هەناسە یەک هەلکێشن، نەتاندەوێرا... تا ئەو وەختە ی گەیشتنە یەکیک لە پردهکانی ژێر سەکەکە، لە ترسی تانجی و سەگ و پیاوهکانی باپیر ئاغا لەناو بۆریبەکی پر لە مار و میروو چووبوونە ناو باوہشی یەکدی، دەترسان وەک (حەسەن و مریەم) بتانکوژن، ئۆه... چ زەمانێکی دوور و دیرینە، گویت بۆ دوا زریکە ی قیتارە کە هەلخست، چەندین جار تۆ و هەمین خەونتان بەووه دەدی سواری شەمەندەفەر بێن و تا ئەبەد دانەبەزن، بروات... بروات... دوور... دوور... دەشت و دەر... کێو و دەرەند بیری و لە مەملەکە تیکدا داتانگری و کەس بەو چیرۆکە تان نەزانێ، چ قەیدیبیە... با بەقەرەجی بژین... وەلێ بێ ترس... نەک ئەم ژبانە کە هەر کتومت لەو گرانه تايە دەچی کە قەت چابوونەوێ لە دوا نەبێ، دەتویست لەو ریبوار و عەمەل مەندە تیزرەوانە بېرسیت: ئەرێ ئەنگۆ ژنیکی کەلەگەت و قژ ماش و برنجیتان نەدیتیبیە؟ سەرتاپای جلی رەشە، بەرانیپیل رەش و کراس رەش و کەوا رەش و بەخت رەش؟ دەستیکت بۆ سەعاتە عەرەبییەکی بەرناخەلت برد... ئۆ... ئەویش ئاوی لێ دەتکا، بەدەم رێو پەلەت کرد تا بگەیتە بەر دەرگای یەکی لەو کۆشکانە ی هیشتا گلۆپی بەر دەرگاکە ی نەکوژابۆه، قەپاغی سەعاتە کەت کردووه، نووساندت بە گویتەو، دەمێک بوو نوستبوو، عومریکە ئەم سەعاتە ی تۆ نە پاش کەوتووه و نە پێش کەوتووه، قەتیش نەوہستاوه، هەمین بەعەزەرەتم جارێک لە جارانی ئەو سەعاتە بوەستنی، بەسەری بابت دەوہستنی، رۆژێک دادی هەموو شت بوەستنی، ئەمن دەوہستم... ئەتوو دەوہستنی، سەعاتە کەت، هەموو دونیا دەوہستنی، سەیرت لی دەهات هەمین ئاواهی قەسە ی دەکرد، دە ی توورە مەبە، دەزانم ماندی، تەواو قسان ناکەم... بنوو... بنوو... ئەمنیش گەلەک هیلاک و شەقیم... لەژێر تاقی دەرگاکە و ئەو تۆزە گەرمی و تاوی گلۆپە کە وای لێ کردی ببۆرژیبی، پر بەدل حەزت دەکرد بگەریتەو مائی و لەناو جێ و بالینگانی گەرمی خۆت، لە بەر دەمی زۆپای جۆش دراو دوو شەو و دوو پۆژ بێ کەلەکە وەرگێران بنوی، هەمین بەدەستی خۆی لێتە کەت بەسەردا بدا و لە ژوور سەر تەوہ دابنیشی و سۆزێکت بۆ بچری، ئەو ماڵ میراتە

دهنگی له دهنگی تو خوشتره، هه موو خه لکی به عه زه تن جارێک، هه ته نهها جارێک گوتیان له دهنگی بی، نایلی، ته نهها و ته نهها وهختیک خه م دایده گری، به دلێکی پر له سۆز و گه رمه وه به ندیکت بو ده چرێ، به ندیکت که دلشکان و غوربهت و قه هری هه موو ژنانی دهشتی قه راج و که ندیتاوه ی تیا بی...

به دهم رپوه سه رت هه لپری و رووه و قیبله روانیت که هییدی هییدی روون ده پۆه، لرفه لرفی ئاو دوور و نزیک ده هاته بهر گویت و لفاوی ئەمشهوت بیر ده هاته وه، پیساویک... بوون به دوو... به سی و چوار... نا... تا ده هات ژماره یان زیاد ی ده کرد و به ته نگه تاوی غاریان ده دا، بو کوئی؟ نازانی... بی شک کاره ساتیکی دوای لفاوه که یه وا شیتی کردوون، کتوپر هاوار و زیرکه یه کی دوور هاته وه بهر گویت، وهک ئەو زیرکه یه ی جاروبار نیوه شه وان ده هاته بهر گویت و خه وی لی ده زران دی، ژنیک وهک ئەوه ی له نیو دلێ تاریکیه وه بی، له کونی ئەشکه و تیکه وه، له درزی دیوار یکی رووخوا وه بیته ده ری، قژی خوئی ده رنییه وه به هه شتاوی غاری ده دا و ته شک و تیریژی که واکه ی، دامینی کراسه که ی لهو قورا وه ده خشان، ده گریا و له هه ردوولا روومه تی خوئی ده دا و باوکه روژی بو، به دهم غاره وه سه مایه کی شیتانه ی ده کرد، هه ر ده تووت ده یه وی ئەم زه ییه له عه نه تییه به جی بیلی و رووه ئاسمان بفری، کو مه لیک ژنی له قورا وه هه لکیشرا و که وتبوونه دوای، تیک ده قژژان و ساته یه یان له بهر د و دار و له یه کدی ده کرد، ترس که ر و لالی کردبوون، به ئیشاره ت یه کدیان ده واند، ترس و سامیکی زۆرت لی نیشته، له تاو ئەو دیمه نه ترسناکه هه ردوو ئەژنووت ده له رزین، ویستت دوایان بکه ویت، وهک تارمایی قیژه یان نه ما و بز بوون، گه یشتیته قه راغ گه ره کی (گلکه ند)، رووه و لیواری ئەو چالا وه چووی که ده تووت خه ره نده ده می کردۆته وه، به هه زاره ها مالی هه ژار له نیو ئەو ژو نگا وه دا ده ژین، هه رکێ مه تریک زه وی پی نه کردی ده نیو ئەو چاله دا که لاه یه ک قوت ده کاته وه، ده بی ئەمشه و چه ند مال له وی رمای؟ چه ند که س خنکای؟ زستانان لفاو و قورا و چلکاوی هه موو شار، بگره پاشه روکی هه موو گه ره که کانی دیکه ش ده رژیته وه ناو گلکه ند، سال نییه چه ند که سیک له وی نه خنکی، له برسانا نه مری، ده یه ها ده رد و دوو... له سیل و وه ره مه وه بیگره تا میزی خویناوی، خانه دانه کان ناویان لی ناوه گه ره کی دۆم و قه ره جه کان، گه ره کی سه گخوران، گه ره کی له برسا مردووه کان، گه ره کی قه چه و گه واده کان و... دزه کان و... قۆل پره کان... دهسته دهسته پیاما قوولان داویان له (موته سه ریف) کرد که ئەم گه ره که نه هیلی و ئەو چاله پر بکه نه وه که بوته مو لگه ی دز و حیز و میش و

مه گه ز... داویان کرد که ئەگه ر بکری ئەو ده عبایانه له شار دوور بخه نه وه، ئاخه شووره بییه شاریکی دیرینی وهک هه ولیر که عومری شه ش هه زار ساله پیستربین گه ره کی دونیا له وی بی و ناوجه رگه ی شاریش جیی بی، جگه له میکروبات و منالی هار و هاج چی به ره هم دین؟ له بهر خو ته وه دلته گه رم ده بی و جنیو به دار و بهر د ده ده ی، هیی پیاوه به شه ره فه کانی شار گه ر ئەنگۆ پیا و بو نایه گه ره کیکی وا نه ده بوو، گه یشتیته سه ر ته پۆلکه یه ک که زبلخانه بوو... روانیت... چ قیامه تیکه خودا؟ ده تووت هه زاران ده م به یه که وه هاوار بو تو ده که ن، ده گرین و ده قیژین که لهو زه لکاوه ی تیی که و توون قورتاریان بکه ی، لهو بهر زاییه وه له خودایه کی کلۆل و بهسته زمان ده چووی، ئەوانیش هه زاران مه ردوومی خنکا و نیوه خنکا و، هه ندی له سه ربانی که لاهه کان ئاو دایپۆشبیو، که لاهه کانی دیکه له وه ده چوو سه رئا و که وتین، بی شک ئەو سه ده ها مناله ی وان به با وه شی دایک و باوکیانه وه دانه چۆقه یان پی که وتبوو، له سه ده ها چۆله که ی ته ر ده چوون، دیار بوو که هه ر هه موو به دیواری ئەو چاله ده م کرا وه به دا هه لده گه ران، به خو و به منداله کانیانه وه ده خزان و بهر ده بوونه وه، ده رنگ و هختی ماشینه سووره کانی ناگرکوژینه وه دین تا ئاوی لفاوه که ده ریده ن، هه ر هه موو ناوه راستی چالا وه که یان جی هیشتبوو که به سه ر ئاوه وه هه زاران ورده تفافی ماله کانت ده دی سووک سه رئا و که وتبوون، قاپ و قاچاغ مه سینه، هیله ک و بیژنگ، سه دان مریشک و جووجه له و که له شیری خنکا و، که چه جل و په رۆ و پاتالی زۆر، کتیب و په راوی مه کته ب، ته خته دار، گوچان، تاژی و توله ی ئاوسا و، بیشکه ی دار، کتلی چا، ساجی دار، تیروک، پنه، ته شته و مه نجه لی بی شو مار، باول... هه ندیک لاشه ی ئاوسا و و وردیله که نه ده کرا بزانیته هی مناله یان پشیله، که س تینا گات ئەو خه لکه چۆن غیره ت ده که ن ده نیو ئەو گو ره گه وره یه دا ده ژین؟ تو بلتی هه ر خو یان چه ز به مه رگ نه که ن؟ پیاوانی به سیل و وه ره مه وه ده مرین، ژنانی بی شه نگ و تاقه تیش به سه ر مناله وه، مناله کانیش له بری میز و گو و خوین داده نیشن، هاوینان لهو زه لکاوه ی ناوه راستی گه ره کی هه ر هه موو مه له ده که ن، ئو ده رویش چ غایه له یه ک رایگرتووی، ده رنگه و هه مینت نه دۆزییه وه، چ شه رمه چاوترکاندن لهو روژی قیامه ته، لهو حه شر و نه شه، لهو عه زازیله له قور چه قیوه به لاته وه خیانه ت بو، خه میکی ئاوه ی که جه رگ ده کا به خوینا و خه می خو ت له لا که مه کی سوو کتر ده کا، هه موو گه ره ک به یه که وه له ناو ئاوی لفاوه که دا مه له ی ده کرد، به هه زاران پیا و ژن و منال، پیرو و جحیل، به خو و به مانگا و مه ر و بز و بیشکه وه، به خو و به و که م بزورگه ی ما بو وه به قه راغی چاله که دا

سهرده که وتن، له هه موو لایه که وه، سهرده که وتن و ده زین، دتوت له ده عبا یه ک راده که ن، له کومه لئی خه لقه نده ی سهر ده چون که مه گهر ته نها مرؤف له خه ونیکی زؤر ناخوش و ناشیریندا بیانینیی، تو بلتی کاره ساتی گهره ی نه مشه و، ونه ونی هه مین و نه و توفان و باو و بؤرانه، نه و هه موو هه را و مال کاولیبه، هه ر هه مووی خه ونیکی ناخوش نه بی؟ چش له وه ی منی پسانده... بهس... لپی وه ناگا بیتم و درؤبی، کت و پر و ابی هه مین له ناو پیخه فیکتی گهرم و نه رمدا له ته ک خومدا بیبیم و له تاوان باوه شی پیدا بکه م و به سه ریدا بگریم، بلتیم توخه ی که خه ون بوو، چه نده ها جار هه دروو کتان به دم خه وه و ورینه تان کردوه و... پر به که لاوه که له ترسانا هاوارتان کردوه، خه ونی ناخوشتان دیوه، کتوپر تو هه مینت بیدار کردو ته وه، یان نه و رایته کاندووی، شه بیتانته به نه فرته کردوه، نه وه یان پیشه ی سه ده ها شه وتان بووه، که سبشتان له وی دیکه زویر و درؤدنگ نه ده بوو، ئای که ژیان خوی ده بی به مونه که و خه ونیکی ناخوش و نه پراوه، خه ونیکی که تیایدا هه زار جاران بکوژریت، بمریت، بخنکییت، بسووتیت، له خویندا بگه وزیت و... که چی هه موو جاریک بو هه مان مه رگ و خوین و کوشتن زیندوویسته وه، هه ر له و رؤزه وی به جووته هه له ته بوون ژیان بوو به خه ونیکی پر له ترس و بیم و دله راوکی، هه ر به پی مه له سه ده ها باوک له ناو ناوه که دا خویان راگیر ده کرد و مناله کانیا ن رووه و ناسمان هه لده بری، هه لقا و هه لق به چواره وری چالاوه که حه شاماتیکی زؤر له و قیامه ته ورد ده بوونه وه، پشتین و گوریس و په تیان هه لده دا، که م که س زاتی ده کرد خوی غل بکاته وه و ته سلیمی نه و قه ده ره بی که نه وانی دیکه ی تی که وتبوو، پشتین و گوریس و په ته کان ده گه یشتن و نه ده گه یشتنه دهستی منال و مه زنی نیوه خنکاو، کتوپر که به کیک پیی ده خزی و غل ده بووه ده که سی دیکه ی له گه ل خوی راده مالی و وه ک گاشه به ر به یه کدی ده که وتن، هه و هه موو به یه که وه ده رژه انه وه ناو چلکاو ی چالاوه کان، ناو که ند و له ند و قوژته کان، دایکه هه ره به غیره ته کانیش وه ک میرده کانیا ن به هه ردوو دهستی شل و شه که ت مناله کانیا ن هه لپری بوو وه ک نه وه ی هانا بو خودا بیه ن که هه تا زوه مناله نه خنکاو کانیا ن لی وه رگری، چاوانت پر بوون له گریان، نه مه یان دوا دیه ن بوو که نییدی چیتر له عوده ی نه وده نا مه ی پر به هه ردوو چاوانت سه یری بکه ی، هیچت پی نه ده کرا، کافرانه وتت: که خودا خوی فه راموشی کردین... نه من چیم پی ده کری؟ به په له و به ترسه وه وتت: خودایه لیم خوش به و نه ورؤ رؤژیکه و بو منی به نده هه ر له قیامه ت ده چی، له چاوتروکانیکدا ئاپووره ی تیکچرژاوی خه لکیکی زؤر به ناو کولانه کانداهه شتاوی غاریان ده دا، هه ر هه موویان

به یه که وه له تاکه بوونه وهریک ده چون که سه د سه ر و سه د چاو و سه د ده ست و سه د قاچ و پیمان هه بی، هه ناسه برکییان پی که وتبوو، دتوت له تاو ده عبا یه ک راده که ن، ده عبا یه ک له ده عباکانی ناو نه فسانه کان، نه ژدیها یه ک له نه ژدیهاکانی ناو خه ونه خه راپه کان و پی شیبینییه پر به لاگان، ده عبا یه ک له ناو... به لام ده عبا... دروینه ی ناو له هی ناگر کوشنده تره، نه و لافاوه رؤحی تو ی برد، وا ته ر بوویت که تا نه به د وشک نه بیته وه، هه نو که ده قواده ق دؤزه خت له لا خوشه، دؤزه خیکی دایساو، ره نگه به ته نها نه و ناگره بتوانی سه رمای ناو هه ناوت بکوژی، سه رمای دنیا و، سه رمای بزبوونی هه مینی، له سه ر دوو پیمان وه ستاوی، سه یره هیشتا ده توانی له سه ر قاچه کانت خوت هه لگری، به دوو چاوی پلنگ ناسات، وه لی کوژاوه، دوور روانیت و سه رت بو ناسمان هه لپری، خودا نه و هه موو عه زابه بو؟ خو من نادم نیم تا له گوله گه نه که م خواردییت و به ر له عنه تی توو که وتبم و فریت دایه سه ر زه ویسه کی وه ها خاپوور؟ نه هه مینیش حه وابه کی فریوه ده ره... نه من و نه و جگه له دوو بنیاده می کلؤل و ره نج به خه سار بی ده ره تان هیچی دیکه نین...

ته کانت دا و خوت له چالی پر له قوراو رزگار کرد، وه ک پیاویتک که هه موو نیسقان و جومکه کانی لیک ترازین، هه لاهه لا و دارزاو به رپه گه دا ده رؤیشستی، پتر له داهؤل ده چووی، خه لکی واپه شوکان که ئاو پر له تو ناده نه وه، ئاو پر له پیاویتکی له قوراو هه لکیتشراو، سه رکوت و پی خاوس، که وتیته جوولاندنی په نجه کانت نه با بیانه ستی، هه ر دوو لا لیوت که فی سپیان ده ردا که بوئی تووتن و ژه قنه بووتی لی ده هات، ده بی زؤرت برسی بی و نه یزانی، دیسانه وه گویت له هاوار و زریکه یه، هاواره که ده لی: رماوه... مالی ویرانم هه مووی به سه ر یه کدیدا رماوه، له دووره وه قه لا سه رسه ختانه به پیوه وه ستابوو، مناره ی «چؤلی» یش ره پ و ریک به ناسماندا هه لکشابوو، ده لئین له ویدا چوار خوا هه بووه و خه لکی نه م شاره به ر له هه زاران سال نه و چوار خوا یه یان په رستوه، شه نگت نه بوو وه ک هه موو جار بزه یه ک لیوانت لیکدی بترازیتنی، چ پیسی و پاشه رؤک و پؤخلی و زبل و زاری شار هه بوو سه ر جاده کانی داپوشی بوو، ده بی لافاوه که ی «نوح» کوو بوو بی؟ رووه و رؤژه لات سه رت هه لپری، سوور سوور خویناوی لی ده تکا، حه زت ده کرد خور زوو ده ریکه وی و در به هه وره که بدا و دنیا کز بکاته وه، هه لمیکی گهرم له خاک به رز بیته وه، ره وه سه گیک به ناوه راستی جاده که دا که وتبوونه دوا یه کدی و ده ورین و پاشه لی یه کدیان بو ن ده کرد، دوو گوله سه گ، یه کیکی سپی و نه وی دیکه یان ره ش،

تاوتاو لموزیان لیک گیر ده کرد و شه‌ریان له‌سه‌ر دپله‌سه‌گی‌ک ده‌کرد که له‌وه‌دابوو به‌با هاتی، بی‌سونه قاندر و پاش شه‌ریکی گهرم سپییبه‌که به‌زی و گۆله‌سه‌گی ره‌ش بی هیج حه‌یا و شه‌رمیک له‌گه‌ل دپله‌که جووتیون، له به‌رچاوی ئاپوره‌یه‌کی تیک قرتقاو گۆله ته‌کانی دده‌ا و سه‌گانه ده‌پژهند، بی ناگا له تۆو له خه‌لک و له لافاو، عه‌یبه هیج دپه‌نیک له هه‌مین غافلگیرت بکا، بۆنی «چا» یه‌ک که‌لله‌ی تاساندی، به‌یانیان چ جوان و ره‌نگین «چا» ی دیم ده‌کرد، به‌یانیان خه‌میک قورس دل‌ی ده‌خواردی، خه‌می نه‌وه‌ی رۆژنیک بی و بی‌تیه‌وه مالی خالی، ئیواران به‌تاسووقه‌وه ده‌هاتیه‌وه، چهند جوان بوویت که درۆت ده‌کرد، شه‌وانه به‌درۆکانت ده‌که‌وته سه‌رپشت و قاقای ژوره خامۆشه‌که‌ی داگیر ده‌کرد، هه‌مین نه‌وشۆ له‌گه‌ل «ئیمامی عه‌لی» زۆرانیمان کرد، دوا‌ی یه‌ک مل له به‌ر مل نان پشتیم له زه‌وی دا، ئیدی هه‌ر شه‌وه و ئیمامیکت له زۆرانبازی‌دا ده‌به‌زاند، هه‌ر شه‌وه و له‌گه‌ل پیغه‌مه‌ریک قسه‌ت ده‌کرد، هه‌مین سه‌لار و سه‌نگین ده‌یزانی به‌م درۆبانه پاساوی مایه‌پووچیت ده‌ده‌یتیه‌وه، مایه‌پووچیت له راوه‌ریشۆله‌دا، شه‌وانه تا دره‌نگ چیرۆکی یوسف و زوله‌یخا و... خورشید و خاوه‌ر... دپو و درنجت ده‌گیرایه‌وه، نه‌ویش به‌ده‌م پینه و په‌رۆکردنه‌وه به‌درۆ گوئی لی ده‌گرتی... ده‌ترسان... ده‌بوو یه‌کیکتان له‌و ژووره‌دا، له‌و کاوله‌دا، قسه‌ بکه‌ن ده‌نا له ته‌نیایی و ترسدا ده‌تۆقین...

ژنیک تیژ به‌ته‌کتا تیپه‌ری و ته‌شک و تیریزی، له پشته‌وه‌را، کتومت له هه‌مین ده‌چوو، تاوی رده‌ووی که‌وتی و سی جاران هاوارت لی کرد: هه‌مین... هه‌مین... که‌چی هه‌مین... ژنه‌ش به‌ده‌م با‌ی غاره‌وه شیتانه و به‌په‌له ئاوری لی دایته‌وه، بی نه‌وه‌ی ورته بکا له پیچیکدا ونبوو، ته‌مه‌که نه‌یه‌تشت رووخساری بیینی، رۆینی به‌لۆقه‌ی هه‌ر له‌و ده‌چوو، ته‌ریق بوویتیه‌وه، تاک و ته‌راش لی‌ره و له‌وی ده‌رگا ده‌کرایه‌وه و ده‌رگا داده‌خرا... نه‌وه‌تا مالی «خدری پاشا»، پلت به‌زه‌نگه‌که‌وه نا... زۆری پی چوو تا پیاوه‌کانی به‌چه‌که‌وه ده‌رکه‌وتن، زۆرتی پی چوو تا «پاشا» خۆی ده‌رکه‌وت، ئا کورینه جه‌مه‌دانی و قۆندره‌ی لۆ بین، هه‌ر هه‌نوکه پیاوه‌کانی خۆم ده‌نیرم، خۆ ده‌رزی نییه‌ بزر بی، هه‌ر هه‌نوکه له هه‌موو مزگه‌فته‌کانی هه‌ولیرێ جار ده‌ده‌ین، ناکرێ پاشا... ناکرێ... هه‌مین حه‌یای گه‌وره‌یه، جار دانیس بۆ منداله، نه‌ک ژنیک گه‌وره و گران... راسته... راسته نه‌توو ناگات له خۆت نییه... نه‌وشۆ سی جارن به‌س له ده‌رگای مه‌ت دایه، تۆ بلتی وای؟ سه‌رکز و شه‌رمه‌زار خدري پاشا و پیاوه‌کانیت به‌جی هیتشت، که‌رتر بووی له‌وه‌ی گویت له هاواره‌کانیان بی، ده‌رویش... مه‌رۆ... وه‌ره‌وه... قسه‌مان پیتته... هیج... تۆ بلتی ته‌واو شیت بووبیت، که‌واته

گه‌ر به‌چیتیه‌وه به‌ر قاپی کۆشکه‌که‌ی چه‌له‌بی، سمایل به‌گ، عه‌ولا قه‌دۆ، برام به‌گی سه‌رکه‌پکان، عه‌ونی موفتی زاده، کوره‌کانی مه‌لا عه‌بدی، قه‌سری زه‌رد، قه‌ره‌نی جامباز، کوره‌کانی چه‌له‌بی... ره‌نگه نه‌وانیش وه‌ک خدري پاشا پیت بلتی: نه‌وشۆ سی جارن هاتیبه به‌ر ئه‌م قاپیه... بۆ نا؟ نه‌هاتنه‌وه‌ی هه‌مین گیت و ویتێ کردی، ورینه و خه‌یالی خه‌راپ، به‌ده‌م رپۆه کابرایه‌کی پیمه‌ره له‌سه‌ر شان رایگرتی: کووه ده‌رویش سه‌رکۆت و پی خواسی؟ نه‌تناسی... «هه‌مین» م بزر کردیبه، سه‌ریکی بادا و غه‌یب بوو، له ژنیکت پرسی، ژنیکت سه‌رکۆت، نه‌توو «مه‌یاس» نیت؟ مه‌یاسی که‌نگرفرۆش... دۆستی هه‌مین؟ سه‌ری راوه‌شاند و فه‌رامۆشی کردی، به‌گومانه‌وه تا بزر بوو ئاوری دایه‌وه، نه‌وه‌ش مالی «قازی» یه، له ده‌رگات دا، له هه‌مینت پرسی... کاره‌که‌ره‌که‌یان کردیبه‌وه... لی‌ره نه‌بووه... لی‌ره‌ش نه‌بووه؟ ده‌رگایه‌کی داخراو و پرساریکی مردوو له‌سه‌ر زارت، ده‌رگا نه‌ما لیتی نه‌ده‌ی، هه‌تا چووته لای نه‌و ژنه قه‌ره‌جه‌ی که فالی ده‌گرتیه‌وه، له فنجانی قاوه‌دا بۆ به‌ختی خه‌لکی ده‌گه‌را، وتی: په‌له مه‌که و هه‌ر هه‌نوکه له‌ناو فنجانه‌که‌ی مندا ده‌رده‌که‌وی... هه‌تا چووته مالی «فاته کورانی» که ده‌بانوو تاکه ژنیکه له‌م شاره گه‌وادێ ده‌کا، تۆ پروات نه‌ده‌کرد، هه‌مین پی بزانی خۆی ده‌کوژی، که‌وتیه‌وه غایه‌له، خه‌یال وه‌ک کۆتریکی ته‌ره و ماندوو که دوور رۆشیت، ده‌هاته‌وه، نه‌تزانێ چۆن گه‌یشتیته‌وه کن ئاشه‌که‌ی چه‌له‌بی، ئاشه‌که‌ش ده‌توت سه‌رمای بووه و وه‌ک پیره پیاویکی سیلدار ده‌کۆکی، ده‌به‌ها سا‌له له‌و کۆکینه ناکه‌وی، وه‌ک می‌شکی تۆ هه‌سانه‌وه‌ی بۆ نییه، تا نزیکتر ده‌بوویتیه‌وه له‌ناو کاسه‌ی سه‌رتدا هاره‌ی ده‌کرد، که‌وتیه‌ ته‌نیوان نه‌و دوو هیله ئاسینه‌ی شه‌مه‌نده‌فه‌ره‌که به‌بنی دونه‌یاوه ده‌گه‌یه‌نی، چهند که‌سیک تا هه‌نوکه قیتاره‌که کوشتون، جگه له چهند که‌ر و مانگا و سه‌گه به‌ره‌للا، ده‌لین هه‌ندیک له تاو خه‌فت و قه‌هری زه‌مانه خۆیان فری داوه‌ته بن پیچکه‌کانی، له پانی و به‌رزی دیواری کۆشکه‌که رامای، نه‌و کۆشکه و قه‌سری زه‌ردی کوره‌کانی دونه‌یاوه عه‌ردیان داگیر کردوه، به‌نه‌شه‌وه لق و پۆیی دره‌خته‌کان ده‌شانه‌وه، قازقه‌قازی ریشۆله‌کان نه‌و ناوه‌یان پر کردبوو له قه‌له‌بالغی، نه‌م ناوه چۆله... وه‌لی له دووره‌وه خه‌لکی وه‌ک شاره میرووله به‌سه‌ر جاده و کۆلانه‌کاندا رژاون، شپزه‌یی پاش لافاو خیل و نه‌بله‌ق و سه‌رسامی کردون، چهند ژنیک به‌هه‌له‌داوان به‌قه‌راغی سه‌که‌دا عه‌با‌یان له دوو ده‌خشا، خۆزگه‌ت ده‌خواست یه‌کیکیان هه‌مین بی و بۆ تۆ بگه‌رێ، له‌و هه‌را و غه‌لبه‌غه‌لبه‌ هیج حالی نه‌بووی، وه‌ک په‌وه قه‌له‌ره‌شیک چینه بکه‌ن لیت تیپه‌ری، نه‌وه‌تا

دیسانہ وہ ہاتیتہ وہ بہردہم کوشک کہی چہ لہ بی، لہ وہ دہچی جاریکی دیکہ، یان دہیہا جاری تر و لہ زہمانیکی زور زوودا بہردہوام ناواھی واق ورمما و لیرہ و ہستابیت، ہر ہمان دہمن، جہ نجہریک لہو ناوہ کہ ہتاوی چہ ندین ہاوین و بارانی چہ ندین زستان گہر و ژہنگاویان کردوہ، ئەسپیکی بۆر و بی ناگا لہ دنیا سہری لہ ناخوہ کہ ناوہ و کاو و جۆ دہ کر مینئ، پیاوہ کانی لہ بہردہرگا و سہگہ کانی لہ ناوہ لہ جریت بازی نہدہ کہ وتن، دہقا و دہق و ہک ہنووکہ ترساوی و ہمینت لی ون بوہ، لہ خہ یالیکدا، یان لہ چہ ندین خہ یال و ختووری ہلبرکاوی ناو شہو و رۆژہ کانتدا بہدوایدا گہراویت، ہمیشہ وات ہست کردوہ گہر ہمین لہم دہرگا پان و بہرینہوہ بچیتہ ناو ئەم کوشک کہ سہد ژووری تیدایہ جاریکی دیکہ نایہ تہ دہرہوہ، ئەو کوشک کہ لہ کوشکی ناو حہ کایہ ت و ئەفسانہ کان دہچی، تا ہنووکہ جگہ لہ «مہلیک فہیسەل» کہس ناو ئەم کوشک کہی نہدیوہ، شہوی وا ہہیہ ہمین بہسەعات باس لہ تاق و پەنجەرہ و رایەخ و شتہ عہنتیکہ کانی ناو ئەم کوشک دہکا و، دہیگوت «ئاودہستہ کہ بیان لہم ژووری مہ خوشترہ.!»، دہرگاوان و پیاوان توورہ و تۆسن، بہگومانہوہ، لہ توآرمان، مہگہر دہرگاوانہ کانی دۆزەخ وا ناشیرین و دردۆنگ لیت بخورنہوہ، ناواھی بہسەرتدا ہاوار بکن، بۆ ئەوہی رووی خوتیان لی بشاریتہوہ شلکہ داریک کہ و ہک حہیزہران داتاشراو بو نوشتایتہوہ و ہلترگرت و پشتت تی کردن، لہ شەرمانا برپرہی پشتت ئارہ قہی کردوہ، ئەمشہو ہر ہموان حاشایان لہوہ کرد «ہمەین» یان دیبی، ہر دہتوت عومریکی درپژہ بہدوایدا دہگہرپی، تا لہ گہرہکی خوتان نزیکتر دہبوویتہوہ سووکت ہنگاوت ہلڈینا، بہئومیدی ئەوہی ہتا دہچیتہوہ نان و قاوہلتی ئامادہ کردبئ، دوا ی لیک داپرانی شہویکی بئ کۆتا بہیہکدی شاد بینہوہ، ہر دہلتی ئەمشہو شہویکی دہعبایہ و سہد شہوی دیکہی لہ ناو ہناودا بوہ، بہدہم رپوہ سہدہا رستہ و قسہی پچرپچر لہ میتشکتدا دہزرنگایہوہ، تیکہل دہبوون: ژن و میردیکہ کۆک کہس قہری نہ بیستبوون، ژنہ کہی بہدەم لہ ئەوہندہی دیکہ شیتیان کرد لہسەر شہرف ہرردو عہشیرہ تہ کہ یہ کدیان براندہوہ ژنیک شہو رۆژ شیت بوونی براکہی کہ ہینایانہوہ لہ دہشتی مہسلہ تی دہکن لہ پشتہوہ خہنجەر دوینی نا پیڑی بہستر پیڑی نہماندیتیبہ سہفریکردیتہوہ... خزماندہ شتی ئەگہر برۆمنامدۆزیتہوہ... لہ دوورہوہ ئاپووری ژن و پیاو و مندالینی گہرہک بہرہوہ پیرت ہاتن، ہا دہرویش ئەمشہویش نہتدیتہوہ؟ دہنیوہ بازنہی مہزن و منالی گہرہک، ژن و پیاوی شپرزہ و شیاو بزر بوویت، تا ئەو و ہختہ

بہقہرج و جام و تہشت و مہنجہل و کتلی ناویان لہ حہوشہ و ناو ژوورہکان دہردہدا، بازنہی ئاپوورہیہکی دہم بہاوار و نالہ و زہنا تویان گہیاندہوہ بہرقاپی کہ لاوہ کہتان، غہربانہ تیبی رامای، ناکری تہنہا یہک شہو بئ ئەو مالہ تان جئ ہیشتی، لافاو دیواریکی لا تہنیشتی چہ پی رماندیو، دہرگا کہ کراوہ و زنجیریکی ژہنگاریش تا ناو قوراوہ کہ درپژہ بیوہ، دہتوت عومریکہ ئەم مالہ کاوہ لہ شہو و دہنگ و رہنگ و بۆنی ئادہمی نہ بینیوہ، زور ترسایت و دژوور بکہوویت، لہ دواوہ پالہ پەستوی خہلکہ کہ لہ دہرگا کہوہ تویان پەراندہوہ حہوشہ کہ، پیت شہرم بوو پرسیت: ئەری چہندہ ہمینم بزر کردیبہ؟ توہ کہت دہنیو قور و لیتاوی حہوشہ کہدا زیوال زیوال رزابوہ، لق و پوی دار ہنجیر و ہنارہ کہت لہ دہ لاوہ شکابو، سہدہا ریشوہی مردو، سہرئاو کہوتو، ژیر ئاو کہوتو لہ نیو حہوشہ کہوہ تا ناو کۆلانی بئ ناز پەرش و بلاو بیونہوہ، لہوہ دہچوو خنکا بن و لہ بن دہست و پیتی منالہ ہار و ہاجہکاندا پان و پلیش بوویتنہوہ، لامپاو فانوس و قہندیلہ داگیرساوہ کانی شہویش کوژابوونہوہ، شووشہی لامپاکہش شکابو، بۆنی نہوتی رژاو دہہات، واق ورممان و بئ دہنگیت ہرا و زہنای ئاپووری دہر و دراوسیبہ کانتی خامۆشتر کردبوہ، شمشیر و زہرک و دہفہ کہت کہوتبوونہ خوارہوہ، دہرویش نہمان ہیشتوہ کہس دہست لہ شتہکان بدات، دہم و چاودہکان بہتو نہناس بوون، تو بلتی ئەوانہ خہلکی گہرہک بن؟ نیرہ کہر و مانگاکہشت بزن، ئەوہ تان لہ مالی سمہی قہساب، کہسپک ہاوار ی کرد، مہ ترسہ بئ نالیک نہبوون، ہیچ شتیک لہ شوینی خۆیدا نہماوہ، زۆپاکہش، دہتوت سہد سالہ کوژاوتہوہ، خۆلہ میتشیکی زور بہو ناوہدا رزابو، بالہ کانت کردوہ و ہک کہسپک بیہوی بفری یان خہلکی لہ خوی دوور بخاتہوہ تا ہناسہیہکی پاک ہلمری، ہستت کرد ہیشتا دہنیو لافاوہ کہدای، ئەمجارہیان لہ بری ئاو خہریکہ خہلک دہتخنکینی، رادہچلہ کیت و خۆت رادہپسکاند، و ہک ئەوہی بتہوی لہ شہپۆلیکی ترسناک خۆت قورتار بکہی، شہپۆلیکی ناقولا کہ بیہوی بتبات، ویستت ہممو شتہ کانی ئەو کہ لاوہ کۆنہ بہسەر بکہیتہوہ، بئ کەر و مانگاکہ حہوشہ کہ ئەوہندہی دیکہ بۆنی خاپووریوون و مہرگی لی دہہات، دہنگیک ہاتہ بہرگوت: مریشکہکان و جوجوہلہ کانت وان لہ مالی بابہ شیخ، سہیرہ دہتوت ئەو مالہ میرات بوہ و لہ یہک شہودا دابہش کراوہ، برسی و ماندوو، دوا ی برینی ئەو ری نہپراوہیہ لہ بہردہم زۆپاکہدا، بئ شہنگ و ہیتز، و ہک نازیز مردہ بہسەر ئەژنوکانتا کہوتیت، لہسەر لبادیکی شہ و تہردا مردوانہ لہ خۆلہ میتشکہ رامایت کہ ہیچ پشکوہی کی تیا نہماوو، ہیدی ہیدی بہشہرم

و ترسه وه خه لکی لیت ته کینه وه، تاو ناتاو یک تارمایی ژنیک دهات و بی دهنگ قاپیک چیشتی له تهک قاپیکی دیکه دادنا و، ون ده بوو، ریزیک له قاپ و له گهن که پتر له وه ده چوو بۆ مائی پرسه داریک ریز کرابن و ده بها پیاویش له گونده دووره کانه وه بۆ سه ره خویشی هاتبن و له و قاپانه بخۆن، بۆنی گهرمی چیشته کان رۆژگار یکی پر له ئولفه تی خۆت و هم مینی بیر هینایته وه، داته پرمه ی گریان، نه تتوانی شپزه بوون و خه می خۆت له ژنه کان بشاریته وه، کهس نه یو پیرا هیچ بلتی، ژنان هیچیان نه وت، ته قه لالیان نه دا، زانیان بشمری به بی هم مینی نان ناخۆت، نه یاننده زانی چی بکه ن و چۆن چۆنی دلنه و ایبت بکه ن، ههستی ژنانه پیتی ده وتن که ده رویش له و نیره که وانه ده چی که له دوا ی بزبوونی ماکه وه که ی ده مرئ، تا دهات ده ورت خامۆش و چۆلتر ده بوو، لافا وه کهش هه موویانی شپزه کردبوو، ده بوو ده ورت چۆل بکه ن، هیچ نه بی دوا ی نه و خۆره تاندنه و گه ران له و مال بۆ نه و مال، له هه زار ده رگا دان و کردنه وه و داخستن، وه لامی زۆری پر له ناو میدی و تیپرامانی پر گومان و سه رسامی و زار دا پچرین و عه قل تیکچوون و ورینه ی دل پر و کتین، ده بوو سه ره خه و یک بشکیتنی، ژنان پیا وه کان یان بانگ کرد، چوار دهسته هه لیانگرتیت، وهک تهرمیک به رز بکه نه وه کتلیان کردیته وه، له پال دیواره که و له بنه بانئ جی و بالینگان یکی وشکیان بۆ راخستی، ته میکی کشا و به سه ر چاوتدا نه یده هیشته بزانی کتین، بی شک ده رودراوسیتی چاک و جگه رسۆز و دل به تۆ سووتاون، غه لبه غه لبیکی غه مه یین و جه رگ چزین له ناسمانی به رته نگه حه وشه که ده هاته به رگۆیت، هه راکه له گویتدا ده بوو به نووزه وهک نه وه ی ناو زینگ به دیت و له گیانه لادا بیت، نه م مال هه ش له وه ته ی هه یه هه روا په رپووت بووه وهک نه وه ی له م دونیا یه دا هه ردوو کتان سه فه ری بووین، تیشکیک له ناوینه شکا وه که وه چاوانتی به شه واره ده خست، تیشکیکی باریک به قه ده زوویه ک، نه و رۆژه ی نه و ناوینه یه شکا هه مین حه جمانی لی پرا، ده رویش ناوینه شکان و اتا کوست و کاره سات، با خیریک بکه یین تا توشی نسکۆیه ک نه بووین، هه ر ده توت له ته کتایه ده تدوینئ، ده رویش بۆ نه و نه که له که ده گۆزی... بنوو... بنوو... نه توو گه له ک هیلاک و شه قی، خه ونی راسته قینه بوو یان زینده خه و، تارمایی نه و بوو هاته ژوورئ، هاتیتته وه هه مین؟ تارمایی نه و پر به ناو ده رگاکه وه ستا بوو، به یه ک باز خۆت گه یاندى و پرت پیداکرد، په وه بییه وه، وت: هه نووکه دیتته وه... ناتوانئ تا نه به د ته وه لالا بی، وابوو، چاوتروکانیک و تاوتاو سیبه ری سپی نه و به به رچاوتاکو زه ری ده کرد، بی شه نگ و توانا لیتی راده مای، له بی وردیله کانی ورد ده بوو بته وه، نه و دوو پیسیانه

قه له شتی بوون و سه رما و گه رما هه لاهه لای کردبوون، نه و ده ستانه ی سه رما و نیسی زۆر گرژی کردبوون، دهستی ده خسته سه ر نیوچه و انت و ده بیرسی: ده رویش خو گرانه تات نییه؟ کت و پر هه مینت لی بوو به کار ناسکیک... نا... مامزیک که هه ردوو سمی سم نه بوون، په نجه ی نهرم و نیانیان لی رسکا بوون، چاوانی زۆر رهش و جوان و بی خال و گه ردی ده دره وشانه وه، دوو چاوی بی بیلبیله، دوو گه وه هر له بری گلینه کان قوول، له ویدا، دوور وهک نه وه ی له بنی بیریک بن ده دره وشانه وه، وهک ناسکیک خو ی له نیریه که ی هه لسه سوئ نهرم نهرم خو ی تی هه لده سوویت، موچرکه ی له زه تیک به ده ماره کانتا میرووله ی کرد و له ناو هه ردوو چاوتاکو رۆشنایی پرشنگ له دوا ی پرشنگ فری ده دا و ژووره که ی رووناک ده کرده وه، رووخسار رووخساری هه مینه و پشت و به رسکیش هی ناسک، سه ریشتی به رنه نگیکی سوورباو ده بریسکایه وه، بن سکی سپی سپی وهک چوری شیر، به هه ردوو لاتنه نیشتیدا پشتینه یه کی قاوه یی که له ژیریدا په راسوه زۆر ناسکه کانی به که یه که دیار بوون، نه وه نده ناسک که تۆ نه تده و پیرا له باوه شیتی بگری نه با دهنده و په راسوه کانی بشکین، له سپیاتی سه ر لووتی ورد بوو بته وه که له نیوان سوورایی روومه تی له تیکه لبوونی به فر و خوین ده چوون، سووراییه که که تا ده گه یشته وه ژیر چه ناگه ی باریکی رهش ده بووه، وه لی ره شتیکی تا بلتی دلگیر، تۆ مرد بوویت یان خه تبوویت، هه ر کامیان بی نه ده جو لای نه با نه و مامزه جوانه ت بره ویتته وه، به له نگاز بی، تۆ هه میشه ناواهی راوچییه کی شاره زای دهشت و ده ر بووی، هه ر ناواهی هیمن و له سه رخۆ بوویت، به حه وسه له و پشوو، نیچیر ناواهی خو ی نه هاتیتته ناو پاریزی تۆ خۆت له دوا ی شه قی نه کرده وه، نه وه ی که به زۆر راوبکری یان ده مرئ یان نه وه تا زوو ته وه لالا و هه له ته ده بی، نه تده و پیرا پیتی بلتی: نه ری له کینده ری بووی؟ نه وه نده هیلاک بوو گه زاره ی ده رده کیشا، که زاری ده کرده وه زمانی یه ک پارچه خویناو بوو، له نیگای مات و پر ترسی لافا وه که ی نه مشه وت بیرکه وته وه، له له رینه وه ی زۆر ناسکی به رسکی رامابوویت، شه لالی ناو و ئاره قه، ویستت ده ست به له ش و لاری دا بیتی و بزانی تاخو هیچ برینیک، گوشتی هه لته قیوی ساچمه و گولله یه ک نادۆزیتته وه، له ته ویلییه وه بۆ سه رملی و... پشتی و... تا گه یشتیتته گوانه کانی، به دهستی راسته گوانه کانیت هه لده گلۆفی و نیرانه به سه ری په نجه کانت ده تخوراندن، بی ناگا له خۆت گه مه ت له گه ل ده کردن، سه رت خسته به رسکی، نه وه نده تینوو بوویت هه ر ده توت سی شه و و سی رۆژه ناوت نه خواردۆته وه، تفی ناو قورگت وشک ببوو، ده مت له گوانی پر شیرى نزیک خسته وه، به هه ردوو لیتی وشک و

شەقارت گوانی تەر و سوورباویت گرت، حەزت نەکرد گوانەکانی لە نیوان ددانەکانتا گیر بکەیت نەبا ئەزبەتی بەدی، دوو سێ تکه شیرینی خەست و شیرین پڕایە ناو زارت، لە تاو تینۆتییەیک کە خەریک بوو بتخنکینێ بەئاستەم لێوەکانت لەسەر گوانەکانی توند کرد و مژیت، مامزەکەت راجفیری و باراندی و هەلبەزبێهە، چاوتروکانیک و گوانی لە دەمتا راپسکاند، بەسەر سپنگتا بازەرەقی کرد و بەچوار لۆقە تیی تەقاند و رەویبەوه، کە تاوڕیکی پڕ ترس و ئاسکانهی دایهوه جگە لە هەمین کەسی دیکە نەبوو، بۆ نەیهیشت زاری تالت، دەمارە وشکەکانت تەر ببنەوه، هەزار حەیف و موخابن کە ئاواهی رەویبەوه، بەشەرەمەوه کەوتیتە دوای، لەناو حەوشەکەدا گێرەت پێ دەکرد و راوت دەنا، کەچی ئەوەندە سرک بوو نەدەگیرا، بەئاستەم لە دوای پەنجەکانت، ئەو وەختە لە پەو و روو دەکەوتیت، بەر نەرمایی پاو و پووژی دەکەوت، وەک حەیانیک حەز بەگەمە بکا و بیهوی خۆشەویستانە هیلاکت بکا و ئەوسا لە پاش تامی تامییەکی زۆر خۆی هەلداتە ناو باوەشت، لەوه وشکتر بووی ئارەقە بکەیتەوه، ئەویش بێ مروەتانه خۆنچەبی دەمی دەکرایهوه و قریهوی حەوشە تەنگ و تاریکەکی دەکردەوه بەدەشتیکی پڕ لە نیرگزهجار، دواجار بازیکی دا و لە دەرگای حەوشەکەوه خۆی هەلدایە ناو کۆلان، کەوتیتەوه دوای، خەونە یان راستی؟ بەردەمی کەلاوه کۆنەکان تان ساکە دەشتیک بوو، دەشتیکی کاکێ بەکاکێ، هەر دەتووت هەر هەموو خانووەکانی گەرک بەفویهک، بەسپهریک چوونەتەوه ئاسمان، تا تۆپتر غارت دەدا مامزەکەت دوورتر دەکەوتەوه، تا دوورتر دەکەوتەوه دەبوو بەو کارمامزە تۆقیهوی ناو حەیرانەکانت، دوورتر لەوهی کە بیگریت، لەوه نەدەچوو هەرگیز پیتی بگەیتەوه، تاوتاویش بەترس و دلەراوکیهوه، ترسی پیاویکی راوهدوونراو ئاورت لە کەلاوهکە دەدایهوه، خاپوور و ویران، لە دوورەوه وا دیار دەکەوت کە دار و پەردووی بەسەر یەکیدیدا رماي، تاکە کەلاوهیەکی دارووخاوی ئەو ساکەدەشتە کە جوانی سەد بەهار بشیوتین، دەشتیکی پڕ لە سەوزەگیا و گولالەسوورە و هەلالە و حاجیلە و بەیبوون و نیرگزهجار، چ زوو زستان نەما و بەهار هات، ماندووت کرد، کەوتە نەرمە لۆقە و دلەت بەوه خۆش کرد کە تاویکی دیکە گەر تەکان بدەیت و هیلاکی نەتەزینێ دیگەیت، لەو دوورەوه هەر ئاوری لێ دەدایهوه، چاوانی رەشی دەدرەوشانەوه، هەر دەتووت دەیهوی لەو شارە لەعەتییە دەرەتکا، دوا ئاورت دایهوه، کلاوهکەت لێ بزر بوو، ساقمەیکت کرد و لەپەو روو کەوتیت و یەک تەختە راکشایت و خۆت بەسەر پشتدا وەرگیترا، کە بەپەله هەستایهوه نەبا کارمامزەکەت لێ ویتل بێ، شیتانە بەهەر چواردەوری خۆتدا روانیت،

خۆت و کارمامزەکەت کەوتبوونە ناوەرستی بازنەهی سەدەها راوچی تەفەنگ بەدەست و لوولەهی سەدان ساچمەزەن لە بەر هەتاودا دەبریسکانهوه، هەلقاو هەلق گەمارۆ دراوون، بەقەد بالایی زەلامیک خۆیان لە قوورت و چالان نابوو، جارجار بەیهکەوه سەد... نا توو بلتی... هەزار جەمەدانی و دەدرەدەوتن و بزر دەبوون، هەزاران چاوی سوور و توورە لەسەر سپرەهی تەفەنگەکان گری غەزەبیان بەر لە گوللەکان بۆ توو و بۆ کارمامزەکە دەنارد، پەنجە داگرتن و تەقینەوهی هەزاران گوللە... جاروبار دەوانزەیهکیان بەیهکەوه لە چالەکان دەهاتنە دەرێ و وەک بزن مشک و سەگسار و گۆرەلکەنە خۆیان لە چالەکاندا دەشاردەوه، بێ پەنجە و دەست لەرزین نیشانەتان لێ دەگرنەوه، لەوه دەچوو هەریهکە و جێ و سەنگەری خۆی خۆش بکات، لەو ساکە دەشتەدا جگە لە توو ئاسکە هەمین و راوچییه دلەرەکان هیچ خەلقەندە و فرندەیک نە لە زهوی و نە بەئاسمانەوه نەمابوو، تا دەهات لە ترسانا هەردووکتان بەرەو لای یەک دەخشین، لەسەر لەپ روووه یەکدی، مامزی گوی سووک بەهەر چوار لادا دەبروانی، گوی بیستی چریهچری راوچییهکان بێ تۆقرەهی کردبوو، تۆش لەگەڵیا گویت قولاغ کرد، زانیت هەر تاویکی دیکەیه و یەکەمجار بەیەک فیشەک مابەینی هەردوو چاوانی دەتەقین... بەسەر و ملیکی شل و خوتناوییهوه، کە هیشتا لەشی گەرمە، غار دەدا... دوو باز و لەتر دەدا و هەر چوارپەلی دەشکین... مامزەکەت لە خۆیندا دەگەوزی و سەر و ملی دەکەوتیتە بن دەست و پیتی خۆی... کەچی راوچییهکان بسکەهی سمیلیان دێ و شاگەشکە بەشکاندنێ ئەو نیشانەبە قاقا و قریهویان لەو ساکە دەشتە دەنگ دەداتەوه... گویت لێ بوو بەدەنگیکی پڕ لە رق و کینە و ترسەوه کە تیکەل بەخۆشی و لەزەتی کوشتنی مامزیک بێ... بەقورگیکی نووساوهوه بەیهکیدیان دەگوت: نەکەن گوللە بەخەسار بدن... هەریهکە و نیشانە لە شوتنیکێ کاریگەری بگریتهوه... ئەمن دەفەهی سنگی... ناوچەوانی بۆ من... کەللەسەری لۆ توو... ئێهوش هەریهکە و پەلیکی بیژن... گەر پیاوی چاوی چەپی لۆ من و چاوی راستەشی ئەتوو نیشانەهی لێ بگرەوه... وای لەو کافرانە دەرویش... پیاوانی توورە و داخدار... لەوه ناچی کوشتنەکیان مەبەست بێ... لەزەت لە راوهکەیه نەک لە نیچیر... ئەمن لێرەوه دەمەوی گوللەکەم گوتی چەپی ئاگر بدا و لە گوتی راستەیهوه بیته دەرێ... هیتی کورپنە دەستان نەلەزی... حەيامان نەبەن و وا نەبێ بەبرنەوه لە دەستان قورتاری بی... ولاغ جغەرەکەت بکوژینەوه... لە لای «با» وه نەچیتە پارێزی... پارێز گرتن لە مامز و نابی مالموسینە... ئەوه دەنگی «هۆمەری سەرکار»، خۆیەتی، بابی هەمین... گوتم جغەرەکانتان بکوژینەوه نەفامینە، راو وا

نابیتن، ئاخرسه گبایینه وام لی مه کن له جیتی مامزه که یهک دووانیکتان سارد که موه، له دووری دووره وهش له گهل تۆز و بایه کدا ههر ئه سپ سواره و که ندو له ندی ده بری، زورگیتیک دهیدایه دست زورگیتیکی دی، ته لانیکی پرووه ته لانیکی دیی دهیفراند، سواره کان ههر هه موو گه یشتنه پارێزه که و بوون به هه لقه یهک به دهوری ئه و پیاوانه ی دست له سه ر په لاپیتکه ی تفهنگ خۆبان دابووه پشت ته پۆلکه کان، یان جیتی ئه ژنۆیان ده نیو چاله کاندایه خوش ده کرد، هاواری خدری برای هه مینێ ده گه یشته گوتی هه مووان: جغه ره کانتان بخه نه ژیر خۆل و گلله کان، «با» بۆنی تووتنه که ی لۆ ببات له ده ستمان قورتار ده بی... هیشتا زووه و ته ره ی مه کن، هه لقا و هه لقا سوار و پیاده پرووه و لاتان ده هاتن، هیتی هه مین ئه وه سه ری چهند سالانه ئه و راوچیپانه له نیچیریتکی وا ده گه ریتن، هیتی کوپینه که ئه من ده نگم دا ئه نگۆ هه نگینێ بیهکن به هه لالا و هات و هاواریک تاوه کو سه ری لی بشیوی: ئه و هاواره پر له داخه پراوپر ده پزایه گوتی هه مینێ، هاواری هۆمه ری بابی، راویکی گه له خوشه و تیکی مه دهن، راوی هه موو عومره و ئه وه ی پارێزه که به ریتنێ و ئه و راوه مان لی بدۆریتن پیاو نیبه له گوندیش ترۆ ده کریتن، یان خوینی نگۆ... یان هی ئه و مامزه، ئه و هاوارهش هی «کانه بی» برای بو، هاوار و قاو و غه زه بی باوک و برایان ئه سپه کانی خستبووه سه رحیله و سمکۆلان، له دووره وهش هه وه وه ی سواران به دم بای غاره وه هه رده هات، له ده لاوه کو رگه لی گوندی به سه ر ئه سپه کانه وه ده له نگینه وه... ئه من چه ز ده کم یه که م که س بم که مامزه که هه ستینم، ههر هه موو به ته مای رکیف لیدان بوون... ناله ی «هۆمه ری سه رکار» ههر هه موو پیاوه کانی سه رکرد: له بن ده ستی و پیتی ههر راوچیپه ک قورتاری بی... له جیتی ئه و مامزه ئه من ئه و که سه ده کوژم و ده یخه مه به ر لمووزی تووله و تاژیپه کان، له گهل ئه و هاواره راوچیپه کانی نیو چاله کان و پشت ته پۆلکه کان خۆبان کیل کرده وه، ههر ده تووت مارمیلکه و ره شه مار و بز منسکن سه ر ده ردیتن و ده یخه نه و ناو ده فه ی سینه یان، ههر هه موویانت ده ناسیپه وه، خۆیان بوون، پیاوه تووره و تۆسن و ده مارگیره کانی کۆنه گونده که ی خۆتان، ئه و تۆلاز و جحیلانه ی گوندی که به دزیپه وه چه زیان له کچانی ئاوی ده کرد و له گهل چه رانیکی تۆ ده مردن و زیندوو ده بوونه وه، ههر هه موویان، له قاوه چیپه وه بیگه تا مه لا و فه قتیپه کان، که ریم مه یته ر و وه سمانه خیل و کورانی ئاغا... له گونده کانی دیکه شه وه هاتبوون، هه موویانت ده ناسیپه وه... هه تا لاوک بیژ و چه ران بیژه کانی هاتبوون ئه و چه رانه بکوژن که له قورگتایه و بۆ هه مینه، ئه وه تان: مارخۆی هاوادیان، مه لا وسوی چاوهش، ئه حمه دی

کامه لا، عالی میره مه، رسو خۆشناو، ره شاغه، بوداغ به گ، مامیسی گاوان، مه لۆکی میر حاج، میری پوستی، عه لی عه جه م... ههر هه موو فه رمانده و سه ره هه نگه کان، قوماندار و سه ر قۆلان... ههر هه موو ده ستیان داوه ته تفه نگه کانیان، خۆبان دابووه ده ست شاریتگه و تووله ریتگه کان، که ند و له نده کان، به هه ردوو چاوان له «باپیر ئاغا» ده گه رای، خۆی پیشان نه دده دن، ده تزانی ههر تۆزیتکی دیکه یه و به خۆ به ساچمه زه نه که یه وه دی و وه ک ئه وه ی نیشانه له که له کیتوییه ک و مامزیک بگریته وه، نیشانه له تۆو له هه مینێ ده گری، له خۆیناویدا ده تانگه وزیتن، به برینداری ده ست له ملی یه کدی ده کن، ده مریت و ده مت ناگاته میخه ک به ندی به رملی، خه زیمی لا که پووی، گواری هه ردوو گوتیانی، ئاره قه ی نیو سینه و مه مکانی، ده مریت و چه سه ره تی راموسانیتیک ده بی به خۆین و له دلته وه ده رژیته سه ر پنجه گه گیایه کی ئه و ده شته... له خۆت و ابی... له هه مین و ابی... له وان سواران، زری داران، مشکی و هه وری به سه ران، سه رشکیتان، چاو سوور و داخ له دلان، زگ درینان، ها ئیستا نا... ها تۆزیتکی دیکه ده گه نه سه رتان، به تاوه غار و نه رمه غاران، له وه ده چی باپیر ئاغا بۆ ئه و راوه زۆر دانسقه یه له ههر هه موو ئاغا و به گلهر و شیخ و مه لاو پیاوانی گونده کانی دیکه ی گپراپیتته وه، له میر و عگید و قاوه چیپان... خه لات... خه لات... هه رکه سه کی بایز بکوژی و به زیندیتن چاوان هه مینم لۆ ده ستگیر بکات له کۆشک و باله خانه ی من سه ریشک بی، وه ی له و هه موو کوپ و کالانه ی گوندی که بۆ ماچیتکی هه مین ملی خۆبان له تیغ هه لده سوون، هاوار ده کا: کوپینه زۆر عه بیبه کچمان به دووی شایه ر و لۆتبان بکه وی، له ههر چوار لاوه ریتان لی ده گیر، ئابلوقه ی پیاوه تووره و تووشه کان، وه ی له زه لیلی دوو عاشقه رووته ی بن ده ست و پیتیان، سمی ئه سپان، وه ی له بریسکه ی جه رگری لوله ی تفهنگ و ساچمه زه نان، لوله یه ک و... دوو... ده... و... سه د... ده ست ریتیک و دوو... ده... سه د ده ست ریت... تۆ ده کوژن و ئه وسا ده بی هه مین له خۆی چه رام کا خواردن و خه وی نیوه شه وان، له دوای بایزی چه رامه سه دا و چریکه ی لاوک بیژ و چه ران بیژان، چه رامه کل و کلچوک، خه زم و گواری، فند و فانۆس، چارۆگه ی زه رد و ره فته ی شین، که وشی سووری عه جه می، چه رامه مانه وه له ته ویله ی باوک و برایان، مرده نیپه که وتن و ده خاله تی به گلهر و ئاغایان، ههر ده لیتی هه مووانی ناردوو و خۆی دوا راوچیپه ده گا و به زم و هه نگامه ی راو خوش ده کات، ده بی کت بی که یه که مین که س شیت و شه یدای ئه وه یه یه که مین گولله بته قیتن و هه وا ئاگردا و دلێ ئه و مامزه کون بکا، دلێ تۆ؟ باپیر ئاغا؟ هۆمه ری سه رکار؟ خدر؟ کانه بی؟ که ریمی مه یته ر؟

بوداغ بهگ؟ یان یه کیک له پیاوه هه ره هیچه کانی گوندی؟ کهسیان له «که ریم مه یتهر» چروکتر نییه... هه رکئی بی؟ دواچار هه ره هه مووان خهونیان بهو راوهوه ده بیینی، له وه ده ترسی به زیندویتی چاوان هه ردووکتان بخه نه به رده می سه گه ل و تووله و تانجییه کانیان، نه و تووله و تانجییه نه ی په له وه ریان له ناسمانه وه داده گرت، تانجییه مل به قه ریته کانی ناغا راوتان ده کهن، هه ره وه کو که له کینوییه ک و مامزکی برسی و هیلاک و په لوپۆ شکاو، به شه واره که وتوو له تاو بریسکه بریسکی لووله ی تفه ننگه کان، ملتان ده شکین، تانجییه ره شه که ی باپیر ناغا، مل به زه نگوئی زیو، میخه کبه ند و حه مایلی هه مین به که لبه کانی داده پچریتنی، که پوو قنجه که ی به خه زیمه وه ده خوات، هه ردوو په ره ی ناسکی گوئی به گواره کانه وه قووت ده دات... تانجییه کانی دیارن و خوئی بزره، پیاده و سوار به دزه دزه لیتان نزیک ده که وتنه وه، هه ره هه موو براکانی هه مین ده یانویست هه تا زوه پاریزه که بشکی و به گولله یه ک نیوچه و انت ناگر بدن، تیپه رینی نه وه هه زاره ها رۆژ و مانگه و داخی تۆله پیری کردبون، پیرتر له وه ی بتوانن تفه ننگ به ته قین، له ژیر تیشکی هه تا ودا به غه زه بیکی گهرم و دیرینه وه ره ش ده دره وشانه وه، ده نیو خوینی هه رکامیان تۆله ی ئاپروو تکان گهرمتر بوو له رۆژی یه که می شه ره ف دۆزان، گینگل و خو خوار دنه وه ی هه زاران شه و رۆژ وای کردبوو بیانه وی به قه د نه و عومره پر له قه هر و چاوه پروانییه پاریز و کوشتنی نیچیره کانیان دریزتر بکه نه وه، هه ردووکتان، له وساکه ده شته، که وتبوننه به ره په حمه تی نه و راوچییه دلره قانه، دلره قترین، که له وه ته ی زه وی و پیاو و راو هه یه، دلره قی و هیچ نیچیریک نه ی دیوه، پر به و ساکه ده شته و به قه د ژماره ی دار و به رد و پنچکه کان، گهر دیله ی خۆله کان... ترسیان ده چاند... له ناکاو پر به و ده شته هاوارت کرد: راکه هه مین... راکه... خو یانن، هه تا زوه و نه یان کوشتووی، وه ره باوه شم، یه که یه که گری غه زه بیکی له چاوانیان چه خماخه ی ده دا و پووش و په لاشی نه و ناوه ی ده سو تاند، سه یه... هه تا لیتان نزیکتر ده بونه وه گه نجتر ده رده که وتن، گهنج و قووز و سمیل باپر وه ک نه و رۆژدی که له شاییه که ی «که ریم مه یتهر» دا هه لده په رین، مامزه که شت سه رسام و نه بله ق به دیار مهرگی خو یه وه به هه ره چوارده وری خویدا وه ک نه وه ی بریندار بی ده خولایه وه، گیاو و گول و نیرگز و حاجیله و به یسوونی ده شتیلا، چه نده پتر ده ترسا نه وه نده زیاتر چاوه ره شه کانی ده دره وشانه وه تا ده بون به دوو دلویه قه ترانی ره شتر له ره ش، به چریه ی بکوژیکه وه که له هه موو ته مه نیدا چاوه رتی نه و نیشانه یه بووی پیاو سمیل باپر که ی نه و په ری ده سته راست بلماندی: له منه وه ده ست بی بکا... گهر نه من نه میپکا با دوا ی

من باوکه خوئی سازدا... جوان پاریزی لی بگرن... هه قی هه موومانه... هه ر... یه که و... گولله ی... خوئی... له... له شی گهرمیدا... له... له شی... گهرمیاندا... سارد... بکاته وه... کورینه... نه وه تا... شه ره فی... هه موومان... بوو... هه مووتان... کت و پر چریه و سرته نه ما، نه و ناوه کپ و خامۆش... خامۆش... نه وه نده خامۆش که ئیدی به ندی دلئی نیترترین پیاو بیچریتنی... له دووره وه تارمایی نه سپ سواریک ده رکه وت، تیژ ده هات، تیژتر له «با»، به تاوتر له مهرگ، پر مه پرمی نه سپه که له وه دووره وه پیاوه کانی سر کرد، په نجیه قرساوه کانیان به سه ره په له پیتکه ی تفه ننگ و ساچمه زه نه کانه وه ره ق و وشک بوون، قوول و باسکیش وه ک ته خته و داری سارد و سر، خوئی بوو، باپیر ناغا، توژی ده کرد، نه و پیاوه ی حه ساریک له تانجی و تووله ی ده رستاند، دیار بوو ده میک بوو خوئی بو نه و مامزه ی ده شتی قهراج مه لاس دابوو، سالانیتی زوره پاریزی لی گرتوه، له دووره وه «با» ده نگی که رخی هانی، هیی پیاوینه... کورگه لی گوندی... نه که ن نیشانه یان لی بگرنه وه، په نجیه تان لا به ن له سه ره په له پیتکه ی تفه ننگه کانتان، ده مه وی به زیندویتی بیگرم... ئاده ی راده... هه لقه ی راوچییان لیکدی ده پچرا، به ره له خوئی هاواری ده گه بیسته کانیان، تیژ ده هات هه ره وه کو باو و بززان، وه ک غه زه بیکی له ناسمانه وه بی، وه ک گرکانیک له بن پیی تو و هه میندا به ته قیتته وه... ته قییه وه، نه سپه ره شه که ی به دهم بای غاره وه پریشکی ئاگری له به رده کانی ژیر هه ره چوار سمییه وه ده پژاند، ده تووت بالی لی رسکاوه و ده فری، بی شومار تووله و تانجی به دهم قروسکه قروسکه وه پیش سواره که که وتبون... هه ره هه موو ناساز ده یان قروسکاند، راکه هه مین... هه تا تانجییه کانی ناغا لیمانه وه دوورن... راکه و... وه ره باوه شم... ناغا دری به پیاوه کانی دا و به شریخه ی قامچی زراوی مامزه که ی برد و دلئی پیاوه کانی خسته له رزه، ئاده ی کورینه بکه ونه دووم، مامزه که ت به چوار لۆقه نه و هه ردوو وه رده ی ده بری و سه گ و تووله تازییه کانی ناغاش سه ریان له دوو نابوو، بی نه وه ی بون به تووه بکه ن له تو ره ت بوون و راوه دووی نه ویان نا، له به ره هیلاکی و هه ردوو که فه لی پری هه مینی مامز نه ییده توانی له وه تیژتر رابکات، که وتبونیه ناو گهرده لولوی سه گ و تازییه کان، ساقه تان له یه کدی ده کرد، که هه مین به دۆلیکدا غل بووه، له چالاییه که دا به سه ده ها مامز و کارمامزی دیکه بی ئاگا له سه گ و تازییه کانی ناغا و پیاوه تفه ننگ به ده سته کان ده له وه ران، له سه ره گرده که وه هاوارت له هه مین و له کار مامزه کانی دیکه کرد، هاواری جه رگبری تو و قروسکه ی تانجییه کان و قاو و قیزی راوچییه کان شیتی کرد، ده نیو نه و تاو و ترسه دا به هیتری یه ک ره وه مامز ته کانیان دا، به نیو یه کدی تیک قزقزان

و ساتمه یان له یه کدی ده کرد، که به دهم غاره وه له همین و له وه کارمزمه نزیک بوو بته وه به دهم هه ناسه برکیوه هه هاوارت لی ده کردن که بفرن، بو ناکری وهک له نه فسانه کان و حه کایه ته کان روو ددها بالیان لی پرسکی، له گه ل دهنگ و هاواره کت به ترسه وه هه هموو ناوری ناسکانه یان دایه وه، نهی خودا نه وه چیه که ده بیینی، نه وه تان هه هموو کارمزمه کانی ده شتی قه راجی، نه وانه ی که به برینداری له دست راو چیه کانیان هه له ته بوون، کچه نازداره کانی ناو حه یرانه کانت، کچانی غه مگین و دل ساردی گونده که ی خو تان، ژنان و کچانی نامرادی هه هموو گونده کان، دوور له چوانی باوک و برا و میترد و کور، دوور له چوانی ناموزا و خالوزا و پلکه زا له وه ده شته و ده نیو میترگه کاندای بی ناگا له نیازی پیسی راو چیه یان ده له وه پران، چ سه یره... سه ریان، سه ری کچه کان و ژنه کانه و له شیش هی ره وه مامزیک سوزغره، یه که یه که له تو و له هه مین پاده مان، ده یان ناسیته وه، نه وه تا نه سمه ری زاری، خه جیحی ره حمانی، ره وشه ن سو ری گه ردیان، جه و اهیری بارینان، نامینه ی کوله بن، زوله یخای زولف سو ر، زه ینه بی کابایزی، به سی و فه هیم و ستی و رابی له گولا و یکدا ناویان ده خوارده وه، چ گونا هیک ی گه وره یه کوشتنی کارمزمیک له عانی ناو خوارده وه دا، مریم و عه نهر و مو عتی خو یان دابوو بهر تاو و تینی هه تاوی و له سه ر لا که وتبوون و بوژ ژابوون، نه ستیره و هوما و به لقیس و مینا له گه ل هه ناسه برکیی هه مین هه ستانه سه ر پاشووان، هه هموو یان، نه وانه ی هه ر له نه زله وه تا هه نوکه ره دوو که وتوون، چ زه حمه ته خو شاردنه وه له وه ساکه ده شته، چ به ترسه وه، هه تره ش چوو... زاره تره ک و زه نده ق چوو ناو ره له و پیاوه تووره و داخدارانه ده ده نه وه، نه و پیاوانه ی له وه ته ی هه ن له راه مامز پتر هیچی دیکه نازان، گوشتی مامز نه بی ناخو ن، که ولی مامز نه بی له سه ری دانایشن، سه د مامز به یه که وه ده کوژن تا توژیک مسکیان ده ست که وی، می شکی پژاوی هه ر به خاوی ده خو ن تا شه وه تیان پتر بی، گو ی له وه حه یرانانه ده گرن که تیایدا هه ر مامزه و ده کوژری:

نه من سه رده مک ی راو کهر بووم،

ده گه رام له راوی،

کارمزمه کم هه لده ستاند به وی سبیانی...

جوته تاژیه کانی قوره بو شینکه م بهردانی...

وه کی ده روا له بهر عه وه ت عه وه تی سواران...

چه پله کوتانی...

له بهر نوسکه نوسکی تاژیان...
له بهر قازه بی برنویان...
نه وا ناوی خو ی ده خوارده وه...
ده په ریبه وه له جوگه ی هه ولیتری...
میری کیژان ده یگو:
کور تیم لاوه...
حه یرانه که ی توو گه له ک عاشقه...
به چ پیسه راو که ران نایه ته گرتنی...
به ده ستی خو ت نه بی...
به که سه کی دیکه ناگیری...

هه ریبه که و ده یو بست راو چیه کی ناو یه کیک له وه حه یرانانه بی... له گه ل نه عره ته ی باپی ر ناغادا هه رچی راوچی ناو چاله کان و پشت ته پو لکه و ته لان و سه رپشتی نه سپه کان هه بوون کردیان به هه وه هه ویک و... هات و هاوار و... ناله و نرکه یه ک که هه ر چوار په لی مامز و کارناسکه کان بشکی تی، به دهم بای غاره وه هه ر ره وه مامز بوو تیکه ل به ره وه کانی دیکه ده بوو، هه ر هه موو نه و مامز و کارمزانه ی که ره ژگار یک له نیو ته ویله و گه وره و زنجیره کان وه رس بوون و... ره وه نه وه ده شته هه له ته و ته وه للا بوون، ژماره یه کی زور له وه مامزانه ی که هیشتا زنجیر و قهریته یان به ممله وه بوو، په له ی وشکه وه بووی خو ین به سه ر سه ر و مل و پشت و چوار په لیانه وه، تا ده هات ژماره ی سواره کان زیادی ده کرد، ده تووت له ژیر هه ر پنچکی کدا، هه ر دار و ده ون و ته راش و گاشه به ردیکدا سواریک دپته ده ری، له کوپه نه وه هه موو راو چیه هاتوون؟ به خو و به تاژیبه کانه وه سه ریان له دووی هه مین و باقی ناسکه کچ و مامزه ژنه کانی دیکه ناوه، ها لیره و ها له وی، باپی ر ناغا به سه ر نه سپه وه ده له نگیبه وه، له شانی کردبوو رمبه کی ده مره شی هه ژده قه فیه، وه ک هه میشه خه نجهری ده بان له به رپشتینی، بوو به هه للا و گرمه گرمی سواران، ره وه مامزه کان تیکه ل ده بوون و پاشان په رت ده بوونه وه، له قه راخ هه ر گو م نه ناویکدا هه ر مامز بوو راده په ری، بوو به ته راد لیدانی سواران... هه رجاره کی باپی ر ناغا بچیته راو و شکاران له چل ره ژ که متر ناخایه نی، هه مینی مامز ده گه ل ره وه یه کدا به باسکه یه کی سه رکه ش و رکدا هه لگه پران، به هانکه هانکه وه قاچ و قولیان له وه خو له نه مره ده رده هانی و ده یانقو جان، کت و پر بیست سوار به یه که وه به خو یان و تانجیه کانه وه له به رامبه ر نه وه ره وه مامزه

و پلّه‌دا راست بوونه‌وه، تانجییه‌کی ده‌میره‌ش و هار گه‌یشته سهر مامزه هم‌مین‌ی و رایپیتچا و له به‌رده‌می سواره‌کاندا له خوئی‌تی وهردا، تانجییه‌کانی دیکه‌ش ههر به‌تاوی غاره‌وه... ههر به‌که و مامزه ژنیک و ناسکه کچیک‌کی خسته ژیر چه‌پوک و ددان، به‌گۆرئ وهریون سه‌ده‌ها دانه‌ی مرواری له ملوانکه‌ی پچراو... دوگمه و... گواره و... توّقه و ته‌له‌سمان... کرمه‌ک و... زه‌نجه‌قان... لیکی لینجی تازییه‌کان ده‌رژایه‌وه سهر گژنیزه‌ی گواران... به‌گۆرئ وهریون خه‌زیم و حه‌مایل و می‌خه‌ک به‌ندان... برسییانه قه‌پیان له لووت و کولم و چه‌ناگه‌ی کارمامزه‌کان ده‌گرت، زیوالّ زیوالّ بوون سوخمه و کراس و که‌وا و چاروگه و ده‌سرۆکه‌کان، که‌وتنه به‌ر پیتی سواران هه‌وری و هیزاری شه‌کره ژنان، وه‌ک له خه‌ونه‌کاندا روو دهدا خوّت ده‌نیو گیتزه‌نی سواره‌کان و تانجییه‌کاندا بینیه‌وه، هه‌رسواره و له زین داده‌بزی و ده‌بویست کارمامزی جوان له نیو که‌لّه‌ی تانجییه‌که‌ی ده‌ریتنی، هاوارت کرد: هه‌مین ئه‌وه‌تام... ده‌ستم بگره... وهره باوه‌شم... سواره‌کان سه‌رگیتژ و غافلگیر بوون، بۆ تاوی هه‌ریه‌که و سه‌رسامی ئه‌و کارمامزه‌ی بن ده‌ست و پیتی ئه‌سپه‌که‌ی بوو، وه‌ک ئه‌و راوچییه‌انه‌ی به‌مورادی خویمان ده‌گه‌ن و داده‌سه‌کنین، ههر پینج په‌نجه‌ی ده‌ستی راستی که‌وتبوونه نیوان که‌لّه و ددانی تانجییه‌ک و خوینیان لئ ده‌تکا، که توژی بینی شه‌نگ و هیزی هاته‌وه و هه‌ستایه‌وه سه‌ریی، که‌وته نه‌رمه غار و تا ده‌هات تیژتر تاوی دهدا و... توّش له سه‌گ و سوار و تانجییه‌کان ده‌تپاراست، تانجییه‌کانی ئاغاش یه‌کراست شوین پیتی ئیوه و... بوئی ئیوه‌یان له حه‌وادا راو ده‌کرد، له ده‌لاوه‌ش ده‌تدی ههر ره‌وه مامزه و که‌وتبوونه‌ته ناو گه‌رده‌لوولی راوچییه‌کان و تانجییه‌کان، زریکه و هاوار و نا‌له‌ی ناسکه کچه‌کان ئه‌وه‌نده‌ی دیکه پیاوه‌کانی سه‌رمه‌ست و شاگه‌شکه ده‌کرد، له‌وه ده‌چوو هه‌ندیکیان بخورین، بوئی خوین و گولاله سووره تیکه‌لّ ده‌بوون، چ به‌هاریکی خویناوییه و چ راو و شکاریکی دل‌ره‌قانه، ئه‌وه‌تا تانجییه‌کان له سه‌د لاوه گه‌مارۆی کارمامزه‌کان دده‌ن، راوچییه‌کانیش بۆ زه‌نده‌ق بردن ته‌قه له دار و به‌رد و ئاسمانیش ده‌که‌ن، ئه‌و کارمامزه‌ی خوئی له نیو که‌لّه و ددانی تانجییه‌ک راوه‌پسکاند له دووری ده‌هه‌نگاوه‌وه ده‌ راوچی به‌یه‌که‌وه به‌گولله دایان ده‌بیژاو... له خوینی خویدا ده‌یانگه‌وزاند و... پاشانیش تانجی و توله و سه‌گه برسییه‌کانیان تی به‌رده‌دا، چی له‌وه هه‌موو مامزه کوژراوه بکه‌ن؟ له‌وه هه‌موو کارناسکه مرداره‌وه‌بووه؟ که له مه‌ودای گولله‌باران و تانجییه‌کان دوور ده‌که‌وتنه‌وه... ته‌واو ده‌بوونه‌وه به‌و کچ و ژنانه‌ی گونده‌که‌ی خوستان... ده‌تووت ژن و کچانیکن ههر هه‌موو سیپالی به‌ریان... ده‌ریی و کراس و که‌وا و سوخمه و ده‌سمالیان، ههر هه‌مووی پینه‌یه و

له‌گه‌ل ههر ته‌کانیک و هه‌نگاو‌یکدا یه‌که یه‌که ئه‌و پینانه ده‌که‌ون، ئه‌و ده‌شت و ده‌ره پر ببوو له گواره و خه‌زیم و کرمه‌ک و گه‌ردانه و بازن و کلچوک، پر ببوو له تیلمه‌کراس و که‌وا... له دوخین و ده‌رپتی هه‌لا هه‌لا... خودا ئه‌وه چ راویکه...! تا ده‌هات تانجییه‌کانی ئاغا له توّ و له هه‌مین نزیک ده‌بوونه‌وه... له بای غارت دا و پیتی گه‌یشتی... ده‌ستت بیتنه هه‌مین... راسته‌م برینداره... ده‌رویش... هه‌موو ئازا...م برینداره... شیتانه باسکت له ناوقه‌دییه‌وه ئالاند و له زه‌وی به‌رزت کرده‌وه، له‌گه‌ل هات و هاواری ئاغا و نه‌عه‌ده‌ی بی تامانی و قیژه‌ی راوچییه‌کان و لووره‌ی جه‌رگبری تانجییه‌کان و حه‌پینی له هه‌وادا بلاوی ئه‌و هه‌موو سه‌گه هه‌مین ره‌تی برد و توّش به‌دوایدا ساتمه‌ت کرد... له به‌رده‌مه‌ته‌وه ماندووانه... کوژراوانه سهر و ملی تیک شکا و درک و دالی ئه‌و ناوه روومه‌تی ناسکی ئه‌میان زامار کرد، گورج هه‌ستایته‌وه و له باوه‌شیت کرد و خسته‌ته‌وه سه‌ریپیان... به‌ده‌م نووزه‌وه... به‌قورگی پر له گرین و برینه‌وه تکات لئ کرد: غارده دنا ده‌مانخوئن... له دواتانه‌وه ههر راوچی بوو کارمامزیک کی کوژراوی به‌ته‌نگه‌ی ئه‌سپه‌که‌یه‌وه به‌ستبوو... وه‌ک سیپه‌ر که‌وتبوونه دواي ئاغا... و... ئه‌ویش پیشه‌نگ... هاوارت کرد... هۆ خودای ئاسمانان ئه‌گه‌ر... ئه‌گه‌ر ئه‌من و هه‌مین دوو عاشقه رووته‌ی پاک و بی چاره بووین ده‌هه‌ل‌مانکیشه به‌ره‌و بن په‌ری هه‌وره‌کان، پر به‌دوو چاوی ره‌ش و خویناوی مامزه‌که‌ت تیت راوه‌ما، بوچی نیته کلاوی سه‌خره جن له‌سه‌ر بکه‌یت و خوّت و مامزه‌که‌ت له چاوان و نبن؟ بوچی ده‌نیو هه‌وره‌کاندا... له بنی په‌ره‌که‌ی ئاسمانی بزر نه‌بن و بیان بینه دوو به‌رد و بکه‌ونه ژیر زه‌ریابه‌کی پر له گیتزه‌نه؟ بوچی وه‌ک دوو مه‌لی بالّ خویناوی رووه‌وه ئه‌ستیره‌یه‌کی دیکه نافرن؟ ئه‌وه‌نده‌ی نه‌مابوو لموزی تازییه‌کان بگاته بسک و شابسکی هه‌مین... پیت و پلی... پاژنه‌ی خوین لئ تکاوی... ئاغا به‌سه‌ر ئه‌سپه‌که‌یه‌وه له خویشیانا ده‌بقروسکاند و له‌وه ناوه به‌خو و به‌تانجییه‌کانه‌وه گیتره‌ی پیت ده‌کردن، باوک و براکانیشی یه‌که نیشانه‌شکینی گوندی بوون و توژیان ده‌کرد، ئاغا عومریک بوو ته‌نگه‌ی زینی ئه‌سپه‌که‌ی شل نه‌کردبووه، چ زه‌مانیکه باوک و براکانی ئه‌سپه‌کانیان لغاوه و جلّه‌ویان وا به‌ده‌سته‌وه، عومریکه له‌وه راوه ده‌گه‌ران، ئاغا تانجییه‌کانی ده‌نگ دا و هاواری کرد: قه‌سته‌م به‌خودا به‌زیندویتی نه‌یگرن ههر هه‌مووتان توژی ده‌که‌م، ئه‌و سه‌گه و توله و تانجییه‌کانه‌ی له ترسی ئه‌و هه‌ره‌شه‌یه بالیان لئ رسکا، له هیلاکی و مرده‌نی ئه‌و هه‌لات هه‌لاته سه‌رت هه‌لبری، ره‌وه ره‌وه ریشوئه‌ت بینی که له‌وه ده‌چوو به‌و سه‌ره‌تای به‌هاره بچنه‌وه کویتستانی، سیپه‌ریکی گه‌له‌ک پانیان به‌سه‌ر ئه‌و ده‌شت و ده‌رده‌ا په‌رت ده‌کرد، تا

دهات نزمتر دهنیشتنه وه، نه ودهنده نریک که وهک قهله ریشیکی زور زه به للاح دهنووک و چرنوکیان له پرچی همین و له سهری کوئی دهخشاندا، قروسکه قروسکی تانجییه کان زنده قی بردن، هاوارت کرد: همین وهره وه باوه شم! باسکت له ناوقه دییه وه وهرینا و تکات له ریشو له کان کرد... دواجاره و فریامان که ون... دواجاره و نهنگو دل ریش مهین و بمه خشن، سوئندی شهره ف که تا ماوم راوتان نه کم، به هه زاران دهنووک و چرنووک ئیوه یان هه لگرت و به نیتو قوولایی ناسماندا ده یان بردن، تانجییه کان لموزیان بو چه و هه لده بری، به دهم کلکه له قیوه له ترسانا هه لده پهرین، ترس له ناغا و له پیاهو کانی، قروسکه قروسکیان عومری زه لیلی سه گانه ی دهر ژاندا، له دووره وه... له و پی ده شته دا که بوئی خوین و خوئی لی دههات هه ر بابا بو تهنه فنگ و ساچمه ی دهنه قاندا... ناغا به سهر نه سپه که یه وه ده خولایه وه، پیاهو کانیسی وهک گه رده لوول به ده وری نه ودا ده خولانه وه، تووره و داخدار و دژاو قامچی له دار و بهرد ده وه شاندا، له پیاهو کانی، له تانجی و تووله کانی، له داخانا راوه دووی تانجییه کانی دهن و له ژیر نالی نه سپه که یدا سچ چوارتیکی شیتلا، رووه و ناسمان سهری هه لده بری و تفی هه لده دا، جنیوی به جنسی ریشو لاند، ددا، پیوانی ناغاش ته ر ده ستانه که و تنه خزبان و ناسمانیان گر دا، چهن دین ره شو له وهک بارانی رهش هه لده برین، گولله یه که سه رچیغ قوئی راسته تی سمی و برینداری کردی، بو ساته وه ختی تانجییه کانیان چه په ساند و بو نیان به و فرنده خویناویانه وه ده کرد، تا دههات تو و مامزه بریندار و هبلکه که کت له مه ودا و مه دار و بو سه ی تهنه فنگ به ده سته کان دوور ده که و تنه وه، ریشو له کان تاوی قوزاخه یان به ده ورتا کرد و به گوئی یه کدیدا خویندیان، له دلته وه شوکرانه بژیر بوئی، بمه خشن که من بی مروهت و غه دار بووم، قهت نه مده زانی ئیوه ی رهش و برش نه ودهنده دلپاکن، ئیدی ته و او راو کردنی ئیوه و سه برینتان، ناخ گه ر جارتیکی دیکه ده که و تمه وه سه ر نه رز، بو خواره وه روانیت و له دووره وه شاریک ده رکه و ت، شاریک له ژیر ته میکی خه ستدا که له دوو که ل ده چوو خوئی شار دبووه، هه ستت ده کرد تا و تا وه ره وه ریشو له کان به دهم فرینه وه بالیک یان دوو بال داده خزانه خوارئ، تو بلتی ماندوو بن؟ له پاش چه ن دین نزم بوونه وه و به رچاو روون بوونه وه ده یه ها مینارته بینی که به ناسماندا روچوو بوون، له دووره وه ش قه لایه ک وهک کیسه لیککی پان و گهورونه و مردوو له په و روو که و تیبوو، هاوارت کرد: ره شو له خو شه ویسته کانم چاوم دروم له گه ل نه کات نا نه و تا شاره که مان... هیدی هیدی ره شو له کان یه ک له دوی یه ک دهنووک و چرنووقیان لی به رده دان... ریشو له یه ک... دوو... ده... سه... بلخ هه زاران... هاوارت کرد: نه که ن... تا

هه نووکه فرنده ی چاک بوون... به یه که وه، به نه غمه یه کی پر له ترس و خر وشه وه، قیژان دیان... قیژیه کی تیژ و دل پروکین... زانیت که ئیدی ده سته ردارت دهن، له وه ده چی له که له و ددانی تووله و تازییه کان و بو سه ی تهنه فنگ به ده سته کان رزگار یان کردی تا بو خزبان له که و تنه خواره وه و ترس و مه رگت رامپین، نه گه ر نه منیش راوم کردوو... هه مین چ گوناھی نییه...! دوا ریشو له که و تنه قازه و دهنووک و چرنووقی لی به ردا ی، ده تزان ی هه نووکه به سه ر ناسمانی کام شار و گونده وهن، له وه ده چوو نه و شاره تان جی هیشتی، شاری ژیر ته م و دوو که ل که و تنو، نه تزان ی له کوئی ده که و نه خوارئ، ده که و نه ناو کام رووبار و ده ریچه، سه رتان له سه ر کام بهرد ده پژی، کام سه ریان و کام کو لاند، لقی کام دره خت له ناو هه ناوت ده چه قی، تو له کوئی ده که و ی و هه مین له کوئی که روانیت سه ر به ره و خوار... دوو فریشته ی په ل به ست و بال کر او و له به هه شت ده رکر او بکه و نه سه ر ره قه نی خاکیک، هیشتا مامزه که ت وا له باوه شدا، به ترسه وه خوئی به تووه نوسان دیوو، تا له زوی نریکتر ده بوونه وه و له ناسمان دوورتر له سه ر و رووخسار به خواره وه، له مل و گه ر دهنه وه، له قو ل و باسکه وه، له قاچ و قوله وه ده گوزا و ده بووه به هه مینه که ی جارن، ترس له که و تن و مه رگ ده یکرده وه به ژنه پیرو و ماندوو که ی جاری جارن، هه ر دوو باسکت هبلک بوون و ئیدی چیتر شهنه گ و توانات نه ما، به هه موو هه و و حه ژمه تی پاش لیک دایران توند نوو ساندت به دلته وه، خه ریک بوو په راسوه ناسکه کانی تیک بشکینی، زانیت هه ر تاویکی دیکه یه و له باوه شت ده که و یتته خوارئ و هه ر خودا خوئی ده زانی سهری بهر چ تاشه به ر دیک ده که و ی و خوینی نالی ده پژی، دواجار نیگای پر له سوژ و خه م و عیشق و هه وهس و هه سره تی تی بریت، لیوانی ده له رزین و هون هون ده گریا، نه و دیان دوا نیگای مالئاوایی بوو، نه گه ر خه ون نه بی مامزه که ی توژی له مه و بهر بیووه به هه مین، خودایه هیز و توانا و برستم لی مه بره، تا دههات باسکت به سه ر که مه رییه وه شل ده بوو، رژانی خوینیکی زور له قوئی راسته هه مینی له خویندا سوور کرد، سووکی وهک گولیککی په ژمورده له ده ستت هه لبوهرئ... هه لوه ری... دلته به دوایدا خورپه ی کرد و که و تنه خوارئ، تیژتر له تو رووه زه مین بو شایی حه وای ده بری، له و ناسمانه قورقوشمییه دا ره دووی که و تیبوی، ده تویت به یه که وه بکه و نه ناو دلی ده ریایه ک، سه ر دره ختیکی پر چل و پوپ، سه ربانی مالیک، ناو حه وشه یه ک، دوزه خیک، یان قه دپالی شاخیک و تا دواجار خوینتان تیکه ل بی، کتوپر که و تنه نیتو تاریکی، تاریکی شه وی ناسمانیکی دیکه یان تریاکی بیریک، بیریکی بی بن، بیریک

له بیره‌کانی دۆزه‌خ، تا جاریکی تر که وتنه‌وه نیو ئاسمانیکی رووناکتر یه‌کدیتان نه‌دیته‌وه، تا پتر ده‌فرین، سهر به‌ره‌و خوار، پتر و پتر له یه‌کدی دوور ده‌که‌وتنه‌وه، نه‌مجاره‌یان شارپیک له خواره‌وه ده‌می بو‌کردبوونه‌وه، له ده‌عبایه‌کی زه‌بللاح ده‌چوو که‌پکه‌ی کردبێ، شارپیک که له‌وه ده‌چوو پبێ ئاشنا نه‌بیت، شارپیک که کتومت وه‌ک شاری نیو که‌کایه‌ته‌ کۆنه‌کان و نه‌فسانه‌کان وه‌ده‌رکه‌وت، به‌ر له‌ تۆ که‌وته‌ خوار و لیت بزر بوو، دوو چاوت هه‌بوو... (ده‌)ت قهرز کرد، بو‌ی ده‌گه‌رای، ترسایت له‌وه‌ی سه‌راوسه‌ر به‌سه‌ر خاکیکی ره‌قه‌نیدا بکه‌ویت و که‌لله‌ت بپژێ، هه‌ر چوار په‌لت بیه‌رن، بێ ته‌وه‌ی که‌س بتیبینی که‌وتیته‌ نیو گۆلاویک که‌ نیو به‌ژن قور و لیته‌ بوو، خۆت کیل کردوه، ته‌کانت دا تا له‌ قوره‌ ده‌ربیتی که‌ تیبی چه‌قی بووی، چ که‌ده‌ریتی ناشیرینه... دیسانه‌وه‌ له‌ هه‌مینی ون بووی، شپتانه‌ رووه‌و گه‌ر که‌کانی ده‌ره‌وه‌ی شار غارت دده‌ا و هاوارت ده‌کرد، له‌ کپنده‌ری هه‌مین؟ ته‌توو له‌ نیو کام کۆلان... بازار و قه‌یسه‌ری... کام هه‌وشه‌ و سه‌ریان... کام گۆلاو و کام گۆرستان که‌وتیت؟ ئیدی دیسانه‌وه‌ که‌وتیته‌وه‌ گه‌ران و سه‌راغ و هه‌وال پرسی... هه‌ر له‌ یه‌که‌م ده‌رگای خانویه‌کی په‌رپووتی سه‌ره‌ری شار تا ناوجه‌رگه‌ی... هه‌ر له‌ قه‌ره‌جه‌ ده‌وارنشینه‌کانه‌وه‌ تا ده‌گاته‌وه‌ به‌مالی ئاغا و به‌گلهر و پیاوماقوله‌کان... به‌رده‌می مزگه‌وته‌کان... سینه‌ماکان... چایخانه‌ و مه‌دیخانه‌ و ده‌لالخانه‌کان... کوچه‌ و کۆلانی خانوه‌ قوره‌کان، هه‌ر په‌نجه‌ره‌ و ده‌رگا بوو ده‌کرانه‌وه‌... پاشان داده‌خران، گه‌ره‌کی کۆشکه‌ بلنده‌کان، ناو باژیری قاچاغچیه‌کان، به‌رده‌م حه‌مام و مه‌غازه‌ و کۆگا خۆشه‌کان، له‌ به‌رده‌می که‌بابچی و لۆقنته‌کاندا ده‌رۆزه‌که‌ر ئاسا ده‌که‌وتیت و پاشماوه‌ی خه‌لکیت ده‌خوارد، جاروباریش له‌به‌رده‌می قاپی مالله‌ ده‌وله‌مه‌نده‌کاندا خه‌و ده‌ییردیته‌وه‌، مناله‌ هاروواجه‌کانی شار به‌ردیان تی ده‌گرتی، که‌ ماندوو ده‌بووی رووه‌و ده‌ره‌وه‌ی شار غارت دده‌ا و له‌سه‌ر داروبه‌ردی ته‌وساکه‌ ده‌شته‌ له‌سه‌ر چاو ده‌نوستی، ویل گه‌رد و عه‌ودال به‌دوای هه‌مینییدا، هه‌لا هه‌لا و مال و تیران، پیاویک له‌ پینه‌، رۆژه‌کانت به‌ده‌م یه‌که‌وه‌ گری ده‌دان، شه‌وه‌کانیشت پر له‌ خه‌ونی ناخۆش، زۆر جارانیشت وه‌ک نه‌خۆشیتیک که‌ ده‌ردیکی گرانی گرتبێ بیدار و وه‌ناگا ده‌تالاند، له‌ژێر هه‌یوانی مزگه‌وته‌کان و له‌سه‌ر ته‌خته‌ی چایخانه‌کان سه‌رخه‌ویکت ده‌شکاند، سینه‌ی رووت دده‌ا به‌ر به‌فر و باران و هه‌تاو و ره‌شه‌با، گری هاوین هه‌لیپروکاندی و سه‌رمای زستان سپی ده‌کردی، ته‌نها به‌دامالینی پیستی هه‌ردوو پیت و کپژی پستی هه‌ردوو ده‌ستت ده‌ترانی چه‌ند جاده‌ و کۆلانت به‌دوای ته‌وه‌ ژنه‌دا بریوه‌، سوپندت خواردوو تا نه‌یدۆزیته‌وه‌ پاک خۆت نه‌شوی، تا هیزت هه‌بێ

به‌دوایدا بگه‌رتی، ده‌بوو چاوانت بو‌پارووه‌ نانیک نز بکه‌یته‌وه‌، ئیدی شوپنه‌کان و کاته‌کانت له‌ لا تیکه‌ل ده‌بوون، له‌ر و لاواز قاچه‌کانت غه‌دریان لی ده‌کردی و له‌ دووت نه‌ده‌هاتن، هه‌زار جار چوویته‌وه‌ به‌رده‌می ته‌و دوکانه‌ی مه‌زه‌نده‌ت ده‌کرد هی سلێوه‌ بێ، که‌چی دراوسپیه‌کانی بێ مروه‌تانه‌ ده‌یانووت: چوویته‌ به‌غدا بێ و نایه‌ته‌وه‌، هه‌ر شه‌وه‌و له‌ مزگه‌وتیک و که‌لاوه‌یه‌ک و کولخانی حه‌مامیک و ژێر چه‌تری دوکانیک، جاروباریش بن دیواری قه‌سری زه‌رد، بو‌نی هه‌مینی له‌و ئاقاره‌ ده‌هات، سه‌رت به‌ته‌واوی رووتایه‌وه‌، له‌ به‌رده‌می ئاوتینه‌ی ناو چپشتخانه‌کان ده‌هه‌ستیت، وا هه‌ست ده‌که‌ی ته‌و که‌سه‌ی تیت ده‌روانی به‌تۆ غه‌ریبه‌، نایناسیته‌وه‌، گه‌ر شاخیش بوویتایه‌ له‌ژێر به‌فر و باران و هه‌تاودا داده‌رمای، دوو پیتی خوتناوی دوات ده‌که‌وتن، له‌ ترسی منالانی هاروواج ده‌نیو قه‌یسه‌ری و بازاری قه‌له‌بالغ و مزگه‌وته‌کاندا خۆت ده‌شارده‌وه‌، چه‌ندین عاقلیان له‌و شاره‌ کرده‌ ده‌للی، به‌به‌رچاوی دایک و باوک به‌ باکه‌کانه‌وه‌ جاده‌ و کۆلانه‌کانی شاریان پێ ته‌ی ده‌کردی، به‌ردبارانیان ده‌کردی، به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ به‌ر سه‌ده‌ها پیاوی تووره‌ و ژنی عه‌با به‌سه‌ر ده‌که‌وتی و پشتاویشت ده‌تخستن و خۆیشت ره‌تت ده‌برد و له‌په‌و روو ده‌که‌وتی، سه‌رت دده‌ا له‌ رۆخی به‌ردینی شوسته‌کان، ویل ده‌بووی ده‌نیو که‌ند و له‌نده‌کان، ده‌که‌وتیته‌ ناو جۆگه‌کان، قوراو و چلپاو و سیان و گۆلاوی ناو گه‌ره‌که‌کان، له‌ ده‌ لاوه‌ زامار ده‌بووی، په‌له‌ی خوتنی وشکه‌وه‌بووی سه‌ر ده‌موچاو و پشتی هه‌ردوو ده‌ستت قه‌ماغه‌بان ده‌کرد و مه‌گه‌ر باران بيشو‌ریبا، له‌ به‌ندیبه‌کی هه‌لاتووی نیو زیندانه‌کان ده‌چوو، له‌ دزیکی بچوکی ناو بازار و قه‌یسه‌ریبه‌کان که‌ له‌سه‌ر بردنی سه‌رکه‌ تووریک یان هه‌ناریک راوه‌دوو بنی، له‌تاو هه‌را و زه‌نا و فیکه‌ و جرپ لیدانی مه‌زن و منالانی شار رووت ده‌کرده‌ ته‌و ده‌شت و ده‌ره‌وه‌ی شار، ته‌و شوپنه‌ی که‌ راوه‌ ریشۆله‌ت تیا کردبوو، بیزار له‌ خۆت و له‌ دنیا به‌به‌رده‌ فرکانی راوه‌دووی ره‌شۆله‌کانت دده‌ا و ده‌ماو ده‌م به‌سه‌ر که‌سته‌کی که‌له‌کراو و قوچه‌کی به‌رده‌کاندا ده‌که‌وتی، غارت دده‌ا و ره‌تت ده‌برد، په‌نجه‌ت له‌ خوتنی ره‌ش و رژاوی سه‌ر به‌رده‌کان وه‌رده‌دا و له‌زه‌تیکت له‌و ئازاره‌ ده‌کرد، په‌نجه‌ خوتناویبه‌کانت وه‌ک ده‌ قامکی له‌توپه‌ت بو‌ ئاسمان هه‌لده‌بری و ده‌گریای... کچی هه‌مین ته‌توو له‌ کپنده‌ری؟ پر به‌و ساکه‌ ده‌شته‌ ده‌تویراند و په‌له‌وه‌ره‌کانت ده‌ترساند، مار و میرووی نیو درزی خاک و کونه‌کان، وه‌ک پیاویکی شیت، ته‌واو شیت گازت له‌ مه‌چه‌کی خۆت ده‌گرت و خوتنت لی ده‌هینا، وه‌ک گیانله‌به‌ریکی برسی و خه‌سته‌ گه‌ر بیوی، له‌تاو خورشتی پیستی له‌شت خۆت رووت ده‌کرده‌وه‌ و خۆت له‌و قور و خۆله‌ ته‌ری ناو کیتلگه‌ تازه

تۆۈكرەۋەكان وەر دەدا، فېنكى و تەرى خۆلەكە كەمەكى ئۆخژنى پى دەبەخشىت، هەلەستايتهوه و رات دەگرد و تا بايهكى سارد له لەشى بەخورشت و گەر و گر تىبەربوت بدا، لىره و لەوى پنچكى ئەو دەشت و دەرە له هەردوو پىتەوه دەنالان و سەندمیان دەگردى، پەلپۆشكاو دەكەوتى، بەدەم هەناسەبەركى و هانكەهانكەوه سەرت لەو خاكە دەچەقاند و بۆ عومرى بەباچوو... بۆ دوورى هەمىنى هەنسكت هەلەدا، راوچىيەكانى دىكە بەهەلەداوان رووهو لای تو غارىان دەدا و بەزۆر سەرى له خاك چەقىوى تۆيان بەرز دەكردەوه، يەك دوانىكىيان بەقەهرەوه فرمىسكى خۆيان دەخواردەوه و بەيهكەوه دەيانپەرسى: دەرويش هەتا كەنگى وا دەكەى؟ لۆ نايەيتەوه راوى... وەكى جاران؟ بەهەمووان وەك ئەوهى لاشەى مردوو يەك له كەرىك بار بکەن دەيانخستىتەوه سەر پشتى يەكى له گویدرێژەكان و رووهو شار دەيانبردیتەوه، بەزۆریش نەدەچوویتە هېچ مالىك، لەسەر سەكۆكان و ژىر چەترى پاسەكان هەناسەبەيهكى حەوانەوت دەدا، تا سەرت نەتەقى بەهەردوو دەست دەتگوشى، ناو مۆخى ئىسقاڤەكانت ئارەقەيان دەكردەوه، ئەوه هەمىنە پىت دەلى: لەبەر خاترى من بژى... مەمرە دەرويش تا دەمدۆزىتەوه، ئەمن هەر لىرەم و نەمردىمە، هەمىشە لەنپو پەنا و پەسبوى شاردا خۆت حەشار دەدا، له كەلاوه كۆنەكانىش مندال و تال دەروويان دەداى، چىتان لىم دەوى؟ خۆ ئەمن نە كەسم كوشتىيە و نە دزىش، نەتەدەزانى كىيە ئەو پىپاوى هەموو جارىك دەنگى دىتە بەر گویت: بەس ژن هەلەدەگرى؟ مەلای نىپورۆ بانگى دەدا و لە مزگەوتى خانەقا و لەبەر سىبەرى هەيوانەكە بەدەم وەنەوزەوه سەرخەويكت دەشكاند، بەسەرە سم لەقەبەك و دوو و سى و دە بەر كەلەكەت دەكەوتن، ئەوهندە لەقەت بەركەوتبوو وات دەزانى كە كەلەكەت كون بووه، له چاوى كەس رانەدەماى، هەمووان جگە له تارمايى هېچى دىكە نەبون، له پاش بزىوونى هەمىنى هەموو شارەكان و گوندەكان، شار و گوندى مردووان، له چاوانيان رقىكى بى مانا و قىزويىز و بەزەبىيەكى ئاڤادەمىيانە بىووه تانە و تۆيان رەش دەگرد، بەزەبىيەك كەمتر له بەزەبى بۆ پشیلەيهكى كوێر و سەگە بەرەللايهكى گەر و وىل گەرد، كچانى كراس كورت و ژنانى عەلمۇدە و عەبا بەسەر لىت دەروينەوه، هەندى جار وەك كەسىكى نابىنا بيت يەككىك دەهات و دەستى دەگرتى و له جادەكان دەيانپەراندىتەوه، تۆش بەگومانەوه له يەكە يەكەيان ورد دەبووتەوه، لەناكاو خۆت رادەپسكاند و لىيان دەتەكىتەوه، تۆيان بەسەرگەورەى شىتەكانى شار دەزانى، شىتتىك كە بەردەوام وەك ئەوهى زىكرى خوا بكا و له چركەبەكدا لەبەر خۆبەوه و لەبەر دەرمى دەرگای ماله كاندا، لۆقتەكان و گەرماوهكان و

دوكانەكان و مەيخانەكاندا دەيهها جار بلى: هەمىن... هەمىن... هەمىن... دەنيو چاپخانەكان و لەژىر چەترى پاسەكان و هەيوانى مزگەوتەكان دەردەكەوتى سەد منال بەيهكەوه، سەدەها گەنجى مل هور و تۆلازى بى شەرەف بەيهكەوه هاواريان دەگرد ئەوتە هەمىن... هەبوو دەستى بەناو گىرفانىدا دەگرد و دەبووت هانى ئەوتە هەمىن... هەبوو سەرسەربانە دەستى بۆ ناوگەلى دەبرد و دەبووت: هانى هەمىن... هەندى له دوكاندارانى سمىل باپر دەستيان بۆ قوونى خۆيان دەبرد و دەيانووت: ئەوتە هەمىن... بەتۆوه گشت شىتەكانى شارىان بەنەفەرت دەگرد، راوه دوويان دەناى، ئەو كاتەى كىتوپ بەردى وىلى منالىك جامى قەمەرەبەك، شووشەبەندى چاپخانەبەك يان جامخانەى كۆگا و مەغازەبەكى دەشكاند، گوناهى شكانى هەر بەنجەرەبەك و جامخانەى كۆگايەك لەهەر كوێ بووايه له ئەستوى تو بوو، رۆژتىكيان خاوهنى جوانترىن كۆگای شار كە لاوىكى قۆل ئەستور بوو بەرزەفتى كردىت و بەبەرچاوى سەدەها كەس و رىبوارى تىژ تىپەر و پۆلىسەوه دەمتى پر كرد له وردە شووشەى شكاوى جامخانەكەى و هەردوو لا روومەتى تۆي بەزلله ئاگر دەدا و هەرەشەى لى دەگردى كە ئەگەر وردە شووشەكان نەجووبى بەرت نادان، دەبووت: مەگەر دەرويش نىت، هەر هەمووان، بەپۆلىسەكانەوه، قاقا پىدەكەنن... زلەبەك و دوو... دە... تۆش له ترسانا كەوتىتە شووشە جاوين، پاشان لىي دەدايت و دەبووت: ئەوجا هەنووكە بلى: هەمىن... هەمىن... تۆلازىكى لەو كەرتەر تۆي گرت و هەرەشەى لى كردىت كە بەزنجىر دەتەستىتەوه گەر بەپىي پەتى بەسەر وردە شووشەكاندا هەلنەپەرىت، هەلپەرىن بەمەرجى خوين لى هاتن، يەككى دىكەيان درههەمەكانى له گىرفانەكانتا دەردەهانى و دەپژماردن و دەبووت: ئەوهيان هەقى جامخانە شكاوهكەمە، ئەو پارەبەش هى ئەو خىرەومەندانە بوو كە بەدزىبەوه دەيانخستە ناو گىرفانەكانت، يان بەردەمت ئەو وەختەى لەژىر پەنا دىوارىكدا يان هەيوانى مزگەوتىكدا دەبۆرژاى، زۆرىەى دەمەو ئىواران منالانى بىژمۆت سووكى دەستە بارىكەكانيان ئاخىيە نىو گىرفانە قوولەكانى شەرۆالەكەت و درههم و دىنارەكانيان لى دەدزىت، كەيفت پى دەهات كە ئەوهندە لىت نرىك دەكەوتنەوه، ئەو ساتەوختە تاكە وەختىكى ئولفەتى نىوان تو و مندالەكانى شار بوو، له ترسى تەم و تارىكى دەمەو ئىواره و تەنيايى حەزت دەگرد منالىك، ژنىك، پىاوىك، سەگىك يان هەر رۆح لەبەرىك خۆيت تى هەلسوئ، بۆنىكى ئادەمىيانە بەسەرتا بى، گویت له هەناسەى كەسىك بى له نرىكەوه، راکەراكەى بهيانى تا ئىواره له پەلپۆي دەخستى، خامۆشى دەگردى، بەدرو وەك ئەوهى كە شىت بيت خۆت بۆ دەست و دزىنى ئەو هەتوانە

شل ده کرد که سه ره تا به دزییه وه... به ترسه وه لیت نریک ده بونه وه، دهستیان له گیرفانه کانتا ون ده کرد، یه که مجار به په له و پاشان که ده یانزانی له وه نارام و شلتزی ده ست بوه شیتنی به شینه یی دوا فلوسیسان له گیرفانت ده رده هانی، ده ترانی روژی دواتر به و پاره یی تو ده چنه سینه ما و قاچ راده کیشن و جرپ و فیکه لیده ده و جگه ره ی زلپیش ده کیشن، له سه ر کورسی چاپخانه کان جامانه به سه ر و نه فندی تیت راده مان و به گوپی به کیدا ده یانچرپاند، قه ستت ده کرد بزانی نه و که رپیا وانه چ ده لین، نه وانه ی به شه و وه ک نیره که سوار ی ژنه کان یان دهن و به روژیش تا ئیواره یه کی دره نگ تا وه و دزمینه ده که ن، ده گه رای... ده گه رای... ده گه رای... ده توبست بزانی همین له نیو کام کولان و له سه ر کام بان که و توتوه خواری، بی شک له شویتیکدا له خوینی خویدا که وزبوه و که س نه یناسیوه، وه ک فریشته یه کی پیر و په روبا ل کرا و که خودا لیتی تو زابی و له ناسمانه وه ه لیدابی، خوویه کی سه یرت گرتبو، ده چوو یته سه ر دیواره هره بلنده کان و ده تروانی، سه ر ته پوله که و گردوله که کان، مندالانه به سه ر دره خته کانداه لده گه رایت و دوورتر له مه و دای بینین ده تروانی، جارپک و دوو، ده و... هه زار... ده چوو یته سه ر قه لا و سیبه رت له چاوانت ده کرد، نیگا کانت له و دپو ته نکه تم و تاریکی و دوو که له وه به سه ر کولان و شه قامه کانداه لده فری، بی هودده یه... بی هودده... هه ر ده رگایه کی داخرا و گومانی له لا ده خولقاندی، کوشکه داخرا وه کان، ته قه ت و داخرا و چون قوتوو، ژیرزه مینه تاریکه کان، بنی بیره سه ر داپوشرا وه کان، رووخساری هه ر ژنپکی که نگر فرۆش و کار دوو فرۆش توله که فرۆش و هیلکه فرۆش و شیر فرۆش تیکه ل به سه ر و سیما و هه یکه لی هه مینی ده بوون، لیبیان نریک ده که وتیته وه، نه ری کیه اتان «هه مین» ن؟ هه مین کییه براله... تیکچووی؟ کارمامزیککی ده شتی قه راجه و له منی مال ویران بزر بووه، به شه رمه وه، شه رمی ژنانی ده شته کی، له ژیر لیتوه وه دهم و لیبیان به چارۆگه ده شارده وه، به دزییه وه و خنکا وانه ده تریقانه وه... کوو... نایانسن؟ نه تاندیتییه؟ هه مینی من... بی ئومید راده وه ستای، وه ک کومه لئ قه له ره شکه له قیغه قیغ بکه ون خامۆش و مردو وانه به دوو چاوی پر له سه رسامی و ترسه وه لیت راده مان، که ده خزانه وه پال دیواره که و ده چوونه وه ناو یه کدی، ده بوونه وه به دیوارپک له ژنی سه رسام و زنده قچوو... تو ده رویشتی... چه زت ده کرد بگه رپیتته وه که لا وه که تان و بو دوا جار بو ن به دار و به رد و خول و هه نار و هه نجیره زره که وه بکه ی، ده رگا داخرا وه کانی هه وشه و ژووره کان و گه نجینه که بکه یته وه، جارپکی دیکه له به رده م کولیتی مریشکه کانداه کروشکه بکه یته و به یادی جار ان ده ست به نیو «کا» ی ته ر و ریقنا ویدا

بگپیری و له هیلکه بگه رپی، نه گه ر که ر و مانگا و مریشک و جووجه له کان زبندوو بن بیانگپریته وه، هه رچییه کی که دزراوه و براوه، له وانه یه هه ر به موعجیزه «هه مین» یش کت و پر له ئیواره یه کی ناوه ختا بگه رپیتته وه، ره نگه هه ناسه ی هه مینی له درزی دیواره کان به جی مابج، خه ونپکی جوانی له سه ر به کی له بالیفه کان، قریوه یه کی شه رمنانه ی له ناو حه مام نه و وه خته ی که به بیانوی پشت شو رین نقورچت لی ده گرت، بی شک لیفه که یه کی کون، به رده پتیه ک، که رته سابوونپکی وشکه وه بوو که نه و دوا جار دهم و چاوی خو ی پی شو ریبی، سندوقی بوراقه که ده که یته وه و دهم و چاوت له جله جیما وه کانی دا غه رق ده که یته و تا دهمری بو نیان ده که ی، نه ی خودا له و بونه خو ش و ده گمه نه که بو نی هیچ ژنپک له دونیادا نایگاتی، بو نیان بکه یته و بگری، بگری... له وانه یه چه ند تالپک له پرچی به سه ر سه رپوشه سپییه که وه جیما بی، نه و سه رپوشه ی به ته نها له پرسه کانداه سه ر و پرچی پی داده پو شتی، خو له وانه شه لووله یه که له قژی له نیو نه و قوتوو ژه نگا و بیبه دا بی که هه میشه له سووچپکی حه مامه که دانرا بوو، بی شک جی ده ست و په نجی نه و به سه ر دارو به ردی نه و که لا وه کونه جیما وه، ناخپک... هه نسکیک... قولپی گریانپکی خنکا و له نیو لووله ی دوو که لکیشی زوپاکه، جی پتیه ک له ناو حه وشه که دا، وینه یه کی زه رد و رزیو ده نیو قوتوو ی مت و موروو ه کانی، نه نگوستیله یه ک، گواره یه ک یان خه زمیکی سه رده می کچینی، به و ئومید و خه ونه وه زور گه رای، شه و و روژ به دهم زبند خه وه وه، چه ندین جار خو ر هه لات و خو ر ناوا بوو، له وه هیلاکتر و گه ریده و کاستر بووی شه و و روژه کان بژمیتری، له به رده م که لا وه یه ک و ده رگایه کی شه ق و شرپا خو ت دوزییه وه، به پیتی نه و زنجیره قه ف نه ستوو و له یه ک به ستراوه خو یه تی، وه ک دوا جار که مامزه که له باوه شتا هه له ته بوو ناو رت دایه وه، هه روه ک بلتی له و سا که ده شته دا به ته نها که لا وه که ی تو و هه مین دار و په ردووی به سه ر یه کیدا رما بی، وه ک دوا مالی رماوی نه م دونیایه، رما و به دوو چرکه به ر له لیدانی شه یپور و هاتنی قیامه ت، به چواره دوری خو تدا خولت ده خواره وه، به چواره دوری که لا وه که دا، کوانی فرنده یه ک به ناسمانه وه...؟ خه لقه نده یه ک به سه ر خاکه وه؟ مار و میرووله یه ک؟ کوانی... بو کرمیک له به ر پیتا ناجولتی؟ چله گیایه ک ناله رپیتته وه...؟ هاوارپک... ناله یه ک... قریوه یه ک... گریانی منالپک... قیژی ژنپک... کوکتینی پیره میتردیکی وه رده م دار؟ کوا هه راو زه نای ناژاوه یه ک... جیتیوی زوری پیاه تووره و داخرا وه کان...؟ زیکری ده رویشه له خواتر ساوه کان؟ هه له هه ی فریوی ژنپک له زه ماوه ندیکدا؟ زریکه ی له نا کاوی یه کیکی دیکه یان له پاش هه والی کت و پری

مه‌رگی ئازبزیك؟ ئەتۆ چۆن بزانی ئیتره گه‌ره‌كیكی قه‌له‌بالغی ناو شارێكی زۆر گه‌وره‌یه؟ كوو بزانی ئیتره خاكه‌ساریكی چۆل و خامۆش و قه‌فرانییه تا بنی دنیا؟ په‌نجه‌كانت له‌و خۆل و تۆزه‌ی ناو هه‌وشه‌كه‌ و هه‌رداو چنگیك هه‌لگرت و وه‌ك شه‌كه‌رۆكه‌ خسته‌ته‌ ناو ده‌مت، گه‌رد به‌گه‌ردیك جووبی و قووت دا، بێ شك پێیه‌كانی هه‌مینێ پۆژانیك یان سالانیك له‌مه‌وبه‌ر به‌ر ئەو خۆلۆ تۆزه‌ كه‌وتوون، ئاه... خودا هاوار... خۆ هه‌یج ئاسه‌وارێكی تێدا نه‌ماوه به‌لگه‌ی ئەوه‌ بێ كه‌ دوو كه‌سی كلۆل، ژن و مێردێكی ساویلکه‌و ره‌نج به‌خه‌سارو ده‌شته‌کی لێره‌ ژیا بن؟ دوو عاشقی وێل گه‌ردو ره‌شوکی ئا لێره‌دا گه‌ریا و پێكه‌نیون، ئە‌ی خودا مانه‌وه‌ دوا‌ی هه‌مینێ چ مه‌ینه‌تیه‌کی گه‌وره‌و ده‌ردێكی گران و... چ خه‌و زرا‌نیكی ئە‌به‌دیه‌یه؟... ئە‌وه‌نده‌ت هاواری «هه‌مین» ئ کرد تا دوا‌جار وه‌ك ئە‌و كه‌سه‌ی كلی ده‌رخوارد درا بێ ده‌نگت نووسا، ترسایت و له‌و كه‌لاهه‌ كۆنه‌ ده‌ره‌په‌ریت، كتومت وه‌ك ئە‌و پۆژه‌ی هه‌مین هاته‌ خه‌ونت و هه‌ر له‌و ساكه‌ ده‌شته‌ش لێت بزر بوو، بێ باك له‌ ده‌ورانی فه‌له‌ك، له‌ لێكدی ئاوس بوونی شه‌وو پۆژه‌كان، ته‌نها خۆشیت ئە‌و گه‌رانه‌ بیه‌هووده‌یه‌ بوو، گه‌رێن به‌دوا‌ی هه‌ر تارماییه‌ك له‌ هه‌مینێ بچێ، مالتی ئا‌گاکان و كوێخا‌كان و به‌گله‌رو بازگانه‌كانت هه‌راسان کرد، ئە‌وه‌نده‌ی له‌ به‌رقاپیه‌كانیان كزۆله‌و سه‌ركز خۆت گه‌رمۆله‌ بکه‌ی، بووی به‌سه‌ر قافلێه‌چی شێته‌كانی شار، هه‌ر به‌ته‌نها خۆت خه‌می هه‌موویان‌ت ده‌خوارد: هه‌یاس... م‌حیگن... كه‌سك و سۆر... چورچه‌... به‌خۆكه‌... جووعه‌... كسوۆ... حه‌مه‌ شیت... سابیر مارات... خده‌ لێكن... خاته‌ كورانی... به‌سه‌ی بێ ده‌ری... ده‌للی حوسنی... ده‌یه‌ها كه‌ ناویان‌ت نه‌ده‌زانی... كارساتی راو‌کردنی تۆو شیته‌كان هه‌ر له‌و شه‌وه‌دا ته‌قییه‌وه‌ كه‌ حه‌سحه‌سه‌كان ده‌نیو قه‌یسه‌ریدا ده‌نگی پیاویك ده‌ده‌ن و... ئە‌م ناوه‌ستێ... مێلی تهنگی لێ را‌ده‌كێشن و... ئە‌م را‌ده‌كا... ده‌ست پێژێك و له‌ خوینی خۆیدا ده‌یگه‌وزیتین... كه‌ ده‌چنه‌ سه‌ری «پیردا‌وه‌ شیت» ه‌ و كه‌س نه‌ناس بۆ به‌یانی شاره‌وانی ناشتی و تۆ ته‌نها كه‌سیك بووی له‌سه‌ر گۆره‌كه‌ی ده‌گریای...

ته‌واو... هه‌ر هه‌موو به‌گه‌زاده‌كان و پیاوما‌قولانی شار مه‌زبه‌ته‌تیکیان نووسی و... خرا به‌رده‌می «موته‌ سه‌ریف»، وا ب‌پروا شیته‌كان و سه‌گه‌به‌ره‌للا‌كان ده‌مانخۆن، ئە‌م شاره‌ كه‌ عومری هه‌زاران ساله‌ خه‌ریكه‌ شیته‌كانی له‌ عاقله‌كانی پتر ده‌بێ، ئە‌وه‌ شاره‌ یان شیتخانه‌... دوكاندارو لۆقته‌چی و خاوه‌ن كۆگا و موغازه‌كان له‌ ترسی به‌رده‌ فرکانی بۆ كوێ بچن؟ هه‌ر هه‌موو پۆلیس و سه‌رباز و خه‌فیه‌كان و یاسا‌وله‌كانی شه‌وو پیاوانی حوكمه‌ت كه‌وتنه‌ خۆ، هه‌ر هه‌مان پۆژ سه‌گ كوێه‌كانیش ئا‌گادار کرانه‌وه‌، یه‌ك هه‌لمه‌تی دلێرانه‌ و

شار پاک ده‌که‌ینه‌وه‌، نابێ شیتێك قورتار بێ، هه‌یج سه‌گتیکیش له‌ ده‌وره‌یه‌ی قه‌سابخانه‌كه‌ش بمینێ، جیگه‌و رێگه‌ی شه‌وو پۆژیان تۆمارکرا، قوربان لۆ ده‌رۆزه‌که‌ره‌کانیش نه‌ پێچینه‌وه‌؟ ناشوکرێ نه‌بێ خه‌لکی ئە‌وانیشیان شیت کردیه‌... بیاننووسن... کێ زه‌ره‌ری هه‌یه‌ بێنووسن...

له‌ پۆژتیکدا و له‌ ئان و ساتیکێ دیا‌ریکرا‌وا بوو به‌قاو... شار خرۆشا... سه‌دان پۆلیس و سه‌رباز و باشپۆزخ كه‌وتنه‌ سه‌ر جاده‌و نیو کۆلانه‌كان و گوزه‌ری دارتاش و ئاسنگه‌ران و قه‌یسه‌ری و بازا‌ر و به‌ره‌یوانی مزگه‌وته‌كان ناو گۆرستانه‌كان، به‌هه‌زاره‌ها منال كه‌ له‌ به‌زمیکێ وا ده‌گه‌ران... ده‌ستگێره‌ مایه‌پووجه‌كان، گه‌نجی ده‌ست به‌تال و ترۆ، پیاوانی بێ ده‌ماغ كه‌ له‌ تا‌وله‌ و دۆمینه‌ی نیو چایخانه‌كان بێزار بوون، هه‌ر هه‌موو بوون به‌ده‌لیل و چاوسا‌غی پیاوانی ده‌وله‌تی، ناویان نا پۆژی راو‌کردنی شیته‌كان، ده‌یه‌ها ده‌رۆزه‌که‌ر و بێ مال و ده‌ره‌تان وه‌به‌ر كه‌وتن، پیکه‌ب و جیب و کامیۆن و لۆریه‌ قه‌فه‌زاده‌كان گران وه‌ك ده‌عبایه‌کی له‌ ئاسن دروستکرا و ئاله‌ و گه‌گه‌ری مه‌کینه‌یان تیکه‌ل به‌ها‌وارو زه‌نا و فیکه‌ و جرت لێدانی گه‌وره‌ و بچووک ده‌بوو، منالانی سه‌رکه‌و بنکه‌ ده‌که‌وتنه‌ بن ده‌ست و پیتی ئە‌سپی سه‌گۆزه‌كان و نه‌ده‌ره‌په‌ینه‌وه‌، تا ده‌ره‌وه‌ی شار ده‌که‌وتنه‌ دوا‌ی سه‌گه‌ به‌ره‌للا‌کان و به‌ده‌م با‌ی غاره‌وه‌ هه‌ر سه‌گۆژ بوو نیشانه‌ی ده‌گرتوه‌، تا ده‌هات كه‌ لاکی سه‌گه‌ كوژرا‌وه‌كان زیادی ده‌کرد، له‌ دووره‌وه‌ له‌ كه‌رنه‌فالیكی عه‌جایب ده‌چوو، ئە‌و پۆژه‌ پیاوانی بێ نیشی به‌رده‌می دوكانه‌كان ئە‌وه‌نده‌یان جرت لێدا، له‌وه‌دا بوو گوپیان بدرێ، ده‌بوو پۆلیسه‌كان به‌دارحه‌یزه‌ران مناله‌كان له‌ خۆیان پاس كهن، تا ده‌هات ته‌کانی شیتانه‌ی ئە‌و مه‌حشه‌رگه‌له‌ له‌ هه‌موو کون و قوژبێكی شادا ده‌ته‌نییه‌وه‌، لافا‌وی ئە‌و خه‌لکه‌ كتومت له‌ لافا‌وی ئە‌و شه‌وه‌ ده‌چوو كه‌ هه‌موو شتیکێ را‌ده‌مالتی، له‌ بلند گۆکانه‌وه‌ جا‌ر ده‌درا كه‌ ئە‌ورۆكه‌ تا ئیوارێ هه‌رچی شیت و ویت هه‌یه‌ ده‌بێ بگه‌ری و هه‌ر هه‌موو سه‌گه‌ به‌ره‌للا‌کانیش بکوژرین، هه‌ر منالتی چلکن و چل‌من بوو، هه‌ر لا‌وی مل هو‌ر و ده‌ست به‌تال بوو، به‌خۆرایێ ده‌بوو به‌ده‌لیل و به‌نه‌رمه‌ غاریکه‌وه‌ كه‌وتبوونه‌ پیتش لۆزی و جیب و پیکه‌ب و ئە‌سپ سواره‌كان و شیته‌كان و سه‌گه‌ به‌ره‌للا‌کانیان قاوده‌دا، تۆش بێ ئا‌گا له‌خۆت و له‌ بریاری شیتانه‌ی شاره‌وانی، بێ ئا‌گا له‌و هه‌راو زه‌ناو زایه‌له‌ و قاوو قیژه‌ی كه‌ ئاسمانی شاری پر کردبوو له‌ ده‌نگه‌ده‌نگ و قه‌له‌بالغی، ئە‌و هات و ها‌واره‌ ده‌رژایه‌ ناو کۆلانه‌كان و هه‌وشه‌كان و سه‌ربانه‌كان و سه‌ر جاده‌كان، ده‌رژایه‌ سه‌ر گومه‌زو میناره‌كان، له‌وه‌ ده‌چوو یه‌ك شار راو‌کردنی شیته‌کانی کردبێ به‌بیانوو تا وه‌كو شیتێ و ها‌ربوونی خۆی فری بداته

ناو هه‌واو سه‌رجاده‌کان، کوشتنی سه‌گه‌کان بکا به‌بیانوو تاوه‌کو ئاره‌زوویه‌کی کوشنده‌و خوتیناوی خۆی له‌خوتین رشتن تیر بکات، ئه‌وه‌نده‌ی نه‌ده‌ما سوار ئه‌سپه‌کان و ماشینه‌کان ئه‌و منالانه‌ بشیلتن که ساتمه‌یان له‌یه‌کدی ده‌کرد، یان به‌ده‌م پاشقول لی‌گرتنه‌وه‌ ده‌که‌وتن، مناله‌کان له‌په‌ و روو ده‌که‌وتن و هه‌لده‌ستانه‌وه‌، تا ده‌هات لافاوی مه‌ردووم پر به‌جاده‌کان شه‌پۆلی ده‌دا، پۆژی ئه‌وه‌ بوو گه‌وره‌کان بوز و تیلک به‌گچکه‌کانه‌وه‌ بکه‌ن، گچکه‌کانیش به‌گه‌وره‌کانه‌وه‌، کوپو کالّ خو به‌ژن و کچانه‌وه‌ بنووسین، نقورچ له‌ لاران و سمتیان بگرن، ئه‌و شیتانه‌ی فامیان به‌و راوه‌ ده‌کرد به‌چوار لۆقه‌ به‌نیو کۆلان و جاده‌کاندا غاریان ده‌دا، هه‌ندیکیان وه‌ک بپچوووه‌ قه‌تی هه‌ر به‌کلاو گیران، له‌سه‌د لاوه‌ به‌ریان پێ ده‌گرتن و په‌لبه‌ست ده‌کران، پراویکی خو‌ش و به‌له‌زه‌ت، به‌پال و شه‌ق و پیله‌قه‌ سه‌رده‌خرانه‌ ناو ماشینه‌کان و وه‌ک کۆنه‌ جل فری ده‌دران، ده‌نیو قه‌فه‌زه‌کانه‌وه‌ وه‌ک کۆمه‌لی گیاندارێ کتوی به‌هه‌ر چوار ده‌وره‌ی خو‌یانه‌دا خبیل و خوار ده‌یانروانی، پێ ئه‌وه‌ی له‌هیچ تی بگه‌ن و... به‌هیچ بزانه‌... «کسو» یان له‌قه‌سایخانه‌که‌ هینایه‌وه‌، ئه‌و شیتته‌ی ئولفه‌تی به‌سه‌گه‌ به‌رله‌لاکانه‌وه‌ گرتبوو، «هه‌یاس» ده‌نیو کولانه‌ی سه‌گه‌کانی پشت دیواری قه‌سری زه‌رد دۆزرایه‌وه‌، به‌ده‌ زه‌لام تییان هه‌لده‌داو به‌رزه‌فت نه‌ده‌بوو، تیی هه‌لده‌ن تا هه‌نوکه‌ ده‌کچی فه‌ساد کردیبه‌، «خده‌ لیکن» یان له‌ژێر هه‌یوانی مزگه‌وتی خانه‌قا ده‌هانی که‌ پێ ناگا له‌خۆی ده‌نکه‌ شقارتته‌ی به‌ده‌نکه‌ شقارتته‌ داده‌گیرساند، حه‌مه‌یان له‌ژێر گردیک له‌ ئاسن و پاسن و ته‌نه‌که‌ و سه‌کراب دۆزیبه‌وه‌ که‌ پاشه‌لی رووتی له‌ مناله‌کان کردبوو به‌و نیازی لیتی بگه‌رتن تا گوو... ده‌کا... «به‌خۆکه‌» خۆی به‌دارته‌لێکه‌وه‌ شوێر کردبوو و ورده‌ی بۆ منالان هه‌لده‌دا، «جوعه‌» چوو بووه‌ سه‌ر دیواری یه‌کی له‌ که‌لاوه‌ رماوه‌کانی ناو قه‌لا و مه‌مله‌که‌تییکی له‌ خۆی کۆ کردبووه‌، خوتبه‌ی ده‌دا و... هاواری ده‌کرد: نه‌ده‌بوو کۆماره‌ گچکه‌لۆکه‌ که‌مان بروخین... له‌ عه‌رز و نامووسی "ستالین" بیه‌م... خوشکی که‌ر بگتی... وتیان... حوسنی ده‌لی که‌ سالّ دوانزه‌ی مانگ له‌ شو‌فیره‌کان ئاوس بوو به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ که‌وتوو و منالی له‌بار چوو و مه‌ردوو، تۆ له‌ هه‌موویان پێ ناگاتر له‌ به‌رده‌می هه‌یوانی مزگه‌وتی زه‌رد، دوای شه‌ویکی درێژی خه‌وزیان و ویل گه‌ردی خه‌وه‌ تۆتکه‌ ده‌بیردیتته‌وه‌، سه‌رت به‌کلاوه‌ی ئه‌ژنۆت ده‌که‌وت و پاده‌چه‌نیت، قیژه‌ و زریکه‌ی پێ ئامان له‌ دووره‌وه‌ ده‌هاته‌ به‌رگویت، تا ده‌هات نزیکتر ده‌بوو، هه‌زت کرد بزانی چی بوو، به‌پرتاو بازیکت دا و گه‌یشیتته‌ به‌رده‌رگای ده‌روه‌، وه‌ستایت و روانیت... تۆ بلتی ته‌رمی پیاویکی گه‌وره‌ بیه‌نه‌ سه‌ر قه‌بران؟ هه‌زار که‌س به‌یه‌که‌وه‌ هاواریان کرد «ئهری وه‌للا خۆبه‌تی... ده‌رویشه‌»

ئیدی تۆ ئه‌وه‌نده‌ت پێ کرا به‌ر له‌وه‌ی ئه‌و ئاپووره‌یه‌ ده‌ستی بتگاتی رابکه‌ی، ها لیره‌ و ها له‌وی، له‌ هه‌ر دوو ریان و سی ریان و چوار ریانیک سه‌رت لی‌ ده‌شیتوا و له‌ به‌رخۆته‌وه‌ ده‌تپرسی: کامه‌یه‌ پتی نه‌جات؟ دوعات ده‌کرد ریت نه‌که‌ویتته‌ کۆلانیکی داخراو، خه‌لکیکی تیکه‌ل و پیکه‌ل که‌ ساتمه‌یان له‌یه‌کدی ده‌کرد، جلی جیا و رهنگا و رهنگ، منالان وه‌ک چۆله‌که‌ی بالّ شکاو بالیان لیک ده‌دا، شاد بوون به‌و هه‌رایه‌، ئۆمبیله‌کان ده‌نیو ئاپووره‌ی خه‌لکدا گێژیان خوارد و بز بوون، خو‌یان له‌ عه‌ره‌بانه‌ و ئه‌و سندوقانه‌ی سه‌ر شو‌سته‌کان ده‌دا و قلیپیان ده‌کردنه‌وه‌، هه‌ر هه‌موو گۆزه‌ و کوپه‌ی ریزکراوی گۆزه‌ری گۆزه‌که‌ره‌کان شکان، منالانی سه‌ر دار سنۆبه‌ره‌کانی لا رینگاگان به‌رد و مازوویان ده‌گرتنه‌ ئه‌و حه‌شاماته‌، هه‌ر بابا بوو ده‌یویست قه‌په‌نگی دوکانه‌که‌ی دايداتوه‌ نه‌با دزی لی‌ بکری، که‌ که‌وتیتته‌وه‌ ناو گۆزه‌ری که‌وبازه‌کان چی قه‌فه‌ز هه‌بوون له‌ژێر ده‌ست و پتی ئه‌و هیتشی مه‌ردوو مه‌دا ورد و خاش بوون، چه‌ندین بولبول و که‌و و کۆتر فرین، ژماره‌یه‌کیش مردن، که‌ ده‌تدی له‌ به‌رامبه‌رتته‌وه‌ ئاپووره‌یه‌کی دیکه‌ ده‌رکه‌وت، به‌لای چه‌پ یان راستدا ریت ده‌گۆری، هه‌بوون هه‌ر بۆ مه‌زاق کلاویان بۆ ئاسمان هه‌لده‌دا، پێ سه‌ر و به‌ر به‌ناو یه‌کدیدا ده‌خولانه‌وه‌، هه‌ندی له‌ پیاوه‌کان مناله‌ وردیله‌کانیان خستبووه‌ سه‌ر قه‌لاندرۆشکان و پر به‌قورگ هاواریان ده‌کرد، له‌ هه‌لچوون و داچوون نه‌ده‌که‌وتن، به‌هه‌ر چوار لادا ئه‌و خه‌لکه‌ ده‌ستی راده‌وه‌شاند، یه‌کیک ده‌که‌وت و یه‌کیک هه‌لده‌ستایه‌وه‌، پێ ده‌که‌ن و ده‌تریکانه‌وه‌، هۆی هه‌له‌له‌... هۆیه‌ا... له‌ رقی مه‌زاقی ئه‌و عه‌زازیله‌ پۆلیسه‌کان جینیوان به‌دار و به‌رد و ئاسمانیش ده‌دا، گوو به‌شه‌ره‌فی ئه‌و که‌سه‌ی ئه‌م به‌زمه‌ی خو‌لقاند... ئه‌و گه‌وادانه‌ با خو‌یان پێن ئه‌و راوه‌ شیتته‌ بکه‌ن، له‌ عه‌رزى موته‌سه‌ریف به‌م...

له‌ دواته‌وه‌ هه‌ر هه‌موو هاواریان ده‌کرد: «هه‌مین ئه‌وه‌تا ده‌رویش بگه‌رپوه‌»، نه‌تده‌زانی سه‌یری کام لا بکه‌یت، به‌چوار چاو ده‌تروانی، که‌ یه‌کیک به‌ری پێ ده‌گرتی وه‌ک که‌رتته‌ شاخ خۆت پێدا ده‌دا، نه‌تده‌زانی ئه‌و هیتز و شه‌نگه‌ت له‌ کوئی بوو، ساتمه‌ت له‌ دار و به‌رد ده‌کرد، جه‌مه‌دانى و کلاوت فرین، که‌وته‌ بن ده‌ست و پیتی مه‌وجیتک له‌ به‌شه‌ر که‌ تا ده‌هات زۆرتر ده‌بوون، که‌س گویتی به‌و منالانه‌ نه‌ده‌دا که‌ ده‌که‌وتنه‌ بن ده‌ست و پتیان، به‌و سه‌گانه‌ی که‌ له‌سه‌ر جاده‌ و لاکۆلانه‌کان ده‌کوژران، ئه‌وانه‌ش که‌ ژه‌هر خواردوو کرابوون، ئه‌وه‌نده‌ وینه‌کان به‌ناو یه‌کدیدا ده‌چوون تا هه‌ر هه‌موویان بوون به‌یه‌ک بوونه‌وه‌ری زه‌به‌للاح، ده‌عبایه‌ک که‌ هه‌زار چاوی هه‌بێ، هه‌زار دم بۆ جینیو و جرت لیدان و هویبه‌ا کیشان، هه‌زار ده‌ست بۆ شه‌پازله‌ و... هه‌زار پێ بۆ غار و راوه‌دوونان، ئه‌و هه‌موو وینه‌

زۆر و کت و پر گۆراوه کوپریان کردی، ئەو هەموو هاوارە کە پریان کردی، هەزار وینەیی ترسناک و دوو گلینەیی تەقیو، تەقیو لە تۆقین و ترسدا، دەتخواست دوو بەالت لێ پرسکی، هەندێ جار سووک ریشۆلە ناسا دەفربت و هەندێ جاریش وەک خەرتەل بەلە خۆتیناویبە کانت لە زەوی دەخشان، لە کوپو دە ئێو هەموو قاو و قیژە و قریو بە؟ دەتووت بۆ دواجار دەیانەوی بە هەموو شاردا بتگپین و ئەوسا بتگرن، بتکوژن، کەس پەنات نادا، هیچ مزگەوتیک، هیچ کەلاوێهە، هیچ دوکانیک، هیچ مالتیک، هیچ چایخانە یەک، مەیخانە یەک، هیچ... هیچ... هیچ کەس... لە ناکاو کاروانی حەشاماتیکی راکردوو بەدوای شیتتیکی دیکەدا کەوتە ناو شارێک لە گەنجی مل هور و منالانی چەتوون کە کەوتبوونە دوای گۆلەسەگیتی قاج شکاو... وەک دوو دیواری ئەستور و پان لە مەردووم یە کدیان دەبری و لە یە کدیان دەدزی، بەسە دەها وازیان لە پراو دەوونانی گۆلە کە هانی و کەوتنە دوای شیتە کە، بەسە دانی دیکەش بۆ پراوی گۆلە کە وازیان لە شیتە هانی، ئەو پۆژە منالە هار و تۆلازە بەلانگە زەکان حەزیان دەکرد بێنە دوو لەت، لە تیکیان سەرگەرمی پراو سەگ بێ و لە تیکێ دیکە یە بکەوتتە دوای شیتە کان، ئەوانە یە لە غار غارینی دوای سەگە کان شە کەت دەبوون دەکەوتنە دوای شیتە کان، سەگە بەرە لاکان خۆش بە زتر بوون، خۆ بە یە کەو بەر دە باران دەکران، بە یە کەو بەر لە قە دەدران، بە یە کەو لە پەناو پەسبەرە کاندایا دەدران، بە یە کەو وەش دەنیو دوکان و ناو حەوشە ی دەرگا وازی مالتە کاندایا دەدرە هیتران و بۆ بەزم و زرمە زلی و قۆشمە و عەزاب فری دەدرانە وە سەر جادە کان، جادە ی سببخا بە مەرۆت و ماشین و ماتۆر و عەرە بانە و پاسکیل، هەر دەتووت شار دەعبایە کی بێ دلە و کوپریایی داها توو و هیچ نابینی، کەرە و هیچ نابییستی، لە پالتە پەستۆ ی ئەو هەموو گوشت و ئیسقانه ی چوار دەورت هەناسەت لە بەر پرا و لەو دەا بوو بخنکی، لەو هەموو بەر یە کدی کەوتنە، لەو هەموو فرکان فرکان و دەستا و دەست کردنە، لەو هەموو راکیش راکیشە دا جەلە کانی بەرت کە هەر خۆیان هەلا هەلا و پزرۆل پزرۆل بوون پینە یان لێ دەکەوتە خوار...

«خودا هاوار... فریام کەو و بەتەنیا جیم مەهیتلە...»

چ لە زەت و خرۆشانیکە ئەو هەموو ترس و تۆقین و زەندەق چوونە دەنیو چاوانی سەگە کان و شیتە کان، هەندێ لەو کچە بەندە وارانە ی نیو مالتە تەنگ و تاریکە کان بە بیانوی دەردانی بارانای ناو حەوشە کان چلکایان بەسەر سەر و قامەتی ئەو رەشە خەلکە دا دەرژان، هەر ئەو پۆژە منالان دە یەها تەنە کە یان بە کلکی کەر و پشیلە و سەگە بەرە لاکانە وە بەست، لە سەد لاو هەش بە دار و تیلای تییان بەر دەبوون، ئەو هەیان کە خۆش

نە دە بەزی لە هەمووان پتری بەر دە کەوت، تۆش لەوان گیتتر بۆ هەر لایە ک ملت دەنا... دیواریک لە مەردووم رای دەگرتی... دەکەوتی... دەخەوتی... دەمردی... وەلێ نا... یە ک هەزار دەست بە یە کەو لە خەوی دەکردی... لە مەرگی دەکردی... چیتەر پیتە کانت، دەستە کانت، چاوە کانت، رۆحت هی خۆت نەبوون، کەس ئەو هەموو قەهر و فرمیسکە ی نەدی، بەلە قە لە بن گونیان هەل دەدای تا زووتر راست بیتە وە، سەری دارێکی تیزبان لە پشتی ملت گیر دەکرد تا بنالی، تفیان دە کردە ناو چاوت تا بگرت، شیتتیکی دیکە یان دەهینا و لە بەر دەمتا بە دە یەها کەس دەیان گرت و تەنە کە ی زلیان بە سەردا قلپ دە کردە وە تا وەک سەگیتی تەر خۆی پراو شینێ، لەو هە ترەش چوون و ترس و تۆقینی بار یوی ناوچاوانی ئەو؛ تۆش هە ترەشت دەچوو، هەر کەس لەو پۆژە دا دەبوست دەستی بە شیتتیکی بگا و تیبی بسەر وینێ، هەر دەتوت خودا ئەو کەسە نا بە خشی گەر تفتیک نە کات، جنتیویک نەدا، دەستیک نە وە شینێ، دەمە و نیوەرۆ کە قوتایبە کان بەرە لالا بوون و فەرمانبەرانی ش پژانە وە سەر جادە کان، ئاپوورە ی خەلک لێرە و لەو ی جۆشی دەسەند و... هەر تاویک و سەر جادە کان پر بوون لە قە لەم و پەرگا ل و راستە و لا پەرە ی دراوی دەفتەر و کتیبە کان کە بە دەم فرینی سەدان «پێ» و دەفرین، ئەو هەرا و هۆریا و هەللا و هەنگامە یە بیانویە کی ریک رەخساو بوو کە کوپریگە برسی و لاو لۆتیبە کان خۆ لە سە بە تە ی میو جاتە کان بە دن و بە گۆرپی و بە کەن، خۆ پیتادان بە جامخانە ی کۆگا کان، خۆ نووساندن بە و ژن و کچانە ی بەر پیکە و ت دەکەوتنە ناو بازنە ی ئاپوورە کان، لە ئاسماندا «با» بەر «با» و بەر بەر بەر دە کەوت، دواجار لێ گەرای وەک گە لایە ک بکە ویتتە بەر دەمی لافاویک لە گە ل خۆیاندا پاتمان، بەر دیوار و مەردوومە کان دەکەوتیت و بەر دەبوویتە وە، هەر بەو کەمە قژە درێژە ی پشتی سەرت راستیان دە کردیتە وە و... دەیانووت:

«ئەو تا هەمینمان دۆزیبە وە»

وەک لە خەودا بیت لە خۆشیانا رادە چە نیت و ئەوان دە تریقانە وە، وەک سەگە پراو دەوونراو هە کان لیکت دە کرد و لە سەر چوار پەلان دەخشیت، لە سەر ئە ژنۆ، لە سەر ئە نیشکە کانت، دارستانیک لە قاج گە مارۆ ی دابووی، زوو زوو بە نوو کە شەق لە کە لە کە یان هەل دەدای، نە تە تەوانی بپاریتتە وە، زمان لە دەمتا ئاوسابوو، لە دوورە وەش شەقژنی گوللە و قروسکە ی غە مە هینی بەر لە کوشتنی سەگە کان دەرژایە خە رەندی رۆحتە وە، گریان و نالە و هاواری شیتە کانی دیکە کە تاو نا تاویک بە لاتدا تیز تیدە پە رین کە هەر دەتووت سواری شە پۆلێکی زۆر گە وەرە ی مەردووم بوون و روو وە

کهنداویک دهرۆن، له ههر چوار لاره «با» هه لیکردبوو، دهنگهکانی... ناله و هاوارهکانی... جرت و جنیوهکانی... قروسکهکانی تیکه ل دهکرد و دهیهانی، کت و پر ههناوت تیک هه لتهات و بهسهه پیلایوی دهیهها کهسه رشایتهوه که ههر زوو لیت تهکینهوه، پاشان بهغهزه بهوه و به پرتاو له بن چه ناگه یان هه لدا، پتر رشایتهوه، له نا کاو گولله یه کی ویل بهرته ختی ته ویلی یه کییک له و ئاپوره به کهوت، ههر هه موو خه لکه که له ترسانا ته کینه وه و ههر ده ههنگاو له دووری تۆوه پیاویکی شرۆل خوینی له بهر دهرۆی، راسته پی هه ستایته وه و کهوتیته وه غار، بهردیوار و دارتهل و دیوارهکان ده کهوتی، دهتووت به ده کهس چرنوق له دم و چاوت گیر ده کهن، ناو ده مت تال، هه ناسهت له بهر برابوو، وات هه ست ده کرد تاویکی دیکه میشکت له کونه که پووته وه دهرۆی، کهوتیته وه سه ره ئه و جاده یه ی پر بوو له سه به ته ی نیترگز، سه ده ها منال به یه که وه هاواریان ده کرد: «نیترگری ته وه له به هاری»، که تۆیان بیی ههر هه موو هه ستانه سه ری، تۆ بلتی و زوو به هار هاتی و نه تزانی، دیسانه وه لافاوی دیکه له و عه زایل و مه حشه رگه له کهوتنه وه دوات، لیت نزیک ده کهوتنه وه، جاریکی تر لۆریه قه فه زداره کان ده رکه وتنه وه، له دواته وه ههر سه به ته ی پر نیترگز بوو بهر له قه ی خه لکی ده کهوت و چه بکه کان ده کهوتنه ژیر پییان و ده یان شیلان، ده تویت بگه یته دوکانه که ی «سلته» و فریات بکه وی، ئه و سویند بخوات که تۆ شیت نیت، پراوپری کۆلان و جاده کان خه لکی خۆیان به دیواره کانه وه نووساندبوو نه با ژیر پیی ئه و زریانی مه ردوومه بکه ون، نه با بهر ره شه یای شیتی ئه و عالانه بکه ون، سیی ساله راوه ریشۆله ده که ییت و هه نووکه خۆت راو ده کری، راوه به راز... راوه ئاسک... راوه که رویشک... راوه سمۆره... هه موو جوړه راویکت بیستبو... به لام راوه مرۆف...؟ نه خیر... تۆ بلتی تۆ دوا شیتی ئه م شاره بیت که ماوه و راو نه کراوه؟ خۆت له ماله کان ده کوتا و سه ر قالدومه کان ده کهوتی، سه ریان و سه ریان وه ک پشیلهی تۆقیو بازت ده دا، ده تقوچاند، له و دیو تا ق و په نجه ره کانه وه، له ناو بالکۆنه کانه وه له و حه شاماته سه ر شیتته پاده مان، ماسولکه کانت شلتر ده بوون، چاوانت لیل و ویل، گریک له سه رتا، دوا ئاوپرت دایه وه و زانیت مه حاله دهرچوون، له و دووره وه له وه ده چوو سه ما بکه ی، له تترت ده دا، سه رسمیک و ده کهوتی، تا ده هات به ههر چوار دهرته وه هالاوی گهرم و گه نیوی هه ناسه و هاری هه مووان ده تپروکینی، چه قۆت پی نه بوو دنا خوین به ره یه کت دهری تا چی زوه له ویتوه هه ناسه بده ی، سه رت هه لبری و ئاسمان ههر به قه د سینیه کی مسین له نیو هه ردوو چاوانی پر ترس و سامتدا تیژ ده خولایه وه، ته کانیکی دیکه ت دا و وا گه یشتیته نزیک

دوکانه که ی «سلته»، دوا هاوارت بو ئه و بوو بتبینی، وه لی ئه و هاواره تاساوه له قورگتا خنکاو ههر دهرنه هات، له په و پروو کهوتیت، وایت له ژیر ده ست و پییان، ته واو... شه که ت و ماندوو نه تده توانی کیل بیته وه، ده یه ها پۆلیس و سه رباز و سه گوژ و باش بۆزغ گه یشتنه سه ر سه رت، به دار دریان به و خه لکه ده دا، له ده لاره سه ده ها ده ست به رزی کردیته وه، ده تووت یه ک شار دوژمننه و ده یه وی دهستی بتگاتی، به شه قیک... به تفتیک... به جنیویک تۆله یه کی نادیار له تۆ بکاته وه، ئه فسهریک به داره وه له خه لکه که ی ده خوریه وه، لۆریه کی قه فه زدار گران جاده که ی دهری نه با یه کیک بشیلی، ده رگای قه فه زه که یان کرده وه، ههر به شه ق و پال سه ریان خستی، گره و چه قه چه قی ماشینه که تیکه ل به ههرا و هۆریا و زریکه و زه نا و فیکه و جرت و چه قه نه ی ئه و حه شاماته بوو، زۆر گران ری خۆی ده کرده وه، له و دیو شیشه کانه وه له بازار و دوکان و موغازه و خه لکه دم به هاواره که ورد ده بویته وه، بایه کی کزر ئاره قه ی له شتی سارد ده کرده وه، چاوانی لیت ره شکه و پیشکه یان ده کرد که ویستت بزانی ئه وانه کین ده نیو قه فه زه که دا، هیچ کامیانت نه ده ناسییه وه، ههر هه مووان به سه ر یه کدیدا تلبسا بوونه وه، هیشتا هی ئه وه نه بوو بهرچاوانت روون بیته وه، ته واو... شار به دهر کران... ههر ئه و رۆژه له خه سته خانه یه ک کۆیان کردنه وه که پتر له سه ربازگه ده چوو، له و قه فه زه وه بو ئه و قه فه ز، له و پیکه به وه بو ئه و جیب، له و ژووره وه بو ئه و ژوور، له و قاوشه بو ئه و قاوش، به په له قژیان بو داپاچین، ههر شیتیک و که وته نیو ده سته جلیکی تازه، به راره وه کاندایه کدیتان ده دی، بالبه ست کراو، شیتته هاره کانیش به سه ر عاره بانه کانه وه شه تک درابوون، له قاتی یه که مه وه بو دووم، له دوومه وه بو سییه م، شریقه دوا ی شریقه، هاواره کان ده نگی ده دایه وه، ئه و دوو که سه ی له هه ردوو لاره چنگیان له هه ردوو قۆلت کردبوو به هه لقه خه ریک بوو په نجه کانیان بگه نه سه ر ئیسقانه کانت، له ههر ژووریکدا تاویک پامان و لی ورد بوونه وه، ورته ورتیک و په نجه مۆر و کهوتنه وه نیو راره وکان، له دووره وه که سیک و ده یقیریشکاند که پتر له قریشکه ی پیش سه ربین بجی، ئه و هه موو ژن و پیاوه بی دهنگ و سپی پۆش و غه مگینه بوئی مه رگیان لی ده هات، یه ک شه و مانه وه یان له دوا ی له هۆش خۆچوونیک درێژخایه نی چه ندین شه و و رۆژ به سه ر تۆ و شیتته کانی دیکه تیپه ریون و نه تانزانیوه، به و سه که برسییه ت بی له وه ده چی یه ک سه ده ی تاریک بی لیتره به ندکراییت، به و هه موو چلکه ی که ههر هه موو گیانته خستۆته سه ر خوروو، به و هه موو ئه سپیه ی لیت ده که ونه خوار، به و هه موو تینوتیه یی و له قورگتا، به و هه موو برینه

زۆر و وشكهوهبووهی سهر دهستهكانت و پیتییهكانت و ههر ههموو نازای جهستهت... لهوه دهچی له زهمانیکی زووهوه لیره خزاویت، جگه له زهری زنجیر و چهقهچهقی قوفل و کلیل و ترپهی پیتی یاساولهكان هیچ نهدهگیشته گویت، له شریقهی راکیشانی میلی ئهوه ههموو تفهنگه لهوه دهچوو سوپایهک لهودیو دهرگاگانهوه بهتعمای جهنگ بن، له بارستایی و چری ئهوه ههموو تاریکییهی دهپژیتنه ناو چاوان مرۆ گومانی ئهوه دهکات که بیانهوی ههمووتان کویر بکهن، بهپیتی ئهوه ههموو ناله و نرکه و گربانه بی، ئهوه ههموو لاوانهوه و ههنسکه دهبی ژمارهیهکی زۆر لهودیو شیشهکانهوه، لیره و له دهروهوه، مردبن.

ئهوه رۆژه ههموو شتییک زۆر خیرا و بهپهله جیتییهچی کرا، وهک ئهوهی زوو بیانهوی ئاسهواری تاوانییک بسرنهوه، تا درهنگان، دهنیوشاردا، لیره و لهوی گویت له شهقژنی گوللهکان دهبوو، لیره و لهوی خاوهن کۆگاگان گهسکیان له ورده شووشهی شکاو و رژاوی جامخانهکان دهدا، کۆمهله بهکۆمهله لهسهر شوسته و ناو چایخانه و مهیخانه و دوکان و بازار و مالهکاندا دهیهها رووداوی سهیری عهنتییهکی ئهوه رۆژدیان دهگیتپرایهوه و دهتریقانهوه... ههر کهسه و بهجۆرییک چیرۆکهکانی دهگیتپرایهوه، بهدهر نهبوو له درۆ و فیشالی زۆر، ههموو شتییک ورد و باریک پیتچرایهوه و ههکایهتی شتییهکانی شار سههرقایی نرایهوه، لهوه شهوهدا خهکی گویتی ههلهدهخست تا بزنان وهپینی سهگه بهرهلالاکان کهمتر بۆتوه، تا شهوخهوتنان باس ههر باسی راوی سهگه بهرهلالاکان و مهزاقی خووشی سهگوژهکان بوو... چیرۆکی شار بهدهرکردنی شتییهکان...

دهمهوتیواره بوو... ئهوه وهختهی مهلهکان دهگهراپانهوه نیو دارستانهکان، خۆرهتاویکی خونیای دهپژایه ناو ئهوه ههوشهیهی لۆرییه قهفهزدارهکانی لی وهستابوو، مهلهکان بهخهمهوه دهیانچریکاند، وهک ئهوهی له هاتنی شهو بترسن، یهک دووانی لهو شیتانهی له بهردهم لۆرییهکان بال بهست کرابوون و دهخرانه ناو قهفهزهکان سهرییان ههلبیری، بگره له کهلینی شیشهکانیشهوه ههولتی ئهوهیان دهدا مهلهکانیان لی بزر نهبی، تۆش بۆ تنهها ریشۆلهیهک دهگهپای، دوا پۆل تا دلنیایی لهوهی زستان بارگه و بنهی تیک ناوه و بههار هاتوه، تاک و جووت سهریان دهخستن، یهکهیهکه قهفهزهکان پر دهبوون، ئهوه دهرمان و دهرزیبانه ههر ههمووانی سست و تهمهله و خهوالوو کردبوو، پاش سههرکهوتنی ههر ههموو شوڤیرهکان و خۆقاییکردنیان له پشت سوکانهکانهوه بهیهکهوه گریان له مهکینهکان بهردا و کهوتنه دوا یهکدی، گران وهک ئهوهی تهرمییک بهرهو گۆرستان بهرن بهنیو جادهکانی شاردا رووهو بهغدا ریتیان دهپیری، بۆ دواچار غهمگینانه و گیلانه له درهختهکانی لاریگا و

دارتهل و ماشیین و ماتۆر و پاسکیل سوار و دوکان و بازار و خانووه کهپهکان ورد دهبوونهوه، له ریتیاری هیلاک و ماندووی سهر ریتیگان، لهو منالانهی له دهروهوی قهفهزهکان له ههلهکه سهمادا بوون، بهپهنجه ناماژدیان بۆ نیو قهفهزهکان دهکرد، دهرویش... تۆ دهترانی ئهوهیان دوا نیگا و دوا مالئاواییه له شار، له دوورهوه گویت له زریکهی بی نامانی شهمندههههکه بوو، وهک ئهوهی ئهوه هاوار و زریکهیه بۆ خهم و پرسه و دهردی تۆ بی، ههر ههموو دهرد و خهفته و قههر و هسهرت و ههژمهت و خووشی سالانیکی زووت له دلدا پیتچایهوه، بهجاده و کۆلان و بازار و قهیسهری و مالهکانهوه، که یهکهمجار هاتیته ئهوه شاره، له دوورهوه قهلا دهرکهوت، دهتووت کیسهلئیکی زهبهلالاچه و لهپهر روو کهوتوو و ناجوولتی، ههنوکهش دهنیو تهه و مژیتکا دوا شت قهلایه ون دهبی، وات زهن دهکرد که هیشتا وایت دهنیو ههشاماتهکه و شان و پیل دهکوتی، له قۆرتیکهوه دهکهویته ناو قۆرتیک، سهرت بهر دارتهلهکان دهکهوی و رادهچهنیت، له چالیکهوه بۆ چالیک، له دهستییهکهوه بۆ دهستییک، ژوورهکان، پارهوهکان، قاوشهکان، دهم و چاوهکان... سههر و کهللهت... دهم و چاوت... نهرمایی گویت... لیج و لیو و زمانت... سههر دهستهکانت... قۆل و باسکت... پتی و پل و... ههردوو بهلهک و لارانت جی برین بوون، هاوارهکان له گویتندا... له نیو کاسهی سهرتا دهرزنگانهوه، هوی هاگان، قازهقاژی سهدهها پۆله ریشۆله له ئاقاریکا، گویت له هاواری خۆته... ههمین... ههمین... له ئاسمانهوه بهر دهبیتهوه و ناکهویته سههر زوی، دهکهویته ناو بییریکی بنی نییه، له زینده خهویکی دیکهدا دهکهویته ناو دهمی کراوهی ئهژدیهایهک، له خهویکی دیکهدا دهکهویته سههر ماریکی پهپکه خواردوو له بنی بیهرکهدا، تۆ وهئاگای یان خهوالوو؟ بهسههر ترۆپکی چیبایهکهوه رووهو دۆلیک غل دهبیتهوه، بهر گاشه بهردهکان دهکهویت و رایان دهمالتی، له ههموو شویتنهکانهوه، شویتنه دوور و نزیکهکانهوه، له ههموو زمانه زۆر دیرینهکانهوه خۆت دهذیتهوه، دیتیتهوه ناوخۆت و راوهدووی ئهوه بازاره دهنی که رۆحت ههلاهل دهکا، لهوه دوورهوه لهوه نهدهچوو شاریک که وا غهرقی تهه و مرژه... وا کپ و خامۆشه ئهوه ههموو قیامهتهی دیبی، تۆ ههر چاوت بهدواوه بوو، تۆ بلیتی ههمین، چ مردوو... چ زیندوو، هۆ لهوی بی؟ لهوه دهچوو ههر ههمووی خهونیتی ناخۆش و ئهبهدی بووی... خهونیتی که تا ههنوکهش لیی وهئاگا نههاتیبت، خهونیتی که خهونهکانی پیایتی پیر و شهقی، تۆ که ههنوکه بهندهواری قهفهزیتی، له تهک کۆمهله شیتی دیکه که بی ورته و خامۆش له تاو هیلاکی راوهراوی ئهوه رۆژه و سیحری دهرزی و دهرمانهکان مات و مهلوول سهریان

به سهر سينه و شانی يه کديدا که وتبوو، هه موو شتتیک و يادیکت له گه ل خۆتدا پيچايه وه، وهک پيوارتيک که بۆ دوا سه فهري نه به دي، سه فهري بي گه رانه وه... توتيشه به ره يهک هه لېگرې، بوخچه يهک... هه گبه يهک بخاته سه رشانی: ناواهي له دلتا هه ره هه موو کۆلان و بازاړ و قه يسهري و ميناره و قه لا و بگره جوگه له پر سيانه کانت هه لگرت، هه ره هه موو ريشۆله مردوه کان، هه زي هه مين و هه يرانه کوزراوه کان، لاوکه به نيش و برينداره کان، هه ره هه موويانت خسته نيو دلته وه، نيو پۆخته وه، سهرت هه لېري، جاده که به ره وه دواوه دهکشا و دهگه يشته وه شاريک که کۆنه جووتيارتيکي نه حه وانده وه، پريشنگي خۆري دهه و نيو تياره تيشکيکي ره شي عه کس ده کرده وه، جاده که ش وهک ماريکي ره ش و زه به للاح دهکشا و هه ره دهکشا تا لپت دوور ده که وته وه له پنتيکدا... له خالتيکدا وهک و نيووني خۆت و هه مين، وهک هه موو شته کانی نه و دنيايه ت ئاوديو ده بوو، له دووري دووره وه ش تا چاو پر دهکا به راست و چه پدا هه ساکه دهشته و لپره و له وي وهک نه وه ي زه وي قونپيري ده ردايي زورگ و گردۆلکه ده رده که وتن، به به ري پۆژئاوا و پرووه ئاسۆيه کي دوور که له خويناي خۆر دا نقوم ببوو ته ميکي نه رخواه ناي ده هات، ده هات... تا دواجا له نزیکه وه نه وهرد و دهشت و گرد و سه وزاييه ي ده نيو پۆناهييه کي سوورباوا ده له رانه وه: وهک نه وه ي سه رئاو که وتن، له دووري دووره وه ش خانوه هه ره به رزه کان يه که يه که غه رقي ته نه که تاريکي و ته مي نه و نيو تياره يه ده بوون، نه و تاريکيه ي ده توت خودا و فريشته کانی به په له و خيرا چنگ له دواي چنگ له ئاسمانه وه هه لپده دن و په رتي ده که ن، هيچ پيچکه گيايه ک و گاشه به رديک ناميني که پشکي خۆي له و تاريکيه نه بات، ده پريژينه سهر شاريک که مه گه ر تاريکي شه و به ميهری خۆي گونا هه کانی دايپوشن، شاريک له و شارانه ي که له خه و نتيکي هه لېزپاکاوا بيبيني، شاريک که به درۆ دروست کرابي، شاريک له شاره کانی نيو حه کايه ته کۆنه کان که پيره نتيکي ددان که وتوو وه سفی بکات، قه لاکه ي له سه ر ئيسک و پروسکي هه ژاران بي و... ميناره که شي که له سه ري عاشقه کانی، چاوت تي بري، له و دووره وه گلوپه کانی ده بوون به گري کزي... زهرد و له رزيوي چراکان و... تا ده هات شه پۆله ته نه که کانی رۆناهي ده مردن که وهک نواله ده رده که وتن، ده توت کۆمه لي چران و به ده ست هه زاره ها خنکاوه ون ده نيو ده ربايه کي پر گيژنه، ده نيو گه رداويکدا يه که يه که ده کوزينه وه، دواجا قه لا و ميناره ي چۆلي که وته نه و نيو زه رباوه، نه وديو دنياوه، ئيدي شار بي شيته کانی چ دهکا؟ ليبيان راماي... خاموش... خاموش... مات و مه لوول، کت و پر له وه ترساي هه ره هه موويان خه وتب...

مردبن... ده بوو چه ندين شه و بنوون تا هيلاکي راو راويني نه و پۆزه له گيانيان ده رچي، له ناكاو يه کتيکيان دايه پرمه ي گريان، گريانتيکي پر حه سره ت و قول، به دهم هه نسکه وه قرخه قرخ له قورگيه وه ده هات وهک که سيک که ته قه لا بدا نه خنکي، ده توت له هاتني تاريکي و سه فهري ناديار و نه و رپيه دووره ده ترسي، به ترسه وه ده گريا، هه ره وهک منالتيکي تازه فام کردو که له باوه شي دايکي به زۆر ده ريان هيتايي ده گريا، يه ک دووانتيکي ديکه ش هه ستانه وه سه ريچ و توند ده ستيان به شيشه کانی قه فه زه که وه گرتبوو، ناوانويش سه ريان ده کيشا به و ئاسنه ره قه دا، وهک که سانتيکي نازيز مرده به کول ده گريان و له و ئاسۆيه راده مان که له تاريکيدا غه رق ده بوو، وهک نه وه ي به ندي حه يرانيک يان لاوکيک به سه ننه وه، هه نسک و گريانيان له يه کدي ده سه نده وه، وهک نه وه ي به نديک به به نديک ته و او بکه ن، وهک کۆمه لي که س که سزاي مه رگيان به سه ردا درايي و کرينه وه ي ژيانيش نه وه بي کامه يان له و گريانه ده بياته وه، ته نها يه ک که س ده ژي و نه وه ي گره وه که ده باته وه نه وه يه که تا نه به د ژير نايته وه، نه وانی ديکه که دۆراون، هه ره هه موو ده مرن... هه ره يه که له گرياني نه وي ديکه ده ترسا، هه ريه که و گه رووي ده بوو به ده ريه نديکي به رته نگ و گريانيش لووره ي ره شه بايه کي هه لکردو، نه وه ي که ماندوو ده بوو له گريانه وه ده يکرد به قروسکه، قروسکه ي سه گيکي کوزراو له و پۆزه ره شه دا، رۆناهي مردوي ئاسمان و تريفه ي ته زي و تازه هه لها تووي مانگ و نه ستيره هه ره دووره کان تنۆکي نه و فرمي سکانه ي ده رده وشانده وه که به سه ر روومه تي هه نديکياندا ده رژان، که مجار ديپوت يه کيک له و شيتانه بگري، شه وه هاي شه و که له سه ر ته خته ي چايخانه کان و به ره بيواني مزگه وته کان له گه ليانا ده خه وتي، غه ميگن و خاموش ده بوون، به شه ر ده هاتن، تووره ده بوون، سه ريان به دار و ديواردا ده دا، وه لي نه ده گريان... خه ونيان ده دي، وريته يان ده کرد، هه ليان ده بزپکاند، ده ترسان، له خه مان له سه ر چاو ده که وتن، ده بوورانه وه، دارکاري، جنيو، تف، زاماروون، خوئينيان ده دي، ده يانترکاند، ده يانقيژاند، وه لي نه ده گريان، به ديار مه رگي يه کدييه وه دۆش داده مان، که چي وهک نه وه ي بلين: «خۆش به حالت...!»، بي باکانه زه رده يان ده هاتي، تو بليني ده نيو نه و قه فه زه دا خۆ به چه ند فرنده يه کي بال به ستکراو بزنان؟ يه کتيکيان توند به ناو له پ له ته وي لي خۆي ده دا، به په له هه ردوو ده ست تاخنييه گيرفانه کانت، له شقارته يه ک، چه رخيک ده گه راي، تا وه کو دايگيرسييني... ده تويست شه به نگيک له رۆشنايي چ له ئاسمانه وه بي چ گري بي تيني چه رخيک واکات تارمايي يه کدي بيين و، هه ريه که تان دلنيا بي که به ته نيا نييه، هه ره هه مووتانن، نه وه تان لپره...

قهفه زیک کۆی کردوونه تهوه... له وانه یه گری دهنکه شقارته یه ک غافلگیریان بکات، له وه دایه له تاریکی و تنیایی و نهو خاموشییه زۆر قووله بترسن، کێ ده زانی؟ له وه دایه سه رمایان بێ، یاخود برسی بن، ده تووت هه ره هه موو سه سه ره ت و ناخ و هه نسک و قولپی گریانه کان ده نیو قه فه زه که دا گیریان خوار دووه و پێ ده رنابه ن، هیدی هیدی گریان و هه نسکه کان ده خنکان و ده چوونه وه ناو قورگ و... هه ناوه وه... رووخساره کانیش، له نیو نهو تاریکییه دا، له ژێر فرمی سک و ئاره قه و نازاردا نو قمن، تا و تا وه ش ده نیو تاریکی و خاموشییه کی دل پرو کیندا گویت له نزگه ره یه ک، هه ناسه یه کی خنکاو، هه نسکیک یان خه نینه وه یه کی گیلانه ده بوو، جار و باریش لایتی ماشینیکی تیژتیپه ر ناو قه فه زه که ی روژن ده کرده وه، قه فی زنجیری به سه ترا له ده ستی راستی هه ره یه که یان ده بری سکا یه وه، زنجیره که ی ده ستی خۆت سه ح ده کرده وه و دلته ده بوو به ئاو، تا ده هات خاموشتر ده بوون، هه موویانت ده ناسییه وه، بێ ناگا له تو و، له دونیا... له بو شایی و تاریکی راده مان، له هه یچ راده مان، بیه جگه له تو هه یچ کامیان نه یه ده زانی دوا مه نزلگا شیتخانه یه کی پایته خته، کابرای شو فیریش له نه جهره بچکۆله که ی پشتی سه ره بیه وه لیته وه دیار بوو که تا دره نگانی له گه ل پۆلیسیکی سیداره خوار ده دوا و نه ویش سه ری بو ده له قاند، تا و تا ویش ده نیو دوو که لی جگه ره دا خویان ون ده کرد، یه ک دوو جاریش ئاوریان دایه وه، دوا ی تاویک بێ دهنگی شو فیره که میلی رادیۆکه ی با دا و... له ئاوازیک ده گه را، ئاوازیک در به تاریکی با دا و... رپی سه فه ر کورتر بکاته وه، سه بیره... له نا کاو وه ک دارژانی خه میک له دلدا، یان دره وشانه وه ی خوشییه ک له رو حدا، سه ره تای به ندیک بوو که به ئاهیک کۆتایی ده هات، وه ک له غه بییه وه بێ، له و زولماته وه که ده وری قه فه زه که یان ته نی بوو... ئاوازیک زۆر غه مگین ده هاته به رگو ی، سه دایه ک... نرکه و نالی نیکی... نوو زه یه ک... ئاهیک... کسپه و... حه ژمه تیک... حه یرانیکی بریندار له سه ر شه پۆلی نه رمه با یه کی فینک تیکه ل به بۆنی نیترگزه جاری نه مبه ر و نه وه ری جاده که ده رژایه دلته وه، ئاه... خودایه... چ عومریکی درێژه و تو حه یرانیکت نه وتوه، لاوکیکت نه چرپوه، له وه دایه ده نگت رزی بێ، تو بلایی هه یچت له بیه ر مابێ؟ ها؟ رو حی کلۆلت به یته کانی نهو حه یرانه ی ده وته وه، سه ری که یلت، که لله ی گیزت نه ده هات به پیرییه وه، نه ده هات... نه ده هات... نهو له ره له ری نیو هه ناسه ی حه یران بیه ژه که هه ره موو کۆنه برینه کانتی کولانده وه، دوور ده بیری دیت و تاویک و دوا جار ده نیو قه فه زه که دا به ندی ده کردیته وه، ده تو یست وه ک نهو سه دا و خویندنه که شه پۆله نووستوو کانی تاریکی ده شیوینی و تریفه ده خاته سه ما و... نازاد و دوور تا

جرپوه ی نه ستیره کان سه فه ر ده کا، سه فه ر بکه یت و نه یه یته وه... نا... نه وه حه یران نییه، برینه و خوینی لی ده رژی، به دهم نهو ئاوازه وه دلته خوین ده ده لینی، خوینیکی ره ش، سه ره ت خسته ناو کۆشت و قولپی گریانیکی ده بیریته وه نهو ئیواره زۆر غه مگینه ی که هه مین تا نه به د ئاوا بوو... نه هاته وه... تا وه کو نه خنکیکی وه ک که له کیوییه کی له خویندا شه لال سه ره ت هه لبری و هه ناسه ت دا، حه یران بیه ژ چیرۆکی عیشق و نهوینیکی نامراد و کورژاوی ده گیزرایه وه، کافرا نه ده یچری... ده تووت به و سه دا زۆر غه مه یت و یه کجار شیرینه شیته کان خاموش بوون، عاشقانه هه لده ستا و شیته نه ده نیشته وه، بۆن کوروزیک له و چرپکه یه ده هات، بۆن کوروزیک که بیه و ی بۆنی نیترگزه کان وه ده ر بنی، وه ک مه لیکی پیتر او ده یچریکاند، وه ک شاخیکی بن کۆل و رما و ده ینالاند، وه ک ره وه زیک بو ناو خه ره ندیک هاره بکا ده یقربشکاند، وه ک «با» یه ک به سه ر باخیکی سوو تا ودا شه بکات... هه لیده کرد، نهو ئاوازه به و نه غمه وه له قه راریکه وه ده هات که هه زار جار به ئاگری دۆزه خ سوو تا بێ، چ ریکه وتیکی کوشنده و زالمانه یه... حیه لی نه سپیک که بگلی هاته به رگویت، مه لیکی کیوی به چرپکه یه ک... چرپکه یه کی تاساو له ئاسماندا وه لامی حیه له که ی دایه وه، دوور روانیت... له ژێر تریفه دا تا نهو شوینه ی چاو هه تهر ده کا ده غلیک نه رمه نه رمه به به رچاو ته وه که رویشکه ی ده کرد و ده شنا یه وه، گویت له ورشه ورشی نه رمی گیا بوو، ده تووت بو قه هری تو به سووکی شین و واوه یلا ده کن، پر به هه ردوو سییه کانت و بو دوا جار بۆنی نیترگزه کانت هه لمری، ده تووت له گه ل تریفه دا ده رژیته نیو قه فه ز و له ویدا به ند ده بێ، تا سه ر ته نکایی رو ح و په ره ی دل بۆنیان کاس و وړ و گیزی کردی، به چرپه وه... چرپه یه ک به ئاسه م و دوو به را له گه ل خوینی رژاوی نهو حه یرانه زامداره ده بیریته وه نه ویندهری، ده بیریته وه بو زۆر شوین و سه رده مانیکی زۆر زووتر له هه نووکه، چرپه یه کی ناسک... ناسکتر له هه موو شتیکی نه م دونیا یه په رده ی گوئییه کانتی به سه ما و له ری نه وه ی قه هر یک ده خست... گویت لییه؟

«ده رویش...»

ئو بالی منت به نه ستو...

روژ بازاری قیامه تی...

نه گه ر مرده تووخوا نه که ی لی ره بمیژی...

مبه وه... مبه وه ده شتی... گونده که ی خۆمان...

گه ردنت ئازا ناکه م...

ده تويست دوا به ندى لى وهر بگريته وه، سهر به ند و دوا به نددت لى تىكچوو... لیت تیکه ل بوون، هر چه ندى کردت و کوشات نه و حیرانه ت بیر نه که و ته وه، تا وه خه میک دلتی ده گوشی و توش به چه پوک له سهری خوت دده او... نهک ههر سه دای نه و حیرانه ی هه وای ناقه فه زه که ی پر کردبوو له خروشی خه م، بگره تاکه به نددیکت بیر نه ده که و ته وه، هه تا نه و هشیان که هه زاران شه و بو هه مینت چری بوو... نا... له وه ده چى چرینی ته نها به نددیک بووبى به مه حال، وشه کان له نیو کاسه ی سهرتا وه ها تیکه ل ده بوون که هیچ مانا یه کیان نه دده دا... بی هووده بوو... ده گه رای... ده گه رای... بو سهر به نددیک و... که چی هیچ...

نا... تاکه به نددیک چپیه نایه ته وه سهر زارت، ههر هه موو به نده کان له گه ل ئا و ابوونی «هه مین» ی له رۆحتا نه مان و ئا و ابوون، به چرپه وه، هه روه ک نه وه ی هه مین له بن په رده ی گوتی چه پته وه بتدوینی:

«بایز...»

هه موو جارئ که هاتیبه سهر قه بره که م...

نه گهر له سهر "گردی عاشقان" نه منیژی؟

ئاخر کورده تیم زوری تیدا نه ژیام...

ده با به مردن بچینه وه نه وینده ری...

نه و جا هه موو فه سلتی بوهاران وهره سهر گۆره که م و دووسى چه پکه نیرگز له بهر پییانم...

نا... نه که ی...

له کن سهرم دابنئ تا تیرتیر بوئیان بکه م...

نه من ده زانم بایز...

جاره کی دیکه نه وینده ری نایینمه وه...

نه من ده زانم هه ر دوو کمان گۆر غه ریب ده بین...

نه من ده زانم...!»

گوئ بو دوا به ندى حیران بیژه که شل ده که ی، ده تويست بزانی کامه یانه: حه مه د به گ، حه مه ی حوسینی پیرکی، ره سوول گهردی، سمایل فه للاح، عوسمان حه یران، که ریمه ره ش، خدری رۆژبه یانی، مسته فا کۆر، مه جید جبرائیل...؟ نازانیت... نا تو هیچت بیر نه ما وه... ته و او... حه یران و حه یران بیژه کانیش تیکه ل ده که ی... گویت بو شل کرد، شیتته کانی دیکه ش سرته یان لیسوه نه ده هات، ههر ده تووت نه و چریکه و سه دای حه یرانه خاموشی کردوون:

حه یران... چه ند م گاز ده کرد

گوندئ مه له من به زورگ و ته لانه

ده رمانی ده ردان شه و رامووسانه

باز و سه قهر لییان کردینه هیلانه

له عه وامی گوندئ مه که یف و سه یرانه

چبکه م له به ژنه کی باریک و زنده یی به بازن

نه و ساره که به وئ دهره بوهارئ

کوچ و بارکردنه

ده ست لیک به ردا نه

به دەم هه نسیک هه لدا نه وه هه ده گریای... ده گریای... گریانیکی وا به کول و دل... وا درێژ و نه پراوه که تا ئە بەد لیتی کر و... ژیر نه بیته وه!

۱۹۹۶ / ۱۹۸۳

سلیمانی

تووخوا مهرۆ هه تا به ندهک... دووانم لۆ ده رتی...

ئه وه بندهی که خۆم حهزم لیبه...

ئه توو گووتنی خۆت بکه...

ئه من سهه جارن مردبم و ده پیتیان له بن عهردی بم...

خه مت نه بی... ده نگت هه ده گاته من»

ئیدی ته واو... دوا وه سیه تیت پی به جی نایه، ناشزانی گۆره که ی وا له کوئ، ناشزانی خۆت له کوئ گۆر غه ریب ده بیته، به هاران دین و راده برن، که چی تا ئە بەد ناتوانی چه پکیک نیترگز به خه یته سهه گۆره که ی، چهیرانیکی بچری، هیدی هیدی بونی نیترگزه کانی ههردوو بهری جاده که ده ره و بییه وه و به ته نیا له ناو قه فهزه که دا جییان ده هیشتی:

«ده رویش... ئوبالی منت به ئە ستۆ...

... لیروکانه مه منیژه... گهردنت ئازا... مبه وه...

ئه و جا... هه موو فه سلئی بوهاران...

چه پکه نیترگزه که م... له کن سهرم دا بنی... تا تیر... تیر

بونیان بکه م... ئە وینده ری...

نا بیئمه وه... ئە من ده زانم که ههردوو کمان گۆر غه...

ئه من ده زانم...»

ته واو... تاریکی تو و هه موو شیتته کانی ناو قه فهزه که ی له خۆ به وه لول ده دا... خه ریکه ده خنکیی... خودا هاوار... قولپی گریانیکی به کول له شوینیکیکه وه، له ناو جه رگ و هه ناو ته وه ده هات، قوول وهک ئە وه ی له بنی بیرتیکی تاریک و پر ئە سرینه وه بی... که به هه زار قولاپ و چه نگاله وه له دلته وه... له رۆ حته وه ده ری کیشن و هه لیتته کین، وهک مه نجه نیق ده کولای، تا ده هات ئە و قولپه گه رمه سه ری ده کرد تا له چاوانتا وهک دوو کانی خوتناوی ته قینه وه، بی شه رمانه سه رت خسته ناو کوشت و داته پر مه ی گریان، خامۆشی شه وی ناو قه فهزه که ت پر کرد له هه ناسه و هه نسیک، بی ئە وه ی شه رم له شیتته کانی دیکه بکه ی، ئە وه نده کپ و خامۆش بوون وهک ئە وه ی به شه رمه وه حورمه تی ئە و گریانه جه رگ به رت بگرن، ئاسمانیش تا ده هات پتر چری تاریکی ده پرژاند، دیسانه وه وهک عه بایه کی ره ش تو و قه فهزه که و شیتته کان و هه ر هه موو دونیای له خۆ به وه وهرده پیچا...

تہمی سہر خہرہند

مانگدا بشوم، من دنيا بووم که ناسمان تهنها له ولاتی مندا نه وندده شینه، شینیک که له هیچ ناسمانیکی دیکه دا نه مبینیوه، له هر شوینیکدا دلتم تهنگ بووايه نه و شهوه خوښانهی هاوینم بهیادی خوم دههیتایهوه که هزارهها نهستیره بهدم جریهوه دهپژانه سهه سینه و سهینهکه، چهنده سهیر بوو بو جاریکی دیکه پر بههردوو گوئی له ناو کووچه و کولانهکان گویم له هاتوهاواری منداله چه توننهکان بی، قاووقیژی ژنان، دهمهتهقیی زور ساده و پر له هه لچوونی تولاز و پیاوهکان، شهرمی کچیکی جحیل ببینم که له شهرمی هیچ کچیکی نه دنیا به ناچی... ههمیشه له دوروهه، له بهر دیده و خه یالدا، ته میک شتهکانی لی تیکه ل ده کردم... ده ترسام له وهی بگه ریمه وه و شتهکان هر هه موویان گورابن، تا فرۆکه خانه کهش هاوړیکانم دهیان ترساندم و دهیان وت: نه وندده خوښ خه یال مه به... گهر شتهکانیش نه گورابن، تو نه و کورهی جارن نیت و ببینی نه مړوکه ت بو شتهکان هی دوینتی نییه، به لام که سیان نه یانده زانی که له ناو مندا، له شوینیکی په نهانی روحمدا من هر هه موو کهس و شوین و زه مان و کوی رووداوه کانم هه لگر توه، نه وان نه یانده زانی له ناو مندا مندالیک هه به و هه رگیز گه وره نه بووه و نابج، به درپژایی سی سه عات فرین به ناسمانه وه من هر خولیا و سه رگه رمی خویندنه وهی رو مانه ناوازه کی (کوستانتین جورجیو) بووم و خواخوام بوو بگه مه کوتایی و بزنام پاله وانه که ی چی به سه ردی، له یه کیک له کوشکهکانی فرۆکه خانه ی (بو دایست) کریبووم، ناوونیشانه که ی سه رنجی راکیشام و بی دوودلی خستمه جانتا که مه وه - نه و پیاوهی به تهنیا سه فهری کرد- به لام که له سنور پریمه وه رو مانه کهم خسته وه ناو جانتا که و له داروبه رد و مه ل و مه ردوومه کان راده مام، له وه هه موو شاخ و داخه ی که بو من بونی یه که مین ساته وه ختی خه لبقه تی لی ده هات، دلتم پر ده بوو له گریان، ناشزانم بوچی نه وندده سکم به دره خته تهنیاکانی لا ریگاکان ده سوتا، ده توت چند هه تیویکی رووتی بهر هه تاو و باران، نه و شاخانه ش هه رگیز توکمه و بلند و دامه زراو نه بوون، بوچی وه ها بیکه س ده هاته به رچاوم... نازانم... جارن که هیشتا هه رزه و خوینگه رم بووم وام هه ست ده کرد زوورگ و گردو لکه کان سینه و مه مکی رووتی چند ژنیکی راکشاون، دو ل و زندو له کانیش قولایی تاریک و نهرم و نیانی نه و له شه جوانه، هر قلیشیکی قول له خاکدا روچوو ده بوو به دو لانیکی پر له گیای ته ر و که سکا بییه کی تاریک، دره خته کانیش قرئی په خشی نه و ژنه راکشوانه، ری ری ته لانه لووسه کانیش که درپژ ده بوونه هه کتومت ده توت قول و باسک و قاچی نه و ژنه شوخانه ن، ده کری خه یالتم نه وندده و خه راپتر

هر دواي گه رانه وه له غه ربیسی، له پاش کوچ و سه ره لگر تنی چهنده ها سال، ویل بووم ده نیو شاخ و کیوان، ده ربه ده ریم ده نیو گوند و شاران، چه شتنی سه رما و گه رما، تالی و سویری، هیوا و دل ساردی، سه رکه وتن و نوشوستی... تاکه خه ونیکم نه وه بوو روژیک بی و بو م پر خستی بگه ریمه وه مه لبه ندی مندالی، چ به تاسه و ترس و تاسوقه وه گه رامه وه، تاسه ی نه وهی که سه کان مابن و نه مردبن، چش له وهی گه وره تر و پیرتر بوون، به لام خوژگه م ده خواست جاریکی دیکه له باوه شیان بگرمه وه، له هر هه موو خه ونه کا مندا هر ده گه رامه وه نه وینده ری، من تهنها له سه ر نامه و پوست کارته کان ده ژيام و ده له وه رام، بو ن و دهنگ و رهنگی خه لک و خاکم له ناو نه و چهنده دپرانده ده بینی که له سه ر پشتی کارته کان و رینوسی پر له هه له ی نامه کا ندا ده مخوینده وه و که چی تا ده هات له گه ل تیپه رپوونی روژگاردا کال ده بوونه وه، من ده مزانی زوریه ی ده نگویاس و خواس و هه واله کان دلخوشکه ره و درون، چونکه له خه یال و خه ونه کا مندا هه همیشه شتی پیچه وانم ده بیینی؛ کوست و کاره سات، من به ته مای شتی گه وره نه بووم، به لای منه وه زور سهیر بوو بو جاریکی تر گویم له بانگی که له شیریک بی له گه رد و گوئی به یانییه کدا، بوړه ی مانگایه ک، وه رینی سه گیک، زه رینی کتویری نییره که رییک، پر به هه ردوو چاوان خو ر ببینم به تاقی ناسمانه وه ده دره وشیتته وه، شه وانه ش تا خه و ده مباته وه خوم له ژیر تریفه ی زیوینی

و شه‌یتانی تر بووی... وه‌لی چی بکه‌م که ئەو سروشته‌م لی دهبوو به‌سه‌دها ئافره‌تی رووت و خه‌وتوو... که‌چی ئیستا ئەو سروشته‌ غه‌مگین و ته‌نیا و په‌ژمورده‌ ده‌بینم، له‌وه ده‌چوو سه‌ده‌ها پیاوی دل‌ه‌ق و خه‌نجه‌ر به‌ده‌ست ئەو ژنه‌ ژۆر شو‌خانه‌ی ناو خه‌یالی منیان له‌ شیرین خه‌ودا له‌ توکووت کردبێ، له‌ به‌رچاوانم ئەو ژنانه‌ ته‌پاوتل له‌ خوینی که‌سکی خو‌بان ده‌گه‌وزین و... هیدی هیدی شته‌کان هه‌ر هه‌موو له‌ به‌رچاوانم هه‌لاه‌لاه‌ ده‌بوون... شی ده‌بوونه‌وه... په‌رت ده‌بوون... «با» ده‌بیردن... ده‌ترسام... ژۆر ده‌ترسام شاخه‌کان وه‌ک ئەوه‌ی له‌ په‌مۆ دروست بووین ره‌شابه‌یه‌ک له‌ نا‌کاو هه‌لبکا و رووه‌و بیابانه‌کانی دونیا بیانگو‌یزیتیه‌وه و جگه‌ له‌ ده‌شتیکی رووت و قاق‌ر هیچی تر بو‌ئیمه‌ جی نه‌می‌نی، نه‌مه‌ده‌ویست هیچ شتی‌ک و دیه‌نیک ببو‌یرم، بو‌چاوه‌کانم هه‌ر هه‌موو شته‌کان تازه و سه‌یر و خه‌مه‌ین بوون، هه‌ندی‌ک جاریش دل‌خۆشکه‌ره، ده‌مویست ده‌یه‌ها چاوی دیکه‌ قه‌رز بکه‌م، تاکه‌ شتی‌ک که‌ ئە‌له‌ام ده‌کرد و ببوو که‌ لکه‌له‌ی رۆ‌چی هیلاک و غه‌ربیم... تاکه‌ خو‌لیا‌یه‌ک که‌ به‌دری‌ژایی ئەو چه‌ند سه‌عاته‌ و چه‌ندین سالی مانه‌وه‌م له‌ ده‌روه‌ که‌ هه‌ر هه‌موو خه‌یالی منی داگیر کردبوو: ئەوه‌بوو که‌ ئە‌گه‌ر بی‌ جاریکی دیکه‌ بگه‌ریمه‌وه مه‌ل‌به‌ندی مندالی، یه‌که‌مین هه‌وار که‌ به‌دری‌ژایی ئەو هه‌موو سالانه‌ له‌بیرم نه‌ده‌چۆوه: سه‌ر ئەو خه‌ره‌نده‌ بوو که‌ له‌ ماله‌که‌ی خو‌مانه‌وه‌ به‌سه‌ده‌ هه‌نگاوی وردی ئەوسام ده‌گه‌یشتمه‌ سه‌ر لی‌واره‌ رکه‌که‌ی، هه‌ر واشم کرد... چونکه‌ نه‌مویست هیچ که‌س‌یک له‌و گه‌رانه‌وه‌یه‌ نا‌گادار بکه‌مه‌وه، هه‌زم ده‌کرد چوونه‌وه‌ی کتو‌یرم خو‌رپه‌یه‌کی خۆش بی‌ له‌ دلی که‌سوکار، هه‌روه‌ک له‌ناو هه‌کایه‌ت و داستانه‌کاندا رووده‌دا: کوری هه‌له‌ته‌ و بز له‌ نا‌کاو دیته‌وه‌ مالی و هه‌ر هه‌مووان سه‌رسام ده‌کا، هیدی‌مه‌ ده‌یانگرێ و دهم داده‌په‌چرن، هه‌رچه‌نده‌ من ده‌مزانی که‌ هیچ شتی‌کی نه‌وتۆم نییه‌ که‌س له‌ خزم و خو‌بیان سه‌رسام بکا، جگه‌ له‌ جانتا‌یه‌کی چکۆله‌ی شان که‌ پر بوو له‌ خه‌م و تاسه‌ و ئاره‌زوو... له‌ قه‌هر و غه‌ریه‌ت هیچی دیکه‌م بی‌ نه‌بوو، ده‌توت رۆ‌چی من و له‌ناو ئەو خه‌ره‌نده‌دا عاسی بووه‌ و به‌ر له‌ چوونه‌وه‌ بو‌ ناو که‌سوکار مه‌رجه‌ ئەو رۆ‌حه‌ هه‌لدی‌راوه‌م بدۆزمه‌وه‌ و ئەوسا خۆم به‌خزم و خو‌یش پیشان بده‌م، رۆ‌حیکی ساوا که‌ له‌و چه‌مه‌ به‌خو‌ر و سه‌رشیتیه‌ی ناو خه‌ره‌نده‌که‌دا خنکا، رۆ‌حیک پر فیز و هه‌وای مندالانه‌ که‌ وه‌ک بزنه‌ شیتیه‌که‌م هه‌لدی‌را و هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، هه‌ر کو‌تیک‌کی له‌ژێر دار و ده‌وه‌نیکدا به‌جی‌ما... سه‌ده‌ها شه‌و خۆم ده‌دی؛ له‌ هه‌موو خه‌ونه‌کاندا که‌ چۆن چۆنی له‌سه‌ر لی‌واری خه‌ره‌نده‌که‌ ره‌تم ده‌برد و پیم هه‌لده‌خلیسکا و سه‌رانگرێ ده‌بووم، رووه‌ و قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌ که‌له‌ی سه‌رم به‌ر تاشه‌به‌رده‌کان ده‌که‌وت و پارچه‌ پارچه‌ ده‌مردم، ئەو

خه‌ره‌نده‌ له‌ هه‌موو خه‌ونه‌کاندا بانگی ده‌کردم که‌ تا پیر نه‌بووم و نه‌مردووم بيمه‌وه‌ و بو‌ دوا‌جار له‌و ئەفسوون و سی‌حره‌ پر سام و ترسه‌ی رامبیم... هه‌ر واشم کرد، چه‌ندین گه‌راج و قه‌مه‌ره‌م گۆری، هه‌ر ده‌توت نامه‌وی خیا‌نه‌ت له‌گه‌ل یه‌که‌مین مه‌زل‌گای خۆم بکه‌م، ده‌مویست وه‌فاداران‌ه‌ ئەو قه‌رز هه‌وره‌یه‌ بده‌مه‌وه... چ قه‌رزیک؟ نازانم... تا له‌ خه‌ره‌نده‌که‌ نزیک‌تر ده‌بوینه‌وه‌ من غه‌مگین‌تر ده‌بووم، سه‌یر بوو... له‌ په‌نجه‌ره‌ی قه‌مه‌ره‌که‌وه‌ به‌هه‌ردوو به‌ری جاده‌که‌دا ده‌مروانی و ده‌یه‌ها ئەسه‌پی مردووم بینی که‌ لی‌ره‌ و له‌وی سه‌گه‌ل تییان و رو‌کابوون، له‌گه‌ل گه‌رگی تیزتی‌په‌ری قه‌مه‌ره‌که‌ لمۆزی خو‌یناویان له‌ که‌لاکه‌کان هه‌لد‌ه‌گرت و به‌ترسه‌وه‌ له‌ ئیمه‌یان ده‌روانی، له‌وه‌ مر‌تر بوون به‌ده‌م وه‌رینه‌وه‌ دوامان بکه‌ون، ده‌توت ناو ده‌نده‌ و په‌راسوه‌کانیان که‌ له‌ گوشت دامال‌رابوون کولانه‌ و قه‌فه‌زی سه‌گه‌کانن، له‌ هه‌موو ژیا‌ندا به‌و ژماره‌ زۆره‌ ئەسه‌پی مردووم نه‌بینیبوو، له‌ هیچ فلی‌میکدا، له‌ هیچ رۆ‌مانیکدا... له‌ هیچ شو‌ین و ولا‌تیکدا... دل‌ته‌نگ و نیگه‌ران له‌ شو‌فیره‌که‌م پرسی:

«کاک‌ی شو‌فیر ئەو هه‌موو ئەسه‌پانه‌ به‌چی مردوون؟»

کابرا وه‌ک ئەوه‌ی پرسیاره‌که‌ی منی به‌لاوه‌ سه‌یربێ تو‌زیک رام‌ا و له‌ناو خامۆشی سه‌رنشینه‌کاندا ده‌نگی له‌ گوتمدا ده‌زرن‌گایه‌وه‌، من تا ئەو حه‌له‌، لی‌ره‌ و له‌وی، له‌ قو‌ناغی دوور و نزیکدا که‌لاکی ئەسه‌په‌کانم ده‌بینی و ژان ده‌چوو ده‌لمه‌وه... دوا‌جار به‌ته‌وسه‌وه‌ وتی:

«ئەسه‌پ نامرێ مامۆستا... ئەسه‌پ ده‌تو‌بێ... بو‌جه‌وایی سو‌عاله‌که‌شت که‌س نازانی ئەم ده‌رده‌ ئەسه‌په‌ چیه‌ له‌و ولا‌ته‌ی مه‌ بلا‌وبو‌یته‌وه‌!».

هه‌ر ئەوه‌نده‌ و ئیدی سه‌رنشینه‌کانی ناو ماشینه‌که‌ له‌ناو خو‌باندا که‌وتنه‌ ده‌مه‌ته‌قی و غه‌لبه‌غه‌لب... کاک‌ی خۆم له‌ چ زه‌مان و سه‌رده‌میکدا شتی وا بووه... هه‌ر هه‌مووی غه‌زه‌بی خودایه‌، ئەوه‌ نیشانه‌یه‌ و نۆره‌ دیته‌ سه‌ر ئیمه‌ش... ئەوه‌نده‌ شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ رووده‌دن که‌ ده‌لیله‌ ئاخ‌ر زه‌مان نزیک بو‌یته‌وه... ئەمن بیستیم به‌ده‌م بای غاره‌وه‌ هه‌ر چوار په‌لی ئەسه‌په‌کان ده‌شکین و... سه‌ر سمدان و دهم به‌یه‌ک دادان‌یان یه‌ک‌یکه‌، گوايه‌ یه‌که‌م جار کو‌یراییان دادی و هیچ نابین، نا... برا ده‌رده‌که‌ له‌وه‌ قورستره‌ که‌س بزانی له‌ چاوان ده‌بن یان له‌ گو‌تیان... قوربان له‌ ئاوا‌ییبه‌که‌ی ئیمه‌دا چه‌م‌یکمان هه‌یه‌ و له‌وه‌ته‌ی ئیمه‌ هه‌ین و له‌ باو‌با‌پیرانه‌وه‌ که‌س نه‌یبستوه‌ کرم له‌ ماسی بدات، کرم... به‌لێ کرم ئەمه‌سال هه‌ر هه‌موو ماسیه‌کانی ناو ئەو چه‌مه‌ی کوشت... نه‌عوزوبیلا... ئیدی تا ده‌هات غه‌لبه‌غه‌لبه‌که‌ هه‌ر له‌ هیچه‌وه‌ ده‌بوو به‌شه‌ره‌ قسه‌ و نه‌ده‌پرایه‌وه‌، من له‌ خه‌یالی خۆمدا

نقوم بووم و دابرام، تاکه شتتیک که دهمدی و دهیتاساندم مهرگی ئەو هه موو ئەسپه بوو، به بهرچاومهوه، دهیهها رهوه ئەسپم دهیبینی که چۆن بهیهکهوه چوار پهلیان دهشکتی و سه رسم دهدهن و لمۆزیان له خوڵ و بهردهلان دهچهقی، پهلهم بوو بگهسه لای ئەو پیچهی که له خه رهندهکهی نزیک دهخستمهوه، دهمویست ههتا زوهه دابهزم، بهکابرای شوفیرم وت که له هه ورارهکه و له دوا پیچی جادهکه دامبهزینتی، بهمیهری برابهکهوه پیتی وتم که دهکرتی میوان بم... سوپاسم کرد، جانتا سووکه له کهم دا بهشامندا و خوداحافیزیم لئ کردن، دیاربوو به سه رسامیبیهوه ئاورپان لئ ده دامهوه، پیتیان سهیر بوو که له جادهکه لام داوه و رووهو خه رهندهکه مل دهنیم، بهههنگاوی سست بهناو بهردهلان و کهرته شاخهکاندا به پیچ و لوول ریم دهکرد، دهمیتک بوو بهناو خاکیکتی وا بهردهلاندا ریم نه کردبوو، زوو زوو لاسهنگ دهبووم و خۆم دهخیلی کهقرهکان دهکرد، نه رمه نه رمه دهماره گرژهکانی ههردوو بهلهکم خاوه دهبوونهوه و پاشان خویتیان تئ دهپرژا، تا له خه رهندهکه نزیک دهبوومهوه سام دایدهگرتم و وام مه زهنده دهکرد که له سیحر و ئەفسوونیک نزیک دهکهومهوه، له خه ونهکانی مندالی که لیتره و له سه ر ئەم خه رهندهدا بینیم، بهرد به بهر دیم ده ناسیبیهوه، ده وهن به ده وهن، درهخت به درهخت، رهوهز به رهوهز... دار هه ناره زرهکان، بهر له وهی بگهسه سه ر لیواری رکی خه رهندهکه ده بوو باخی دار هه ناره زرهکان تیبه ریم، خه رهندهیک که هه زار خولیا و ترس و ئەفسوون و خه ون و ختورهی له خه یالی مندالانهی مندا دهته قاندهوه، ئەو شوینهی که له گه ل (شیرین) و مندالهکانی دیکه دا گه مه مان لئ دهکرد، له دوا موتالا و وه رس بوون له هه لده وهی لاپه ره هه لوه شاهه کانی کوردی و حیساب و زانیاری دهکه وتینه دراندنی لاپه ره ی دهفته ره کافمان و دروستکردنی (قوش کاغه ز) و هه لدهانیان بۆ ئاسمانی سه ر خه رهندهکه، هه ر هه موومان بهیه که وه قوش کاغه زه کافمان بۆ حه وا هه لده دا، ده که وتنه سه ر له پی (با) و هییدی و نه رمه نه رمه رووه قوولایی خه رهندهکه تاوئیک بهرز و تاوئیک نزم، به پیچ و لوول له ئیمه دوور ده که وتنه وه، هه ندیکیان تا ناو چه مه که ده گه یشتن، بهر له وهی بگهسه ناو چه مه که له مه ودای چاوانمان بزر ده بوون، هه ندیکیان به سه ر دره خته کانی قه د پاله کانه وه ده گیرسانه وه، هه میسه ناوی خۆمان له سه ر قوش کاغه زه کان ده نووسی، دلئ هه ر یه ک له مناله کان له گه ل ناوه کانی خۆمان ده فری، منالانی هه راشتر دهیه ها کۆلاره ی ره نگا وره نگیان دروست ده کرد و تا ده زوه کان ده پچران کۆلاره کانیان بهرز و بهر زتر ده دایه ده ست هه وا... چه نده دلمان به وه خۆش ده بوو که سه رمان له مه له کانی سه ر خه رهند ده شیواند، له ناکاو له قوش کاغه ز و کۆلاره کان نزیک ده بوونه وه و تیزره و خۆیان لاده دا،

من هه ر له سه ر ئەو خه رهنده مه ر و بز نه کانم ده له وه راند، سال دوانزه ی مانگ چاکترین بژوین و له وه رگا بوو.

ها تمه وه، به و نیازه ی هه ر لیتره، له سه ر ئەم خه رهنده که لا وه یه ک بکرم، ئەمه یان خه ونی دهمیتک سال م بوو، وام هه ست ده کرد من بۆ دوا جار بهر له وهی زۆر پی ریم و بمرم له دوا ساله کانی ته مه ندا له سه ر ئەو خه رهنده بژیم... به دلئ پیاوئیکی نه خۆش و ماندووه وه ریم ده کرد، تا له گه ره که کۆنه که ی خۆمان نزیکتر ده بوومه وه پتر ده تاسام و دل م په له په ل لئی ده دا، لیتره و له وئ ژماره یه ک خانووی دارماوم بینی، چه ندین که لا وه ی شان شکاو که به حال به پیته وه ستابوون، دهیه ها خانووی دیکه که هیشتا تۆکمه و به پیته وه ستاو بوون، له و ساته وه خته دا که سیکم لئ دیار نه بوو لئی بی رسم: ئەرئ شوینه واری حه ساره که ی (مام پلنگ) و له کوئ؟ ماوه یان رماوه؟ دوا جار به پرس و سۆراغی پی ره میتردیکتی که نه فت که له سه ر سه کوئ به رماله که ی خۆیان دانیشتبوو، توانیم بجمه وه سه ر شوینه واری به سه ر به کدی دارماوی حه ساره که مان، ده نیو دار و په ردووی به سه ر به کدی روخوا و ساته م ده کرد، هه ر ده توت ئەوه یان حه ساریکی داروخوا و نیبه، به لکو رۆحه کاول بووه که ی خۆمه و گه رد به گه رد لئی ورد ده مه وه، بی ریم له و رۆژگار زۆر دوور و دیرینه ده کردوه که پتر له خه ونیکتی پر ته مو مژ و جه نجال ده چوو، خه ونیک که زۆر به زه حمه ت و هییدی هییدی رووداوه کانی بکه ویتته وه یاد... حه ساریک که دوا ی سه ره لگرتنی من و مه رگی باوک و دایکم؛ براکانم، بی پرس ی من، وه ک می راتییک به په له فرۆشتبوویان، بی ئەوه ی به شی خوشکه کلۆله کانی لئ بدن.

چه ندین پایته ختی قه له بالغی دونیا، چه ندین شار و گوندی رازاوه و جوان، چه ندین بالخانه ی زۆر خۆش و هه لواسراو به ئاسمانه وه ئەو حه ساره ی له بی ر من نه برده وه. سه ده ها شاخ و کیو و ده ربه ند، گرد و ته لان و لیتره وار، چیاکانی ئەلب، هیمالایا، رووباری دانوب، تایمز... راین... ئەو خه رهنده و ئاسمان و ناوه ی له خه یالی من ده رنه کرد، دهیه ها کچی قه شه نگ و شه کره ژنی خولقاو له شلیک و شیر نه یان توانی شیوه ی شیرینی (شیرین) م له زه یندا کو تر بکه نه وه، من مه به ستم نیبه چی رۆکی کۆچ و سه ره لگرتنی خۆم بۆ ئیوه بگێرمه وه، من ها توومه ته وه سهیری ئەو قوتابخانه کۆن و نیمچه دارماوه بکه م که سالانییک تیایدا قوتابی بووم و (خسته ی لیکدان) م هه ر پی له بهر نه کرا، من ها تمه وه تا وه کو حه ساره تۆکمه و دامه زرا وه که ی جارن بینمه وه، حه ساریک گومانم هه بوو به فر و باران و هه تاو دایر زین، حه ساریکی بنیات نراو له به ردی شاخان، گومانم هه بوو

بوومه له رزهش لتي بدا برمي، كه چي ته وهی بينيم به تنهها بناغهي هه لته كيوي
حه ساره كه بوو كه له هه ندي شوين بستيك و له هه ندي شويني ديكه دوو بست له
زه وييه كه به رز ببوزه، له گه راندا به ناو ژووره دارماوه كاندا ده مويست بزائم من له كوئ
بووم، ديوه خانه كه ي باوكم، ژووري تاريك و بي په نجهره ي خوشكه كانم، هوډه كه ي نه نكم،
هي براكانم، ده مويست شويني كادين و گه نجينه و تهويله كه و ناوده ستخانه كه بدوزمه وه،
تهو ژي رزه مينه ي خاك و خوډل و دار و په ردوي به سه ريه كديدا رماو پري كردبووه، تهو
شوينه زور تاريكه ي كه كارها ده كوژا يه وه دوو فانوس رووناكي نه ده كرده وه، كه چي
زوله يخاي-ي پلكم له وي دنووست و ده بخوارد، من تا ئيستا نه مزاني بو تا مرد شوي
نه كرد، به دواي دار هه نجيره كه دا ده گه رام كه به تنهها دوو بست له قه دي پراوي له
زه وييه كه وه هه لته قيبسو، به شهرم و ترسه وه له نزيك ره گه كه يه وه چرويه كي تازه ي
دهر كردبوو، گه ره كي بوو وهك يادگار هه كاني من سه رله نوئ دنينو حه ساريكي وا خاپووردا
سه وز بيته وه و پيم بلتي: روظا نيك تو و خوشك و براكانت گوريستان له من ده به ست و
له ژيتر سي به ري گه لا پان و مي به ربه بانه كاني مندا جو لانه تان ده كرد، تو بو دوزينه وه ي
هيكه به كي ناو هيلانه كه ي باوه شم ملي خو ت ده شكاند، هه ره له ژيتر سي به ري مندا باوكت
پاش نيوه پرواني هاوين و به هار سه رخه ويكي ده شكاند و مه له كانيش نه يانده و پرا
بجربوئين، هه ره ليتره بوو نه نكت ته شي ده رست و دا يكه ش به دهم خه ميكي هه ميشه و
په نهان وه ده گريا... ده مزاني له هه نجيره كه وه به ده ههنگاو ده گمه گه نجينه كه، ده ههنگاوي
وردی نه وسا، به بيست ههنگاويش ده گمه كادينه كه، به سي ههنگاويش رووه و روظه لات
ده گمه سه سه ر ته ننوره كه، به چل ههنگاو رووه و روظا ناو تهويله كه يه، تهو تهويله يه ي
خوشترين روظا ني من و بز نه شيتي وه ياد ده هينامه وه و ده يگر ياندم، به لام من هه نوو كه
ههنگاوم گه وره تر بووه و هيچ ناسه واريكي گه نجينه و تهويله و ته ننوره كه ش نابييم، هه ره
ده ليتي تهو ژيانه ي من دنينو ته م حه ساره دا جگه له خهون و تراويله كه، جگه له درويه ك
هيچي ديكه نه بووه... تلبيش و پارچه داري قه لاشكه ر، جلي دراو، عه ربه بانه ي شكاو، دار
و په ردوي به سه ر يه كديدا رماو، بنميچي ته پيو، دار و په ردوي په رشولاو تا ناو
پزه كان هاتبوون، دونيا يه كي ويران و خاپوور، نه مده زاني وه تا گام يا خود له خه ودام، تنهها
شتييك كه نه گوږا بوو خو ر و ناسمان و تهو (با) يه بوو كه له گه ل هه لكردي لق و پويي
دره خته كاني ده شتانه وه، نا... هه رگيز تهو مهل و مرو ت و تاژهل و درهخت و خانووانه هه مان
تهو شتانه نه بوون كه من له خهونه كانما سه ده ها جار وه كو خو يان ده مبيني نه وه، داته پيني

خانوو و باله خانه يه كي زور، شكاني ده يه ها درهخت له ناو قه ده وه، شكاني لق و پويي
تهواني تر و نيشتنی توژيكي نه ستوور له سه ر گه لاكان، په رتبووني تهو هه موو سو ل و
پيلاوه كو ن و دارزيوه، جيماني تهو هه موو گاسنه ژهنگدار و نافه روزه و په نجهره بووني تهو
هه موو تراكتوران و په ككه وتن و مانه وه يان بو ماوه يه كي دريژخايه من له ژيتر باران و هه تاو...
رهنگ بواردوو... دارزابوون، تهو هه موو سه گه به ره لا يانه ي گه ر بيوون و به زه حه ميكي
زوره وه به م و بهو ده و رين، تهو هه موو مهله مردووانه ي كه ميتش و مه گه ز و ميرووله
تيسان وروكابوون، سووران وه ي به رده وامي هه لوكاني سه ر خه رهند و نرم فريني
قهله ره شه كان ده يترساندم... قاغ قاغ... به دهم رتوه، ليتره و له وي، ساتهم له كه لله سه ري
مه ر و بز ن و نه سپ و هيستر ده كرد، هه وا يه كي بو گه ن له ناو تهو گيا و گو له هه لده ستا و
كاس و خو لي ده كردم، هه ر دواي چه ند چركه يه ك و ئيدي هه ستم ده كرد تهو بو نه ناخوشه له
گياني من هه لده ستي، وام ده زاني منم و بو گه نم كردوه، چه نده له و ويرانه و كاولكاري به
ده چوو كه له هه ندي له حه كايه ته كاني نه نكمدا پاله وانه كان كتوپر خو يان له ناودا
ده بيني به وه... بوئي خو ين... پيسته ي غاراو... ميوه ي گه نيو، به چوارده وري حه ساره كه دا
پياسه م ده كرد و ليتره و له وي تهو مه ردو ومانه م ده بيني كه هيچ سو ز و به زه يي و
خوشه ويستي و شكو به چاويانه وه ديار نه بوو، زور تر سنوك و خو يه رست و غه ميار له ژيتر
كه چه جله كانياندا ده هاتن و ده چوون، يه كه م جارم بوو بزائم كه نه گه ر مرو ت ويران و
ماندوويي و له ناو كه لاوه دا بئي مه حاله بتواني مي به ربه بان و جوان و ناسك بي، من بو تهو
خه لكه پاك و جگه رسوزه ي زه مان يكي زووتر له ئيستا دا ده گه رام، به رده مي هه ر
خانويه كي داروخوا و ني مچه به پيوه وه ستاو زبلاخه بوو، سه گ و پشيله كان له برسانا
ته نه كه ي زيله كانيان به گوږي وه ركردبوو، چه ندين دار عه له تريك لار بيوونه وه و ساتهم له
وايره پچراوه كانيان ده كرد و له قاچه كانم ده لالان، تهو انه شي كه به پيوه ما بوون
گلوپه كانيان شكابوون، له جيي خانوو داروخواه كان چه ندين ره شمالي كو ن و هه لاهه لام
بيني كه له ده لاهه پينه كرابوون، يه كه م جارم بوو تهو هه موو مناله زوره ببينم كه تا كوني
چاويان له قور چه قيبوون و وهك گه وره كان مرو موچ و داخدار بوون، شه كه ت و ماندوو،
ته نيا و بي ده سته لات ده گه رام و ده مويست بي رسم ناخو ته م كاولكاري به خه رباتي پاش
بوومه له رزه يه يان چي... كه س نه بوو ليتي بي رسم... كه س تهو رووه ي نه دام، ناچار
گه رامه وه ناو كو نه حه ساره دارماوه كه ي خو مان، نه مده زاني تهو هه موو په رو پاتال و
كه لوپه له دارزيوه چي به كه له ناو كه و تبوون، كه سته ك و به ردي گه ورزه، كو نه

بیتزنگیتیکی شکاو، پیمه‌ره و خاکه ناسیتیک که دهسکه کانیان گرده‌بر شکابوون، ده‌مویست تارمایی ئەو مندالە ونبووہ بدۆزمه‌وه که له خۆم بزر ببوو، هەر ئەو رۆژه لیم بزر بوو که به‌نه‌خۆشی منیان خسته باوه‌شی نه‌نکم و سواری هیسترتیکیان کردین و له‌گه‌ل کاروانیکدا رووهو کویتستان، له‌ناو ته‌میکدا بزم کرد: له‌گه‌رانم به‌ناو شاره زۆر جه‌نجاله‌کانی دونیادا هەر به‌دوای ئەو مندالە ونبووهدا ده‌گه‌رام، بایه‌ک هه‌لی کرد و منی گه‌رانده‌وه ئەو به‌یانی و ئیوارانی له‌شاخه‌کانه‌وه شنه‌یه‌کی پاک و بۆنخۆش هه‌وشه و ژووره‌کانی پر ده‌کرد له‌بۆنی گیاه‌گۆلی کویتستان، هه‌میشه‌ بۆنی هه‌وای به‌یانیان جیابوو له‌ئیواران... شه‌وانیش به‌بۆنی ره‌شه‌ره‌یحانه مه‌ست ده‌بووم، ئەو بۆنه‌ی له‌سینه و به‌رۆکی زوله‌یخای پوورم ده‌هاته ده‌ری که تا که شتییکی زیندوو بوو له‌گه‌ل خۆی ده‌بیرده‌ ژیرزه‌مه‌ینه‌که، له‌بۆنی باوکه ده‌گه‌رام؛ بۆنیک که بۆ هه‌میشه‌ پیتی نامۆ بووم، له‌بۆنی دایکه ده‌گه‌رام که هه‌میشه‌ بۆنی قه‌ره‌نفول له‌گوند و شاره‌کانی دونیادا ئەوی بێر ده‌هینامه‌وه، له‌هه‌ناسه‌پرکی و قسه‌ پچر پچره‌کانی نه‌نکم ده‌گه‌رام که به‌ده‌م هه‌کایه‌ته‌کانی عیشقه‌وه له‌ده‌ورم بلاوده‌بۆوه و ده‌بخستمه‌ ناو تانویۆی چیرۆکه‌کانی، بۆنی برا سپله و دل‌ره‌قه‌کانم، خوشکه‌ زۆر شه‌رمه‌کانم، بۆنی پووره‌کانم که ساڵ دوانزه‌ی مانگ بۆنی گیابه‌ند و پونگ و نه‌عناعیان لی ده‌هات... بۆنی کانی سارد، ره‌نگی گر له‌ده‌می ته‌نووره‌که‌وه و قرچه‌ قرچی سووتانی خبیرای چل و چیتو، چومه‌وه سه‌ر بیره‌که که ئەوه‌نده‌ زبلی تی رژابوو پر ببۆوه، هه‌موو جاریک سه‌رم به‌سه‌ر زارکی بیره‌که‌دا شۆر ده‌کرده‌وه و گویم له‌چریه‌ چرپ و قریوه‌ی تیکه‌ل ده‌بوو که له‌گویمدا ده‌زنگایه‌وه، دایکه‌ ده‌ی وت: مائی جنۆکان وا له‌وئ، هه‌میشه‌ ده‌ولکه‌که‌م شۆر ده‌کرده‌وه و ناوم هه‌لدینجا به‌و ئومیده‌ی رۆژتیکیان بیچوه‌ جنۆکه‌یه‌ک له‌ناو ده‌ولکه‌که‌ بدۆزمه‌وه، بیکه‌م به‌خوشکی خۆم گه‌ر مینیینه‌ بوو، به‌برا گه‌ر نیڕینه‌ بوو، باوکه‌ هه‌میشه‌ هه‌ره‌شه‌ی ئەوه‌ی لی ده‌کردم گه‌ر که‌لله‌یی و تووره‌بی لیم سه‌ره‌ونخون هه‌لمده‌داته‌ ناو بیره‌که، ئەو هه‌میشه‌ له‌هیچه‌ که‌لله‌یی ده‌بوو، من هه‌میشه‌ به‌غیلیم به‌ورده‌ جنۆکه‌کانی ناو بیره‌که‌ ده‌برد، وام هه‌ست ده‌کرد که ئەوان زاده‌ی ئاون و له‌من به‌خته‌وه‌رتن، هه‌ر به‌مه‌زنه‌وه‌ چومه‌وه سه‌ر خاکی ته‌ویله‌ی رماو، له‌پاشماوه‌ی قشیل ده‌گه‌رام، له‌خۆشترین ولاتانی دنیا ده‌چومه‌ گونده‌ دووره‌کان و ده‌که‌وتمه‌ دوا‌ی مه‌ر و بزنه‌کان تاوه‌کو بۆنی پشقل بکه‌م که من پر به‌دل تاره‌زووم ده‌کرد، بۆنی قه‌رسه‌قول، بۆنی خوری مه‌ر و تیسکی بز و ئەو کاته‌ی بۆیه‌که‌مین جار باران لیتی ده‌دا، له‌و گه‌رانه‌دا ئەو بۆنه‌کتوپر که‌لله‌می پر کرد و له‌رۆحمدا غوره‌تییکی قوول ده‌یگرابندم و ده‌بیردمه‌وه ئەو

رۆژانه‌ی که شوانتییکی زۆر چکۆله‌ بووم، وه‌ک که‌سیتیک به‌ده‌م خه‌وه‌وه‌ ری بکات و ساتمه‌ له‌ داروبه‌رد بکات بی ئەوه‌ی له‌په‌و روو بکه‌وئ هه‌ر هه‌موو کووچه و کۆلانه‌کانم پشکنی، هه‌ر له‌خۆمه‌وه به‌که‌میتیک ترس و شه‌رم و گومانه‌وه ده‌ستم هه‌لده‌بری و سلاوم له‌و خه‌لکه‌ ده‌کرد که له‌وه‌ ده‌چوو تازه‌به‌تازه‌ وه‌ک من هاتینه‌وه و که‌لاوه و خانووه‌ رماوه‌کانیان بخه‌نه‌وه سه‌ریی، به‌ده‌م نووشتانه‌وه و هه‌ستانه‌وه، پاچ وه‌شاندن، قورگرتنه‌وه، تاره‌قه‌ سه‌ینه‌وه، به‌ده‌م کوفر و جوینه‌وه، سکالا و گله‌بی، نه‌فرت کردن له‌شه‌یتان... به‌ده‌م هیلاکی راکیش راکیشی هه‌سیر و کاربته و شه‌قله‌وه زۆر گران ده‌جولان و گرانترو هه‌لامی سلاوی شه‌رمانه‌ی منیان ده‌دایه‌وه، له‌سه‌روسیمام، له‌جلوبه‌رگم، له‌پیتاوه‌کانم راده‌مان، ده‌یانزانی من جگه‌ له‌غه‌ریبه‌یه‌ک هیچی دیکه‌ نیم، دلنیا‌بووم که‌س رۆچی بریندار و کلۆم نابینی، رۆچی مندالتیک که به‌ر له‌وه‌ی ئیتره‌ بیی به‌دار و په‌ردووی به‌سه‌ریه‌کدیدا رماو له‌م ئاسمانه‌ تهره‌ بوو، رۆچی شوانتیک که له‌گه‌ل هه‌لدیترانی بزنه‌خۆشه‌ویسته‌که‌ی بۆ ناو ئەو خه‌رنه‌ده؛ رۆچی منیش هه‌پروون به‌هه‌پروون بوو، رۆچی قوتابییه‌کی ترسنۆک و شه‌رم‌من که به‌ر له‌وه‌ی گه‌وره‌ بی و له‌داستانه‌ مه‌زنه‌کانی عیشق و لیک داپران تی بکات ئەم له‌ (شیرین) داپرا... خودا هاوار هه‌ر دت وت بوومه‌له‌رزیه‌ک له‌و شارۆچکه‌یه‌ی داوه و خاپووری کردوه، هه‌ر که‌سه و به‌په‌له‌په‌ل ده‌یویئ که‌لاوه‌ رماوه‌که‌ی خۆی بخاته‌وه سه‌ریی، من هاتبوومه‌وه ناو ئەو وێرانه‌یه‌ تا بگه‌ریمه‌وه بۆ ئەو به‌یانیه‌ی من بۆیه‌کجاری ئەو هه‌ساره‌م به‌جی هیشت، له‌باوه‌شی نه‌نکدا به‌جووته‌ سواری هیسترتیکیان کردین و رووه‌ کویتستان به‌رپیان کردین، ئیدی من خه‌ونم بوو بۆ جارێکی دیکه‌ بگه‌ریمه‌وه سه‌ر ئەو خه‌رنه‌ده‌ که به‌قه‌د رۆچی من قوول و ترسناک و په‌نه‌ان ده‌نوین، بگه‌ریمه‌وه ناو هه‌ساریک تۆکمه و به‌پیتوه‌ وه‌ستاو، که‌چی له‌رۆچی په‌ژمورده‌ و غه‌ریبی من کاولتر... گه‌لی گه‌لی خاپوورتر، دوا‌ی ئەو هه‌موو سالانه‌ کۆلانه‌کان دل‌ره‌قانه‌ خیانه‌تیا‌ن لی کردم، هیج کۆلانییک ئەوه‌نده‌ فراوان و میه‌ره‌بان نه‌بوو ده‌ستم بگری و بمباته‌وه به‌ر شاتوه‌که... به‌ر ده‌رگای مائی (شیرین)، ئەو ده‌رگا دارینه‌ی هه‌میشه‌ سه‌رسامی ده‌کردم به‌ویته‌ی دوو تاوسی هه‌لکۆلراو له‌دامینه‌که‌ی، ریمانم به‌دیار ئەو دوو تاوسه‌وه‌ جوانترین و منالانه‌ترین بیانوو بوو بۆ ئەوه‌ی له‌به‌ر ئەو ده‌رگایه‌ بوه‌ستم و شیرین ده‌ریکه‌وئ، ده‌مویست بگه‌ریمه‌وه ئەو به‌یانیه‌ی به‌ده‌م رپوه، به‌سه‌ر هیستری چه‌موشه‌وه، بۆ شیرین ده‌گه‌رام و نه‌مده‌بینی... یه‌که‌مین ئەوینی من... نا من له‌وه‌ گیلتر بووم ئەوین بفا‌م و تیی بگه‌م، یه‌که‌مین سۆزی من... یان گیرۆده‌بوون... هۆگری و ئولفه‌تیک... یان چی...؟ نازانم... نا من گومان له‌خۆم

دهكهم... بهلام بۆ به تهنهها لهو گهرهكهدا: لهو قوتابخانهيهدا... لهو شارۆچكهيهدا من به تهنهها دلم بهو خووش بوو... بۆچ به تهنهها شهرم لهو دهكرد و كه دهردهكهوت ههموو گيانم دهلهزى، لهو به يانييه زۆر زوودا ههروهك دوو عاشقى چكۆله و گوناھبار ليكيان كردين، له باوهشى ئهو دهربان هينام و... وهك ههر عاشقىكى ناوميد و دلئسارد له ناو پيخهفدا كه وتم، گهرميان و كوستانيان پي كردم، چهندين داووده زمان و ههكيم، چهندين جار له گهل گريان و داد و فيغانى نهنكم و دايمكم و خوشكهكانم و پورهكانم له مهرگ وهئاگا دههاتم... ههموو جارتيكيش كه چاوم دهكردوه (شيرين)م نهدهدى دهپورامهوه... له داخانا ههناسهم له خۆم دهپري و خۆم دهكرد به مردوو... ناخ من چهنده تاسهى ئهوم دهكرد... چهنده نه خووشى بينيني ئهو بووم... كه سيش نه يدهزاني... هيچ كهس...

چهنده سهيره دواى سالانيكى زۆر بگهريستهوه تا بزانيت ناخۆ خه يالتيكى كوئى خۆت، خه و نيتكى بابر دوو، خه زتيكى زۆر ديريانت... سووزتيكت له كوئى دۆراندوه و چي به سههر هاتوه؟ به نيتو كوئانه تهنهگه بهر كاندا دهگه رام و ساتهم له داروبهرد دهكرد، له دهرگايهكى نهخشه دار به دوو تاوسى پهروبال كراوه دهگه رام... بۆ شاتويهكى پير له بهردهمى دهرگاكه... زۆر گه رام... نه دهرگاكه دۆزيبهوه و نه شاتوه زه به للاحه كه كه من وام مه زنده دهكرد گه وهره ترين شاتوى دونيا بى، زۆربهى نيوهروانى هاوين شيرين جاميكت شاتوى ده دامى تا من دهست و دهم و ليوى خۆم له خويناو شاتوودا سوور بكه م و ئه ويش قاقا پييكه نى و خووشى له وه بى كه من نهوسترين منالى گه ره كم... نا... وا نه بوو... من خۆم ئه وهنده چلييس نه بووم؛ بهس من نهك خوينى شاتوو... من ئاماده بووم خۆم له قور ههلبكيشم تا ئه و خه نى بى...

مه حال بوو بچمه وه سه ماله كه يان، نه شمده زانى له وه تنى بگه م كه شاتويهك بهو قه ده ئه ستووره وه، بهو ههموو رهگ و ريشاله وه كه ديان وت چۆته وه سههر خه رهنده كه ش... چۆن چۆنى هه لته كيهو؟ تۆ بلتي ههر ههموو ئه و چيرۆكه ي من خه و نيتكى پر له خووشى و ناخۆشى خۆم بى، خه يالتيكى درۆ كه دوورى چهندين سال له خه لك و خاك پتي خولقاندبم، من ئه وساش، لهو ته مه نه دا، بهو ساله كه مانه وه ده مزانى له ههر كوئالتيكدا ستونيتكى كورته بالا و دره وشاوه و نوورانى ببينم، ستونيتكى له هه تاو و سيبه رى شينباو كه هيدى هيدى ده بوو به ره نگامه... ئيدي ده مزانى شيرين وا له و ييه و گه مان دهكات، ههر ئه وسا كه له گهل نهنكم به سههر ههستره كه وه ده له نكيه وه ته ميكت داكشا و به سههر ههموو شاخه كان و خه رند و ماله كانى ئيمه دا، لهو به يانييه دا لى نه ده گه را ئه و ستونى نووره،

شه به نكي رهنگا و رهنگى ئه و كچى هه تاوه ببينم، برسكه ي چاوانى كه وهك دوو گه وهه رى رهش دهره وشانه وه، دوو چاوى رهش ده ليلم بوون تا لهو كچى هه تاوه نزىك ببمه وه و دلنيايم له وهى ئه و بوونه وه ره چكۆله يه شيرين-ى هاوپۆله... به شه رمى منالتيكى سواله كه ره وه پيتم ده وت:

«چۆنيت؟»

لهو رۆحه رووناكه وه زرنگانه وه يهك له ترس و شهرم هه واى چوارده ورى ده خسته سه ر گيژله لوو كه، ترس و شهرميكت لهو رۆح له به ره زۆر ته نكه وه شيرزى ده كردم و دهى وت:

«وى... فه رهاد... برۆ به ولاوه... دا يكه ده لى له كوران نزىك نه بيسته وه!».

بهلام ههر زوو ئامۆزگارى پوچ و بى ماناى دا يكه ي له ياد ده كرد و... دهسته كانى ده گرتم و رووه و باخى داره ناره زره كان راى ده كي شام، ساته مان له داروبه رد ده كرد، ده كه وتين و به دهم قاقا و قريه وه هه لده ستاينه وه، قريه وى دوو منال كه له گهل جريه وى مه له كانى سههر خه رند تيكت ده بوو... دهنگى ده دا يه وه... به خووشى و سه رسامى و ترسه وه رووه خه رهنده كه رووم وه رده گيتر و هه ردوو ده ستم ده كرد به شورى دهم و هاوارم ده كرد:

«شيرين... هۆ هۆ شيرين»

به هه مان سه دا و سيحه وه دهنگيكت ناسكتتر له خوڤه ي چه مه كه ي ناو خه رهنده كه به ئاسماندا په رت و بلاو ده بووه و دلئى ده خسته سههر له رزه له رزى ترس و تاسه...

«هۆ... فه رهاد... هۆ... هۆوو... واو... واو... واو...»

من هيچم نه ده ويست جگه له گه مه كردن له گهل ئه و په ريبه بچكۆله يه ي كه له وه ده چوو له ناو يه كيكت له هه كايه ته كانى نهنكمدا باله كانى له ياد چووبى و جيتى هيشت بى، گه مه كردن به خۆل يان به موروو، جۆلانيى ژير شاتوه كه ي به رده مى ماليان بى يان غار غاريني ناو دار هه ناره زره كان، يان پي ئه زبه ركردنى سروده كان بى يان خسته ي ليكدان، هه ميشه ستونيتكى له رۆحى رۆشنى به شه واره ي ده خستم و له خوڤه وه ي وه رده پيچام، برژانگه كانى ئه وهنده ئه ستور بوون كه دهكرا بيانژميترم، لووتى قنجى كه كه ميكت به رز هه لشاخ بوو، له كچتيكى چكۆله وه ده يكرد به شازاده يه كى پر فيزوناز، دوو كولمى هه ميشه داگيرساو، روومه تى مه يله و سپى تيكت به كازيه وى به يانيان، هه ردوو گوپى وردى، بۆنى خووشى كه به لامدا تيده په رى و سه رمه ستى ده كردم، لال و وروكاس چاوه كانم به دوايه وه بوون، له كراسه گول گولييه كه ي را ده مام، ره نگرپتر به شه به نكي

خۆره تاو، وای لهو له شه نهرم و نۆلهی، بۆنی کچانهی که جیابوو له بۆنی نه نکم و دایکم و پوره کانم، دهنگی پر له زنگانه وهی، وای له زمان گیران و تهریق بوونه وهی، ههر دوو نه برۆی په بیهوستی، پیلووه کانی که ههر دهن و ت بالی چۆله که یه و لیکیان دهنی، دوو دهستی چکۆلهی که له وه نه ده چوو په نهجه کانی ئیسقانیان تیا بووی، ته ویلای شه مزای به هه تاوی خودا، په رچه می په ریشانی، ههر دوو شانی چکۆله و داکه وتوو له ژیر قورسای جانتای له په رۆ دوو راوی پر له کتیب و دهفتهر، خه نده و شاگه شکه بوونی هه همیشه تامادهی، ترپه ی دلای هه همیشه ترسای ته و کاته ی له گه لما ده یوترا بیته ناو نه شکه وتی - دیوان - و گو له کان بۆن بکا و به ناو نگی که وتوو ی سهر گیا و گو ل ده موچاوی ته پر بکات، له ترسی فرکه ی بالی مه لیک که هه وای نه شکه وت و دلای ئیمه ی ده له زانده شیرین خۆی فری ده دایه با وه شم و خۆی به منه وه ده قورساند، وه ها توند و که مه رگیر، که وام هه ست ده کرد دلای له زربوی له ناو سینه ی مندا کوته کوت لی ددها و دلای منیش و ده نیو سینه و په راسوه ناسکه کانی نه ودا، نه وه بیان ته نها و هختیک بوو که بی باکانه بویرم ده موچاوم له نیو قژی پر و په رشویلاوی شیریندا هه شار بدهم، له گه ل تاریکی نه شکه وتدا چ نارامگایه ک بوون، نه مده ویست له و تاریکیه بیته ده ری، ده نیو کویری بونی خۆمدا هه همیشه نه و تارماییه ره شه م ده بینی که ره چی جوان و شیرینی نه و بوو، ره و یه کی ره ووناک که دوو ره واری ره ش له باقویری خۆباندنا نواله یه کیان له ده وری سه ریدا ره سم ده کرد، له پر ده ی وت:

«تینوومه!»

فووم له گو لوه که ی ناو نه شکه وته که ده کرد و له چل و چیو و گهر د پاکم ده کرده وه، به هه ر دوو ده ست گو لیک ناوم بۆ راده گرت، نه ویش وه ک پیشیله یه کی گوربه زمانی ده رده کیشا و بهر ناو و په نهجه کانی من ده که وتن، زمانی ته ری ده لسته وه، من له و دیمه نه راده مام خه نی ده بووم، ختو که م ده هاتن، چ خۆشبه ختیبه ک بوو که ده مدی تینویتی ده شکا و شوکرانه برۆی له منی کلۆل راده ما و خه نده یه کی خوار له گو شه ی لا لیو بیه وه داده که وت و وه ک خونا و ده رزایه ناو گو لوه که و ره چی ناوه که ی شیرزه ده کرد، له ته کما له سه ر به ردیک داده نیشت و له دلۆیه تکاوه کانی زارکی نه شکه وته که راده ما و تا ماندوو ده بوو ده یژماردن، پاشان زمانی ده رده هینا تا دلۆیه کان بتکینه سه ر زمانی، خه نی ده بوو... ده ی وت:

«تامی به ردی لی دی»

که سه رما پیستی گرژ ده کردین ده هاتینه ده ری و خۆمان ده دایه بهر تینی نه شته به خشی خۆره تاو، ئیدی گهرم داده هاتین و ده چوینه وه ژیر سیبه ری ناریکی داربه ره وه کان... خودایه هاوار... شیرین چهنده له په ری ناو هه کایه ته کانی نه نکم ده چوو، نه و په ریانه ی شه وان به ماچیک خه ویان لی ده که وت و به یانیانیش به ماچیک وه ناگا ده هاتن، که ناواهی ده مدی، که ده بوو به پرته ویک له نوور... لی دوور ده که وتمه وه، له ژیر سیبه ر و تاودا کتومت له و په ریبه ده چوو که نه نکم وه سفی ده کرد و به درۆ بی یان راست من هه موو نه و وه سفه ده گمه ن و شیرینانه م ده خسته پال شیرین، هه موو شه ویک له دوا ی هه کایه تی «په ریبه کی توراو» نامۆزگاری ده کردم که نه گهر په ریبه کی واهاته خه ونم هه رگیز خۆم نه فام نه که م و بکه ومه دوا ی، ده یترساندم که نه گهر په ریبه کی واهه فریوی دام ئیدی جاریکی دیکه من نه م ماله نادۆزمه وه و تا نه به دیش ده به کۆیله ی په ریبه کی په روبا ل کراو... خوا لی داخدار و له به هه شت ده رکراو، من ده مویست پی بلیم:

«نه نی گیان... نه و په ریبه ی تو وه سفی ده که یته چهنده له شیرین - ی دراوسیمان ده چی!»

نه و پتر زهنده قی ده بردم:

«منال مه به و مه که وه دوا ی... واهه زانه خه ونه و لی و وه ناگادی... گهر یه کجار بکه ویته دوا ی تارمایی نه و په ریبه و فریو بخۆی... ئیدی له توخمی ئاده میان ده توری!»

وازی له ترس و تۆفاندنم ده هینا و به زه بی و سوژی ده جو لاند:

«تو نه نی خۆت بو کی جی دلی؟ من ئیدی هه کایه ت بو کی بگپه مه وه، تو پیره باوکت بو په ریبه کی نه زان جی دلی، که دوو ره ژ و نیوی ماوه و ده مرۆ و نه و هه موو مال و میراته بو کی بی؟ کی مه ر و بز و مانگا کانی به خیو بکا؟ نه ی خوشکه دلشکاوه کانت؟ برا خاسه کانت؟ پوره دلسوژه کانت؟ نه ی دایکت... دایکی هه همیشه کلۆل و گرینۆکت... خۆ به و خوا ی و له بانی سه ری هه ر هه موومان له دوا ی تو به سک ده دین و ده مرین!».

نه و ده یترساندم و که چی هه موو شه ویک په ریبه ک ده هاته خه ونم، منیش ده بووم به کوره که چه لی ناو هه کایه ته کانی نه نکم، له ناکا و په ریبه که شیوه ی شیرینی و ده رده گرت و ئیدی من گیرۆده ده بووم، له و خه ونانه شدا ترسه کانی نه نکم لی نه ده گه را منی با برده له و جیقن له و په ریزاده یه نزیک بسمه وه و ماچیکی بکه م، خودا نه نکم بگری... هه زار جار... له هه کایه ته کانی نه ودا که کوره که چه ل په ریزاده که ی ماچ ده کرد و سه ری چاک ده بووه و قژی

دههاتهوه، هەر له دوای ئەو ماچەوه بوو کە ئیدی کورە کەچەل دەبوو بە پادشای شاری پەرییەکان و جوانترینیانی لە خۆی ماره دەکرد، بەشکۆ و شانازییەوه دەستی لە تاجە چکۆلە کە سەر سەری دەدا کە هەر هەمووی گەوهەر رێژ... چەندە سەپەر... چەندە لەوه دەچی من ئیستاکەم درێژکراوەی خەونیک بێ لەو خەونانە تیایدا تا ئەبەد بزر بووبم، لەوه دەچی هەر هەمان سزای... سزای ئەوهی بەگویی نەنکم نەکردوو و لە خەونیکمدا کەوتبیتەمە دوای پەریزادەیهکی فریودەر، هەر بۆیە هاتوو مەتەوه سەر شارۆچکەیهکی وێران... بەناو قوردا رێ دەکەم و ناگەمە هیچ شوونیک، نە کەس دەناسم و نە کەس دەمناسی، کوان خوشک و براکەم؟ کوا گۆری دایک و باوکم؟ لە کوێ بوو نەنکمان ناشت؟ کوانی حەساری بەپێوه وەستاوی باوکم؟ کوا شاتوو کەهێ بەردەمی مائی شیرین، دەرگای نەخشەدار بەدوو تاوسی رەنگین؟ خۆ من نەکەوتە دوای پەرییەکی هیچ کام لە خەونەکان، خۆ من نەبووم بەو فەرهادی ناو حەکایەتە کەهێ نەنکم؛ فەرهادی سەنگ تاش، فەرهادی کۆکەن... شیت و شەیدای شیرین-ی ئەرمەن... خۆ من لە خەودا نەمدی شیبووی شیرین-ی دولبەرێک... کچینکی جوان پەری پەیکەرێک...

هات لە گەل فەرهاد... بەریوونە یاری

بەدلتیکی خوش... بە کامکاری

ئەنگوستیلە خۆی بەخشی بە فەرهاد

فەرهادیش هی خۆی پێ دا... ئەمیش بوو دلشاد

فەرهاد لیبی پرسی ئەهی پەری رەفتار

تۆ ناوت چیبی... زوو بیلێ هاوار

گوتی: هۆ فەرهاد مەبە دل غەمگین

ناسراوه ناوم: گیانە بە شیرین

ئەگەر نازانی شوین و مەکانم

لە نزیک ئەلەون... لە تاقە و سانم

لە خەوی شیرین کاتی کە هەلسا

عەقل و شعوری لەسەردا نەما

ئەنگوستیلە شیرین-ی ئەرمەن

لە پەنجەیی دابوو: فەرهادی کۆکەن...

بەدەم رێوه ئەو شیعرەم هاتەوه یاد، ئەو شەوانەش کە نەنکم تا دەخەوتم وازی نەدەهینا تا دوو بەیتی تازە پێ ئەزبەر دەکردم، گەر ئەو شیعرە نارێکە نەبووایە، گەر ئەنگوستیلە کەهێ نەنکم نەبووایە کە کردبوومە پەنجە تووتە دەستی چەم و هەرگیز دلەم نەدەهات بزی بکەم: بروام نەدەکرد کە من ژیانیک ژیاوم وەک گرانه تا، ژیانیک کە خۆم تیایدا ون بووم چ جای ئەنگوستیلە، دەیهە کچی شوخ و شەنگ لەو رێی سەفەر و مانەوهیه مەدا حەزبان لێ دەکرد و بێ شەرمانە داویان لێ دەکرد... جوانترین یادگاری نەنکم بوو، هەر کێ دەیدی حەزی لەو نقیمە شینەیی دەکرد... هەرگیز دلەم نەدەهات بیبەخشم، بیرمە دەی وت: لە چاو و زار دەتپاریژێ، بیرمە دەی وت: هەر کە دلتهنگ بوویت... سێ جار لە پەنجەتا بای دە... خەم و کەدەر لە دلته دەردەچی... بەدەم رێوه، بەدەم خۆلادان لە قوروجلپاوی ناو کۆلانەکانەوه، زۆر لەسەر خو و هیتاش سێ جار لە ئەنگوستیلە کەم بادا، وەلێ مەحالی بوو فرمیسکم پێ رابگیرایە... بێ باک لە خەلکی پیادە و سوار هۆن هۆن دەگریام... حەزم دەکرد رێبوارێک بۆهستینی و بپرسیت:

«کابرا چی بووه... بۆ دەگریت؟»

کەس نەبوو...

حەزم دەکرد پیاویک خاکەناسە کەهێ فری بدا و لەناو قور بێتە دەری و پێم بلێ:

«لە کوێوه بۆ کوێ؟»

کەس نەبوو...

ژنیک بێ بە خوشکم و بە چرپەوه میرد یان براکەهێ لە گریانم ناگادار بکاتەوه...

کەس نەبوو...

کچیک بوێرێ بە جامە ئاویک میهر بنوینێ...

کەسێک... هەر کەسێک خولقی نان و دۆیه کم بکات... کەس نەبوو... دەمدی...

هەندیکیان بەدزییەوه توێشە بەرە کەیان دەکردەوه و پاروویان دەگلاند... تەمەنی خۆم

دەفرۆشت و خولقم بکەن... کەس نەبوو...

خودا هاوار... ئەنگوستیلە بادانە کەش هەر دادم نادات، چەندە بەدگومانم لەو

گەرانه و دەیهم، چەندە تەنیا و رسوام، ئەوئەندە تەنیا کە ئیدی شەرم لە خۆم بکەم، کەمەکی

بترسیم... زوو زوو ئاوری چەپ و راستی خۆم دەدایەوه، بەو قاتەجلە گرانبه هایدی بەرمەوه

کە لە شاموای ئەسل بوو، بەچاویلکەهێ چوارچێوه زیوینەوه، بەجووتیک پیلای

ئیتالییەوه هەر لەو بەگزادەیه دەچووم کە پێشتر سووالکەر بووی، کەچی وەک لە

حه کایه ته کانی نه نکمدا رووده دا، کچی پادشا هەر له بهر به زهیی و دلته رمی خوئی میهر دهنوتین و سوا لکه ره که ماچ دهکا و ده بی به به گزاده یه کی خاوین، به لام نا... دهنیو نه و ویرانه یه دا من ته ربیق ده بوومه وه، به و جله خاوینه وه چهنده بی باک و پر هه و او فیژ دهرده که وتم... چهنده گهلور و که مته رخم، وه ها شهرم له خوم ده کرد که له ری رویشتندا خوم له دیواره نیمچه رووخواه کان ده خشانده، له ناو نه و دار و پهردووه دا، دهنیو کاولکاری شاروچکه یه کدا چهنده له پاشایه کی بی خهم و دلره ق ده چوم که جگه له تیرامان له و تیکرمانه هیچی دیکه ی بی ناکری، پاشاییک که بیزی نایه ت دهسته کانی خوئی پیس بکات، ناماده نییه بو هه لگرتنه وه ی خشتیک، وه شانندی پاچیک که مه کی بنووشتیته وه، که ریکی چوارپهل شکاو له ژیر قورسای باره داریکدا راست بکاته وه سهر پییان، له شکوی خوئی بیتته خواری و جامه ناویک بکا به دهم پیره مپردیکه وه که ههر دوو دهستی له رزوکی له قور چه قیون، به دهسته سهر پاکه کی خوئی ناره قه ی گهرمی ته ویلی ههریه کیکیان بسپرتنه وه، ده ترسام نه و هه موو پیاه نیوه رووته په لامارم بدن و جله کانی بهرم دابکه نن، نه و هه موو گهنجه پی خواسه که تا کونی چاوه کانیان له قور مهیی بوون وه ک قوریانی ههر چوار په لم به ستنه وه و سه عات و نه نگوستیله و پیلاوه کانم له بهر دابکه نن، مپردمنداله کانیش گیرفانه کانم هه لته کین، ژنه شهروال له بهر کانیش وه ک دهعه جانی سه بریان ده کردم، له جوانی زور فه راموشکراو و کوژراوی نه و کچانه ورد ده بوومه وه که رهنگه له دوا ی یه ک حه مامی گهرم بینه وه به و کچه قه شه نگانه ی له سینه مادا منیان سه رسام ده کرد، به لام هه زار حه یف و مه خابن که هه نو که سه رتا پای به رگیان هه مدیس قورولیتته بو، که سیانم نه ده ناسی... نه شمده ویرا پییان بلیم: تا خه لکینه ماندو نه بن... کورگهل... کچینه له ناو نه و قوره وهرنه دهری و که مه کی پشوو بدن... هه خالتو... حه ز ده کم له م پاکه ته ی من جگه ره یه ک بکیشی... ده موست بیانکه م به خال و مام و چایه ک به یه که وه بخوتنه وه... نه مده ویرا به که سیان بلیم ده ست له پاچ و پیمه ره و خاکه ناس هه لگرن و نه و ناره قه یه بسپرنه وه، مالنچ و ته شووه کانی ده ستان فری بدن و گوئی له حه کایه تی سه رگهردانی و ویلبوونی من بگرن... گوئی له چیروکی تاسه و تلانده م بو دیده نی ئیره و ئیره...

به درپژایی نه و کولانه هیچ دهرگایه ک به پیته نه مابوو که من به ههر دوو ده ست، وه ک لیتقه و ماویک، بیکوتم تا لیمی بکه نه وه و داوای قومیک ناو بکه م، نه ده کرا نه و هه موو خه لکه تووره و مالتویرانه له کار بکه م و پییان بلیم:

«من فه رهادم... شوانه چکولهی رهنج بابردوو... عومر به خه سار، قوتا بییه ته مبه له که ی جارن که هه میشه له سهر نه زبهرنه کردنی خشته ی لیکدان و سه روو ده کان هه موو روژ دارکاری ده کرا!»

نا... نه ده کرا مام و خال و پوره کانم بناسمه وه، هاوس و هاوپوله کانی خوم... تاخو چهندیان ماون و چهندیان مردوون؟ ده ت وت وام دهنیو خه ونیکی ترسناک که تیایدا که وتوومه ته ناو ته لیسمیک و لیتی دهرناچم، وام دهنیو پیچ و لوولی حه کایه ته سبهر او بییه کانی نه نکم، توونی بابا، ویل دهنیو گویه نده کانی پینشاهاتوو له حه کایه تی (چل توتی) دا، نه مده زانی ئیستام خه ون و خه یال و درویه یان دوینی... نو قمی نه و پرسبار و گومان و خه یال تانه بووم که خوم بینی تا ههر دوو نه ژنویان له قور چه قیوم و تا دی ههنگام له دوو نایه و گرانتی ری ده کم، به ههر دوو ده ست له نیو نه و قوره زیلا قه یه سه ولم لی ده دا، ته کانم ده دا، ههروه ک له خه ونه کان روو ده دا به زه حمه تیکی زوره وه ههنگام دنا، پرزم لی برا و دل م خیراتر لیتی ده دا و خوینی دهنارد بو ههر دوو به له کم تا بتوانم له و قوره خه سته که ههر ده ت وت بو من گیراوه ته وه... بیتمه دهری، تاکیک پیلاوم لی به جی ما، زه حمه ت بوو بنووشتیتمه وه و پیلاوه که بدوزمه وه، ههر ده ت وت له قور چه قیونی من بو نه و مهردوومانه ی خویان له قور چه قیوون و به ههر دوو پی ده یان شیتلا دیه نیکی زور ناسایی بی، که سیکم نه دی خوئی سه غله ت بکا و له و قوره دهرم بیی، ناچار ههنگاوی گرانم دنا و بی باک و گیل له و په نجه ره دورانه م دهروانی که ههر ده ت وت به سیحری موعجیزه یه ک، به دوعای جادوو گهریک وان به ناسمانه وه و ناکه ون، نه و دهرگایانه ی که هه مدیس سی چوار خشت له پاییندا راگیری کردبوون، نه و شه قلله و کاربتانه ی به حه واوه هه لواسرابوون، سینهم پر بوو له بونی قور، خه ونم به وه وه ددی که نه وه ی ده بیینم جگه له خه ون هیچی دیکه نه بی... مته که یه ک که کتوپر لیتی وه ناگا بیم، خوژگم ده خواست له ناو قوره که بیتمه دهری و له کوتایی نه و کولانه ته نگه بهرده که ههر هه مووی به قور گیرابوو په نجه ره یه کی لی بکرتنه وه، دهرگایه ک بکرتنه وه و کولان پر بیتنه وه له ژن و پیای ناسووده و نارام، دراوسیتی میهره بان، چاک و چونی گهرم، هاو رپییانی چه توون که هه میشه به دهم قریوه و خه نینه وه کلکی هیستر و که ره کانیان راده کیتشا، پر بیتنه وه له ههراوه ریا، فاووقیر، هاواری دایک نه و کاته ی ده یه وی کوره بیژمته که ی بیتنه وه ژووری، دهنگه دهنگ و ناوه دانی، هه یاهووی ده ف ژه نان، ههر هه موو نه و که سانه ی لیره، به مندالی، بزرم کردن، زاق و زریقی زاروله کان، ورشه ورشی گه لاکانی شاتووه که ی

بهرمالی شیرین، قاقای لای و تۆلّازهکان لهسه رینگا و سهری کۆلان، قریوهی شهرمن و خنکاو کیچه عازهبهکانی بهردهرگا، وهپینی سهگیگ، زهرینی نیرهکهریک و تریقانهوهی کۆلانییک له منال، زریکهی کورپزگهیهک بهدهم گوئی راکیشانهوه ئهوه وختهی باوکی له هیچه کهلهیی دهیی و بهشهپازلهیهک دهم و لووتی له خۆلی سهری رینگا که دهچهقیینی، رهوتی خیرای رهوه ژنییک که بهدهم دادوفیغانهوه رهوه گهرمکردنی پرسهیهک دهپۆن، هاتنهوهی ژنه رهوهندهکان له ماست فرۆشتنی... دواجار له قور دهرچوونی من و کردنهوهی دهرگای مالی شیرین... سهرسام بوونی دایکی و... وهپرو... وهپرو... بهلام نا... تازه مهحاله لهناو ئهوه ویرانهیهدا چکۆلهترین خهونی من بیته دی، باریکتر له دهزوو رینگهیهک بۆ خهیالی من ههبن، لهناو قورکهوه دهرچووم که و تمه سهری ریهیهکی بهردهلان، بی باکتر له جارن ریم دهکرد و تۆز و خۆلم لی دهنیشت و ورتکه قورم لی دهکهوته خواری، کهچی نه پهنجهرهیهک بهحهواوه، نه دهرگایهک بهسهر خاکهوه: له من نهکرایهوه، نه ژنییک... نه بیاوویک ههبوو میهر بنوینی و جامییک ئاوی ساردم بداتی... چ خهونیکی ناخۆشه خودا...

ماندوو بووم... چی له ناخۆشته بگه پیتیهوه مهلبهندی مندالی و ههواری کۆنی خۆت... کهچی جگه له بۆنی مهرگ و خاپووربوون هیچی دیکه بهدی نهکهیت... چ وهحشه تناکه بهدیرژیایی کۆلانییک درهختیک نهبی لهژیر سیبهریدا خۆت له قور پاک بکهیتهوه و ههناسهیهکی سهوانهوه بهدیت، یان لهژیر سیبهری دیواریکی بهرزدا سهرخهویک بشکیینی، کانیهک نه مابی شلپیک ئاوه بهدهم و چاوت دابکهیت و قاچ و قولت فینک بکهیتهوه... چ ونبوونییکه کهسیک نهبی پیت بلتی:

«ئا کابرا... فهرموو لاده... کۆتکه دۆیهک... جامه ماستاوویک».

یهکیکی دیکه لیت پیرسی:

«ئهروی ناکری گه وره مان کهی؟ خو جگه له نان و پیاز و ته ماتهش هیچی دیکه مان نییه...»

یهکیکی دیکه ههلبداتی:

«جا قوربان میوانی ناوهخت گلهیی لهسه خۆیهتی!»

ئا... چهنده له میوانیکی ناوهخت دهچم، چهنده بهد و ناشیرین و ئیسک گرانم، ئهوان چهنده چلکن و قوراوی و من چهنده پۆشته و پهرداخ و پاک دیارم، دهمویست له شهرمانا ههتا زووه ئهوه خهلهک له قور چهقیوه جی بهنیلم و بگه مه (ئهشکهوتی دیوان) که سال

دوانزهی مانگ دلۆپهیی دهکرد، نسرم و تاریک خۆمی تیا ون بکهیم، بهیادی جارن خۆم بهگیاوگۆله تهرهکهی پاک بکهمهوه، ئهوساش که دلّم له باوکه و دایکه و مامۆستا و هاوپهلهکانم و شوانهکانی هاوپیم دهتۆرا خۆم له ئهشکهوتهکه دهشاردهوه، نه نکم ههمیشه دهی وت که گوايه پیتغه مبهران لهناو ئهشکهوتهکان ژیاون و ههر لهویشدا وهحیان بۆ هاتوه، بهدهم رپوه دهگریام و لهزه تم له فرمیسکانهیی خۆم دهکرد که کهس نهیده بینی، وهک ئهوهی به فرمیسکانه گوناهیکی گه وره بشۆمهوه... گوناهییک که زۆر دلنیام نه مکردوه، بهخۆم دهوت:

«کابرا تۆ چیت داوه له ئاوه دانی و روونایی... تا زووه بگه رپوه ناو تاریکی ئهشکهوتهکان، چیت داوه له روونایی رۆژنیک که جگه له کاولکاری و دلرهقی هیچی دیکه ی تیا نابینی!»

دهرۆیشتم و جگه له تهقهی پاچ و پیمه ره که بهر بهردهکان دهکهوت گویم له هیچی دیکه نه بوو، له خرچه خرچی خاکه ناس که له قور دهچهقی... ههناسه برکێ و هانکه هانکی بی برانهوه، بهدهم رپوه ساتهم له بهردی نه قارکراو و تۆپه له گل و خشت و تلیسی رژاوی کا و کاربته و شهقله و قیسپ و تانوک و حهسیر و تهنهکه و چروو دهکرد، به ترسهوه ئاورم ده دایهوه، ههر دهرت وت سال و مانگ و رۆژهکان ئهوه له تکه قورانهن وشک بوونه تهوه و بهدهم رپوه لیم دهکهون، شکابوومهوه بهسهر سوژیکی ساوا و ساده و دیرین که هه نووکه له دلّما زۆر پیر بووه و نایناسمهوه، دیسانهوه ناتوانم پیرسم مالی شیرین وا له کوئی، له سهعاته کهی مه چه کم دهروانم و دههوی بزانم رۆژ چ وهخته... سهیره... تۆپه لیک قور گرتویهتی و که پاکي دهکهمهوه ده بینم چرکه ژمیتره کهی لهسه دوانزه وهستاوه، له دوورترین دورگه، لهسهر بلندترین ترۆیکی چیاکان، ده نیو فرۆکه و پا پۆر و شه مه نده فه ری پر له خه لکی بیانیی و نه ناس، ده نیو ئهوه شاره جه نجالانهی که کهس ئاورت لی ناداتهوه... ئاوهی و وهک هه نووکه تهنیایی نه یکرۆشتووم، بی که سی غه مگینی نه کردووم، ئاواته خواز بووم لهوه سهری کۆلان کهسیک دهر بکهوی و باوه شم بۆ بکاتهوه و لهشی ماندووم به پیتوه رابگری و فهرمووی بن هه یوانیک، ژیر سیبهری درهختیک، بن دیواریکی رماوم لی بکا...

نه بوو... نه بوو... نه بوو چهنده ئه م شارۆچکه یه له شارۆچکه خاپوورهکانی ناو چه کایه تهکانی نه نکم دهچن، ئهوه رینگایهش که ویلی کردووم، ههر ده لیتی ئهوه رینگایهیه پالّه وانه چکۆله دهباتهوه سهری پیتی کوشتنی ئهوه دیوهی بهری رووباری له ئاوی گرتوه و

خه ریکه مهر و ماسی و مهل و مرؤف به یه که وه بخنکین... چ درۆیه کی گوره بوو که له حه کایه ته که دا پالنه وانه چکۆله دیوه که ی ده کوشته و بهری رووباری ده کرده و و ناوایی تیر ناو ده کرد و... بهرد و داریش تینویتی دهشکا، پتی پالنه وانی دیوکۆژ گولپژ ده کرا... که چی ریتی من جگه له درک و دال و له قور چه قین هیچی دیکه نه بوو، چ درۆیه کی گوره بوو که یه که مین کهس خانمه چکۆله ی دولبهری به شکۆ و شانازییه وه ماچی دهکا، تو بلتی نه و رابردوه ههر هه مووی بووی به و توو و بایه ی لیره و له وی، له ناو نه و شارۆچکه کاوله دا، ده بی به گه رده لول و خه لکی له یه کدی بزر دهکا، توو بایه ک رووه و ناسمان هه لیکشی و چل و چینو و گه لا و هه ناسه ی ههر هه مووان تا نیوان نه ستیره کان ببا و پاشان په رتوبلاو و بزریان بکا، چ توو بایه ک... چ گه رده لولیتک... له خوم ده پرسی نه م ریگا قوراویسانه ده مبه نه وه کوئی؟ نه م میان چ کات و شویتیکه که نایه مه وه سه ریان و ویلپوونم مسوگه ره، چ وه ختیکه و چ وه رزیکه که که وتوته ده ره وه ی زه من و وه ستانی سه عاته که ی دهستم و... چۆن چۆنی ریز له خولانه وه ی زه ی ناگری به ده وری خوردا؟ دریزپوونه وه ی مه وداکان و یادگار هکان... چ خه باییکه که وه ک به ردیک له ناو که له مدا جیگیره و بو م له ق ناگری و... نامگو تیزتیه وه سه رده میتک که من تبایدا مندالیتی که دم پر له گرین و خه نین بووم... بوچی هه موو شته کان به ویلپوونی من تا نه به د ویل بوون؟ نه وه نده وروکاس و سه رلیشیتاو بووم نه ده چوومه وه سه ر نه و ریگایه ی ده مباته وه ناو نه شکوته که، ده مزانی گه ره مزاری (چاکی په رۆ) بدۆز مه وه، له ویوه به هه ورازیتی پر له که ند و کوو سپ سه رده که وم تا ده گه مه ره وه زه شاخیک که ده بیان وت دیویک به فووی خوی کونا و ده ری کرده وه، ئیدی له ویوه به شه ست قالد رمه ی به ردیندا غل ده بوومه وه و ده گه ی شته نه شکوته که، کتوپر و بو یه که م جار خودا خه یالی منی خوینده وه، وه ک نه وه ی هه موو جار له حه کایه ته کانی نه نکم رووی ده دا، هه میشه که من و پالنه وانه که ی ون ده کرد، ده یزانی وه رس و بیزارم و خه ریکه له قه هری ویلپوونی پالنه وانه چکۆله چاوانم پر ده بن له فرمیتسک، خه ریکه هه ناسه م سوار ده بی، ده یزانی که سه ری لووتم ئاره قه ی کرد و لیوم که وته ته ته له و که هه ردوو په ره ی گوئییه کانم سوور هه لده گه ران... ده یزانی گه ره فریای من و پالنه وانه که نه که وی به خه مه وه ده خه وین و له شویتیکدا حه کایه ته که ده رمی... ده ی وت رۆله نه ها خودا چند به به زه بییه و چۆن خه یالی پالنه وانه که ی ده بی... نه وسا نه مده زانی... به لام که لیتره ویل بووم... هه نوکه تی ده گم نه وه نه نکم بوو خه یالی منی ده خوینده وه و وه ک داشی دامه پالنه وانه که ی ده جوولاند، ههستم کرد نه وه نه نکم بوو له قوره که ده ری هینام و له ناکاو له پیچیتی رکدا رووه

دهسته راست کۆلانیکی ته نگه بهر منی گه یانده سه ره مزاره که ی «چاکی په رۆ»... سهیره... له دوا ی نه وه هه موو خه راباته دوا جار گه ی شته شویتیک وه کو خوی مابۆه، نه و مردووه ی ناو گۆره که هه ره که سیک بی: چ دز و چه ته، پیر و پیاوچاک... به چرپه وه پیتی ده وتم که له هه موو نه و پیاوانه زیندووتره که پاچ و پیمه ره ده وه شین، به لگه ش نه رمانی نه و گومه زه یه وا به سه ره سه ر بییه وه... بوئی بخورد و گولاو هه مان نه و ترس و سامه ی بی نه به خشییم که به مندالی ههستم بی کرد... ته نه ها نه وه بوو له بوئی قوره که ی که م کرده وه، به دهم باوه په رۆ سپی و سه وه زه کان ده شاننه وه و گویم له وژه و ژیتی گه مگین بوو، وه ها غه مگین که خامۆشم بکا، له ناو چپورمه که دا توانیم که میتک له و قوره له خوم داته کینیم که به پانتۆل و چاکه ته که وه وشک ببۆه، به تاکیک پیتاوه له شیتیکه ی به له سه و هار و هه له ته ده چووم که له ترسی مندالانی چه توون نه و مه زاره ی کرد بی به په ناگه، سی مۆم کز ده سووتان و ته نه ها بنکیان مابوون، به لام هیلاکی نه وه بیرون به دهم باوه نه کوژتیه وه، له هه وای ناو مه زاره که و سووتانی سی مۆم بوئی جیماوی چند ئاده مبییه که م ده کرد که له وه ده چوو، یان خه یالی خوم بی، چند ژنیکی دم پر له هاوار و ناله و نزا بووین، جگه له من و رۆحی (چاکی په رۆ) که سیکه دیکه ی لی نه بوو، شووره که ی به دیوی رۆژه لاتدا رما بوو، که سیک له ترسی خودا به رد و خشتیتی زۆری به سه ره که دیدا که له که کرد بوو، ده مویست پانتۆله که دابکه نم و به ناوی کوپه که قاچ و قولم بشوم... نه مویرا... ترسام له وه ی چند ژن و کچیک بو نزا و پارانه وه و په رۆه له واسین بین و منی نیوه رووت ببین و سل بکه نه وه، خشه خشی سۆلیک له و دیو شووره که وه ده هاته بهر گویم، دلّم داخو ریا و خوم نه وی کرد، چرپه چرپیتی خنکاو و به دوا بییدا خامۆشی، چه نده ها جار که دلّم له باوکه ده تورا نه و کاته ی فه لاقه ی ده کردم، یان له مامۆستای ماتماتیک که له سه ره خشته ی لیکدان هه ردوو ناوله پمی سوور ده کرده وه... ده هاتمه ئیره یان نه شکوته که ی دیوان، له ژیر سیبیه ری پر له سام و سه نگینی شووره ی نه م مه زاره ده گریام و دو عام ده کرد که خودا یا من یان نه وان بکوژی، له عبا و ته شک و تیریتی کراس و که وای نه و کچ و ژنانه ورد ده بوومه وه که خۆیان له کیله کان هه لده سوو، باسکیان تی وه ردینان... به یه که وه و به قه هره وه وه ک گورگی بریندار ده یانلو و راند:

«خودایه... ئاهوزوله م بگاته بهر قاپی توو... خودایه... مرارم حاصل که ی... سه گی بهر قاپی چاک و پیره کانی تووم و نائومیدم مه که».

هه مان دره خته که ی جارانه، پتر بالای کرده وه، نه و دره خته ی پیاوه پیره کانیش

نه یانده زانی ناوی چیبیه، خوژگم دهخواست شاتووه که می بهرده می مالی شیرین، دار هه نجیره که می نیمه ش ناواهی شنه شن بهرووی ناسماندا وه ستابان، وهک زهمانی زوو به قهده گه لاکانی په رۆی سپی و که سکی تی نالاوه، تیلمه و پارچه ی زراو و باریکی جوهرها په رۆی کۆن و نوئ: قه دیفه، قه ستۆر، کوده ری، ماده م، حهوت رهنگ، جه رسه، مارۆکه، لینۆ، که تان، خه زنه، ئە تله س، چیت، که رنهک، تافته، ئاگر باران، جورجیت... هه ر هه مووشی بی جیاوازی له گه ل لاکان که وتیوونه ژیر بارانی ربقنه چۆله که... ئەو پارچه قوماشه زراو و باریکانه ده به ها ژنی خانومانی بیر ده هینامه وه: (له علی خان): چ ژنیتیکی مهند و له سه ره خو، شاعیر و بهی تی بیژ، لاوانه وهی له سه ر مردوو هکان به ردی ده تونده وه، (خاپیروژ) که وهک پیاوان ته زیحی باده دا، (خانا شیخه به گی) که هه رگیز نه یده زانی عه بای رهش چیبیه و هه می شه ه عه بای ژنه کانی دیکه ی له پرسه کان ده دزی و ده بدیراندن، ژنیتیکی زۆر بلتد و چوارشانه و سوور و سپی، (پلکه هه یاس) که هه می شه پیتلاوی پیاوانه ی له پی ده کرد، ژنیتیکی به سام و هه بیهت و نوورونه زهر، هه ر ئەو بوو نه به یشت چیدیکه (پلکه کامیلا) کچانی گه رهک خه ته نه بکا، (عه ی شیخه خان) که له بهر چاوی پیاوان خوئی داویشته کانی فه قیبیان و غوسلی له خو درده کرد. (دوری): خانمه چکۆله که هه رگیز له بنیشت جوین نه ده که وت، (حه لیمه) خانی ده ف ژهن... به لام ئەو پارچه قوماشانه ده به ها ژنی دهم پر له هاوار و ناله ی بیر ده هینامه وه که به رده وام ده هاتنه ئیره و ته قه للابان بوو ورده به ردی خپ و پان به هه ردوو کتبله چه ورده که وه بنووسیتن، به دهم نزا و پارانه وه... به دهم گریان وه داوای میردی خاس و مندالی سه ر به رقیان ده کرد، گه رانه وهی کور و برا له سه فه ر و جهنگ، گه ر ورده به رده کان به کتبله کانه وه نه نووسابان ده بوو به شین و شه پۆر و گریه و زاری، که راگیر ده بوون خه نینی خنکاو و ئۆخژن به دلایاندا ده هات و به بریسکه بریسکی چاوان لیکدی راده مان، هه مان جو لانه که به دره خته که وه هه لبه سترابوو، هه ر ژنیک مندالیکی له خودا بو یستایه به ردیکی تی ده هاویشته، له گه ل هه ژانی جو لانه که کسپه یهک له دلئی ژنه وه برووسکه ی ده کرد و تا ناو ره حمی نه ده وه ستا...

ژنانی دیکه پیبیان دهوت:

«مزگینی بی... به داک و باب گه وره بی!».

هه ر لیره بوو وهک مندالیکی چلمن و چکۆله و جیقن ده که و تمه ژیر ده ست و پیتی ئەو ژنانه ی تیک ده قرقژان، به ده وری مه زاره که دا ده به ها جار خولیان ده خوارده وه، گویم له دوعا و ورته ورتیان ده گرت که به سه ر سه ری مندا ده رژان، به دهم لیره له رزه وه حالیان لی

ده هات، قشژ و چاو له مۆلق، نیگی ی پر له ترس و شه رم و نزای ئەو روخسارانیه تاویک گرژ و تاویک ده کشان، قولپی گریان له ترسی گونا هتیک که نه یان کردوه، ئاهو حه سه رت، درکانندی رسته یهک که بوئی شه هوته تی تۆله ی لی بی، دوعای مه رگ خواست و ژیان خواست، کوشتنی دوعایه کی په نهان له دلدا که ده بوو هه ر به ته نه ها خودا و چاکی په رۆ بیزانن، له گه ل خو لانه وه یان به ده وری مه زاردا من به بوئی ژنه کان گیتژ ده بووم که له هه وادا جی دهم و تیکه ل به بوئی بخورد و گولاو و میخهک و قه ره نفول ده بوو، دهمدی کچه کان سینه و به رۆک له و کتبله ره قه هه لده سوون و به ناله یه که وه دوعایان ده کرد که من تا ماوم له یادم ناچی، من ئەو ناله یه م ته نه ها له و کچانه بیست که ئیستا تی ده گم شه رم و حه یا کوشتبوونی، هه ناسه برکتی و رهنگ هه لیزرکان و ئاخ و نالینی ئەوان، بوورانه وهی کتوپر و په ل کوتانیا منی سه رسام ده کرد، هه ندیک له و کچ و ژنانه به ر له وهی له ده رگای کراوه ی مه زاره که بیته ژووری یهک ته خته ده که وتن و له هۆش خو یان ده چوون، هه ر چوار په لیان وهک ته خته دار نه ده جوولان، رهنگ زه رد و نیوه مردوو که فیتیکی سپی له هه ردوو گو شه ی به سه ر یه کدی قرساوی دهم و لیبیواندا بلقی ده کرد، چاویان وه رده گه را و سپینه یان وه در ده که وت، ژنانی دیکه به په له جامیان له کوپه که هه لدیتنا و وهک ئەوه ی نانی تیری پرشیتن ده موچاوی ئەو کچ و ژنه نیوه مردوو وانیهان ته ر ده کرد... تا که که سیک نه نکم بوو که زۆر دلیرانه ده چوو سه ر مه زاره که، هیچ پارچه په رۆیه کی به دره خته که وه هه لنه ده واسی، هیچ به ردیکی به کتبله که وه نه ده نووساند، نیرانه و به ده نگیتی گپ و پیر سلاوی له (چاکی په رۆ) ده کرد، هه ر به پتیه فاتیه یه کی ده خویند و ورته ورتیک له دهمی بی ددانسیه وه ده که وته به ریپیان، من له گه لی ده هاتم تا به یه که وه دوعا بکه ین هه تا زوو خوا گه وره م بکا، هه تا زوو بالا بکه م و بازووم ئەستورتر بی، تا رۆژ و مانگ و ساله کانم بو کورت بینه وه، بیمه ئەو شوانه ی که دوا جار یان ده بی به شاعیر یاخود به عاشق، وهک له حه کایه ته کانی نه نکم رووده دا، بیمه ئەو فه رهاد-هی کیتی بیستوون کون ده کا و رووباریک به دیاری بو ئاواپی خنکاو دینئ و... دوا جار به دیداری شیرین شاد ده بی، هه موو جار که ده یوبست مه زاره که جی بیلین چمکی فه قیبانه که یم ده گرت و لیتی ده پارامه وه که سی چوار دوعای به په له ی دیکه م بو بکا، چونکه دایکم ده ی وت:

«جیقن سال به سال له بری ئەوه ی گه وره تر بیت... ده چی به ناخی ئەرزدا... هه ر ده لیتی لیت ده گرنه وه!»

وله ی له و ده به ها خه ونه خو شه ی نه نکم له رۆحما ده یچاند، یه کیتیکیان نه هاته دی...

هه نوو که تی ده گم چ درۆیه کی گه وره یه... چ نه فسانه یه کی هیچه گه وره بوون... رۆژانی ته مه ن گوزه شتن و من جگه له شوانیکی دۆراو، شاعیریکی بی به هره، هیچم لی دهر نه چوو، چ ریپواریکی ده ستخه رۆ بووم، چ گه ریده یه کی مایه پووچ، چ فه ره ادیکی دۆراو که نه شیرین بوو به دلخوازی، نه ناوی بۆ ناوی هانی، دوا جار له م سه فه ره درێژهدا هاتوومه ته وه سه ر که لاره یه کی رووخواو... شارۆچکه یه کی دارماو، چ هند له و نه سپه ده چم که له تاوی غاردا سه رسم بدا و هه ر چوار په لی بشکین... ده گریام و... هه زم ده کرد زوو گه وره بم، ده مخواست له چیا و رووباره کان بیه رمه وه، که بالق بووم هه موو خه ونم نه وه بوو له خیل ته وه للام، نه وه خته... سه رده می شه رم کردنم بوو له گه وره نه بوون، به غیلیم به گوله گه نم ده برد که چۆن به تاوه بارانیکی بالا ده گری، به کارژۆله که چۆن له دامینی دایکی ده که ویتته خواری و یه کراست هه لده ستیتته وه سه ر پاشووان، هه زم ده کرد گه وره بم و تا زوو په ییم بگاته ناوزه نگی و سواری یه کی که نه سپه کانی باوک بم و بفرم بۆ ناو هه کایه ته کانی نه نکم، بۆ نه و ئاسمان و شارانه ی نه م بۆمی وه سف ده کردن، به دزی نه نکمه وه ده هاتمه وه سه ر نه م مه زاره و هۆن هۆن ده گریام... خودایه تو بۆ رقت له منه و ناهیلی گه وره تر بم؟ بۆ ده بی تا ماوم چکۆله و جیقن بم؟ ده مویست خۆم پیشه نگ و سه ر قافله چی کاروان بم، به دزی باوکمه وه جگه ره م ده کیشا و ته زیحم هه لده گلۆفی... گه نده مووه کانی سه ر لچم ده تاشی تا چی زوو تووکن بم... وام مه زنده ده کرد جگه ره و ته زیح و ده ست بردن بۆ موس گه وره ترم ده کا، ناخ چ درۆیه کی شاخداره گه وره بوون... رۆژ و مانگ و سالانی هه پروون به هه پروون، له سه ر نه م مه زاره به ره نه نسکم هه لده دا و ده پارامه وه: خودا که ی بی و زوو گه وره بم... رووه و شاره زۆر دووره کانی ناو هه کایه ته کانی نه نکم سه فه ر بکه م، نه و شارانه ی پرن له باخ و بیستان و رووبار و ژنی میهره بان و باوکی میترخاس و دایک و خوشکی جگه رسۆز، هاوپی به وه فا... له باخان میوه بخۆم و له رووباره کان مه له بکه م و هه ر شه وه و له سه ر رانی خوشکیکی دلنه رم بخه وم، گه وره بم و هه زم لی بکه ن که چه نه بالق و ساویلکه کان... نه نکم ده ی وت په له ی چیته رۆله هه ر گه وره ده بیته... که له گه ت به قه د نه سپینداریک، سمیلت گووگره ده بی و شاره و شار ولاتان ده گه ری... هه زاران دل و ده رگا و په نجه ره ت به روودا ده کرتنه وه... رۆله ی شیرینم مه گری بۆ گه وره بوون... رۆژیک دی په شیمان بیته وه له و خۆزگه یه ت... چ مه رگه ساته چ عومریکی به هه ده ر چوو بوو من ژیا... خودا بتگری نه نی... کوا نه و ده رگا و دل و په نجه رانه ی ده بوو یه به رووی مندا بکرتنه وه... کوانی؟ که سیک ده ست هه لئا پری سلاویک له منی مال

به کۆل بکا... خیره اتن یان مائئا واییم لی بکا... «نه کهس دی و... نه کهس ده روا... هیچ شتیکی له م ناوه روو نادا»... چ بیزاری و مرده نییه گه وره بوون نه و کاته ی رۆحت به ر له خۆت ده فری و ده گاته وه کۆنه هه واری خالی و... مالی چۆل و... شاری خه رابات... خودا بتگری نه نی... کوا روخساری شیرین-ی نه رهنه؟ من له بری ناو بۆ ناوایی... هه ر ده لیتی مه مله که تیکی کاول و مه رگم له گه ل خۆم هینا، هه ر ده لیتی منم ئیره م خاپوور کردوه و... ئاماده نیم به ردیک بخه مه وه سه ر به ردیک، چهنده ترسنۆکم... هه ر ده لیتی منداله به زیو و شه رمنه که ی جارنم و نه و مه زاره م کردوه به په ناگه... چ شه رمه به دوای تاریکی نه شکه وتیکدا ده گه ریتم تا خۆمی تیا هه شار بده م... چ تراویلکه یه ک بوو ژینی من... سه فه ری من... عیشقی من... چ گریان و دۆران و ده رده سه ریبه ک... چهنده راسته... چهنده راست بوو که ده ت وت:

«رۆژیک دی په شیمان بیته وه له گه وره بوون!»

خودا بتگری نه نی گیان... هه کایه ته کانی تو بوون که ملی منیان شکاند، تا نه مرۆکه و تا نه به د منیان فریو دا، یه که مین هه کایه تی عیشق و سه فه ری تو که له ی منی پر له خه یال کرد و... هه تا هه تابه ده ستخه رۆی کردم، چیروکی پر له هیوا و ناومیدی و خوشی و هه سه ره ته کانی عیشق و نه فین... به و ته مه نه ساوا یه وه دوو چاری شتیکی کردم که خۆبشم نه مه ده زانی ناوی چی لی بنییم... گوناھی تو بوو میشکه چکۆله که ی منت پر کرد له هه کایه ت و نه فسانه و داستانه کان، شه وانیش هه ر به خه ون ده چوومه وه ناو نه و مه مله که تانه ی تو دروستت ده کردن... چهنده منت ژیا ند له گه ل چیروکی شیرین و فه رهاد، لاس و خه زال، خه ج و سیامه ند، خورشید و خاوه ر، له یلا و مه جنوون، مه م و زین، کوپه که چه ل و کچی پادشا، وه ها هه کایه ته کانت ده گپرایه وه خۆم لی ده بوو به فه رهاد، لاس، سیامه ند، مه جنوون، مه م... ده بووم به پالنه وانی نه به زیوی هه ر هه موو داستانه کانت... ئیدی خه ونم ده دی زوو گه وره بم و بالا بکه م... هه ر تۆش بووی نه نی فیتر کردم گه ر به وی هه ر مانگه و قولنجیک درێژتریم وا چاکه رۆژانه خۆم به لقیکی نه ستووری دار هه نجیره که شۆر بکه مه وه... که چی هه ر خۆت ده ت وت:

«واز له م خه یاله خه راپانه بیته رۆله گیان!»

ده تترساندم له عیشق و سه فه ر و گه وره بوون و گیرۆده بوون...!

هه موو جاریک که چیروکه کانی ده گپرایه وه هۆن هۆن ده گریا.

من ده مپرسی:

«نه نئى بۆچ له كۆتايى هەر حه كايه تىك ئه وهنده ده گريت...!»

هەر ئه وهندهى دهوت كه عىشق جگه له گىرۆده بوون و ده رده دل هيجى ديكه نىيه...
دهمپرسى:

«نه نئى گىرۆده بوون چىبه!»

نه يده زانى چۆن كه لله پووتىكى وهك من حالى بكا... دواى ده يه ها جار له پرسىيار كردن
وتى:

«وه كو ئه وه وايه بزنه شىته كهى تو له راسته رى لادا و بگاته سهر هه له مووتىك،
شوتىنىكى زۆر عاسى، وه ها گىرۆده بى كه نه توانى بگه رىته وه ناو مىگه له كهت، خو ئه گه
بشيه وى بجوولى و برواته پىشى بكه وىته ناو خه رنده كه و هه لديرى».

من بىرمه جار تىكيان بزنىكمان كه وته شوتىنىكى وا عاسى كه به ههر هه موو ناوايى
پىمان قورتار نه كرا... ئىدى به نىو داروبه ردى ئه وه خه رنده دا هه لدير و لاشه كه پىمان
نه دۆزىبه وه.

دېسانه دهمپرسى:

«نه نئى گيان... عىشق و گىرۆده بوون و عاسى بوونى بزنه شىت كهى وه كو يه كن؟».

دهى وت:

«با... كه سى عاشق، چ پىاوبى و چ ژن، وهك بزنه شىته كهى تو وايه... جارى وا هه يه
چله گىايه كه له سهر دوندىك، كۆتايى كوئره رىبه ك فرىوى ددا، ده كرئى تو بزنه كه بيت و
هه موو ده وره برت سه وه گىايى، مىرگى ته روپر، كه چى ته ماعى چله گىايه كى له عنه تى له
جىگه يه كى زۆر عاسى بتبات، تو رهنكه بزانيه ئه و رىگايه يه ده تباته سهر ئه و دوند و
هه له مووته كوئره رى بى، له و سهره وه رى هاتنه وهت نه بى، ده گه يته چله گىايه كه و ده مى
بو ده به يت، له خوارته وه خه رند و هه لديرىكى هه زار به هه زاره و چاوه رپىت ده كات... به لام
تو تا ده گه يت به مرامى خو ت چاوت هيج نابىنى... چونكه حه ز و ته ماعه كه كوئرت
ده كن... ئىدى خو له وانه يه هه لديرى...!»

به فبىزى منالېكه وه كه بزنى نىبه و شوانى مېگه لېكه ده موت:

«به لام نه نئى... من ده زانم ئه وه هه لدير و هه له مووته... به س بزنه كه نازانى».

سه رمى ده خسته كو شى و دوو چه پوكى داىكانه ي پىدا ده كىشام و دهى وت:

«ئى... خو ده زانم تو له بزنه كهت عاقلترى... به لام ئهى له خو ت ناپرسى ئه و بزنه هارهى

تو بۆچى له راسته رى لاددا و ئه وه هه موو سه وه گىايه به جى دىلى و مىلى خو ي بۆ چله
گىايه كه ده شكىنى كه له سهر به ردىك رواوه؟!»

كه من ده موت:

«نه... نايانم!».

نه نكم به لاقرتىوه دهى وت:

«چونكه كوئرايى داها توه!».

خاموش ده بووم و بىرم له وه ده كرده وه ناخو چىم لى دى گه ر بزنه شىته كهى من بو چله
گىايه كه خو ي بكوئرى، بى ئوقره كه بزنى و مه ركه كانم راددا هه ميشه له وه ده ترسام له سهر
هه له مووتىك خو ي عاسى بكا و هه لديرى، ئاخه له هه موو مه ر و بزنه كانى ديكه پتر من
ئه و بزنه م خو ش ده ويست، ئه و بزنه ي زۆر جارن ده كه وتمه دواى... له گه ل خو ي ده بىردم،
فىترى ده كردم چۆن له راسته رى لاددم و خو م بده مه ده ست كوئره رىگانان، باوكم و داىكم
و نه نكم، خوشك و برا و پووره كانم، شوانه كانى ديكه، هاوپوله كانم ده يان وت:

«ئه و حه يوانه له بزنى ناچى... هه بى و نه بى رۆحى شىتانيكى وا تىدا!».

چه ندىن جار ويستيان بىكه ن به قورىانى و قورتارىان بى، باوكه دلره قانه له بهر چاوى
من هه ردوو پىي گه ورۆنه ي له سهر پاشووه كانى دادنا و چه قۆكه ي له گه ردى هه لده سوو،
من وه ها به دل و كول ده گرىام كه نه نكم سكى پىم بسووتى... ئىدى هه ر جاره و
به بىبانوويه كه چه قۆكه ي به باوكم فرى ددا... ئاخه هه ر كه له داىك بوو خو م له خو تىناو پاك
كرده وه، هه ر كه بوو هه ستايه وه سهر چوارپه لان، دوو سى جارن رته تى برد، گىث و چكۆله
به لادا ده كه وت، ده ستم ده دايه به رسكى و راست ده بووه، به سى چوار خو راوه شاندىن خو ي
له خو تىناوى سكى داىك پاك كرده وه و تىي ته قاندى، به دهم باى غاره وه سى چوار جار
كه وت و له خو ل و تو ز گه وزى و هه ستايه وه، من رۆژ به رۆژ ده ستم له تىسكه كانى ددا و
ده مدى چۆن له مسويه كى زۆر نه رمه وه زىر و لوول ده بوو، چۆن چاوه كانى رهنك و
رووناكيان تى ده رپا، سمه كانى ره ق ده بوون، مانگ به مانگ قارىبه كهى له گوئىدا
ده گۆرا. چۆن له كاريله يه كه وه بوو به جوشتىر من بىرم نايه له كه يه وه باوكم منى خسته
دواى مه ر و بزنه كانى، له وه ده چى هه ر كه پىم گرتووه و كه مه كى فه راقه بووم منيان
كردووه به شوانه بچكۆله ي ئه و خىلله ي خو مان، زوو زوو نه نكم دلى خو ش ده كردم...
هه ميشه له وم ده بىست كه شوانه كان يان عاشقى گه وره يان لى ده رده چى يا خود ده بنه
شاعىر... دهمپرسى:

«بۆچی وایه نهنی؟»

دهی وت: «شوانهکان ههمیشه بهتەنیان، چ له بیابان بن و چ له ناو شاخ و داخان، ئەوان وەکو مە پیس نابن، دوورن له درۆ و دەلهسه و فرۆفیل، شوان کورپی ئاو و گلە... یەكەم کەسه خۆری لێ هەلدی و... لیتی ئاوا دەبێ، له زمانی حەبوانەکانی خۆی حالی دەبێ...»

هەموو جارێ، شەوانە دواى گێرانهوهی حەكایەتەکانی عیشق و گێرۆدە بوون بەقەهرپەكەوه دەى وت:

«... که حجیل بووم چەندە حەزم دەکرد شوو بەشوانیک بەکم... خوا نەیکرد.»

پاشان دۆش دادەما و تاس دەبیردەوه، چاوانی پر دەبوون له تەمی خەم و گریان و دوو تنۆک فرمیتسک دەڕژانە سەر کۆلمە چالەکانی... هێچی دیکەى نەدەوت... دەمویست بزانم ئەو کە باشترین حەكایەتخوانی چیرۆکەکانی عیشقه بەحەزلیکردن شووی بەباپیرەم کردووه... دەى وت:

«بیریتەوه رۆلە... له دواى مردووان قەسەى خێر باشتره... باپیرت پیاویکی خەراپ نەبوو.»

کەللهی چکۆلە و پووتی من بەو وەلامە نابەدڵە بەحالی جێگەى گومانیکى مندالانەى لێ دەبۆوه، گومان له نەنکم کە عیشقیکی دۆراو وای لێ کردبێ وەها بەچێژ و تاسوقەوه ئەو هەموو حەكایەتەنەى عیشق و ئەوینی رەوان بێ و وەك دەفتەر له دلایا هەلبانیگرتبێ، هەر شەویکیش بەجۆرێک بیگێریتەوه کە من سەرسام و کەمەندکیشی ناو تانویۆی چیرۆکەکانی بکا... لەو تەون و تەیمانە بئالیم و دەرچوونم لیتی مەحالی بێ، مەبا بەناو توونی بابا و وێلم بکا، هەناسە سوار و پر مەراق بەکەومە دواى پالەوانەکانی کە لەو سەفەر و عیشقەنەدا یان دەمرن یان دەگەن بەمەرام. نەنکم بوو بەدەختی کردم... خەيالێ خۆش دەکردم بەوهی کە رۆژێک دێ من وەك (فەرهاد)ی سەنگتاش بەهێز و عاشق بێم، شیرین-یک دێ و دلم دەبا و ئیدی گێرۆدەى دەبم... دەى وت:

«... وەك بزنە شیتەكەى خۆت بۆ چلە گیایەك لەسەر هەلەمووتیک عاسی دەبیت...!»

هەر زوو پەشیمان دەبۆوه و دەترسا و توند باوەشى پیا دەکردم، دەیداى پرمەى گریان، سەرمی دەخستە نێوان هەردوو لەپی گەورۆنەى، دەینوساندم بەسینە و بەرۆکی خنكاو لەژێر بۆنى مێخەك و قەرەنفول، هەردوو مەمكى گەورۆنە و شۆر و داكەوتووی هەردوو

پەرەى گوتی منیان دادەخست و زۆر نزیک هەستم بەهەنسەكەکانی دەکرد کە له باوەشیدا توند رایتەکاندم، گوتم له گریانیک دەبوو کە له قوولایی دلپیهوه... ناو هەناوییهوه... له قووتی نێوان هەردوو مەمکە شۆر بووهکانیهوه تیکەل بەرۆحی مێخەك دەبوو... ئەو نالین و بۆنە کاسیان دەکردم، لەوه دەچوو نەنکم بۆ عیشقیکی دۆراو لەگەل شوانیکى رەنج باپردوودا بگری... بەدەم قولپی گریانەوه دەى وت:

«رۆحە شیرینەكەم... قەت نەكەى خۆت گێرۆدە بەكەى... قەت... سەبیری کە چۆن حەكایەتەکانی عەشق بەمەرگ و نەهامەتى و دلئساردی کوتاییان دێ!»

بەلام گریان و ترس و تکای ئەو پەشیمانی نەدەکردمەوه، سیحری حەكایەتەکانی تا ئەوپەری دونیای خەيال بردبوومی، گەرانهوه مەحالی بوو، منی شوان خەونم دەدەى زوو گەورەبم... عاشقیکی گەورەى ناو حەكایەتەکانی نەنکم بێم... من شوانەچکۆلەى مێگەلێکی گوتراپەل بووم، بەتەنها بزنە شیتەكەى من بەرۆحی شەیتانیکەوه قەت نەدەسەرەوت، بێجگە لەو هەر هەموو مەر و بزنەکانی دیکە جگە لە سەرکەزکردن و گیا خواردن هێچی دیکەیان نەدەزانی، هار و سەرکیش منی دەخستە دواى خۆی و مێگەلەكەى بێر دەبردمەوه، هەمیشە هەلەتە دەبوو، له راستە رێگاگان لای دەدا و هەر بەئەنقەست چوارپەلی لەو قوور و خۆل و بەردەلانه وەر دەدا کە کەوتبوونە هەردوو بەرى راستە رێپیهکان، شیتى کۆترە رێپیهکان بوو، تووله رێگاگان، هەر پێچیک خواى دەکرد دەچۆوه سەر جەهەننەم، خۆی دەداى دەست تووله رێپیهکان، ئیدی دەبوو من واز لە مەر و بزنەکانی دیکە بێنم کە دەمزانی تا تەپلی قیامەت ملکەچانە ئەو راستە رێپیه بەرنادەن کە رێپى کەر و بار و پیاو و سوار و هەر هەموو مار و میرووی ئاواى بوو، بەیانیان زوو دەبوو ئاگام لە خۆم بێ تا هەردوو پیم لەو تەپکە رېخانە نەچەقین کە هیشتا هالاویان لێ هەلەدەستا، کام کەرته شاخ و دوند و رەوێز بلند و عاسی بوواى بۆی هەلەدەشاخا، هەر چوارپەلی بەیەكەوه دەنوساند و دەوستانا، له چیا بلندەکان رادەما و چاوه زەردەکانی پر دەبوون له هەتاو و له ئاسمانی دەروانی، کە له دوورەوه سەبیرم دەکرد دلم نەدەهات ئەو وەستانە جوان و شاهانە و پر شکۆبەى لێ بشیونیم، بزنەكەى من چ شیت و پر فیز و هەوا و سەرمەست بوو، کە لەسەر گاشەبەردێک دەوستانا هەر دەت وت لەسەر یەك قاج وەستاناوه... لەشى شیوهیهكى سەبیری له سینگۆشەیهكى رەش پێک دینا کە لەبەر خۆرەتاو دا دەبریسکایهوه و تیسەكەکانی دەپهها رەنگی دیکەیان دەدزی، من دەمزانی زۆر بەى شوانەکانی دیکە هەر بەزەبرى گۆچان بزنە شیتەکانی خۆیان چاوترسین کردووه،

هه‌ندی جاریش له‌ژێر گۆچاندا کوشتووینان، (سه‌پان) ی هاورێم به‌ناهه‌نگی پالنه‌وانیکه‌وه بۆ شوانه‌کانی دیکه‌ی ده‌گێڕایه‌وه که چۆن به‌زه‌بری دار که‌له‌ی یه‌کیک له‌و بزنه‌ هارانیه‌ی پێژاندوووه، ده‌ی وت وام کرد که هه‌ر هه‌موو ته‌گه‌ و بزنه‌کانی دیکه‌ زهنده‌قیان بچێ، (خدر مالات) قاقای لی ده‌دا و ده‌ی وت: من بزنی وا هارم هه‌بێ سواری ده‌بم، چه‌نده‌ خۆی شیت بکا زیاتر سواری ده‌بم، چه‌نده‌ ئه‌و قسانه‌ دلته‌نگی ده‌کردم، هه‌ر هه‌مان ئیواره‌ که رانه‌که‌م رادا و له‌ دوا‌ی ئالیک و ئاو و له‌ ته‌ویله‌کردن، هه‌ر زوو چوممه‌وه ئاو باوه‌شی پر له‌ میخه‌ک و گریانێ نه‌نکم و تیر گریام، به‌ر له‌وه‌ی له‌ناو تانویۆی حه‌کایه‌ته‌کانی ونم کا...

پێم وت:

«نه‌نی... ئه‌مشه‌و حه‌کایه‌تم بۆ مه‌که‌... تو ده‌لێی شوانه‌کان هی ئه‌وه‌ن بینه‌ عاشق یان پیغه‌مبه‌را!».

به‌قه‌هرێکه‌وه سه‌ری راده‌ژهندم و ده‌ی وت:

«ئه‌ی ئه‌گه‌ر وانیه‌؟»

به‌ده‌م قولپی گریانیه‌وه وتم:

«نا... وانیه‌ نه‌نی... وانیه‌... شوانه‌کانی ئاوی بزنه‌کانیان ده‌کوژن و...».

نه‌موێرا و شه‌رمم کرد ته‌واوی بکه‌م و قسه‌ بێزه‌وه‌ره‌که‌ی «خدر مالات» ی بۆ بگێرمه‌وه... و دامه‌ پر مه‌ی گریان.

به‌حیکمه‌تی پیره‌ژنیکه‌وه وتی:

«رۆله‌ شیرینه‌که‌م... له‌ناو شوان و گاوان و سه‌پانه‌کانیش باش و خه‌راپ هه‌ن.»

چه‌ند جارێک و ئیدی خۆم له‌ شوانه‌کانی دیکه‌ ده‌دزییه‌وه، به‌لاقرتیوه پێیان ده‌وتم:

«مه‌کته‌بلیه‌... بێزی نایه‌!».

من بێزم له‌ قسه‌کانیان ده‌بووه، به‌دلته‌قییان دلته‌نگ ده‌بووم، بمزانیایه‌ له‌ کام مێرگ و پاوان و لی‌هه‌وارن... توخنی ئه‌و شوێنانه‌ نه‌ده‌که‌وتم، ته‌نبایی کرده‌می به‌کارمه‌ترین شمشالژهن، نه‌وایه‌ک له‌ رۆحم هه‌لده‌ستا که بزنه‌ شیت خامۆش بکا، ئیدی نائومید بووم له‌ هاوه‌لانهم که بینه‌ عاشقی گه‌وره‌ یان پیاوی میه‌ره‌بان، من ده‌مدی چۆن به‌گۆیال راوه‌دووی مه‌ر و بزنی و چوشتیر و ته‌گه‌کانیان ده‌نا، چۆن تیغیان له‌ گه‌ردنی مه‌ر و بزنه‌کان هه‌لده‌سوو... نا... له‌وه‌ چلکنتر بوون عاشق بن.

به‌پێچه‌وانه‌وه... من چه‌نده‌ ئه‌و بزنه‌ سه‌سه‌خت و له‌ ری لاده‌ری خۆم خۆش ده‌ویست،

کردم به‌پیشه‌نگی مینگه‌ل و زه‌نگوله‌م له‌ ملی کرد، هه‌ر له‌ رۆژی یه‌که‌مه‌وه که برده‌میان قوتابخانه‌ من به‌خه‌یال هه‌ر لای بزنه‌ شیته‌که‌ی خۆم بووم، چه‌نده‌ بێ ئاگابووم له‌ (دارا دوو داری دی)، له‌ کۆکردنه‌وه و دابه‌شکردن و لیک ده‌ره‌ینان، ده‌مخواست نیوه‌رۆبێ و زوو بگه‌رێمه‌وه ئاو ران، هه‌میشه‌ ئه‌لف و بێ و ماتماتیکه‌که‌م له‌گه‌ل خۆم ده‌برد، جارێکیان بێ ئاگا له‌ خۆم بزنه‌ شیت سی لاپه‌ره‌ی ئه‌لف و بیه‌که‌ی درێ، هه‌روه‌ک پێم بلێ:

«ده‌ فری ده‌ و... دوام که‌وه‌!»

هه‌موو لاپه‌ره‌کانیشی خواردا دلته‌ نه‌ده‌هات هیچی لی بکه‌م، به‌ده‌م له‌وه‌راندنی مینگه‌له‌وه سه‌رگه‌رمی موتالا و ده‌رس و ده‌وره‌که‌م ده‌بووم، که‌چی له‌ ناکا و مال و مه‌کته‌ب و مینگه‌ل و هه‌موو دونیای له‌بیر ده‌برده‌وه... بزنه‌ شیت ده‌یخسته‌ دوا‌ی خۆی... ها لی‌هه‌ و ها له‌وه‌ی... هه‌ر رۆژه‌ و شتیکی تازه‌ی پێشان ده‌دام: بن گاشه‌به‌رد و سه‌رکانی و ئاوی وا له‌ ژیاغا نه‌مدیبوو، دوا‌ی ده‌که‌وتم و له‌ پر خۆم له‌ناو ئه‌شکه‌وتیکی تاریک و شیدار و سامناک ده‌دزییه‌وه که بۆنی سارد و تکه‌ی ئاوی رژاو به‌سه‌ر سه‌ر و ملما خه‌نی ده‌کردم، یان له‌ ناکا و خۆم له‌نیو نیرگزه‌ جارێکدا ده‌بینیه‌وه که پێم سه‌یر بوو له‌ هاوینه‌دا ئه‌و هه‌موو نیرگزه‌ له‌به‌ر پێیانم بلاون، که له‌ ماله‌وه ده‌مگێڕایه‌وه، یان که ده‌مویست هاوپۆله‌کانم سه‌رسام بکه‌م هه‌میشه‌ به‌درۆزن له‌ قه‌له‌میان ده‌دام، له‌ پێچیتکی دیکه‌ و له‌ نزاریکی دیکه‌دا به‌گوله‌ ماست و په‌له‌زی و شلیتر و میتلاق و کنیر و گوله‌ فه‌قی و سومبول شاگه‌شکه‌ی ده‌کردم، چه‌پکیکم لی ده‌به‌ست و دلێ (شیرین)م پێ خۆش ده‌کرد و بۆنی به‌هارم ده‌برده‌وه ئاو ئه‌و پۆله‌ ساردی خۆمان، هه‌ر بزنه‌ شیت ده‌بیرده‌مه‌وه ئاو مێرگیتکی پر له‌ کاردی و قوراده‌ و سی بسکۆله‌ و ئه‌سلیرک و قه‌له‌ندۆر و گۆرمزه‌ و گیزه‌ل و ترشۆکه‌... دایکه‌ و نه‌نکم پێ خه‌نی ده‌کرد، که هاوپۆله‌کانم به‌«فه‌ره‌فیشال» ناوه‌دیان ده‌کردم... به‌غه‌زه‌بی که‌سیکی راستگۆوه ده‌موت:

«ئه‌گه‌ر غیره‌تتان هه‌یه‌ ئه‌م نیوه‌رۆیه‌ وه‌رن و دوا‌ی من و بزنه‌ بۆر که‌ون!».

ته‌نها که‌سیک له‌ مال و له‌ مه‌کته‌ب که بروای پێ ده‌کردم (شیرین) بوو، له‌گه‌ل خه‌یاله‌کانی مندا به‌رز ده‌فری، ئه‌م تا که‌ که‌سیک بوو گه‌ر درۆشم کردبا به‌راست لیمی وه‌رده‌گرت، به‌دزییه‌وه پێی ده‌وتم:

«رۆژتیک دێم و ده‌که‌وینه‌ دوا‌ی بزنه‌ شیت... خه‌م به‌و منالانه‌ مه‌خۆ...»

هه‌میشه‌ خۆی به‌سه‌ره‌ژن داده‌نا، به‌چاو و ده‌م و ده‌ست ده‌دا، جگه‌ له‌و که‌سیکی دیکه‌

نه بو گوئی له چیرۆکی پر له سهیر و سه مه ره ی من و بز نه که م بگری، رۆژ به رۆژ له شیرین ورد ده بو مه وه، په رچه می جوان براوی سه ر ناوچه وانی، چاوه کانی، ره شتاله یی روه خساری و هه ردوو باسک و به له کی، چوار په لی کورت و تووکنی: کتومت له بز نه که م ده چوو، فیز و هه واکه ی، جورئه تی له راده به ده ری، هه ر که زه نگ لیتی ددها له و گۆره پانه پر له زیخ و چه وه دا راوه دووی کوپ و کچه کانی ده نا و که س له غار غارین پی نه ده که به شت، زۆرائیتی له گه ل کوره کان ده گرت، بزیتوترین و ژیکه لانه ترین کچی پۆله که مان... که پیتم ده وت تۆ له بز نه شیت ده چی، به مه که ره وه ده خه نیبه وه و ده ی وت:

«ده مبه».

نه مه وه ویرا... دایکم ده ی وت نابیی ئه وه نده کچانی بیت و کیژی ده رود راوسیی مه خه ره دوا ی خۆت بۆ ناو ئه و شاخوداخانه، چه ند جار یک له ته ویله دا... له به رده می ماییدا بز نه که می دیبوو، به س مه راقی بوو بزانی که وتنه دوا ی بزنیکی شیت له ناو ئه و چی و چۆله دا چۆن چۆنییه، ئه و هه موو ریکه وته جوانه چییه که ئه و ئاواهی پر ته ماع ده کا، من له وه بی غیره تتر بووم هانی بده م، تا پاش نیوه رۆیه کی خو شی به هار بوو وه ک فریشته له سه ر گاشه به ردیک دابه زی و... من له خو شی و ترسانا دلّم داخو ریا... به خو ی و چه قۆی ده ستیبه وه له ژیر هه تا ودا ده بریسکانه وه، عه کسی تیشکی سه ر ده می تیغه که چاوانی پی داده خستم... وتی:

«به بیانوی که نگر کردنه وه هاتم».

به جووته، شیتانه تر له بز نه که رامن ده کرد، ده یو بست بیبه م بۆ لای ئه و شانه هه نگه ی که له ناو کلۆری پی ره دارگۆتیه که ی سه ر خه رهند دۆزیومه ته وه... بر دم، ناو هه ناوی داکه وتووی داره که پر بوو له هه نگوینی مه ییو، په نجه ی دۆشاومژه ی تیا بز ده کرد و به تامیکه وه ده یخسته سه ر زمانی شه قار شه قاربووی، بۆ لای ئه و تووترکه ده ستیم راکیشا که له ژیریدا ئه و هه موو شلیکه خویناوییه خو بان له چاوان شار دیبۆه، که بر دمه سه ر لاتیک له قوراده و پیفۆک و گیزه له که ئه م هه زی لی ده کردن؛ خو ی تیا ده گه وزاند، که هه کایه تی ئه و خو شیتتکر دنه م بۆ نه نکم گپراهه وه... پیی وتم:

«باوکی شیرین پی بزانی، به یه ک گولله سه رت هه لده گری... خۆت ده زانی چ پیاویکی دلّره که!».

ده مزانی نه نکم راست ده کا، هه موومان هه کایه تی جه رگبری خوشکه که ی شیرین-مان

ده زانی که چۆن باوکی هه لیدا وه ته ناو خه رهنده که و که س لاشه که ی نه دۆزیوه ته وه، ته نها له به ر ئه وه ی له سه ربان وه ختی هه لّخستنی جل به ته نافه وه چاکوچۆنی له گه ل کوره دراوسیه که یان کردوه. چه نده هه زم ده کرد له پۆل له ته نیشته شیرین-وهه دانیشم، نه له پۆلی یه ک و نه له دوو و نه له سی نه یان هیشت، نه مه ده ویست کچانی بم، خه ونم ده دی رۆژیک بی و هه ردوو کمان گه وره بین... دوو ره راسته و چاوسوور کردنه وه کانی مامۆستا کان، شه پاز لاله کانی باو کم، له و ته خته ره قه ی ژیرمان، له و ته خته ره شه ره نگ بواردوه ی هیچی له سه ر نه ده نووسرا، له وینه کانی مرۆقی (نیاندرتال) به سه ر سه رمانه وه که چۆن بۆق ده خوات... من که خۆم به فه ره ادا-ی ناو هه کایه ته کانی نه نکم نه ده گۆریبه وه چیم دابوو له هه لّمژینی تۆزی ته باشیر؟ چه نده خه ونم ده دی زوو گه وره بم و... من و شیرین و بز نه شیت له ئه شکه وتیکدا بزین... به ته ماعی ئه وه ی منی شوان و عاشق بیمه پیغه مبه ر، مه کته ب لی نه ده گه را نه بیمه فه رهادی عاشق، نه شوان و... نه پیغه مبه ر، چ خۆش بوو که مامۆستای وه رزش باز نه بازنه له گۆره پانه که په رتی ده کردین، به خه نیبیکه وه که ده یخنک اندم چاوم له چاوی شیرین ده پری، چ زوو زه نگ لیتی ددها و له خو شی گه مه و به زمی هه قله شه لی و سابوونا ره قی و هه لیکسی و چاوشارکی و پینجوکانی و شینه ومینه و مامه سوورانی و باز دانی و حیلانییان ده کردین... وه ی خودا هاوار چه نده هه زم له گه مه ی گورگ و مه ر بوو، کچه کان ده بوونه دایکمان و هه ندیک له کوره هاره کان ده بوون به گورگ و چکۆله و جیقنه کانی وه کو منیش ده بووین به مندال، هه میشه شیرین-م ده کرد به دایکی خۆم و ده بوو هه ر کوره له پشت دایکیبه وه خو ی هه شاردا، هه ردوو ده ستم ده خستنه سه ر ئیسکبه ندی زۆر ناسکی خوار که مه ری:

دایک: کوره که م... مالتی چۆل نه که ی.

مندال: هۆ... دا... ئه توو چ ده که ی؟

دایک: ده چه دارا.

مندال: ئه منیش دیم

دایک: گورگ ده تخوا

مندال: وی... نایه م... نایه م

گورگ: ئاغا هاتیبه بۆ مه ره کی

دایک: به خوا نایا قشپه له کی

په لاماری گورگم ده کرد به بیانوو، ده نیو قاووقیژ و ترس له گورگی له عه نه تی باسکم له ناو

قه‌دیییه‌وه وه‌ردیتنا و به‌یه‌که‌وه ئه‌و ناوه‌مان گیتیه‌ ده‌کرد و من بابه‌خوله‌م به‌شیرین ده‌کرد، به‌یه‌که‌وه به‌رده‌بوینه‌وه و هه‌لده‌ستاینه‌وه، خودایه... شیرین چهنده له دایکیکی نازا و هار ده‌چوو... نه‌یده‌هیتشت که‌لئه تیژه‌کانی گورگه‌که بمگاتی...

دایک: لاکه‌وه و نه‌یه‌یته پیتشی...

گورگ: ناگه‌پیمه‌وه و په‌لامار ده‌دهم...

دایک: ئه‌منیش په‌رژینان ده‌که‌م...

گورگ: من برسیمه و... خه‌راپی ده‌که‌م!...

له ده‌جاران... جارپکیان گورگه په‌رژینه‌که‌ی تیتک ده‌دا و منی ده‌خوارد... شیرین به‌دیارمه‌وه دۆش داده‌ما و چاوه‌کانی پر ده‌بوون له‌گریان، هه‌روه‌ک بلیتی به‌راستی خورابم، خۆم مات ده‌دا و ده‌مردم، یه‌خه‌ی کورته‌که‌که‌می ده‌گرت و شپرز و په‌ریشان دایده‌ته‌کاندم، کتوپر چاوه‌کانم ده‌کرده‌وه و له‌گه‌ل فیکه‌ی مامۆستا راست ده‌بوومه‌وه... چ خوشییه‌کی کورت و که‌م خایه‌ن بوو... دوا‌ی ئه‌و سوعبه‌ت و که‌یف و گه‌مه‌یه مامۆستا (یونس) ده‌هاته ژووری و پۆله‌که‌ی لئ ده‌کردین به‌جه‌ه‌ننه‌م، له‌ترسی مار و دوو‌پشک و ئاگری دۆزه‌خ و گونا‌هی دایکه‌هه‌وا و باوکه‌ ئاده‌م ده‌بوو تا ته‌قینه‌وه‌ی قولپی‌گریان له‌دلدا هه‌ر هه‌موومان غه‌مگین بین، به‌خۆی و سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی ناو ده‌ستی ده‌هاته ژووری و باسی له‌و به‌هه‌شته‌ خۆشه‌ ده‌کرد که‌ به‌فریبی دایکه‌هه‌وا دۆراندمان، ئاگری دۆزه‌خمان کرد به‌مالمان، له‌و هه‌موو ناز و نیعمه‌ته‌ بئ به‌ربیان کردین، له‌و به‌هه‌شته‌ خۆشه‌ی پر له‌میوه‌جات، له‌وئ که‌ نه‌ سه‌رمامان ده‌بوو... نه‌ گه‌رما... پر به‌پۆله‌که‌ ده‌ینه‌راند و هه‌موومان ده‌تۆقاند... ئاخ‌ر بۆ به‌گوتی شه‌یتانتان کرد؟ وه‌ی... وه‌ی... له‌و گونا‌هه‌ی تا ئه‌به‌د رووی ره‌ش کردین... رسوای کردین... به‌هه‌ر چواره‌وری خۆیدا خولی ده‌خوارد و تفی لئ ده‌کردین... وه‌ک ئه‌وه‌ی ئیمه‌ هه‌م شه‌یتان و هه‌م ئاده‌م و هه‌وا‌ی گونا‌هه‌بار بین... هه‌ر هه‌موو شتیکی لئ حه‌لال کردن... خودای ته‌باره‌ک وه‌ته‌عالا فه‌رمووی: له‌و دره‌خته‌ مه‌خۆن... رۆله‌کانم... شه‌یتان له‌ به‌رگی ماریک یان تاوسیکدا بوو... نازانم... هات و چرپاندی به‌گوتی هه‌وادا... هه‌وا-ش چرپاندی به‌گوتی ئاده‌م-دا... ئیدی له‌و رۆژه‌وه... له‌و سه‌عاته‌وه ئیمه‌ به‌ر له‌عنه‌تی خودا که‌وتین... هه‌ر جاره و کور و کچیتکی بانگ ده‌کرده به‌رده‌م ته‌خته ره‌شه‌که و ترسنۆک و رسوا و گونا‌هه‌بار رووبه‌روو له‌به‌رده‌می ئیمه‌دا ده‌هه‌ستان: ده‌بوون به‌ئاده‌م و هه‌وا، کچیتکی دیکه‌ی بانگ ده‌کرد و پیتی ده‌وت:

«تۆ ببه به‌دره‌خته هه‌رامه‌که».

چه‌نده‌ها جار واریک ده‌که‌وت من ببه‌باوکه‌ ئاده‌م و شیرین-یش دایکه‌هه‌وا، به‌چ ترسیکه‌وه به‌گوتی مندا ده‌یچرپاند که‌ قه‌پال له‌ سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی مامۆستا یونس بگرم و بیخۆم، کتوپر مامۆستا هاواری ده‌کرد و رووی له‌ کور و کچه‌کانی دیکه‌ ده‌کرد و ده‌ی وت:

«هه‌ر هه‌مووتان هه‌ستنه‌وه و ده‌سته‌کانتان هه‌لبرن و بینه‌ دره‌خت و شنه‌شن خۆ بله‌رینه‌وه».

پاشان له‌ شیرین-ی ده‌خورپیه‌وه که‌ وه‌ک هه‌وا له‌ خشته‌م به‌ری... ئه‌ویش به‌چ خه‌میکه‌وه لیم ده‌پارایه‌وه:

«ئاده‌م گیان... له‌به‌ر دلی من ئه‌و سیتوه‌ بخۆ!»

هه‌ندیک جار، له‌ ترسی هاوار و نه‌عه‌ره‌ته‌ی مامۆستا یونس، که‌ فه‌رمانی خواهانه‌ی ده‌رده‌کرد که‌ ده‌بئ شیرین له‌وه ناسکتر فریوم دا، سه‌ری لئ ده‌شیاو و به‌چرپه‌یه‌که‌وه که‌ بیخنکینی ده‌ی وت:

«فه‌ره‌اد گیان... له‌به‌ر خاتری من له‌م سیتوه‌ بخۆ!»

ئه‌مجاره‌یان به‌سه‌ر هه‌ردوو‌کماندا ده‌ینه‌راند

«ملۆزمینه... هه‌یج و پووجینه... ئیوه ئیستا ئاده‌م و هه‌وا‌ی گونا‌هه‌بارن... شیرین و فه‌ره‌اد نین...!»

هه‌میشه (زرار)ی ده‌کرد به‌شه‌یتان و ئه‌ویش به‌ده‌نگه‌ گرپه‌که‌ی به‌گوتی هه‌واکانی پۆله‌که‌ماندا ده‌یچرپاند، ته‌نها یه‌ک رۆژ زرار ویترای بپرسی:

«مامۆستا بۆ جاریک منیش ناکه‌ی به‌ئاده‌م؟»

توند گوتی بادا و بستیک له‌ زه‌وی پیتی راسته‌ی پیت به‌رز کرده‌وه و پیتی وت:

«چونکه‌ خۆت ئیبیلیس-ی»

ده‌بوو (زرار) شه‌یتانانه فریومان بدا و سیتوه‌ رزبوه‌که‌ی مامۆستا یونس-مان له‌ لا خوشه‌ویست بکا و ده‌ستی بۆ ئه‌و کچه‌ درتژ ده‌کرد که‌ لاره‌مل ده‌هه‌ستا و هه‌ردوو ده‌ستیشی رووه‌و ئاسمان به‌رز ده‌کرده‌وه و خۆی ده‌کرد به‌دار سیتوی هه‌رام...

«ئه‌ها له‌و سیتوه‌ لا سوورانه... ئه‌ها له‌و بۆن و په‌نگه‌ی... وه‌ی وه‌ی... ئیوه تامی که‌ن... گه‌ر بیخۆن تا ئه‌به‌د نه‌مر ده‌بن و له‌م به‌هه‌شته‌دا ده‌میننه‌وه».

پاشان که‌ به‌ترسه‌وه قه‌پم له‌ سیتوه‌که‌ ده‌گرت، ئه‌و سیتوه‌ی له‌ ده‌لاوه‌ جیتی قه‌پی هاوپۆله‌کانی به‌سه‌ره‌وه بوو، له‌ ناکاو مامۆستا یونس خواهانه‌ فه‌رمانی پیت ده‌کردم که‌

نەبخۆم دەنا بەر لەعەنتی خودا دەکەوم، بەدەم هاوار و قیژەوه دەچوو سەر یەکیەک لە کورسیبەکانی پیشەوه و دەینه‌راند:

«مەلعونبە مەبخۆن... لێ حەرام کردوون... مەبخۆن...!»

دەبوو (زار) بلتی:

«ئەوه چیبە... دەترسن...؟ دەک داوەشێن، خوا حەزی لە سوعبەتە... ئەها رەنگی... ئەها بۆنی... دە ئیوه تامی بکەن».

دەبوو زوو زوو شیرین دووبارە بکاتەوه:

«دە دە ئادەم گیان... دڵم مەشکینە... دەنا دەتۆریم...».

کە کەڵبەم لە سێوکه گیر دەکرد و کرمەیهکی نەرم دەمی من و هاوڵەکانی پر دەکرد لە ئاوێکی تفت... مامۆستا یونس دەی وت:

«ئەها سەیری کەن... پۆلەکانم... چەند بەئاسانی بەهەشتمان دۆراند، ئەگەر گوناھی دایکە حەوا و باوکە ئادەم نەبووایە تا ئیستاش هەر هەموومان لەوێ دەبووین، چونکە، لەوێ لەو مەلەکوته مەرگمان نەدەبینی، سەیری کەن ئیمە لە چ گوناھیکی گەرەوه پەیدا بووین!».

مامۆستا بەوهوه نەدەوهستا، بەدەم غەزەبی خودایەکهوه هەموو گیانی دەله‌رزى و دەیقیژاند بەسەرماندا:

«بۆ دەرەوه هەمی مەلعونبە... ئەم بەهەشتەم لێ پیس مەکەن!».

بەدەم ترسێکی گەرەوه و قریو و قاقایەکی خنکاو لە قورگدا وەک ئادەم و حەوا یەکی گوناھبار و سەرکۆ دەچووبە دەرێ و هەوا یەکی پاکێ دەرەوهی پۆلمان هەلدەمژێ تا زەنگ لێی دەدا و تیکەڵ بەهەر اوھۆریای هاو پۆلەکانمان دەبووبەوه.

هەمیشە من و شیرین لە پەنای شوورە بڵندی قوتابخانە دوو بەدوو قسەمان دەکرد، ئەو دەترسا و باسی گوناھی دایکە حەوا و سێوہە حەرەمەکە بۆ دەکردم، منیش باسی بزە شیت و گیا حەرەمەکانی لا پێگاکانم بۆ دەکرد، مامۆستا یونس بەوێش نەدەوهستا و ماوہیەکی فیری کردین کە گوناھبارانە لەبەر دەرگای پۆلە کە بوەستین و وەک ئادەم و حەوا یەکی شەرمەزار کە چۆن چۆنی لەبەر قاپی داخراوی بەهەشتدا وەستان و گریان و پارانەوه، خودای توورە و داخداریش دەری کردن، ئاواھی من و شیرین و هەر هەموو ئادەم و حەواکانی پۆلەکەمان دەبوو زمان بەدەرگاکە دابھیتین و بپارێینەوه و بگرین، مامۆستا

درزێکی دەخستە دەرگاکە و تفتیکی لێ دەکردین و دەی وت:

«پۆلە دەرەوه هەمی کافرینە».

مامۆستا یونس بەوه نەدەوهستا و لە هەموو دەر سێکدا بەترسەوه هەموو کچەکانی لە دوو ریزی پیشەوه کۆ دەکردهوه، پاشان بەپەلە و شپرزە دەی وت:

«نە... با کچەکان لە ریزی پشتەوه دابنیشن و ئیوه وەرەنە پیشەوه».

لە هەندیک بەیاناندا لە بری چەپکێک گۆل و رەیحانە، سێوێکم دەهانی لاسایی مامۆستا دەکردهوه و شیرین-یش قاقا پێدەکەنی.

«ها... حەوا گیان... سێوہکەت تفتە و ناخوری!».

مندا لانی دیکە بەدەم قریوہوه پێیان لە زەوی دەکوئا و خەنی دەبوون.

هەمیشە لە دواي ئەو گەمە ناخۆشە (ئادەم و حەوا) شیرین بۆ دوو سێ شو و خەونی بەدۆزەخەوه دەبینی، بەدەم لەرز و تاوہ لە جێگادا دەکەوت و دایکی بەدایکمی وتبوو کە بەدەم خەوه و ریتیان دەکا، هەمیشە دواي هاتنەوهی بۆ مەکتەب من دڵم دەدا یەوه، یەک باوہش گۆل و رەیحانەم دەهانی و دەموت:

«ئەها پۆلەکەمان دەلێی گۆلزاری بەهەشتە!».

زار-ی ئیبلیس دەی وت:

«نا... نا... گۆلزاری گووہ!».

هەر بۆ دلخۆشکردنی (شیرین) ناو کتیب و دەفتەرەکانیم پر دەکرد لە پەرەي گۆل، دەمزانی کە دەچیتەوه و لا پەرەي کتیب و دەفتەرەکانی هەلدەداتەوه، لەگەڵ بینینی هەر پەرەي گۆلێک دڵ ساواکەي دادەخوڕپێ و کەمەکی خەنی دەبێ... هیچی دیکەم پێ نەدەکرا، ناو لا پەرەي کتیب و دەفتەرەکانی، ناو جانتاکەي، گیرفانەکانی پر ببوون لە پەرەي گۆلە مردووەکانی من، ئەو نەدەم گۆل بۆ دەهینا پۆلە کە شمان بۆنی تیکەلی گۆلە کتیبیەکانی گرتبوو... سەرورچی، دەست و پەنجەکانی بەمەکردهوه گۆلەکانی بەکچەکانی دیکە پیشان دەدا، کچی بەرپۆهەر و کوێخا سمایل بەچەپک، لە داخی شیرین، لە باخچەکانی خۆیانەوه گۆلیان دەهینا بەگۆلە کتیبیەکانی من بەراوردیان دەکرد، شیرین بەفیزیکەوه، بێ باکانە دەی وت:

«نەتان کردبێ... گۆلەکانی من جوانترن!».

ئەي خودا چەندە حەزم دەکرد هەتا زووہ گەرە بێم و کتیبی بێستوون کون بکەم و

کانیاویک له شاخان بته قینمه وه، بهسه ر فیلی پیره ژنی عفریت و شه رانگیز و فه رهاد کوژدها زال بم، به بهر چاوی هه ر هه موو ناواییسه وه دهست له ملی شیرین بکه م؛ به دیار ته قینه وهی کانی له شاخدا و خوشی ناوایی خۆمان که سه ری چهند ساله هاوار و ناله یانه و ده لئین: وشکه ساله، مه ر و بزنه کان، ژن و پیاهه کان، که ر و مانگاگان، هه ر هه موو فرنده و په له وه ره کان، هه رچی مار و میرووی ژیر خاک هه ن ناو بخۆنه وه، دره خته کانیش سه وز بینه وه، به بهر چاوی هه موویانه وه بلتیم: ئه وه منم که سه وزایی و خیر و فه ر و به ره که تم بو هینان... هه ر بو به هاتووم شیرین له ئیوه بخوازم... ئه وانیش هه ر هه موو... به باوکی شیرین-یشه وه پیم بلتین:

«پیرۆزه و... حه لاله!»

هه میسه له ژیر سبیه ری دره خته کان و به ده م له وه راندنی مه ر و بزنه کانه وه ئه و خه ونانه م ده دی... ده شترسام باوکم، باوکی شیرین، دایکم، مامۆستا کانم، هاو پۆله کانم، شوانه کان به نه یینی ئه و خه ونانه بزنان و رسوا بم... ئه و رازه شه رمنانه م له دلما ده شارده وه نه با پیم پی بکه نن، شه وان به دزیبه وه ده مبرده ژیر لئیه شه ره که م، به ته نها بو بزنه شپتم ده گپرایه وه، هه رچی راز و نیازی دونیا سهیره که ی خۆم و بزنه شپتیش هه بوو بو شیرین-م ده گپرایه وه، هه ندیک به یانی زووتر له هه موو قوتابیه کان ده هاتین، وه ک ئاده م و حه وایه کی چکۆله و گونا بهار خۆمان له چاوی به رپویه به ر و مامۆستا و قوتابیه کان ده شارده وه، له ترسی ئه وه ی نه با مامۆستا عوسمان به حه یزه رانه که ی ناوله پم ئاگردا، شیرین ئاره قه ی شین و مۆری دره ده کرد تا خشته ی لیکدانه که م پی ئه زبه ر بکا... به ترس و قه هریکه وه... فسه زمانانه ده ی وت:

«واذ له بذنه شپت بینه... خشته ی لیکدانه که ئه ذبه ر که!»

هه ر جار یک هه ردوو ناوله پی سووره له گه راوم به شیرین پیشان ده دا، فرمیسک ده زایه هه ردوو چاوه ره شه کانی، خودا گیان... چهنده خو ش بوو که بو م ده گریا و به زه بی و سو زم له چاوه کانی دا ده خو ینده وه... من ده مزانی چهنده ته مه له م: نه سه ردوو هه کانم پی ئه زبه ر ده کران، نه خشته ی لیکدانه که و نه فاتیه حاکه... جگه له شیرین که دلئ نه ده هات، هه ر هه موو دونیا پیی ده وتم:

«ته مه له... ته وه زه ل!»

من دو ژمنی مامۆستا عوسمان و مامۆتیک بووم، چهنده خو ش بوو که رقیم هه لده ستاندم... من ده مزانی گه ر من ئه وه نده ی تر خۆم گیل و ته مه له نه که م، ئه وه بیجگه له

من شوان و سه پان و شیرۆ-ش دارکاری ده کا، نازانم بو هه میسه له ده سه که ی ئه ودا من خه یال م هه ر لای بزنه شپت بوو، ده یزانی که ی خه یال م ده روا... ئه و کاته هه لی ده ستاندم... هه میسه خشته ی لیکدان و یان دابه شکرده له عنه تیبه که بوو... به یانیبه کی زۆر ساردی زستان بوو، دوا وانه و خوشی ئه وه م بوو زهنگ لی ده دا و هه ر تاوکی دیکه یه و ده گه مه وه لای بزنه شپت و میگه ل را ده ده م...

ژماره یه کی زۆر دریتی نووسی... دابه شی که م به سه ر نو دا، ده شیزانی که نایزانم...

«هه سه... کو ری که ر...!»

هه ستام و بی خه یال و مله ور و بی باک له ژماره درتیبه که ورد ده بوومه وه، پاشان دوو کوکوختی سه ر دره خته که ی پشت په نه ره که پتر خه یالیان برده م، نیره که شیتانه بالی لیک ده دا و قهستی بوو هه تا زوه به سه ر میبه که دا بتسی، له گو ری بای ده وری باله کانی په ری باله کانی و گه لاکان داده که وتن، که زانی من سه رنجی هه موو قوتابیه کانیشم بو لای کوکوختیه کان راکیشا و بی ئاگام کردن له دابه شکرده که، له رقا نا هه ردوو لا لیوی که فیان ده ردا و یه ک شه قی له قوونم هه لدا و به ته خته ره شه که ی وه نووساندم، له گه ل زرمه ی شه قه که هه ردوو کوکوختیه که ش گپژ و زهنده قچوو لیک بوونه وه و فرین به ئاسماندا... عاده تی میز تا ران و به له ک و ناو پتلاوه کانی ته ر کردم... هه ردوو ده ماری لاملی ره پ بوون و وه کو ئه سپیکی ماندوو له غاردا هه ردوو په ره ی ئه ستووری لووتی به له رزه له رزه که وتن، پرسی:

«سه گباب... تو شوانی چهنده مه ر و بزنانی؟»

به ده م هه نسکه وه وتم:

«شه ست... په نجا... چل... سی... نه... بوهسته مامۆستا... به بزنه شپته که وه چل و

چوار... یان چل و پینج»

شیتانه تر پرسی:

«چل و چوار... یان چل و پینج؟»

شپزه تر و داموتر وتم:

«چل و هین... چل هین...!»

تفیکی لی کردم، ویستم بیسرمه وه...

«چل و گو ری باوکت... نه که ی... ئه و تفه نه سپرته وه... حه یوان... ئه و بزنه شپته بو جیا

ده که یته وه؟»

شه پازلله یه کی له نا کاوی سراوه نده ناو دهمم و بۆکسیکی خپوانده پشتی سهرم که ودها توندبوو پۆله که ی له بهرچاو تاریک کردم... له ترسانا... به پهله و به درۆ وتم:

«چل و پینج!»

پتر لیم هاته پیتشی و به سه رمدا نووشتایه وه... به رقیکی زۆر نه ستوروه که له جه هه ننه مه وه هاتبێ په رهی ناسکی گوێ راسته می خسته نیتوان په نجه ی گه ورۆنه و په نجه ی شایه تمانه ی، ودها توند بای ددها که ئیدی ته واو کویری کردم، تالییه ک وه ک ژه قنه بووت قورگی گرتم... نه مده ویست له بهرچاوی شیرین و هاو پۆله کاغدا بده مه پرمه ی گریان، له وه دا بوو برشیمه وه، هه ستم ده کرد له گه ل ههر گوێ بادانیک ریخۆله کانم سواری یه کدی ده بن... سه روین گه دهم تیک هه لده هات... بێ باکانه پرسى:

«له ماله وه چه ند که سن؟»

به ده نگیکی نووساوه وه، دیسانه وه، ژماره کانم تیکه ل کرده وه:

«حه وت... نه... هه شت... به منه وه نو... نه نکم...»

قوتابیه کان به دهم ترسه وه، له ژیره وه و به دزییه وه ده خنکان، قه ستیان بوو به دهم ته قینه وه ی قاقایه که وه یان قولپی گریانیکه وه بنمیچه که هه لگرن... نه یان ده ویرا... من ده مزانی که تاکه که سپیک (شیرین) ه به دهم گری ژانیکه وه، قه هریکی قولله وه، قه هری دوو هاو پیتی گیانی به گیانی بۆ یه کدی له من ده روانی و له ژیره وه ده گری... نه مده زانی که ی په رهی گویم به رده دا... زۆری خایاند تا پرسى:

«ئه گه ر ئه و چل و پینج سه رمه ر و بزنه به سه ر هه ر نو که سه که ی مالى خۆتاندا دابه ش بکه ی... هه ر یه که تان چه ند حه یوانی به رده که وئ... حه یوان...»

وه ها شیرزه و سه رلیشیتواو بووم... پیم وت:

«ماموستا... هین... دابه شی ناکه ین... هى خۆمانه!»

خودا هاوار ماموستا عوسمان کتوپر پیکه نی، قوتابیه کانیش پیکه نین، جگه له شیرین، چونکه من پیکه نینه که ی ئه وم ده ناسییه وه، له ناو ده یه ها کچ قریوه که ی ئه وم جیا ده کرده وه... مۆر یه که ی لێ کردن... هه ر هه موو خامۆش بوونه وه... بێ باکانه تر له جار ان وتی:

«له بزنه که ت شیتتر وا بزانه هه ر یه که و چه ند مه ر و بزنیک ده باته له وه رێ!»

وام زانی رزگارم ده بێ گه ر بلیم:

«ماموستا... ناخر نایه وئ... چونکه دواى مه کته ب خۆم ده یانله وه رینم!»

له گه رمه ی ئه و پرسیار و وه لامانه دا بووم که دیسانه وه هه ردوو کوکوختیه که به فره فری باله ماندوووه کانیا نه وه هاتنه وه ناو باوه شی دره خته که... له وه نه ده چوو هیتشتا به سه ریدا تسیبى، نه به یشت روو وه رگتیم و له و بێ ناگا له کوکوختیه کان رامینم، به دزییه وه یه ک دوو جار ناویم دایه وه، چلاو چل نیره که دواى میتیه که ی ده که وت و نه یده هیتشت سه روئ، ئیدی دوا قسه ی من شیت و هاری کرد... به په له قوتابیه کی نارد تا حه یزه رانه که ی بۆ بیتی، شیتانه هاواری کرد:

«که ر کوپی که ر ئاسانترین دابه شکردن نازانیت... به شه ره فم ده تکم به به شه ر!»

بێ پیوتن هه ردوو ناو له پیم بۆ کرده وه، حه یزه رانه که ی تا بنمیچه که هه لده پری، حه یزه رانه که هه وای شه ق ده کرد و وژه وژی کاسی ده کردم، هه ر هه تا شه شه مین حه یزه ران زه حمه ت بوو... ئیدی دواى ئه وه ده سته کانم هى من نه بوون، کتوپر زهنگ لیتی دا... دهن سوتیدی شه ره فی خواردبوو که چل و پینج حه یزه رانم لێ بدا که ده کا ژماره ی مه ر و بزنه کانم... شه و هه ردوو له پیم به سوئ ده که وتنه وه و وام هه ست ده کرد که دوو پشکو له ناو له پما قرچه قرچ گوشت و ئیسقان به یه که وه ده سووتین، شه و له تاو ژانی هه ردوو ده ستم ده گریام، نه نکم گوئی له هه نسکی شاراوه و خنکاوم بوو له ژیر لیتفه که وه... نه مده ویست که س پیتی بزانی، خۆی بێ نه گیرا و زوو زوو ده پیرسى:

«ئه وه توئ ده گری... رۆله!»

من هه ر هه نسکم هه لده دا، کت و کویرانه له ناو پیسخه فه که وه به داره دار هاته ده رێ و فتیلی فانۆسه که ی به رز کرده وه، که فانۆسه که ی له روخساری ته رم نزیک خسته وه، ته ر و غه ریقی فرمیتسک، هاوارتیکی خنکاو له قورگیا تاسا، به سه رمدا گریا و هه زار دوعای مه رگی له ماموستا عوسمان کرد، به شینه یی ناو هه ردوو له پمی به رۆنه گه رچه ک چه ور ده کرد، زوو زووش به گری دانه مرکاوی زۆپاکه په رۆی گه رم ده کرد و ده یخسته سه ر هه ردوو ده ستم و په نجه هه لئوقیه وه کانم... سفتوسوتی ناو له پیم و په نجه کانم که متر ده بووه، ویستم له گریان ژیری بکه مه وه... بۆیه پرسیم:

«نه ئی...؟»

«نه ئی به قوریانت بێ!»

«راسته باوکه ئاده م و دایکه حه وا له سه ر سیتو خواردنیک که خودا لیتی حه رام کردوون

له به هه شت ده رکران؟»

«سیتی حه رامی چی رۆله... کئ ئه م درۆیه ی به ناوی خودا وه بێ وتی؟»

«مامۆستای ئایینه که مان... نه نی» .

«نه... رۆله... ئەوەندەى من بزاتم و له مه لاکانم بیستوو... ئادەم و حەوا له گۆله گەنمە که یان خواردوو!» .

«بۆ چ لیبی حەرام کردوون؟» .

«حیکمه تی خۆبه تی» .

«حیکمه ت چیبه... نه نی؟» .

دلی نه ده هات لیبم بخوریتته وه، وهک هه ندی له شه وانى پیشووتر داوام لى بکا بنووم، چونکه به یانى گه ره که زوو له خه وه له سیم... به ده م چه ورکردنى ناوله پمه وه زۆر به نه رمونى نایمیه ره بانترین نه نک له دونیادا وه لامى دامه وه:

«خودا هه ردووکیانى ئینتیحان کردوو... مامۆستا چۆن بزانی تۆ باشی یان خه راپ گه ر ئینتیحانت نه کا!» .

«راسته نه نی... گه ر ئەو گونا هه نه بوایه ئیستا ئیمه له به هه شت ده بووین و... هه رگیز نه ده مردین...» .

«رۆله شیرینه که م وایه... ژان و ژووری ژنانیش به ده م مندالبوونه وه هه ر له پای هه مان گونا هه... پیاوان که ریش و سمیلان هه یه هه ر هه مان سزایه...» .

«نه ده بوو خودا ده ری نه کردبان؟» .

«نه... رۆله که م... نه... چونکه دواى گۆله گەنمە که ئادەم و حەوا له وه به هه شته پاکه ی خوا پیساییبیان کرد...» .

ده گریا و ده پارا به وه که خودا له گونا هه کانی ئەو و هه موو خانه واده و موسلمانان خۆش بێ... ئەو شه وه تا من خه وتم نه نکم به سه ره به ره مال که وه ده گریا و ده بوورایه وه و وهک پیره گورگیک ده یلووراند که خودا به گونا هه کانی ئادەم و حەواى له گەل نه کات.

خودا هاوار... من به ته مای چی بووم... ده مویست وهک فه ره اد عاشق بم و وهک موسا پیغه مبه ری شوان مه زن و پیروزم، که چی وهک هه ر قوتابییه کی ته مبه ل ناوله پم ئاگر ده دن... که به با وه ک یان وت مامۆستا حه سیرمه یدانى پى کردووم...

بى باکانه وتى: «موسته هه قه!» .

من بیرمه... چ زستانى کی ساردیوو که بۆ دوا جار مامۆستا عوسمان دوو په نجه ی ده ستى راسته مى شکاند، رۆژیک له و رۆژه زۆر خۆشانه ی من و شیرین بوو، ئەو چه ند به یانى بیه ی که من و ئەو به که م که س بووین ده هاتینه پۆله که و به دیار قرچه قرچی سووتانى دارى

قه لاشکه ری ناو زۆپاکه داده نیشتین و من هه ر باسى بزنه شیت و ئەو شوینانه م بۆ ده کرد که تازه دۆزبومنه ته وه، جاروباریش به مه که وه په نجه شکا وه کانی خۆم پیشان ده دا تا پتر دلی بکۆلێ و بۆم بگری، هه موو قسه جوانه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ئەزه ره بوو... زوو زوو سه رسامم ده کرد، پیتی سه یر بوو که ئەو هه موو حه کایه ت و په ند و داستانه م ئەزه ره... که چی فاتیحا و سه روو ده کانی نیشتمان و خسته ی لیکدانم خولق لى نییه... ده موت:

«شیرین خه م مه خۆ... و مه گری... رۆژیک دى من و تۆ گه وه بىن... به یه که وه له گەل بزنه شیت له و شاخه به رزه ده په رپه نه وه... ده لێن ئەو دیو شارى زۆر خۆش و رازا وه ی لیبه... من رقی دونیام له مه کته به...!» .

له شی گه رم دا هاتوو به گری زۆپاکه له له شم نزیک ده خسته وه و له په رچه مى پراوى ورد ده بوومه وه، وینه ی بزنه شیت و شیرین-م لى تیکه ل ده بوو، ده مویست له نامیزی بگرم و ماچی بکه م... وهک چۆن له خۆشیا نا ته ویلێ بزنه که ماچ ده که م، نیوان هه ردوو برۆ په یه سه ته کانی... نه مده وێرا... ده ترسام له نا کا و یه کیچ له هاو پۆله کانم، مامۆستایه ک، ده رگا وانه که ی به رپه وه به ر، به رپه وه به ر خۆی بیته و بمینی و قسه که ی دایکم بیته دى و ئیدی رسوایم و ئاپرووم بچى، ترسى مامۆستا عوسمان-م نه بوو، چونکه له هه موو قوتابییه کانی پۆلى شه شم بیستبوو که شه وان قه رابه یه ک ده خواته وه و تا نیوه رۆش به ری نادا... هه میشه دره نگ ده هات، واش نه بوایه بوونى شیرین له ته که ما به س بوو گوی به دارکار بیه کی دیکه ی مامۆستا عوسمان نه ده م... به لام ماچ... وه ی هاوار... له وه یاندا ده یکو شتم... کولمه کانی ده بوون به دوو په نگر و ده سووتان، هالا ویک له نازای جه سته ی به رز ده بووه، هالا ویک که هه ستم ده کرد ده بی به ته میکی ته نک و که مه کى روخسارى شیرین-ی له به رچاوانم لیل ده کرد، تا و تا ویک هه ر پینچ په نجه ی راسته مى ده خسته ناو ده مى چکۆله ی خۆی و... هه ناسه ی گه رمی ده دا و ده یویست به هالا وى ناو ده مى په نجه کانم گه رم بینه وه و سفتوسویتیان دا بمرکیتته وه و خوتنیان تی بزى، زمانى گه رمی به ر سه ری په نجه کانم ده که وت و خه نى ده کردم، چه ندین به یانى زوو، به ر له هاتنى هاو پۆله کانم، هه ر جاره و به بیانوویه ک من تکام لى ده کرد که زووتر بى... دواى یه ک هه فته ئاوسا وى ده ست و په نجه کانم که متر بووه، دواى ئەوه ی نه نکم سى جارن بردمى بۆ لای به يتال، هه ندیک جار شیرین له گه ل ما ده ی وت: «ناخ». ئەو کاته ی برووسکه ی ژانیک له په نجه کانه وه ده گه یشته که ل له م و ده يتاساندم، ئەو ئولفه ت و خه م و نزیکبوونه وه ی شیرین و هه

سهرمهستی کردبووم که چه ز بهوه بکهه جاریک و دووی دیکه ناوله پم ناگر بدن و په نجه کانم بئاوسین... تنها و... تنها بۆ نهوهی شیرین دلّی پیم بسووتی و بههالاوی ناوده می په نجه مردووه کانم زبندوو بکاتهوه، ئه و به یانیانهی که ههردوو کمان له بهفر دهچه قین و پیتلاوه کمانان پر ده بوون له ئاو... من خۆم له بیه دهچۆه و به په له گۆره و بییه ته په کانم پچ داده کهند و له بهر زۆپاکه و به قه راغ میزیکه وه ههلمده خست تا زوو وشک بیته وه، که ده مزانی وهختی هانتی قوتابییه کانه به ههردوو دهست گۆره و بییه کانم له گری ههلا یساوی کونی زۆپاکه نزیک دهخسته وه، هه میشه بهر له هانتی ئیمه و زۆر زووتر (باجی له علی) زۆپاکه ی گری ده دا، جاروبار ههردوو پیتیه ته زیوه کانیم دهخسته ناو کۆشی خۆم تا سه رما له سه ری په نجه ته زیوه کانیم ده ربکه م، هه ندیک جاریش ههردوو دهسته سپروه کانیم دهخسته ههردوو بن ههنگلی خۆم تا که مه کئی گه رمتر بینه وه، خامۆشی پۆل و گری زۆپاکه و پیتلاوه که وتوو هه کانیم شیرین و چه کایه ته کانی بزنه شیت بۆ من له یاد چوونه وهی دونیایه ک بوو پر له دلّیه قی باوکه و نقورچ و هه ره شه کانی دایکه و ترسی مامۆستا کان و مه زاقی هاو پۆله کانم، من چهنده دلّم به و به یانیانه خۆش بوو که به دزییه وه بهر له هانتی قاووقیژی قوتابییه کان من و شیرین گه ووه و سه ردار ی پۆل بووین، له یه کتیک له و به یانیانه دا بوو که میزه خهرا په که ی شیرین-م گۆری، باشتیرین و تۆکمه ترین میزی پۆله که م بۆ دزی، له یه کتیک له و به یانیانه دا بوو که لاسایی مامۆستا عوسمان-م کرده وه: سه گباب... به خۆته وه میگه له که ت چه ند سه ر مه ر و بزنی تیدایه...؟ لاسایی مامۆستا یونس: تۆ و بزانه ئاده م-یت و شیرین چه وایه- و فریوت ده دا و ده لّی سیوه که به خۆ... خوداش فه رموویه تی مه یخۆ... به لّام تۆ ئه وه ونده نه گریس و هیچ و پووچی... ئه وه ونده که ری که ده یخۆی... شیرین قاقا پیده که نی و به پشتدا ده که وت و بهرملی سپی و سافی وه که بهرملی کۆتره باریکه یه ک ده دره وشایه وه، وام ههست ده کرد پیکه نینه که له قورگییه وه سه ر ده کا و له سه ر ههردوو لیوه سووتا وه کانییه وه ده ته قین و سه رمه ستیان ده کردم، هه ر له و به یانیانه دا بوو که جاروبار به ده وری زۆپاکه دا سووکه سه مایه کی شیرینانه ی ده کرد و خۆی ده له نگانده... له گه لّ (با) دا ده خولایه وه و گیزی ده کردم... پیتچیک و دوو... و ده... کراسی کلۆشی پر ده بوو له (با) تا سه ر ئه ژنۆ مه یله و ره ش و تاریکه کانی وه درده که وتن، هه میشه بیرم له وه ده کرده وه که کتومت له بزنه شیت ده چن، من سه یرم له مامۆستای زانیاری ده هات که ده ی وت ئیمه ی مرۆف ده گه رپینه وه سه ر ره گزی مرۆفی (نیاندرتال) که سه ر و که لله ی هه ر له مه یوون چوو، ده ی وت مرۆفی نیاندرتال هه ر له نیو ئه م شاخ و

کیتوانه دا ژیاوه، له نیو ئه م ئه شکه وتانه دا، راوی که له کیتی کردووه و بۆقی خوار دووه، من که سه یری شیرین-م ده کرد... به ته نه ها مه زنده ی ئه وم ده کرد که توخمی ئه م بگه رپیته وه سه ر بزنه کیتی، سه یرم لّی ده هات بهرملی ئه وه ونده سپییه و سه ر ئه ژنۆکانی ئه وه ونده ره شن.

من به دیار گری زۆپاکه وه هه لده ترووشکام و کز و زه بوونانه له شیرین راده مام که وه ک په پوله به ده ورمدان جوانترین سه مای ده کرد، به هه ر دوو بالّی هه وای مردووی پۆله که ی شیرزه ده کرد، له سه ر نوکی پیتلاوه کانی ده خولایه وه و وه ک کۆتره باریکه جاریک بالّی راسته و جاریک بالّی چه پی له زه و بییه که ده خشاندا، گه رده لوولتیکی زۆر شیرین له ته م و جوانی و سوژی به ده وری مندا ده خولقاند، هه ر خولانه وه یه ک و باز نه یه کی به چوار ده وری مندا ره سم ده کرد و ئیدی من گیرۆده و به نده وار خپل ده بووم و له و راده مام، چه کایه ته کانی نه کم پر بوون له خۆشی و سه رسامی... به لّام هیچیان وا سه رسام و سه ر خۆشی نه ده کردم، خۆشی هه موو دونیام له و به یانیانه دا بوو، له و ناوه ش په لکی زۆری ئه و گو له کیتییه انه ر ژابوون که من بۆ شیرین-م هینابوو، هه رگیز نه مده ویترا باس له و خۆشی سه ما و سوړدانه ی شیرین بکه م، شه ویکیان زۆرم له خۆم کرد به نه نکم وت و ئه و رازم درکانده... به چ ترس و خه میکه وه وتی:

«رۆله شیرینه که م ئه م مه یله شه یتانییه... ئه و هه وه سه گونا هه و... چیترا و مه که... با خودا هه ر له هه نووکه وه غه زه بت لّی نه گری».

هه ر ئه و شه وه و... چه ندین شه وی دیکه تی ده کۆشا فیتری نوژم بکا تا چی زوو خۆم پاک بکه مه وه... به لّام هه یهات من فاتیه حاکه م هه ر پچ ئه ز بهر نه کرا... خۆشی دووه م ئه وه بوو له دوا ی به ره لا بوون له مه کته ب ده چوو مه وه کن بزنه شیت... خودا هاوار چ خۆشییه ک بوو هه ر رۆزه و گۆلاویک، کانییه کی تازه ته قیو و هیشتا شیلوو، گولیک، بهر دیککی ره نگا وره نگ، هیلانه یه ک، هیلکه یه کی تازه قرنجا و به ده نووکی بیتچوو مه لیک، ئه شکه وتیک، شانه هه نگیک، شانه میرووله یه کم ده بیینی، دره ختیک ئاوساو و بارگران به میوه ی وا که له هه موو ژیا نا نه مدیبوو، هه لفرینی پۆله مه لیک له ژیر ده وه نیتکدا، شکانی لقینکی باریک له ژیر قورسایی جووتبوونی دوو کۆتره کیتیدا، که وتن به سه ر میترگیک که به گولاله سووره خوتناوی بوو، بی ئاگا له میگه له که م جوگه له یه ک دهستی ده گرتم و له گه لّ خویدا ده یردم، جار هه بوو وازم له بزنه شیت ده هینا و ده که و تمه دوا ی (شوان هه لّ خه لّه تینه)... ده مزانی چ مه لیک شیتان و فریوده ره... تا په نجه کانم بهر کلکی

نه که وتبا نه ده فری... خودا هاوار چوند جوان بوو نه و فریوه... هه ندیک جاریش که ده مویست گولته کیتیبه کی ده گمن و جوان و بی ناو بدوژمه وه و دلّی شیرین-ی پی خوش بکه م، هه ده گه رام هیچ، له ناکاو بزنه شیت به دهم بای غاروه ده یخستمه دواى خوئ... هه روه ک بلتی خه یالی منی خوئند بیتته وه تاوئیک و ده بیردمه لای توو ترکیک و ده مدی... ده مدی گولتیک... گولتیک ده گمن و گه شاوه له ژئیریدا خاموشه، هه میشه بزنه شیت ده بوو به پیشه نگی من و کتوپر وه ک عفريت و بزنه کانی ناو حه کایه ته کانی نه نکم ده بیردمه سهر گولته باخیک که من نه مده زانی چوئن له ژئیر په وه زیکدا وا خاموش و په نهان رواوه و نوستووه... وه ها بزر که جگه له شهیتان و بزنه که ی من که س نه دیدیوه، ته نها که سپیک که نه وه هه موو راز و دروآنه م له لا ده درکاند شیرین بوو... نه ویش به دهم سه ماوه بی سهرسه ختی و گومان ده ی وت: وایه... وایه... نه و چنده جوانتر سه مای ده کرد من پتر درو و راستیم تیکه له ده کرد، خه ون و خولیا، خه یال و زینده خه و... شیرین به دهم رمدما سه مای ده کرد و کراسه که ی بازنه به کی له هه وایه کی خوش په سم ده کرد... تا شوئیتیکم ده دی - خودایه... نه سه غفیرو لالا- گه دایکم له وئ بوایه بی شک له سهر نه و چاوه زیت و بزانه م هه ردوو پشتی ده سه کانی داغ ده کرد... وام ده زانی دایکم، نه نی... ماموستا عوسمان له پشت سهرمه وه وه ستاون و لیم ده روان... زنده قم ده چوو... به ترس و سهرمه وه چاوه کانم نز ده کرد و کزولته و شهرمن و ترسونک له پیتلاوه قوراویبه کانی خوئم ده روانی... شیرین زوو زوو پیی ده وتم:

«نه وه چییه... داوه شیی... نایکه م... چاو هه لپره!».

سهر ما برده له و غه مگین ده موت:

«شیرین... سه ما... به سه... وه ره... دانیشه!».

دانه نه نیشته... بی ناگا له من، بی ناگا له ترس و توئینی ناو روخ و دلّه چکولته که م... خوئشی لی ده هات که وتوتته سهر له پی (با) و ده فری... وه ک په روانه به هه وادا بفری له گری زوپاکه نزیک ده بووه... له گه ل جوئشی گهرمتری شیرین زوپاکه نیله نیل ده سووتا و ته لاشی داره کانی ده ته قاندد... به دهم سه ماوه له منی که لله کاس و وپ نزیک ده بووه و دامینی کراسه که ی له روومه تم ده دا... من له خوئشیا نا... له ترسانا خه ریک ده بوو بگریم... بگریم... گریانیک حه پای خوئم به رم... له حه ژمه تانا به رزه پی هه لده ستامه وه و په نجه ره کانم به پرووی هه وای زور سارد و ته زویوی شاخه کان ده کرده وه تا تاره قه ی سهر هه ردوو نه برؤکانم سارد بکاته وه.

شه ویتکیان، خوئش خه یال، زورم بو هات و به نه نکم وت که به قه ده فه رها ده که ی ناو حه کایه ته که ی منیش شیرین-م خوئش ده وی... پیتم وت که منیش ده توانم وه ک فه رها ده که ی نه نکم کیتیو بیستون کون بکه م و کانیاوئیک به ته قینمه وه، به گالته و مه زاقیکه وه ده سستی له مه چه کی زور باریکم ده دا و پیته که نی:

«رولته شیرینه که م با گه وره تر بیت... به م قول و بازوانه وه قولنگ به تو به رز نا کریتته وه».

هه موو جاریک غه مگینی ده کردم که ده ی وت:

«واز له م شیرین-ه بیته... نه م شیرین-ه شوو ده کا و تو هه ر شوانی به رخه لی... په له مه که... شیرین-ی خوئ هه ر په یدا ده بی!».

هه میشه هه ره شه ی لی ده کردم که نه گه ر مه ریک کی دیکه م هه لدری... یان گورگ زه فه ری پی بیات باوکه هه لمده واسی... ترساندمی و سوئندی به خودا و پیغه مبه ران و چی نه سحابه و نه ولیا هه یه خوارد که ئیدی شه وانه حه کایه تم بو نه کات گه ر من نه وه نده خوئش خه یال و که م ماریفه ت به م و خوئم به لاس و مه م و سیامه ند و فه رها د بزانه م... سوئندی دام که شوانیکی عاقل به م و خوئم شیت نه که م و نه که ومه دواى قشیلی بزنه شیت...

پیشبینی و ترسه کانی نه نکم هاته دی، باوکه بو یه ک هه فته له ژئیرزه مینه که به ندی کردم، پوره زوله یخام به دزیسه وه نانی بو ده هیتم، دواى نه و روژه بوو که بزنه شیت بردمیسه ناو ته بارئیک له شلیک، نه وه نده م خوارد ده ت وت گورگیکی برسیم و ده م به خوئیناوی ناو هه ناوی مه ریک سوور بووه... که گه رامه وه زانیم به کیک له مه ره کانم رووه خه رنده که هه لدری اوه، خواردنی نه وه هه موو شلیکه و شه پازلله و له قه کانی باوکم تووشی سک ئیشه و رشانه و دیان کردم... تا به یانی دایکه و نه نکم به دیارمه وه گریان... وایان زانی ده مر... دوا جا به تکای به رپوه به ر و ماموستای وه رزش منیان له و ژئیرزه مینه ده رهانی... له دواى پارانه وه ی هه ر هه موو ده رود راوسییه کان... عارم نه دنا... بی باک و ملهور... هه میشه دواى هه ر لیدان و کوتانیک راست ده بوومه وه... بزنه شیت خوئ بگره وا هاتم... باوکم پر به دلّ ده ی وت:

«خودا بکه م خوئنی تو و بزنه که ت تیکه ل بی!».

له گه ل بزنه شیت به جوته هه لته و ده للی ده بووین، خوئمان ده دابه ده ست تووله ری و بزنه ری و کویره ریگا کان، له وه وه فیربووم که تا به راسته ریدا برؤین هیچ نابین... هیچ نابیستین... له بزنه شیتته وه فیربووم که نه و راسته ریبه ی هه موو ناوایی: به ژن و پیاه وه،

به پیر و گه نجه وه، به مهن و منالوه پیایدا ده رۆن پره له قهرسه قول و قشپیل و ته پالّه و ته پکه ریخ... پره له تف و به لغم و بۆنی میزی مانگا و مهر و بز و کهره کان که مرۆف کویر دهکا... ته نها که له راسته ری لامان دهدا ده که وتم به سهر شاره میرووله ی وادا که به قهده شارۆچکه که ی خۆمان قه له بائع بوو، بازرقه و نهرمه غاری ههر دوو کمان و قریوه ی من سه ده ها مه لی کیوی هه لده فراند که ئاسمانیان پر ده کرد له رهنگ و جریوه ی خۆش، هیلانه ی وام ده دۆزیسه وه که پر بوون له هیلکه ی رهنگا ورهنگ، نه شکه وتی و انسرم و سارد که به چله ی هاوین پیوستم به که پهنگ بی، قرژالی وام ده بینی که به دوو سهر ده ریوی، ماسیه پانکه ی واکه ههر هه موو زهر و ئازاری راسته کانی ماموستا و شه پازلله کانی باو کمی بیر ده برده وه، دهیه ها جار شه وم به سهر داده هات و جریوه جریوی نه سستی ران هه م شاگه شکه یان ده کردم و هه م ئاگاداریان ده کردمه وه که له وه دره نگرتر بی گورگ خۆینی من و بزنه شیتیم تیکه ل ده کا، شه وانه تا وه ختی خه وتن به دهم گویرگرتنه وه له هه کایه ته کانی نه نکم درکم له بن پینه کانم ده رده هیتنا...

سال نه سوو رایه وه و مه ریکی دیکه م بزر کرد: دزیبان... گورگ خواردی... هه لده ئیرا؟ نازانم.

له سهر نه و گونا هه گه ورهیه هه فته یه کی دیکه ش زیندانی کرام، سه رباری شه ق و تف و جوین، دیسانه وه خزم و خوتش که وتنه تکا و پارانه وه... له گه ل ده رو دراوسیه کان به باو کمیان وت:

«فه رهاد له وه منالتر و نه فامتره بیکه ی به شوانی نه وه هه موو مهر و بزنه... لیتی گه ری و با مه کته به که ی ته واو بکات...!».

رینمایییان کرد که ئیدی له که لی شهیتان بیتته خوار و یه ک دوو سه گی هه وشاریش پهیدا بکا تا باشتر رۆحی مهر و بزنه کانی سه لامهت بی، ئاخه باو کم رقی دونیای له سهگ بوو... به گلاو و پیسی ده زانین، ئیدی له و رۆژه وه من و بزنه شیت لیکدی دابراین، چ شوانیکی ترۆ بووم، چهنده غه مگین و ریسوا و رهنج به خه سار، ههر له و ساته وه خته وه بوو که باوکه سهری رهنجه مندی له قاند و له بری من (سیامه ند) ی ئامۆزامی کرد به شوان، له ژبیره مینه تاریکه که نه خۆش و رهنگ زهرد منیان ده رانی، هه تاوی هه وشه به شه واره ی خستم... خودا هاوار... من چۆن تیاچووم که زانیم باو کم سویندی شه رهی خوار که ئیدی تا نه به ده نه هیلتی من توخنی مهر و بزنه کانی بکه وم، له وه خه مناکتر: سیامه ندی ئامۆزام که له من هه راشتر بوو، رقی دونیای له من و له بزنه که م بوو، ئیدی من به وپه ری

دلشکاو ی و قه هره وه بووم به قوتابیه کی گویرایه ل، ئیدی له بزنه شیت و هه وای پاک ی شاخان و گه مه و خۆشی هه موو دونیای بووم، دایکیشم به بیانووی لانک رازه ندنه وه له مالّه وه به ندی ده کردم و ده ی وت:

«کوره شیرینه که م... واز له و خه یالّه زۆر خراپانه بیته و به دهم لانک رازه ندنه وه ده رس و ده وره که ت بکه».

به رق و کینه ی شهیتانیکی بی ده سه لاته وه لانکم راده ژه ند... ئاخه دایکه نه یده زانی له هه موو خه مه کانم گه وره تر نه وه به که من چیدیکه ناتوانم گوئی کیوی بو شیرین بیتمه وه و نه ویش قژی خۆی پیی برازیتیتته وه، به یانیان سه مام بو بکا و جوانی په ری گوئه کانی لی هه لیه ری و من خه نی بکا، نه یده زانی که من ئیدی هیچ هه کایه تیکم بی نامیتنی شیرین- ی پی سه رسام بکه م، دوور له بزنه که م ئیدی دهم قرساو و که رولال شیرین لیم راده ما و من یه ک وشه م پی نه ده وترا... که نه و به ده وری ئاگری زۆپاکه دا سه مای ده کرد من سه رم داده خست و ده گریام... ئاخه نه ده کرا چیتر درۆی زلی بو بکه م و بلیم:

«من نه مرۆکه هیلکه یه کی هه وت رهنگم له هیلانه یه کدا دۆزیوه ته وه!».

نه ویش دلپاکتر له هه موو دونیای و ساده تر له ته مه نی خۆی ده ی وت:

«دهستی لی مه ده با پیس نه بی... با مه لیکه ی هه وت رهنگ هه لیتنی».

ده موت و... ده موت...

بی باک له درۆ و راستیه کانم ههر گوئی شل ده کرد و... به مه که وه سهری با ده دا و... زهرده ده یگرت... بی پرینگانه وه ده موت گویم له مه لیک بوو له بری چریکه ده گریا...

بی ترس ده موت شانه هه نگیکم دۆزیوه ته وه که هه نگینه که ی وه ک قه ترانی ره شه...

نه م ده می داده پچری و من ده موت داره هه ناریکم ده ستینیشان کردوه که تامی هه ناره کانی شیرین و مزر و میخۆشه...

ده ی وت: واو...

ته واویک دلّم له مه کته ب تۆرا، ده موست بیانوویه ک بدۆزمه وه و رابکه م... وه ک پالّه وانیکی ئازای نه نکم خۆم له شاریکی زۆر قه له بائعدا ون بکه م... شیرین، نهرم و نیان، دلّی ده دامه وه و ده ی وت:

«چ نازانیت... فیرت ده که م... با ماموستا عوسمان و باوکت نه وه ندی دیکه رقت لی هه لنه گرن!».

شیرین نه‌یده‌زانی دوای لیکدایرانی له بزنه خوشه‌ویست و هه‌ره ته‌نیاکه‌م من حه‌ز به‌مردن ده‌که‌م... زه‌بوون و بێ ده‌سته‌لات ده‌پاراپه‌وه:

«تۆ مه‌گری... من گوڵم ناوی!».

ئیدی ته‌واو... دل‌م له‌و به‌یان‌بانه‌ش تۆرا، هه‌ر جاره و به‌بیان‌نویه‌ک خۆم دوا ده‌خست و دره‌نگتر له‌ جاران ده‌گه‌یشتم، شیرینم ده‌دی به‌ر له‌ من له‌سه‌ر مێزه‌که‌ی، مات و مه‌للول، دانیش‌توووه و قژی په‌خشی سه‌ر مێزه‌که‌ی داگیر کردوووه و قه‌ف قه‌ف به‌هه‌موو لایه‌کدا په‌رش و بلاوه، به‌ترسی کچۆله‌یه‌که‌وه و له‌ به‌یان‌بیه‌کی وا خامۆشدا له‌گه‌ڵ ته‌په‌ی پیتاوه‌کانم سه‌ری به‌رز ده‌کرده‌وه، چه‌نده ته‌ریق ده‌بوومه‌وه که وه‌ک شیرین-یکی دۆراو و تۆراو له‌ منی ده‌روانی... چاوانی پر له‌ نزا و سۆز و گله‌یی... جارێکیان به‌قورگیکی پر له‌ گریان‌ه‌وه وتی:

«من ده‌مزانی ئه‌مه‌سال له‌ هه‌موو وانه‌کانت ده‌که‌ویت و...».

که زانی په‌نگم هه‌لبێزکا ته‌واوی نه‌کرد، زانییم ده‌یویست بلێ من ده‌مینه‌وه و ئه‌و به‌ته‌نیا پۆلیکی دیکه ده‌برێ...

قه‌سه‌که‌ی گۆری و به‌دوو چاوی پر له‌ گله‌یی و حه‌سه‌ره‌ته‌وه وتی:

«تۆ... تۆ... بزنه‌که‌ی خۆت له‌ من خۆشتر ده‌وی».

ویستم وه‌ک عاشقه‌ رووته‌ی ناو حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم بکه‌ومه سه‌ر ئه‌ژنۆ و شه‌یدایانه پیتی بلێم تۆ هه‌ر ئه‌و تاقه شیرین-ه‌ی که مامۆستا عوسمان لێم ده‌دا... تۆ... به‌ته‌نها تۆ بۆ من ده‌گری... به‌س چی بکه‌م...؟ له‌وه گیتلر بووم رسته‌یه‌کی جوان و عاشقانه له‌ ده‌م بیه‌ته ده‌ری، من ته‌نها ئه‌وسا ده‌متوانی به‌قه‌سه و راز و حه‌کایه‌ت و سیحری نه‌تینییه‌کانی ناو شاخ و داخان شیرین سه‌رسام بکه‌م که هه‌شتا من و بزنه شیه‌ته‌که‌م لێک دانه‌برابووین، ئه‌م نه‌یده‌زانی من زمانم له‌ گۆکه‌وتوووه و قسه‌شم بپه‌رچۆته‌وه، هه‌ر هه‌مووی گوناھی نه‌نکم بوو... چه‌نده دل‌ته‌نگی ده‌کردم که ده‌ی وت:

«پۆله شیرینه‌که‌م... تۆ زۆر له‌وه چکۆله‌تری خۆت به‌فه‌ره‌اد بزانیته‌!».

به‌په‌نجه‌ گرژ و وشکه‌کانی، چل و چپو ئاساکانی، بۆی ده‌ژماردم که من ده‌به‌ها ساڵ و سه‌ده‌ها رۆژم له‌به‌رده‌م ماوه تا بزانیم عاشق چۆن له‌سه‌ر ئه‌ژنۆ ده‌که‌وی و خۆل ده‌خوا و به‌ریپی مه‌عشووقه‌که‌ی به‌فرمیتسکان ته‌ر ده‌کا و لێی ده‌پارێته‌وه تا چیتر گومانی لێ نه‌کات...

ناخ... خودا هاواره... من چ شوانیکی دۆراو و چ عاشقیکی سه‌ره‌می‌کوته و گرگن

بووم... له‌ دل‌ه‌وه ده‌گریام که من هه‌موو شتی‌کم دۆراند... نه‌ بوومه شوانیکی چاک، نه‌ عاشقیکی سه‌رکه‌وتوو، نه‌ پیغه‌مبه‌ر...

باوکم پر به‌حوشه‌که‌هاواری ده‌کرد... که‌و و کۆتره‌کانی خۆی ده‌ترساند و ده‌ی وت:

«سمیلم بتاشن ئه‌گه‌ر مه‌کته‌به‌که‌شی ته‌واو کرد».

دل‌ره‌قانه به‌دایکمی ده‌وت:

«خۆزیا له‌ بارت ده‌چوو... ئه‌وه کورپه تۆ هه‌ته یان تری که‌ره‌که‌مه...!».

شیرین له‌وه ساواتر بوو بزانی من چ قوتابییه‌کی مایه‌پووجم که رقی دونیام له‌و سه‌رووده هه‌یچانه‌یه که به‌شقه‌ق پیتی ئه‌زه‌ر ده‌که‌ن... چ شوانیکی رسوا... چ عاشقیکی لال که هه‌رگیز وه‌ک عاشقی ناو حه‌کایه‌ته‌کان قسه‌زان و زمان شیرین و دل له‌سه‌ر ده‌ست و بوێرنیم... شیرین له‌ من جوانتر و ئازاتر بوو؛ هه‌رگیز پیتی نه‌ده‌وتم:

«بۆچی دره‌نگ دیتی؟ بۆ خۆت ده‌دزیته‌وه؟».

عاشقانه به‌ر له‌ من ده‌هات و دل‌ی ده‌دامه‌وه و ده‌ی وت:

«رۆژتیک دێ تۆش گه‌وره ده‌بیته و ده‌بی به‌خواه‌نی هه‌زار بز».

ئه‌م نه‌یده‌زانی من بزنه شیت به‌هه‌موو بزنه‌کانی دونیا ناگۆرمه‌وه، دل‌ره‌قانه پیتم ده‌وت:

«تۆ هه‌یچ نازانی... کێ ده‌لێ که من گه‌وره بووم بزنیکی وا جوان و بزێوم ده‌بی؟».

من له‌ هه‌موو خۆشی دونیا و گه‌نجینه‌ی نه‌تینییه‌کان بێ به‌ری بووم، من له‌وه زۆر ده‌ترسام تا من گه‌وره ده‌بم شیرین-یش وه‌ک کچه‌غه‌مگینه‌کانی ناو حه‌کایه‌ته‌کان کۆچ بکا، نه‌خۆش بکه‌وی و بمری، به‌زۆر له‌ کورپه شایه‌ک یان گه‌دایه‌ک ماره‌ بکری و منیش وه‌ک هه‌ر عاشقیکی چکۆله و نامراد کۆستم بکه‌وی... من لالترا بووم له‌وه‌ی ئه‌و هه‌موو راز و نیازانه بدرکینم... شه‌ویکیان به‌ده‌م هه‌نسکه‌وه به‌نه‌نکم وت:

«نه‌نێ هه‌تا که‌ی من له‌و ژێرزه‌مینه‌ حه‌پس ده‌که‌ن؟ مرده‌ ئه‌وه‌نده‌ی لانکیش رازه‌نم...»

دایکه هه‌ر ساڵه و بۆ گیانی من مندالیکی ده‌بی...؟».

هه‌ره‌شه‌ی ئه‌وه‌ی لێ کردم که ئه‌و قسه‌یه‌ گونا‌هه و خودا مندال ده‌بخشی و هه‌ر خۆشی ده‌بیاته‌وه... به‌داخیکه‌وه پیتم وت:

«من خه‌ریکه‌ رِقَم له‌ هه‌مووتان ده‌بیته‌وه... نه‌نێ!».

به‌سه‌رسامییه‌وه پرسی:

«له‌ منیش؟ له‌ دایکه و باوکه‌ش...؟ ئه‌ی خوشک و براکانی خۆت... له‌وانیش؟».

وہک ئەوہی لە شەیتانیکی چکۆلە و نەگربس رابمینی چاوەریتی وەلام بوو... من شەرمەندە و زەببون سەرم داخست و چاوەپر لە قەھر و کینەکانی خۆم لێ دەشاردەوہ... تۆزیک راما و وتی:

«لەسەر ئەو رەقت لە دایکە و باوکە خودا دەتخاتە ناوەراستی دۆزەخەوہ، لەو شوینەیی شەیتان بەستوونێکی ناگرەوہ بەستراوەتەوہ...»

کە چارم نەما ئیدی خۆم دەدایە دەست خەیاڵ، هەر بەخەیاڵ خۆم دەدی لە تەک بزنە شیت رادەکەم و لە راستەری لادەدەم و دەکەومە ناو باخی گیللاس و رەزی قەدیال، هەر بەخەیاڵ خۆم لەسەر دوند و رەوز و ترۆپکی گاشەبەردە زەلامەکان دەدۆزییەوہ، خۆم لەنیو بۆنی گرانی ژوورە تاریکەکان دەردینا و دەستم لە لانک بەردەدا و لە ناکاو خۆم دەدایە بەرتاقگەیی بەخوری قەدیالەکان و ئارەقەیی لەشم بەمەلەبەک لەناو کانییاوہکاندا بەجی دەهیشت، تەنہا زریکەیی کتوپر و بی ئامانی کۆریہ ساواکەیی ناو لانکەکە خەیاڵی منی پەرت دەکرد و دەهینامەوہ ناو ژوورە بان تەپیوہکان، ئەوہندە نزم و تەپیوہکە وام ھەست دەکرد بەسەر منددا دەرمی و... رۆژتیک دی لەژێر داروپەردووی بەسەر یەکدارماوی بزم و دەم پر بی لە خۆل و تۆز... ئیدی بەج قەھر و خەم و خۆ خواردنیکەوہ... بە ج رقییکەوہ لانکەکەم رادەژەند... ژوور پر دەبوو لە زریکە... زریکەبەک بترستینی لەوہی کە بنمیچەکە لەگەل خۆیدا ھەلبگری... ناچار رقیکەم لە دلما دەکوشت و نەرمتر لانکەکەم رادەژەند تا جارتیکی تر کۆریہکە خەو بیباتەوہ و منیش بکەومەوہ دواي بزنەکەم و ھەلفراندنی مەلە کتویبەکان، خۆم دەدایەوہ دەست کۆریہ رینگاکان و جۆگەلە پاکردووەکان کە ریزی ھیچ کۆسپ و داروبەردیکیان نەدەگرت، بی مەبەست وەک ھەر جۆگەلەبەکی سەرمەست لەژێر ھەتاو و تریفەدا بەدەم قەلبەزە و کەمچرینەوہ لە گێژەن و شەپۆلدان نەدەکەوت و دەرژایەوہ ناو شەتاویک، ھەر بەخەیاڵ بزنەکەم دەدی دەلەوہرا و منیش چەپکیک گولم دەچنییەوہ بەلاسکە گیایەک چەپکیک لێ دەبەست و دەمھینایەوہ ژوورە تەنیاکەم، تەنہا شتییک کە خەوی لێ دەخستم و خەیاڵی خۆش دەکردم حەکایەتەکانی نەنکم بوو، لاوانەوہ و دلدانەوہی ئەو... بۆ قایلکردنی دلێ من دەی وت:

«جەرگەکەم... مەکتەبەکەت تەواو بکە... خەیاڵی بزنە شیت و ئەو دەشت و کێوہ دابنی... زوو گەورەبە و نەنکە پیرەکەیی خۆت بەختی بکە...»

سەرم دەخستە سەر رانی و خۆم شل دەکرد سەرورچی بەخورشتم بخورینی و پیم دەوت و دەمپرسی:

«نەنی... من گەورەش بێ ھەر دەبەوہ بەشوان... ئەری نەنی گیان من زۆرتر دەژیم یان بزنە شیت؟»

بەترسی پیرەژنیکەوہ زمانی تەتەلەیی دەکرد و پیتی دەوتم:

«بەلاگپیت بێم خودا گەورەبە و عومری بیست بزی داوہ بەتۆ...»

چەندە غەمگین بووم کە زانیم بزنەکەم مەرگی پیت مەرگی من دەکەوی، دەمزانی رۆژتیک لە رۆژان باوکم گەر لە رقی منیش نەبی... بەبیانوی قوریانی سەری دەپری، دەمەو ئیواران بی تۆقرە لە حەوشە و لەناو کۆلان چاوەریتی گەرانیوہی مینگەلەکەم دەکرد و لە دوورەوہ باوہشم بۆ بزنە شیت دەکردەوہ، تیر تیر یەکدیمان بۆن دەکرد... چەندە سەرکزی و مەلوول دەھاتە بەر چاوم، ھەرگیز وەک جارن کەللەبەرز و پر ھەوا و فیز و شکۆ نەمدەدی، کە شەو دادەھات بەدزی باوکم و دایکم و نەنکم و ھەر ھەموو خوشک و برا و پوورەکانمەوہ دەستم دەدایە فانووسیک و دەچومە تەویبەکە، مەر بزنەکان بەدەم پرمە پرمەوہ رادەپەری و رۆشنایی چراکە ھەر ھەموویانی شپزە دەکرد، ورد ورد دەمپشکنی، چلکن و ریخن بوو، ھەر رۆژە و جی برینیکم لە لەشی دەدۆزییەوہ، چاوەکانی کۆژاوە و بی رۆشنایی بوون، بەرملی تا دەھات گەرتر دەبوو... ھیدی ھیدی مووہکانی دەمردن و ھەلدەوہری، تیسکەکانی وەک جارن نەدەبریسکایەوہ، ھەمیشە پاشەلی پیس و میزوی بوو، بەسەرچوو ئەو رۆژگارەیی من پاک و خاوین لەناو جۆگەکاندا گەندوگوم لێ دادەمالی، لە تۆز و خۆلی رینگاکان پاکم دەکردەوہ کە تا ھەردوو کونی چاوانی داپۆشیبوو، بۆنم دەکرد... نە بۆنی گولە کتویبەکانی لێ دەھات و نە شینی جیماوی ناوی کانییاوہکان لەسەر پشتی چلکنی، کزۆلە و مردەلە لە منی دەروانی، بەخەمیکەوہ و زۆر بی ھیزانە دەبقاراند، ھەردوو گوتی تەواو بریندار بوون، کە زۆر لیتی ورد بوومەوہ ھەموو گیانی گەنە بوو، دووسێ کرمم لەناو کونی گوتی چەپی دۆزییەوہ شەویکی تر کە بەدزییەوہ ھینامە دەری و بەیادی جارن دامە بەر تریفەیی مانگ دیم زۆر گران دەپرا و دەشەلی... ھۆن ھۆن گریام، زانیم ئەو سەگی سەگبایە بەزەبری گۆچان قاچی راستەیی شکاندووە و کەسیش باکی نییە بۆی بگریتەوہ، چبتر بۆنی ئەشکەوتە نسرەکانی لێ نەدەھات، دەستم لە ھەردوو رانی دەدا و ھەستم پێ دەکرد وەک جارن گۆشت و ماسوولکەکانی توند و گرژ و تورت نین، نا ھەرگیز ئەم بزنە؛ بزنە شیتەکەیی من نییە، ئەو شەوہ وەک من غەمگین بوو... بەرۆحیکە ئادەمییانەوہ لە تریفەیی زیوینی مانگی دەروانی و دەگریا، ھەردوو کمان، برا بەش، بۆ شکۆی دۆراومان فرمیتسکمان بۆ راگیر نەدەکرا...

نا... تازه مه حال بوو بهو چوارپه له زور باریکه وه، به قاچیکي شکاوه وه به سهر شاخ و داخه کانداه لښگه ری و وهک جارانیس که لله ی پر بکا له هوای شاخان، به فیزیکه وه له سهر که رته شاخیک بوه ستی و له تین و تاوی خور پرواتی، دستم له مل کرد به بهرچاوی نهو هه موو مهر و بزنه ملکه چ و خه والوه وه دامه پرمه ی گریان، زانیم که هه ردوو کمان زیندانین، لیکدی دابراوین، به بی یه کدی هه لناکه یین، زانیم... هه زو زانیم و له پرژی یه که مه وه دیاربوو سیامه ندی ناموزام ویستی فیز و شکوی پی دابنی، چاوی بشکینتی و زنده قی ببات، زانیم به زهبری گوجانه گرنج گرنجه که ی که لله ی کاس دهکا و وهک هه هه موو مهر و بزنه کانی سهر کز و زه لیلی دهکا، من جی برین و قنجانی گوجانه که له سهر لاشه ی له ری بزنه شیت دناسییه وه، من ده مزانی سیامه ند چ کافریکه و له سهر خواردنی هه ر چله گیایه کی هه رام چون ته ویلی ناگر ده دا شاخی ده شکینتی، له سهر هه ر له ری لادانیک چون لموزی پر دهکا له خوین، دلره قترین شوانی ناوایی... نه نکیشم پروای ابوو که سیامه ند مه حاله به عاشق بی، مه حاله بی به مه سینه هه لگری پیغه مبه ریک، له نه نکم پارامه وه که هه تا زوه قاچی بو بگرینه وه، هه زو که وه ته دروست کردنی روژ و مه لته مپیک له روچی گیاو گولته کوتراوه کان، شه وانه درهنگ به دزییه وه من و نه نی به یه که وه ده که وتینه دواي روشنایی فانوسیک و له ته ویله که دا برینه کانی بزنه شیتمان تیمار ده کرد و نه نی به شینه بی و وه ستایانه، به دست و په نجه یه کی له روژکه وه، که س نه زانم قاچی بو ده به سته وه، من ده مزانی یه کی کمان یان هه ردوو کمان به و داخه وه ده مرین، نیوه ی سال و ورزش و موسیقا و ره می لی ده ریچی له هه ر هه موو وانه کانی دیکه که وتم، ته واو... چیدیکه خولقی موتالام نه ما، له سهر ته وه ش شق و زلله و پیله قه به کی روژم خوارد، هه سیرمه بدانیکی ابوو که گه لا و گه ل ده رویشتم به ریوه، دایکه ش له ترسی باوکه و له قه هری ته وه ی نه وه نده بی گویم هه موو نازای جه سته می به نقورچ شین و مور کردبووه، نه و دایکه ترسنوکه ی من هه م نقورچی لی ده گرتم و هه م بویم ده گریا، په روچی گهرم ده کرد و ده یخسته سهر نه و شوتینانه ی خوینی تی زابوو، من له ژیره وه دلیم به وه خویش بوو که من و بزنه که م سهر کیش و بریندارین و هه رگیز ملکه چ و گوئیراه ل نابین، به هه زار تکا و پارانه وه ی نه نکم و هه ره شه و گویره شه ی دایکم دوو پاروو نانم ده خوارد، وهک بزنه که م له رواز و بی که یف بووم، نه نکم به سهرمدا دنووشتایه وه و ده گریا:

«رولته فه رهاد... هه ردوو سپینه ی چاوه کانت زه رد بوون... توژیک گوشت و چه وری بخو».

که شه و داده هات، به دهم هه ناسه ی گران و کوکه کوکه وه، هه کایه تی شیرین و فه رهاد-ی بو من دووباره و ده باره ده کرده وه... منیش به دهم نووزه ی نه خویشیکه وه ده موت:

«نه نه گیان... با مه کته بیس ته واو بکه م... من که شوان نه بم چون ده به نه و عاشقه ی تو له هه کایه ته کان باسی ده که ی؟ چون ده به پیغه مبه ر؟».

به دهم قول نه عوزوو... نه سته غفیروللاوه ترسیکی گه وری لی دنیشت و ناگاداری ده کرده وه که نه و هیان کوفره و گونا هم ده گاتی و ده ی وت:

«رولته شیرینه که م... موحه مه دل موسته فا دوا شوان و دوا پیغه مبه ر بوو... ئیدی دواي نه و فه خری عاله مه ته واو... په له ت نه بی گه وره ده بیت و شیرین-ی خوت هه ر ده دوزیته وه!».

که ناو مید ده بووم له وه ی به عاشق بم... به چ خه م و عه زره تیکه وه ده موخواست هه تا زوه گه وره بم و بالا بکه م، ده ست و بازووم وهک فه رهاد-ی سه نگتاش نه ستوربی، ریش و سمیلم بی، به رووی باو کمداه لشاخیم و به بهرچاوی نه وه وه هه موو کتیب و ده فته ره کان بدرینم و پیی بلیم:

«من خولقی نه و مه کته به سارد و سرده نییه. ده گه ریتمه وه ناو نه و شاخ و کیوانه».

چ ناخوش بوو که مامزستاگان ده یان وت ته وه ی تا لیدانی زهنگه که په نجه ی شایه قمانه ی له سه رده می لانه بات نمه یه کی بو زیاد ده که م... ته وان وایان ده وت و من خه یالم له گه ل کوکوختییه ک ده فری که له سهر لقی دره خته که ی بهر په نجه ره که هه لده فری و ده بیرده مه وه ناو شینایی ناسمان، چه ندین جار نه و وه خته ی شوان بووم برسیه تی و تاریکی شه و نه بوایه که هیدی هیدی شینایی ناسمانی له چاوانما ده کوشت و ناگا نه ده هاتم... نه ده چوومه وه... تا ده هات که رولتر ده بووم، وهک بزنه که م به سته زمان و بی ورته بووم، دلیم به وه خویش بوو که رقم له مه کته به و له هه موو وانه کان که وتووم، ده مویت پییان بلیم گه ر من به که لکی شوانی نه یه م، نه وه سه د جارن به که لکی مه کته ب نایه م، له هه ر شوتینیک بوومایه، چ له مال و چ له مه کته ب: من هه ر دارکاری ده کرام، له هه موو شتیک بیزار بووم، ئیدی بریارم دا که برم؛ به تاییه ت که زانیم مه رگی بزنه که م پیش مه رگی من ده که وی و من بیست نه وه نده ی ته و ده ژیم، له و زیندانه ی خومدا به دهم لانک راژه ندنه وه خوم به دیواره که وه دنووساند و وهک بزنه گه ره که م که خوی له داروبه رد ده خشانند تا خورشتی پیستی برینی؛ منیش لاشان و شه پیلک و قولم له دیوار ده خشانند تا له چه ند جیوه برینم تی که وت...

ده گریام... ههستم ده کرد هه موو دونیا دوزمینی من و بزنه که مه و ئیمهش دوو بهسته زمانترین
 حیوانین له سهر ئهم ئه رزه، زۆریه ی کات له ژیرزه مینه تاریکه که دا خۆم حه شار ددها، بی
 بهری له گه مه و خۆشی و زرمه زلیتی هاو پتیانم، بهرقی شهیتانیککی کویره وه دلم له هه موو
 دونیا تۆرابوو، به ته نهها یه ک کلاو ژۆژنه له شیتوی په نجه ره یه کی شووشه بهند و ته لبه ندرکراو
 ترووسکاییه کی شهرمن و مردووی له گه ل هات و هاواری منالانی کۆلانی بۆ دههیتنام،
 شه ره شه قی بی برانه وه یان له کاسه ی سه رما ده زرن گایه وه، له شووشه ته لخ و
 ئه ستوره که یان ددها و دهنگیان ددهام که تا که ی له و ژیرزه مینه خۆم بهند کردوو و ناچه
 ده ری، ئه وان نه یان ده زانی که من له و ژیرزه مینه دا زیندانی کراوم له گوناھی ئه وه ی که له
 زۆریه ی وانه کانم که وتووم، نه به که لکی شوانکاره یی هاتم و نه به که لکی مه کته ب، چ بی
 خهون و خه یال و ته نیا مامه وه، به من چی گه مه ی بردنه وه و دۆرانی مندالانی کۆلان که من
 خۆم شوانیککی مایه پوچ و قوتاییه کی دۆراو بم، ئه وان منیان نه دده ی که به دهم پاره ندانی
 لانکی ئه وه هه موو خوشک و برایانه م شان و شه پیلکم به ریوته وه، چ سزایه کی ئه به دی بوو
 که سال نه ده سوو پرایه وه و واقه ی کۆریه یه کی تازه که له دامینی دایکه مه وه ده که وته ناو
 چنگی مامان منی له خه و راده چله کاند... ئه وان منیان نه دده ی که هۆن هۆن ده گریام،
 هه میشه له قاووقریشکه ی ئه و بیژمۆتانه بوو که هه ر دت وت سینه ی من گۆره پانی
 گه مه کانی ئه وانه، هه موو دونیا بی ناگابوو له ده ردی من، دلم لای ئه و تۆیه بوو که ئه وان
 به رشه قیان ددها، وام هه ست ده کرد ئه و تۆیه دللی منه و هه رچی کوری گه ره ک هه یه شه ق
 شه قینی بی ده کا، من غه مگینترین مندالی کۆلانه خۆلا وییه کانی ئه م دونیا یه بووم، له
 مه کته ب ساقیت و رسوا، دوور له سه رچلییه کانی بزنه شیت و سه ر خه رندی پر له
 ئه فسوون، دوور له خه نینی شیرین، هه ر شه ویک و برینیکی تازه م له له شی بزنه که م
 ده دۆزییه وه، گه ری له هه ردوو گۆتییه کانییه وه په ریپۆه هه ردوو لا ملی، برینی بی قه تماغه
 تا سه ر ده مار و گوشته سووربا وه که ی رۆیشتیوو، تیسکی هه لۆه ریوو، دت وت به نووکه
 چه قۆیه ک هه لیا نکۆلییه، خۆم بی نه گیرا و به یانییه کی تاریک و روون که سیامه ند هات،
 به دهم پر مه پر مه وه، میتگه ل له ته ویله که ده رییتی و رای دا؛ دت وت گورنه ته لیم له به رده م
 قه لافه تی ئه ودا... به قه هری شوانیککی دۆرا وه وه که رانه مه ره که ی گورگ لیتی دابی... پیتم
 وت:

«سیامه ند... گونا هت ده گاتی... بو و له بزنه شیت ده که ی؟».

گورگانه پیکه نی و هه ردوو که لبه ی زه ردی له ژیر لچیییه وه ده رکه وتن... له و

به ره به یانییه دا هه ر له فریشته و شهیتان ده چووین... به فیزی شوانیکه وه که هه ر هه موو
 خیله که مان شانازی پیوه بکه ن پیی وتم:

«جوان قسه بکه... سیامه ند کییه؟ بلتی: کاکه سیامه ند... خۆ من له تۆ نه بوویه...
 پاشان ئه وه تا خۆت ده لیتی -بزنه شیت- گه ر تۆ شوانیککی شیتوویت بوویت و شیتی بزنی
 شیت و ته گه ی هاریت... ئه وه من وه ک شوانیککی عاقل که ده بی نانی خۆم حه لال بکه م...
 ناچارم چی بزنی شیت هه به عاقلی بکه م هه تا گه ر به کوشتنیشی بی».

زه حه مت بوو بو منیککی که لله پووت له و حه لال و حه رامه تی بگه م، ئیدی هه ر ئه وه نده ی
 وت و رووی له من وه رگیترا و به به رچاومه وه که بزنه شیت ته مای بوو له من نزیک
 بییته وه، ئه م دلره قانه گۆچانیککی خیتواندی و ره وان دییه وه، رای دایه وه ناو میتگه ل و
 پشتی له من کرد، وه ک کوری خاوه ن مه ر و بزنه کانیش هیچ ریزیکی بو دانه نام... ته واو...
 من زانیم تازه مه حاله که س گویم لی بگری...

وه ها سووک و دلشکاو و سه رکز بیووم که وام لی بی مایه ی پی رابواردنی مامۆستا
 عوسمان و هاو پۆله کانم و لاقریتی سیامه ند و سه رزه نشته کانی دایکم و گۆچانه کانی باوکم
 بم، هه میشه وه ختی پشوری نیوان وانه کان له وه غه مگینتر و دلشکاوتر بووم به دهم بای
 غاره وه راوه دووی شیرین بنیم، به زۆر په لی ده گرتم و نه ده جوولام، دت وت به ته خته که وه
 نووساوم، به دهم خه یاله وه ده فته ره کانم پر کردبوون له وینه ی بزنه شیت: ئه و کاته ی له
 راسته ری لاده ا، چله گیایه کی زۆر سه وز و حه رام ده خوا، ده چیتته سه ر دوندیک، له
 کانی او ییکدا ناو ده خواته وه، زه نگوله یه کی له مله و بوته پییشه نگی هه ر هه موو مه ر و
 بزنه کانی دیکه و بگره سیامه ند-یش له دوایه وه ده روات، وینه یه کی زۆر ناشیرینی خۆم
 که که یفخۆش دیارم و له ناویکدا بزنه که م ده شۆم، له وینه یه کی دیکه دا بی ناگا له خۆم
 بزنه که م هه لدی راهه و به سه ر دره ختیکی لاپالی خه رنده که دا گیرسا وه ته وه، هه ر ئه و ترس و
 خۆشه ویستییه زۆره بوو وای لی کردم به هه ر بیانوویه ک بی زه لیل و ملکه چانه، له
 سه فه ریکی باوکم بو ئه و دیو سنوور، تکا له سیامه ند بکه م بو یه ک دوو جار له گه ل خۆی
 مباسا... وام ده رخست که به هاره و هه ندی گۆگیا بو دایکم و نه نی کۆده که مه وه، وه ها
 پارامه وه که بی ناگا له خۆم دلم پر بوو... دامه پر مه ی گریان، که منی بینی ده گریم سینه ی
 پر له هه وا و فیز، وه ک شوانیککی بی باک و سه رکه وتوو که هه رگیز وه ک من خۆی سووک
 و رسوا ناکا... پیی وتم:

«خه راپ ناکه ی... ده ته م... بزنه شیتته که شت بیینه چۆن کردوو مه به بزنی مشک... بمبینه و

فیربه... بزانه شوانی چۆنه رۆژه نهبا مهکنه به کهت پین تهواو نهکری...!»

لهوه بپ دهسته لاتتر بووم لیبی هه لگه پیمهوه، لهوه رسوا و ته نیاتر بووم... دهنه ههقی و ابو شه قپک له بن گونی هه لگه بدهم و قویری بکه... نه دهکرا... قسه رهقه کانی له دلای دهدام... بهس من خۆم بهوه سه رمهست کرد که ئیدی بۆ چهند جارێکی دیکه به به کهوه له گه ل بزنه کم، له نیو ئه و شاخ و داخانه راوه دووی به کدی ده نیین.

خودا هاوار چ ریکه و تیکێ ناشیرین و... چ مردنیک بو... پاش نیوه رۆیه که له مه کهتهب هاتمهوه، به په له و به پیتوه دوو پارووم گلاند، به دزیبه وه قوچاندم... دهمزانی سیامه ند له کام میترگ میگه له کهی مۆل داوه، وهک بزنه شیت به سه ر درک و دالدا... به سه ر به رد و ته لان و که رته شاخدا غارم دهدا؛ شادومان به وهی توژیکی دیکه و دوا ی ئه و هه مو رۆژانه ی لیک دایران من و ئه و حیوانه زۆر جوانه به به کدی شاد ده بینه وه، گژوگیا ده چنمه وه و به کو تیرایی چاوی سیامه ند ده سک ده ساخنه ده مبیبه وه، به ئاوی - کانیبه دهرمان - برینه کانی بۆ پاک ده که مه وه، دیسانه وه ده که ومه وه دوا ی به و ئومیدیه ی له ناو ئه و شاخ و داخ و داروده وه نه دا ویلیم بکات و هه رگیزاو هه رگیز نه که ومه وه سه ر پتی ماله وه و چیدیکه باوکم نه بینمه وه، ویلیم به و نه گه پیمه وه مه کهتهب... و مامۆستا عوسمان نه بینمه وه...

هیشتا زۆرم ما بوو بگه مه لای میگه له که، که چی له دووره وه وهک شوانیکی لیزان هه ر به بۆن زانیم له کام میترگدا سیامه ند میگه له که ده له وه پینتی، سه ره تای به هار بوو، قاچ و قولم له گژوگیای ته ر و گه شاره ی ژیر بارانی شه وی پیشووتر وه ردا، ناو هه ردوو له پی گه رمم پین ته ر ده کرد، دهموچاوم له لق و پۆیی ژیرکه وتووی گه لا و چرۆکان هه لده سووی و شاگه شکه ده بووم، سه رم هه لده بپی و شینایی ئاسمان ده رژایه هه ردوو چاومه وه و هه تاو ده یشتۆریم، ده ت وت مه لی تازه نازاد کراوی نیو قه فه زیکم و... هیدی هیدی و گران باله فرم پین که وتوو و دهمخواست پر به سیبه کانم هه وای پاک هه لمرم، دهستم له به رده کان دهدا و خه نی ده بووم، وهک بزنه که خۆم له و خاک و خۆل و گیاو گۆله وه رده دا، به ده م سه رمه قولاته وه قاقام ده نیو خه رهندی دم کراوه دا دهنگی دهبایه وه، به ته لانی کدا تیژ سه رکه وتم و روانیم وا له خواره وه مه ر و بزنه کان سه ریان ده نیو سه وزاییبه که ی به رده میاندا نوقم و بز کردوه، هه ر ده ت وت کۆمه لیک حه یوانی بپ سه رن و له ویدا روان، بزنه شیت نه بی، ته نیا و توراو له به هار و گیاو گۆل، سه رکز و ره نجاو له هه تاو خۆی دابوو ژیر ده وه نیک، پشتی له میگه ل و روو له ته لان که منی غل ده کرده وه، به لام ترسنۆک و

زهنده قچوو له گۆچانی سیامه ند، نه ده جوولا، سه یر بوو به لامه وه... له و به هاره ته ر و سه وه زده بزنه شیت نه وه نه ده غه مگین و نه وه نه ده ش له رولاواز بپ، ده ت وت گویتی له هه ناسه م بووه، له مشه مشی پاش غار غاریتم، هه ردوو گو تیه کانی قولاغ کردن، من دهمزانی که چهنده حه ز له بازبازین و بازرقه ی شیتانه ده کا و هه ستم ده کرد دوند و به رده لان و ره وه زه کان بانگی ده کهن و ئه م غیره ت نا کا یه ک بست له رانه که دوو بکه ویته وه، رپک سه یری ئه و شوینه ی ده کرد که من لیبی ده رکه وتم، بپ ئاگا له خۆی یان له تاو بپزاریه کی پاش دیلکردنیکێ درپژخایه ن، یاخود له تاو برینه کانی له ش و جی گۆچانه کانی سیامه ند تیبی ته قاند و سه ره تا که وته نه رمه غار، ئیدی من له خۆشیانا باخره م ده هاتی و گه شکه م ده گرت: پاشان بپ باک له غه زه ب و دلره قی سیامه ند وهک ئه وه ی بانگم بکات، به یادی جاران بکه ومه دوا ی، له وه ده چوو غاردان و ری رۆینی له بپر چوو بپته وه، یان وهک کارژۆله یه کی تازه له دایکبوو ده که وت و ره تی ده برد و هه لده ستایه وه، گپژوگپ له تری دهدا... هه ر ده ت وت به شه رمی هه زار بزنی سه رشکاو و ملکه چه وه شه رم له بازرقه و غار غاریتی خۆی ده کا، من بپ سلاو کردن له سیامه ند که وتمه دوا ی، ئه ویش سه رسام و ئه بله ق له هه ردوو کمان را ده ما و به گۆچان له دارو به ردی دهدا و ده ت وت سه رگه رمی قاشوانیبه، به رد به ر به رد ده که وت و گه ر ته ری سه وه زه گیباکان نه بووایه، له وه دابوو پپیشکی ئاگر داروده وه نه کان بسووتینتی، له داخانا به گۆچان له لمووزی چوار پینچ بزنی دا که بپ گونا هانه ده له وه ران، دیسانه وه کو تیره رپیه ک هه ردوو کمانی کرد به رپیار... من به ئه نقه ست گران غارم دهدا... دلیم نه ده هات پینشی بکه وم، دوا جار ویستم بپگرم و له باوه شیبی بگرم و بزنی بکه م، له غار نه ده که وت... ده نیو کۆمه لی گاشه به رد و داروده ون و ره وه زدا لیم بز بوو، منیش وه کو بزنه که گپروگیژ له په روو ده که وتم و هه لده ستامه وه، له هه ستانه وه یه کدا دۆزیمه وه، گه یشتبووه سه ر هه له مووتیک که به سه ر هه لده تیریکدا ده یروانی... به ده دوانزه هه نگاو ده چۆه سه ر خه رهندی هه زار به هه زار، به دوو پیتی دزیک و زۆر به ئاسپایی لیبی نزیک ده بوومه وه، زانیم زۆر زه حمه ته بگه مه ئه و شپینه زۆر عاسیبه و بیه نینه وه، له سه ر ئه و دونده زۆر رکه دا نه رپی هاتنه وه ی هه بوو... نه رپی ده رچوون، به ترسه وه لیکدی راماین، من له ترسانا هاواری سیامه ندم کرد که فریامان بکه وی، ئه م له پشت داروده وه نه کانه وه وتی:

«لیبی گه ری ئه جه لی هاتوو!»

خودا هاوار... به به رچاومه وه وهک که سیک بیه وی خۆی بکوژی و خۆشه ویستترین که س

بکات به شایهت؛ بزنه شیت به دهوری خۆیدا خولی ده خوارد و ده یقاراند، من به چنگه کړی هه ولم ددا لیتی نزیك بېمه وه، ده ترسام تا من ده گمه لای خۆی هه لیدا، یان هه لیدی و هه پروون به هه پروون یی، وهک نه وهی تۆله له من و سیامه ند و باوکم و هه موو دونیا بکاته وه، من ده شمزانی جگه له من کهس به مردنی بزنه شیت مات و مه لول نابج، هه قی بوو خۆی بکوژی له داخی سیامه ند که دوا جار توانی ملی یی که چ بکا، تۆله له باوکم که سالی دوو جار کیردی ده خسته سهر ملی به بیانوی نه وهی بیکا به قوربانی، تۆله له من که بۆچ نه ونده فه رامۆشم کردوو، وهک دوو عاشقی ناؤمید چاومان له به کدی پریبوو، من هه هه موو نازای جه ستهم وهک بینی ناو ده لرزی، بزنه شیت غه مگین... به لام نه مجاریان پر فیز و هه وا له من و داروبه رد و ناسمانی ده پوانی... ده بوست پیم بلتی که تم هه بزنه شیت که ی جارانه و له هه لیه ز و دابه زین و بیعاری ناکه وی، هه عاشقه تهلان و دوند و هه له مروت و شوینی زور عاسییه، هه روهک بلتی به یادی هاتبیته وه که رۆژانیک له گه ل مندا نازاد و نازا بووه و هه رگیز به و ملکه چکرده ن رازی نییه، به بهر چاوی منه وه چند جار یک به دهوری خۆیدا خولا یه وه، وهک نه وهی گۆچانی به زه بری سیامه ندی بهر که وتی و گبژ و که لله کاس هه ده خولا یه وه، دوا نیگای چاوه زه رده کانی شپرزهی کردم، له سهر نه ژنو بووم که هه ستامه وه سهر پچ و پیک رووه هه له موته که بازیکم دا... فریا نه که وتم... خۆی هه لدا... وهک هه عاشقیکی ناؤمید و توراو له یار و له دونیا خۆی هه لدا... خودا هاوار من چیم دی... به بهر چاومه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت و پارچه پارچه ده بوو... رووه قوولایی خه رنده که سهر انگری ده بوو... که به گورمه وه بهر که رته شاخه کان ده که وت گاشه به ردی زه لام زه لامی له گه ل خۆی راده مالی و هه دت وت کیتیک ده رمی و سه ده ها ره وه ز له بن و بۆتکه وه هه لته کیون، لاشه ی بهر دره خته کانی قه دپال ده که وت و له گه ل خۆیدا خه رنده که ی پر ده کرد له شکانی لقه کان و... هاوار و قاپینی بی نامان؛ هه دت وت هه زار بزن به یه که وه هه لیدی راون، هاواری بهر له مردنی ده گه شسته عهرشی فه له ک و پر به خه رنده که دهنگی ده دایه وه، مه ر و بزنه کانی دیکه له له وه ر ده که وتن و به ترسی قوولی بهر له سهر برینه وه، بۆ پاش و پیتش، ره تیان ده بردو و تیک ده قرقزان، بهر ده کان له ره وه زه کان ده بوونه وه و بهر یه کدی ده که وتن، له ترسی نه و دارپمانه پۆله مه له کونه شاخه کانه وه رووه ناسمانی سهر خه رنده هه لده فرین و بهر یه کدی ده که وتن، هه موو شتیک له بهر دیده ی مندا ناراسته ی خۆی ون کردبوو، من ده مزانی به دم هه لیدی رانه وه میتشکی جوانی ده پژی، ناو هه ناوی به سهر دره خته کانه وه جی ده میتی و

ریخۆله کانی دریش و لوول له لقه کانه وه ده نالین، چاوه کانی کویر ده بن و ددانه کانی هه لده وه رین، تیسکی به سهر پنجکه کانه وه جی ده میتی، تا له چاوانم ون بوو ده جارن بینیم بهر که رته شاخه کان ده که وت و به دم رپوه لقه دره خته کان له ژیر گرانیی له شی خۆیناویدا ده شان و لیره و له وی بۆشایی خه رنده ی ده پری... تا هه نوکه ش قاره قاری خۆیناوی بزنه شیت هه ر له گویمدایه... خۆ هه لدا نه که ی... کپ بوونه وه و خامۆشی دوا ی مه رگی بزنه که و هاری دارمانی گاشه به رده کان و جیگیروونی دوا به ردی گهرم و ساردبوونه وه ی له ناو چه می قوولایی خه رنده که، سه ده ها شه و به دم زریکه وه... به دم هه نسک و گریانه وه له خه و هه لده ستام و له خه و مندا بزنه که مم ددی که چۆن ده ستم ده گری و ده مباته سهر لاشه ی نه نجن نه نجن بووی خۆی... پیم ده لی:

«گهر منت خۆش ده وی با به یه که وه بمرین!».

له و خه و نانه دا هه ر هه موو نازار و ده ردی خۆی بۆ گتیرامه وه، هه رچییه کی که به ده ست سیامه ند وه چه شتوویه تی، من ترسنوک بووم... ترسنوک... چونکه به وه رازی بووم بچمه وه سهر ته خته سارده کانی مه کته ب، قایل بووم دایکم لانکی خوشک و براکانی خۆم پی پاره نه ی و نقه نه که م، باوکم تف له نیوچه وانم بکات و نه هیلی بیسر مه وه، چۆن له هه موو وانه کان که وتووم و هه رگیز نابم به پیاو، هه موو ده یان وت: ئۆخه ی له بزنه شیت قورتارمان بوو... من ده گریام و بی غیره تانه فزه م نه ده کرد، بزنه شیت سه لماندی له من نازاتره؛ نه و کاته ی له گۆچانه کانی سیامه ند هه لگه راپیه وه، من... منی چکۆله و بنه پیاو هه ردوو ناوله پم بۆ چه یزه رانه کانی مامۆستا عوسمان ده کردوه، له بهر چاوی قوتابییه کان گوتی راده کیشام و پیی ده وتم:

«تا زهنگ لی ددا روو له دیوار بکه و لای ته نه که ی زبله که له سه ر یه ک قاچ بوه سته، قاچه که ی دیکه ت بهر زه وی بکه وی چه یزه رانیک ده خۆی!».

به دزییه وه، کلۆل و بی ده سته لات، له لای شیرین بۆ بزنه که م ده گریام و نه ویش له گه ل ما ده گریا... پیم ده وت:

«شیرین... بزنه که م له من نازاتر بوو!».

شیرین، دایکانه هه ردوو ده سته ده گرتم و دلی ده دامه وه:

«نابج فه رهاد... نابج خۆت بکوژی... نابج... خۆ تۆ بزن نیت... تۆ دایک و باوک و نه نکت هه یه... خوشک و برای زور... گهر شتیک لی بی من قسه له گه ل کب بکه م... ها... من هاوړتی کچیشم نییه؟».

دهموبست وهك عاشقه دۆراوه كانی ناو حه كایه ته كان خۆم بکوژم، به لام من شوانیتیکی دۆراو و قوتابیییه کی ته مبهل و عاشقه چکۆله یه کی که رولال و هیج و پووج بووم، خودا هاوار چهن دین شه و له باوه شی نه نکمدا هۆن هۆن ده گریام سیامه ندیش بۆ دهغه زارکردنی من به باو کمی دهوت:

«مامه گیان خه می پی مه خو... نه جه لی هاتبوو... ئیدی ده رازه ی خیر و به ره که تمان لی ده کریتته وه».

باو کم بی باکانه ده ی وت:

«قوربانی خۆمان بی... هه ر خۆم به ته ما بووم سه ری بپریم... چاوی سوور ببوو».

حه کایه ته کانی نه نکم و دلدا نه وه کانی شیرین دادی نه دام، ته واو... به ته واوی دللم له مه کته ب تۆرا، بۆ جار یکی تر له «کۆی کۆششی سالانه» له هه ر هه موو وانه کان که وتبوومه وه، که سیامه ند پیتی زانی زۆری لی پارامه وه، بی هه وده بوو... پیتی وتم:

«بۆ هاته که ت بۆ لای بزنه شیتته که ت لی مان شارده وه... بۆ مه کته به که ت عه بیه درۆی له گه ل بکه یین...».

سیامه ند رقی دونیای له من بوو، حه زی ده کرد له به رچاوی نه و ورد وردم بکه ن، بزنه که می کوشت، ده یوبست منیش بکوژی، دوا جار پیتی وت و باو که ش فه لاقه ی کردم و پاشان به دار هه نجیره که وه هه لیواسیم، هه ردوو ده ستنی پی به رز کردمه وه، گوربسیکی هینا و به چوار پینج قه د ئالاندیییه قه دمه وه، ریک له بن باله کانه وه و شه ته کی دا و گرتیه کی توندی له سه ر سینهم کرد به نیشانه، دایکم به دیارمه وه ده گریا و باو که لپی ده خوربیه وه، خوشک و براکانیشم لشمه لشم چلمیان ده سپی و له دووره وه و له بن هه یوانه که وه، زاره تره ک و هه تره ش چوو، ده گریان و له هه لئواسینه که ی من راده مان، نه نکم له خوا ده پارایه وه که هه یچم لی نه یهت، پوره زوله یخاشم له پشت په نه ره که وه برۆی به چاوانی خۆی نه ده کرد، به لقیکی نه ستوره وه هه لیواسیم و ته نه که یه کی خسته ژیر پیم، به ناسته م قاچه کانم به ری ده که وتن و ده موبست خۆم راگیر بکه م، گوربسه که هه ردوو بن باله کانی ده بریم، مه له کان شه رمیان له من نه ده کرد و ایان ده زانی من دا هۆلم... له سه ر هه نجیره که ده نیشتنه وه، گه لا کان بی باک له نازاری من ده شنانه وه، کتوپر باو که له ققه یه کی له ته نه که کی ژیر هه ردوو پیم دا، هه ردوو لاقم به حه وا وه راده وه شاندا، گوربسی به ستراو به بن هه ردوو بالمه وه پتر هه لده کشا و ده بتۆقاند، به جۆلانه که وتبووم، باو که به دیارمه وه وه ستا، ده ترسام بوه ستنی تا گوربسه که هه ردوو بن باله کانم ده بری، به زۆر هه ناسه م ده دا،

گوربسه که له سه ر هه ردوو مه کم شه ته ک درابوو، له وه ده چوو هه ردوو گۆی مه کم زامار بووین، نه مده و تیرا هه ردوو ده سته کانم له لاشه م جودا بکه مه وه؛ نه با له شی گرانم هه ردوو شه پیلکه کانی شانم ده ربیتنی، تا بیتزار بوو وه ستا و پاشان هه ره شه ی له هه مووان کرد... به که یه که سه بری کردن و وتی:

«کی له داره که ی بکاته وه... هه لیده واسم!».

هه تا ده هات چاوه کانم ده ره پۆقین و شته کان لیل و ویل ده بوون، هه ر که له ده رگیای حه وشه ی چوو ده ری دایکم و نه نکم و خوشک و برا و پوره کانم، به دهم هاوار و وه پیرۆ... وه پیرۆه گه مارۆیان دام، هه ر زوو ته نه که که یان خسته وه ژیر پیم، کردیان به غه لبه غه لب و که س نه ییده و تیرا چاو له هه ره شه که ی باو کم داخا و گرتیه ندی گوربسه که ی سه ر سینهم بکاته وه، تیک ده ئالان و ده ستیان به یه کدا ده دا، قاوو قیژی پر ترسی نه وان ده رودراوسی نزیکه کانی رژانده ناو حه وشه که، دوا جار نه نکم پیتی شه رم بوو له به رچاوی نه و حه شاماته دۆش دامبیتنی، به کوره گه نه که کانی وت که گرتی سه ر سینهم بکه نه وه... به توور په بییه وه وتی:

«با له جیاتی تو باوکت من هه لئواسی!»

به دیار کردنه وه ی گری کۆیره کانی گوربسه که هه ر هه مووان له خه مم دابوون و گویم له گریانی به کۆلی کچ و ژنه کان بوو، من له دلله وه قیتزم له خۆم ده بۆه چونکه وه ک بزنه که م نازا نه بووم، نه و هه موو ملکه چییه و خۆم نه ده کوشت، کی بوو نه ییده هیتشت بچمه سه ر خه رنده که و بکه ومه دوا ی رۆحی شیتانه ی بزنه که م؟ شیرین بوو؟ نه نکم؟ دایکه؟ ترسی خۆم یان حه کایه ته کانی نه نی؟ کی بوو؟ شه وه های شه و خه ونم ده دی که کتومت وه کو بزنه که م رووه و قوولایی خه رنده که هه لئیراوم، به دهم نازاری سه رمه وه که به ر تاشه به رده کان ده که وت و پر به خه رنده که ده مقربشکاند، ده مدی چۆن ریخۆله کانم له لقی دره خته رپاوه کانی قه دپاله زۆر رک و لیژی خه رنده که گیر ده بوون و جی ده مان، خۆم ده بیینی به ریخۆله ی خۆمه وه به دره ختی کدا شۆر بوومه ته وه و له هاژه هاژی چه می ناو خه رنده که م ده رپوانی که دوا ی پچرانی ریخۆله م سوپر ده مزانی رووه و نه و خه رنده هه زار به هه زاره سه رانگری ده م و له و چه مه شیتته دا ده خنکیم... له ترسانا، دیسانه وه، له هاوار و قیژه ی خۆم وه ئاگام ده هاتم، دایکم به دهم بیسمیلا و قول نه عوزو... و ئایه ته ل کورسییه وه شایه تمانی ده هانی و ده یگرته باوه ش، نه نکم که هه رگیز نه ده نووست به هه لده داوان کوت و کۆیرانه ساته ی له شته کانی ناو ژووره که ده کرد و ده هات به هانامه وه، به نۆره له ئامیزیان ده گرتم، من له باوه شی هه ردوو کیاندا هه لده له رزیم و جار یکی دیکه له باوه شی نه نی و

دایکه‌دا له ترسی خۆم ده‌بوورامه‌وه و خه‌ونیکێ ترسناکتر و هاواریک و راچله‌کان و لێوه له‌رزه ... ئیدی ژبانی من دواى بزنه شیت ببوو به‌مۆته‌که‌یه‌ک که هه‌رگیز لێی وه‌ئاگا نه‌ده‌هاتم، ئیدی به‌رده‌وام دایکم و نه‌نکم له‌ نێوان خۆیاندا ده‌یانخه‌واندم، خودایه‌ من چه‌نده‌ به‌ده‌خت بووم... چه‌ند رۆژیک دواتر بێ ئاگا له‌ خۆم... بێ ئاگا له‌وه‌ی که‌ پرووی دا و نه‌خۆشی خستم و ئیدی هه‌رگیزاو هه‌رگیز لێی راست نه‌بوومه‌وه... وه‌ک هه‌ر به‌یانیه‌کی شووم له‌ ژبانی مندا... شیرین ده‌یزانی چه‌نده‌ په‌رتشان و غه‌مگینم، زووتر و... به‌ر له‌ هه‌موو قوتابیه‌کان هاتبوو دلی من بداته‌وه، ئه‌و به‌یانیه‌ بێ ئاگا له‌ خۆم ئه‌وه‌نده‌ بۆ بزنه شیت گریام له‌ باوه‌شی شیریندا ئاگام له‌ خۆم پرا، ئه‌ویش هێدی هێدی به‌ده‌سته‌سه‌ره گولداره‌که‌ی فرمێسکی منی ده‌سه‌ری، له‌ من به‌سته‌زمانتر و بێ ده‌سته‌لاتر ته‌پلی سه‌رمی ماچ ده‌کرد و... دووباره‌ و ده‌ باره‌ی ده‌کرده‌وه:

«ده‌ مه‌گری... ده‌ به‌س بگری... ده‌ مه‌گری... ئه‌گه‌ر کوره‌کان بێن گالته‌ت بێن ده‌که‌ن... ده‌ عه‌یه‌...!»

هه‌ردوو ده‌ستی منی خستبووه‌ ناو ده‌سته‌ خه‌پنه‌کانی، جگه‌ له‌ شیرین که‌سم ده‌ست نه‌ده‌که‌وت پر به‌دلی خۆم بۆ بزنه‌که‌م کوللی دلی پرم هه‌لبه‌رێژم، شیرین زۆر له‌وه‌ وردیله‌ و چکۆله‌تر بوو وه‌ک دایکم یان نه‌نکم له‌ باوه‌شیم بگری... وه‌لێ ده‌سته‌ نه‌رمه‌کانی، سه‌ری په‌نجه‌کانی، ژیر نینۆکه‌ که‌مێک درێژ و چلکنه‌کانی، په‌نگی په‌ریوی له‌ داخی خه‌می من، هه‌ناسه‌ی ناپیکی، قسه‌ پچه‌ر پچه‌ره‌کانی، بۆن و به‌رامه‌ی سینه‌ی زۆر ساوای، قژی په‌خشی به‌سه‌ر روومدا، هه‌ردوو کولمی ده‌ره‌یه‌ی که‌ هه‌تاو گه‌ستبوونی و ته‌واویک شه‌مزابوون، چاوه‌ ته‌ر و رۆشنه‌کانی، لێوه‌ له‌رزه‌ی... هه‌ر هه‌مووی بۆ من دونیایه‌ک بوون له‌ سۆز و میهر و جوانی... گه‌لێک له‌ هی دایکم و نه‌نکم و هه‌موو دونیا زیاتر، له‌و به‌یانیه‌دا و له‌ پاش تێپه‌رپه‌رونی چه‌ند رۆژیکیش له‌ مه‌رگی بزنه شیت من هه‌ر هه‌موو ترسیکم بیه‌ر چووبۆوه‌ و سه‌رم له‌سه‌ر رانی بوو... نه‌خۆشانه‌ مت ببووم، له‌ دوو مه‌لی غه‌مگین و ته‌ره‌ و بال شکاو ده‌چووین، له‌ دوو مندالی ده‌رکراو له‌ دونیا، له‌ دوو که‌رویشکی ترسۆک... بێ ئاگا له‌ خۆمان، کتوپر، مامۆستا عوسمان و ده‌رگاوانی به‌رپه‌به‌ر پۆله‌که‌یان به‌هات و هاوار داگیر کرد، به‌یه‌که‌وه‌ هێدمه‌گرتی بووین و راچله‌کین، مامۆستا عوسمان به‌م دیمه‌نه‌ی من و شیرین شیت و هار بوو... مه‌چه‌کی راسته‌می گرت و وه‌ها به‌رزی کردمه‌وه‌ که‌ هه‌ردوو پێم به‌حه‌واوه‌ جۆلانه‌یان ده‌کرد، هه‌ر به‌شه‌ق تا ژووری به‌رپه‌به‌ر بردمی و... بێ ئاگا له‌ خۆم شه‌قیکی به‌ر گونم که‌وت... وه‌ها به‌زه‌بر بوو کووری کردمه‌وه‌، قیامه‌تم به‌چاوی خۆم بینی،

ئهو رایده‌کیشام و من گه‌لاوگه‌ل به‌دوایدا ده‌خشیم... ده‌ت وت که‌چه‌ جلیکم به‌ده‌ستیه‌وه‌، هه‌ر له‌ویدا ده‌رگاکی له‌سه‌ر داخستم و به‌شه‌پازلله‌ و پیله‌قه‌ و پروکاسی کردم... نه‌خۆشی خستم، خودایه‌... له‌وه‌ ناخۆشتر چیه‌ له‌ باوه‌شی شیرین ده‌رت به‌یتن و بکه‌ویتنه‌ ژیر چنگی درنده‌ی مامۆستا عوسمان... به‌ده‌م لێدانه‌وه‌ ده‌ی وت:

«سه‌گی سه‌گباب... هه‌ر ده‌تکوژم...!»

من نه‌مه‌دزانی چۆن و بۆچی به‌و به‌یانیه‌ زووه‌ په‌یدا بوو... ده‌رگاوانی به‌رپه‌به‌ریش له‌وه‌ به‌سته‌زمانتر بوو گومانی لێ بکه‌م، زه‌حمه‌ت بوو بزانه‌م دواى من شیرین چی به‌سه‌ر دێ... چی لێ ده‌که‌ن؟ نه‌مه‌دزانی... ده‌ترسام په‌نجه‌کانی له‌ژیر هه‌یه‌راندادا درزین، له‌و ژووره‌ داخراوه‌دا سه‌د تفی لێ کردم، ده‌مویست تفه‌کان به‌سه‌رمه‌وه‌... که‌چی نه‌یده‌هیشته‌، پر به‌ژووره‌که‌ هاواری ده‌کرد:

«بێ ئه‌ده‌ب... تفی من به‌پیس ده‌زانی... به‌شه‌ره‌فم له‌م مه‌کته‌به‌ ده‌رت ده‌که‌م... به‌ئیمانم له‌ ئاوده‌سته‌خانه‌که‌ چه‌پست ده‌که‌م... که‌ر کوړی که‌ر... به‌م به‌یانیه‌ زووه‌ که‌س هاتوو به‌ مکه‌ته‌ب؟ به‌شه‌ره‌فم هه‌ر ده‌ نمره‌ی ئه‌ده‌به‌که‌ت لێ ده‌ستینه‌وه‌... هه‌ی بێ شه‌ره‌ف!»

به‌بۆکس له‌ناو ده‌می ددا و به‌و تامی سوپه‌یه‌ی سه‌ر زمانم زانیم ده‌م پر بووه‌ له‌ خویتن، له‌و به‌یانیه‌ زووه‌دا جگه‌ له‌ خودا که‌س نه‌بوو فریام بکه‌وێ، ده‌رگاوان هه‌ردوو ده‌ستی خستبووه‌ ناو گه‌لی و له‌ دووره‌وه‌ و له‌ ترسی ئه‌م لێدان و کوتانه‌ هه‌لده‌له‌رزی، نه‌با زه‌به‌ریکی دیکه‌ به‌ر گونم بکه‌وێ و له‌ ترسانا هه‌ردوو رانم به‌یه‌که‌وه‌ نووساندبوو، به‌له‌قه‌ ده‌یکیشا به‌سه‌ر ئه‌ژنۆکاڤدا، به‌دوو په‌نجه‌ی گه‌روونه‌ و شایه‌تانه‌ تووکی پشت گوێی راسته‌می ده‌ردینا، کتوپر دلم داخوړیا، له‌وه‌ ده‌چوو شیرین له‌و دیو ده‌رگاکه‌وه‌ بێ و جوړته‌ی ئه‌وه‌ی کردبێ به‌دوامدا هاتبێ، گوێم له‌ قرخه‌ قرخی سینه‌ی بوو که‌ به‌ده‌م گریانه‌وه‌ ده‌خنکا، هاواری له‌ ده‌رگاوانه‌که‌ کرد:

«ئا برۆ... ئه‌و ده‌له‌قۆری عه‌یباره‌ لێره‌ نه‌میته‌ی و بیه‌وه‌ مالی باوکه‌ گه‌واده‌که‌ی!»

ئهو جنیته‌ رۆچی ساوامی ده‌ره‌یتنا، هه‌لاهه‌لای کردم... نازانه‌م بۆ دو‌عاکانی نه‌نکم بیه‌ر که‌وته‌وه‌: خودای عاسمانان فریام که‌وه‌... رووره‌شی دونیا و قیامه‌تم... سه‌گی به‌ر قاپی چاک و پیره‌کانتم... خودایه‌ وه‌ک تاژی ده‌لوورینم... شه‌رمه‌زارم و رووم نایه‌ سه‌ر هه‌لبه‌ریم و سه‌یری ئاسمانت بکه‌م... له‌ گوناوه‌کانم خۆش به‌... منم تاوانبار تا رۆژی مه‌حشه‌ر... له‌ دله‌وه‌ و به‌دزییه‌وه‌ وه‌ک گورگی بریندار ده‌ملووراندا و له‌ خودا ده‌پارامه‌وه‌ من و شیرین

به تهنیا به جی نه هیلتی و رزگارمان کا، کتوپر به پرتوه بهر له ناو دهرگاکه وه ک دیوی ناو
 حه کایه ته کان، دیویکی زه به للاح، پهیدا بوو، پروناکی بهر به بیانی لئی گرتم و ژووره که ی
 تاریکتر کرد، هیچم نه ده دی... ماموستا عوسمان به دهم که فکردنی هه روو لالیوی و چاو
 دهر پوقینه وه حه کایه تی نهو به بیانی بهی وه ها ناشیرین و بیزه وهرانه بۆ به پرتوه بهر گتیر ایه وه که
 ئیدی خۆم حهزم ده کرد بيمه دلۆپینک ناو و خاک هه لئممژئی، حهزم ده کرد هه لهو ژووردها
 بکهوم و بمرم... به پرتوه بهریش به دهم داکه ندنی چاکه ته که ی و شلکردنه وه ی قهره ویتته که ی
 ده ی وت:

«تۆ وازی لئی بیته... من چاری ده که م...!»

هه به تف سواغی دام، هه شوتینیک له له شمددا شه پازلله و کۆله مست و له قه ی
 ماموستا عوسمان-ی بهر نه که و تیبوو... به پرتوه بهر میه ری نواند... ته و او نه خو ش و
 ماندووی کردم، چه نده تر سنۆک بووم، چه نده بئ رۆح و هه و... چه نده غیره ت سز... من
 فه رهاد-یکی دۆراو و به زیو بووم، شیرین-م به تهنیا جئ هیشت و نه مویترا لییان پیرسم
 ناخۆ بهم به بیانی به زووه چی لئی ده که ن... خودا هاوار... وه ک من جیتی مه هیلله و فریای
 که وه، من زهنده قم چوو بوو باوکی وه ک خوشکه گه ورده کی بیکوژئی، رووه و ناو خه رهنده که
 هه لئی دیرئ و وه ک بزنه شیت هه پروون به هه پروون بئ، من فه ردها د-یکی رسوا بووم،
 گرگن و له رزه لیتو، به قه د بزنه که م نازا و مه رد نه بووم... یه ک جار بمرم و ته و او، من هه موو
 رۆژنیک ده مردم و له هه موو شتتیک بووم، له قوتابخانه، له بزنه شیت، له شیرین، له
 حه کایه ته کانی نه نکم، له هه وای بۆنخو شتی شاخان... که چی سه یر بوو... هیشتا به ژور
 دایکم و باوکم و نه نکم... شیرین... ده یانویست من هه ر بژیم... هه ناسه به دم... پاروو
 بگلینم... بنووم... موتالا بکه م و... له وانه کانی ش نه کهوم...

که چوانم کرده وه... له ژئیر لیفته یه کی قورسدا خۆم دیته وه، نه نکم به دهم سه ر له رزینه وه
 به سه رمدا ده گریا و په رۆی ته ری ده خسته سه ر نیوچه وانم، له وه ده چوو قسه م بیر
 چوو بیتته وه، ویستم پیرسم: چی بووه نه ئی؟ بئ پرسیار رۆله که م، زیده جه رگم... تۆزتیک
 شۆربام بۆ کردووی... دوو که وچکی لئی هه لئقوریتنه... هه ر له بهر خاتری پیره نه ئی... گریام...
 گریام، له و ساته دا که چوانم کرده وه حهزم ده کرد شیرین و بزنه که م له ژوورده که بوونایه...
 نه نکم رایچه کاندم که وتی: رۆله شیرینه که م... بیخۆ... دنا ده مری... چه ند رۆژه زه وادتیک
 نه چۆته سه ر زمانت، کتوپر دایکه هات و به خو ی و کۆتکه شیریکه وه که هه لمی لئی
 هه لده ستا، دوا یی زانیم که من هه ر له و بهر به بیانی به شو مه دا و له ژووری به پرتوه بهر که دا

بووراومه ته وه... رهنگ زه رد و پرزه لئی براو، چوانی غه رقم له فرمی سک، وشک هه لانتی
 لیوم، داکه وتنی پیتلوه کانم و ته ویلی گه رمم، تۆزانم له ناو و نان وای کرد بوو ژور به ترس
 و شه رمه وه ریز له راکشانم بگرن و... هه ر هه موو ده ست به دو عا وه ده پارانه وه نه مرم، له
 هه موو ژیاندا نه و ه یان تاکه جارنیک بوو که من بئ باک بم و نه وان زهنده قچوو، جو ره
 له زه تیتکی شه ی تانانم له و دهرده ده بیینی، سو یاس بۆ نه خو شتی و ترسی مه رگ... سو یاس بۆ
 فرمی سک که کانم و هه ر چوار په لی مردووم که نه ده جوولان... سو یاس بۆ زریکه و ها وارم نه و
 وه خته ی ده یانویست له سه ر پشت خۆ و ه رگتیرمه سه ر ته نیشت، ده مو یست دلیرانه پییان
 بلتیم: من ته و او... ته و او... پر یارم دا وه ئیدی بمرم... بلا وه ی لئی بکه ن... که ستان دایک و
 باوک و نه نکمی من نین... ئیوه خوشک و برای باشی من نین... ئیدی ته و او من نایه مه وه
 ناوتان، ده بی به حه سه رت بن وه ک کو رتیک برسی و گو تیر ایه ل له سه ر خوان تان دابنیشمه وه،
 زرمه زلی و گه مه و شه رده شق ته و او... سو یند به مه رگی بزنه شیت نه چه مه وه نه و پۆله
 سارده، سو یند بئ به تۆزانی شیرین نه چه مه وه سه ر نه و ته خته ره قه ی بزماره هه لئو قبه کانی
 شه روالله که م ده دپتین، باهه س بئ به زه بری شه ق و حه یزه ران نایه تی درتژ و سرود
 له بهر کردن... هه زار تف له ماتماتیک و ماموستا ناشیرینه که ی، ده مو یست مه رج دابنیم و
 بلتیم: یان من یان ماموستا عوسه... یان ده مرم یان نه و له و قوتابخانه یه و ناوایی
 ده ریکه ن، گه ر باوکی شیرین تفتیکی له شیرین کرد بئ... یان دایکی جینو تیکی بئ دابئ...
 ماموستا عوسمان یه ک حه یزه رانی لئی دابئ: به لئین بئ و په یمان که له م دهرده راست
 نه بجه وه، ده مو یست به هه موویان بلتیم: سو یند بئ به مه رگی بزنه شیت نه بجه وه کو ر و براتان...
 نه بجه وه ها وری و دراوسیتان... یان ده مکه نه وه به شو ان یان له شیر و ماستی به یانیان دلّم
 ده تۆزینم، یان باوکه ده بی به ئینسان و به باوک و چیدیکه هه لم ناواسئ یان وه کو بزنه
 شیت خۆم هه لده دپرم و خۆم سه رنگوم ده که م، به لّام زمانم نه بوو هیچ بلتیم... گه رچی
 که روالل بووم... به لّام له وه ده چوو گو تیان له و سو یندانه ی ناو دلّم بووی... یه که م جار بوو
 به دوو چاوی ته ره وه له یه که یه که یان ورد بيمه وه و رۆحی زه لیل و په ژموورده یان به رووتی
 ببینم... به دوو چاوی زیره ک و زیندووی بزنه شیت ناسا نه و کاته ی له خو ری دره وشا وه ی
 تا قی ئاسمانی ده روانی، ژوورده که پر ببوو له خه لک، له ده رودراوسیتی شپزه، له خوشک
 و برای شه رمن و ترسنۆک، له بۆنی قورسی باوکم که پیی شه رم بوو له ناو دهرگاکه وه بیته
 ژووری و به سه ر کو ره نیوه مردووه که یدا بنوشتیتته وه و ماچی بکا! کو رتیک که بۆ نه و جگه
 له رسوایی هیچی دیکه نیسه... نه شو انه و... نه مه کته بلی و... نه تری به رانه که ی،

به زحمات دهموچاوه کانم له یه کدی جیا ده کرده وه، دهر ویتشانه سهربان ده له قاند... لیم راده مان که چۆن وا بئ باک و نازا نان ناخۆم و دهمه وئ بزم، که دهمدی له مهرگم ده ترسپن سینمه پر دهبو له ههوا و فیز، ئەو دهرده کردبوومی به قهر و حترین میتردمندال، دهمویست تۆلهی مهرگی بزنه کهم و لیکدا پرائی ئەو به یانییهی من و شیرین له هه مو ناوایی بکه مه وه، دهمویست فتریان بکه م و بزنان که من بئ یادی جوانی شیرین و بزنه کهم جگه له مهریکی گیتژ و ملکه چی ناو میتگه له کهی باو کم هیچی دیکه نیم، مهریکی له ر که بۆ قوربانی راده گیری و قه له وه ده کری، رۆحی بزنه کهم هاتبووه ناو رۆحی من و دهمویست له هه مو راسته پتیه کان لایده م که له مه و دوا ده که ونه سهر پتیم و بئ باک و که لله شق شهرم له هیچ شوانیک نه که م و چله گیا حه رامه کان بخۆم، من ته نها ئەو کاته تیکه یستم که که س ناتوانئ: نه باو که، نه به رتیه بهر، نه مامۆستا کان، نه دایکه، نه هاوه له چه تونه کانم، نه سیامه ندی که لله به ران... که س... که س ناتوانئ لیم بدا، تفم لئ بکا، گویم رابکیشئ، نفورچم لئ بگری، له سهر یه ک پئ و له پزل یه ک دهرس رام بگری، دهمتوانی وه ک بزنه که م به سهر شاخه کانداه لئ نیم و به ناو به رده لانه کانداه بازاین بکه م، دهمتوانی به رووی هه مو اندا هه لشاخیم، من تا ئەو کاته نه مده زانی نه خوئی و مهرگی من له هی بزنه که م ترسناکتره، دهی... که واته سوپاس بۆ مهرگ و دهرده داری که وا ده کا که سوکاری هیچ بۆ دوا جار پزیت لئ بگرن، ناو دهمم ببوو به په لاس... وشک و تال... چند شه و و رۆژ ناواهی یه ک ته خته که و تبووم؟ نازانم... بۆنی قورسی ئاره قهی له شی خویم هه راسانی کردبووم، ژوو ره که م ته نگ و ژتیرۆن که وتوو، به دهستی راسته که به رزم کرده وه به و نیازهی که پتیمان بلتیم: دهی بلاوهی لئ بکه ن... وه ک فه رمانده یه ک به گوئیان کردم و به ری هه ناسه و هه وایان بۆ به ره لای کردم، ژانیک له برپه ی پشتمه وه ده هات و دهماره کانی ناو چاوانی گهرم ده کرد، له گه ل خویندا به هه مو له شمدا رتی ده کرد، چرایه ک کز ده سووتا و تارمایی که سه کانی تیکه ل ده کرد و ده یکردن به یه ک تارمایی زه به للاح که به ده یه ها چاوی پر له ترسه وه له مهرگی من پروانئ، من مردبووم و ناگام له هه مو ترس و بئ تۆقرهیی و دل داخوریان و راجله کینیکی ئەوان هه بوو، له دواي خاموئی و متبوونی چند سه عاته م... هه ر که ده جو لایه وه... ده که س به یه که وه هاواری ده کرد:

«ئها جو لایه وه... نه تاندی...؟» .

گویم له غه لبه غه لبتیک دهبوو که له حه وشه که وه داده رژایه سهر پتیه فه که م، ئەو چه شنه غه لبه غه لبه مردوو به ته نها له ناشتنی که سیکدا له گۆرستان گوئ بیستی دهبوو، له وه

ده چوو که سانیک لیره و له وئ: له بهر هه یوان، ده نئو گه نجینه و کادین و ته ویله و ناو حه وشه و ژوو ره کانی دیکه و دیوه خانه که ی باو کمدا بۆ من بگرین، چه نده ئەوان غه مگینتر دهبوون، چه نده پتر ده گریان... من ئەوه نده زیاتر هه ستم ده کرد رۆحی تۆراوی شیرین ناشت ده که مه وه، خوینی رژاوی بزنه شیته که م به سهر ئەو که رته شاخانه کۆ ده که مه وه، له توکوئی گۆشتی په رت و بلاو و گیرساوه ی به سهر لق و پۆپی دره خته کانی قه دپالدا، به موعجیزه یه ک که ته نها له خه ونه کانداه دیته دی ده یکه مه وه به و بزنه هاره ی خویم، ویستم خویم کتیل که مه وه، سه د ده ست فریام که وت، ده سهرین به یه که وه ناماده بوون بخرتنه بهر پشتم، دایکه تا ئەو حه له وه ک په یکه رتیک له قور به دیارمه وه دۆش دامابوو، فرمیتسکی درشتی ده رژایه وه ناو کۆتکه شیره که و له ده می من نزیکه ده خسته وه به هه ویای ئەوه ی که بیخۆمه وه گهرچی ساردیش بۆته وه، هه ستم ده کرد ئیسقانه کانم لیکدی ترازاون، نه مده و تیرا بجوولیم نه با گۆشتی له شم هه لا هه لا لیم هه لئوه ری، نه ده سته کانم هی خویم بوون و نه پتیه کانم، هه ر هه مو چاوه ری بوون که قومبیک له و شیره بخۆمه وه... که لله یی بووم و نه مکرد، دواي تۆرائی شیرین و ونبوونی... دواي مهرگی بزنه که م هه ر دهبوو شه ره فه ندانه بزم، ئیدی رسوایی و زه لیلی با به س بئ، چه نده هه ولیم دا چاوه کانم بکه مه وه و ترسی ناو چاوی هه مو ان بخوینمه وه، که چی پتیلوه کانم گران داده که وتن و کویراییم داده هات، بۆ ئەوه ی که مه کی هیزم بیته وه بهر و زیندوو بیمه وه، ئەو به یانیانم ده خسته وه یادی خویم که شیرین له بهر زۆپای گرگرتوودا سه مای بۆ ده کردم، سه مایه کی کیزانه و پاک و جوان، که ئەوه م بیسکه وته وه دامه پر مه ی گریان و هه ر هه مو حه شاماتی ژوو ره که به گه وه و بجو که وه راجه نین و له گه لئا کردیان به شین و واوه یلا، وه یاد هاتنه وه ی هه لئیرانی بزنه که و مهرگی ناواده ی وای کرد سه رم به دهم هه نسکه وه هه لبقه نریت، دهستی راسته م به رز کرده وه به و نیازهی به دایکه بلتیم: ئەو شیره ناخۆمه وه، من ئیدی تا دوا فرمیتسک و هه نسک و هه ناسه ژیر نا به وه و دهمرم... که چاوانم کرده وه جگه له تاریکی ژوو ره که و هه ناسه ی تیکه لئ نه نکم و دایکم هیچی دیکه نه بیست، شتیک له دلما، له هه ناومدا، له رۆحمدا راده تکی و له گه ل خویدا رایته کانداه، دانه چۆقه م پئ که وتبوو، ده توت خراومه ته ناو گۆلاویک له به فراو، هیدی هیدی گویم نه ما، چاوم نه ما، ده ستیک له ناو قوولایی تاریکییه وه، نه رم و نیان و زۆر به میه ره وه، هات و فرمیتسکی قه تیسماوی هه ردوو گۆشه ی چاوانی سهری، وئ ده چوو زینده خه ون بئ، ئەوه یان دهستی شیرین بوو، بۆنی دهستی ئەوم دناسییه وه، گهرمی خوینی سهری په نجه کانی، نا... ئەو ده سته نه هی

دایکه بو... نه هی نه نکه و نه هی خوشکه کانم، دستیک که به سیحری سهری په نجه کانی
 رۆحی وشک هه لاتیوی منی تهر و تازه ده کردهوه، سهری په نجه کانی گه یانده پیلووه کانم و
 وهک دوو نه ستیره ی کز درهوشانه وه، ژووره کهم پرووناک بووه، به چرپه وه بانگی ده کردم،
 نه وه نده نزیک که هه ناسه ی گهرمی نه رمایی گوتی راسته می گهرم دادینا، ههردوو چاوانی
 دری بهو تاریکیه ددها که ده میک بوو ژووره کهمی داگیر کردبوو ژور باریک و بنیس
 ببوو... به ژور سهری پی راگیر ده کرا، له من رادهما و ده گریا، له ژیر نهو هه موو فرمیسک و
 تۆز و ته مه دا زه حمهت بوو کولمه ئاله کانی بیبیم، هه لده له رزی، ههردوو دهسته کانیم له
 ده مم نزیک خسته وه تا به هالای هه ناسه م گهر میان که مه وه... به چرپه یه که وه که دوا جار له
 رۆحمدا خنکا پیتی وتم:

«فه رهاد... من ئیدی ناتیبینه وه!».

که وای وت لیم بزر بوو، له وه ده چوو له پشت سهرمه وه بی، نه مده توانی ئاور بده مه وه
 یان خۆم وه ریگتیم و بیبیم، له وه ده چوو شیرین-یش وهک من نه خۆش و په نجاوی، له وه
 ده چوو له ناو پیخه فی دره دداری هاتیبته دره ی، به دهم ورتینه وه هاوارم ده کرد:

«شیرین... هۆ شیرین... مه رۆ توو خواکه ی به ته نیا جیم مه هیله...!».

لیم دوور ده که وته وه و ژووره کهم لی بوو به داروده وه و پر له گاشه به ردی سهر لیواری
 خه رهنده که، من رام ده کرد و شیرین خیراتر غاری ددها... له ناکاو گه یشته سهر
 هه له مووتیک و که ئاوری دایه وه لیم بوو به بزنه شیت و پر به ناسمانی سهر نهو خه رهنده
 هاوارم ده کرد که له هه لده نزیک نه بیته وه، دنا رته دبا و سهرانگری ده بی و
 هه لاهه لاهه ده بی و ده مرئ... له چاو تروو کانیکدا دیم هه لده نزیک و من له هاواری خۆم وه ناگا
 هاتم و هه موو گیانم که وتبووه سهر ئاو و ئاره قه، خودا هاوار... هیشتا بۆنی خۆشی شیرین
 ژووره کهمی داگیر کردبوو... ههر دت وت زینده گی و هه وای پاکی شاخانی هیناوه و
 هیشتا نه رۆیشتووه، له وه ده چوو تارمایی و رۆحی نه م ههر له ژووره که مدها بووی،
 له وه ته ی نه خۆش که وتبووم و ده مخواست بمرم... نهو ههر له ژوور سهرمه وه ده ست له سهر
 سینه وه ستا بووی... چه ندین رۆژ و مانگ، ههستم ده کرد دهستی نهو تارماییه ههر له سهر
 ته ویلم لانه چوویت، ده ترسام لایچیت و له گه لیا رۆحم دره یچیت، تارمایی سه لار و
 سه نگین و میهره بان به رازی دل می ده زانی و دهستی لانه دهر د، نه مده ویست بجوولیم، نه با
 تارماییه جوانه کهم بتوریم و ژووره کهم بو مه رگ و نه خۆشی چۆل بکات، کتوپر پزیمیم و
 رچه نیم، که چاوانم کرده وه، دیسانه وه، جگه له تاریکی و هه ناسه ی تیکه لی نه نکم و

دایکه که ببوو به غه لبه غه لیبکی غه مگین هیچی دیکه م گوتی لی نه بوو، له بری دهستی پر
 له میهر و سۆزی تارماییه خۆشه ویسته کهم په نجه له رزۆکه کانی نه نکم وهک چل و چتوی
 وشک هه لاتیوی نیشتبونه سهر ته ویلم، که له ترسی هاواره کهم به په له چرای کۆژاوه یان
 داگیرسانده وه دایکم بیبی ههر په یکه ره که ی جارانه و فرمیسکی به ردینی به سهر
 روومه ته وه و کۆتیک شیره به ده ستیه وه، بو نه وه ی بیسه لیمیم دایکه زیندوو و بت ئاسا
 بی گیان نییه، بو نه وه ی تارمایی شیرین له نه نکم جیا بکه مه وه گهر نه مجار دیان هاته وه
 خه ونم؛ ده بوو دوو سی قوم لهو شیره بخۆمه وه، که دهستم بو کۆتکه شیره که برد له گه ل تکه
 فرمیسکه کان خه نده یه کی پان و نه خۆشانه ی دایکه رزایه ناو شیره که و خواردمه وه، هه زار
 جار داوام له بزنه شیت کرد و پارامه وه که لیم ببورئ، خواردنه وه ی نهو دوو سی قومه
 شیره له لای من خیانه تیکگی گهره بوو، خو من ده مزانی، نه شیرین و نه بزنه که نایانه وی
 من خۆم بکوژم، ده مزانی گهر من بمرم که س نابج حه کایه تی ههردوو کیان بو که س
 بگیتته وه، هیشتا ته رایی ناوله پی شیرین به سهر ته ویلمه وه بوو، هیشتا قارینی پر
 نازاری بزنه شیت ههر له گوتمدا بوو، ده موست بو دوا جار نه مرم و زیندوو بیه وه،
 هه ناسه م بیته وه بهر و زمانم گو بکا و بپرسم:

«کوانی شیرین؟!».

پاش نهو دوو سی قومه شیره هه موو شتیکم بیر که وته وه: دوا به یانی لیکدا برانی من و
 شیرین، هه لاسینم به دار هه نجیره که وه، هه لده نزیکی بزنه که و گه رانم بو له توکوتی گوشت و
 خوتنی رزای به سهر که رته شاخ و دره خته کانه وه... که ویستم هه والی له دایکه و نه نی
 بپرسم: پرسیاره کان، چه له ترسانای و چه له شه رمان، له سهر زارمدا ده مردن، دت وت
 یهک ساله نه خه وتوون و چاو درئ بوون لهو کۆتکه شیره بخۆمه وه و بنون، جگه له خۆم و
 خه ونی هه لده نزیکی، جگه له گرانه تا و ورتینه کانم، جگه له پرخه پرخی نه نی و دو عاکانی
 بهر له خه وتن و گریانی هه میسه ناماده ی دایکه هیچی دیکه م نه ده بیست، ده گه رام له ناو
 پرووناکی زه ردی چرای تازه هه لایساو که دوو که لی ده کرد و ژووره کهمی تاریکتر ده کرد و
 رۆشنایی خۆی ده کوشت، ده گه رام بو نهو دهسته ی تۆزیک له مه وه بهر زیندوو ی کردمه وه و
 پاشان به ته نیا جیتی هیشتم، ههستم ده کرد په تیک له ملم ئالاه، ههر که خۆم ده جوولیم
 پتر له ملم شه ته ک ده درئ و ده مخنکینئ، ناچار سست و مردوو، بی جووله، لهو که مه
 رۆشناییه ی چراکه راده مام که له نیو دوو که لدا له گه ل من ده مرد و ده خنکا... ره شتر
 داده گه را، له گه ل هاوار و نالینی من له ترسی خنکان دایکه و نه نکم، دیسانه وه، له خه و

پادهچەن، بەهەلەداوان دەهاتنە سەرینم، دەنیو تاریکیدا بۆنی هەردووکیانم لە یەکدی جیا دەکردهوه، دایکە دەچوو گژ چراکە و گری و دوو کەلەکی لە یەکدی جیا دەکردهوه، بەپەلە پەنجەرەکی دەکردهوه، بەو شەو بەی بۆنخۆشی شاخان رژا پەو سەر پێخەفە کەم و بۆنی تەویله کەش سەر مەست و زبندووی کرد مەوه... دایکە دەپرسی چ خەونیکێ ناخۆش مبینیوه و نەنی دەوی وت: حەزت لە چ شتیکی رۆلە شیرینە کەم، بە دەست و پەنجە یەکی لەرزۆکەوه جامیک ئاوی بۆ راگرتبووم... دایکە وازی نە دەهیتنا و دەپرسی:

«خەونی ناخۆشت دی... بەقوربانت م؟» .

بۆ یە کەم جار دواي لال بونی چەند شەو و رۆژم وێرام پیرسم:

«دایکە شیرین... دەتوانم شیرین مبینم؟» .

هەردووکیان بەو پەری سەرسامی و ترسەوه، ترس لە دەوی نەهیتنای دواي رۆلە یەکی زۆر ئازیز کە دەیهوی بەر لە مەرگ تەنھا خۆزگە یەکی هەبە و بێتەدی... پرسیان:

«رۆحە شیرینە کەم... بەم درەنگی شەو؟» .

بەلگەرمی و سۆزی پیرە عاشقی کەوه، بەتاسە و خۆزگە و ئارەزووی سەد فەرهاد-هوه و تەم:

«ئا... دایکە شیرین-م دەوی... نەنی... بەراست... شیرین ماوه؟» .

دایکە سەد سۆتندی خوارد و دەوی وت:

«سبە... زوو... هەر کە رۆژ بۆوه... رۆلە شیرینە کەم سبە... سبەینتی... وەعدەینتی... زێدە جەرگم» .

نەنی دلی دەدامهوه:

«خۆ شار بێ حاکم نییە... چما کچ کوشتن هەو نته یە؟» .

لەسەر ئەو بەلێتانه دەخەوتم و پادهچەنیم، دەخەوتم و خەونم دەدی و پادهچەنیم... وەلنی خودا هاوار... هەرگیز نەبوو... نەکرا... نەیانویست، هەرگیز رۆژ نەبۆوه و من هیچ بەیانییەکی دیکەم نەدییهوه و تا ئەبەد خۆر لە من ئاوابوو، هەر کە لە خەو پاجەنیم و لە شیرین-م دەپرسی هەر شەبوو، دەت وت ژبانی من لە دواي مەرگی بزنە شیت و لیتکدا برانی ئەو بەیانییە لە شیرین یەک شەوی بێ کۆتایی بوو... هیچ سپێدە یەکی دیکە ی بەدواوه دا نەهات...

ئیدی نەخۆشی و بۆنی مەرگ ترس و شەرمیان لە لای من نەهیشتبوو، هەر دەمپرسی و وازم نە دەهیتنا، هەمیشە وەلامی پچر پچر دەیتساندم:

«- باوکی ناھیتتی...»

- لە مەکتەبە...

- ئەویش زۆر نەخۆشە...

- مالبان باری کرد...

- واز لە خەونی خەراپ بێتە و... بنوو...

- سبە...

- با چاک بێتەوه...

من دەترسام... ئەو لە من ئازاتر بووی و مردیی، ئیدی بپارم دا لە سێ ژەم زیاتر بخۆم، شیر و هەنگوین و ژاژی و پەنیری سەرخوانی بەیانیان، نەوسنانه، بمالمهوه، هەرچی میوهی دنیا هەبە بیخۆم... تا زووترە چاک بێمەوه و بەدواي شیریندا بگەرێم...

یەکە یەکە هاو پۆلە کانم دەهاتن، شوانە بچکۆلە کان زەق زەق لێم پادهمان و هیجیان نەدەوت، دەت وت لەو ژوورە ی کە من لێی کەوتوم و خەستەم پەنجەرە یەکی هەبە و هەرگیز خۆر لەو دیوییهوه نەهات، دەت وت لە دواي دوو کەلەکردنی چراکە، لەو شەو دا، کە تارمایی شیرین ئاوهانی کردەوه ژوورە کەم: من هەردوو چاوانم کوێر بوون بەدوو کەل، کە سەیری دەفتەر و کتیبە کانم دەکرد پیتە رەشەکانی لەبەر چاوانم دەبوون بەمیروولە و تیکەل دەبوون، دەترسام ئەو کاتە ی بیرم دەکردهوه نۆ جار ان نۆ دەکا چەند؟ کەچی نەمدەزانی... شەش جار ان شەش؟ دوو جار ان دوو؟ هەر نەمدەزانی، نا... من هیچم بیر نەما بوو... هیچ... دەت وت میتشکم تەختە رەشە کە یە و بەتەختە سرتیک پاک کراوه تەوه و ئیدی کەس نەماوه هیچی لەسەر بنووسی، ئەو نەندە لە خۆم دەترسام... لە خەلکی کە وای لێ هاتبوو وەک قالدۆنچە لە گۆشە یەکی ژوورە کە مەدا خۆم بشارمەوه، چیدیکە باوکم نەبیینییهوه، نیوه شەوان لە شوپنیکەوه نا... بەلکۆ لە دیهەها شوپنەوه: لە هەیانەوه، لە ئاودەستخانە کەوه، لە هەموو ژوورەکانەوه، لە سەربانەوه، لە تەویله کەوه... لە مزگەوتەوه دەکوکی و قرخە قرخ بەلغەمی رۆ دەکرد و شەیتانی بەنەفەرەت دەکرد، من لەگەل هەر کۆکە یەکی ئەودا پادهچلە کیم و زەندەقم دەچوو، کتوپر گویم لە نەعەرەتە و جیتیوهکانی مامۆستا عوسمان دەبوو، پادهچەنیم و دەگریام و هەترەشم دەچوو، گویم لە قاپینی کوژراوی بزنە کەم دەبوو ئەو کاتە ی سەری بەر تاشە بەردییک دەکەوی و دەتەقی، گویم لە قیژە و هاواری لە ناکاو ی شیرین ئەو کاتە ی باوکی هەر بەقژ تا سەر خەرنەدە کە رای

دهكيشى و له وپوهه ليداته خوارى... ئيدى ته واو... ژيانى من شهوانى مۆتهكه و به دهه
خه و راجه نينه وه ته واو نه ده بوو، خوځم ده بينييه وه كه له ناو شاريكى گه وړه و زور
قه له بالغدا ون ده بووم و ده روزه ده كرد، يان شوانم و له شه و پيكد ا ده په ها گورگ له
رانه مه ركه م ددها و منى رهنج بايردوو له وه هم مو كه لاكى بزى و مه ربه راده مينم و هيچم پي
ناكري، نه وه شى كه ده مينى و گورگ شپزه ي ده كا و ده توقي و له خه رنده كه وه خو
هله ده ديري، خوځم ده بينم فه رهاد-م و كپوى بيستون كون ده كه م و له برى ته قينه وه ي
كانييه كى سازگار له شاخدا... لافاو هله ده ستى و ناوايى به ژن و پياو و پير و مناله وه
راده مالى، به مزگه وت و ماله كانه وه، به ته ويله ي پر له مه ر و بز نه وه له ناو ئاودا ده خنكي،
دوا جار به سهر شه پوله كانه وه ته رمى شيرين-م دده ي خنكاوه و قزى په خشى به قه د پانتايى
ئاوايى سهر ئاو كه وتووه، له پاش مه رگى نه وه خوځم ده بينى قولنگ فرى دده م و خو دده مه
ده ست لافاوه كه و دوور ده ميا و دوا كه س منم ده خنكي، ده مويست بخوځم و بخوځمه وه تا
چى زووتره زيندوو بيمه وه و بچمه وه سهر نه وه هله موته ي بز نه كه م، له وپوه، هله ديرا، له
په نجه رى كراوه ده ده مروانى و هه ميشه تاريكى شه و سه رتر زوپكى چيكا كاني لى
ده شاردمه وه، نه ستيره كانيش شه رمانه ده سو تان، مانگ بو هه ميشه له وديو هه وره كانه وه
سهره تا تكي لى له گه ل ده كردم، له وه ده چو به زگماك من ئيفليج ببوم، له حه ژمه تانا ده گريام
و فرميسكه كان له قورگما ده كولان، خه ونم به وه وه دده ي كه جاريكى تر به كامى دل و
به هه وه سى خوځم به سهر كه رته شاخه كاندا بازيانين بكه م، خه ونم به وه وه ده بينى بچمه وه
مه كتبه و وهك جار ان به يانيانى زوو شيرين بي و سه مايه كى كيژانه م بو بكا، ده مپرسى:
تو بلتي بوم بكري كاريله به كى ديكه به خيو بكه م و به ختم ياري و هك بز نه شيت هارواه
بي و له راسته رپيه كان لايدا و گياي حه رام بخوا، مباته وه سهر هيلكه ي رهنكا و رهنك و
نيرگزه چار و نه شكه وتى نسرم و زنه و زه نوپير...

شه وه كان نه ده برانه وه، هيدى هيدى و به زه حمه تيكى زوره وه هه رددو بن باليان ده گرتم و
راست ده بوومه وه، به داره داره تا بهر په نجه ركه هه نكاوم ددها و ماندوو ده بووم، به وه ي كه
دايكم و نه نى و خوشكه كانم و پوره كانم و هه ندئ له ژنانى دهوردراوسى ده گريان، هه ستم
ده كرد من دوو چارى دهرديكى گران بويمه و له وه دايه بمرم... جا بو نه مرم؟ كه من نه شوان و
نه فه رهادى عاشق و نه شاعير و نه پيغه مبه ر بم... بو نه مرم؟!

له به يانييه كى تاريك و رووندا، هيشته تا ته م و دوو كه ل و تاريكى ليكدى هه لا و پيرد
نه ببوون و هئاگيان هينام، حه ماميان بو داخستم؛ حه ماميكي زور گه رم كه چلك و چه ورى

و عاره قه ي چه ندين شه و روزه بشواته وه، جلى تازه يان له بهر كردم، هيدى هيدى كازيوه ي
دهدا، خوځر گرانتر له من ده جوولا و هيلاكتر له من چاوانى هله دينا، دواي نه م هه موو شه و
و تاريكييه يه كه م جار بوو هه تاو بينم، له وه ده چو چاوه كانم له دواي نه م حه مامه گه رمه
روشن بوويستنه وه، له وديو چيكا كانه وه هه تاويكى شه رمن دهرژا و كووچه و كو لانه كاني
رووناكتر ده كرده وه... بهر په نجه رى ژوره كه م... يه كه مين به ياني بوو گويم له باعه باعى مه ر
و قاريى بز نه كان بي، دلئ پر قه هر م گه رمترو به گورتر لتي ددها، يه كه م جار بوو كه
به به رده م ئاويته كه دا رده ت بووم، خوځم بينى كه چه نده له عاشقيكى پير و دؤراو و لاواز
ده چووم، نه خوځش له دوورى شيرين، چه نده له شوانتيكى مايه پوچ ده چووم كه هه ر هه موو
ميگه له كه ي هله ديرا بي... له شه رته شوانى دؤرايى...

دايكه زور زوو هه ستابوو، ته ننوره كه ي گر دابوو، زوو زوو په مپى له پريمزه كه ددها،
حه وشه كه ي پر كرديو له سوژ و خه مخورى و دوعاى به يانيان كه حه ساره كه مان به پيوه
مي ني، هاته ناو دهرگاكه و له سهر شانويه وه روشنايييه كه دهرژايه سهر پيخه فه كه م، له
نيوان هه رددو به له كيبه وه په رتبيونى هه تاويك دده ي، له وديو شوروى حه ساره كه وه كو لان
له گه ل تيپه رپونى كه ر و بار و عاره بانه و ميگه ل پر ببوو له هه را و ئاوه داني...

دل م خوځش بوو كه ئيدى دواي نه م هه موو شه وه دريژانه روزه لى هه له هات و شيرين
ده بينمه وه... له نه نكم داوا ده كرد:

«نه نى... با نه م به يانييه شيرين بينم!».

ده توت ديوار دده و تيم، ده توت ئيدى دواي نه م حه مامه و هه لسانه سه رپييه م كه مه كى
زيندوو بوومه ته وه و نامرم، ئيدى له وانويه به رگه ي مه رگيكي ديكه و دلشكان و
ليكدا برانيكى ديكه بگرم، بريارم دا گه ر تا ئيواره هه والى شيرين-م پي نه گات
به سكه خشكيش بي بچمه مه كتبه يان مالىان، گه ر نه يان هيشته ديسانه وه مان له خوځراك
ده گرم، نه مجار هريان هه ر به راستى خوځم ده كوژم، ئاخو ده بوو فه رهاديكي به وه فا بم،
عاشقيك له عاشقه پاكه كاني ناو حه كايه ته كاني نه نكم...

چه نده ته نيا و غه مگين بووم، نه نى چي ديكه حه كايه تى بو نه ده كردم... كه ليم پرسى:

«نه نى بو وهك جار ان حه كايه تم بو ناگي رپيه وه؟».

به دده م گريانه وه وتى:

«زنده جه رگم... حه كايه ته كاني من بوون تو يان نه خوځش خست!».

كه پيم وت:

«نەنئى ھەتا نەمردووم... با جارىكى تر ھەكايە تى شيرين و فەرھاد-م بۆ بگىرتىتەو؟» .
فرمىسك لە چاۋەكانى دەكوللا و دەى وت:

«جەرگەكەم وا مەلئى... تۆ زۆر لەو ھە مئالتىرى باس لە مەرگ بگەى!» .
بەھە ناسە بركىتو پىرسىم:

«ئەى تۆ نەت وت گەرە دەبىت و شيرين-ى خۆت دەدۆزىتەو؟!» .
بەھەسردە تىكەو دەى وت:

«ھەروا دەبئى رۆلە... ھەروا دەبئى» .

و ھەك ساتەو ھەختى گىپرانەو ھەى خەمى لىكدا بىرانەكانى ناو ھەكايە تەكان و كۆتايى ھاتىيان
بە مەرگ و كارەسات، ھەردووكمان بەبەكەو، دامانە پىرمەى گريان، بە ترسى عاشقىكەو ھە
كە ھەتا ھەتا بە مەشوقەكەى دۆراندى پىرسىم:

«نەنئى... شيرين چى لى ھات؟ بۆ لى ناگەرئىن بىبىنم؟» .

ھاوارىك لە ھەوشە و غەلبە غەلى دەبەھا كەروبار و ئەسپ سوار، زىنگەى زەنگولە و
تىكەلبونى بەھەياھوى دەبەھا ژن و پىياو و مئال رىزانە بەردەرگەى ھەوشەكەمان و
نەنكىمان لە من دزى، من و پىرسىارە مردووكەمى لە ژوورەكەدا بەتەنيا جىھىشت...

دواى تاوىك بانگيان كىردمە سەر خوانىك كە پىبوو لە ھىلكەى كوللاو كە تازە لە
قەپىلك پاك كرابونەو ھەلمىيان لى ھەلدەستا، كۆتكەبەك دۆ، قاپى شىر، زەبىتون،
دۆشاوى شاتوو، ھەنگوبىن، پەنبىرى قاشكراو كە بۆنى پىستەى ھەبوانى لى دەھات، باوكم
بەتوورەبىبەو ھەرمانى پى كىردم كە بەخىرھاتنى مېوانەكان بگەم، گەرە و بچووك، تىبى
گەياندم كە ھەر ھەمووىيان خالۆزا و ئامۆزا و پووزاى من و لە گەرمىيان گەراونەتەو ھە
دەچنەو كۆتستان.

ھەموومان دامەزراين و باوكم لەسەر پەر دانىشتىبوو، لە ژيانا و ھەكەيفساز و پۆشتە و
پەرداخ نەمدىبوو، لە ھەموو ژياندا ئەو مېوانانەم نەدبىبوو، ژنەكان زۆر سىپى و نەرم و نۆل،
پىياوكانىش رەشتالە و سووتاو، لەو دەچووكچە عازەبەكانىيان لەگەل خوشكەكانم لە
گەنجىنەكەدا بە ترس و شەرمەو ھە قىرەقەرىو نەكەون، چونكە بەئاستەم قىرەھى خىكاويان
دەگەبىشتە گۆيىم، مئالە چلەم و چلەكنەكانىيان، وەلى كۆلم سوور و چاۋ پىر باق و بىرىق لە
منىيان دەروانى، لاوازى و رەنگ زەردىبەكەم زەبوون و خامۆشى كىردىبون، لەو دەچووكچە
بىرسن، يان و ھەك مئالى خانەخۆى شەرمم لى بگەن، جاروبار بۆ رەواندەنەو ھە ترسى خۆيان

پەنجەى شاھەتەمانەيان دەناخىبە لووتىيان و بەرووى مندا زەردە دەيانى گرت و بەدەم
خەندەبەكى خوارەو ھەخەنەنەو، چاۋى ژنەكان گەرۆنە و خەوالو و، پىر مېھەر و سۆز و
شەرم، كە ناويان دەخوارەو ھەنەيان دەھىشت پىياوكان بىيانىن، بەدزىبەو ھە لەژىر
چارشپوھەكانىيانەو پاروويان دەگلاند، بى ئەو ھەى و ھەك پىياو بىلچىن، چاۋى پىياوھەكان
بەغەزەب و رقىكى زۆرەو ھەبىسكانەو، ھەر بەو چاۋە سوور و پىر لە داخ و كىنەى
پىياوھەكانەو زانىم كە ئەوانە ھەر دەبى خەمى نىكى باوكم بن، باسىيان لە راو و كوشتن و
لەو ھەرگەى كۆتستان و سالى گورگان دەكرد، لەو دەچووكچە مەلئى شوان بن، بەلام ئەوانىش
و ھەك سىامەندى ئامۆزام مەھالە بەعاشق يان شاھەر بن، لە چىرئەبىرۆى پەبەستى
پىياوھەكان دەترسام، لە سمىلئى تۆبلى و پىريان كە دەم و لىويانى لە من دەشاردەو، بۆنى
ژنەكان: تىكەل لە بۆدنى بىزەكەى من و بۆنى ژاژى و پەنبەر نەخۆشەبەكەى خۆمىيان بىر
دەبىرەمەو، پىشتىن ئەستور و بەرباخەل شۆر، ئەو ژنانە ئەوئەندە سەلار و سەنگىن بوون كە
پىر بەدل ھەزم دەكرد بەدايك و خوشك و پوورەكانم بن، قاۋەلتىبەكە زۆرى خاياند، ھىدى
ھىدى پىياوھەكان خامۆش بوون، ژنەكانىش خامۆشتر، باوكم بى ناگا لە خۆى بەقەھرىكەو ھە
تەزىبەكەى ھەلدەگولوفى، دايكە دەگرىا و نەنكە سەرگەرمى كۆكردنەو ھەى جەكانى من و
خۆى بوو، ھەر ھەمووىيانى لە بوخچەبەك ناخى، دايكە بەدەم لىشمەلشمەو ھەچەند پارچە
جلىكى دىكەى منى لە دەلاقەكەو ھەرھانى و قەدى دەكردن و ئەمىش نەنكە ئاسا
ھەمووى ناخىبە ناو بوخچەبەكى بچووكتر و پىچاھەو، ئىدى من زانىم كە ئەو مېوانانە
بەتەنھا بۆ ئەو نەھاتوون راگوزارى تىبەرن، بەلكو لەو دەچووكچە سەفەرىكى درىژ بەمن
بگەن، ھەلگرتنى قاپ و قاچاغ و پىيالە و كىلئى و قورى و كۆكردنەو ھەى وردە نان و
لابىردنى سەماو ھەكە زۆرى خاياند، پىچانەو ھەى خوانەكەش زۆرتەر، من لەو نەخۆشتر و
ماندوتەر بووم بىرسىم: چىم لى دەكەن، نەنكە زوو زوو بە ژنەكانى دەوت: لىرە داوودەرمان
نەما... ھەكىم نەما... چاك و پىر نەما... ھەر دەلئى جۆكە دەستىيان لى ھەشاندوو،
بەو ھەى كە ھەر ھەموو برا و خوشكەكانم كۆبىونەو، ھەر ھەموو پوورەكانم، ژنانى
دەروادراسى... زانىم كە ئىدى منى خەستە دەبەنە لى ھەكىمىك كە نازانم لە كۆبىبە،
باوكم ھەر لە دوورەو ھەستابو، پىبى شەرم بوو سەبىر بگا، پىبى شەرم بوو كە من لە
پىشتى ئەو ھاتوومەتە خواری، چونكە سەدەھا جار گۆيىم لى بىبو... «ھەيف كە لە من
بوو»... ئەو بەيانىبە گۆيىم لى بوو بەچىرەو ھەبەخەمەكانى خۆى دەوت:

«بىبەن... بەكەلكى ھىچ ناھە!» .

خوشک و براکام زهلیل و غه مگینه له من ږاده مان، نه وونده شهرمان له یه کدی ده کرد که مه حال بوو یه کدی ماچ بکه یین، جاریکیان که هیشتا زوریش ساغ بووم خوشکه گه وره که به سوزیکه وه ماچی کردم، من له حه ییه تانا دامه پر مه ی گریان و درهنگ ژیر بوومه وه... بو؟ نازانم، دایکه ویرای له باوه شپم بکا و به سه رمدا بنووشتیته وه و تیر بگری، باوکم له دووره وه کۆکی، دایکه له ترسانا له گریان ژیر بووه و له باوه شی خوئی ده ری کردم، رووه ده رگای حه ساره که بردمی، به دهم ږتوه عاشقانه و به په له وه ک دوا یادگاری نه وه حه وشه و ماله گولیککی سوورم له گوله باخه تهر و گه شاوه که ی نه و به ره به یانیه کرده وه، گولیک که هیشتا عومری خونچه یه ک به ری نه دای، ههر که گه یشتمه ناو ده روازه که بینیم پیاوکی که له گه ت رهشتاله یارمه تی نه نکمی ددها که سواری پشتی هیستره چه مووشه که بی که نه یده هیشت نه نکم خوئی راگیر بکا و ههر جاریک و به لایه کدا ده کوهت، هیستریک که ههر هه موو سهر و گولیک، بگره سهر که فه لیشی له ژیر ده یه ها گولیکه ی زهره و سووردا غه رق بوو، هه مان زه لام وه ک بوخچه یه کی زور سووک بم هه ردووه دهستی خسته بن باله کانم، سووک به رزی کرده وه و خستمیه ناو نامیزی نه نکم، به ترسی گرته وه ی گوزیه ک نه با بشک منی گرته وه و هه ردووه چنگی چه نگال ناسای له من گیر کرد و توند به رزه فتی کردم، کابرای رهشتاله شه پیکی پانی له که فه لی هیستره که دا تا له کاروان دوا نه که وی، شه پیکی وا توند که کلاو و جامانه ی له گه ل خواریی، نه نکم ههر زوو هه ردووه باسکی تپوه تالاند، منی خسته ناو هه ناوی خوئی، که زانی مات و مه لوول و له باوه شیدا هه لده لرزم و بو نه وه ی ترسم ږه ویته وه دوو سی جارن به دهنگیکی نووساوه وه که هه ستم به زرنگه ی خه م ده کرد تیایدا وتی:

«رؤله شیرینه کهم خه م مه خو... یه ک دوو مانگ له و کویتستانه خو شه لای خزمان ده بین... پاشان که زستان هات ده چینه وه شار...»

له وه ده چوو سهرم گیتر بخوا و ببوریمه وه، گهر له ناو هه ناوی قوپاوی نه نییدا به ند نه بوومایه له سهر هیستره که ده که و تمه خوار و بی شک په راسوه کانم له ژیر سمی هیستره که دا ده شان، ده نیو هه را و هوزبای خزماندا که ده یانویست دلنیابن که که س له کاروان جی نه ماوه... گویم له نه نی بوو ده ی وت:

«تا وه ک گویزی ساغت لی نه به ییت نایه یه وه، قه وله له وی باشترین حه کیم بتبینی...»
بی باک له و به لینه... من له خه می نه ودها بووم گوله که م له ناو چنگما نه ږوی، نان و

سات هاو ږله کانم له هه موو لایه که وه بانگیان ده کردم، به دهم بای غار و به گورگه لوقه رووه مه کته ب کولانه که یان پر کردبوو له هه را و قاوو قیث، هه تاوی زیوین به شهرمه وه داده ږا و خوئی له دیواره کان هه لده سوو، نه و کاته بوو که چوله که کان له سهر بان و دره خته کان و دیواره کان و دار عه له تریکه کان نه ده سره وتن، هه وایان به سهر سهرمه وه شه ق ده کرد و فرکه فرکی بالیان و ته قه ته قی نالی هیستره که که بهر بهر ده کان ده کوهت ته و او پیک غه مگینی ده کردم، نه نکیشم بو نه وه ی به درو دلخوشم بکا و له و بینده نگییه درم بتبینی... ده می له گویم نزدیک خسته وه و وتی:

«له کویتستان تا هاوین ده روا ده توانی بیسته وه به شوان... که چوینه شاریش مه کته به کت ته و او که... باوکت له وی کوشکیکی کرپوه... ده لین نه بکه ی... نه بخوئی هه ر ته ماشای بکه ی!»

ده مویست لپی پیرسم ناخو دینه وه ئیره یان نا... به لام دیسانه وه قورگم گیرا و فرمیتسک له چاوانما ده کولا... زوو زووش نه نی ده پیرسی:
«گویت لینه... کوره که م... ها... گویت لینه؟»

من له وه مردووتر بووم گویم لی بی، به دهم ږتوه له ناو ته پوتوئی کارواندا نقوم ده بووین و نه نی هه ر قسه ی ده کرد و نه یده برییه وه، گوایه له وی هه موو شه ویک حه کایه تم بو ده گپرتیه وه، حه کایه تی تازه که من له ژیانما گویم لی نه بووه، ههر زوو چاوه کانم پر بوون له فرمیتسک، له لوومه وه داده ږایه ناو قورگم و هه ستم به سویری فرمیتسکه کان ده کرد، له دواجاردا و له دووره وه تارمایی باوکم و دایکم و خوشک و براکانم لی تیکه ل بوون که به شه رمه وه ده ستیان هه لده ږی، تا له یه کدی ویل بووین به حه سره ته وه ههر ناوړم لی دده انه وه، وام هه ست کرد من رووه گوړستان ده بن تا بمنیژن نه ک رووه کویتستان و حه کیمی لیزان. نه نکم توند تر هه ردووه باسکی زور لاوازی تی وده ږتنام، منی به سینگییه وه قرساندبوو تا بهر نه ږمه وه، من وه ک لاشه یه کی بی گیان ده له نگیمه وه، نه نی به زه حه تیکه وه ده یویست له ناو باوه شی سارد و سړی خویدا به ند م بکا، نه ک ههر نه وه... وازم زه ن ده کرد ده یه وی بمخاته وه ناو هه ناوی خوئی، به هه ر چوارلادا ناوړم دده ایه وه... نه وه خوایه له ناو کوړ و کچه کانی گه ږه کدا، ههر به ږتیکه وت، له و به ره به یانی سه فهر و مردنه دا (شیرین) بینم، من بو بون و ږهنگ و دهنگی نه و ده گه ږام، ده مویست هه تا زوو له گریان ژیر بیمه وه و بهرچاوانم روون بیسته وه، تا نه و حه له ی ده گه مه به رده می خانوه که یان، به لکو نه و خوایه له ژیر سیبه ری چری شاتوه که دا له ناکاو ده ریکه وی و من بتبینی که

نه خوش و غمگین بۆ دواچار به ههر دوو چوانم، به ههر دوو دست، به پړوحي کلژ و بريندار و دلّی سیسم سلاوی مالئاوایی لی بکه م و گولّه که ی بۆ هه لبدم، من له و ستوونی نووره ده گه رام که له بهردهم ده رگای دارینی نه خشه دار به وینه ی دوو تاوس به دهوری خویدا گه رده لولویکی په نگین دروست ده کات، هیزم نه بوو دنا خوّم له باوهشی نه نکم راده پسکاند و له دست ئه و کاروانه دلّره قه خوّم قورتار ده کرد، خوّم له ناو رز و باخه کاندادهشاردهوه، له ناو ئه شکهوت و ژیر که پکه شاخی بن کولدا، له نیولق و پۆی پیره دره ختی کدا؛ تا شیرین-م نه بینیا یه نه ده پړویشتم، باریک و بنیس پرزه م لی برابوو دنا له هیستره که خوّم ده خسته خواری و تا سه ر خه رنده که غارم ددها و له و شوینه ی که بزنه که م هه لدر... منیش خوّم هه لدهدا، به لام نا... هه تا گه ر دوا دیتن و دوا دلّیایی من بی له وه ی شیرین ماوه و ده بیسم؛ ده بوو هه ر چاوه ری بکه م و ئه و گولّه ی مالئاوایی بۆ هه لبدم، ئه و گولّه ی له به یانییه وه هه ناسه ی پیسی نه خوشیکی وه ک من هه لده مژئ و که چی نایه وئ ژاکاو و سبس بی، گولّه که م له وه نه به زتر بوو مری، هیشتا بۆن و به رامه ی به یانی لی خوش ده هات و په رنگ و بز ی به من ده به خشی، هه ر ده گه رام و چوانم ده گپرا که ئه و تارما یییه پاک و رۆشنه له ناو مناله کان وه دیار بکه وئ و بمبین، هاو پوله کانم هه ر به دوامه وه بوون، ئه وه نده نزیک ببوونه وه ده ترسام هیستری چه موش به لووشکه به ک دهم و ددانی به کیکیان بهاری، ئه گه ر ئه و زاقوزریقه نه بووایه وام مه زنده ده کرد که تهرمی من به ری ده که ن، تاویک هار و تاویک خاموش ده بوون، له وه ده چوو هه ندیکیان به ده م زرمه زلی و قه هره وه بلّین: خو زگه مان به خو ت... چش له نه خوشی و دهر د... خو قورتارت بوو له مه کته ب! وام هه ست ده کرد بلّین:

«له یادمان مه که»

«هه موو له خه متداین»

«که چاک بوو یته وه... وه ره وه!»

«بۆ کوئی ده ری؟»

«چه نده نه خوش و هیلا کیت»

خو جار جاریش هه لبه ز و دابه زی دوور به دووریان له مه زاق و گالته پی کردن ده چوو... گالته به من... به شوانیکی دۆراو که نه بوو به عاشق... نه بوو به شاعیر، به منیک که به ته نها له په سم و هه رز هه رچوو بووم، ئه و قوتابییه ته مه له ی هه رگیز سر دووه کانی پی له به ر

نه ده کرا و دوو رۆژ و فاتیه حاکه ی بیر ده چۆوه، تا ده هات کۆلان پر ده بوو له پیای به په له و خه الوو... راکردوو به دوای که روبرادا، چه ندین ژنی دامه ن شو ر ته شک و تیریتی کراس و که واکانیان له زه وییه که ده خشی و ته نکه تو زیکیان لی چی دهما، من خه یالم هه ر له وه دا بوو بگه مه به ر ده رگا که ی مالی شیرین و به یادی هینانی گولّه کیتی به کان له و به یانیانه ی که چاوه ری ده کردم له مه کته ب ئه م گولّه هه تیوو ماندووه ی بۆ فری بده م، تا ده هات له شاتووه که یان نزیک ده بوو مه وه، ده رگای کلّوم دراویان تاساندمی، له سه ر پشتی هیستره که وه تا بۆم کرا سه رم هه لبری و سه یری ناو حه وشه و سه ربانه که یانم کرد، که گه یشتینه تاستی خانووه که یان دوو سی جار و له سه ر یه کدی و زۆر به توندی به پیی راسته م، له ته نیشه وه، له ورگی هیستره که م ددها، لاقه کانم کورتر بوون له وه ی بگه نه وه بن سکی، بی ناگا له خوّم له قه برغه ی هیستره که م ددها و چه واشه ده بوو، ئه وه نده غه مگین و تووره بووم ده مویست په راسووه کانی بشکینم... ده مویست هه تا زوه و له تخووی مالی شیرین تینه په ریوین له ده رگا و دیواری حه وشه که یان نزیکتر بیه وه، نه نکم په ریشان و شپه رزه جلّه وی هیستره که ی توند ده کرده وه تا بیته وه سه ر راسته ری و خو ی له دیواره که نه خشی نی، من به پاژنه پی وه ک شیت و هار، دلّره قانه، له قه برغه ی هیستره که م ددها و هه ستم به وه ده کرد که گوشتی تورتی له ژیر هه ر دوو گو زینگدا ده له رزی و دهم ده میش ماسوولکه کانی راده ته کین، ئه وه نده له دیواری پی شه وه ی خانووه که نزیک بۆه که من ده متوانی زۆر به ئاسانی ناو حه وشه که ببینم، به په له گولّه که م گواسته وه ده سستی چه یم تا چی زوه ده سستی راسته م له دیواره که بخشینم وه ک نه نکم ئه و وه خته ی که به هه ر دوو ده سستی خو لی سه ر گو ری پی او چاکیک ده ماشیته وه، خو لیک له ناو له پی ئاره قاویدا ده خوسا و وشک ده بۆه، خو لیک تیکه ل به بۆنی جیماوی گولّه که ی ناو له یم، چاوه کانم ده گپرا... چاوه کانم له ناو حه وشه که دا، له سه ربانه که دا به چی مان، به سه ر ده رگا که وه، له سه ر شاپه ره گرنج گرنجه کانی بالی کشاوی هه ر دوو تاوسه که ی سه ر ده رگا، نه خیر... هیچ هه ست و خوستیکی ئاده مییانه له و ناوه نه بوو... نه مدی... نه مبیست... هیچ جووله و هه ناسه و ده نگیک، هیچ پارچه جلیک به سه ر ته نافه که وه به دهم باوه نه ده شنا یه وه، کوپه ی ئاوه که ش له جیی جارانی نه ما بوو، له کپی و خاموشی ناو حه وشه که دلّم خا بۆه، چه ند گه لایه کم له شاتووه که پچری و خسته مه به رباخه لّم، له تاریکی بن هه یوانه که رامام که هه تاوی به یانی نه یوانیوو و راوی بنی، له گه ل خسه خشی سو لیک و به دوایدا تا قوتریقی قاپقا پیک وه ناگا هاتمه وه، له کو توه ده هات؟ نه مه زانی، خسه خشی کراسیک هاته

به‌گوئیم، له‌و خشه‌خشه و ورشه‌یه ده‌چوو که له‌و چهند به‌یانیه‌نا ده‌دم سه‌مای شیرین-هوه له‌ ده‌وری زۆپاکه‌دا گوئ بیستی ده‌بووم، پتر له‌ ورشه‌ی ناسکی فرینی مه‌لیک ده‌چوو که هیتستا له‌سه‌ر خاکه و بال لیك دده‌ا و له‌بن پیتته‌وه ده‌فری، یان له‌ شنه‌شنی گه‌لاکانی شاتوه‌که بچی ئەو وه‌خته‌ی بگری بۆ ئەوه‌ی که ئیدی من و شیرینه‌که‌م تا ئەبه‌د له‌ یه‌کدی داده‌برێن و له‌ ژێر ئەو دره‌خته‌دا چیدیکه‌ جۆلانی ناکه‌ین، له‌ داخانا و بی ناگا له‌ خۆم گوله‌که‌ی ناو چنگی چه‌پم هه‌لده‌گۆفی و ده‌مپرواند، هه‌ر زوو ده‌ستی گرژم کرده‌وه و لی گه‌رام گوله‌که‌م هه‌ناسه‌یه‌ک بدا و ترسام په‌ره‌کانی هه‌لبه‌ره‌ین... ده‌بوو نه‌هیلتم بژاک... ئەوه‌ خوایه‌ شیرین ده‌ریکه‌وئ، ده‌ستیک به‌رز بکه‌مه‌وه و مائئاوایی لی بکه‌م و گوله‌که‌ی بۆ هه‌لبه‌دم، زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی درۆ بخه‌مه‌ سه‌رلیوانم و بیژیانه‌ چاوێک دابگرم و یانی ها مه‌ترسه... دیمه‌وه... نه‌نکم ده‌یزانی من (فه‌ره‌اد)ی ناو حه‌کایه‌ته‌کانی ئەو نیم، به‌لام خۆ ده‌شیزانی چه‌نده‌ وه‌رس و بیزارم... چه‌نده‌ شپه‌زه و ماندووی ناو ئەم سه‌فه‌رم، هه‌ستی کرد له‌ژێر سیبه‌ری چری شاتوه‌که‌ چۆن به‌په‌له‌په‌ل دلم لی دده‌ا و حه‌جمانم له‌به‌ر براه، به‌میه‌ریکه‌وه هه‌ردوو بالی کردبووه تا نازادانه‌تر له‌ناو باوه‌شیدا شنه‌شن بکه‌م و بجوولیم، گوئیم له‌ هه‌ناسه‌ی پیر و خاوی نه‌نکم بوو، له‌ قرخه‌قرخی سینه‌ی به‌تالی، له‌ له‌رزله‌رزینی سه‌ری که جار ناجار ده‌که‌وت و چه‌ناگه‌ی رقی وه‌ک نووکه به‌ردیکی تیژ له‌ ته‌پلی سه‌رم ده‌چقی، له‌ خیزه‌خیزیک که له‌ قورتي داقویای هه‌ردوو مه‌مکه‌ چرچه‌کانییه‌وه ده‌هات و ده‌یترساندم، ترسی ئەوه‌ی له‌و کویتستانه‌ دووره‌ بمرئ و ته‌نیا جیم بیلئ: من و خه‌یالی دۆراوی شیرین به‌جی بیلئ، بمرئ و یه‌کێک له‌ حه‌کایه‌ته‌ کۆنه‌کانی ته‌واو نه‌کا و من له‌ ناو ترسی خۆم و کورته‌بالا و شه‌مووله‌کانی ناو چیرۆکه‌که‌ی به‌جی بیلئ، له‌و دوورپانه‌ی که کوره‌ که‌چه‌ل تیا ماوه و پاماره: نازانی ناخۆ کام ریگه‌یان هه‌لبه‌زیری، له‌و شوینه‌ جیم بیلئ که فه‌ره‌اد چه‌ندین شه‌و و رۆژی پر له‌ تاره‌قه و خوینی ماوه کتوری بیستون کون بکات و کانیاویک له‌و به‌رده‌ رقه‌ بته‌قیینیتته‌وه... وه‌ک ئەوه‌ی هه‌ست به‌و ترسه‌م بکا چریه‌ی خنکاو و نووزه‌ی لاوازی رۆایه‌ رۆحه‌وه:

«مه‌ترسی رۆله‌ شیرینه‌که‌م... نه‌نکت خوا نایکوژی تا له‌ شاییه‌که‌تا هه‌لنه‌په‌رئ!».

نووزه‌ی پر میه‌ر و مردووی نه‌نی ئەو ترسه‌ی ناو دلمی له‌ناو نه‌ده‌برد، نیگه‌ران به‌ده‌م لیتوه له‌رزوه، ده‌گریام، بیرم له‌وه ده‌کرده‌وه چه‌نده‌ دل‌ره‌ق بوون دایکه و باوکه و برا و خوشکه‌کانم، خال و مام و پوره‌کانم، هه‌ره‌موو ئامۆزا و خالۆزاکانم... چۆن دل‌یان هات من و پیره‌ژنیکی زۆر که‌نه‌فت، سه‌ر له‌رزبو له‌ گوئی گۆردا، بی به‌زه‌بییه‌نه‌ بده‌نه‌ ده‌ست

کاروانیک که جگه له‌ تۆز و خۆل له‌ دواي خۆبه‌وه هیه‌چی دیکه جی ناهیلئ، تۆز و خۆلیک که من و نه‌نکم هه‌لمانه‌مه‌ژی، له‌ به‌یانیه‌کی وا زوودا که به‌ته‌نها له‌ناو حه‌کایه‌ته‌کان یان له‌ خه‌ونه‌کاندا وا ده‌ستویرد و له‌ناکاودا هه‌ر هه‌موو شته‌کان ده‌ست پی ده‌که‌ن و هه‌رواش کۆتایییان دئ، نازانم بۆچی له‌و ئانوساته‌دا په‌لاماری شیتانه‌ی گورگیکی بۆم به‌ر که‌وته‌وه که به‌منداڵی دیبووم له‌ رانه‌مه‌ره‌که‌مانی دا و زنده‌قی به‌رخیکی رژاند که بی ناگا له‌ خۆی له‌به‌ر گوانی دایکیدا هه‌ر چوارپه‌لی شکا و... که‌وت و... مرد، یه‌که‌م جارم بوو به‌زیندویتی چاوان گورگیک بیینم که ته‌نها بیینی به‌رخ بکوژی... هه‌رگیز... له‌ یادم ناچئ... باوکم به‌و شه‌وه بی ئەوه‌ی بزانی گورگه‌که له‌ کوپوه هه‌لمه‌تی هینا و له‌ کوپوه ده‌رباز بوو به‌په‌له‌ ساچمه‌زه‌نه‌که‌ی سوار کرد و ته‌قعه‌ی له‌ داروبه‌رد ده‌کرد، ته‌قینه‌وه‌ی ساچمه‌کان که به‌ر به‌رده‌کان ده‌که‌وت پزیسک و رژانی برووسکه و گریکی عومرکورتی له‌و ده‌ورو به‌رده‌ا بلاو ده‌کرده‌وه، سه‌دای ته‌قینه‌وه‌ی ساچمه‌کان ده‌نیو خه‌ره‌نده‌که‌دا و له‌ناو شاخان و ئاسماندا ده‌نگی ده‌دایه‌وه، ئەو هه‌را و سه‌دایه‌ وای کرد مه‌ره‌کان بتۆقن و گیژ و وێژ به‌ناو یه‌کیدای بین و بچن و تۆقره‌ نه‌گرن، ئەو سه‌دا و شه‌قزنی ساچمه له‌ هه‌وادا مه‌له‌کانی له‌ هیتلانه‌کان ته‌راند، مار و میرووی له‌ کونان وه‌جووله‌ خست، شپه‌زه‌بوونی هه‌واش گه‌لای دره‌خته‌کانی خسته‌ سه‌ر له‌رزین، که به‌پرتا و چوینه‌ سه‌ر به‌رخه‌که... دایکه‌که‌ی به‌قه‌هه‌ریکی زۆره‌وه ده‌یلسته‌وه و ده‌بیاعاند... من ده‌مزانی ئەوه‌یان «باعه‌باعی ناو رانی ساز و سه‌نتور و زیل» نییه... له‌وه ده‌چوو بگری، دایکی من به‌قه‌د ئەو مه‌ره‌ منی نه‌لسته‌وه، باوکم بۆ مه‌رگی به‌رخه‌که‌ی گریا، که‌چی بۆ نه‌خۆشی و سه‌فه‌ری من نه‌گریا، دواي ئەو شه‌وه شوومه‌ بوو که له‌ ناوه‌راستی حه‌کایه‌ته‌کان نه‌نکم هه‌راسان ده‌کرد و ده‌مپرسی:

«نه‌نی گیان... بۆچی ده‌بی گورگ مه‌ر بخوات؟».

هه‌ر هه‌مان وه‌لامی ئاماده‌ی پی بوو که هه‌رگیز من دلم به‌و وه‌لامه‌ خۆش نه‌ده‌بوو...

ئه‌وه‌نده‌ی تر تووره‌ و بی تۆقره‌تری ده‌کردم:

«زێده‌ جه‌رگم شیر و پلنگ ئاسک ده‌خۆن، گورگ مه‌ر ده‌خوا و مه‌ریش گیا ده‌خوا».

وازم نه‌ده‌هینا و ده‌مپرسی:

«بۆچی وایه نه‌نی؟».

ده‌سته‌پاچه و بی چاره و ماندوو و به‌وه‌لامیکی دروست، دروست له‌ نه‌زه‌ر خۆی،

ده‌یویست له‌ پرسبهاره‌کانم رابکا و قورتاری بی:

«کورده کم خودا که لبه و جرنوکی به شیر و پلنگ و گورگ به خشویه...!» .

مه حال بوو دلّم ناو بخواته وه و نینوکه کانی خۆم ده کرۆشت و تنه گه تاوتر له هه موو کاتیک زۆرتر ده مپرسی:

«ئهی بوچی که لبه و جرنوکی نه دا به مه پر؟» .

شپزه و به په له ده بوست بگه رپته وه لای پالّه وانه که ی و حه کایه ته که م بو ته واو بکات... من نه مده هپشت:

«نه نی گیان... به رخ و مه پر و بز که نه وه نده گونا ه بن و بخورین... ده چنه به ههشت یان جه هه ننه م؟» .

ئیدی ته واو بهندی ته حه مولی ده پچرا و دهستی به یه کدا ددها و سویندی ده خوارد که نه گهر واز نه هینم ده چی ده نوێ و نه وه شیان دوا حه کایه تی ده بی که بو منی بگپرتته وه... ئیدی مانی ده گرت و نقه ی نه ده کرد... له به رده م ترسی نه نی له خودا و له پرسیاره سه ره خۆره کانی خۆمدا منیش مات و مه لول داده نیشتم، که ده یزانی له به رده م دۆشدا مانی نه ودا منیش خامۆش و وه پرسم ده هاته ده نگ و سویندی ده دام که ئیتر واز له و جووره پرسیارانه بینم و پیتی ده وتم:

«مه هیلّه شه یتان بچیتته دلته وه... خوا خۆی حه کیمه و ده زانی بو گورگ مه پر ده خوا و مه ریش گیا...» .

شه وه های شه و هه راسانیم ده کرد و ئیدی شه وان ی من و نه نی پر ببوو له شه پر و ناشتی و پرسیار و گومان و حه کایه ته غه مگینه کان، بی ناگا له خۆم له باوه شی نه نیدا هه لده له رزیم و به درپژایی نه و کۆلانه و ریتگا که دوو چاوی سوور و پر خوینی نه و گورگه له پیشمه وه بوون، ده بوست په لاماری هپستره که بدا، هه میشه گورگ په لاماری نه و مه پر ده دا که که وتۆته دوا وه ی هه موو مه پر و بز نه کان، من و نه نکیشم له و کاروانه دا دوا که س بووین که له سه ر هپستره که ده له نگینه وه... ده ترسام شه و دابی و هه ر به ریتگه وه بین... له ناکا و لیم پرس ی:

«نه نی... که ی ده گه ی نه کویتستان؟» .

پیتی سه یر بوو گوپی له ده نگم بوو... له خۆشیانا وتی:

«دوو شه وی تر!» .

ئیدی ته واو... من هه تره شم چوو... هه موو شتی ک... هه ر به لا و کاره ساتیک له ناو تاریکی شه و و نه و شاخ و داخانه دا سه یر نابی گه ر بقه ومی، نه وه نده ی تر زه نده قم رژا که

هیدی هیدی ورشه ورشی کراس و گه لا و فرکه فرکی شیرینی بالی مه لان له گویمدا نه ده ما، تا پتر له مالی شیرین دوور ده که وتمه وه گویم له لووره لووری گورگان ده بوو که له هه زار لاوه هه راسانی ده کردم، دوو چاوی خوینینی گورگ وان له پیشمه وه و تارمایی رۆشنی شیرین-یش له دوامه وه هه ر ده رنه که وت، ده موست سه رم له نیوان هه ردوو مه مکی چرچه وه بووی نه نکمدا نقوم بکه م و هه ردوو په ری گویم دابخه ن و گویم له هپچ نه بی، ده ت وت که لله ی سه رم نه شکه و تیکه و لووره ی گورگیتک تیایدا ده نگ ده اته وه، له ترسانا پتر خۆم ناخنییه وه ناو باوه شی، سست و مت بووم و هه ناسه م له سینه مدا خنکاند بوو، نه وه نده بی جووله و سست که نه نکم بترسی و رامته کیتی و دلنیابی که ماوم و هه ناسه ده دم... چرپاندی:

«هه نسک هه لمه ده هه موو که سه که م... چاک ده بیته وه و به یه که وه ده گه رپینه وه ئیره!» .

سه یری گوله ژاکا وه که ی ناو دهستی خۆم ده کرد و ده گریام، هه موو جار پیم ده وت:

«گوله که به ماچیک» .

بی شه رمانه روومه تی لای راسته ی له ده مم نزیک ده خسته وه، مه کریازانه ده ی وت:

«ده زوو... ده زوو...!» .

نه مده ویترا... گه ر که سیش دیار نه بووایه هه ر نه مده ویترا... گوله که م بی ماچ ده به خشی، من هه رگیز شیرین-م ماچ نه کرد... چونکه دایکم هه میشه سه د باره ی ده کرده وه که هه موو کچانی گه ره ک خوشکمن و... ماچیان له من حه رامه...

هه نسکم هه لده دا... ئیدی کی هه یه له و کویتستانه باسی مه رگی بز نه خۆشه ویسته که می بو بکه م؟ به ده م رپوه ملم شکا نه وه نده ی ناو ر بدمه وه و خۆم و نه نکم له سه ر هپستره که لاسه نگ بین، هیدی هیدی هه را و زه نای کۆلان له گویمدا ده مرد و نه ده ما، تا ده هات چۆل و خامۆشتر ده بوو، له ناو نه و ترسه ی خۆمدا ئیدی من هپچ سرته و ورته یه کم نه ده بیست، که نه نکم زانی وازنا هینم و به هه ردوو لادا مل ده سوورپنم و ناو ری دوا وه ده ده مه وه، باوه شی نه ویش دونیای لی تاریک کرد بووم، به هه ر زه حمه تیکه وه بی تیی گه یاندم که ده یه وی به رزم کاته وه و وا بکات که روومان له یه کدی بی و منیش بتوانم سه ره ستانه به کامی دل دوور پروانم، له بن بالی نه نکمه وه تا چا و پر ده کا ده مروانی و که سیتم نه بینی... رۆحی شیرین... تارماییه که ی... ستوونیک له رۆشنایی بالایی... خۆی... ده ربکه وی و من فریا بکه وم گوله که ی بو هه لده م، چاوانم ره شکه و پیکه ی ده کرد و هپچ نه ده دی... به لای راسته دا روانیم، به سه ر ره زی دار هه ناره زه کانه وه رووه

خهرنده که چاوه کانم نازاد کردن... به تهمای ئه وهی که مه ودای دوور چاوانی لیتلم رۆشنتر بکه نه وه، که چی له قوولایی خهرنده که وه ته مومژتیکی ته نک رووه و ناسمان بهرز و بهرزتر ده بۆوه و، به سهر ههر دوو لیتواری خهرنده که ده کشا و په لهی بوو بگاته ناو رهزی دار هه ناره زبه کان و... ههر واش بوو... له چاوتروو کانیکیدا له ته میتکی سووکه وه چر و چرتر ده بۆوه به ناو دار هه ناره کاندای پیچی ده خوارده وه، ههروه که ئه وهی هیشتا له ناو حه کایه ته کانی نه نکمدا بم و ته میتکی چر غه رقم کا... ته مومژه که ده هات و ده کشا و رهزه که له چاوانم شارده وه، یه که یه که یه ماله کانی گه ره کی خواری، ته مومژ میهری نواند و که مه کی خۆی گران کرد و وهک ئه وهی گه مه یه کم له گه لدا بکا و پیم بلتی هه تا نه هاتووم له و گه رده لولو له بسته بالایه پروانه... ههر واش بوو... کشانی ته م به و چری سهر ناسمانی رهزه که نه گه یشتی بووه ناو کۆلانه که ی ئیمه، به للام ده هات... ناسمان و خۆری لی شاردمه وه، به په له پروانیم، دوور، تا ئه شوینه ی مه زنده م ده کرد بهر قاپییبه که ی مالی شیرین بی... له و دووره وه... ده نیو بالای به ناو یه کدیدا سووراوی کۆمه لیک ژنی عه با به سهر که به هه شتاوی ده هاتن و داد و فیغانیان ده گه یشته گویم گه رده لولو لیک له رۆشنا بیم ده بینی، له ناو ته پ و تۆزی هه لساو له بهر پیتی ژنه کان و ته مومژی له سه رخۆ کشا و لیم ون ده بوو... پاشان ده هاته وه، له پشت فرمیسه که کانی خۆمه وه ئه و ستوونی نوورم ده بینی که ده یخواست له ته مومژدا نه خنکی و فریام بکه وئی، تا و تاویک تارمایی ئه و رووناکییه بالای ده کرد و تاویکی دیکه ئه وه نده ی بستییکی ده مایه وه و له ته مدا ده کۆژایه وه و له ته پوتۆزی به جیما و له ته شک و تیریتی کراس و که وا و عه بای ژنه کاندای ده خنکا، تاویک خه نی ده کردم و تاویک غه مگین، ههر ده هات و هه وئی ده لدا له ناو ئه و ته مومژه دا له دره و شان وهی خۆی نه که وئی، ده ت و ت چرایه که و کز ده سووتی... دوا پرته وی گری مومیکه و نایه وئی بفه وتی، له و دووره وه له دوو چاوی ته ر و پر له باقوبریق ده چوو که ده نیو ته پوتۆزی جیما و له کاروان، جیما و له کۆمه لی ژنی عه با به سهر و دم به هاوار، جیما و و پاکردو و له ترسی کشانی ته میتکی چر... بو من ده بریسکانه وه... ده کۆژانه وه و ده بریسکانه وه، ههر ده ت و له گو میتکی به فراودا هه لکی شراوم و هه هه لده له رزیم و دانه چۆقه م پی که و تیبو، مالم به هه ر دوو لادا ده که و ت، به زۆر سهر م راگیر ده کرد و له بن بالی راست و چه پی نه نکمه وه ده مریست ئه و تۆزه نووره... ئه و گه رده لولو له رهنگین و جیما وه بدۆزمه وه، ئه و تۆزه نووره ی گه مه ی به ره شی عه باکان ده کرد، من به هه ویای هه له هاتنی هه تاوی ئه و بووم له ناو ته م و تاریکی ئه و ژنه عه با به سه رانه دا، هه ندی جار ئه و تارمایییه

وه ها ده دره وشایه وه که به شه واره ی ده خستم، ههر ده ت و ت راسته و خۆ ده روانه دوور خۆر، ده ت و ت خۆی لاده دا ئه و نووره پاکه، خۆی گرمۆله ده کرد، خۆی لاده دا تا نه که ویتته بن ده ست و پیمان، له ترسانا بز ده بوو... پاشان وه در ده که و ته وه... دلی خۆم خۆش ده کرد که ئه و تارمایییه ی گه مه له گه ل چاوه کانم ده کا... گه مه به خه یال و خولیم ده کا... ههر ده بی تارمایی شیرینی شیرین بی، رۆشنایی ده وری تارمایییه که که له را کردن ماندوو نه ده بوو، ههر هه مان نواله ی پاکی ده وری بالاکه ی له و به یانییه زووانه دا که له ده وری زۆپاکه سه مای ده کرد و گر و گه رمی و رووناکی به رۆحی سارد و تاریکم ده به خشی، نه مده زانی ئاخۆ ماوه یان مردوو، نه مده زانی چه نده ها شه و و رۆژه نه خۆشی و له جیکه و تنم لیکدی کردوین، له ناو سیحری ئه و به یانییه دا و وه ری که و تنی مردووانه ی ئه و کاروانه ی کتوپر هات و منی له پیخه فه سارده که م دزی ههر له خه ون و خه یال ده چوو، وردبوونه وه و گه ران و تیرامانم له سیبهری ئه و هه موو رهنگه په رش و بلاوه ی ده وری تارمایییه خۆشه و یسته که م گیت و کاس و وریان کردم، ده ت و ت هاوار و ناله و گریانی ژنه عه با به سه ره کان ته مه که ده ترسینی و له گه ل ههر زریکه به ک ته مه که چه ند هه نگا و یک ده ره و ییه وه له پاشیدا، ئه و ژنانه وهک ئازیزمرده یه ک به چه پۆکان له لاروومه تی خۆیان ده دا، ببوون به دیواریکی ئه ستوور و بلند... نه یان ده هیشتا نیوان من و ئه و نووره بسته بالایه ته وا و کویر بیته وه، به للام خۆ نه شیان ده هیشتا پیشیان بکه وئی، من ههر چاوه ری بووم خیراتر غار بدا و به و هه نگا وه سستانه ی فریام بکه وئی و بهر له هه لوه رینی په لکی گو له کان له ناو چنگمدا بگات، ده مخواست تا زوه به فرمیسه ک و ماچ گو له که م بشۆمه وه و گه شاره و ته ر بۆی هه لبدم، تا ئه و مه ودایه ی ته مومژ لی ده گه را له سه ربانی ماله کانم ده روانی، بهر قاپییبه کان و ناو حه وشه کان، جگه له مالی شیرین زۆریه ی خه لکی له بهر ده رگا به پیتوه یان هه لترووشکا بوون، چ له سه ربانه کان و چ له ناو حه وشه کاندای مه زن و منالم ده بینی که تیک قۆقژابوون، ژنه کانی بهر ده رگا زۆر زه بوونانه و لاره مل له منیان ده روانی، جاروبار پیماوانی سه رودای کاروانه که و نه نکم، له ژنیر لیته وه، به ده ست بهر زکردنیکی قورسه وه سلاویان له و حه شامات و عه زازیله ده ساندوه، سه پان و شوان و شیرۆ و مامه ندیم بینی، جانتا به شان وه، ته ندروست و بزپو خۆیان ده گه یانده کلکی هیستره که و من و نه نکم لاسه نگ ده بووین، به شه رمه وه، شه رم له وهی که من نه خۆشم و ئه وان ته ندروست، به درۆ به روویاندا ده خه نیمه وه، ده ت و ت دلم خوین ده ده لیتنی، چ شه رمیکی گه وره و چ مرده نییه ک بوو به سه ر هیستره که وه وهک منالیکی چکۆله و جیقن

دوله‌نگیمه‌وه... هاوارم کرد خودایه بۆ نامکوژی... تو بۆ رقت له منه؟ هاواره‌که‌م له دلما خنکا و سه‌د جار وتم: خودایه... گووم خوارد... له گووی سه‌گ... ئاخ‌ر نه‌نکم هه‌ره‌شه‌ی لی کردبووم و ده‌ی وت گه‌ر خه‌یال و ختووره‌ی خه‌راپ به‌دلندا هات... هه‌تا زووه په‌شیمان به‌روه... ده‌نا لای خوا ئاسانه هه‌ردوو چاوانت کویرکا... من حه‌زم ده‌کرد به‌ربیمه‌وه و بکه‌ومه ژێر سمی هه‌یستره‌که و راست نه‌بمه‌وه، ئاخ‌ر دوا‌ی دۆرانی شیرین و بزنه‌ شیت من چی له خۆم بکه‌م؟ سه‌رم هه‌لده‌بێ هه‌ر ته‌مومژ بوو، سه‌رم نه‌وی کرد و له‌و دوو سی دوکانه‌م روانی که تازه ده‌کرانه‌وه، له‌و ژنه‌ په‌وه‌نده ماست فرۆشانه‌ی به‌ر ده‌می چایخانه‌که، له‌ چه‌ندین که‌ری بارکراو به‌چرووی براوی ناو شاخان که له‌وه ده‌چوو خاوه‌نه‌کانیان له‌ ژووره‌وه نان و ماستی به‌یانی بخۆن، به‌ده‌نگی نه‌نی هاتمه‌وه سه‌ر خۆم که به‌ده‌نگی به‌رز «ئایه‌ته‌ل کورسی» ده‌خویند و فووی ساردی به‌سه‌ر سه‌ری مندا بلاو ده‌کرده‌وه، من ده‌مزانێ ئیدی تا ده‌گه‌ین به‌کوێستان لی نابیته‌وه، به‌سه‌ر سه‌رمه‌وه، دیسانه‌وه، ئه‌و پۆله‌ چۆله‌که‌م بینیه‌وه که له‌سه‌ر شاتووه‌که‌ی به‌ر ده‌می مالتی شیرین-ه‌وه به‌سه‌ر سه‌ری من و کاروانه‌که‌دا هه‌لفرین، نه‌مه‌ده‌زانی چۆن ده‌توانن ئه‌و ته‌مه‌ چه‌ر شق بکه‌ن... چۆن لیکدی بز ناین؟ هه‌ر سه‌ره‌تاتکیم بوو... دوا ئومیدم، له‌و به‌یانی خه‌م و نه‌خۆشی و کژچه‌دا، لای نانه‌واکه‌ بوو، هه‌موو کوپ و کچه‌کانم ناسیبیه‌وه، هه‌موو ئه‌و ژن و پیاوانه‌ی په‌له‌پانه‌ زوو نانیان ده‌ست بکه‌وئ، شه‌ر و گه‌یچه‌لیکی زۆرم بێر که‌وته‌وه له‌سه‌ر نۆره‌پری، شه‌ری ده‌سته‌ویه‌خه... تف و جنیو، من هه‌موو به‌یانیه‌که‌ نۆره‌ی خۆم به‌شیرین ده‌به‌خشی، ده‌مزانێ چه‌نده شه‌رم‌ن و دلناسکه... له‌ ترسی باوکی هه‌میشه‌ بی ئۆقره‌ ده‌سته‌کانی هه‌لده‌گلۆفی و شیرزه‌ و په‌ریشان له‌ نانه‌واکه‌ی ده‌روانی، ئه‌ویش بی باک قوونی له‌ هه‌مووان ده‌کرد و چاو و برۆی له‌ گره‌که‌ دوور ده‌خسته‌وه و به‌ده‌م گۆرانی وتنه‌وه نانی پیتوه ده‌دا... هه‌ر هه‌مان گۆرانی...

«ئه‌ری کردووته عاده‌ت

گیانه‌که‌م هه‌یوان دانیشان

ئه‌ری چاوان مه‌گه‌یتره

جوانی... بۆ عاشق کوشتن».

پاشان بی باکانه ئاوری ده‌دایه‌وه... چه‌ند نانت ده‌وئ؟ به‌لام من مه‌رگی خۆم ده‌خواست بزانی له‌گه‌ل کتیه‌تی... نه‌ک من... که‌س نه‌یده‌زانی، شیرین وه‌ک گه‌رده‌لوولیکێ شبن و رۆشن به‌هه‌له‌داوان ئه‌م ده‌ست و ئه‌و ده‌ستی به‌نانه‌که‌ ده‌کرد تا وه‌کو په‌نجه‌کانی نه‌سووتین...

غارێ ده‌دا تا فریای قاوه‌لتی باوکی بکه‌وئ، من هه‌میشه‌ دره‌نگ نام به‌رده‌که‌وت... نانه‌واکه، هه‌میشه، سزای ده‌دام چونکه‌ نۆره‌ی خۆم ده‌دا به‌شیرین، نانه‌وایه‌کی چاو باشقال... به‌ده‌م گۆرانییه‌وه له‌ کچه‌ پارچه‌له‌کانی ده‌روانی و بزهی ده‌هاتی، به‌یانیه‌کیان دوا که‌س بووم و هه‌ر چاوه‌ری بووم... که‌چی زۆلانه‌ له‌ژێر سمیلته‌وه خه‌نییه‌وه و وتی: خپ و خه‌پانه‌ ها... پاشان به‌پلاریکه‌وه وتی:

«لێت نه‌گۆری... وا بزانی تو فه‌ره‌اد-یت و ئه‌ویش شیرین!».

من له‌وه تووره‌تر بووم گوئ له‌و تیر و توانجانه‌ بگرم... که‌ شیرین دوور ده‌که‌وته‌وه و ده‌گه‌یشته‌وه ژێر شاتووه‌که‌ من دل‌م پر ده‌بوو له‌ گریان و هه‌ناوم پر له‌ فرمیسک، بۆ دواچار و به‌په‌له‌ سه‌یری به‌رده‌می نانه‌واخانه‌که‌م کرد... خودا هاوار... شیرین-م نه‌دی... له‌ حه‌یه‌تا... به‌په‌له‌ و شیتانه‌ دوو چاوی دیکه‌م قه‌رز کرد و له‌ دار و دیوار راده‌مام، له‌ ده‌رگا و په‌نجه‌ره‌ و قه‌نته‌ره‌کان، له‌ قالد‌ر مه‌کان که‌ ده‌چونه‌وه سه‌ریانه‌کان، له‌و منالانه‌ی له‌ راکه‌راکه‌ی دوا‌ی کاروان وه‌رس نه‌ده‌بوون... هه‌ر ده‌گه‌رام گه‌رده‌لوولی ئه‌و رووناکییه‌ په‌نگاوپه‌نگه‌ بدۆزمه‌وه که‌ له‌ناکا و لیم بزبوو، سه‌ره‌نشتی خۆم کرد که‌ نه‌ده‌بوو غافلگیر ب‌م، کۆلانه‌که‌ تا ده‌هات له‌ دواوه به‌رته‌سک ده‌بووه ژنه‌ عه‌با به‌سه‌ره‌کان ساقه‌یان له‌یه‌ک ده‌کرد و تارمایییه‌ رۆشن و خۆشه‌ویسته‌که‌ی منیان خستبووه ناو ته‌مومژ و گه‌یژه‌لووکه‌یه‌کی تاریکه‌وه، ده‌مزانێ ئه‌وه‌نده نایا و ئیدی له‌ پیتچیک‌دا کۆلانه‌که‌ی خۆمان جی دیتین و ده‌که‌وینه‌وه ناو کۆلانیکی ته‌نگه‌به‌رتر... پاشان ده‌چینه‌وه سه‌ر ئه‌و ری به‌رده‌لانه‌ی به‌ناو شاخ و کیتوه‌کاندا ده‌مانباته‌وه زارکی گه‌لییه‌کی ده‌م کراوه که‌ تا مه‌ودایه‌کی دوور رووباریک به‌ده‌م هاژه‌ و خوهری که‌چه‌رینه‌وه له‌گه‌لمان ریتواره تا ئه‌و وه‌خته‌ی به‌ته‌واوی له‌ناو ته‌مومژ و هاژه‌ی چه‌می به‌خوهری خه‌ره‌نده‌که‌ بز ده‌بین... کتوپر نه‌نکم وه‌ئاگای هه‌یام:

«چیته‌ رۆله‌که‌م... بۆ ده‌نگت نییه‌؟».

له‌ ده‌نگی مردووی نه‌نیدا زرنگانه‌وه‌ی زه‌نگیکێ ترسانم بیست، هه‌لاویتیکی گه‌رم و هه‌ناسه‌یه‌کی بۆگه‌ن دایگرتم، ناچار و به‌په‌له‌ ده‌موچاوم له‌ میتخه‌که‌به‌نده‌که‌ی نزیک خسته‌وه، ده‌ترسام به‌بۆن بکه‌وم یان ئه‌و هه‌لاوه‌ قورس و گه‌نیوه‌ بمخنکینێ... دوور دوور... چاوانم به‌سه‌ر پنتیکێ زۆر چکۆله‌وه روا بوو... که‌ هیدی هیدی ده‌بوو به‌خالیکی رۆشن و گه‌وره... دوام ده‌کرد و ده‌پارامه‌وه که‌ به‌رله‌وه‌ی بگه‌ینه‌ ئه‌و پیتچه، کتوپر، وه‌ک ئه‌وه‌ی که‌ له‌ حه‌کایه‌ته‌کانی نه‌نکم رووده‌دا شیرین ده‌ریکه‌وئ، گۆله‌که‌ی بۆ هه‌لبه‌ده‌م و به‌هه‌ردوو چاوانی پر له‌ گریانم مالتاواویی لی بکه‌م، هه‌موو ده‌نگه‌کان له‌ رۆحمدا ده‌مردن، هه‌موو

پهنگه کان له چاوانما ده کوژانه وه، که لله کاس زرنګه ی دهات، ورته ورتی نه نې به دهم خویندنی نایه ته ل کورسییه وه هه راسانی کردبووم، نه ورتته ورته دت وت به ردی نه و شاخانه یه و به سهر مندا ده رمین، ته مه که ش هه ر دهات و ده کشا و چرت ده بو، خزی له دیواره کان، ده رګاګان، ده رخته کان، مه ردوومه کان هه لده سو... تا دهات پان و به رینتر ده بو، هه ر هه موو شتیکی له خویه وه و ده ده پیتچا... زور چروپر له ناو قولایی خه رنده که وه هه لکشا... ته نک ته نک به سهر سهری هه مووماندا له ناسمانه وه داده کشا، هه ر زوو زانیم نه ونده نابا و نه و ته مه هه ر هه موو دونیا داده پوشتی و هه ناسه ش سوار ده کا، ئیدی هه موو که سیک و شتیکم لی بز ده کا، وه که هه میشه له ناو رچی خه رنده که وه هه ناسه ی ده دا و ده ته نییه وه و یه که مین شوین که داگیری ده کرد نه و باخه ی دار هه نار هه رده کان بو، هه لده کشا و ترۆپکی چپاګانی ده شارده وه... دواچار رووه و ناو ماله کان ګران ده کشا و هه ر هه موومانلی له یه کدی بز ده کرد، وای لی دهات که من پیاله و قاپی ماسته که ی به رده م، نه بېنم، که دهات چ له به رده می مالان بوایه، چ له ژتیر شاتووه که و یان له حه وشه ی مه کته ب: شیرین-ی له من ون ده کرد، هه تا ګه ر له به رده می نانه واخانه که ش بوایه ګری ته نووره که نه یده توانی نه و ته مه زوره چره به وینیتته وه، ګه ر له به ر میګه ل بومایه مه ر و بزنه کانی لی ون ده کردم، من ده مزانی که ی نه و ته مه ده کشی... چونکه به ر له وه بزنه شیت عاقلانه ده بقاراند و خوی پیوه ده نووساندم، لاملی له به له کم هه لده سووی، هه ر له دوا دارژانی نه و ته مه دا بو که شیرین دهاته ژتیر بالم، که چی له و به یانی کوچ و لیک داپرانه دا چنده نه و ریکه وته ناشیرینه په ست و غه مګینی کردم... به لام نا... له دوا ناومیدییبه کی درتیرخایه ن دیسانه وه که و تمه وه شنهن و باله فیه و شاګه شکه بوون، دوو چاو له دووره ده بریسکانه وه، درپان به ته مه که ده دا، دوو چاوی ګه ورژنه و پر ګریان که له وه ده چوو ری له به رده م تارماییه کی چکو له و بسته بالادا روشن بکه نه وه... له به رده م رچی ګه رده لولویکی په نګا و په نګدا در به ته م و تاریکی بدا و... بیت و... بګاته کاروان، دلّم خوش بو که گویم له به ریه که که وتنی نالی ژتیر سمی هیستره که و به رده کانی سهر ریتګا بو... له گویمدا (نایه ته ل کورسی) یه که ی نه نکم خوش دهات، هه تا دهات توندتر به باوه شی خویه وه و ده نووساندم، هه ناسه م خیراتر... به لام هه ر ته نګ و سوار، به زور سهرم له ژتیر بالی نه نکم ده رباز ده کرد تاوه کو نه و رچه دره وشاوه م لی ون نه بې، ده مزانی نه وه یان دوا هه له و دوا به خت... هه ر ده بو مه زنده ی نه و بکه م که نه وه یان جګه له رچی روشن شیرین هیچ شتیکی دیکه نییه، له وه ده چوو له دووره نه و دوو

چاوانه ی ناو ته مه که بګرین، چاوه کانی تا دهات روونتر و ته رتر ده دره وشانه وه، تا نزیکتر ده که و ته وه من پتر لی ده ګه رام ګوله که ی ناو دهستم هه ناسه بدا و ببووژتیه وه، به په له و رچ په روه رانه بوئم ده کرد، وام ده زانی ګه ر بوئی نه که م هالا ویتیکی بوخن و بوګن ده مخنکیتی، خوژګه م بوو خیراتر بې و ته م شق بکا و بګاته لام، ګه رما و ګه رم بوئی هه ناسه و فرمیسه که کانم له ګوله که بکات، جاروبار چاوه روژنه کانی تارماییه که م لی بز ده بو... له ناو ګیژه لوه که ی جیمای ژنه کانداه خنکا و باه خوله یان بې ده کرد، نه و کومه له ژنه ی له و به یانیه دا وه که قه له رده به دهم ګرپانه وه ده یان قیغاند و له ناو له ناو نه و ته مه دا رسکان، ده بو هه ر نه و بې: که سیک له ناو اییدا مردووه و نه وان ده چن ګه رمه شین به جوشت بکن، تاو تاویک تارمایی ناشنا و روژنه به رچم ناوری پر له ترسی ده دایه وه به و ده لیله ی بریسکه ی چاوانی له من ده کوژانده وه... دهات... دهات... دهات سووکه له و بې هه لگرتوو... له وم ده روانی و له هه موو دونیا داپرابووم، ته موژ و هه لولوی کردین که من ته و او له کاروان داپرابووم، به لامه وه سهر بوو که نه نې نه ده ترسا له ناو نه و شاخ و داخانه ری ویل بکه ین، ئیدی من دلّم داخوړیا... چونکه ویستم له نه نکم بپرسم که ئیمه واین له کوئی... که چی ده نگم نووسا و ده رنه هات، ژنه دم به هاواره کانیش نه و ونده به تاو دهاتن که له ګه ل خویندا نه و تارماییه روژنه ی منیان راده مالی و ده یانیه نا، نورویکی ته و او پاک و رچی ګرگرتوو له ناو نه و ته مه چرهدا... سهره تا خانووه کانی ده وره ی لی بز کردم، یه که یه که ی هیستره کان و پیوان و ژنانی ناو کاروان، ده رګا و په نجه ره کان، چنده بې که س و ته نیا بووم به سهریشتی ته میکه وه که تاویک رووه و سهر ترۆپکی شاخه کان هه لی ده گرتم و تاویکی تر رووه قولایی خه رنده که، ترسام و تاس بردمییه وه، پتر خوم گرمه له کرد و پشتم و هه کور کرده وه که بریره ی پشتم له ګه لیا ژانی کرد، رچی تارماییه روژنه که م وه ګیژبووی به م لا و به ولادا ده که وت و هه لده ستایه وه، بې ناګا له خوم هاوارم کرد:

«شیرین... شیرین...»

نه نکم توند قرساندمی به به رسکی قویاوی خویه وه تا هاواره که م ده رنه چی و کاروان بره ویتیه وه، تارماییه که روژنتر له جارن هه ستایه وه و که وته دوام، سهرسام و نه بله ق بووم که زانیم نه و رچه شیرینه ده یه وی بګات به کاروان، ده مویت پیم بګا تاوه کو پتی بلیم که من چه ندین شه و روژ، به ر له م سهره، نه خوش بووم، خه ونم به تووه بېنیوه و رچه نیوم، خه ونی ترسناک به هه لدرانی بزنه که م... له تووم پرسپوه و که س پتی نه و تووم تو

له كوتی، ده مویست گوله كه هه لبدم تا ئه و تارماییه به دوو چاوی رۆشن و داگیرساوی ناو ئه و ته مه چره بیبینه و هه لئى بگریته وه، بۆنى بكا و بزانی هی منه، خۆزگه م ده خواست ئه م سه فه ره به ناو ته مدا خه ونیك بئى له خه ونه زۆره كانی شه وانى سووتانم له ناو گرانه تادا، ئاخىر من بۆ هه میشه زینده خه ونم ده دى: له پۆل، به ديار له وه پرى مه ر و بز نه وه، له ماڵ، له ژیر دار هه نجیره كه ی خۆمان و شاتوه كه ی به رمالی شیریندا، له سه ریان، هاوینان، تا خه و ده بیردمه وه ده چومه ناو شانشینى ئه ستیره كان، له گه ل مانگدا سه فه رى شارانم ده كرد، هه ر به خه یال منى ترسنۆك ده چومه ناو باوه شی خو شى شیرین و خۆم به قژى په خش و پرى داده پۆشى، بۆ ساتیك هه ستم كرد كه زۆر لیم نزیك كه وتۆته وه و ده مبینى و ده بیبیم، ته م و تاریكى بۆته شووره ی ته نكى چوارده ورمان، له قه د و بالای ورد ده بوومه وه، گویم زرن گایه وه به پر وشه ی هه ناسه ی شیرینی، سو زى پڑاوى چاوانى ده یگر یاندم، په نجه بئى ئیسقانه كانی، په نا گوپی وه ك ئه و وه خته ی له به رده مى زۆپا كه دا ئاره قه یان ده رده دا، هه ردوو كو لى سووتاوى، پیلووى دا كه وتووى سه رچاوه كانی كه من چه زم ده كرد هه لیان بئینه تا وه كو خه م و قه هر و نه خو شیم، بۆ دوا جار، ببینه... تا سكى پیتم بسووتی و له ئامیزی خۆیم بگری و دیسانه وه له ترسانا خۆم له ناو خه رمانى قژى ئه ودا بشارمه وه، ئه وه نده نزیك بوومه وه كه بۆنى بن گه ردى كاسم بكات، بۆنى سینه و به رۆكى ساواى، كه چى كتوپر له گه ل پرسیا رى كى نه نكم را چه نیم:

«ئوه خه وتووى رۆله كه م؟»

ته م لئى نه ده گه را بزانه وام له كوئى، توند له ترسانا با وه شم كرده وه به سینه و مه مكى چرچ و داقوپاوى نه نكمدا... خودا... چهنده ته نیا و هه تیبو و غه مگین بووم، له برى با وه شی نه رمى شیرین كه و ته ناو هه ناوى به تالی نه نكم كه خیزه خیزی سینه ی تا كه ده نگیتك بوو ده نیو ئه و ته مه تاریك و چره دا بیسه لمینى كه من هیشتا ماوم و نه مردووم... دواى خنكا نیكى در یژخایه ن پرسیم:

«له كوئین نه نى؟»

مردووانه وتی:

«نازانم رۆله... گویم له زهنگۆله ی ملی هیستیره كانیش نییه... له وه ده چى له كاروان دا برا باین...»

له ناو ئه و زینده خه و خو ش و ناخۆشه دا چاوم له و تارماییه رۆشنه نه ده ترووكاند، دوو

و نزیك ده كه وته وه... هه ر له تری ده دا و هه لده ستایه وه، له نیو گه رده لولولى قه به و بئندى ژنه پرسه داره كان ون ده بوو، تاویك و پیشیان ده كه وته وه، به لām تا ده هات ته مه كه چرتر داده پڑا و ئه و دوو چاوه رۆشنه ی لئى ون ده كردم، ترسام رۆحى شیرین بئى و هه نگاوى ورد و چكۆلانه و ماندووانه ی ده ره قه تی هه لات هه لاتى كاروانه كه نه یه ت، چاوه رى بووم كه ئه گه ر ئه مجاره یان ده ره كه وته وه، نزیك بئى یان دوو، گو له كه ی بۆ هه لبدم، به لكو ئه وه خوايه بیبینه و هه لئى بگری و بۆنى بكات، بۆنى هه ناسه ی منى نه خو ش، فرمیسكى گه رمم ده كرا له و به یانییه دا، به سه ر په ره كانییه وه، له شه ونم بچن، دلم خو ش بوو... چونكه دوا هه ول و ته قه للاى ده دا بزرى نه كه م و بزرم نه كات، هه ر ده ت وت له ته كمایه و پئى ده كات، من بریسكه ی چاوه كانی شیرین-م ده ناسییه وه... پرووى رۆشنى، خه نده ی شه رمى سه رلیوانى ئه و كاته ی ده به وئى شتیك بئى و بۆى نایه، نیگای ده كردم... جوامییر و سوارچاكانه دنووشتامه وه... دنووشتامه وه تا ئه و رۆحه ماندووه بگرم و سواری هیستره كه مى بكم و پرووه كویتستانان له گه ل خۆمدا بییه م... ده ره وشایه وه، ده ت وت رۆحى جۆگه له یه كه و له ژیر خۆره تاویكى په نه اندا بریسكه بریسك خۆى پرووت ده كاته وه، به ئاشكرا قژى در یژیم ده دى، په خش و په ریشان، له ژیر ته پ و فئى ته مه كه دا ئاونگی لئى ده تا، كه غارى ده دا په خش و بلاو له سه ر كه فه ل و نیكى راست و چه پیدا شه پۆلى ده دا، هه ر كتومت له ناو ئه و ته مه دا له رۆحى سیبه ر و تاو ده چوو، جوان جوان لئى ورد ده بوومه وه، هه مان كراسى كلۆشى جار ان كه (با) پرى ده كرد و تا سه ر هه ردوو ئه ژنۆى له من به ده رده كه وت و رۆژانى سه ماى به ر زۆپا كه ی وه بییر ده هیتمه وه، ده ستى هه لده شه قاند، باله فه رى بوو سه رى په نجه كانی به ر سه رى په نجه كانم بكه ون، به سه رپشتى ته مه وه دوو رتر بووم له وه ی ده ستى بگاتى، هیدى هیدى هه ستم ده كرد من سواری ته میك بووم و به حه واووم، چونكه ئیدى ته واو... چیتر هیستره كه م نه ده دى، گه ر بۆنى ها لاوى هه ناسه ی بۆخنى نه نكم نه بوایه كه تیکه ل به رۆحى میخه كبه نده كه ی ده بوو پروام نه ده ما كه من هیشتا وام له با وه شی ئه ودا، ئاخىر نه نكیشم تاویك له ژیر ته مدا ونم ده كرد و تاویك ده هاته وه، به ده م بۆنكردى گو له كه وه ده مزانى په لك به په لك وا خه ريكه بمی، چ فه رهاد- یكى ناشیرین بووم، من سوار و شیرین پیاده، ده مویست له سه ر پشتى ته مه كه دابه زمه خواری، تارماییه كى ئه رژه نگ توند منى ده گو شى و به رزه فتى ده كردم تا نه جو لیم، له ناو ئه و ته مه چره دا پارچه یه ك له رۆحى شه به نگ و نوو ر ده گریا و هه نسكى هه لده دا، به وه ی كه ته مه كه له سه ر هه ردوو چاوه كانم ده نیشت و تانه یه كى دروست ده كرد و ده مزانى كه

ریتگا که چهنده بهرتهسک و تنگه، دترسام ئەو تارماییه زۆر خۆشه‌ویسته‌م بکه‌ویته ژێر هەر چوارپه‌لی هیتستره‌که و بیهارپێ، ئەگەر پرمه‌پریم و هه‌ناسه‌ سوارییه‌که‌ی نه‌بوایه‌ من هەر وام ده‌زانی به‌سه‌ریشتی ته‌مه‌وهم، ترووسکه‌ی چوانی، خهنده‌ی شیرینی، قژی ره‌شی ته‌م دایپۆشین، بێ ده‌سته‌لات و زه‌بووانه‌ دو‌عاکانی نه‌نکم ده‌خویند تا ئەو تۆزه‌ نووره‌ ده‌ریکه‌ویته‌وه، له‌ دووره‌وه‌ گوێم له‌ ناله‌ی جه‌رگه‌ری ژنه‌کان بوو که ده‌ت وت تا کویتستان به‌دوای کاروانه‌که‌وه‌ ده‌بن و... هه‌ردین، ده‌گریان و ده‌لالانه‌وه، ئەو تارماییه‌ غه‌مگینانه‌ی له‌و به‌یانیه‌دا ببوون به‌به‌شیک له‌ رۆحی ئەو ته‌مه‌ی هه‌موومانی له‌ یه‌کدی بز کردبوو، تیکه‌ل به‌و گریان و داد و فیغانه، گوێم له‌ قاقای ناشیرین و ناقۆلای کۆمه‌لێک پیاوی بێ باک بوو که تاوتاوێک ته‌مه‌که‌ی ده‌ترساند و ده‌ره‌وییه‌وه، له‌ گه‌رمه‌ی یه‌کێک له‌و قاقایانه‌ بوو که من پر و ته‌واو رۆحی تارماییه‌ رۆشنه‌که‌ی خۆم بینیه‌وه‌ که هەر ده‌ت وت بازنه‌یه‌که‌ له‌ نواله‌ و نوور، له‌ژێر ده‌ست و پێی ژنه‌کان ده‌که‌وت و راست ده‌بووه، ده‌بویست خۆی لابادات و رابکات و ده‌نگی به‌من بگات، هاوار بکات تا فریای بکه‌وم، هەر له‌و ساته‌وه‌خته‌دا بوو له‌گه‌ل قاقا و پیکه‌نینه‌ی ترسناکی ئەو پیاوانه‌ی که من مه‌زنده‌م ده‌کرد له‌ قوولایی خه‌ره‌نده‌که‌وه‌ بێ ئاسمانی پر له‌ ته‌مومژی سه‌ر سه‌رم به‌پرووسکه‌یه‌ک ته‌قییه‌وه، نازانم چرپونه‌وه‌ی ته‌مه‌که‌ له‌سه‌ر رووم خه‌ستتر ده‌بووه‌ و دلۆپ دلۆپ له‌سه‌ر لووتم و ته‌ویلمدا زه‌نگوله‌یان ده‌به‌ست یان پرۆشه‌ی باران بوو...؟ نه‌مه‌دزانی... ئان و سات، له‌ چاو ترووکانه‌یکدا دونیا رۆشن بووه‌ و من په‌له‌م بوو گوڵه‌که‌ هه‌لبه‌ده‌م... چونکه‌ هێدی هێدی گوێم نه‌ده‌ما، چاو تاریکتر و... ده‌نگیشم ده‌رنه‌ده‌هات، به‌سه‌ر ته‌مه‌وه‌ ون ده‌بووم و دیسانه‌وه‌ من و تارمایی شیرین-ی لیکدی بز کرد، بپارم ده‌دا و په‌شیمان ده‌بوومه‌وه... دواجار وتم چش له‌ به‌ختی ناپوختم... ده‌توت گوڵه‌ په‌ژموورده‌که‌م دلێ سیسی خۆمه‌ رووه‌و لای ئەو گه‌رده‌لوولی نووره‌ هه‌لێ ده‌ده‌م، به‌ده‌م هاوار و زریکه‌وه‌ ده‌مبینه‌ی چۆن ده‌یه‌وی وه‌ک رۆحی (با) ... ده‌یه‌وی هه‌لبکات و گوڵه‌ هه‌تیوه‌که‌م رووه‌و ئاسمان و باوه‌شی خۆی هه‌لبگرێ، به‌لام... نا... له‌ژێر ده‌ست و پێی تارمایی ژنه‌ ره‌شپۆشه‌کاندا هه‌لپرووکا، فریای نه‌که‌وت... نه‌یده‌توانی و ده‌ستی نه‌گه‌یشت به‌گوڵی هه‌لوهریو و بێ ناز که‌وتووم له‌ناو ته‌مومژ و... تۆز و خۆلدا، بێگومان بووم له‌وه‌ی که‌ ئه‌ویش وه‌ک رۆحی پر له‌ سیه‌ر و تاوی شیرین ده‌که‌ویته‌ به‌ر پێیان و هه‌لده‌پرووکی، یه‌که‌م جارم بوو که به‌ده‌م هه‌لمژینه‌ی هه‌وای پاک‌ی ناو شاخان سینهم پر بێ له‌ قه‌هرتیک‌ی کوشنده، به‌پێی ئەو هه‌موو پێچه‌ پکانه‌ی ریتگا که‌ و گێژبوون و سه‌رسووڕانم ده‌مزانی تا دی له‌ زارکی خه‌ره‌نده‌که‌ نزیک

بووبه‌ته‌وه... رووه‌و هه‌ناوی ئەو زه‌ندۆله‌ ده‌م کراوه‌یه‌ ده‌چوین که هه‌ژه‌هاژی رووباره‌که‌ی ده‌یترساندم من و نه‌نێ و هیتستره‌که‌ بکه‌وینه‌ ناوی و بخنکین و تا ئەبه‌د که‌س نه‌ماندۆزیته‌وه، ده‌مزانی له‌وی له‌ قوولایییدا ته‌مه‌که‌ خه‌وتوو و که‌چی هه‌ناسه‌ی تاریکیشی دونیای داگیر کردوو، ته‌واو گومانی ئەوهم ده‌کرد که له‌ کاروان داپراوین و... نه‌نکیشم ته‌واو خامۆش و بێ ورته‌ نه‌ ئایه‌ته‌ل کورسییه‌که‌ی ده‌خویند و نه‌ دو‌عاکانی ده‌نارده‌ به‌ر قایبی خودا، ته‌واو... من گومانم هه‌بوو له‌ باوه‌شی ئەودایم، گومانم له‌ وه‌ش هه‌بوو که به‌سه‌ریشتی هیتستره‌که‌وه‌ بین... ناچار به‌ده‌م قوولایی گریانه‌وه‌ له‌ نه‌نکم پارامه‌وه‌ و تکام کرد که تا ده‌گه‌ینه‌ کویتستان هه‌کایه‌تیک‌ی درێژم بۆ بگێریته‌وه‌ و... ترسی خنکانم له‌ناو ته‌م و ئەو ریتگا دووره‌م به‌ره‌ویته‌وه، که‌چی به‌گریانیکی کپ و خنکا و وه‌لامی ده‌دامه‌وه، گریانیک‌ی قوول، په‌نه‌ان و نه‌پراوه، که‌ له‌ سینهی ته‌نگی نیتوان هه‌ردوو مه‌مه‌که‌ وشکه‌وه‌بووه‌کانی ده‌رژایه‌ ناو سینه‌ و رۆحی من؛ دوا هه‌کایه‌تی لیکداپران و مه‌رگ رۆحی ساوامی داغان ده‌کرد و هه‌رگیز نه‌یده‌هتشت منیش ژیر بیه‌وه... ده‌مزانی له‌ناو ئەو ته‌مه‌دا نه‌ نه‌نکم، نه‌ دایکه، نه‌ شیرین، نه‌ بزنه‌ شیت، نه‌ خوشک و نه‌ براکانم... هیچ که‌س فرمیتسه‌که‌کانم نابینه‌... چیتر له‌ وه‌ش نه‌ده‌ترسام له‌و ده‌رده‌ راست نه‌مه‌وه‌ و له‌و کویتستانه‌ دووردا بمرم، دواجار هه‌نسکی من و نه‌نێ تیکه‌ل ده‌بوون، له‌ ناویدا به‌ترسیکه‌وه‌ نالاندی و قرخه‌یه‌ک له‌ قورگی عاسێ ما... وه‌ک ئەوه‌ی بمه‌ری یان خه‌و بیباته‌وه‌ هه‌موو گرانیی سه‌ر و سینهی به‌سه‌ر سه‌ری منی جیقندا که‌وت، سه‌ر و ملم له‌ژێر قورسای نه‌نیدا ده‌شکا، من هەر له‌ خۆیم بیستبوو که له‌شی که‌سیکی مردوو دوو قات گرانت‌ره‌بێ، ده‌ت وت که‌وتوومه‌ ته‌ ژێر که‌رته‌ شاخیک و هه‌ناسه‌م بۆ ده‌رنایه، هێدی هێدی... نه‌ گوێم ده‌ما... نه‌ چاو... تازه‌ مه‌حال بوو تارمایی رۆشنی شیرین فریام که‌وی... تا ده‌هات نه‌نکم به‌سه‌رما داده‌که‌وت و به‌سه‌ر خۆمدا ده‌ینووشتاندمه‌وه، هه‌روه‌ک ئەوه‌ی بیه‌وی بمشاریته‌وه‌ یان بمباته‌وه‌ ناو هه‌ناوی ساردی خۆی، تا ده‌هات هه‌ردوو باسکی باریکی له‌ منوه‌ ده‌تالاند و توندی ده‌کرد، ئەوه‌ قورسای له‌شه‌ لاوازه‌که‌ی نه‌بوو که‌ منی ده‌خنکاند، هه‌ستم ده‌کرد من وام له‌ژێر گرانیی ئەو هه‌موو هه‌کایه‌ته‌ زۆرانه‌ی وان له‌ناو که‌له‌ سه‌ری نه‌نیدا، له‌ژێر قورسای ئەو هه‌موو پاله‌وانانه‌ی جارێک ده‌به‌زن و جارێک سه‌رده‌که‌ون، ئەو هه‌موو ته‌لیسمانه‌ی ناشکین، ئەو هه‌موو دیوانه‌ی که‌ ده‌کوژین خوینیان جوگه‌له‌ هه‌لده‌به‌ستی، ئەو هه‌موو شارانه‌ی پرن له‌ دز و چه‌ته‌ و پیاوکوژ و جوامیر، ئەو هه‌موو عاشقانه‌ی ده‌مرن و ناگه‌ن به‌وه‌سلێ یار... ئەو ئەژدیهايانه‌ی به‌ری رووباریان ده‌گرت و... ئەو هه‌موو

سپمرخه‌ی به‌سهر شاراندا ده‌یان گه‌راندیم... ئەو هه‌موو ساڵ و رۆژ و مانگانە... ئەو هه‌موو
که‌لاوه و کۆشکانە... من دەمزانێ سینه‌ی نهنکم گه‌لێ له‌وه تهنکتره جی‌ی ئەو هه‌موو
مه‌مله‌که‌تانه‌ی تیا بپیتته‌وه... هه‌ر بۆیه ئەوه‌نده گران به‌سهر سه‌رمه‌وه‌یه... وه‌ها گه‌مارۆی
بالا ساوا و کوله‌که‌می دا که ئیدی ته‌واو... من هه‌یچم نه‌ده‌دی... هه‌یچم نه‌ده‌بیست...
هاژه‌هاژی چه‌مه‌که‌ی ناو خه‌ره‌ندیش له‌ هه‌ردوو گویمدا ده‌مرد و... ده‌خنکا... خۆیشم به‌ده‌م
قولی هه‌نسکه‌وه هه‌ناسه به‌هه‌ناسه... ده‌خنکام و... له‌ناو ته‌مدا بزر ده‌بووم...!

پایز و زستانی ۲۰۰۲

XŸñ}Ä

حه‌سار و سه‌گه‌کانی باوکم 5
پیده‌شتی کارمامزه کۆژاوه‌کان 77
ته‌می سه‌ر خه‌ره‌ند 223